ARISTOPHANIS COMOEDIAE

ARISTOPHANIS

COMOEDIAE

EDIDIT

AUGUSTUS MEINEKE

VOL. I

EDITIO STEREOTYPA

EX OFFICINA BERNHARDI TAUCHNITZ

LIPSIAE MDCCCLX

PRAEFATIO EDITORIS

Aristophani meo quae praefanda habeo perpauca sunt atque eo fere redeunt, ut id maxime me operam dedisse profitear, ne quid contra librorum manu scriptorum fidem nisi monito lectore in textum admitteretur. a qua ratione ubicunque recessum est, res spectat ad orthographicas quaestiones, non negligendas illas quidem, sed ex aliis rebus quam e librorum fide suspensas. itaque scripsi ubique *κλῄειν, κρεᾴδιον, πρῴην* *, *κῴδιον, γῄδιον, βοΐδιον, νοΐδιον, πάντῃ, λάθρᾳ, ἡσυχῇ, αἰαῖ, γήραι, τᾆρα, ἀετός, ἐλάα, κλάειν* et quae huius generis sunt alia. in scriptura praepositionum *εἰς* et *ἐς* constantiae causa Dindorfii rationibus ad Acharn. 242. expositis obtemperavi. augmentum in verbis ab *ευ* incipientibus abesse nolui. literam *ν* paragogicam in fine versuum addidi ubique. in his igitur similibusque quid in libris reperiatur non indicavi.

In recipiendis sive meis sive aliorum emendationibus alii timidiorem alii audaciorem quam par erat me fuisse dictitabunt. non diffiteor in hanc potius quam in illam partem me peccare maluisse; neque id cordatiores improbaturos confido, praesertim si consilium harum editionum et quorum maxime usui destinatae sint reputaverint. cavi tamen ne libertas in licentiam verteret, nisi quis forte licenter factum esse criminetur, quod, ut uno de multis exemplo utar, versum tetrametrum anapaesticum, qualis hic in codicibus non interpolatis circumfertur *ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τετϑνεῶτος*, ita immutarim, ut dignus Aristophane versus, digna Aristophane sententia evaserit. at bona locorum pars ad tantam corruptelam depravata est, nullis ut machinis ad sanam, nedum primitivam formam revocari posse videantur. de his igitur tacere malui quam improbabiles virorum doctorum hariolationes afferre. de aliis locis item graviter vitiatis suspiciones meas in adnotatione critica quam fieri potuit brevissime indicavi, diligentiore de his disputatione *Vindiciis Aristophaneis* reservata, proximo tempore in publicam lucem emittendis. quo in libro etiam retractandi quaedam et nova afferendi opportunitas dabitur.

In indicandis emendationum coniecturarumve auctoribus summa fide versatus sum. saepe enim aegre tuli ea quae superioris aetatis critici solerter reperissent a novissimis criticis aut ignorari aut pro novis nondumque repertis venditari. itaque hanc constanter legem secutus sum, ut ubicunque plures in eandem coniecturam incidissent, primum auctorem indicare satis haberem, pedisequorum auctoritatibus omissis. in qua re si quando erratum fuerit, condonabunt id aequi lectores, ingentem

* Etymol. M. p. 266, 21. *πρώιος, πρωία, ἡ αἰτιατικὴ πρωίαν καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ* (leg. *Ἰωνικῇ*) *πρωίην, ἐξ οὗ τὸ πρῴην.*

hominum doctorum multitudinem cogitantes, qui in emaculandis his praestantissimis antiquae poeseos monumentis elaborarunt, ut non mirum sit multa imprudentem fugisse.

Dixi supra nihil in textu contra codicum fidem nisi admonito lectore mutatum esse. excipio loquentium personarum vices, quarum nemo nescit maximam saepe esse in codicibus perturbationem, quae etsi plerumque ad fabulae oeconomiam diligenter attendenti expeditu haud difficilis est, multis tamen in locis magnas habet dubitationes. equidem id in quoque loco secutus sum, quod mihi commodissimum videbatur, ne nominatis quidem, nisi paucis in locis et certas ob causas, receptae distinctionis suasoribus. constat in hoc genere utilissimam Aristophani operam praestitisse Carolum Beerium, cuius commentatio de histrionum numero apud Aristophanem ab exteris fere neglecta Lipsiae prodiit a. MDCCCXLIIII.

Adnotationi criticae cum perexiguum spatium concessum esset, diversarum lectionum plena et accurata collectione in tali praesertim editione supersedere me posse existimavi; indicavi tamen hic illic scripturae discrepantiam, ubi id cum fructu quodam fieri videbatur, librorum siglis eisdem usus, quibus Dindorfius in editione niensi a. MDCCCXXXVII co distinxit. eiusdem brevitatis dio factum est, ut virorum d rum scripta, ex quibus novae antea cognitae emendationes tae sunt, aut nunquam aut rar dicarim. sciant igitur lectore *Cobeti* emendationes ductas tum ex Mnemosynae vol. I 4 428. II 210—222. tum ex eius viri celeberrimi Variis Lectt. MDCCCLIV et Novis Lectt. MDCCCLVIII editis, *HGHam* ex Mnemosynae vol. II 1—27. 180. III 24—57. 191—206. V 1—26 —153. 291—306. VI 209—224, *lingi Halbertsmae* ex Prosopo phia Aristophanea L.B. MDCC p. 114—124, *RBHirschigii* ex a tationibus criticis Vesparum tioni L.B. MDCCCXLVII subi p. 129—160, *Henrici van He den* ex Observationibus critic Fragm. Comicorum graecorum MDCCCLV editis: denique *God Hermanni* emendationes ine ad Vespas et Aves ex schedis etiam de Aristophane multis dis meritissimi Mauritius Hau liberaliter mecum communic eas ut ab editis distinguerem, ctoris nomini asteriscum app mea tentamina ita indicavi, ut pliciter quid *vulgo* legatur ad rem. Scribebam Berolini Id Maiis MDCCCLX.

DE VITA ARISTOPHANIS

COMMENTATUS EST

C. FERD. RANKE.

§. 1.
De fontibus.

'oetarum vitas enarrare et posteıti tradere quoniam quo tempore :te fieri poterat, apud Graecos usu non fuit: de Aristophane oque comico ex antiquitate ad s perlatum est fere nihil, quod :tum et extra dubitationem poum esse videatur. Exstitere quim monumenta didascalica, ea ıa aetate, qua Aristophanes coıedias suas docuit, lapidibus ina et postea a viris doctis, Ariıtele duce, in ordinem redacta et culiaribus in libris edita: nunc ro, quae istis ex operibus utilisnis aetatem tulerunt, neque plesunt neque integra, sed interm tam corrupta, ut usui vix esse ssint. Sequuta est aetas gramıticorum Alexandrinorum. Permenorum, aliorum qui ex scholis ɔrum prodierunt, qui omnium etarum veterum, imprimis cocorum reliquias summa industria que sine felici eventu pertractaıt, nec vitas eorum, quantum ri poterat, perscrutari omisent: constat tamen, eorum libros ın esse nobis conservatos, sed ab ıminibus usurpatos et excerptos, ıi quoniam verae doctrinae ex:rtes erant, nihil nobis nisi ubernorum studiorum frusta quaeım tradiderunt: quibus non sine piditate collectis et in usum ıstrum conversis, quod plurimi ıc aetate susceperunt, difficultas plerumque augentur magis ıam minuuntur aut tolluntur. Atıi illa ipsa quae antiquissimis doctissimisque grammaticis debentur, hos quoque praeter veteres didascalias, aliorum fabulas comicorum, Aristophanis pleniorem comoediarum apparatum fere nihil habuisse ostendunt, unde de poetae vita certiora et veriora haurire potuissent, ita ut isti quoque si sua nobiscum omnia communicassent, non viae duces, sed exempla tantummodo esse possent. Amissis vero iam dudum grammaticorum voluminibus, ad molem confusam et vario modo pessumdatam, quae scholiorum nomine circumfertur, nos convertere cogimur, quae licet ab O. Schneidero in comm. de veterum in Aristophanem scholiorum fontibus, Sundiae 1838, diligentissime perquisita, et a Guil. Dindorfio ex libris manuscriptis emendatius edita et digesta fuerit, tamen nunc quoque viros doctos, quamquam accuratissime omnia perpendentes, vera a falsis discernentes, neque quidquam quod repertum est intactum relinquentes, saepe in errores induxit. Destituti igitur vitae fontibus genuinis ad undecim poetae comoedias quae in manibus sunt solas confugimus, in quibus pro more illius aetatis de suis rebus interdum disseruit: ille autem quae de se rettulit quod nec multa sunt et magnis tenebris obvoluta, cautissimisque et doctissimis interpretibus egent, ea quoque spes saepe nos fallit, fore ut ipsius poetae ex carminibus de auctoris vita meliora doceamur et errandi periculum evitemus. Neque aliorum comicorum fragmenta quae restant multum nos iuvant. Quodsi igitur

de veritate detegenda non desperantes eorum exemplum sequimur, qui his annis de Aristophanis vita disseruerunt, promittere profecto nihil possumus in re difficillima nisi fontium usum diligentem accuratamque rerum singularum considerationem, ut ab incertarum opinionum commentis vanisque coniecturis quam maxime abstineamus.

At sunt quaedam a scholiastis traditae de vita Aristophanis enarrationes, quas praemittimus.

I.

ex Anonymo *περὶ κωμῳδίας*.

Ἀριστοφάνης Φιλίππου Ἀθηναῖος, μακρῷ λογιώτατος[1] *Ἀθηναίων καὶ εὐφυΐᾳ πάντας ὑπεραίρων, ζηλῶν*[2] *δὲ Εὐριπίδην, τοῖς δὲ μέλεσι λεπτότερος. ἐδίδαξε δὲ πρῶτον*[3] *ἐπὶ ἄρχοντος Διοτίμου*[4] *διὰ Καλλιστράτου· τὰς μὲν γὰρ πολιτικὰς τούτῳ*[5] *φασὶν αὐτὸν διδόναι, τὰ δὲ κατ' Εὐριπίδου καὶ Σωκράτους Φιλωνίδῃ· διὰ δὲ τοῦτο νομισθεὶς ἀγαθὸς ποιητὴς τοῦ λοιποῦ*[6] *ἐπιγραφόμενος ἐνίκα. ἔπειτα τῷ υἱῷ ἐδίδου τὰ δράματα, ὄντα τὸν ἀριθμὸν νδ', ὧν νόθα δ'.*

II.

ex Suidae lexico.

Ἀριστοφάνης Ῥόδιος ἤτοι Λίνδιος· οἱ δὲ Αἰγύπτιον ἔφασαν, οἱ δὲ Καμιρέα·[7] *θέσει δὲ Ἀθηναῖος· ἐπολιτογραφήθη γὰρ παρ' αὐτοῖς· κωμικός, υἱὸς Φιλίππου, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι κατὰ τὴν ριδ' Ὀλυμπιάδα·*[8] *εὑρετὴς τοῦ τετραμέτρου καὶ ὀκταμέτρου· παῖδας σχὼν Ἀραρότα, Φίλιππον, Φιλέταιρον κωμικούς. τινὲς δ' αὐτὸν καὶ ἀπόδουλον ἱστορήκασι. δράματα δ' αὐτοῦ μδ'·*[9] *ἅπερ δὲ πεπράχαμεν Ἀριστοφάνους δράματα ταῦτα· Ἀχαρνεῖς Βάτραχοι Εἰρήνη Ἐκκλησιάζουσαι Θεσμοφοριάζουσαι Ἱππεῖς Λυσιστράτη Νεφέλαι Ὄρνιθες Πλοῦτος Σφῆκες.*

III.

ex scholiis Platonicis.[10]

Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδιοποιὸς φαλακρὸς ἦν, ὡς καὶ αὐτός φησιν Εἰρήνῃ· ἐκωμῳδεῖτο δ' ἐπὶ τῷ σκώπτειν μὲν Εὐριπίδην, μιμεῖσθαι δ' αὐτόν. Κρατῖνος·[11]

τίς δὲ σὺ κομψός; πᾶς ἄν τις ἔροιτο θεατής·
ὑπολεπτολόγος, γνωμοδιώκτης,[12] *εὐριπιδαριστοφανίζων.*

καὶ αὐτὸς δ' ἐξομολογεῖται Σκηνὰς καταλαμβανούσαις·

χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ (φησί) τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ·[13]
τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἧττον ἢ 'κεῖνος ποιῶ.

Ἀριστώνυμος δ' ἐν Ἡλίῳ ῥιγοῦντι καὶ Σαννυρίων ἐν Γέλωτι[14] *τετράδι φασὶν αὐτὸν γενέσθαι, διότι*[15] *τὸν βίον κατέτριψεν ἑτέροις πονῶν· οἱ γὰρ τετράδι γεννώμενοι πονοῦντες ἄλλοις καρποῦσθαι παρέχουσιν, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πρώτῃ περὶ ἡμερῶν ἱστορεῖ· ταύτῃ δὲ καὶ Ἡρακλῆ φασι γεννηθῆναι. τρεῖς δ' ἔσχεν*[16] *υἱούς, Φίλιππον τὸν τοῖς Εὐβούλου δράμασιν ἀγωνισάμενον, καὶ Ἀραρότα ἰδίοις τε καὶ τοῦ πατρὸς δράμασι διηγωνισμένον, καὶ τρίτον ὃν Ἀπολλόδωρος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίαρχον Φιλέταιρον*

---

1 *μακρολογώτατος*. correxit Bentleius ap. Kuster. p. 321.

2 *ζήλῳ*. corr. G. Dindorfius.

3 *πρῶτος*. corr. Bekkerus. illud defendit Dind. IV, 1. p. 29. Oxon. cf. Bergk. ap. Mein. p. 908.

4 *Φιλοτίμου*. corr. Scaliger ad Euseb. p. 128.

5 *τοῦτον*. corr. Petit. Miscell. p. 2.

6 Dindf. *τοῦ λοιποῦ*. cf. comm. nostr. de Ar. vita p. CCXXV. *τὰς λοιπὰς* Fritzsch. Quaest. Aristoph. p. 316. *τοὺς λοιποὺς* vulgo.

7 *Καμειρέα*. corr. Kusterus.

8 numerus corruptus. intercidisse nonnulla Bernhardyus coniecit. *πή* scribi debebat.

9 *μδ'* ex libris Dind., *νδ'* ed. Med.

10 ex schol. Clarkiano Plat. Apol. p. 19c. in Porsoni Miscell. p. 268 ed. Kidd. et ex cod. Vratisl. ap. Seidl. de Aristoph. fragmentis p. 23. ap. Bekk. p. 331.

11 correxit Porsonus, Miscellan. p. 268. Aliter Fritzsche Quaest. Aristoph. I. p. 292.

12 *γνωμιδιώκτης* vulgo; corr. Schneiderus in suppl. lex. Gr. 59. cf. Meinek. Com. Gr. V, p. XLVI et 24.

13 cf. Bergk. Com. Gr. II, 1142 sqq.

14 Meinek. l. l. II, 699 sq. 713. 874.

15 *διότι* Dind., *διὸ* libri.

16 *ἔσχεν* ex ms. Vrat., reliqui *εἶχεν*.

ρῶν. κατεκλήρωσε[17] δὲ καὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς Θεογένης φησὶν ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὅτι τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν ἄγαλμα· Εὔπολις Αὐτολύκῳ, Πλάτων Νίκαις.[18]

IV.

Ἀριστοφάνους βίος.[19]

Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς[20] πατρὸς μὲν ἦν Φιλίππου, τὸ δὲ γένος Ἀθηναῖος, τῶν δήμων[21] Κυδαθηναιεύς, Πανδιονίδος φυλῆς· ὃς πρῶτος δοκεῖ τὴν κωμῳδίαν ἔτι πλανωμένην τῇ ἀρχαίᾳ ἀγωγῇ ἐπὶ τὸ χρησιμώτερον καὶ σεμνότερον μεταγαγεῖν,[22] πικρότερον καὶ αἰσχρότερον Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος βλασφημούντων ἢ ἔδει. πρῶτον δὲ καὶ τῆς νέας κωμῳδίας τὸν τρόπον ἐπέδειξεν ἐν τῷ Κωκάλῳ, ἐξ οὗ τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρός τε καὶ Φιλήμων ἐδραματούργησαν. εὐλαβὴς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχήν, ἄλλως τε εὐφυὴς[23] τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει[24] δράματα. διὸ καὶ ἔσκωπτον αὐτὸν Ἀριστώνυμός τε καὶ Ἀμειψίας, τετράδι λέγοντες αὐτὸν γεγονέναι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς[25] ἄλλοις πονοῦντα. ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς[26] ἠγωνίσατο. διεχθρεύσας δὲ μάλιστα Κλέωνι δημαγωγῷ[27] καὶ γράψας κατ' αὐτοῦ τοὺς Ἱππέας, ἐν οἷς[28] διελέγχει αὐτοῦ τὰς κλοπὰς καὶ τὸ τυραννικόν, οὐδενὸς δὲ τῶν σκευοποιῶν τολμήσαντος τὸ πρόσωπον αὐτοῦ σκευάσαι δι' ὑπερβολὴν φόβου, ἅτε δὴ τυραννικοῦ ὄντος, μηδὲ μὴν ὑποκρίνασθαί τινος τολμῶντος, δι' ἑαυτοῦ Ἀριστοφάνης ὑπεκρίνατο, αὐτοῦ τὸ πρόσωπον μιλτῷ χρίσας, καὶ αἴτιος αὐτῷ γέγονε ζημίας πέντε ταλάντων, ἃ ὑπὸ τῶν Ἱππέων κατεδικάσθη, ὥς φησιν ἐν Ἀχαρνεῦσιν

> ἐγῷδ' ἐφ' ᾧγε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδών,
> τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν.

διήχθρευσε δὲ αὐτῷ ὁ Ἀριστοφάνης, ἐπειδὴ ξενίας κατ' αὐτοῦ γραφὴν ἔθετο, καὶ ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνίοις διέβαλε τῶν Ἀθηναίων τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς παρόντων ξένων·[29] ὡς ξένον δὲ αὐτὸν ἔλεγε, παρόσον οἱ μὲν αὐτόν φασιν εἶναι Ῥόδιον ἀπὸ Λίνδου, οἱ δὲ Αἰγινήτην, στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλεῖστον χρόνον τὰς διατριβὰς αὐτόθι[30] ποιεῖσθαι, ἢ καὶ ὅτι ἐκέκτητο ἐκεῖσε. κατά τινας δὲ ὡς ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγινήτης. ἀπολυθῆναι δὲ αὐτὸν εἰπόντα ἀστείως ἐκ τοῦ Ὁμήρου ταῦτα

> μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
> οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

δεύτερον δὲ καὶ τρίτον συκοφαντηθεὶς ἀπέφυγε καὶ οὕτω φανερὸς καταστασθεὶς πολίτης κατεκράτησε τοῦ Κλέωνος.[31] ὅθεν φησὶν

> αὐτὸς δ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον
> ἐπίσταμαι

καὶ τὰ ἑξῆς. φασὶ δὲ αὐτὸν εὐδοκιμῆ-

---

17 κατεκλήρωσε libri, ut Diod. XIII, 2, κατεκληρούχησε Bergk. ap. Meinek. II, 935.

18 cf. Mein. II, 440 et 644.

19 haec vita ab Aldo primum descripta, postea ex codice Veneto 474 simul cum breviore recensione a G. Dindorfio edita est IV, 1. p. 33 sqq. alterius recensionis exemplum Duebnerus postea in Reg. Parisiensi invenit et Dindorfianis addidit; quae omnia Westermannus Biogr. Gr. 155 sqq. coniunxit. in priore recensione multa addita, in posteriore nonnulla omissa esse patebit.

20 Ald. et Ven. κωμῳδιοποιός.

21 τῶν δήμων corr. Dind., τῷ δήμῳ Ven., τὸν δῆμον Ald.

22 μεταγαγεῖν Ald., καταστήσασθαι V. et R., unde Dind. μεταστήσασθαι.

23 καὶ εὐφυής vulgo; καὶ delevit Gelenius.

24 ἐξεδίδου τὰ ἑαυτοῦ δρ. Reg.

25 ὡς ab Gelenio et Bekkero additum habet Reg.

26 αὐτός] αὐτοῦ Ven. διηγωνίσατο R.

27 στρατηγῷ Ven. et Reg.

28 haec omnia usque ad ἐξήμεσεν in Ven. et Reg. bene omissa sunt, neque quidquam ibi reperitur nisi αὐτὸς ὑπεκρίνατο.

29 in Ven. et Reg. nihil nisi ὁ δὲ ξενίας vel quod Duebnerus ex Reg. profert ξενιτείας κατ' αὐτοῦ ἔγκλημα ἔθετο.

30 ποιεῖσθαι αὐτόθι Duebn.

31 in Ven. καὶ γὰρ δή φασί τινες αὐτὸν Ῥόδιον γεγονέναι. ἀπελύθη δὲ τὸ μὲν πρῶτον εἰπών· μήτηρ μέν τ' etc. δεύτερον δὲ καὶ τρίτον συκοφαντηθεὶς ἀπέφυγεν. in Reg. καὶ γὰρ ἔφησαν αὐτόν τινες Ῥόδιον γεγονέναι, ἕτεροι δὲ Λίνδιον, οὔσης καὶ τῆς Λίνδου ὑποτελοῦς τῇ Ῥοδίων etc.

σαι συκοφάντας[32] καταλύσαντα, οὓς ὠνόμασεν ἠπιάλους ἐν Σφηξίν, ἐν οἷς φησιν

οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ
καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον.

μάλιστα δὲ ἐπῃνέθη[33] [καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν,[34] ἐπειδὴ διὰ τῶν αὐτοῦ δραμάτων ἐσπούδασε δεῖξαι τὴν τῶν Ἀθηναίων πολιτείαν ὡς ἐλευθέρα τέ ἐστι καὶ ὑπ' οὐδενὸς τυράννου δουλαγωγουμένη,[35] ἀλλ' οὐδὲ ὅτι δημοκρατία ἐστὶ καὶ ἐλεύθερος ὢν ὁ δῆμος ἄρχει ἑαυτοῦ. τούτου χάριν ἐπῃνέθη] καὶ ἐστεφανώθη θαλλῷ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας, ὃς νενόμισται ἰσότιμος χρυσῷ στεφάνῳ, εἰπὼν ἐκεῖνα ἐν τοῖς Βατράχοις περὶ τῶν ἀτίμων

τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι[36] χρηστὰ τῇ πόλει συμπαραινεῖν.

[ὠνομάσθη[37] δὲ ἀπ' αὐτοῦ, ἐπεὶ ἔνδοξον, τὸ μέτρον τὸ Ἀριστοφάνειον.] οὕτω δὲ γέγονεν ἡ φήμη τοῦ ποιητοῦ ἔνδοξος, ὡς καὶ παρὰ Πέρσαις διήκειν καὶ τὸν βασιλέα Περσῶν πυνθάνεσθαι παρ' ὁποτέροις εἴη ὁ κωμῳδοποιός. φασὶ δὲ καὶ Πλάτωνα Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ βουληθέντι μαθεῖν τὴν Ἀθηναίων πολιτείαν πέμψαι τὴν Ἀριστοφάνους ποίησιν, [τὴν κατὰ Σωκράτους ἐν Νεφέλαις κατηγορίαν,][38] καὶ συμβουλεῦσαι τὰ δράματα αὐτοῦ ἀσκηθέντα μαθεῖν αὐτῶν τὴν πολιτείαν.

ἐγένετο δὲ καὶ αἴτιος ζήλου τοῖς νέοις κωμικοῖς, λέγω δὴ Φιλήμονι καὶ Μενάνδρῳ. ψηφίσματος γὰρ γινομένου χορηγικοῦ,[39] ὥστε μὴ ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν τινα, καὶ τῶν χορηγῶν οὐκ ἀντεχόντων πρὸς τὸ χορηγεῖν, καὶ παντάπασιν ἐκλελοιπυίας τῆς ὕλης τῶν κωμῳδιῶν διὰ τούτων αὐτῶν, αἴτιον[40] γὰρ κωμῳδίας τὸ σκώπτειν τινάς, ἔγραψε κωμῳδίαν τινὰ[41] Κώκαλον, ἐν ᾧ εἰσάγει φθορὰν καὶ ἀναγνωρισμὸν καὶ τἆλλα πάντα ἃ ἐζήλωσε Μένανδρος. πάλιν δὲ ἐκλελοιπότος καὶ τοῦ χορηγεῖν τὸν Πλοῦτον γράψας εἰς τὸ ἀναπαύεσθαι τὰ σκηνικὰ πρόσωπα καὶ μετεσκευάσθαι, ἐπιγράφει χοροῦ,[42] φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις ἃ καὶ ὁρῶμεν τοὺς νέους οὕτως ἐπιγράφοντας ζήλῳ Ἀριστοφάνους. ἐν τούτῳ δὲ τῷ δράματι συνέστησε[43] τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα, καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάππῳ καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον. τινὲς δὲ δύο φασί, Φίλιππον καὶ Ἀραρότα, ὧν καὶ αὐτὸς ἐμνήσθη,

τὴν γυναῖκά τε
αἰσχύνομαι τώ τ' οὐ φρονοῦντε παιδίω[44]

ἴσως αὐτοὺς λέγων.

ἔγραψε δὲ δράματα[45] μδ', ὧν ἀν-

32 *συκοφάντας* om. V, *σ. τινὰς* R. In versu Aristophanis *αὐτῶν* omittunt Ven. et Reg., pro quo *τ'* reposui.

33 *ἐπῃνέθη καὶ ἐστεφανώθη* V. et R. omissis reliquis, ut oculos scribae ab altero *ἐπῃνέθη* ad alterum aberrasse videri posset, nisi essent inutilia additamenta.

34 post *πολιτῶν* Duebn. *σφόδρα* ex Ven. addidit; post *ἐπειδὴ* Dind. *δὲ* sustulit.

35 *διαγωγουμένη* Ven. ex eodem Duebn. *οὖν* post *τούτου* et *ἐκεῖνα τὰ* recepit: idem antea *τὴν πολιτείαν Ἀθηναίων* exhibuit.

36 *ἐστι* codd., erat *πολλά*.

37 de metro nihil neque in Ven. neque in Regio. sed additamenti caussa constructio mutata videtur esse: certe codices illi pergunt *τὴν δὲ ποίησιν αὐτοῦ οὕτως ἔνδοξον γενέσθαι*, quibus ex verbis *ἔνδοξον* recepi; et postea eadem ratione *Πλάτωνα δὲ* sqq.

38 haec verba, quae in omnibus libris leguntur, Bekkerus uncis inclusit, Dindorfius delevit. *κακηγορίαν* Bodius hist. G. III, 2. 244.

39 *χορηγοῦ.* corr. Meinek.

40 *αἴτιον*] *ἴδιον* Beckius.

41 *κωμῳδίαν τινὰ* Bekkerus. legebatur *κωμῳδίας τινάς*, quod Dindorf. tanquam esset ex praecedentibus repetitum, sustulit. cf. ad fragm. Cocali p. 567 ed. Oxon.

42 Bekk. *χορούς*. cf. Fr. Ritter de Arist. Pluto, ap. Dind. III, 1. 22 sqq.

43 desunt in Ven. et Reg. omnia quae de Pluto et Cocalo dicta sunt a vv. *ἐγένετο δὲ* usque ad *δράματι συνέστησε*. habent autem haec: *τελευταῖον δὲ διδάξας τὸν Πλοῦτον συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν δύο, Ἀραρότα καὶ Φίλιππον, ὡς αὐτὸς ἐπεμνήσθη· τὴν γυναῖκα — παιδίω, Ἀραρότα ἴσως καὶ Φίλιππον λέγων. ἀναγράφει* (fort. *ἀναγράφουσι*) *δὲ καὶ τρίτον Νικόστρατον. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον διαφερόντως τιμηθεὶς καὶ πολλὰ στεφανωθείς.*

44 *τὼ δ' οὐ φρονοῦντε* libri. cf. Bergk. ap. Mein. II, p. 1175.

45 In Ven. et Reg. *κατέλειψε δὲ δράματα μδ', ἐν τούτοις τὰ ἀντιλεγόμενα δ'.*

τιλέγεται τέσσαρα ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ. ἔστι δὲ ταῦτα, Ποίησις, Ναυαγός, Νῆσοι, Νίοβος, ἅ τινες ἔφασαν εἶναι τοῦ Ἀρχίππου.

ὑποκριταὶ[46] Ἀριστοφάνους Καλλίστρατος καὶ Φιλωνίδης, δι' ὧν ἐδίδαξε τὰ δράματα ἑαυτοῦ, διὰ μὲν Φιλωνίδου τὰ δημοτικά, διὰ δὲ Καλλιστράτου τὰ ἰδιωτικά.[47]

ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ μνήματι παρὰ Πλάτωνος ἐπίγραμμα τοιοῦτον γέγραπται·

αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
ζητοῦσαι ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

Diversa est harum quattuor vitarum ratio. Ac duae quidem istae, quas primo loco posui, ex libellis desumptae sunt, in quibus comoediae totius et plerorumque comicorum historia breviter enarrata erat. Anonymi vero libellum, quoniam ab Aldo solo editus posteaque nullis in melioribus libris quantum scio repertus, neque plene conservatus neque emendate traditus est, cautissime tractandum esse et saepe emendationibus egere, omnibus legentibus facile patet. Nimis igitur et ego olim et post me alii huius verbis inhaerebamus. Accedit quod ipsa brevitas efficit, ut obiter tantum singula commemorentur. Deinde quae apud Suidam leguntur, ex simili ut videtur libello hausta sunt, qui qualis fuerit apud Meinekium videre licet, qui primus omnia coniunctim edidit in Fragm. com. I. p. 547 sqq. Cuius inter fontes et Heliodorum et Nicostratum numerare possumus, quorum illi debentur, quae de Aegypto Aristophanis patria dicta sunt, cf. Athen. VI. p. 229 e, huic, quae de Philetaero tertio eius filio referuntur: atque hac quidem in re Suidas sibi constat, ubi de Philetaero singulatim agit, quae Westermannus Biogr. Gr. 173 alium in locum transferre non debebat. Quae tertio loco posui, iam Kiddius primus editor iusta laude ornavit. Inde enim discimus et nonnulla alia scitu dignissima, et quibus rationibus veteres comici Aristophanem irriserint, appositis testimoniis. Longiorem denique ultimo loco exhibui vitam, quae cum scholiis Aristophanicis coniuncta et eorum in usum scripta est, qui comoedias poetae adire et legere cupiebant. Ea nonnullis in partibus utilissima est, sed longe esset utilior, si antiquam formam a primo scriptore profectam retinuisset. Idem vero hac quidem in vita accidit, quod de Aeschylea Westermannus Biogr. Gr. p. XI. ostendit, ut eadem ratione, qua omnia scholia, quorum in fronte posita est, interpolatorum manus experiretur. Qua in re detegenda Bergkius in fragmentorum Aristophanis collectione a Meinekio instituta eximio exemplo omnibus praeiverat, cf. II. p. 925. Longe vero certius hac de re iudicamus, ex quo G. Dindorfius candem vitam ex Veneto codice 474, sed longe breviorem et saepe concinniorem edi curavit IV, 1. p. 37 sqq. et recensionem simillimam Duebnerus ex cod. Parisiensi protulit p. XXIX. Dolemus autem, quod ea quoque non ita comparata sunt, ut ab omni dubitatione liberemur, quippe in quibus et addita nonnulla reperiantur, quae melius absunt, et corrupta, ut quid scriptor voluerit, non satis pateat. Id autem constat, in vita, qualis apud Aldum reperitur, multa esse inepte et perverse adiecta, quae negligere possumus: deinde quae in tribus istis exemplaribus eadem ratione iisdemque verbis proponantur, pleraque nihil neque in nexu sententiarum, neque in rebus singulis absurdi continere, sed paene omnia ex Aristophanis comoediis hausta esse. Nostrum igitur erit, singulatim locorum inter

46 omissis omnibus quae de choricis carminibus inserta leguntur, Bekkeri exemplum sequutus, quae de histrionibus addita sunt, recepi sola.

47 Clint. fast. Hellen. ad Ol. 88, 2. Καλλιστράτου τὰ δημοτικά, διὰ δὲ Φιλωνίδου τὰ ἰδιωτικά.

pretationem diversorum in hac vita obviam accurate perpendere et errores ibi commissos quantum fieri potest evitare. Viam enim, quam M. Hauptius in scholiis Horatianis ineundam esse docuit, in Aristophanicis quoque recte ingrediemur, cf. Mus. Rhenan. III, 146 (1845). — Thomae Magistri vitam non addidi, quae praeter Zenodorae nomen, quam Aristophanis matrem fuisse perhibet, novi nihil continet, exceptis inutilibus loquacis istius hominis additamentis quibusdam.

§. 2.

De Aristophanis genere, aetate et rebus domesticis.

Philippo patre Aristophanem usum esse omnes narrant, nisi quod eum nonnulli Philippidem appellarunt, cf. Mein. hist. crit. com. I. p. 340 sq. Quis autem ille et qualis fuerit nemo novit: quia vero reliqui comici Aristophani neque paupertatem neque ignominiam aliquam exprobrarunt, quae simul patris nomen in contemtum ducere possit, bene de eo iudicare licet, praesertim cum filii primus in theatrum ingressus et gloria ab initio usque ad finem vitae reportata a patre eum ad optima quaeque institutum et praestantissimis praeceptoribus traditum esse demonstrent.

Atheniensem fuisse poetam civemque genuinum et patriae amantissimum, ipsius carmina luculentissime docent: minus certa est eius origo, si ad maiorum eius tempora redire volumus, quum Naucratita ab Heliodoro Atheniensi in libro περὶ ἀκροπόλεως, Athen. VI, 229, Aegyptius aut Rhodius aut Lindius aut Camirensis a Suida et Anonymo vocatus, denique inter eos, qui cleruchorum in numero Aegineticorum fuerint, a Theogene in libro περὶ Αἰγίνης relatus sit, quapropter Aeginetam eum nonnulli nominarunt. De his omnibus hac aetate nihil constat: sufficit nobis, quod scholiastae ex didascaliis, ut videtur, Cydathenaeum eum ex Pandionide tribu fuisse acceperint: crescit autem suspicio peregrinae patrum originis, si ab Eupolide, ut Meinekius suspicatur, propter eum spectatores reprehenduntur, qui indigenis peregrinos praeferre soleant, cf. Mein. I. p. 111 sq. Bergk. ib. II, p. 914. Nunquam Aristophanes ab hac macula sese purgare voluit.

Quo anno natus, quo mortuus sit, ignotum est: neque quidquam ab omni dubitatione liberum est, nisi eum ab Olympiade octogesima quarta fere ad centesimam usque vixisse. cf. nostr. vit. Arist. p. CXC sqq. Primam enim quam in certamen commisit comoediam, Daetalenses, quoniam Diotimo archonte Ol. 88, 1. alii poetae docendam tradidit, ut notum est, sine erroris periculo ad Olymp. octogesimam quartam redire poterimus. Scholiastis autem, si admodum iuvenem eum ad dramata committenda accessisse perhibent, ut ad Ran. 502. Vesp. 1018, non magis confidere licebit, quam si legem commemorant, secundum quam trigesimus vel quadragesimus annus aetatis ad comoedias docendas Athenis necessarius fuerit, quae sententia dudum explosa est. Nata enim haec omnia, ut facile intelligitur, non sunt ex fontibus certis, sed ex verbis poetae non recte explicatis, cf. Mein. I. p. 20. Neque vero poetae nostri vita ad annos Olympiade centesima multo posteriores extendi potest, si Suidae credimus, Ararotem filium eius Olympiade centesima prima docere coepisse, cf. Clint. fast. Hell. p. 117, Mein. I. p. 343. Aetas igitur poetae non accurate indicari, sed certis modo finibus circumscribi potuit.

Nec matris nec uxoris eius nomen notum est: quod enim de Zenodora matre Thomas Magister prodidit, auctoritate omni caret: quod autem de matre duobusque filiis in comoediis Aristophanes

dixisse fertur, cf. Bergk. II. p. 1175 sq., quid sibi velit incertum est. Constat autem, tres eum filios reliquisse, Ararotem, Philippum, tertium sive Nicostratum sive Philetaerum, qui omnes comici fuisse dicuntur, nec tamen patris gloriam magnopere auxerunt, cf. Mein. I, p. 340 sqq.

Praeterea si commemoramus, dictum esse poetam ebrium comoediis scribendis operam navasse, Athen. X. p. 429, suaque de calvitie ipsum iocatum esse in Pac. 768, cf. Bernhardy *Grundr. der Griech. Litterat.* II. 2, 548, fere nihil restat, quod de rebus eius domesticis afferri queat. Tam parum ad externam vitam viri scribendam sufficiunt, quae ex antiquitate accepimus. Facile tamen rebus huiusmodi caremus, quoniam quae ad viri ingenium et virtutes pertinent, tantum ambitum habent, cui sufficere ne ex parte quidem nobis liceat.

§. 3.

De primo Aristophanis in theatrum ingressu.

Longe aliter Aristophanes atque reliqui poetae comici ad artem suam exercendam factitandamque accessit, novamque sibi et insolitam ad gloriam et victorias reportandas viam munivit. Maximus enim quum esset illa aetate poetarum tragicorum et comicorum proventus, qui omnes nihil maiore expetebant desiderio, quam ut celerrime nominarentur et coronarentur, Aristophanes contra tantum aberat, ut iam ab initio a civibus celebrari optaret, ut suis meritis alios ornare mallet et clam potius quam palam prima virtutis praemia domum referret. Huius rei locupletissimus testis poeta ipse est, ubi cur chorum sibi diutius non poposcerit, pulcherrimis versibus explicare et defendere studuit in Equitum fabula 510 sqq.

Verum quidem est, similia quaedam iam dudum facta et postea saepe repetita esse. Euphorio enim, Aeschyli filius, patris tragoediis suo nomine editis pluries victor renuntiatus est, patris consilio obtemperans, qui hac ratione filium populo Atheniensium commendabat. Idem fecit Sophocles, Iophonti filio ut aditum ad scenam patefaceret et faciliorem redderet: quam ob caussam Aristophanes in Ranis 77. Sophoclem sese ab inferis revocare velle negat, ut primum quid filius solus sine patris auxilio facturus esset cognosceret: unde simul colligendum est, minime eam rem apud aequales tam cognitam, ut quibusdam visum est, sed ipsorum illorum ex sententia, qui eam susceperant, reliquis occultam et abditam fuisse. Aristophanes vero quamvis ad comoedias docendas satis sibi instructus esse videretur, iisque iam operam navare constituisset, tamen nondum ipse periculum subire ausus est, sed aliis comicis sua tradidit, eamque rem civibus noluit patefieri, *οὐ φανερῶς*, ut ait, *ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς*, Vesp. 1019. Quam quidem viam non temere ille, sed consulto se sibi elegisse gloriatur in Equit. 514 sqq., ac duplicem quidem propter observationem. Etenim nec fugerat eum, plurimos comoediae navasse operam, paucos magna praestitisse, nec optimos comicos poetas gloriam suam ad senectutem usque sibi conservare non potuisse. Cuius rei caussam ex summa artis comicae difficultate repetit, aucta illa ingenii Atheniensium petulantia, multa fastidientium et in dies mutabilium. Metuentem igitur sese, ne simile ipsi fatum obveniret, diu se cunctatum esse confitetur, priusquam suo Marte ad certamen se conferret. Similem esse pergit navigationis rationem: ad quam si quis se convertere velit, eum debere inter remiges primum esse, deinde ventos speculari proraeque assidere, denique postquam plurimum laboris his in rebus exhauserit et necessaria omnia

didicerit, toti navi gubernandae praeesse. Negare profecto nemo poterit, hanc agendi rationem ab omni parte laudabilem et signum esse hominis summa appetentis, qui inter principes nominari et aetatibus posteris exemplo esse cupiat. Iam adolescens igitur suum iudicium pluris fecit quam vulgarem reliquorum consuetudinem, neque se suae naturae vi et robore ad imprudentem festinationem abripi passus est. Neque igitur egebat neque utebatur patre, cuius comoediis in theatrum introduceretur, sed amicis, qui eius opem et auxilium in suis laboribus non recusarent, quique concederent, ut Euryclis divinationem imitatus, ut ait, *εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ* infunderet. vid. Vesp. 1620. Ac triplicem potissimum, si recte verba eius intelligimus (cf. Bergk. ap. Meinek. II. p. 916 sqq.), ea in re viam ingressus est, ut in singulis amicorum comoediis comoediarumque partibus se adiutorem iis offerret, ut totas ipsius comoedias illis docendas daret, ut chorum sibi ipse expeteret. Quae quum fecerit, non mirum esset, si ipse quoque amicorum adiumenta interdum non respuisset, id quod in Equitibus docendis factum esse et Eupolis, qui eodem fere tempore ad poesin comicam colendam animum advertit, et Cratinus dixerunt, redarguente, ut videtur, Aristophane in Vesp. 1027, *οὐκ ἀλλοτρίων ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας*. cf. Mein. hist. com. I, p. 111. Bergk. ib. II, p. 918.

Semper tamen tales conatus in occulto esse non possunt, neque id voluit Aristophanes. Quum vero innotuisset, in irrisum comicorum incidit, quorum e numero Ameipsias, Sannyrio, Aristonymus una omnes eademque iocandi ratione usi, *τετράδι* eum *γεγονέναι* dixisse feruntur, quippe qui ut Hercules olim, summos quidem labores et contentiones susciperet, sed hac re non sibi, verum aliis utilitatem et praemia pararet. Ipse contra aeternae sibi eam rem sapientiae et moderationis laudi futuram esse speravit et Athenienses, quum gratum sibi animum non praestitissent, vehementer propterea reprehendit Vesp. 1017. Eius sententiam pro more suo scholiastae sequuntur, ut antea legimus: *εὐλαβὴς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχήν, ἄλλως τε εὐφυὴς τὰ μὲν πρῶτα* est. Quare si Bergkius ap. Meinek. II, p. 903 sqq. poetae consilium sola ex difficultate deducere conatur, qua chorum qui ab archonte accipere cupiebant, laborabant, cuius rei ne minimum quidem vestigium neque in Aristophanis verbis neque in adversariorum irrisionibus inest, exemplum eius sequi non poterimus. Aristophanes enim luculenter docet, neque illud periculum, ne ab archonte reiiceretur, neque iuventutem suam, neque legem aliquam civitatis, sed solam modestiam et prudentiam sibi impedimento fuisse, quominus ante Equitum fabulam scenae traditam chorum sibi peteret. Iam dudum enim demonstratum est ab interpretibus optimis, si in Nubibus poeta affirmet, se virginem adhuc fuisse, quum primam comoediam scriberet, et quia parere sibi non licuisset, propterea foetum exposuisse, 530 sq., id non aliter esse explicandum. Schol. cod. Rav. ad h. v. *οὔπω ἐπέτρεπον ἐμαυτῷ τὸ λέγειν διὰ τὴν αἰδῶ· οὐ γὰρ διὰ ἑαυτοῦ ἐξ ἀρχῆς καθῆκε τὰ δράματα ὁ ποιητὴς εὐλαβὴς ὤν.* cf. Bergk. l. l. p. 921.

Constat autem, tres Aristophanis comoedias, Daetalenses, Babylonios et Acharnenses, aliorum nomine virorum in scenam prodiisse. Has igitur quum ipse scripsisset, alii docuerunt, ita ut attento animo inter spectatores esset et qui versus plausu aut uterentur aut carerent, quidque singula quaeque in animis hominum efficerent, suis oculis et auribus acciperet. Iam prima vero comoedia, quam commisit, laudem auctori ipsi semper iucundissimam apud aequales nacta, maxima quae-

quae de futuro tempore sperabat, et spectatorum in iudicando sapientiam cognovisse fideique et benevolentiae pignora certissima invenisse sibi videbatur, ut ipse in Nubium parabasi notissima refert 528 sqq.

Iam vero quod Aristophanes, quum secundum praemium Daetalensium comoedia reportasset, praeclari sese aliquid nactum esse censebat: eius rei totam vim non cognoscemus, nisi addiderimus, summam artis comicae difficultatem, propter quam ab initio inter comicos poetas nomen profiteri noluerit, propterea animo eius obversatam esse, quia in pristina comoediae forma sibi non acquiescendum, sed totam eius rationem commutandam esse statuebat. Insidebat enim eius animo operis illius species quaedam, diversissima illa a reliquorum comicorum consuetudine, quam suis in carminibus ostendere conatu fortissimo parabat. Quale autem genus illud fuerit, quod unum et perfectissimum et utilissimum iudicabat neque se assequi diffidebat posse, ex comoediis eius superstitibus facile percipitur. Etenim in periculosa civitatis conditione, quae post Periclis mortem in summas tempestates inciderat et in dies magis ad perniciem vergebat, etiam comoediam ille, si recte factitaretur, ad malorum molem perfringendam aptam et idoneam esse censuit. Haec enim ars ab initio inter Siculos exculta, solos apud Athenienses illa aetate summo in flore erat et quodammodo Athenis urbi propria dici poterat. Chionidis autem virtute potissimum hoc effectum erat et eorum ingenio, qui exemplum eius sequuti sensim comoediam civibus suis commendaverunt, Magnetis, Cratini, Cratetis, ut vel maximos sumptus propter comoediam suscipere non detrectarent. Horum vero omnium opera Aristophanes parum in se fructus habere iudicavit, quia iocularia sola eaque sine animi, qua par erat hoc fieri, moderatione persequi solerent. Difficillimum igitur ipse suscepit comicam artem ad altiora evehendi negotium. Voluit enim aut omnino evitatis aut certe rarius et parcius adhibitis inanibus iocis rebusque nullius pretii plebi infimae acceptis ad civitatem potius accedere, malos homines deterrere eorumque cohibere libidinem, bonos viros confirmare et in rebus pro civitatis salute recte susceptis corroborare, leges et instituta custodire, cives ad optima consilia capienda cogere, si quae in urbe crescentis calamitatis et perniciei vestigia apparerent, ea monstrare et radicitus evellere, denique omnia perficere, quae rempublicam adiutura essent.

Ac prima quidem in comoedia ista, quam diximus, quantum ex Nubium versibus 520 sqq. et ex fragmentis intelligitur, ad ea mala animum aequalium convertit, quae ex mutata educationis ratione nata fuerant, duobus unius patris filiis in scenam propositis, quorum alterum ex vetere more institutum, alterum novae sapientiae imbutum fundamentis finxit. Ingressus est hac ratione in eam caussam, quae omnibus temporibus a viris sapientissimis summum pondus habere credita est: neque hoc primo in conatu substitit, sed quum iam suo nomine comoedias docere coepisset, in Nubium fabula Phidippidem Strepsiadis patris perversi filium nefarium, loco Cinaedi istius in Daetalensibus, produxit iuventutisque corruptae indolem ac naturam monstravit. Non temere autem in Nubium fabula pristinae laudis in simili re reportatae memoriam recoluit, sed comparata utraque comoedia non minus sapientes spectatores perfectius hoc opus sensuros esse speravit. Hanc igitur materiam simul et iocandi et cives docendi praebebant vitia, quae interno in urbis statu orta ad privatam potissimum hominum vitam pertinebant et tam vere et apte ad persuadendum in Daetalensibus prodita erant, ut

magno plausu haec comoedia exciperetur.

Prima haec victoria poetae animum ita corroboravit, ut iam ad rem maiori periculo expositam transire non dubitaret. In Babyloniis enim contra peregrinos legatos populo blandientes et pro iustitia in socias urbes exercenda se locutum esse profitetur, credebatque apud Athenienses se effecisse, ut minus saepe a peregrinis se falli sinerent, et apud socias urbes, ut poetam viserent et tanquam suum adiutorem et sospitatorem celebrarent. Erant ea omnia ex ipsorum temporum ratione desumpta et ab ultimis istorum dierum repetita rebus gestis, eoque magis animum mordebant, quia Dionysiis magnis agebantur et sociarum urbium legati spectantibus intererant, cf. Acharn. 502 sqq. Ausus igitur est poeta medium in cursum rerum gerendarum intrare suamque accusationem et criminationem imprimis eorum, qui civitatis gubernacula tenebant, publice et coram omnibus exponere, sed nunc quoque ita, ut alius poetae nomine sua proferret. Quod quam acerbum fuisset atque inexpectatum et intolerabile, paullo post Dionysia celebrata patefactum est.

Erat enim illud tempus, quo auctoritatis inter Athenienses in fastigio Cleo erat, qui non diu post Periclem mortuum civitatem gubernare coepit et celeriter plebis gratiam sibi conciliavit. Is igitur suam ipsius ratus potentiam in periculo esse nec talem, qualem Aristophanes meditabatur, comoediae permitti posse licentiam, eum poetam, cuius nomine fabula acta erat, coram senatu accusavit. Ipsum enim Aristophanem vel si compertum habuisset, quod demonstrari nequit, Babyloniorum eum auctorem fuisse, in iudicium vocare non poterat, quia ille quum chorum non petiisset, nullum crimen commiserat. Iniurias igitur sibi, ut opinabatur, illatas Cleo summo ulcisci studuit fervore. Ac fuit quidem contra unum hunc poetam comicum certamen: quoniam enim reliqui minus audacter rem gerebant atque in genere versabantur minus odioso, ut periculum imminens statim ab initio frangeret, Cleo huic potissimum adversarius exstitit; simul vero tota poesis comicae res agebatur, quae quidem si hic poeta a Cleone superatus et a senatu punitus esset, longe minus fortiter progredi potuisset. Feliciter autem contigit, ut huius caussae si non accuratam, certam tamen notitiam a poeta ipso acceperimus. Etenim summa rei in eo posita erat, quod peregrinis hominibus praesentibus et spectantibus urbem proscindere ausus esset: *ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω*, Acharn. 503, et *ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει*, ib. 631, id quod Isocrates in Orat. de pace, §. 14. conqueritur: *δημοκρατίας οὔσης οὐκ ἔστι παρρησία, πλὴν ἐνθάδε μὲν τοῖς ἀφρονεστάτοις καὶ μηδὲν ἡμῶν φροντίζουσιν, ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ τοῖς κωμῳδοδιδασκάλοις· ὃ καὶ πάντων ἐστὶ δεινότατον, ὅτι τοῖς μὲν ἐκφέρουσιν εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας τὰ τῆς πόλεως ἁμαρτήματα τοσαύτην ἔχετε χάριν, ὅσην οὐδὲ τοῖς εὖ ποιοῦσιν.* Quamvis autem accusator, ut solebat, quibuscumque posset sive veris sive fictis criminationibus reum aggrederetur (cf. 379 sqq.), tamen nec poetam poenis coercuit neque artem comicam certis limitibus circumscripsit.

Duplici igitur Aristophanes et in theatro et in senatu reportata victoria elatus, consilium suum promovendae comoediae et ad magnam in civitate potentiam evehendae vel fortius atque audacius quam antea persequi non dubitavit. Sequente igitur anno Acharnenses edidit, quae fabula quoniam aetatem tulit, poetae nostri rationem luculenter ante oculos ponit. Aucta autem erat Aristophanis confidentia, quod ipse Cleo eodem tempore ab Equitibus accu-

satus et, ut ait Acharn. 5 sqq., quinque talenta evomere coactus erat: qua re partis civium honestissimae patrocinium nactus erat multosque eiusdem viri osores esse et suis a partibus stare intellexerat, cf. 300 sqq. Cleone igitur contempto viaque quam inierat non derelicta, summam ad quaestionem, quae illis annis ab Atheniensibus agitari poterat, accessit eamque suo more solvere studuit. Bellum enim Peloponnesiacum tamquam omnium malorum caussam incusavit idque et iniuste geri coeptum neque urbi quidquam nisi calamitates allaturum esse demonstrare suscepit. Haec igitur comoedia oratio quasi quaedam popularis est in theatro habita, qua, ut quam primum foedere cum Lacedaemoniis icto belli mala effugiant, poeta suadet. Ac nomen quidem fabulae praeclare ab ea civitatis parte repetitum est, quae Thucydide teste imprimis propter vites pessumdatas bellum crepabat summoque Lacedaemonios odio persequebatur. Acharnenses enim, pacis maximos adversarios, si quis in aliam sententiam transduxisset, reliquis etiam civibus se persuasurum esse ut ipsius sententiam amplecterentur, sperare poterat. Primas autem partes civi cuidam dedit, ex agris contra voluntatem suam belli caussa in urbem tracto, qualem ea caussa poscere videbatur; quem Dicaeopolin nominavit, ut ipso hoc nomine eum nihil nisi iusta in civitatem introducere velle significaretur: *τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγῳδία*, vs. 500; *τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον ξύμμαχον ἔσται*, vs. 661 sq. Is igitur pacis cupiditate permotus, quoniam in ecclesia frustra quaesivit, qui foederis sese patronos professi essent, omnia invertit, sibique soli apud Lacedaemonios foedus parat, ad agros redit, dies festos celebrat, forum aperit pacisque bonis unus omnibus fruitur. In compositione comoediae a vulgari consuetudine non recessit poeta, sed liberrimam illam atque a tragicorum in membris inter se arcte colligandis severitate alienam esse voluit. Duas enim in partes quum omnia divisisset, in utraque Dicaeopolis regnat et solus singula quaeque inter se dissolutiora copulat. Ac priorem quidem partem ita instituit, ut totam disputandi severitatem exhibeat, quippe qui legatos ad reges barbaros frustra neque sine crimine missos, Graecos vero, Megarenses potissimum Aspasiae magis quam Periclis culpa male tractatos esse probet, sed addat nonnulla, imprimis ubi Euripidis tragoedias vellicat, ad animos spectantium mitigandos et ad hilaritatem revocandos: in posteriore autem lepidissime omnia ea coniunxit, quae ridendi cupiditati ab omni parte satisfacerent, nisi quod ibi quoque ad miserationem propter infelicitatem Megarensium ridentium mentes commovet. Finitur comoedia, postquam omnia in risum lusumque traduxit missaque omni acerbitate et moestitia totum theatrum effusae laetitiae et voluptatis plenum reddidit.

Docent haec omnia, quam parum poeta et a Cleone victum superatumque se senserit et recesserit a proposito suo. Simul vero per totam comoediam pluries litis in senatu actae meminit et defensione accurate instituta non solum Cleonem, sed alios etiam in civitate similiter iudicasse significat. Hinc ubicumque potest, de urbe et populo se non loqui, sed homines nequam lacessere velle monuit, cf. vs. 489 sq., additque se non Dionysiis magnis, sed Lenaeis id facere, ubi Athenienses soli in theatro versentur nec ulli peregrini adsint. Cedit igitur quodammodo Cleoni et crimina probro sibi facta studiose evitat, simulque summam in malis civibus malisque consiliis multorum publice et coram omnibus irridendis prae se fert perseverantiam, seque non esse solum innocentem ait, sed etiam urbem patriam maximis beneficiis obstrinxisse.

Cleo enim propterea eum accusaverat, quod peregrinis seducendis Athenas prodidisset: poeta id ipsum sibi gloriae futurum auguratur: venturos enim esse civitatum sociarum legatos, ut hunc poetam iusta molientem salutarent. Deinde si Cleo eum criminatus fuerat, quod urbem in contemptum duceret, poeta enarrat, nihil se nisi salutem civitatis molitum esse, idque iam Persarum regem agnovisse, qui victoriam in bello eos reportaturos esse praedixisset, primum qui rebus navalibus praevalerent, deinde qui hunc monitorem haberent: propter comoediam enim, si multis malis ea exagitati fuissent, multo eos meliores futuros esse. Qua in re a poeta iocante ficta tenendum esse patet, de se quidem eum loqui, sed universe de eo genere comoediae cogitare, cuius totam vim rationemque ipse primus monstrasse sibi videbatur.

Atque unum quidem laboris praemium, quod maxime exoptaverat, statim nactus est: Cratino enim et Eupolide, comicis illa aetate excellentissimis, superatis victor Athenis renuntiatus est poeta, qui Acharnenses docuerat, iisdem usus iudicibus, quorum a suffragiis iam lubentissimo animo pendebat, quia et artem ipsius viamque singularem, qua procedendum sibi esse putaverat, et consilia de civitate prodita simul quodammodo comprobaverant. Ex parte autem victoriam suam etiam viris istis debebat, qui suo nomine fabulas docuerant, praesertim quum ex Acharnensibus simul appareat, eundem etiam histrionem fuisse, qui primas partes suscepisset. Elucet enim histrionem, qui hanc personam egerit, simul et huius comoediae et praecedentis poetam videri velle et habitum esse. Ait enim vs. 358. sibi propter comoediam anno priore editam a Cleone iniurias illatas esse: qui quidem locus non est e parabasi desumptus, in qua chorus poetae personam interdum suscipit et defendit, sed ex ipsis dialogis, in quibus histrio loquitur, cui primae partes traditae erant. Ac paullo post et idem Dicaeopolis ad eandem rem redit 476 sqq. et chorus a poeta eandem criminationem removet, 600 sqq. Constat igitur, histrionem primarium et chori doctorem eundem fuisse hominem eundemque pro poeta habitum esse. Notum autem est, nisi arte histrionica recte factitata, vix aliquam fabulam victoriam nactam esse. Histrio autem nunquam ut videtur Aristophanes fuit. Scholiastas enim mala interpretatione seductos de Equitum fabula falsa prodidisse post Bergkii commentationem non est quod dubitemus, cf. Beer *über die Zahl der Schauspieler bei Aristophanes*, p. 19 et 33.

His omnibus perpensis neminem unquam Aristophane ad poesin comicam cautius et ad magnam spem erectius accessisse apparet. Ter enim iam vicerat, quum sibi ipse chorum expeteret, simulque quid civibus gratum acceptumque esset quaque ratione victoria pararetur, fiduciamque suis in viribus maximam poni posse intellexerat, et quod summum est, paene omnem suam de civitate recte gerenda sententiam significaverat. Sperare igitur poterat, eadem in via progredientem artis praemia sese in dies praeclariora adepturum esse.

§. 4.

Quibus poetis Aristophanes ab initio usus fuerit.

Cur diu cunctatus sit, priusquam ab archonte chorum sibi expeteret, Aristophanes in Equitum fabula accurate exponit, reticet autem, qui viri isti fuerint, quos laboris socios esse voluit et hos potissimum cur sibi elegerit. Etenim quoniam emendandae civitatis studio animus eius totus occupatus erat, suis de consiliis meritisque plurima, aliorum de subsidio pauca rettulit resque externas omnes, quas magni ponderis esse non

existimabat, intactas praetermisit. Accedit, quod aequalibus, quibuscum solis colloquitur, ea omnia notissima fuerunt, neque quisquam propterea ipsum reprehenderat. Horum igitur virorum ut nomina cognoscamus, ad monumenta didascalica animum convertere cogimur, in quibus quae singulis quibusque illa aetate patebant, in posteritatis usum perscripta erant: idque eo lubentius facimus, quia ex Aristophane colligimus, non solum eos poetas (cf. Bergk. ap. Mein. II. p. 924), sed etiam rei susceptae pares fuisse, in sententia autem de comoedia et civitate cum eo consensisse.

Ac primum quidem ex Acharnensium argumento unum eorum Callistratum fuisse discimus, de quo ex didascaliis servatum est *ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθύνου ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου.* Iam quum idem ille, cuius nomine Acharnenses fabula docta est, Babylonios ediderit, ut vidimus, duarum quidem comoediarum doctorem cognovimus. Adde testimonium Photii p. 499, 1, Suidae s. v. *Σαμίων ὁ δῆμος* et Michaelis Apostolii: *τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης.* His vero cognitis simul patet, Callistratum poetam fuisse a Cleone in ius vocatum, ad eundemque, quaecunque de Acharnensium poeta ibi dicantur, pertinere omnia. Kockio enim Acharnensium parabasin in duas divellenti partes, quarum in priore de Callistrato chori magistro, in posteriore de poeta Aristophane sermo institutus sit, nisi fallor, nemo assensum praebebit. cf. diss. de Philonide et Callistrato p. 21 sqq. Neque praetereundum est, Callistratum primarum partium actorem fuisse, quippe qui Dicaeopolidis personam susceperit.

Haec omnia si coniunxeris, virum eum fuisse intelliges inter Athenienses illis temporibus insigni laude conspicuum. Histrio enim fuit eximius: chorum ab archonte nactus est et praeclare docuit: eidemque quia Aristophanes confisus primas comoedias docendas tradidit, credibile est, neque humilem eum aut obscurum neque novitium poetam fuisse. cf. C. Fr. Hermanni de Equit. I. p. 22 sqq. Bergk. ap. Mein. II. p. 929. Quo de poeta quod aliis ex fontibus nihil compertum habemus, dolemus quidem, sed dubitare hanc unam ob caussam de rebus propositis non licet: immo ea quoque, quae Aristophanes de Aegina insula eum dicentem fecit, in qua praedia possedisse eum apparet, ad eundem referamus necesse est. cf. Od. Mueller. Aegin. p. 184. Itaque Aristophanis gloriae Callistratus et apud Athenienses aliquando et nunc apud nos quodammodo particeps est. cf. Cobet. Obsvv. p. 107.

Nondum autem a Callistrato recedere possumus, cuius nomen postea quoque nonnullis Aristophanis fabulis inscriptum esse argumentum Avium et Lysistratae docent, in quibus idem illud *διὰ Καλλιστράτου* ex didascaliis desumptum reperitur. Nulla enim caussa est, cur haec aliter quam in prioribus comoediis intelligenda esse censeamus. Comoediarum igitur docendarum laborem Aristophanes postquam ipse suscepit magnamque ea in re laudem sibi conciliavit, paullo post tamen ad veterem consuetudinem reversus eidem poetae, quo antea felici eventu usus fuerat, sua transmisit. cf. Bergk. l. l. 910. Sed per se elucet, omni dubitatione de vero comoediarum auctore sublata, omnia iam mutata fuisse, Callistratumque suo quidem nunc nomine, sed nec periculo nec praemio suo amici comoedias egisse. Id cur Aristophanes fecerit, ipse non tradidit: constat vero, viros istos, Callistratum et Aristophanem, inter se fuisse semper coniunctissimos.

Deinde iisdem ex didascaliis alterius cuiusdam poetae nomen cognoscimus, quocum simili ratione Aristophanes nexus fuit, Philo-

nidis. Huius enim mentio est in Vesparum, Avium et Ranarum argumentis, unde eum Aristophanis Proagonem et Vespas simul, postea et Amphiaraum et Ranas suo nomine edidisse comperimus. Quae quidem fabulae omnes quia post Equites commissae sunt, de his quoque idem valebit, quod de comoediis supra iisdem annis Callistrati nomine editis diximus, Athenis de vero poeta neminem dubitasse. Ipsum autem Aristophanem auctorem agnosci voluisse inde apparet, quod in Vesparum parabasi de se uno loquutus est. Ea autem quaestio difficilis est, utrum Philonides eadem ratione, qua Callistratus, ante Equitum fabulam editam Aristophanem adiuverit, necne, quoniam cum Daetalensium fabula et argumentum grammaticorum et notam quandam didascalicam amisimus. Licet enim vox sit omnium fere scholiastarum consentiens, duobus his viris potissimum Aristophanem in edendis initio comoediis usum esse, cf. ad Nub. 510. 531. Vesp. 1018, tamen quoniam quae de iis scholiastae produnt, sibi repugnant, universe autem eorum narrationibus niti et confidere nemo sobrius potest, hac quidem in re, ne in errores incidamus, cautissime procedere debebimus. Quantum autem equidem intelligo, inter scholiastas qui illis de viris loquuntur, nullum est tantum discrimen, ut alterum praeferre, alterum postponere queas. Bergkius enim si Anonymum de comoedia praeter ceteros fide dignum esse perhibet ap. Mein. II. p. 909, et Kockius si scholiastae verbis Nub. 531 appositis summam auctoritatem tribuit in diss. de Phil. et Callistr. p. 19, uterque falli videtur. Quid enim? si Anonymus ait: *ἐδίδαξε πρῶτον ἐπὶ ἄρχοντος Διοτίμου διὰ Καλλιστράτου· τὰς μὲν γὰρ πολιτικὰς τούτῳ φασὶν αὐτὸν διδόναι, τὰ δὲ κατ' Εὐριπίδου καὶ Σωκράτους Φιλωνίδῃ*, nonne per se patet, nimis haec breviter obiterque dicta et ita comparata esse, ut qua ratione inter se cohaereant, intelligi nequeat, nec imprudenter Dindorfius de Philonide inferendo locoque emendando cogitavisse videatur? Multo autem infelicius Kockius eum scholiastam sequitur, qui ad verba Aristophanis '*παῖς ἑτέρα*' explicanda duo nomina adscribit, Callistrati et Philonidis, ubi unum nominare debebat, et si vera Kockius vidisset, praeter necessitatem simul histrionem, de quo Aristophanes non loquitur, addidisset. Deprehendimus igitur ubique in scholiis eosdem homines plurima confundentes summaque fide parum dignos. Itaque ubi neque poeta ipse certi quidquam prodit, nec didascalica exstant monumenta, quae sine periculo sequi possis, nihil superest nisi ut ad coniecturam confugiamus et quid verisimile sit indagemus. Quod si hac in re suscipimus, mihi quidem omnia eo ducere videntur, ut a Philonide Daetalenses doctam esse sumamus.

Philonides enim aptissimus fuit, cui Aristophanes primam suam comoediam traderet. Scimus enim comicum eum poetam non ignobilem fuisse, cf. Mein. fr. com. I. p. 102. II. p. 421, et ut Aristophanem ipsum, Cydathenaeum (cf. Hanov. Exerc. crit. in Comicos p. 1 sqq.), praeterea natu maiorem, ut etiam Nicochares filius eius cum Aristophane in certamen descenderet, cf. Mein. p. 253. Iam quum plures sibi adiutores fuisse poeta ipse profiteatur, ut vidimus, neque praeter Philonidem quisquam exstet, quem ab Aristophane usurpatum esse credas, is vero aliarum comoediarum postea actor fuerit, comoediis nominatim inscriptus, quid veri potest similius esse, quam hunc ipsum initio in societates laborum ab Aristophane vocatum esse? Accedit iam scholiastarum consensus, qui Apollodorum quidem, quem histrionem Aristophanis semel fuisse comperimus, hac in re nusquam commemorant, sed duo istos viros solos coniunctim

nominant. Callistratum vero Daetalenses suo non edidisse nomine vel inde coniicias, quod in Acharnensibus, ubi Babylonios saepius commemorat, Daetalensium quidem ne verbo quidem meminit. At vero si cum Meinekio aliisque plurimis Philonidem Daetalensium, Callistratum Babyloniorum et Acharnensium editorem esse comprobamus, plana omnia sunt et satis perspicua. Elegit enim initio Aristophanes hos viros, quoniam illis adiutoribus usum, se consilium suum optime assecuturum suisque comoediis victoriam paraturum esse confidebat, ac postea quoque, ut omnibus aliis in rebus, suo in consilio perstitit, et quum ipse chorum docendi labores detrectaret, iisdem poetis secum coniunctissimis negotium illud tradidit. Superest, ut quid de discrimine horum poetarum, quod scholiastae proponunt, iudicandum sit exponamus: quod tamen fieri non potest, nisi aliis rebus antea explicatis, ad quas statim transeundum est.

§. 5.

De Equitum fabula.

Per totam vitam Aristophanis nullus dies illo die felicior fuit, quo iam pro suo consilio ipsi prodire et publica auctoritate suoque nomine comoediam docere licebat. Nondum enim civium quod timebat varium omni tempore et mutabile ingenium expertus erat, quippe qui singulas eius comoedias summo favore et plausu excepissent: hoc autem die ad summum gloriae laetitiaeque fastigium evectus est, ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθεὶς ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν, Vesp. 1023, spemque concepit, nihil unquam sibi impedimento futurum esse, quominus quidquid vellet sine poenae timore in scenam deferret. Ac profecto hac quidem in re quicumque rerum comicarum iudices periti unquam exstiterunt, consentiunt omnes, Equitum fabulam illo die ab Aristophane doctam nihil habere in toto litterarum Graecarum ambitu, quod apte cum ea comparari possit. Neque negari potest, immortalem sibi memoriam hoc potissimum carmine poetam paravisse. Philonidi igitur et Callistrato quas edendas tradiderat, eas ad maiores conatus praeparandos praemisit: ad perfectionem autem ubi accedere sese sentiebat, cunctari desiit, suasque ipsius et reliquorum poetarum comoedias vere superavit.

Factum hoc est Olymp. 88, 4. archonte Stratocle, mense fere Februario, quum Lenaea celebrarentur, ut didascaliae docent, anno uno ex Acharnensium commissione praeterito. Dionysiis enim magnis quominus ex civitatis statu materiam artis sibi eligeret, lite Cleonis Callistrato illata cohibitus, Lenaeis poeta omni comoediae libertate usus est, rebusque nullius momenti et ponderis contemptis argumentum sibi sumpsit, quod nondum comicorum quisquam attingere, nedum pertractare ausus fuerat. Res magnas autem qui suscipiunt, si ingenium non deest, ipso conatu suo ad summa quaeque ferri solent. Idem Aristophani contigit, quum in duabus artibus, comica et civili, arcte coniungendis dux suis vellet et princeps esse, dumque viros malos sale facetiisque defricabat, civibus suis auctor publici consilii exsistere cuperet. Civitatis igitur universae statum, cui intererat, vividis validisque coloribus qualis esset depinxit populoque deridendum tradidit, simulque quem illa sibi tutorem et omnium rerum gerendarum auctorem praefecerat, Cleonem tanquam omnium malorum caussam vehementissime incusavit et ex principatu in infimum locum detrudendum esse docuit.

Versatus hac in re Aristophanes ita est, ut ex lege arti comicae scribenda rerum imaginem veritati quidem ab omni parte responde tem proderet, sed eandem in m

tolleret atque pugnans summo animi fervore venenata quasi tela in adversarios mitteret. Nihil autem a poeta inventum aut excogitatum est, quod omnino alienum civibus videri potuisset.

Ac nomen quidem ab Equitibus deduxit, mille numero iuvenibus, qui quibus temporibus bellum Peloponnesiacum gerebatur, maiorem longe quam antea Athenis potentiam et auctoritatem nacti erant, quoniam si quando Lacedaemonii, quod quotannis fieri solebat, usque ad moenia accessissent, contra eos urbem tutabantur et defendebant, eoque in negotio fortissimos sese probaverant. cf. Herm. de Equit. Att. p. 45. Hos Aristophanes ita celebrat, ut eo potissimum duce usi hanc civium partem cognoscamus et magni aestimare discamus, fateturque publice, eos secum de tota civitatis ratione consentire suosque tutores et patronos esse, cf. 505 sqq. Neque propterea poetam partium studii accusare aut conatum eius cum coniuratione factionis alicuius comparare poterimus: intelligimus potius, eum non ad omnia irridenda promptum fuisse, sed aliorum hominum bona consilia adiuvare voluisse.

Summa rei in Cleonis persona cernitur, quod multis ex locis aliarum comoediarum huiusque ipsius ta ex conformatione patet. De quo quae dicit, sunt quidem ex comoediae more in immensum aucta et amplificata, sed ita tamen comparata, ut mutare multa et defingere nequeas. Quomodocunque enim de rebus istius temporis iudicamus, maximi semper momenti est, quod Aristophanes in moribus Cleonis tradendis et in indole eius principatus describenda cum summo historico, Thucydide, consentit, quem ipsum partium studii accusare frustra nonnulli conati sunt. Quodsi autem accurate inter se comparaverimus, quae scriptor prudentissimus et nobilissimus de aetatis illius historia enarravit quaeque Aristophanes lusit, tanta est similitudo utriusque imaginis, ut poetae comoediam severis quidem, sed veris germanisque coloribus usam esse intelligamus. cf. Roscher, Thuc. p. 295 sqq. Iam unum nomen Paphlagonis vehementiam hominis quasi aestuantis vocisque impudentiam imperandique libidinem monstrat. Deinde si vaferrimus calumniator nominatur, si populum decipere, reliquos magistratus iniuriis afficere, dona captare dicitur, si denique eum praepotentem esse, a divitibus et pauperibus pariter formidatum, oraculorum studio insanum esse ait: omnium harum rerum vestigia apud Thucydidem ubique nobis occurrunt. Iam quum comica poesis nihil narrare, omnia oculis ostendere spectantium debeat, praeclare instituit poeta, quod Agoracritum isiciarium ei opposuit, quocum in certamen turpitudinis defertur. Dici non potest, quam inhonestis uterque conviciis utatur, quam contemptas et humiles artes adhibeant, ut victoriam sibi comparent, quibus insidiis circumvenire se studeant, quam foeda dicteria coram senatu et populo litigantes ex intimis animi recessibus promant. Ea omnia etiam propterea poeta protulisse putandus est, ut quo in periculo urbs esset et qualis nisi via inita cito relinqueretur civitatis status appropinquaret, ostenderet. Tamen in propatulo est, hac quidem in parte nimia acerbitate et crudelitate usum et artis leges supergressum esse, meritorum quoque et virtutum viri nulla omnino ratione habita. cf. Bohtz, *das Komische*, p. 156.

Paucis tantummodo Niciam et Demosthenem perstrinxit, quorum alterum timidum et superstitiosum, alterum animosiorem quidem, sed Cleoni imparem fuisse docet; minus utrumque patriae salutem fortiter tueri quam sua ipsorum incommoda removere velle, sed bonis viris annumerari debere significat. cf. Herm. de pers. Niciae ap. Arist.

Universam civitatem tanquam unam nobis domum descripsit, ut populus cum hero (σύνθετος εἷς ἐκ πολλῶν, ut Aristoteles ait), magistratus cum servis comparentur, quorum e numero unus, ut in magnis familiis fieri solet, ceteris imperat. Populus igitur rex est quodammodo (vs. 1114), a cuius nutu omnia pendent, eiusque imperium tyrannidi simillimum. Comoediae hoc iam propterea accommodatissimum est, quod qui agunt, ad genus servile pertinent, quod ab omni animi nobilitate et vera humanitate remotum cogitatur. Ab initio optime institutum est, quod populus in occulto latet: servos videmus inter se discordes, sibi insidiantes, unum potentissimum, reliquos oppressos omnique consilio privatos. His narrantibus senem eum esse morosum, immundum, surdastrum audimus, cuius gratiam humilibus blanditiis et misera adulatione facile colligas, quem praesentium voluptatum illecebris corrumpere et decipere liceat, qui denique pronus ad omnia credenda Sibyllarum voces et oracula ficta superstitiose audire et sequi consueverit, vid. 40 sqq. coll. 1115 sqq. Accipimus deinde late eius regnum patere, quippe qui non Athenas solum gubernet divitiisque urbis praesideat, sed etiam insulas omnes regat, potestatemque suam iam et ad Cariam usque et ad regnum Carthaginiense extendere, cogitet cf. 170 sqq. Hinc populus magno adulantium et assentantium numero cinctus est, qui ab eius latere non discedentes in dies magis mores eius corrumpunt. Hinc comites nequissimos maxime in deliciis habet, audacissimos, indignissimos, pessimos homines, ex infima plebe natos, communium litterarum expertes, a studiis humanitatis et ab omni eruditione remotissimos, cf. 190 sqq. Postea prodit ipse populus in scenam eaque quae dixit poeta omnia agendi et dicendi ratione sua luculentissime comprobat, cf. 728 sqq. Haec iam quo poeta vertere poterat? si enim nihil dominus nisi servos suos mutasset, ad salutem numquam rediisset. Postquam igitur malus iste vir, qui res domesticas et familiares hucusque tuitus fuerat, a peiore homine victus est et e domo eiectus, iustitiae quidem, quae ut vitia puniantur postulat, nec vero comoediae, quae homines ad hilaritatem ducere pro munere suo debet, vere satisfactum est. Recte igitur Aristophanes rem ita in fine instituit, ut victor naturam suam subito exuat, ad bonam frugem redeat ipsumque dominum recoquat. Is igitur vetere indole posita novos mores induit et feliciorum temporum spem iucundissimam excitat. Simul vero datur poetae occasio breviter omnia et sine imagine repetendi et uno in conspectu ponendi, quae reprehendenda hucusque et omni modo mutanda esse dixerat. Ita plena quamquam est tota fabula non tam ridiculi, quam summae turpitudinis specie, in fine tamen prorumpit animus diu occultatus viri patriae amantissimi virtutumque et rerum praeclarissimarum desiderio ut qui maxime capti. Nunc demum Aristidis et Miltiadis memor est eamque popularis imperii formam patefacit, quae ipsius animo insidebat cf. Bohtz, *das Komische*, p. 155 sqq. Aeternae igitur urbis gloria, aetatis istius licet plurimis malis laborantis magnitudo quaedam in vitiis et in virtutibus conspicua, rerum eminentissimarum ibi efflorentium copia ex Equitibus non minus cognoscuntur quam poetae nostri virtus, ingenium, ardor iuvenilis, qui comica arte adiutus plurima se patriae commoda paraturum esse persuasum habet.

Hac igitur in comoedia spectantium animus quiescere et molestiam sentire nunquam potuit: plurima enim nova nec unquam visa aut audita promuntur: usque ad ultimos versus suspensa est expectatio: in extrema autem parte vera miracula occurrunt, dum po-

tolleret atque pugnans summo animi fervore venenata quasi tela in adversarios mitteret. Nihil autem a poeta inventum aut excogitatum est, quod omnino alienum civibus videri potuisset.

Ac nomen quidem ab Equitibus deduxit, mille numero iuvenibus, qui quibus temporibus bellum Peloponnesiacum gerebatur, maiorem longe quam antea Athenis potentiam et auctoritatem nacti erant, quoniam si quando Lacedaemonii, quod quotannis fieri solebat, usque ad moenia accessissent, contra eos urbem tutabantur et defendebant, eoque in negotio fortissimos sese probaverant. cf. Herm. de Equit. Att. p. 45. Hos Aristophanes ita celebrat, ut eo potissimum duce usi hanc civium partem cognoscamus et magni aestimare discamus, fateturque publice, eos secum de tota civitatis ratione consentire suosque tutores et patronos esse, cf. 505 sqq. Neque propterea poetam partium studii accusare aut conatum eius cum coniuratione factionis alicuius comparare poterimus: intelligimus potius, eum non ad omnia irridenda promptum fuisse, sed aliorum hominum bona consilia adiuvare voluisse.

Summa rei in Cleonis persona cernitur, quod multis ex locis aliarum comoediarum huiusque ipsius tota ex conformatione patet. De quo quae dicit, sunt quidem ex comoediae more in immensum aucta et amplificata, sed ita tamen comparata, ut mutare multa et defingere nequeas. Quomodocunque enim de rebus istius temporis iudicamus, maximi semper momenti est, quod Aristophanes in moribus Cleonis tradendis et in indole eius principatus describenda cum summo historico, Thucydide, consentit, quem ipsum partium studii accusare frustra nonnulli conati sunt. Quodsi autem accurate inter se comparaverimus, quae scriptor prudentissimus et nobilissimus de aetatis illius historia enarravit quaeque Aristophanes lusit, tanta est similitudo utriusque imaginis, ut poetae comoediam severis quidem, sed veris germanisque coloribus usam esse intelligamus. cf. Roscher, Thuc. p. 295 sqq. Iam unum nomen Paphlagonis vehementiam hominis quasi aestuantis vocisque impudentiam imperandique libidinem monstrat. Deinde si vaferrimus calumniator nominatur, si populum decipere, reliquos magistratus iniuriis afficere, dona captare dicitur, si denique eum praepotentem esse, a divitibus et pauperibus pariter formidatum, oraculorum studio insanum esse ait: omnium harum rerum vestigia apud Thucydidem ubique nobis occurrunt. Iam quum comica poesis nihil narrare, omnia oculis ostendere spectantium debeat, praeclare instituit poeta, quod Agoracritum isiciarium ei opposuit, quocum in certamen turpitudinis defertur. Dici non potest, quam inhonestis uterque conviciis utatur, quam contemptas et humiles artes adhibeant, ut victoriam sibi comparent, quibus insidiis circumvenire se studeant, quam foeda dicteria coram senatu et populo litigantes ex intimis animi recessibus promant. Ea omnia etiam propterea poeta protulisse putandus est, ut quo in periculo urbs esset et qualis nisi via inita cito relinqueretur civitatis status appropinquaret, ostenderet. Tamen in propatulo est, hac quidem in parte nimia acerbitate et crudelitate usum et artis leges supergressum esse, meritorum quoque et virtutum viri nulla omnino ratione habita. cf. Bohtz, *das Komische*, p. 156.

Paucis tantummodo Niciam et Demosthenem perstrinxit, quorum alterum timidum et superstitiosum, alterum animosiorem quidem, sed Cleoni imparem fuisse docet; minus utrumque patriae salutem fortiter tueri quam sua ipsorum incommoda removere velle, sed bonis viris annumerari debere significat. cf. Herm. de pers. Niciae ap. Arist.

Universam civitatem tanquam unam nobis domum descripsit, ut populus cum hero (σύνθετος εἷς ἐκ πολλῶν, ut Aristoteles ait), magistratus cum servis comparentur, quorum e numero unus, ut in magnis familiis fieri solet, ceteris imperat. Populus igitur rex est quodammodo (vs. 1114), a cuius nutu omnia pendent, eiusque imperium tyrannidi simillimum. Comoediae hoc iam propterea accommodatissimum est, quod qui agunt, ad genus servile pertinent, quod ab omni animi nobilitate et vera humanitate remotum cogitatur. Ab initio optime institutum est, quod populus in occulto latet: servos videmus inter se discordes, sibi insidiantes, unum potentissimum, reliquos oppressos omnique consilio privatos. His narrantibus senem eum esse morosum, immundum, surdastrum audimus, cuius gratiam humilibus blanditiis et misera adulatione facile colligas, quem praesentium voluptatum illecebris corrumpere et decipere liceat, qui denique pronus ad omnia credenda Sibyllarum voces et oracula ficta superstitiose audire et sequi consueverit, vid. 40 sqq. coll. 1115 sqq. Accipimus deinde late eius regnum patere, quippe qui non Athenas solum gubernet divitiisque urbis praesideat, sed etiam insulas omnes regat, potestatemque suam iam et ad Cariam usque et ad regnum Carthaginiense extendere, cogitet cf. 170 sqq. Hinc populus magno adulantium et assentantium numero cinctus est, qui ab eius latere non discedentes in dies magis mores eius corrumpunt. Hinc comites nequissimos maxime in deliciis habet, audacissimos, indignissimos, pessimos homines, ex infima plebe natos, communium litterarum expertes, a studiis humanitatis et ab omni eruditione remotissimos, cf. 190 sqq. Postea prodit ipse populus in scenam eaque quae dixit poeta omnia agendi et dicendi ratione sua luculentissime comprobat, cf. 728 sqq. Haec iam quo poeta vertere poterat? si enim nihil dominus nisi servos suos mutasset, ad salutem numquam rediisset. Postquam igitur malus iste vir, qui res domesticas et familiares hucusque tuitus fuerat, a peiore homine victus est et e domo eiectus, iustitiae quidem, quae ut vitia puniantur postulat, nec vero comoediae, quae homines ad hilaritatem ducere pro munere suo debet, vere satisfactum est. Recte igitur Aristophanes rem ita in fine instituit, ut victor naturam suam subito exuat, ad bonam frugem redeat ipsumque dominum recoquat. Is igitur vetere indole posita novos mores induit et feliciorum temporum spem iucundissimam excitat. Simul vero datur poetae occasio breviter omnia et sine imagine repetendi et uno in conspectu ponendi, quae reprehendenda hucusque et omni modo mutanda esse dixerat. Ita plena quamquam est tota fabula non tam ridiculi, quam summae turpitudinis specie, in fine tamen prorumpit animus diu occultatus viri patriae amantissimi virtutumque et rerum praeclarissimarum desiderio ut qui maxime capti. Nunc demum Aristidis et Miltiadis memor est eamque popularis imperii formam patefacit, quae ipsius animo insidebat cf. Bohtz, *das Komische*, p. 155 sqq. Aeternae igitur urbis gloria, aetatis istius licet plurimis malis laborantis magnitudo quaedam in vitiis et in virtutibus conspicua, rerum eminentissimarum ibi efflorentium copia ex Equitibus non minus cognoscuntur quam poetae nostri virtus, ingenium, ardor iuvenilis, qui comica arte adiutus plurima se patriae commoda paraturum esse persuasum habet.

Hac igitur in comoedia spectantium animus quiescere et molestiam sentire nunquam potuit: plurima enim nova nec unquam visa aut audita promuntur: usque ad ultimos versus suspensa est expectatio: in extrema autem parte vera miracula occurrunt, dum po-

pulus throno quasi Graeciae insidens ad summa quaeque evehitur simulque et spes laetissima et hilaritas summa excitatur.

§. 6.
Aristophanis adversarii.

Equitibus doctis et victoria splendidissima reportata Aristophanes viam sibi suam ad progrediendum simul et munierat et obsepserat: illud, quia si quis magni aliquid sua virtute assequutus est, animo fortiore et acriore labores et pericula adire solet; hoc, quia viri eximii magna laude accepta odium sibi et invidiam parant; quod utrumque poetae nostro accidit.

Ac primo quidem quaerendum loco est, quid Cleo, quo Athenis commorante comoedia docta est, agitaverit, qui iam Babyloniis editis, quo tempore principatum affectabat, Callistratum impugnaverat, nunc vero princeps civitatis factus cum Themistocle et Pericle conferri posse sibi videbatur. Etenim si verum est, quod Aristophanes docet, cuicunque potuerit, eum lites intendere paratissimum fuisse, ita ut vel nobilissimi quique et excellentissimi viri impares ei se esse sentirent, hoc momento post atrocissimam contumeliam et criminationem, quum corruptionis in civitate pessime gubernata ortae verus auctor nominatus esset, prorsus obmutescere et sine ullo ulciscendi studio ferre maledicta non poterat. Confidebat quidem poeta Equitum tutela, qui prae ceteris Cleoni adversabantur, nec minore quam ipse odio illum persequuti iam antea in caussa fuerant, ut quinque talentis mulctaretur. cf. Fritzsche, Quaest. Aristoph. I. p. 308 sqq. Sed quum Thucydide teste totus populus eum spectatissimum haberet et ad summa quaeque munera vocare pergeret, Cleo vero iterum dictitare posset, non tam sibi quam ipsi populo quae ille dixisset periculosa esse, vix credibile est vel ob Equites cum poeta coniunctos turbulentum istum et eloquentem hominem ab omni conatu abstinere potuisse.

Nullus autem dubitandi locus est, quia obscuram quidem, sed sufficientem nobis poetae narrationem superesse scimus, unde quem ulciscendi modum Cleo pro consuetudine sua sibi elegerit discimus. Loquor de loco Vesparum, quam fabulam Aminia archonte Lenaeis doctam esse constat, vss. 1284—1291, ubi poeta confitetur, a Cleone se multis spectantibus vexatum plagasque sibi inflictas esse (ὑπετάραττεν ἐπικείμενος καί με κακίαις ἔκνισε· κᾆθ' ὅτ' ἀπεδειρόμην, οὑκτὸς ἐγέλων — θεώμενοι). Verissimum enim est, quod Bergkius ap. Mein. II. p. 937 demonstravit, ad priorem caussam, quam Callistrati esse diximus, haec nullo modo trahi posse, sed de periculo Aristophanis sermonem esse post Equites doctam huic parato. Dolemus autem, quod non accuratius rem aequalibus notissimam istis in versibus nobis aperuit. Hinc fuerunt adeo, qui poetam ipso in theatro verberibus pulsatum esse sibi persuaderent, ut Bode Hist. poes. gr. III. p. 228. coll. Herm. de Equit. I. p. 16 sqq., id quod ne scholiastis quidem in mentem venit. Recte plerique de accusatione cogitarunt, ut Bergk. l. l., in qua poeta se defendere a Cleonis odio vix ac ne vix quidem potuerit. Iam si quaerimus, haec accusatio quo pertinuerit, poeta quidem nihil omnino ait, unde certi quidquam colligatur: propter vocem κακίαις Richterus ad vs. 1286 κακίας a Cleone eum accusatum esse censet: ex iis autem, quae scholiastae diversis locis adnotarunt, si quid veri verbis eorum subest, ξενίας γραφὴν Aristophani paratam esse coniici licet. Verisimile autem est, quoniam fama de peregrina Aristophanis origine tam late vulgata est, ut apud omnes fere, qui de vita eius exposuerunt, commemoretur, caussam aliquam publicam ea de re coram iudicibus Cleone auctore

actam esse. Iam quum sciamus, illis annis nihil frequentius quam lites similes fuisse, Cleonemque et eius factionem imprimis plurimis id crimini fecisse, quidni statui tale quid hac in re incerta liceat. Sed quod saepissime fieri his in quaestionibus solet, nihil hoc nisi coniecturam incertam esse confitendum erit. Ceterum legem nullam Cleonis exstitisse, qua comoediam coerceret, ad liquidum perduxit Cobetus, Plat. com. reliq. p. 29 sqq.

Praeterea difficilis locus iste interpretibus propterea est, quod Aristophanes post illam litem cum Cleone se aliquantum temporis in gratiam rediisse nonnullis visum esse perhibet. Ac fatetur, se tale quid unde hoc colligi queat admisisse et Cleoni blandiri coepisse, nunc vero specie falsa abiecta novoque impetu facto eum decepisse, (*ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα· εἶτα νῦν ἐξηπάτηκεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον*). De privata rixa sermo non est: agitur de irrisione in Vespis instituta, alia in comoedia post illam litem, sed ante Vespas data intermissa. Quae illa fuerit incertum est. Cogitarunt nonnulli de Nubium fabula, quam contra Socratem scriptam esse constat: ea vero ipsa Cleoni infesta est, quem paucis quidem, sed acerbissime notavit, vs. 572 sqq., neque de illa fabula eum loqui verisimile est, quia quo ex tempore Babylonii docta fuerit, Lenaeis potissimum, non Dionysiis magnis civiles comoedias docendas curavit, ne in easdem quas antea perpessus est criminationes incideret. His in rebus si coniecturam proponere licet, Agricolas putem significari, quibus pacem commendavit, nec quantum ex fragmentis intelligitur Cleonem exagitavit. cf. Bergk. ap. Mein. II. p. 1120 sqq. Hanc enim fabulam Lenaeis fere anni praecedentis doctam esse sumi potest.

Denique cur hanc speciem admiserit confitetur. Ait enim sibi a Cleone male tractato adfuisse quidem plurimos, sed eos sine dolore mutos calamitatis istius testes, visuros modo fuisse, num iocos et sales funderet: hoc se moleste tulisse. Quia igitur viderat, si recte eius sententiam intelligimus, a populo ingrato, propter quem illud periculum suscepisset, auxilium sibi quo ab iniuriis tutus esse potuisset praestitum non esse, propterea initio quidem populo se subtraxit, nec nova pericula suscepit, nunc vero in Vespis ad consuetudinem veterem rediit. Quod quum faceret, simul prudentissimum se harum rerum iudicem probavit, ne idem saepius repetendo Atheniensium populo semper mutabili et fluctuanti molestiam crearet et victus ex theatro discederet.

Iam complectentibus nobis haec omnia patet, propter fabulam Equitum Cleonem ex populi quidem gratia non excidisse, sed adversarium suum, licet voluerit, a via quam ingressus erat deterrere non potuisse; Aristophanem vero quamquam in theatro victorem, coram iudicibus a populo adiutum non esse, nec magnae gratiae signa vidisse, sed egregii poetae comici nomen et dignitatem, cuius ex ore et sermone etiam coram iudicibus nihil nisi lepide dicta expectarentur, accepisse.

Sed magna adversariorum cohors Aristophani ob eandem Equitum fabulam exorta est, quoniam quo populum et Cleonem irridebat tempore, poetis quoque comicis non pepercerat: isque conatus ut audaciam poetae et perfectionis suae conscientiam luculenter ostendit, ita vel periculosior fuit. Irrisus enim a nonnullis, ut vidimus, qui *τετράδι* eum *γεγονέναι* dixerunt, quia suos honores aliis poetis tradiderat, seque praemiis honestissimis privaverat, non solum huius rei rationem reddidit, sed etiam poetas laudatissimos simul cum populo reprehendere non refugit. Atque iuvenes quidem viros Eupolidem, Amipsiam, Hermippum, alios sibi aequales praeteriit, senes vero quorum exemplum sequi poterat,

Magnetem, Cratetem, Cratinum laude quidem, sed ea cum acerba irrisione mista ornavit. Primum enim Magnetem, postquam quanta iuvenili aetate praestiterit, pulcherrimis versibus descripsit, senem propterea e scena a populo ingrato deiectum esse queritur, quia iam salibus destitutus fuerit. cf. Mein. II. p. 33 sq. Cratetem vero propter urbanitatem sententiarum victoriarumque multitudinem celebratum non sine magna dimisit reprehensione, quum modico sumptu (ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης) spectantes delectavisse censeat. Comparantibus enim nobis, quae de eodem poeta in Thesmophoriazusis alteris dixit (cf. Mein. Com. Reliq. II. p. 244. Bergk. ib. p. 1085. Halbertsma Prosop. Arist. p. 44), ubi salibus sine labore fusis, ἀπόνως παραβεβλημένον, eminuisse perhibetur, patet magnam inesse et acerbam et aetatis illius, cui Crates placuerit, et ipsius poetae irrisionem: talibus enim rebus, ut Bergkius recte iudicat, suos ait aequales non gaudere amplius, qui iam altiora et subtiliora requirant. Adde quae Cratinus et Aristophanes de se praedicarunt, quorum alter duo se annos perficiendae uni comoediae tradidisse, ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπονήθη, cf. Mein. II. p. 161, quibus verbis Cobetus de Plat. Reliq. p. 24 ad suam de Chironum tempore coniecturam speciosam quidem, sed infelicem (cf. Mein. Add. V. p. 22) stabiliendam abusus est, alter vero Nubium fabulae laborem plurimum se impendisse profitetur (ἣ παρέσχε μοι ἔργον πλεῖστον). Hos igitur poetas hac in re consensisse et a Cratetis exemplo discessisse intelligimus, quod summam diligentiam et contentionem a comico poeta requirebant, nec in iocis leviter proiectis et perquam inutilibus acquieverunt. Nec tamen propterea Aristophanes ab hoc viro maledicentissime vituperando et mordicus lacerando abstinuit. Hunc enim aliquando multorum quidem comicorum victorem laureatum, cuius carmina celeberrima et ab omnibus summa cupiditate cantata fuerint, nunc esse ait senem decrepitum, arida corona incedentem, merito despectui habitum, siti pereuntem, spectatorem iam melius in theatro quam fabularum doctorem in scena futurum. Eundem postea in Pacis fabula ludens propter vini cadum fractum mortuum esse enarrat, de quo loco quae fuit Cobetis opinio, repudiata illa a Meinekio Add. p. 2, ab ipso nisi fallor iam dudum relicta est, quamquam ab Halbertsma l. l. p. 52 unice probata. Mirum profecto est, quod ultro poetam sibi simillimum tam acerbe irritavit, qui recte τοὺς κακῶς τι πράττοντας διαβάλλων καὶ ὥσπερ δημοσίᾳ μάστιγι τῇ κωμῳδίᾳ κολάζων dicitur, Periclem adeo virum summum adoriri ausus et alteram antiquae comoediae periodum exorsus fuerat, quemque ipse simul tam praeclaro praeconio ornavit, ut eum rapido torrenti omnia secum auferenti compararet et summis praemiis dignum esse diceret. Gaudemus autem, quod postquam certamina de primo in arte loco deverbuerant, in Ranis 357. sibi eum non disparem esse agnovit, virtutesque eius eximias divinumque ingenium praeclare significavit. Cratinus autem Cleone felicior iniqua laude, in qua ipsa nocendi voluntas apparebat, commoveri se non passus est, ut quiesceret, sed viribus quodammodo ultimis usus adversario praemium eripere tentavit, de cuius successu mox disseremus. Nec sibi defuere reliqui comici poetae: qui Aristophanis superbiam reprimere summo fervore coniunctisque viribus et imminens sibi ab hoc viro periculum repellere studuerunt.

Quaecumque autem adversarii moliti sunt: id Equitibus doctis poeta effecit, ut si quis popularium civitatum indolem accurate cognoscere cupiat, eum hanc unam comoediam prae ceteris omnibus

adire et legere oporteat: id quod iam Platonem sensisse patet, qui, si verum est quod scholiastae referunt, hunc Dionysio Siciliae tyranno civitatem Atheniensium cognituro Aristophanis fabulas misisse, non Nubes solas, sed simul hos Equites regi tradidisse putandus est. Ac nostra etiam aetate, quicunque aut historiae Atheniensium cognoscendae operam navant aut civitatis formas, quae Athenis sensim effloruerunt, indagare volunt, praeter Thucydidem et Aristotelem, qui universe omnia explicarunt, hanc Aristophanis comoediam consulunt, in quibus singula quaeque ipsis oculis nostris subiiciuntur, et ex ea tanquam ex limpidissimo fonte res utilissimas hauriunt. Quid veteres iudicaverint, non solum ex primo quod poetae datum est praemio, sed etiam inde cognoscitur, quod Eupolis Cratino assentiente se eum in Equitibus docendis adiuvisse gloriatur, plurimique comicorum et totam comoediam et singulas eius partes teste Aristophane imitatione expresserunt. Ipse autem ubicunque de se verba facit, vindicem libertatis se fuisse maximum saepe repetiit, quum Cleonem in fastigio potentiae positum atrocissimis criminationibus aggrederetur: simul vero se unum eidem pepercisse, postquam interiisset, profitetur. Quare utrumque coniunxit, quod re vera saepissime disiunctum est: eundem hominem propter potestatem immensam, quam in civitate Atheniensi obtinuit, maxime memorabilem, propter vitia autem, quibus conspicuus fuit et propter mala, quae civitati afflixit, abominandum esse demonstravit.

Sed novum inde periculum poetae natum est, quod Cleone excepto nemo fere aderat, cui similem cladem parare posset. Pendent enim comici poetae ab argumento, quod sibi eligunt: res vere magnae et dignae, quae coram populo traducantur, rarae sunt: iocos innoxios, quales Crates amabat, fundere nihil nisi indolem et ingenium comici poetae requirit: quae antiqua comoedia efficere cupiebat, ea nisi in civitate magna et felici, in qua homines vitiis et virtutibus simul excellentes vivunt et agunt, inveniri non solent. Si igitur comoedia Cicerone auctore de rep. IV, 11 imitatio vitae est, speculum consuetudinis, imago veritatis, comicus poeta ut crescat et floreat, eget civitatis statu non humili et qui cognoscatur indigno, sed sublimitate quadam ipsis in vitiis conspicuo. Sciebat hoc ipse Aristophanes, nec tamen a re suscepta recedebat, sed plurimos superesse ratus, adversus quos non minore iure et successu artis suae maledicentiam expromere posset, fortiter et cupide progrediebatur.

§. 7.

De Nubium fabula.

Post Cleonem Aristophanes quemnam inter cives Athenienses coram populo ridendum sibi et crudelissimis conviciis lacerandum elegit? Multa erant in civitate turpia illo tempore, quae odio et invidia persequi, quae comica petulantia coercere potuisset: praeter expectationem, ut solet, omnium ex aequalium numero eum sumpsit, quem quantum scimus intactum usque ad illud tempus reliquerat, nunc vero pari atque Cleonem severitate in scena traduxit, Socratem. Mira profecto haec est duorum virorum inter se diversissimorum coniunctio. Civitatis enim per septem annos continuos rectori (cf. schol. ad Lucian. Tim. 30) eum poeta proxime adiunxit, qui nisi lege coactus fuerit, ad rempublicam ultro numquam accessit; viro in foro et in senatu quotidie versanti resque civiles tractanti hominem sibi viventem sapientiaeque studiis solis in urbe patria promovendis occupatum; civi turbulento multasque lites vel adversus viros optimos non sine ira et furore

suscipienti eum, qui quum annos plus septuaginta natus esset, ad vitae rationes defendendas in caussa capitali primum in suggestum ascendit; Cleoni, inquam, quem Thucydides plurima in homines singulos et contra patriam peccasse et turpiter molitum esse refert, Aristophanes vero monstrum et prodigium et urbis pestem nominavit, Socratem addidit, quem legibus civitatis paruisse, vitae exemplo, ingenio, doctrina prae omnibus aequalibus eminuisse et propterea immortalem apud omnes populos memoriam nactum esse scimus, quemque uno omnes ore, Platonem auctorem locupletissimum sequuti, praestantissimis omnium aetatum hominibus adnumeramus. Hi viri quam dissimili ingenio fuerint, eventus docet. Cleo enim quum a comico ludibrio habitus esset, accusatorem in iudicium vocavit vexavitque multis modis; longe aliter Socrates, qui, si Plutarcho fides habenda est (de lib. educ. c.14), ad iram ipso illo die, quo comoedia docebatur, abripi se non passus (*ὡς γὰρ ἐν συμποσίῳ μεγάλῳ τῷ θεάτρῳ σκώπτομαι* dixisse fertur) in ultimo isto iudicio, quum contra Anytum et Meletum verba faceret, Platone teste, summa animi tranquillitate Nubium fabulam commemoravit. Neque sine caussa uterque hanc agendi rationem sequutus est. Cleo enim pro aris focisque pugnabat principatumque servandi cupidissimus erat: Socrates vero innocentia sua fretus neque praesentis neque futuri temporis caussa mali quidquam timebat. Quare si quomodo fieri potuerit indagamus, ut idem poeta et Cleonem ad infima opificia detrudi et Socratis domum igne comburi in theatro faceret, eaque ratione virum utrumque urbi patriae perniciei et ad salutem eius restituendam tollendum esse doceret: hoc non tam Socratis caussa, quam propter Aristophanem explicandum esse intelligimus. Nam si viros Cleonis similes in orbe terrarum paucos novimus, quoniam quale ille gessit et tuitus est populare imperium extra Athenas rarissime effloruit: Socrates unus fere cum nullo alio homine ab omni parte conferri potest, cuius sapientia vitaeque sanctitas Atheniensium gloriam non minus auxisse quam multae victoriae ab hostibus reportatae, a multis credita est. Apparet igitur, haec quaestio quanti ponderis sit, ut utrum recte Aristophanes iustissima esse comoediae suae iudicia contenderit necne videamus.

Non repetam hoc loco, quid in singulis comoediae partibus Socrati probro factum sit: sufficit totius accusationis summam quandam indicasse: esse eum pauperem miserumque hominem malisque omnibus, quae ex paupertate nasci soleant, imprimis immunditie, inedia, furandi cupiditate laborare: deinde superbientem et subtilem rerum inutilium, imprimis earum, quae sub terra et in coelo sint, perscrutatorem deorumque contemptorem: denique artis rhetoricae nuper ortae cultorem et praeceptorem, qua duce ita iuventutem corrumpi, ut omnis iustitia e civitate tollatur et crimina vel foedissima defensores acerrimos et impudentissimos nanciscantur.

Huic similem accusationis formulam Socrates apud Platonem, Apol. p. 19, proposuit. Excepta autem paupertate, parsimonia, abstinentia, laborum patientia, aliisque rebus, laudi potius et honori inservientibus quam iustae reprehensioni obnoxiis (Xen. Oecon. 11. *τὸ πάντων δὴ ἀνοητότατον δοκοῦν εἶναι ἔγκλημα, πένης καλοῦμαι*), reliqua omnia nihil esse nisi aut mendacia aut errores, id omne quod a Xenophonte et Platone de Socrate narratur, luculenter docet. Neque enim prioribus, neque posterioribus vitae annis discipulos in domum recepit aut naturalem philosophiam aut dialecticam artem docuit. Aristophaneus igitur Socrates a vero mirum quantum

dissidet. Quare in comoedia qui viri praestantissimi imaginem ex veritatis descriptam legibus exspectat, Nubes, quippe in quibus Socratis persona virtuti eius dissimillima reperiatur, abiiciet et contemnet, poetamque summae iniustitiae damnabit. Satis autem constat, ne in Cleone quidem describendo poetam, nedum in Socrate tale quid voluisse aut exspectari a spectantibus credidisse. Ut brevi dicam, poeta hanc Socratis imaginem veram non esse, sibi ipse ut qui maxime conscius, eam ingeniose finxit et commentus est, ut artis comicae legibus satisfaceret et consilium singulare comoediae propositum assequeretur.

Ac memoratu dignissimum est rectamque nobis viam monstrat, quod Aristophanes, ubi de Nubibus loquitur easque defendit, Vespp. 1015 sqq. Nubb. 518 sqq., licet propter Cleonem in Equitibus irrisum saepius se ipse collaudet, tamen Socratis nulla omnino mentione facta, universe inventa sua lepidissima et sapientissima, versus pulcherrimos laboremque quem comoediae insumpserit maximum celebravit; et in Vespis eos se ait traduxisse in Nubibus adolescentes, qui patres et avos ex lecto somnoque excusserint malisque artibus plurimos ad Polemarchum confugere coegerint, cf. 1037 sqq. Quia igitur poema suum a spectantibus non recte intellectum esse perhibet (ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς 1045), videtur verbis istis quo potissimum animus attendendus fuerit docere, a Socrate revocare, ad Phidippidem Strepsiademque convertere voluisse.

Nubes poeta quo tempore edidit, nihil ut vidimus tanto opere assequi studebat, nisi ut artem comicam a vilibus rebus nec magni aestimandis liberaret et ad altiora sensim converteret. Hinc ipsius civitatis conditionem unum potuit sibi argumentum eligere, ab eaque omnia quae perniciosa essent depellere, tanquam alter Hercules, ἀλεξίκακος τῆς χώρας τῆσδε καθαρτής, ausus est. cf. Vespp. 1043. Itaque in Nubibus quoque duplici isti consilio, pro patriae urbis salute et pro arte comica recte factitanda pugnandi, satisfacere voluit. Hoc illud est, quod huius comoediae rationem omni ab immunditia et spurcitia liberam esse, qualem reliqui comici ament, multis verbis ostendit, Nubb. 537 sqq. 297 sq. Quum igitur Lenaeis in Equitibus publicam Atheniensium vitam coram civibus solis vehementer incusavisset, magnis Dionysiis coram universa quodammodo Graecia, quatenus foedere cum Atheniensibus iuncta erat (cf. 412, 429, 459, 600 al.), privatae vitae corruptionem docere instituit, ut reliquae quoque urbes, quarum in visceribus eadem mala saeviebant, ea a sese removerent. Thucydide enim teste Graecia tota iisdem peccatis ad interitum ruere videbatur.

Haec igitur comoedia urbis ipsius accusatio est, qua tristior cogitari nulla potest. Quid enim aliud statim ab initio Strepsiadis, uxoris eius et Phidippidis exempl docetur, quam domorum familiarumque singularum pernicies et antiquae in liberis educandis simplicitatis liberorumque in parentes reverentiae parentumque in liberos obedientiae labes et ruina. Nihil sani ibi reliquum esse neque quidquam nisi calamitates ex his vitiis nasci posse intelligimus, neque utri magis reprehendendi sint, patres an filii, facile decernimus, quorum hi quidem rei equestris studio, quo ipso duae hae comoediae Equitum Nubiumque inter se cohaerent, aes alienum contrahunt, illi vero fraudulentis de artibus sua sponte cogitant et filios ad eas exercendas seducunt. Iam ut intacta relinquam, quae per totam fabulam sparsa reperiuntur, qualis tandem illa urbis imago est, quam ex disceptatione caussae inferioris et superioris cognoscimus? Quis enim, dum haec omnia legit, Athe-

narum statum non maxime deploret, qui profecto Romanorum urbi haud dissimilis est, quo tempore Titus Livius eam nec vitia sua nec remedia pati potuisse refert. Sceleribus enim nefandis omnia referta sunt: virtutum veterum pauca tantummodo vestigia remanserunt: unde malis medela nasci possit, non apparet. Iam lege mihi Thucydidis non dico historiam, sed tragoediam belli Peloponnesiaci, neque dubitare poteris, quin comicorum more exaggerata quidem sint omnia ab Aristophane, sed universe ad vivum expressa. cf. Comm. de Nubb. p. 4sqq.

Quomodocumque de artis comicae finibus iudicamus, Aristophanem, quum haec tam aperte et sine timore ξένων παρόντων civibus proponere auderet, in rebus omnium maximis totoque animo esse versatum, quivis concedat necesse est. Iam rediit ad ea, quae prima in comoedia Daetalensium exorsus erat, sed multo maiore nunc quam antea confidentia et audacia tractavit, quae aeque in Equitibus, ubi Cleonem exagitabat, atque in Babibus in populo ipso accusando conspiciebatur. Civitatis autem quam infelix sit conditio patet, si ut priore in comoedia docuit, rectores eius ab omni cultura et humanitate sunt alienissimi (ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους, ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν, cf. 191 sqq.), singuli cives autem, ut in posteriore demonstrat, ab antiqua morum disciplina prorsus desciverunt.

Augetur autem infelicitas rebus nuperrime in Graecia exortis. Hoc enim tempore habere sibi videtur animus fraudulentus hominum, quo se vertat, si cupiditatibus indulgere quam maiorum mores sequi mavult. Exstant enim in urbe plurima nequitiae semina, ab iis ipsis quamquam invitis sparsa et aucta, qui iuventutem se erudituros et ad scientiam et eloquentiam celeriter et sine labore perlaturos esse promittunt, quorum magna ubique prodiit multitudo. Quemadmodum autem urbs ducem sibi pacis et belli Cleonem elegerat, quamvis dii ipsi rem prodigiis impedire viderentur, cf. 582 sqq., ita eadem iuventutis praeceptores admittit, quos nefarios esse bonisque moribus adversari ipsa non nescit. Horum ut indolem clara in luce poneret, Nubes deas suas et personam Socratis excogitavit. Ac duplici quidem modo de nova doctrina in urbem illata iudicari debet. Immortalis enim Athenarum urbis gloria est, quod philosophia ibi sedem primariam suam collocavit et novum rerum ordinem condidit. Negandum vero non est, eo tempore, quo primo illa exorta sit, quum et ipsa fluctuaret et pro veritate, quam indagabat, ex errore in errorem incideret, multa dicta et pro veris habita esse, quae radicitus evellenda ex animis fuisse posteriora saecula docuerunt. Iam Socratem inter eos, qui illo tempore philosophabantur, principem locum obtinuisse constat: atque ipse comicus primus eius rei testis est, qui licet Prodicum quoque sapientiae caussa (σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα) non sine ironia praedicaverit (cf. Halbertsma Prosop. Ar. p. 72), hunc tamen dignum ratus, contra quem comoedia totis viribus suis uteretur, iis adnumerandum esse civibus significat, qui magnam iure in civitate famam nacti fuerint. Huius viri vivendi ratio a sophistis perquam diversa erat, quoniam illi interdum quidem urbem visitabant, sed saepius absentes erant, hic unus Athenis habitabat et dicendo docendoque, publicis in viis et foris multos, ut Xenophon et Plato concedunt, ad iram et invidiam commovit. Accedebat amicorum eius et discipulorum praeceptorem venerandi (αὐτὸς dicebatur 219) et imitandi consuetudo. Istis enim temporibus praesertim Chaerephon in caussa fuit, sodalis eius a prima adolescentia, ut So-

cratem multi odio persequerentur: praeterea Alcibiades cum suis amicis nomini eius vehementer nocuit. Quam exitiosum autem in capitali Socratis caussa Critiae nomen fuerit, uno verbo, sed luculentissimo Aeschines significavit. Et Xenophon quoque ex urbe in exilium abiit, nec Plato videtur populi amorem sibi conciliasse. At Nubium aetate multos ille nondum reppererat amicos, qui Platonis similes totam eius praestantiam ostendere potuissent. Itaque facile Athenis fama omnium animos occupavit, quae Socratem morum corruptoribus adnumerabat eorumque vitia, qualia vulgo circumferebantur, ei imputabat. Hinc illa domus Socratica nata est, ubi magister cum suis commoratur, ut novis mysteriis quibusdam initiarentur, praeter externam speciem prorsus ab ea, quam Socrates vere inhabitabat, diversa, cui tamen Aristophane teste similes multae in urbe reperiebantur, in quibus versabantur, qui poesin, musicam, omnes denique artes corrumpunt et rebus sacris deorumque venerationi, qualis a patribus hereditate accepta est, interitum parare student. Unum commemoro Euripidem, cuius in domum iam in Acharnensibus aditum nobis patefecit, non tanquam vere ea, quae ibi commemoravit, domi apud se haberet, aut ille eum in modum, quem describit, ibi viveret, sed ut comicorum more omnia oculis subministrare posset, quae ridere vellet. Nec aliter populi ipsius in Equitibus domum excogitavit, ex qua Cleo eum ut sibi auxilio veniat vocat: quae domus nihil est nisi urbis totius simulacrum. Similiter autem Aristophanes in comoediis postea compositis multa saepe atque ipsius theatri rationibus coactus instituit.

Erat Athenis iam diu philosophorum eorumque qui Athenis philosophiae operam dabant invidia, rerumque ab iis tractatarum contemptio exorta. Inter eos autem, qui periculosa urbi haec studia esse censebant, nonnulli eos accusabant eorumque crimen in laesa deorum maxime immortalium maiestate ponere solebant. Hinc factum est, ut etiam ad plebem rei notitia deferretur, cui iudicandi necessitas ex rei publicae lege obvenerat. Nec mirum est, quod poetarum quoque, imprimis comicorum contra philosophos certamen ortum est, quod diu ante Nubes agi coeptum est et post eas doctas illustri exemplo proposito etiam vehementius exarsit. Atque Hermippus quidem comicus eandem ob caussam Aspasiam impietatis incusavit, cf. Mein. hist. crit. Com. Gr. p. 91. Cratinus autem, ut solet, hac quoque in re reliquis praelucet comicis et ipsi Aristophani, quem Bergkius et imitatorem et aemulatorem illius exstitisse docuit (cf. Reliq. Comm. Att. p. 7 et 111), viam in ea comoedia munivit, in qua Hipponem traduxit totique philosophorum doctrinae bellum intulit. cf. ib. p. 162 sqq. Quo quidem in argumento felici uterque successu sese versari posse augurabatur, quia ab ingenio vulgi philosophiam respuentis et tamquam verum omnis in deos impietatis fontem despicientis non recedebant, cuius invidia eodem tempore Diopithis lege de mysteriis non profanandis scripta multisque litibus publice actis aucta erat. Eadem re etiam qui civitatem administrabant usi sunt. Quorum in numero Cleo quum ad Periclem impugnandum, qui doctrinae studiis excellebat, et ad illius in civitate locum Athenis obtinendum se accingeret, Diopithis lege usus Anaxagoram in ius vocavit. cf. Bergk. ib. p. 170 sqq. Non igitur res nova fuit aut insolita Atheniensibus, sed quae multum illis annis in omnium ore ac sermone fuisset. Crescebat illud odium, quum Euclide archonte (cf. Clint. F. Hell. p. 69) Gorgias Leontinus Atheuas venisset. Is enim quia dicendi artem docebat

narum statum non maxime deploret, qui profecto Romanorum urbi haud dissimilis est, quo tempore Titus Livius eam nec vitia sua nec remedia pati potuisse refert. Sceleribus enim nefandis omnia referta sunt: virtutum veterum pauca tantummodo vestigia remanserunt: unde malis medela nasci possit, non apparet. Iam lege mihi Thucydidis non dico historiam, sed tragoediam belli Peloponnesiaci, neque dubitare poteris, quin comicorum more exaggerata quidem sint omnia ab Aristophane, sed universe ad vivum expressa. cf. Comm. de Nubb. p. 4 sqq.

Quomodocumque de artis comicae finibus iudicamus, Aristophanem, quum haec tam aperte et sine timore ξένων παρόντων civibus proponere auderet, in rebus omnium maximis totoque animo esse versatum, quivis concedat necesse est. Iam rediit ad ea, quae prima in comoedia Daetalensium exorsus ·at, sed multo maiore nunc quam ea confidentia et audacia travit, quae aeque in Equitibus, Cleonem exagitabat, atque in bibus in populo ipso accusando spiciebatur. Civitatis autem am infelix sit conditio patet, si ıı priore in comoedia docuit, ·ectores eius ab omni cultura et humanitate sunt alienissimi (ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους, ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν, cf. 191 sqq.), singuli cives autem, ut in posteriore demonstrat, ab antiqua morum disciplina prorsus desciverunt.

Augetur autem infelicitas rebus nuperrime in Graecia exortis. Hoc enim tempore habere sibi videtur animus fraudulentus hominum, quo se vertat, si cupiditatibus indulgere quam maiorum mores sequi mavult. Exstant enim in urbe plurima nequitiae semina, ab iis ipsis quamquam invitis sparsa et aucta, qui iuventutem se erudituros et ad scientiam et eloquentiam celeriter et sine labore perlaturos esse promittunt, quorum magna ubique prodiit multitudo. Quemadmodum autem urbs ducem sibi pacis et belli Cleonem elegerat, quamvis dii ipsi rem prodigiis impedire viderentur, cf. 582 sqq., ita eadem iuventutis praeceptores admittit, quos nefarios esse bonisque moribus adversari ipsa non nescit. Horum ut indolem clara in luce poneret, Nubes deas suas et personam Socratis excogitavit. Ac duplici quidem modo de nova doctrina in urbem illata iudicari debet. Immortalis enim Athenarum urbis gloria est, quod philosophia ibi sedem primariam suam collocavit et novum rerum ordinem condidit. Negandum vero non est, eo tempore, quo primo illa exorta sit, quum et ipsa fluctuaret et pro veritate, quam indagabat, ex errore in errorem incideret, multa dicta et pro veris habita esse, quae radicitus evellenda ex animis fuisse posteriora saecula docuerunt. Iam Socratem inter eos, qui illo tempore philosophabantur, principem locum obtinuisse constat: atque ipse comicus primus eius rei testis est, qui licet Prodicum quoque sapientiae caussa (σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα) non sine ironia praedicaverit (cf. Halbertsma Prosop. Ar. p. 72), hunc tamen dignum ratus, contra quem comoedia totis viribus suis uteretur, iis adnumerandum esse civibus significat, qui magnam iure in civitate famam nacti fuerint. Huius viri vivendi ratio a sophistis perquam diversa erat, quoniam illi interdum quidem urbem visitabant, sed saepius absentes erant, hic unus Athenis habitabat et dicendo docendoque, publicis in viis et foris multos, ut Xenophon et Plato concedunt, ad iram et invidiam commovit. Accedebat amicorum eius et discipulorum praeceptorem venerandi (αὐτὸς dicebatur 219) et imitandi consuetudo. Istis enim temporibus praesertim Chaerephon in caussa fuit, sodalis eius a prima adolescentia, ut So-

cratem multi odio persequerentur: praeterea Alcibiades cum suis amicis nomini eius vehementer nocuit. Quam exitiosum autem in capitali Socratis caussa Critiae nomen fuerit, uno verbo, sed luculentissimo Aeschines significavit. Et Xenophon quoque ex urbe in exilium abiit, nec Plato videtur populi amorem sibi conciliasse. At Nubium aetate multos ille nondum reppererat amicos, qui Platonis similes totam eius praestantiam ostendere potuissent. Itaque facile Athenis fama omnium animos occupavit, quae Socratem morum corruptoribus adnumerabat eorumque vitia, qualia vulgo circumferebantur, ei imputabat. Hinc illa domus Socratica nata est, ubi magister cum suis commoratur, ut novis mysteriis quibusdam initiarentur, praeter externam speciem prorsus ab ea, quam Socrates vere inhabitabat, diversa, cui tamen Aristophane teste similes multae in urbe reperiebantur, in quibus versabantur, qui poesin, musicam, omnes denique artes corrumpunt et rebus sacris deorumque venerationi, qualis a patribus hereditate accepta est, interitum parare student. Unum commemoro Euripidem, cuius in domum iam in Acharnensibus aditum nobis patefecit, non tanquam vere ea, quae ibi commemoravit, domi apud se haberet, aut ille eum in modum, quem describit, ibi viveret, sed ut comicorum more omnia oculis subministrare posset, quae ridere vellet. Nec aliter populi ipsius in Equitibus domum excogitavit, ex qua Cleo eum ut sibi auxilio veniat vocat: quae domus nihil est nisi urbis totius simulacrum. Similiter autem Aristophanes in comoediis postea compositis multa saepe atque ipsius theatri rationibus coactus instituit.

Erat Athenis iam diu philosophorum eorumque qui Athenis philosophiae operam dabant invidia, rerumque ab iis tractatarum contemptio exorta. Inter eos autem, qui periculosa urbi haec studia esse censebant, nonnulli eos accusabant eorumque crimen in laesa deorum maxime immortalium maiestate ponere solebant. Hinc factum est, ut etiam ad plebem rei notitia deferretur, cui iudicandi necessitas ex rei publicae lege obvenerat. Nec mirum est, quod poetarum quoque, imprimis comicorum contra philosophos certamen ortum est, quod diu ante Nubes agi coeptum est et post eas doctas illustri exemplo proposito etiam vehementius exarsit. Atque Hermippus quidem comicus eandem ob caussam Aspasiam impietatis incusavit, cf. Mein. hist. crit. Com. Gr. p. 91. Cratinus autem, ut solet, hac quoque in re reliquis praelucet comicis et ipsi Aristophani, quem Bergkius et imitatorem et aemulatorem illius exstitisse docuit (cf. Reliq. Comm. Att. p. 7 et 111), viam in ea comoedia munivit, in qua Hipponem traduxit totique philosophorum doctrinae bellum intulit. cf. ib. p. 162 sqq. Quo quidem in argumento felici uterque successu sese versari posse augurabatur, quia ab ingenio vulgi philosophiam respuentis et tamquam verum omnis in deos impietatis fontem despicientis non recedebant, cuius invidia eodem tempore Diopithis lege de mysteriis non profanandis scripta multisque litibus publice actis aucta erat. Eadem re etiam qui civitatem administrabant usi sunt. Quorum in numero Cleo quum ad Periclem impugnandum, qui doctrinae studiis excellebat, et ad illius in civitate locum Athenis obtinendum se accingeret, Diopithis lege usus Anaxagoram in ius vocavit. cf. Bergk. ib. p. 170 sqq. Non igitur res nova fuit aut insolita Atheniensibus, sed quae multum illis annis in omnium ore ac sermone fuisset. Crescebat illud odium, quum Euclide archonte (cf. Clint. F. Hell. p. 69) Gorgias Leontinus Athenas venisset. Is enim quia dicendi artem docebat

narum statum non maxime deploret, qui profecto Romanorum urbi haud dissimilis est, quo tempore Titus Livius eam nec vitia sua nec remedia pati potuisse refert. Sceleribus enim nefandis omnia referta sunt: virtutum veterum pauca tantummodo vestigia remanserunt: unde malis medela nasci possit, non apparet. Iam lege mihi Thucydidis non dico historiam, sed tragoediam belli Peloponnesiaci, neque dubitare poteris, quin comicorum more exaggerata quidem sint omnia ab Aristophane, sed universe ad vivum expressa. cf. Comm. de Nubb. p. 4 sqq.

Quomodocumque de artis comicae finibus iudicamus, Aristophanem, quum haec tam aperte et sine timore ξένων παρόντων civibus proponere auderet, in rebus omnium maximis totoque animo esse versatum, quivis concedat necesse est. Iam rediit ad ea, quae prima in comoedia Daetalensium exorsus erat, sed multo maiore nunc quam antea confidentia et audacia tractavit, quae aeque in Equitibus, ubi Cleonem exagitabat, atque in Nubibus in populo ipso accusando conspiciebatur. Civitatis autem quam infelix sit conditio patet, si ut priore in comoedia docuit, rectores eius ab omni cultura et humanitate sunt alienissimi (ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους, ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν, cf. 191 sqq.), singuli cives autem, ut in posteriore demonstrat, ab antiqua morum disciplina prorsus desciverunt.

Augetur autem infelicitas rebus nuperrime in Graecia exortis. Hoc enim tempore habere sibi videtur animus fraudulentus hominum, quo se vertat, si cupiditatibus indulgere quam maiorum mores sequi mavult. Exstant enim in urbe plurima nequitiae semina, ab iis ipsis quamquam invitis sparsa et aucta, qui iuventutem se erudituros et ad scientiam et eloquentiam celeriter et sine labore perlaturos esse promittunt, quorum magna ubique prodiit multitudo. Quemadmodum autem urbs ducem sibi pacis et belli Cleonem elegerat, quamvis dii ipsi rem prodigiis impedire viderentur, cf. 582 sqq., ita eadem iuventutis praeceptores admittit, quos nefarios esse bonisque moribus adversari ipsa non nescit. Horum ut indolem clara in luce poneret, Nubes deas suas et personam Socratis excogitavit. Ac duplici quidem modo de nova doctrina in urbem illata iudicari debet. Immortalis enim Athenarum urbis gloria est, quod philosophia ibi sedem primariam suam collocavit et novum rerum ordinem condidit. Negandum vero non est, eo tempore, quo primo illa exorta sit, quum et ipsa fluctuaret et pro veritate, quam indagabat, ex errore in errorem incideret, multa dicta et pro veris habita esse, quae radicitus evellenda ex animis fuisse posteriora saecula docuerunt. Iam Socratem inter eos, qui illo tempore philosophabantur, principem locum obtinuisse constat: atque ipse comicus primus eius rei testis est, qui licet Prodicum quoque sapientiae caussa (σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα) non sine ironia praedicaverit (cf. Halbertsma Prosop. Ar. p. 72), hunc tamen dignum ratus, contra quem comoedia totis viribus suis uteretur, iis adnumerandum esse civibus significat, qui magnam iure in civitate famam nacti fuerint. Huius viri vivendi ratio a sophistis perquam diversa erat, quoniam illi interdum quidem urbem visitabant, sed saepius absentes erant, hic unus Athenis habitabat et dicendo docendoque, publicis in viis et foris multos, ut Xenophon et Plato concedunt, ad iram et invidiam commovit. Accedebat amicorum eius et discipulorum praeceptorem venerandi (αὐτὸς dicebatur 219) et imitandi consuetudo. Istis enim temporibus praesertim Chaerephon in caussa fuit, sodalis eius a prima adolescentia, ut So-

cratem multi odio persequerentur: praeterea Alcibiades cum suis amicis nomini eius vehementer nocuit. Quam exitiosum autem in capitali Socratis caussa Critiae nomen fuerit, uno verbo, sed luculentissimo Aeschines significavit. Et Xenophon quoque ex urbe in exilium abiit, nec Plato videtur populi amorem sibi conciliasse. At Nubium aetate multos ille nondum reppererat amicos, qui Platonis similes totam eius praestantiam ostendere potuissent. Itaque facile Athenis fama omnium animos occupavit, quae Socratem morum corruptoribus adnumerabat eorumque vitia, qualia vulgo circumferebantur, ei imputabat. Hinc illa domus Socratica nata est, ubi magister cum suis commoratur, ut novis mysteriis quibusdam initiarentur, praeter externam speciem prorsus ab ea, quam Socrates vere inhabitabat, diversa, cui tamen Aristophane teste similes multae in urbe reperiebantur, in quibus versabantur, qui poesin, musicam, omnes denique artes corrumpunt et rebus sacris deorumque venerationi, qualis a patribus hereditate accepta est, interitum parare student. Unum commemoro Euripidem, cuius in domum iam in Acharnensibus aditum nobis patefecit, non tanquam vere ea, quae ibi commemoravit, domi apud se haberet, aut ille eum in modum, quem describit, ibi viveret, sed ut comicorum more omnia oculis subministrare posset, quae ridere vellet. Nec aliter populi ipsius in Equitibus domum excogitavit, ex qua Cleo eum ut sibi auxilio veniat vocat: quae domus nihil est nisi urbis totius simulacrum. Similiter autem Aristophanes in comoediis postea compositis multa saepe atque ipsius theatri rationibus coactus instituit.

Erat Athenis iam diu philosophorum eorumque qui Athenis philosophiae operam dabant invidia, rerumque ab iis tractatarum contemptio exorta. Inter eos autem, qui periculosa urbi haec studia esse censebant, nonnulli eos accusabant eorumque crimen in laesa deorum maxime immortalium maiestate ponere solebant. Hinc factum est, ut etiam ad plebem rei notitia deferretur, cui iudicandi necessitas ex rei publicae lege obvenerat. Nec mirum est, quod poetarum quoque, imprimis comicorum contra philosophos certamen ortum est, quod diu ante Nubes agi coeptum est et post eas doctas illustri exemplo proposito etiam vehementius exarsit. Atque Hermippus quidem comicus eandem ob caussam Aspasiam impietatis incusavit, cf. Mein. hist. crit. Com. Gr. p. 91. Cratinus autem, ut solet, hac quoque in re reliquis praelucet comicis et ipsi Aristophani, quem Bergkius et imitatorem et aemulatorem illius exstitisse docuit (cf. Reliq. Comm. Att. p. 7 et 111), viam in ea comoedia munivit, in qua Hipponem traduxit totique philosophorum doctrinae bellum intulit. cf. ib. p. 162 sqq. Quo quidem in argumento felici uterque successu sese versari posse augurabatur, quia ab ingenio vulgi philosophiam respuentis et tamquam verum omnis in deos impietatis fontem despicientis non recedebant, cuius invidia eodem tempore Diopithis lege de mysteriis non profanandis scripta multisque litibus publice actis aucta erat. Eadem re etiam qui civitatem administrabant usi sunt. Quorum in numero Cleo quum ad Periclem impugnandum, qui doctrinae studiis excellebat, et ad illius in civitate locum Athenis obtinendum se accingeret, Diopithis lege usus Anaxagoram in ius vocavit. cf. Bergk. ib. p. 170 sqq. Non igitur res nova fuit aut insolita Atheniensibus, sed quae multum illis annis in omnium ore ac sermone fuisset. Crescebat illud odium, quum Euclide archonte (cf. Clint. F. Hell. p. 69) Gorgias Leontinus Athenas venisset. Is enim quia dicendi artem docebat

eamque philosophorum repetebat ex studiis, multos quidem in urbe discipulos et imitatores invenit, sed vulgi quoque suspicionem excitavit effecitque, ut sophistarum nomen magnam sibi apud plebem contumeliam pararet, dum singuli quique diversa miscebant philosophosque et oratores eandem rationem sequi sibi persuaserant. Ortum igitur illud est genus accusationis, de quo Socrates in Platonis apologia disserit, ut eosdem homines et rerum naturalium caussas indagare suaque oratione omnem iustitiam tollere et deos negare solere opinarentur. Eodem fere tempore Socrates inter Athenienses prodiit et in dies magis civibus notus clarusque fieri coepit, qui quamquam sophistis et rhetoricae artis doctoribus dissimillimus fuit, tamen eandem in reprehensionem incidit, tam firmiter ei inhaerentem, ut per totam vitam eam a se depellere non posset, sed multis annis post a Meleto Anytoque accusatus et a iudicibus condemnatus propter iuventutem corruptam et deos negatos, veneni poculum bibere cogeretur. Hinc ultima in oratione, quam ad se ista contra crimina defendendum habuisse a Platone dicitur, duplex accusatorum genus discernit, quorum alterum quum iam dudum exstiterit, altero quod illis diebus natum sit, propterea multo gravius sit et periculosius, quod quae isti falsa dixerint, ea hi iam multos per annos immerito pro veris habuerint. Simul vero quoniam ne nomina quidem accusatorum cognita esse perhibet, nisi quis comicus forte poeta fuerit, eam accusationem neque solis neque primis a comicis proditam, sed ab his ipsis ex vulgari hominum rumore acceptam esse ostendit. Neque aliter Nubes nominavit, nisi ut criminationum et iniuriarum exemplo sint, a permultis hominibus iam ex longo tempore sibi illatarum. Antecesserat igitur illa plebis accusatio comicorum calumnias, hi vero omnium primi eas receperant et latius sparserant.

Quae si vera sunt, in Nubibus Aristophanes quae reliqui comici coeperant, perficere studuit, quibuscum hac quidem in caussa non minus atque cum Cleone consensit. Si enim Cratinus Hipponem traduxerat, hominem obscuriorem et a vita Atheniensium alieniorem: in suae comoediae usum virum excellentiorem Aristophanes praetulit, cum Hippone non comparandum. Sequuti sunt eius exemplum multi, imprimis Eupolis, qui Socrati summam turpitudinem et ignominiam opprobrio vertit, et Amipsias, qui leniore quidem eum modo, sed non sine contemptu exagitavit. cf. Comm. de Nubb. p. 7. Neque ullus comicorum Socratem defendit: immo ut Socratem magistrum, ita Platonem aliosque discipulos eius saepissime traduxerunt. Ipse vero Aristophanes postea quoque eosdem philosophos saepius irrisit, Socratem vero ita, ut cives propterea reprehenderet (cf. Av. 1282), quia plurimi Laconum miserum vitae morem et Socratis imitarentur, deinde ut Euripidem vellicaret, qui Socrati assidens artem tragicam perdidisset, denique ut ipsum animas ab Orco evocantem (cf. Nubb. 94) simul cum Chaerephonte produceret, discipulorumque pallorem et maciem castigaret.

In Nubibus admiranda est ars, qua crimina ista oculis spectantium subiicit, ita ut inventionis laudem nemo ei neque denegaverit unquam neque denegare possit. Quid enim cogitari potest comico poeta dignius, quam Nubium dearum apparatus, quae procul primum conspiciuntur, deinde miraculo quodam sensim appropinquantes in virgines mutantur? cf. Comm. de Nubb. p. 14 sqq. Inania enim qui sectantur, num melius describi possunt, quam si Nubes deas, Aetheris filias, venerari dicuntur, quae nihil stabile, nihil firmi habent, quo confidere queas? Iam hac una re in scenam intro-

ducta, quae contra adversarios dicere volebat, significavit omnia. Qui enim Nubes colunt et ex aere omnia, quae ad vitam pertinent, ducunt: non mirandum est, quod paupertate et calamitatibus premuntur, quod dum rebus coelestibus operam navant, nec officiis civilibus, nec domesticis satisfaciunt; quod modo ineptis inanibusque verbis utuntur, modo sublimem grandemque eloquentiam amant; denique quod summam levitatem in legibus et institutis civitatis observandis prae se ferunt deosque patrios derelinquunt et ad impietatem transeunt. Itaque hanc inventionem suam si Aristophanes celebrabat comoediaeque inde victoriam eripi non posse augurabatur, huic iudicio eius animo lubentissimo accedimus. Hac autem usus ita est, ut carminibus dulcissimis deos et patriam urbem celebraret, — hac quoque in re Cratinum aemulatus, qui similibus carminibus civium admirationem summam sibi conciliaverat, — seque longe recedere ab eorum errore, qui deos patrios non esse statuerent, ostenderet: deinde vero ut non unum eum, quem in fabula castigabat, sed magnam hominum copiam, immo omnes eos eiusdem criminis reos facere, qui similiter atque Socrates a republica gerenda alieni ad studia inutilia animum convertentes, artes pessumdare et totam civium vitam veneno suo corrumpere viderentur. cf. 317 sqq. 331 sqq. Patet autem, spectantium animos praeclare ita ad omnia quae sequuntur recte intelligenda praeparari. Summa vero rei in eo cernitur, quod statim ab initio quia praesente Strepsiade omnia fiunt, id quidem omnibus patefecit, nihil se magis sibi proposuisse, quam ut plebem traduceret, quae ad res quas intelligere nequit cupidissime accedat, harumque rerum subtilium nullam sine foedissimis erroribus attingere queat. Ut paucis singula comprehendam, haec quoque omnia ad cives irridendos spectant, qui aut studia philosophiae stultitia sua invertunt, aut iis ad malas artes urbi inferendas abutuntur. Itaque si Socrates ait, veteres accusatores suos et rumoribus falsis seductos et fama latius propagata nihil nisi errores et mendacia credidisse, id ipsum Aristophanes verum esse confirmat. Strepsiades enim iam ubi filio domum Socratis ostendit, ad eum commovendum thesauris istis potissimum utitur, quos Cratinus in Panoptis, Hipponem ut accusaret, primus in theatrum induxerat. cf. Nubb. 94 sqq. Bergk. Reliq. Com. p. 164. Prudenter autem poeta comoediam in duas fere partes dividit, quarum in priore patrem in scholam comitamur, senum illius aetatis exemplum, qui quod omnia iis nova et inaudita sunt, nihil recte intelligunt et omnia pervertunt; in posteriore filium admiramur, qui simulatque veterem vivendi rationem relinquendi consilium cepit, quam celerrime totam artem sophisticam didicit suumque praeceptorem adeo ab omni parte superavit. Facete simul ita rem instituit, ut pater id cuius caussa in scholam venit, ibi omnino non audiat, filius autem statim ad caussam inferiorem discendam admittatur.

Quid voluerit poeta, in fine fabulae clarissime apparet, cuius vim Bohtzio duce, *das Komische und die Komödie*, p. 152. (cf. Comm. de Nubb. p. 6 sqq.) iam dudum intelleximus.

Aristophanes postquam Nubibus suis divinum nomen et honorem dedit, non solum summo eas splendore exornat, sed vitam quoque iis reliquorum deorum dearumque similem tribuit. Hinc quae libertas comicorum fuit, simul illae actoris partes in comoedia suscipiunt et ab initio quidem cultoribus suis, Strepsiadi, Socrati totique scholae beneficia maxima et praebere videntur et promittunt; eodem vero tempore speciem se falsam induisse haud obscure pro-

dunt: ubi autem illi hac gratia et benignitate seducti rebus perversis et inhonestis operam dederunt, subito ad veritatem redeunt et maleficis puniendis inserviunt. cf. Bohtz. l. l. p. 158. Ducit igitur poeta ipso carmine suo ad iustitiae divinae legem et normam, quae efficere solet, ut homines ad res malas perpetrandas coniuncti, primum feliciter in re suscepta progrediantur et consilia sua se assequuturos esse sperent, media vero in laetitia et delectatione, si spe sua iam potiti esse sibi videntur, errorem et delicta sua sentiant, alter alteri iniuriam inferant et una ad perniciem interitumque ruant. Hinc Nubes iam eo momento, quo ad filium arcessendum abiit, fervorem eius defervessere posse indicant, v. 812, deinde postquam Phidippides caussam meliorem et deteriorem audivit, poenitentiam futuram augurantur, 1114, denique quum Strepsiades artes fraudatorias exhibuisset et quae vellet accepisse sibi videretur, totam eius calamitatem praesagiunt. Hic totius comoediae quasi cardo est. Quam celerrime enim omnes puniuntur, pater crudelissime per filium, praeceptor per discipulos, quorum perversitas ipso in fine iterum ac luculentissime quidem prorumpit.

Quemadmodum Nubes sibi non constant, ita Strepsiades quoque et Phidippides ad diversam sentiendi agendique rationem convertuntur. Alter enim postquam diu patris desiderio restitit, tandem eius precibus obsequutus, ita doctrinam novam discit, ut philosophicis et rhetoricis studiis ad omnia iusta reprobanda, iniusta defendenda pervenerit. Alter vero summa ab initio cupiditate fraudis malarumque artium discendarum scholam adit, praeceptorique adeo mercedem affert, sed ubi filii temeritate et scelere sibi suaeque coniugi perniciem parari sensit, bonis moribus et diis laesis adversus Socratem auxilio venit. Ita vero quum procedente tempore pater et filius ad eandem diverso successu doctrinam accedant, hoc artificio poeta occasionem nactus est, singulas quasque praeceptorum artes, primum studia physica, grammatica, metrica, deinde rhetorica in scena producendi: quae omnia quod lepidissime et facetissime fecit, propterea summa admiratione dignus est seque artis suae peritissimum esse monstravit. Neque praetereundum est, quam bene poeta, quod Phidippidem in posteriore demum comoediae parte prodire iussit, initium fabulae cum fine coniunxerit, omnesque eius partes inter se colligaverit. Iam vero patet quanta calamitas ex mala educatione nascatur. Filius enim ab omni erga patrem reverentia iam ab initio alienus, curarum quibus pater conficitur, cum matre primarius auctor, quum sophisticas artes didicisset, crimina tam atrocia exercet, ut ea narrari tantummodo, non in scena ostendi possint. Quae si consideramus, dubitare non licet, quin in adolescentium furore exagitando comici consilium vere positum fuerit.

Nonne autem, ut nonnullis visum est, via hac inita Aristophanes contra artis leges peccavit et in tragoediae fines immerito transgressus est? Posset profecto ita iudicari, nisi ipsa stultitia et perversitate sua omnes qui in scenam prodeunt, misericordia sese indignos exhiberent malisque artibus efficerent, ut ad interitum festinantes et in summam miseriam incidentes eos non sine risu intueremur. cf. Comm. de Nubb. p. 6. Atque haec ista est iustitiae ratio, quam comoedia haec non respuit, cuius species ab initio poetae obversabatur, qui lusu iocoque unam ad civitatis salutem uti sibi proposuerat. Accedit, quod singuli homines puniuntur, quorum pernicie patria a maleficis liberata ad veterem redire potest felicitatem et dignitatem. Licet enim urbis conditionem miserrimam esse do-

cent, tamen caute et callide poeta rem ita instituit, ut Athenarum urbis imago mediis in turbis et criminibus singulorum civium splendidissime effulgeat. Omnia enim si iam perdita censuisset, quomodo tanto studio et labore pro ea pugnare potuisset? Sed ut illustri posuit in loco Athenas et nonnullis in partibus fabulae praeclare praedicavit, quae est et tragoediae et comoediae consuetudo, ita etiam deos deorumque iustitiam ostendit sceleraque humana divina ultione puniri animis spectantium inculcavit.

Redeo ad Socratem, propter quem haec omnia disputavi. Ac primum quidem in concessis pono, in Nubibus partes eum primarias non tenere, sed poetae summum consilium fuisse, urbem patriam accusandi, a vetere morum simplicitate ad corruptelam vix ferendam lapsam et in dies magis labentem lapsuramque. Accepit autem partes secundarias, poetaeque loco secundo propositum est ostendere, sapientiae studium, quod mentes plurimorum civium ceperit, hac in morum labe, malis in civitate grassantibus medelam non allaturum, sed vel magis nociturum licentiamque ubique regnantem aucturum, postremo vero viris sapientibus urbem aliquando, postquam magis corrupta fuerit calamitatesque inde natas cognoverit, culpam a se ad illos pro more transferentem, cladem et interitum paraturam esse. Atque historia urbis docet, quam recte omnia praedixerit. Ac nonne in Socratis caussa fere ad veritatem accedere videtur, quod Socraticae domus incensio a discipuli alicuius vitiis repetitur, qui maleficiis suis patrem ad ultionem suscipiendam commovit? Initia autem rei omnes iam tum poterant cognoscere, quum philosophi singuli publice accusarentur odiumque, timorem, suspicionem excitare coepissent. Praebuit igitur Aristophanes in Nubibus litium illarum contra sapientes publice actarum exemplum, easque reprobavit (cf. 1480 sq. *ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐῶν δικορραφεῖν*).

Iam si Aristophanes morum corruptionem sapientiamque sophistarum coniunxit, fecit illud propterea, quod utraque invecta, quae apud maiores felicissimis temporibus valuerunt, opprimuntur rerumque novarum cupiditas in civitate exoritur, quae urbis magnitudinem et gloriam, qualis antea fuit, deleat et tollat necesse est. Ad antiquiora illa, quae Persis ingruentibus exstabant, animus poetae redit eaque retinere et corroborare gestit: his quae opposita sunt, aggreditur et impugnat: civitatem enim stare et manere non posse censet, nisi quae aliunde immigrarunt, funditus eiiciantur. Cognoverat Aristophanes quoque sapientiam civitati et singulis salutarem, quam ubique celebrat, ut in Ranis 1478 sqq., ut Thaletis, Nubb. 180, Avv. 1009, sed eam cum vita publica et privata cohaerentem: Socratica vero sophistarumque sapientia cum vivendi ratione coniuncta erat, quae ab exemplis veterum sapientium mirum quantum diversa erat eumque civitatis commodo augendo eripere videbatur. Hoc est illud, cur a sophistis eum non discrevit, sed totam illorum artem in eum transtulit: Cleonique accusato Socratem adiunxit, quippe qui hoc inter se commune habent, quod vetere civitatis ratione relicta nova inducunt, quae periculosa sunt et perniciosa, ille scelera et temeritatem pro antiqua Themistoclis et Aristidis sapientia et iustitia, hic dicendi disserendique subtilitatem, quae civium iustorum agendi studio adversatur et ad artium novarum lenocinia adolescentes seducit. Huc pertinet, quod qui in Nubibus prodeunt omnes (cf. Comm. de Nubb. p. 4), civitatis omnino immemores, nihil nisi res suas easque maxime contemnendas tractant.

Hac ratione igitur si antiquae simplicitatis in urbe retinendae

civitatisque patrocinium susceperat, simul artem comicam tuebatur. Socrates enim et sophistae artis poeticae expertes erant (cf. de Nubb. p. 9 sqq.), nec comicis poetis gloriam suam, quam istis temporibus nacti erant, concedere poterant, sed crescente auctoritate et omnium studio ac fervore laurum illis eripere posse videbantur.

Verum Aristophanes hoc in certamine similia passus est atque in Euripide exagitando, quem aggressus simul et imitatus esse dicitur. Non potest enim quisquam recte impugnare aliquem, nisi eum antea accurate cognoverit. Non immerito igitur in Platonis Convivio Aristophane praesente Alcibiades, *πάντες γὰρ*, ait, *κεκοινήκατε τῆς φιλοσόφου τῆσδε μανίας τε καὶ βακχείας*, p. 218, idque in omnibus comoediis poeta ostendit. Non solum enim ipse rerum novarum variarumque in theatrum inducendarum sese cupidissimum esse concedit et ex hac re summam sibi laudem petit: sed in Nubibus aeque atque in Avibus, ut in Platonis Convivio, sophistarum quodam do in castra transit. Nonne enim in caussae inferioris et superioris certamine similiter atque Prodicus in virtutis vitiique ad Herculem sibi conciliandum aemulatione versatur? eundemque ibi quoque a se superatum esse gloriatur, ubi mundi originem tanquam unus sophistarum enarrat, Avv. 685 sqq., quod ipsum Platoni ansam dedit, ut de Amore similiter dicentem eum in Convivio faceret. Quare nondum ab ea sententia recedo, licet Bernhardyo v. s. aliter sentiente, *Griech. Literat.* II, 2, p. 574, quam in Commentatione de Nubibus (1844) proposui, ut Diogenis Apollon. doctrinae vestigia quaedam in Nubibus obvia esse putem, quem notiorem illa aetate fuisse Athenis atque in philosophia ionica excolenda excellentiorem credo, quam qui ex angulo protractus dici possit. Nisi enim fallor, ut Aristophanis sales intelligamus, Diogene carere omnino non possumus. Athenis autem propter lites publicas philosophorum nonnullorum sententiae circumferebantur, quae, ut vidimus, etiam a comicis poetis in theatro exagitatae et in vulgus sparsae sunt. Tam apte vero et ad rem accommodate hoc Aristophanes fecit, ut plurima eius dicteria etiam a Xenophonte et Platone repetita nunquam in oblivionem venerint, quibus accusatores semper ad eum acerbe ridendum uti poterant et ut Anyti Meletique exemplum docet, usque ad finem vitae revera usi sunt.

Nihilominus idem ille, qui usque ad Nubes doctas a victoria ad victoriam progressus fuerat, Dionysiis magnis Isarcho archonte non a Cratino solo, quem brevi ante irriserat, sed etiam ab Amipsia, quem contemnebat, victus et praemio cupidissime exoptato privatus discessit. Itaque spes illa concidit, propter quam diu cunctatus fuerat et aliorum poetarum nomine suas comoedias ediderat, fore uti ipse fatum priorum comicorum evitaret, qui adolescentes quum essent victorias reportaverant, senes autem omnem artis amiserant fructum. Haec prima erat quam pertulit clades eaque hoc tristior ei, quod immerito eam perpessum se esse censebat. Has enim Nubes omnibus ait, et quas ipse composuerit et quas alii docuerint praeferendas esse, Vesp. 1015 sqq. Nec vero singulos quosdam adversarios incusat, neque quod nonnulli suspicati sunt, partium studio palmam sibi ereptam esse queritur, sed quia inventa sua, quamquam novitate excellentia, non recte intellecta fuerint, se hominibus ineptis succubuisse. Postea vero quum Nubes scenae iterum committere sibi proposuisset, eandemque reprehensionem spectantium repeteret, se ait et victoriam et sapientis poetae nomen ideo sperare, quod spectatores viros cordatos esse persuasum

habeat: si qui vero adversariorum commentis delectentur, horum plausum se omnino non requirere. Libero igitur ut solet ore quia ipsos spectatores perstringit, nec sui iudicii diversitatem reticet, novo hoc testimonio, quam constans in suo de arte comica iudicio quamque procul ab omnibus vanis blanditiis remotus fuerit, edocemur. Provocat ad sapientium virorum sententiam, propter cladem istam se non contemnentium, reliquosque admonet, ut in posterum si qui poetae res novas excogitassent ipsisque obtulissent, eos amore persequantur eorumque dicta in animo recondant.

§. 8.
Vespae. Pax.

Nubibus doctis prima Aristophaneae poesis quasi aetas quaedam finita est (cf. Bergk l. l. p. 896 seq. Bernhardy, II, 2, 561), brevissima quidem, quippe quae paucorum annorum finibus circumscripta sit, sed spei magnae plenissima et ex optimis eius monumentis, quae aetatem tulerunt, tam clara nobis et perspicua, ut de consilio meritisque poetae recte iudicare possimus. Nihil enim, quantum scio, hoc in litterarum genere simile reperitur, ut totam fere viam, quam poetarum aliquis ab initio ingressus fuerit, cognitam habeamus. Neque impedimento nobis est, quod priorum posteriorumque Nubium discrimen nondum extra omnem dubitationem positum est, quia maximam partem utraque editio sibi non dissimilis fuit (*τοῦτο ταὐτόν ἐστι τῷ προτέρῳ, διεσκεύασται δὲ ἐπὶ μέρους*, in argum. Nubb. VI). cf. Teuffel de Nubibus actis atque retractatis, in praef. Nubb. p. 3 sqq. et Bernhardy, II, 2, p. 571. Nec multum nocet, quod Holcadum aut Agricolarum tempus non certum est: nam mihi quidem, quae Bergkius de anno quo Holcades edita sit disputavit, licet Cobetus assentiatur (cf. Bergk. l. l. p. 1116, Cob. p. 134), probabilia esse non videntur. Acharnenses autem, Equites, Nubes ad demonstrandum sufficiunt, quam constans in consilio persequendo poeta fuerit, quantosque in singulis comoediis fecerit progressus.

Quemadmodum pictura, si rerum imagines ad verum exprimit, ita ars comica, si vitam Atheniensium accurate describit, proposito non recte satisfacit, nisi vulgaria quaeque et vilia ad meliorem rationem transfert et poetica virtute nobilitat. His vestigiis Aristophanes insistit et ubi turpia imitatur, colores ita miscet, ut non invitus eum sequaris, sed poesis verae dulcedine ab omni nefando scelere revocatum te sentias. Sed hac ipsa in re trium istarum comoediarum diversitas cognoscitur: in Acharnensibus enim et in Equitibus multo minus quam in Nubibus poetam sublimi quodam spiritu afflari videmus, quo excitatus modo cum lyricis poetis in certamen descendere ausus est, modo ridiculi quandam speciem arctissime cum arte poetica coniunctam invenit.

Iocularis fuit antiquitus tota comoedia: ubi in Acharnensibus bellum abominatur bellique caussas tanquam iniustissimas et maxime contemnendas esse docet, simul tamen ad veterem indolem proxime accedit et multa admiscet, minus apta ad consilii severitatem augendam, quam ad animos exhilarandos: id quod Bergkius dicere voluisse putandus est. cf. Reliq. Com. Att. p. 379. In Equitibus audacius a ridendi consuetudine ad irridendi saevitiam transit, donec in fine comoediae ad laetitiae hilaritatem redeat. In Nubibus denique ab initio usque ad finem eadem manet severitas, quae gratiam excludit et a dictione mere ridicula abhorret. Eodem pertinet, quod in Equitibus singularum partium vinculum arctius longeque artificiosior structura totius comoediae est, quam in Acharnensibus, tragoediaeque similior: qua de re Nubibus, quales

nunc legimus, paullum mutatis iudicari nequit.

A populi pendet poeta plausu, nec tamen ei adulari eiusque libidini parere debet. In Acharnensibus ubi pacem Atheniensibus commendat et omnia ad ea gaudia revocat, quae belli tempore tolluntur, et vulnera, quibus pace civitas caret, ostendit, plebis maxime rationem habet. In Equitibus fere idem facit, quoniam vulgus potentium virorum irrisioni, quibus ipse potentiam dedit, animo lubentissimo interest. In Nubibus vero omnium minime a plebe totus aptus est, quum sapientiam, subtilitatem, abusum ingenii eorum singulatim producit, qui nimium quantum a vulgi simplicitate recedunt.

Haec enarrantibus nobis simul caussae patefactae sunt, quae effecerunt, ut comoedia perfectior minime placeret. Succubuit enim illa Cratineae fabulae, qua senex iste ad priscam comoediae formam ludicram reversus, lepidissime et facetissime suam ipse temulentiam irriserat et intellectum infimae multitudinis non supergressus erat. Aristophanes autem confitetur, spectantes mentem suam comoediaeque praestantiam non recte cognosse (καθαρῶς γνῶναι, cf. Plat. Phaed. 66e, εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν καθαρῶς γνῶναι), nec tam plebis, quam sapientium sese plausum optare docet. Itaque Athenis quoque evenit, ut quae stilo fugiente scripta atque ingeniose proiecta magis quam diligenter et excogitata et elaborata essent, magna laude spectarentur: ingrata vero populo essent, quae summa arte et industria exculta et perpolita omnibus a viro maxime ingenioso offerrentur. Accedit vero, ut verisimile est, quod et populum ipsum et Socratem, indignatione sua seductus, tractavit inclementius et sciens volensque contra veritatem peccavit. Hac enim in fabula maxime severum dicendi genus, quo quum contra temporis iniquitatem se armasset necessario utebatur, austeri aliquid, quod a comoedia procul removendum est, ultro assumpsit.

Quomodocumque id est, eo momento quo poeta omnibus viribus suis usus, victoriam splendidissimam se nacturum esse speraverat, praeter exspectationem suam superatus, iam iterum ut in caussa Cleonis, civium inconstantiam animumque ut ipsi videbatur ingratum expertus erat iraeque et fastidii plenus discessit. Nec tamen sibi aut suis fautoribus aut arti suae, qualem sibi cogitabat, defuit, sed veteris coronae, qua ornatus erat, haud immemor in via quam sibi semel elegerat, progredi non dedignatus est, non aliter quam eo tempore, quo post Babylonios doctos in senatu accusatus in Acharnensibus, ut vidimus, quod probro ipsi factum erat, evitare studuit, rem vero ipsam retinuit et auxit etiam et amplificavit.

Commisit igitur scenae duas simul comoedias suas Proagonem et Vespas Aminia archonte in Lenaeis, ut didascaliae docent (cf. Argum. Vespp.), quarum in altera Euripidem exagitavit (cf. schol. ad Vespp. 61. Bergk l. l. p. 913, 1136 sq. V. p. 6C Add.), in altera Cleonem civiumque in litibus suscipiendis cupiditatem et furorem, quem singulatim in omnibus fere comoediis perstringit (cf. Nubb. 208. Pac. 505), castigavit, unde patet eum ne hilum quidem a consiliis suis recessisse, immo studium et diligentiam in eo persequendo auxisse. Eadem mente in Vespis, quam solam nobis superesse dolemus, Nubes defendit et spectantes ipsos vehementer vituperat, quod infideles se nec vere sapientes esse iudicii perversitate ostenderint. Ac posteriore tempore quum Tagenistas doceret, adeo ad argumentum simillimum se convertit et Prodici disciplinam irrisit (cf. Bergk. l. l. 1147), in cuius scholam similiter nos atque ad Socratem deducit. Simul vero nimiam severitatem exuit inductaque ca-

nina ista caussa ostendit, quam propter Lachetem in ius vocatum proposuit (cf. Bergk. p. 1116), hilaritatis spectantium et veteri consuetudini leviora admirantium magis quam antea consulere voluisse. Atque hoc est illud, quod poeta veris ficta miscendo et dolose iocando in Vespis 54 sqq. eandem ob caussam significavit.

Haec vero reputanti cui non ea nascitur coniectura, quia Nubes plausu caruerint, poetam rebus omnibus mutatis ad pristinum morem reversum et Philonide Callistratoque ad choros docendos usum esse? Indignum certe Aristophane hoc non est nec incredibile. Sed fuere qui longe aliter censerent. Ac Bergkius quidem si Nubes ipsas a Philonide doctas esse demonstrare studuit l. l. p. 912 sqq., grammaticis sibi adversantibus et aperte falsa narrantibus immerito fidem habuit. Quid enim? quum ex didascalicis monumentis sciamus, eodem anno a Philonide et Vespas et Proagonem Aristophanis nomine doctas esse, nonne id quidem apertissimum est, contra Euripidem et Cleonem h. e. in caussis ad civitatem et artem poeticam pertinentibus eundem virum Aristophani adfuisse? Cogimur igitur, id quod in omnibus his quaestionibus necessarium est, ad didascaliam redire neque ei quidquam addere, sed quod in illa non dicitur, pro vero non habere. Novum autem incommodum inde nascitur, quod haec didascalia in libris vitiose scribitur, quod tanti momenti Richtero, in Prolegg. ad Vespp. cap. 1. de tempore fabulae Vesparum actae, visum est, ut commentatione docta et diligentissime instituta omnia mutanda esse opinaretur, Vesparumque comoediam magnis Liberalibus, Proagonem Lenaeis eiusdem anni editam esse proponeret, p. 28. Sed nimium quantum a scriptura omnium librorum et ab iis rebus recedimus, si hanc coniecturam probamus, quas in dubitationem vocare non licet. Recte enim Bergkius l. l. p. 912 monuit: „At non licet temere didascaliarum fidem labefactare, quod si feceris, omnia omnino fundamenta subtraxeris interpretationi cognitionique accuratiori veteris Atticae comoediae.“ Quare non possum equidem, nisi in didascaliis requiescere, nec absonum esse puto, quod conieci, Aristophanem non ob laboris taedium solum, sed etiam quia iniuste sua laude privatus esse videbatur, ad veterem consuetudinem rediisse. Ceterum grammatici isti, qui inter Callistratum et Philonidem discrimen eum fecisse referunt, propter Daedalenses et Ranas a Philonide, Acharnenses, Aves, Lysistratam a Callistrato doctas, illum publica, hunc privata magis in vita versatum esse crediderunt, sed ipsa fluctuatione sua ostendunt, rem incertissimam esse. Totum autem discrimen illud, quod inter Aristophanis comoedias fuisse statuunt, iam dudum explosum est. cf. Roetscher, Aristoph. p. 70 et Bernhardy l. l. p. 551 seq. Denique duos simul choros uni poetae non licuisse scenae eodem tempore committere, ostendi nequit. cf. Bergk. l. l. p. 911. Quod quum fecisset Aristophanes, novam ille nactus est occasionem, qua quid maxime spectantes probarent, intelligere poterat: Proagonem enim primo, Vespas secundo praemio ornarunt eaque ratione ad eandem gratiam, qua antea delectatus fuerat, eum rediisse docuerunt.

Proximo igitur anno Alcaeo archonte magnis Dionysiis ipse Pacem priorem docuit, Apollodoro usus primarum partium actore (num ἡνίκα Ἑρμῆν Καλλίστρατος?) Eupolidique uni postpositus secundum praemium accepit (cf. Argum.), isque Martii mensis dies pulcherrimis potest vitae diebus eius adnumerari. Iam enim sperare poterat, fore ut tandem aliquando, quod in omnibus comoediis suaserat, ratum fieret. „οὐ τοῦτο δὲ μόνον ὑπὲρ εἰρήνης Ἀριστοφάνης τὸ δρᾶμα τέθεικεν (καθῆκεν Dind.),

ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀχαρνέας καὶ τοὺς Ἱππέας καὶ Ὁλκάδας καὶ πανταχοῦ τοῦτο ἐσπούδακεν" Argum. cod. Ven.

Cleo erat mortuus: imperium populare inconcussum: nova spes illuxit, pace restituta Graeciam ad pristinam felicitatem redituram, Athenas autem prae ceteris urbibus summum ad splendorem perventuras esse. Hinc ostendit summam hilaritatem, quam a primo initio usque ad finem spectantium animos occupasse credibile est. Simul vero tanta fide veritatisque tanto amore imaginem illorum dierum totiusque belli ante oculos posuit, ut ea cum Thucydidis historia comparata, et confirmet, quae ille narravit, et illius viri testimonio confirmetur, id quod Rohdewaldius in Comment. de Pace germanice scripta, Detmold. 1854, bene demonstravit, qui praeterea de tota fabula rectissime iudicavit. Quaecumque poeta in praecedentibus comoediis ad pacem commendandam dixerat, ea omnia complexus est hac in fabula et repetiit. Accurate vero si singula legimus, illud quoque nos non fugit, icto foedere quinquaginta annorum nondum ad finem omnia deducta esse: immo intellexisse Aristophanem videmus, quanta in singulis civitatibus impedimenta animis vere pacandis et ad amicitiam reducendis opposita fuerint caussasque cognoscimus effecturas, ut non diu pax conservari queat. Agit igitur totius Graeciae caussam et singulas urbes admonet, ut omni mala cupiditate remota nihil nisi pacem cogitent, et imprimis Athenienses castigat, puniendos si non deorum tutela ex bellicis calamitatibus servati, grato animo pacis beneficiis utantur et omni tergiversatione sublata cum reliquis Graecis societate iuncti manerent.

§. 9.
Aves.

Continua fere dramatum series a Dactalensibus usque ad Pacem priorem nobis servata est, quam Cleone Athenis principatum tenente Aristophanes indefesso studio scenae tradidit. Quorum quae desunt, Holcades, Agricolae, Proagon, quantum scimus, ceteris simillima fuerunt. Magna deinde lacuna est, donec Siculum bellum exarsit, quo ineunte Lenaeis archonte Chabria Amphiaraus per Philonidem, Dionysiis magnis Aves per Callistratum doctas esse ex didascaliis didicimus. cf. Clint. f. Hell. p. 81. Diversissima de poeta nostro iudicia semper audita sunt: hanc vero comoediam quam secundo dato praemio Athenienses satis honorasse sibi videbantur, praestantissimam et ad promovendam universam totius antiquitatis cognitionem et ad augendum veteris comoediae nostrique poetae intellectum utilissimam esse omnes consentiunt.

Cleone mortuo primum quidem ad Niciam principatus erat delatus eoque duce pax inter Lacedaemonios et Athenienses aequis legibus convenerat. Fluctuabant autem ut in reliqua Graecia, ita Athenis omnia; populi inconstantia et trepidatio in dies crescebat, quia quem ducem sequeretur nescius in diversas factiones trahebatur: praeter Niciam multi alii gratiam atque auctoritatem nacti erant, inter quos primum locum Hyperbolus et Alcibiades occupaverunt, quorum alter nequitia sua, alter adolescentia ingenii viribus florentissima eminebat. Erat illud tempus, quo aemulatores Aristophanis parem sibi Hyperbolo impugnando atque ille Cleone exagitato gloriam parare studebant, et duce Eupolide Hermippus et Plato omnes idem argumentum iisdemque artificiis usurpatis tractabant, et Aristophanes ipse de Nubium altera editione meditabatur. cf. Cobet. Plat. reliq. p. 142 sqq. Nec Alcibiadi Eupolis pepercit, quem ludis Dionysiacis Ol. 91, 1. Baptas contra Alcibiadem docuisse recte Meinekius coniecit Hist. crit. com. p. 125. Sed is ipse Eupolin quidem, id quod

nonnulli somniarunt, mari non immersit (Mein. l. l. p. 119 sqq.), nec Syracosium subornavit, qui legem aliquam contra comoediam proponeret, quod Bergkius coniecit, ap. Fritzsch. Quaest. Aristoph. p. 237 et Reliq. Com. p. 372 et Cobeto persuasit, Plat. Reliq. p. 37 sqq. Sed ultro Syracosius, ut Phrynichus docet, eam legem pertulit, qua comici coacti ea quae in usu fuerat ratione *ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν* desinebant. Quae igitur ex Ol. 85 intacta et inviolata fuerat, comicorum libertas, nunc demum Ol. 91, anno secundo certis limitibus coercita est, ea aetate, quae turbulentissima omnium erat, quam Athenae urbs unquam vidit. Cives enim dum bellum periculosum parant, simul laesis religionibus malisque infelicissimis per totam civitatem grassantibus inter se certant bonosque viros plurimos ad desperandum de salute urbis commovent.

Admirandum profecto est, quod his in turbis et sollicitudinibus Athenis chorus ille comicorum eximiorum non conticuit, sed omnes licet odiosis hisce vinculis impediti, tamen civitati suasores auctoresque rei bene gerendae manere more aliquantum mutato constituerunt. Atque Aristophani quidem, qui ut vidimus acerbam austeramque artem hilariorem liberioremque reddere iam coeperat, nunc quum ne posset quidem ad pristinos spiritus recedere, praeclaro ingenio ita usus est, ut quae usque ad illud tempus perfecisset, superaret omnia. Avium enim fabula ea est, ex qua una, quo poesis comica progredi in populari Atheniensium imperio potuerit, quaeque optima eius et perfectissima illo tempore forma fuerit, iudicari potest.

Ut statim a primordio, quod summum est, dicam, haec comoedia quanquam omnibus reliquis fabulis ideo simillima est, quod ex civitatis Atheniensis conditione, qualis tum erat, omnia elementa hausit: summam libertatem monstrat et verae poesis indolem prae se fert, quae sibi ipsa summa lex est nec aliunde ornamenta petit. Nonne enim hodierna adeo aetate lectorem quasi in spectatorem mutat efficitque ut suarum rerum oblitus ipsis in poetae commentis ingeniosis versari sibi videatur? Ac dum Magnetis fere Cratetisque more ludit et omnem severitatem aut exuit aut involucro levi occultat: splendidam Bacchicorum dierum festorum auget hilaritatem et licentiam, et quo propius ad finem accedit, eo magis omnes opes effundit. Tanta autem diligentia et conquisita sunt quaecumque de hoc argumento dici poterant et elaborata, ut ubique manum artificis agnoscas, spectantium animis ab omni parte satisfacere cupientis. Nunquam orationis lumen retardatur aut vis et copia rerum uberrimarum minuitur aut ingenii acies obtunditur. Neque inventionis et compositionis laus minor est quam elocutionis. Tenebris enim celeriter depulsis ad lucem et splendorem vocamur. Patet igitur, efficere poetam voluisse, ut festis diebus comicae artis auxilio ex miseria et nocte, qua tota vita submergi opprimique videbatur, omnes expergefierent sublatisque timoris et anxietatis caussis vitae delicias sibi oblatas esse sentirent. Urbis ideo imaginem proposuit, qualis esse posset, si optimorum civium consilia vel Atheniensium somnia rata fierent, ut non solum totius Graeciae, sed orbis terrarum lux esset, rerum dominationem acciperet et divinae maiestatis particeps redderetur.

Non recessit poeta a iudicio suo de urbis pernicie in dies aucta et amplificata, quod in omnibus comoediis pronunciat: *ἀλλ' ἄντικρυς Ἀθηναίων καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγχειριζομένων τὰ κοινὰ ἐλέγχει τὴν φαύλην διάθεσιν, ἐπιθυμίαν ἐγκατασπείρων τοῖς ἀκούουσιν ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐνεστώσης μοχθηρᾶς πολιτείας.* cf. Arg. II. p. 344. Pisthetaerus enim et Euelpides, qui poetae personam suscipiunt, rerum in-

felicitate commoventur, ut urbem patriam relinquant novamque sibi et a miseria liberam sedem quaerant. Ac procedente comoedia castigantur mala omnia, quae ardentissimo odio ab initio persequutus est, quibus civitatis libertatisque nervos solvi persuasum habet. Itaque eundem ubique poetam, qui Nubes Equitesque scripsit, querelas suas et reprehensiones repetere vitaeque rationem, qualem sibi exoptat describere neque praeter colores quidquam mutare novasque figuras et imagines excudere videmus. Sequitur ut, qua est in consiliis suis constantia, medelam quoque viamque calamitatum sanandarum non aliam atque in prioribus fabulis commendet: *ὡς γὰρ ἀδιόρθωτον ἤδη νόσον τῆς πολιτείας νοσούσης καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν προεστώτων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται [ὡσανεὶ συγκεχυμένων τῶν καθεστώτων]· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ὅλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέοι, συμβουλεύει μετατίθεσθαι πρὸς τὸ ἠρεμαίως βιοῦν.* Novam constituite, ait, civitatis formam, quae factionum insaniam civiumque inter se singulorum discordiam excludat, malos cives imprimis eos, qui prava lucri cupiditate obcaecati civitatis salutem negligunt, exterminet, bonorum civium bona consilia audiat et sequatur, et ad summa quaeque obtinenda maximo fervore progrediatur. Id enim omne Pisthetaero duce Aves faciunt, quae concordes
197 regemque obedienter sequutae summas difficultates superant. Novam autem civitatem voluit, non qualis nunquam visa esset, sed antiquae simillimam: *ὡς ἐδάκρυσά γ' ἐμῶν πατέρων κάκην, οἳ τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων παραδόντων ἐπ' ἐμοῦ κατέλυσαν* (540 sqq.), novam vero, quia illa iam dudum evanuit. Amissa igitur ut Aves repetunt, ita auctore Aristophane Atheniensibus suadetur, ut amissam nobilitatem veterem in urbem reducere studeant.

Sed dii ipsi sunt civitatis neque a civitate recte seiunguntur. Quare ut plenum sit civitatis simulacrum, nomina quoque ex antiquissima aetate Athenis culta non praeterit. Quis autem opinari possit, Aristophanem deorum quos civitas veneretur contemptorem esse? Quos quanquam ita in scena produxit, ut nulla omnino reverentiae veteris signa et vestigia appareant, sed foedae turpitudinis omnia plena sint: tamen non hos deos, quos irridere videtur, sed Athenienses accusat, superstitioni cuiusvis generis deditos, nova mysteria semper novasque religiones excogitantes, ipso philosophiae studio in sacris privatis et publicis ita confusos et perturbatos, ut variis erroribus obnoxios se ostendant. Eiicite, ait, quae extrinsecus his ultimis annis in urbem invaserunt; tollite rerum novarum studium in rebus sacris intus domique exortum: paterno more nisi deos colueritis, quo minus urbs subito incendio concidat non impedietis.

Non inepte argumenti secundi scriptor: *καινῶν γάρ φησι τὴν πόλιν προσδεῖσθαι θεῶν, ἀφροντιστούντων τῆς κατοικίας Ἀθηνῶν* (*τῆς κακίας Ἀθηναίων* Koechly de Avibus p. 23) *τῶν ὄντων καὶ παντελῶς ἠλλοτριωκότων αὐτοὺς τῆς χώρας*, deinde *εἶθ' ὕστερον καὶ τὸ θεῖον εἰς ἀπρονοησίαν κωμῳδεῖ*, denique vero *τινὲς δέ φασι τὸν ποιητὴν τὰς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τερατολογίας ἐν μὲν ἄλλοις διελέγχειν, ἐν δὲ τοῖς νῦν τὴν τῆς γιγαντομαχίας συμπλοκὴν ἕωλον ἀποφαίνων ὄρνισιν ἔδωκε διαφέρεσθαι πρὸς θεοὺς περὶ τῆς ἀρχῆς.* Is vero neglecto poetae consilio nimis presse comoediae argumentum repetit, sed postea quae aliorum ex sententia de Gigantomachia ait, utilissima sunt. Est enim profecto quasi Gigantum pugnae contra deos imago ludicra, quae in altera Avium parte producitur.

Ceterum si Koechlyus de Avv. (Turic. 1857) p. 22 credit, unum hominem, ut Alcibiadem, in quendam quasi principatum ab Atheniensibus ex Aristophanis sententia evehendum fuisse, qui omnia

nova redditurus esset, assentiri ei non possumus. Tali enim viro ipse se opposuisset, si populare imperium introducere voluisset; se solum principem eligere suaeque arti sceptra tradere potuisset.

§. 10.
Lysistrata. Thesmophoriazusae.

Post Siculam cladem rerum omnium perturbatio Athenis in immensum crevit neque arti comicae priore more exercendae locum dare videbatur. Quare quum Athenienses et Aristophanes nihilo minus veterem consuetudinem suam eripi sibi non paterentur, mirum non est, quod non consueto spiritu, sed ad temporis iniquitatem accommodate fabulas compositas esse facile intelligimus. Loquor de Lysistrata et Thesmophoriazusis, fabulis tam parum castis, ut Aristophanem labente civitate ipsa in castra adversariorum transiisse iudicare liceat, tamque ab ingeniosa in iocis serendis procacitate, quae in prioribus comoediis regnat remotis, ut mutata tempora esse nemo legentium non senserit. Transiit autem ad aliud genus artis nec viris ut solitus fuerat, sed mulieribus primas agendi partes tradidit, vel ideo, ut videtur, quia belli caussa senibus modo et mulieribus in urbe relictis, viri plerique peregrinis in terris militabant. cf. Herbst de reditu Alcib. p. 4. Jaep de Lysistr. et Thesm. p. 4. Ostendunt autem omnia, poetam temporibus quidem cessisse aliquantum, sed eandem tamen de civitate sententiam retinuisse.

Est autem inter utramque comoediam discrimen maximum. In Lysistrata enim libero ore, quid urbi salutare sit, exponit et utilissima consilia proponit, quae sola, si cives ea sequi aut voluissent aut potuissent, civitatem summis ex calamitatibus servassent: in Thesmophoriazusis contra ne attingere quidem res gestas gerendasve audet, sed totus in Euripide et Agathone exagitando occupatus est.

In Lysistrata pacem c[illegible]dat, post clades tam funestas iure desideratissimam. Quum vero Ol. 92, 1 veris tempore a. 411 magna ista Pisandro auctore quaestio Athenis ageretur, utrum populare imperium retinendum an tollendum esset, quae omnium animos maxime commovit: simul autem iisdem factionibus, quae in civitatis forma commutanda unam esse salutis opem censebant, Alcibiades revocandus et foedus cum rege Persarum ineundum esse videretur: Aristophanes contra suasit, id quod per totam vitam fecit, ut cum Lacedaemoniis potius reliquisque Graecis pace facta domesticis malis medelam afferrent, servataque vetere civitatis forma barbaros impugnarent. cf. 1141. Hanc sententiam Lysistratae dedit defendendam, quae cum reliquis Atheniensium et Laconum mulieribus coniuncta, viros cogit, ut in eam transeant: alteram senes et magistratus illius aetatis suscipiunt, quorum imaginem ad vivum expressam solus fere comicus prodidit. cf. Jaep. l. l. p. 52 sqq. Sibi ipse autem simillimus est poeta v. 535 sqq., ubi Lysistrata Probuli caput flammeo tegit calathumque sumere et lanam carpere iubet.

In Thesmophoriazusis eorum sententiae subscribere non possum, qui apud Euripidem cum Herbstio, quae ille de heroibus dixit, ad homines eadem aetate viventes traducunt, nec Helenam, sed Alcibiadem, nec Proteum, sed regem Persarum, nec Menelaum, sed urbem miseriis laceratam audire sibi videntur et propterea Aristophani quoque similem rerum commutationem adscribunt. cf. Jaep l. l. p. 78 sqq. Haec enim ipsa comoedia quanquam paucis res publicas attigit, versatur tamen magis in altero argumento, quod Aristophanes per totam vitam summa severitate persequutus est, ut et tragoediam impugnaret, qualis exercebatur, qua mulieres corrumpi deosque in contemptum duci credidit et privatam

vitam ab antiqua simplicitate delapsam esse ostenderet.

Utriusque comoediae in conformatione nova sunt nonnulla, quae in praecedentibus nondum reperiuntur. In Lysistrata enim mira arte institutum est, ut simul et virorum et mulierum chorum initio sibi adversantem, postea iungi et concordem agere videamus. In Thesmophoriazusis vero quoniam Euripidem irridet, quem callidum veteratorem esse clamat, ad eandem normam singula quaeque per totam fabulam instituit, et lusus vafros et veteratorios induxit, quibus posteriores comicos usos esse novimus. Nec vero negaverim Lysistratam mihi longe potiorem videri, sive argumenti, sive formae rationem habeam: imprimis vero animum poetae putem ad veterum hilaritatem et ingenii splendorem multo saepius in Lysistrata, quam in Thesmophoriazusis rediisse.

Caussam huius rei ex temporum conditione repetendam esse credo. Etenim utramque comoediam initio a. 411 editam esse puto, Lysistratam Lenaeis, Dionysiis magnis Thesmophoriazusas, quod primus mihi Od. Muellerus prolusione academica a. 1839 edita persuasit, nunc vero Jacpius (in libello, quo anno et quibus diebus festis Aristophanis Lysistrata atque Thesmophoriazusae doctae sint, Utinis 1859) ad liquidum perduxit: qui licet haud raro erraverit, tamen sententiam, quam voluit, docte et diligenter probavit.

§. 11.
Ranae.

Instauratum erat Atheniensium in mari imperium et post pugnam apud Arginusas tam corroboratum, ut Lacedaemonii ad Deceleam relinquendam pacemque restituendam paratissimos se ostenderent. At nec res adversas illi nec secundas ferre poterant: hinc Cleophonte duce pacis conditiones plebs reiecit, duces qui victoriam reportaverant damnavit, sibique ipsa interitum intulit. cf. Cobet. Plat. reliq. p. 158 sqq. Non diu post Callia archonte, quo anno ne sumptus in tragoedias comoediasque impendendi singulis civibus nimii exorirentur, quibus ista aetate sufficere non poterant, duobus hoc negotium traditum est choragis, cf. schol. ad Rann. 404, poetae tragici omnium excellentissimi, prius Euripides, post eum Sophocles mortui sunt, cf. Bergk de vita Soph. §. 7. Harum rerum altera civitatis, altera tragicae artis ruinam portendere videbatur. Appropinquabant Lenaea: in certamen descendit Aristophanes cum Phrynicho et Platone, quorum hic ad vulnera reipublicae a Cleophonte illata, duo illi simul ad artis poeticae iacturam se animumque spectantium converterunt: unus Aristophanes utrumque vicit et Athenienses in tantam rapuit admirationem, teste Dicaearcho (cf. Argum. fab.), ut iterum fabulam doceri iuberent, et si fides vitae scriptori habenda est, quod ego donec locupletiores testes reperti fuerint, non crediderim, poetam oleae sacrae ramo coronarent, quo praemio teste Cornelio Nepote eodem fere tempore Thrasybulum ornarunt. Nec posteri aliter iudicarunt nostraque aetate plurimi comoediam hancce optimis artis comicae monumentis quae exstant iure annumerare solent, quorum a sententia Bernhardyus dissidens, qui Griech. Literat. II. p. 580 sqq. multa reprehendit poetamque ad priores vires non rediisse arbitratur.

Summa rei in eo cernitur, quod Bacchus Euripidis desiderio commotus ad inferos festinat, ut poetam mortuum in vitam revocet, qui tragicorum ipsi praestantissimus videtur, postremo vero pro Euripide Aeschylum Athenas reducit. Hoc est illud, quod fabulae initium cum fine coniungit singulasque eius partes mira quadam diversitate inter se disiunctas colligat. Nec dubitare possumus, quin Aristophanes non Euripidem more co-

mico vellicare, qui mos vivos praesentesque adversarios requirit, sed Euripidis nimium inter aequales amorem restringere et exagitare voluerit. Bacchi enim persona inducta Athenienses maxime peti, Bergkius docuit, Reliq. com. ant. p. 152 sqq., quem quum aliam in viam in comoedia contra voluntatem suam traduxerit, idem se de Atheniensibus optare ostendit. Quoniam autem iam dudum didicimus in Aristophanis fabulis rei rationem, quam persequitur, ab irrisione hominum, quos impugnat, disiungere: hac quidem in caussa, in qua homines prodeunt, qui morte telis eius subtracti sunt, longe hoc facilius praestabimus.

In duas autem comoedia partes divisa est, quarum altera inde ab initio usque ad vs. 673, altera post parabasin interpositam 673—737 ad finem usque procedit, 738—1533. Ac prior quidem pars descensum Bacchi ad inferos enarrat, ubi poeta lepido festivoque commento et propter servum, Bacchi comitem, et propter Herculem, quem admiscet, scenas omnes summa hilaritate et petulantia conformavit; posterior certamen Aeschyli et Euripidis iam priusquam Bacchus in orcum venerit, de throno tragicae artis apud inferos obtinendo exortum spectantium oculis offert, in quo ratione tempore isto accommodatissima totaque suae artis praestantia et virtute monstrata suum non de poesi solum, sed de civitate quoque iudicium interponit. Hoc modo illud assequutus est poeta, ut iocis seria facile adiungeret: priore enim in parte totus est in lusu risuque excitando occupatus, in parabasi vero iam ad festivam severitatem transit, quam in posteriore parte usque ad exitum crescere et augeri videmus. Nusquam drama nimis diu commoratur aut tardius procedit, sed ut in optimis comoediis, ad novas semper et inexspectatas scenas summa celeritate ducimur et ab omni fastidio revocamur. Non negligendum tamen est, proprium esse huius carminum generis singularum partium nexum non nimis tragoediae similem reddere, sed tam laxum et languidum retinere, ut spectantes singulis quibusque tota mente sese tradere queant. Hinc insunt initio quidem comoediae ἐπεισόδια quae dicuntur et παραχορηγήματα, quibus aptissime institutis incommodum istud, quod alibi apud nostrum in fabulae exitu sentitur, ubi multa praeter necessitatem adiecta sunt, evitatur, postea vero simulatque ad certamen poetarum venit, ne verbo quidem inutiliter addito, ad summum consilium omnia diriguntur. *Τὰ δὲ λοιπά*, ait arg. scriptor primi, *τοῦ δράματος μονόκωλα.* Hinc priore in parte Euripidis fere immemores sumus, in qua Bacchus summas difficultates sibi descendenti ad inferos perferendas superare studet, donec ad Plutonis aedem accedamus ibique pulcherrima ista inventione de sede tragica, quae in orco est, mediam in pugnam atrocissimam perveniamus, qua efficitur, ut Bacchus suam Euripidisque spem totam evanuisse cognoscat Aeschylique in vitam reducendi consilium capiat. Est igitur pars prior quasi prolusio quaedam, quae ad spectantium animos magis devinciendos et ad benevolentiam pertrahendos, quam ad ipsum poetae consilium rite persequendum spectat.

Atque statim a prima scena se magni aliquid moliri poeta ostendit, quia suum "odi profanum vulgus et arceo" contra comicorum vulgarium turpitudinem praemittit, nec Phrynicho secum coram populo de victoria certanti parcit. Adest igitur viri confidentia non ignobilis, quae res magnas comitari solet: simul vero et animos spectantium ad comoediam antiquae Megaricae dissimillimam praeparat et iocandi rationi, quam plerique amabant, satisfacere studet, quo strictius postea et accuratius suum ipsius iudicium sequi

possit. Quemadmodum autem comicos poetas suae aetatis vehementer reprehendit, ita a tragicis quoque nihil magni exspectari posse statim in principio profitetur, quos *λωβητὰς τέχνης* appellare audet: *γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι ζητῶν ἄν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.* cf. vs 93 sqq. Hoc magis splendent tria illa lumina, Aeschylus, Sophocles et Euripides: nam hunc quoque, cui tertium tantummodo locum concessit, hac ipsa in comoedia artis exemplis adnumerari et iam quod ad certamen cum Aeschylo admittitur, a quo reliqui omnes excluduntur, sua laude ornari, non aliter atque inter philosophos Socratem, per se patet.

Res magna est, tragoediae comoediaeque caussam agere, de qua disputantem nullum hominem libentius audiemus, quam eum, qui apud Platonem in Convivio de sententia praeclara ibi proposita, in utraque arte excellere unius esse eiusdemque poetae, cum Socrate colloquitur. Hanc autem caussam in Ranis Aristophanes suscepit, speciem utriusque generis consummatam proposuit, docuitque consociationem artis tragicae comicaeque cum rebus civilibus, publicis aeque atque privatis intimam esse debere. Nisi fallor equidem, ipso cum Aristotele, artium iudice locupletissimo, qui comparetur non est indignus: multa enim in omnium temporum usum nec unquam oblivioni tradenda verissime proposuit.

Proprium autem est argumentum fabulae tragoedia, cuius ratio, qualem ipse maxime probabat, ut omnibus pateret, optime rem ita instituit, ut tres istos artis principes inter se conferret. Sciebat enim, quod perfectissimum esset, uno in homine non apparere, sua quemque virtute eminere, in aliis multis ab optima specie aberrare solere: et si quis esset, qualis Sophocles, qui ad perfectionem proxime accedere videretur, eum in comoedia quidem produci non posse. Itaque hanc viam iniit, ut Aeschylum, qui primus veram artem condidisset et ea aetate vixisset, ad quam ipsius animus lubentissime reverteretur, cum Euripide in certamen deduceret, qui recentiorum temporum naturam et indolem imbibisset eamque ob caussam, quum consummare potuisset artem, si viam ab Aeschylo et Sophocle monstratam non reliquisset, in summos errores incidisset. Negandum enim non est, utrumque multa admisisse a summa perfectione aliena, illum, quia qui primus ad artem excolendam accedit, ad fastigium eam evehere nequit, Euripidem vero, quia ab antiqua Atheniensium vivendi sentiendique ratione desciverit, recentibusque studiis deditus, inepte garrire didicerit et quae praecipuae artis partes sunt, praeter ius fasque in damnum praesentium futurorumque temporum abiecerit. Est igitur certamen horum duorum virorum nihil, nisi pugna inter prima artis incrementa eamque formam, quam moriens Euripides urbi reliquit: ut uno verbo dicam, inter diversa tempora, antiquiora, in quibus solis urbis gloria posita esse poetae videbatur, et recentiora, quibus iam ad interitum omnia vergebant. Diversis enim uterque satisfacere temporibus voluit, alter illis, qui divino spiritu quodam ad poesin accedebant, alter his, qui non tam Musis, quam doctrinae confisi semper novas artes appetebant. Accusatio igitur est non unius Euripidis, sed totius aetatis, qua vivebat et summa apud populum auctoritate et gratia valebat, ita ut Aristophanes in eodem campo, quem ab initio adiisset, quique ipsi campus huic arti proprius esse videbatur, hac in fabula denuo versaretur. Propter certamen autem occasionem nactus erat, ea quae maxime disparia et sibi opposita erant, in pugnam committendi, qua via in omnibus comoediis uti coactus erat.

Non est quod repetam, quae de poesi universa et de tragoedia Aristophanes proposuit: reperiuntur

ea frequentissime in Aeschyli sermonibus, interdum etiam in Euripidis ore, omnia vero ita comparata sunt, ut ea non sine admiratione legamus. Provocat ad Homerum, qui cum nobilissimis quibusque poetis utilitatem hominibus afferre voluerit, cf. 1028, docetque meliores debere cives eos reddere velle, 1007, imprimis ad bellum contra barbaros gerendum animosiores, 1019 sqq. optima quaeque dicere, sed quae ad malos mores ducere queant, 1051 sqq. reticere, verba denique rebus aequalia reddere, 1057 et plurima alia, ex intimis artis recessibus hausta, maxime vero illud, quo Bacchus poetae sententiam exposuit, 1414, *ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν, ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ· ὁπότερον οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν μέλλῃ τι χρηστόν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.* Haec enim est Aeschyli et Aristophanis praecipua virtus, quod ad civitatem promovendam omnia referunt.

De comoedia, quanquam sparsim, tamen non minus perspicue et luculenter loquitur, praesertim initio parabasis istius omnium fere quae leguntur apud poetam praestantissimae: *εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν, ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων ἢ γνώμῃ μὴ καθαρεύει, ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν μήτ' ἐχόρευσεν, μήτε Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη* et quae sequuntur. Imprimis vero suo exemplo, quae esset animi sententia, monstravit. Nam quum Aeschylum de rebus recentissimis loquentem induceret, qui dudum mortuus erat, ne minima quidem species restat, potuisse ex thesauris Aeschyli magis quam ipsius ex ingenio singula quaeque hauriri. Hac occasione quae de civitate dixit, ea tam vera sunt et bona, ut nemo ea non comprobet.

Nihil autem in Ranis non tangitur, quod ista aetate civium animos ex otioso, ignavo et somniculoso vitae genere excutere potuerit. Strenue in munere suo poeta versatur, civesque et universos et singulos damnat, nec sine ea indignatione, quam rerum pessimarum adspectus optimo cuique extorquet, progreditur. Atque totam quidem multitudinem contemnendam esse, saepius repetit, ut vs. 787 *ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε,* vel in fine *καὶ παίδευσον τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν*: singulos vero per totam comoediam vellicat eosque potissimum, qui summa potestate fruebantur, ut Cleophontem 677, 1500, 1528, Nicomachum 1502, Archedemum 418, 588, Archenomum 1503, Adimantum 1509, alios. Duobus autem potissimum in locis, in parabasi et in carminis exitu, quem Meinekius nunc demum ab additamentis perversis purgavit, praeclarissima consilia civibus dedit. Quo enim alio nomine appellemus, quod versibus pulcherrimis decem istos praetores servandos, a metu et formidine cives liberandos, peccantibus veniam dandam, nullum ab honoribus civitatis excludendum esse docet: qua ratione profecto ante Thrasybulum iam suasit, quae sola postea urbis salutem effecerunt. Nihil de Alcibiade melius dici potuit, cuius fuga et exilium civitati exitio fuere, quam quod Aristophanes dixit de eo *ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ· ποθεῖ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν,* et quod Aeschylum dicentem fecit *οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν· ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.* Quibus ipsis verbis cum urbs accusatur, tum Alcibiadis et vitia et virtutes praeclare significantur. Nec diu post illud repetiit quod in omnibus comoediis pertractavit, nunc autem verissimum fuisse omnes intelligunt: *πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν, ᾗ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα συμφέρει.* At nondum de salute desperat, sed Aeschylum rediturum in vitam admonet: *σῶζε πόλιν τὴν ὑμετέραν γνωμαῖς ἀγαθαῖς,* et eadem in via ipse perstitit. Nec sine consilio in fine pleraque seria et ad civitatem servandam accommodata coacervavit, sed ut stimulum animis spectantium re-

possit. Quemadmodum autem comicos poetas suae aetatis vehementer reprehendit, ita a tragicis quoque nihil magni exspectari posse statim in principio profitetur, quos *λωβητὰς τέχνης* appellare audet: *γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι ζητῶν ἄν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.* cf. vs 93 sqq. Hoc magis splendent tria illa lumina, Aeschylus, Sophocles et Euripides: nam hunc quoque, cui tertium tantummodo locum concessit, hac ipsa in comoedia artis exemplis adnumerari et iam quod ad certamen cum Aeschylo admittitur, a quo reliqui omnes excluduntur, sua laude ornari, non aliter atque inter philosophos Socratem, per se patet.

Res magna est, tragoediae comoediaeque caussam agere, de qua disputantem nullum hominem libentius audiemus, quam eum, qui apud Platonem in Convivio de sententia praeclara ibi proposita, in utraque arte excellere unius esse eiusdemque poetae, cum Socrate colloquitur. Hanc autem caussam in Ranis Aristophanes suscepit, speciem utriusque generis consummatam proposuit, docuitque consociationem artis tragicae comicaeque cum rebus civilibus, publicis aeque atque privatis intimam esse debere. Nisi fallor equidem, ipso cum Aristotele, artium iudice locupletissimo, qui compareturnon est indignus: multa enim in omnium temporum usum nec unquam oblivioni tradenda verissime proposuit.

Proprium autem est argumentum fabulae tragoedia, cuius ratio, qualem ipse maxime probabat, ut omnibus pateret, optime rem ita instituit, ut tres istos artis principes inter se conferret. Sciebat enim, quod perfectissimum esset, uno in homine non apparere, sua quemque virtute eminere, in aliis multis ab optima specie aberrare solere: et si quis esset, qualis Sophocles, qui ad perfectionem proxime accedere videretur, eum in comoedia quidem produci non posse. Itaque hanc viam iniit, ut Aeschylum, qui primus veram artem condidisset et ea aetate vixisset, ad quam ipsius animus lubentissime reverteretur, cum Euripide in certamen deduceret, qui recentiorum temporum naturam et indolem imbibisset eamque ob caussam, quum consummare potuisset artem, si viam ab Aeschylo et Sophocle monstratam non reliquisset, in summos errores incidisset. Negandum enim non est, utrumque multa admisisse a summa perfectione aliena, illum, quia qui primus ad artem excolendam accedit, ad fastigium eam evehere nequit, Euripidem vero, quia ab antiqua Atheniensium vivendi sentiendique ratione desciverit, recentibusque studiis deditus, inepte garrire didicerit et quae praecipuae artis partes sunt, praeter ius fasque in damnum praesentium futurorumque temporum abiecerit. Est igitur certamen horum duorum virorum nihil, nisi pugna inter prima artis incrementa eamque formam, quam moriens Euripides urbi reliquit: ut uno verbo dicam, inter diversa tempora, antiquiora, in quibus solis urbis gloria posita esse poetae videbatur, et recentiora, quibus iam ad interitum omnia vergebant. Diversis enim uterque satisfacere temporibus voluit, alter illis, qui divino spiritu quodam ad poesin accedebant, alter his, qui non tam Musis, quam doctrinae confisi semper novas artes appetebant. Accusatio igitur est non unius Euripidis, sed totius aetatis, qua vivebat et summa apud populum auctoritate et gratia valebat, ita ut Aristophanes in eodem campo, quem ab initio adiisset, quique ipsi campus huic arti proprius esse videbatur, hac in fabula denuo versaretur. Propter certamen autem occasionem nactus erat, ea quae maxime disparia et sibi opposita erant, in pugnam committendi, qua via in omnibus comoediis uti coactus erat.

Non est quod repetam, quae de poesi universa et de tragoedia Aristophanes proposuit: reperiuntur

ea frequentissime in Aeschyli sermonibus, interdum etiam in Euripidis ore, omnia vero ita comparata sunt, ut ea non sine admiratione legamus. Provocat ad Homerum, qui cum nobilissimis quibusque poetis utilitatem hominibus afferre voluerit, cf. 1028, docetque meliores debere cives eos reddere velle, 1007, imprimis ad bellum contra barbaros gerendum animosiores, 1019 sqq. optima quaeque dicere, sed quae ad malos mores ducere queant, 1051 sqq. reticere, verba denique rebus aequalia reddere, 1057 et plurima alia, ex intimis artis recessibus hausta, maxime vero illud, quo Bacchus poetae sententiam exposuit, 1414, *ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν, ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ· ὁπότερον οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν μέλλῃ τι χρηστόν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.* Haec enim est Aeschyli et Aristophanis praecipua virtus, quod ad civitatem promovendam omnia referunt.

De comoedia, quanquam sparsim, tamen non minus perspicue et luculenter loquitur, praesertim initio parabasis istius omnium fere quae leguntur apud poetam praestantissimae: *εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν, ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων ἢ γνώμῃ μὴ καθαρεύει, ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν μήτ' ἐχόρευσεν, μήτε Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ' ἐτελέσθη* et quae sequuntur. Imprimis vero suo exemplo, quae esset animi sententia, monstravit. Nam quum Aeschylum de rebus recentissimis loquentem induceret, qui dudum mortuus erat, ne minima quidem species restat, potuisse ex thesauris Aeschyli magis quam ipsius ex ingenio singula quaeque hauriri. Hac occasione quae de civitate dixit, ea tam vera sunt et bona, ut nemo ea non comprobet.

Nihil autem in Ranis non tangitur, quod ista aetate civium animos ex otioso, ignavo et somniculoso vitae genere excutere potuerit. Strenue in munere suo poeta versatur, civesque et universos et singulos damnat, nec sine ea indignatione, quam rerum pessimarum adspectus optimo cuique extorquet, progreditur. Atque totam quidem multitudinem contemnendam esse, saepius repetit, ut vs. 787 *ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε*, vel in fine *καὶ παίδευσον τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν*: singulos vero per totam comoediam vellicat eosque potissimum, qui summa potestate fruebantur, ut Cleophontem 677, 1500, 1528, Nicomachum 1502, Archedemum 418, 588, Archenomum 1503, Adimantum 1509, alios. Duobus autem potissimum in locis, in parabasi et in carminis exitu, quem Meinekius nunc demum ab additamentis perversis purgavit, praeclarissima consilia civibus dedit. Quo enim alio nomine appellemus, quod versibus pulcherrimis decem istos praetores servandos, a metu et formidine cives liberandos, peccantibus veniam dandam, nullum ab honoribus civitatis excludendum esse docet: qua ratione profecto ante Thrasybulum iam suasit, quae sola postea urbis salutem effecerunt. Nihil de Alcibiade melius dici potuit, cuius fuga et exilium civitati exitio fuere, quam quod Aristophanes dixit de eo *ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ· ποθεῖ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν*, et quod Aeschylum dicentem fecit *οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν· ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.* Quibus ipsis verbis cum urbs accusatur, tum Alcibiadis et vitia et virtutes praeclare significantur. Nec diu post illud repetiit quod in omnibus comoediis pertractavit, nunc autem verissimum fuisse omnes intelligunt: *πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν, ᾗ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα συμφέρει.* At nondum de salute desperat, sed Aeschylum rediturum in vitam admonet: *σῶζε πόλιν τὴν ὑμετέραν γνωμαῖς ἀγαθαῖς*, et eadem in via ipse perstitit. Nec sine consilio in fine pleraque seria et ad civitatem servandam accommodata coacervavit, sed ut stimulum animis spectantium re-

linqueret et artis consummatae simulacrum ostenderet.

Haec et plurima alia, quae afferre longum est, quicumque consideraverit: in Ranis similiter atque in Avibus comoediae speciem proponi perfectissimam facile intelliget. Ostendit Aristophanes, arti comicae non deesse, qui post Cratinum in throno ei destinato apud inferos sedere possit. Nam praeter eam laudem, quae a fabulae inventione et conformatione repetenda est, summam diligentiae et ingenii virtutem eo patefecit, quod totam dicendi rationem, numeros in omnibus carminis partibus, immo singula quaeque poematum ornamenta ad summam perfectionem duxit. Merito enim de tragicorum poesi quum severe iudicare suscepisset, suo in genere reprehendendi ansam praebere noluit.

Hac fabula docta altera quasi aetas Aristophanicae comoediae finita est, quae longe feliciorem quam prima illa exitum habuit. Simulatque enim tempora in melius mutata sunt, poeta patriae amantissimus ad pristinam praestantiam rediit opusque immortale condidit; mox vero quum simul cum civitate in tenebras et caliginem cecidisset, antiqua comoedia desiit, eiusque locum ipso poeta duce aliud genus artis occupavit, quod ad summos honores celeriter pervenit.

§. 12.
Ecclesiazusae. Plutus.

Tertia aetas poesis Aristophanicae duabus ex comoediis, quae aetatem tulerunt, Ecclesiazusis et Pluto, cognoscitur. Ea in infausta tempora incidit, quibus urbs victa suisque opibus privata veterem in Graecia principatum libertatemque amiserat, neque comica poesis, qualem Aristophanes cogitabat, ferri amplius poterat. Nihil enim magni nisi in magna patria exoritur. Nec vero illud potissimum, quod legibus coercebatur et pro divitiis inexhaustis paupertas comicis choris infesta immigraverat, artem impedivit, sed morum turpitudo in dies magis aucta et desidia atque lassitudo, ut per universam civitatem, ita per singulos quosque cives diffusae.

Non est igitur Aristophanis, sed temporum culpa, si ultimas eius comoedias toto coelo ab istis diversas esse concedimus, quas iuvenis scenae commiserit: iamque apparuit, cur ille per totam vitam adversus omnium rerum corruptelam pugnavisset: erat bellum pro aris focisque susceptum. Quum enim adversarii eius victoria reportata populum a fastigio, quod assequuturus erat, retraxissent: simul cum urbis splendore vetus comoediae forma concidit. Tantum autem est discrimen, ut nisi plurima signa originis ab Aristophane deducendae inessent, ad eam facile opinionem trahi possemus, non esse has genuinas nostri poetae comoedias. Quicunque igitur eas eodem ordine perlegit, quo Athenis doctae sunt, non sine moerore quodam sentiet, quam parum postremae fabulae priorum imagini respondeant. Illae enim reliquiae sunt praeclari cuiusdam ingenii, saepe quidem nimium lascivientis, sed poetica facultate eminentissimi: hae vero lascivientis quidem hominis, et ab ingenio optime instructi, sed senescentis et a vera poesi et iuvenili fervore ad humilitatem et ieiunitatem depressi.

Ac primum quidem in Ecclesiazusis, licet res obscenas nobis molestissimas, Atheniensibus tam parum odiosas fuisse sciamus, ut nulla re in scena celerius in risum converti et ad laudandos poetas incitari potuerint, tamen rerum venerearum libido iocandique genus impurissimum et petulantissimum, quale in hac fabula occurrit, deterret animum. Haec et similia quod in scena exhiberi poterant, talem morum corruptelam Athenis regnantem nobis monstrat, qualem Niebuhrius descripsit, de Petronio commentatus, cf. *kleine Schriften*, I, p. 248. In nulla enim comoedia

tam parum castitatis et pudicitiae quam in hac reperitur.

Insunt tamen non pauca, quae huic fabulae momenti aliquid et ponderis tribuant. Primum enim ita scripta est, ut totam civitatis administrandae rationem condemnet nec tolerari amplius posse significet eaque ratione a vetere more poetae non recedat: deinde mulierum corruptionem in urbe fere incredibilem ostendit, quae quidem nihil nisi dolos et summam immunditiem prae se ferant: denique dubitari non potest, quin Platonis de civitate sententiam irridere voluerit. Idem igitur in discipulo evenit, quod Socrati accidit, ut antiquissimam fere eius inter Athenienses famam Aristophanis testimonio debeamus. Irrisit enim ille mulierum liberorum honorumque communionem, quam Platonis unius propriam fuisse doctrinam ex Aristotele novimus. cf. Polit. II, 9 *Πλάτωνος δ' ἥ τε τῶν γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς οὐσίας κοινότης καὶ τὰ συσσίτια τῶν γυναικῶν.* Extitere quidem de simili instituto barbarorum rumores quidam, Herod. IV, 180, apud Agathyrsos, et Aristotel. II, 1, §. 13. apud Africanos populos, sed ii tam late sparsi Athenis non erant, ut in comoedia exagitari potuissent. Nihil enim in comoedia irridetur, nisi quod in Atheniensium populo prodierit ibique multiplici hominum sermone tritum fuerit. Fecit igitur Aristophanes idem, quod postea Aristoteles suscepit et Platonem, sed ut verisimile est, iam priusquam libri de civitate editi essent, aggressus est, eaque omnia tamquam scholae mysteria auctore ne nominato quidem civium risui exposuit. cf. Mein. hist. crit. I. p. 289, Bergk Reliq. com. ant. p. 81, Bernhardy II, 2, p. 583. Quam ob rem hanc quoque comoediam nobis servatam esse gaudemus, quippe quae doceat, quando fere Platonis doctrina Athenis nota fieri coeperit. Simul ad quantam in rebus obscenis licentiam ista aetate vel Aristophanes transierit discimus. Praeterea bene animadversum est, in hac quidem comoedia etiam tragicae gravitatis vestigia quaedam, quae prius ubique reperiebantur, superesse.

In Pluti vero fabula mansuetiora omnia et a pristina iocandi acerbitate et vehementia etiam remotiora, quam in Ecclesiazusis, ita ut mediae comoediae indolem ac naturam, qualis fuit eo tempore, quo ex antiqua primum exoriebatur, prae se ferat. Versamur enim in vita privata hominum pro istorum temporum rationibus optimorum, quibus illud quod omnes optabant, contigit, ut Pluti dei compotes facti subito summas divitias nanciscerentur easque primum cum amicis suis communicarent, deinde ipsum deum civitati toti traderent. Est quasi quaedam quaestio proposita, utrum paupertas, an divitiae hominum generi utiliores habendae sint, quae ad omnes mortales spectat, nunc autem Athenis solvitur. Incusat autem plerumque divitiarum acquirendarum studium insanum, quibus illa aetate ad vitae delicias sibi parandas abuti solebant, nec ignorat, quae commoda avita paupertas civibus attulerit: sed ut redirent feliciora illa tempora, quibus post Persas superatos ad splendorem urbs attollebatur, opibusque augebatur, vel propter comicam poesin cupidissime exoptabat. Simul vero patet, in tota comoedia deos pessime tractari solere, ut veterem illam venerationem adeo inter homines, qui iusti sibi esse videntur, desiisse intelligamus. Narrat quidem poeta omnia a Chremylo suadente Apolline suscepta esse, deducitque Plutum pompa solemni in Minervae templum: sed quae praeterea ad deos spectant, irrisui eorum inserviunt omnia. Hoc unum est illud, quod audaciae pristinae imaginem nobis ostendit.

Similiter mutata est externa species, quae ipsa paupertatem regnare in civitate et magna omnia

impedire docet. Nam cum ornamentis istis, quae in chori carminibus et parabasi inveniri solent, simul comicae poesis splendor evanuit. cf. Franc. Ritter de Pluto, §. 2.

Ceterum ex scholiis cognoscitur, Ecclesiazusas Ol. 96, 4 doctas esse, easque ipso Aristophanis nomine editas esse credo. Idem de Pluto constat, quem Ol. 97, 4 Aristophanes docuit, ita vero ut hanc ultimam comoediam vellet esse quam ederet, reliquas Araroti filio traderet, quem hac ratione exemplo Aeschyli, Sophoclis, Euripidis aliorumque, ut supra vidimus, urbi commendare voluit.

§. 13.

Reliquae comoediae.

Undecim comoedias Aristophanis, quae aetatem tulerunt, enarravimus: exstabat autem numerus multo maior, quo veteres grammatici, quum studia universae comoediae, inprimis Aristophanicae maxime florerent, uti poterant. Quot illae fuerint, incertum est. Quoniam enim in libris scholiastarum modo quinquaginta quatuor, modo quadraginta quatuor fuisse perhibentur, duplex est sententia exorta, quarum nostra aetate ea a plerisque omnibus probata est, quae minorem numerum verum esse iudicat. cf. Bergk. l. l. p. 898. Bode hist. Gr. poes. III, 2. p. 364. Bothe fr. Arist. 7. Neque ego valde me opponere ausim. Erravi vero equidem non in omnibus, quae olim defendi: etenim Erechtheum cum Grauerto de med. Graec. com. in Rhen. mus. II, p. 510 nunc quoque Aristophanis comoediam fuisse puto. cf. de vita Arist. p. 240. Primus enim rei auctor est Aristophanes grammaticus, fide dignissimus; consentiunt in ea re Pollux et Eustathius, quorum alterum negligentiae, alterum erroris sine iusta caussa accusant: neque absonum est argumentum comoediae, atque ut Boeckhius ostendit, ab alio quoque comico tractatum. Quid igitur nos cogit, ut testimonia veterum convellamus?

Universe vero ineptum non esse maiorem numerum, propterea credo. Seriem habemus continuam comoediarum, licet non plenam, quas ab Ol. 88, 1 usque ad Ol. 89, 2, docuit, unde compertum habemus, vere annis ad minimum septem cum Proagone comoedias eius in scena fuisse. Iam si postea per annos triginta quatuor usque ad Ol. 97, 4 in edendis comoediis versatus fuit, ut vidimus, quarum singulis annis duae simul doctae sunt, ut praeter Proagonem et Vespas, Ol. 91, 2 Aves et Amphiaraus, Ol. 92, 1. Thesmophoriazusae et Lysistrata, et si duas Cocalum et Aeolosiconem filio edendas tradidit, quid impedit, quo minus tantam poetae nostri ubertatem fuisse sumamus, ut quinquaginta comoedias publici iuris faceret? Otiosum autem usquam Aristophanem fuisse, quis credat, quippe quem in felicissimis etiam temporibus a munere suo non descivisse sciamus?

Accedit autem alia caussa. Comoediarum Aristophanicarum nomina ex grammaticorum, imprimis ex Athenaei commentariis novimus: neque negari potest fontes antiquissimos amissos esse, unde potiora et meliora accipere potuissemus. Vix aliquis sumere potest, hac via omnia nomina ad nos delata esse. Non enim pari studio omnes comoediae legebantur, ut Bergkius demonstravit, qui de Soph. vita §. 15 p. LI septem fabulas Aristophanis, postea vero tres etiam ex omnibus selectas esse coniicit, quae usu plerorumque hominum tererentur. Atque nota est fabula quaedam, cuius unum fragmentum idque apud Priscianum servatum est. cf. Bergk. l. l. p. 1015. Accedit, quod non satis perspicuum est, quarum comoediarum duplex editio fuerit, in qua removenda audaciam interdum observavi, ut ap. Bergk. in Aeolosicone p. 945, qualem equidem vix probari posse crediderim. Itaque quum nihilominus quadraginta fere fabularum nomina nobis cognita sint, ego quidem non video, cur opinio mea ab omni veritatis specie re-

mota esse multis visa sit. cf. Bernhardy II, 2. p. 580. Verum quidem est, reliquos comicos multo minorem comoediarum numerum edidisse, Cratetem 14, Cratinum 21, Pherecratem 13, Eupolin 12, Platonem 28: sed id ipsum Aristophanis ostendit in comica arte factitanda virtutem, qui hac quoque in re tragicos aemulatur, qui plus centum tragoedias docuisse dicuntur.

Ac tres quidem poesis Aristophanicae aetates esse cum Bergkio censeo cf. Bergk II, 2. p. 895 sqq. quarum prima spem summam excitavit. Vir iuvenis erat, quo tempore quid extremum esset in populari imperio urbs videbat. Credebat igitur, si Cratini exemplum sequeretur, Archilochum imitantis (cf. Platon. II. p. 1 sqq.), eumque consilii constantia et severitate superaret (cf. Bernh. II, 2, p. 556), se civitatem regere populumque ad summa quaeque incitare posse. Consultor quodammodo sibi urbis totius et accusator constitutus esse videbatur. Rarum autem hoc est constantiae exemplum, quod poetam nostrum iam ab initio certam sequutum de rebus potissimis sententiam, eam nunquam reliquisse videmus. Veterem enim disciplinam, qualis sub Themistocle, Myronide, Thucydide fuerat, semper maximi fecit suisque civibus commendavit: antiquam in educandis liberis simplicitatem laude ornavit: Aeschyli tragoediam admiratus est: arte poetica voluit pueritiam, ut antiquitus factum sit, ali et nutriri. Bellum semper perosus est: vitia civium semper irrisit; Cleonem, quo furente vetus sapientia civilis Athenis esse desiit, Socratem, cuius aetate novae artes exortae sunt, quae morum antiquiorum vim frangere videbantur, Euripidem denique, qui in scenam philosophiam pessimo exemplo, ut credebat, transferebat, hos omnes semper voce truci et accusatoria fronte et firmitate, simul cum assentatoribus et discipulis suis semper ex urbe expellendos esse censuit.

Unum modo immutandum sibi, quum Nubes docuisset, vidit, nimiam, quam hactenus in viris summis irridendis exercuerat, acerbitatem et severitatem. Hanc maxima quidem parte posuit altera aetate, quum cognovisset, quod in Thesmophoriazusis alteris, Bergk l. l. 1202, 1067 proposuit: *οὔτε γὰρ σκληροῖς ποιηταῖς ἥδεται κἀστεμφέσιν, οὔτε (πόλις Ἀθηναίων) σκληροῖσιν οἴνοις πραμνίοις.* Prius Cratini simillimus, nunc ut Eupolis, quocum certabat, per comoedias suas gratiam diffudit.

Erat illud tempus, quo res Atheniensium admodum diverso eventu administrabantur. Ac duo prae ceteris mala, iam dudum a poeta animadversa et repressa, sed belli caussa denuo excitata nunc demum proruperunt, discordiae cum Syracusanis ultro susceptae foedusque cum Persis ictum, illae legatorum culpa ex insula Sicilia Athenas missorum civibusque adulantium, hoc instigante Alcibiade. Quanto utrumque Atheniensibus damno fuerit, notum est: bello enim Siculo duces optimi cum classe et exercitu interiere, barbarorum autem pro subsidiis commenticiis, cum pace domestica populare imperium sublatum est: simulque crevit superstitio morumque perversitas, quae magis etiam quam antea inter mulieres apparuit. Propterea diversa est comoediarum Aristophanis per totum hoc tempus natura et indoles, quarum pars ubi per adversa civitas et difficilia ferebatur, miseriae et calamitatis, pars cursu secundo exorto rerum feliciter progredientium testis fuit; quia vero amore patriae et rerum magnarum studium in poeta non minuebantur, nec cives chori splendorem conservabant, neutri parti spiritus divinus artis poeticae aut virilis quaedam et in dies aucta perfectio defuit. Atque Ol. 89 Vespae, Proagon, Pax, Agricolae, Holcades doctae esse videntur, Ol. 91 Amphiaraus, Aves, Pax altera, Nubes alterae, Heroes, Insulae, si sunt Aristophanis, Ol. 92 Lysistrata,

impedire docet. Nam cum ornamentis istis, quae in chori carminibus et parabasi inveniri solent, simul comicae poesis splendor evanuit. cf. Franc. Ritter de Pluto, §. 2.

Ceterum ex scholiis cognoscitur, Ecclesiazusas Ol. 96, 4 doctas esse, easque ipso Aristophanis nomine editas esse credo. Idem de Pluto constat, quem Ol. 97, 4 Aristophanes docuit, ita vero ut hanc ultimam comoediam vellet esse quam ederet, reliquas Araroti filio traderet, quem hac ratione exemplo Aeschyli, Sophoclis, Euripidis aliorumque, ut supra vidimus, urbi commendare voluit.

§. 13.

Reliquae comoediae.

Undecim comoedias Aristophanis, quae aetatem tulerunt, enarravimus: exstabat autem numerus multo maior, quo veteres grammatici, quum studia universae comoediae, inprimis Aristophanicae maxime florerent, uti poterant. Quot illae fuerint, incertum est. Quoniam enim in libris scholiastarum modo quinquaginta quatuor, modo quadraginta quatuor fuisse perhibentur, duplex est sententia exorta, quarum nostra aetate ea a plerisque omnibus probata est, quae minorem numerum verum esse iudicat. cf. Bergk. l. l. p. 898. Bode hist. Gr. poes. III, 2. p. 364. Bothe fr. Arist. 7. Neque ego valde me opponere ausim. Erravi vero equidem non in omnibus, quae olim defendi: etenim Erechtheum cum Grauerto de med. Graec. com. in Rhen. mus. II, p. 510 nunc quoque Aristophanis comoediam fuisse puto. cf. de vita Arist. p. 240. Primus enim rei auctor est Aristophanes grammaticus, fide dignissimus; consentiunt in ea re Pollux et Eustathius, quorum alterum negligentiae, alterum erroris sine iusta caussa accusant: neque absonum est argumentum comoediae, atque ut Boeckhius ostendit, ab alio quoque comico tractatum. Quid igitur nos cogit, ut testimonia veterum convellamus?

Universe vero ineptum non esse maiorem numerum, propterea credo. Seriem habemus continuam comoediarum, licet non plenam, quas ab Ol. 88, 1 usque ad Ol. 89, 2, docuit, unde compertum habemus, vere annis ad minimum septem cum Proagone comoedias eius in scena fuisse. Iam si postea per annos triginta quatuor usque ad Ol. 97, 4 in edendis comoediis versatus fuit, ut vidimus, quarum singulis annis duae simul doctae sunt, ut praeter Proagonem et Vespas, Ol. 91, 2 Aves et Amphiaraus, Ol. 92, 1. Thesmophoriazusae et Lysistrata, et si duas Cocalum et Aeolosiconem filio edendas tradidit, quid impedit, quo minus tantam poetae nostri ubertatem fuisse sumamus, ut quinquaginta comoedias publici iuris faceret? Otiosum autem usquam Aristophanem fuisse, quis credat, quippe quem in felicissimis etiam temporibus a munere suo non descivisse sciamus?

Accedit autem alia caussa. Comoediarum Aristophanicarum nomina ex grammaticorum, imprimis ex Athenaei commentariis novimus: neque negari potest fontes antiquissimos amissos esse, unde potiora et meliora accipere potuissemus. Vix aliquis sumere potest, hac via omnia nomina ad nos delata esse. Non enim pari studio omnes comoediae legebantur, ut Bergkius demonstravit, qui de Soph. vita §. 15 p. LI septem fabulas Aristophanis, postea vero tres etiam ex omnibus selectas esse coniicit, quae usu plerorumque hominum tererentur. Atque nota est fabula quaedam, cuius unum fragmentum idque apud Priscianum servatum est. cf. Bergk. l. l. p. 1015. Accedit, quod non satis perspicuum est, quarum comoediarum duplex editio fuerit, in qua removenda audaciam interdum observavi, ut ap. Bergk. in Aeolosicone p. 945, qualem equidem vix probari posse crediderim. Itaque quum nihilominus quadraginta fere fabularum nomina nobis cognita sint, ego quidem non video, cur opinio mea ab omni veritatis specie re-

mota esse multis visa sit. cf. Bernhardy II, 2. p. 580. Verum quidem est, reliquos comicos multo minorem comoediarum numerum edidisse, Cratetem 14, Cratinum 21, Pherecratem 13, Eupolin 12, Platonem 28: sed id ipsum Aristophanis ostendit in comica arte factitanda virtutem, qui hac quoque in re tragicos aemulatur, qui plus centum tragoedias docuisse dicuntur.

Ac tres quidem poesis Aristophanicae aetates esse cum Bergkio censeo cf. Bergk II, 2. p. 895 sqq. quarum prima spem summam excitavit. Vir iuvenis erat, quo tempore quid extremum esset in populari imperio urbs videbat. Credebat igitur, si Cratini exemplum sequeretur, Archilochum imitantis (cf. Platon. II. p. 1 sqq.), eumque consilii constantia et severitate superaret (cf. Bernh. II, 2, p. 556), se civitatem regere populumque ad summa quaeque incitare posse. Consultor quodammodo sibi urbis totius et accusator constitutus esse videbatur. Rarum autem hoc est constantiae exemplum, quod poetam nostrum iam ab initio certam sequutum de rebus potissimis sententiam, eam nunquam reliquisse videmus. Veterem enim disciplinam, qualis sub Themistocle, Myronide, Thucydide fuerat, semper maximi fecit suisque civibus commendavit: antiquam in educandis liberis simplicitatem laude ornavit: Aeschyli tragoediam admiratus est: arte poetica voluit pueritiam, ut antiquitus factum sit, ali et nutriri. Bellum semper perosus est: vitia civium semper irrisit; Cleonem, quo furente vetus sapientia civilis Athenis esse desiit, Socratem, cuius aetate novae artes exortae sunt, quae morum antiquiorum vim frangere videbantur, Euripidem denique, qui in scenam philosophiam pessimo exemplo, ut credebat, transferebat, hos omnes semper voce truci et accusatoria fronte et firmitate, simul cum assentatoribus et discipulis suis semper ex urbe expellendos esse censuit.

Unum modo immutandum sibi, quum Nubes docuisset, vidit, nimiam, quam hactenus in viris summis irridendis exercuerat, acerbitatem et severitatem. Hanc maxima quidem parte posuit altera aetate, quum cognovisset, quod in Thesmophoriazusis alteris, Bergk l. l. 1202, 1067 proposuit: *οὔτε γὰρ σκληροῖς ποιηταῖς ἥδεται κἀστεμφέσιν, οὔτε (πόλις Ἀθηναίων) σκληροῖσιν οἴνοις πραμνίοις.* Prius Cratini simillimus, nunc ut Eupolis, quocum certabat, per comoedias suas gratiam diffudit.

Erat illud tempus, quo res Atheniensium admodum diverso eventu administrabantur. Ac duo prae ceteris mala, iam dudum a poeta animadversa et repressa, sed belli caussa denuo excitata nunc demum proruperunt, discordiae cum Syracusanis ultro susceptae foedusque cum Persis ictum, illae legatorum culpa ex insula Sicilia Athenas missorum civibusque adulantium, hoc instigante Alcibiade. Quanto utrumque Atheniensibus damno fuerit, notum est: bello enim Siculo duces optimi cum classe et exercitu interiere, barbarorum autem pro subsidiis commenticiis, cum pace domestica populare imperium sublatum est: simulque crevit superstitio morumque perversitas, quae magis etiam quam antea inter mulieres apparuit. Propterea diversa est comoediarum Aristophanis per totum hoc tempus natura et indoles, quarum pars ubi per adversa civitas et difficilia ferebatur, miseriae et calamitatis, pars cursu secundo exorto rerum feliciter progredientium testis fuit; quia vero amore patriae et rerum magnarum studium in poeta non minuebantur, nec cives chori splendorem conservabant, neutri parti spiritus divinus artis poeticae aut virilis quaedam et in dies aucta perfectio defuit. Atque Ol. 89 Vespae, Proagon, Pax, Agricolae, Holcades doctae esse videntur, Ol. 91 Amphiaraus, Aves, Pax altera, Nubes alterae, Heroes, Insulae, si sunt Aristophanis, Ol. 92 Lysistrata,

Thesmophoriazusae priores et posteriores, Lemniae, Mulieres sedes occupantes, Plutus prior, Triphales, Ol. 93 Ranae, de quibus omnibus Bergkius in Aristophanis fragmentis et Commentationibus exposuit.

Ac tertia sequuta est aetas, qua finito bello Peloponnesiaco rebusque omnibus mutatis, comoedia quoque novam formam induit a vetere diversissimam. Munus enim suum Aristophanes non deseruit, sed plurimas comoedias et ipse edidit et Araroti filio edendas tradidit, quarum praeter Ecclesiazusas et Plutum posteriorem nominari possunt Daedalus, Danaides, Erechtheus, Gerytades, Heroes, Dramata, Ciconiae, Phoenissae et aliae: ultimae fuere Cocalus et Aeolosicon, Pluti similes, ita ut carmina chorica desiderarentur et argumenta aut ex vita vulgari haurirentur aut in tragicis epicisve carminibus hilariter ad iocos fundendos adhibitis versarentur. Idem igitur qui antiquam comoediam ad summam duxit perfectionem, ut solus exemplum eius artis semper habitus sit, quum tempora intercessissent, mediae et novae comoediae viam munivit, quam qui sequuti sunt, ipsi summam gloriam reportarunt. Nova enim comoedia, Athenis nata, ita conformata est, ut ad alios populos transferri et apud Romanos excoli posset: ea autem in artis Graecorum poeticae historia lux fuit fere ultima, qua Graecia orbem terrarum ornavit.

§. 14.

Aristophanis effigies.

Virorum multorum ex antiquitate imagines accepimus, quas posteritatis diligentia summo studio conquisivit, ut non ingenii solum, quod ex libris editis apparet, sed corporis etiam figura legentibus praesto esset: Aristophanes vero ad vivum expressus nusquam repertus est. De antiquioribus monumentis falso ad Aristophanem relatis iam dixi in vita Ar. p. 183 et 264. Nunc Welckerus abhinc paucis annis tam felix fuit ut prope Tusculum hermam, quem vocant, duplicem ex marmore confectum reperiret et Menandrum, cuius facies in obscuro non latet, statim recte agnosceret: idem cum Menandro Aristophanem coniunctum esse coniecit (*il primo colpo d' occhio non potè non suggerrimi la supposizione*, Annali dell' Inst. archeol. vol. XXV. p. 251 sqq.). Ac profecto Welckeri coniectura Starckii opinione longe potior, qui non Aristophanem, sed Cratinum Menandri comitem esse censuit, Archaeol. Zeit. Jahrg. 1859 p. 87 sqq., cui respondit Welckerus 1860. p. 10. Etenim si est poeta comicus antiquae comoediae adnumerandus, id ipsum patet, Aristophane excepto nullum alium nominari posse, neque res incredibilis est: a consensione autem, quae sublatam esse omnem dubitationem putet, cohibet ut Starckium, ita me et nisi fallor, alios plures, quod calvities poetae ab hoc artifice parum reddita est. Coniectura vero Welckeri est nec inepta et si in posterum confirmata fuerit, gratissima. Nos ab hac vitae imagine non recedimus, nisi postquam Grotium Britannum, *the history of Greece* vol. VIII. p. 450 sqq., de Aristophane, Socrate et sophistis docte et prudenter iudicantem honorificentissime commemoravimus; cui etsi non obsequuti sumus, tamen multarum rerum caussa, quas praeclare enarravit, gratiam habemus. Docet autem tota haec historia a Grotio luculentissime enarrata, quam saepe Aristophanes de singulis rectissime senserit hominibus et institutis. Itaque si modo quae in lusu iocoque abdita latent, ab involucris liberaverimus, ubique hominis effigies cernetur non tam vitia ridentis, quam patriam amantis virtutemque et iustitiam colentis nec Gratiarum favore privati.

αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται
ζητοῦσαι ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

ADNOTATIO CRITICA

ACHARNENSES

V. 7. *ταῦθ' ὡς*: *τούτοις* Elmsleius ‖ 10. *'κεχήνη* Bentleius: *κεχήνη* ‖ 12. *τοῦτ' ἔσεισε*: *τοῦτο σεῖσαι* Valckenarius ‖ 24. *εἶτα δ' ὠστιοῦνται*: *εἶτα διωστιοῦνται* Dobraeus ‖ 25. *ἀλλήλοις περὶ τοῦ*: *ἀλλήλοισι περὶ* vulgo ‖ 26. *ἄθροι*: *ἀθρόοι* vulgo, *ἄθροοι* scholiasta, *ἄθροι* Suidas ‖ 45. *ἤδη τις εἶπε*: de his diximus in Philol. Gött. XIV. p. 26 ‖ 47. *ἀθάνατος. ὁ γὰρ*: *ἀθάνατός γ'· ὁ γὰρ* Elmsleius. vitium loci latet potius in *Ἀμφίθεος* ‖ 52. *ποιῆσαι* Elmsleius: *ποιεῖσθαι* ‖ 59. *σίγα* Berglerus: *σῖγα* ‖ 60. *γε*: om. scholiastes, *τι* Dobraeus ‖ 63. *ταῷσι*: vulgo *ταῶσι* ‖ 69. 70. *παρὰ Καΰστριον πεδίον* Dindorfius: *διὰ* (*παρὰ* R) *τῶν Καϋστρίων πεδίων* codices, *παρὰ Καΰστριον ποταμὸν* fortasse recte Blaydesius ‖ 71. *τἄρ'* Mehlerus Mnem. I, 414: *γὰρ* ‖ 73. *δὲ*: *γὰρ* R ‖ 78. *φαγεῖν τε καὶ* Morellus: *καταφαγεῖν τε* (hoc om. B) *καὶ* codices ‖ 79. *τε*: *γε* Elmsleius ‖ 85. *θ'* Athenaeus: *δ'* libri ‖ 93. *τόν τε* Elmsleius: *τόν γε* ‖ 101. *ξυνῆκαθ' ὅ*: *ξυνεῖθ' ὅ τι* v. d. Mnemos. I, 414 ‖ 104. *'Ιᾶον αὖ* scholiasta: libri *'Ιαοναῦ*, quod revocandum ‖ 105. *τί δαὶ* Elmsleius: *τί δ' αὖ* ‖ 106. *ὅ τι;* Reiskius: *ὅτι* ‖ 107. *χρυσίον*: *χρυσὸν* Elmsleius ‖ 108. *ὅδε* Bentleius: *ὁδὶ* ‖ 111. *τουτονί* Reiskius: *τουτονί* ‖ 118. *ὅτι ἐστὶ*: *ὅς ἐστι* vulgo, *ὅστις ἐστί* R, unde correxi ‖ 119. *ἐξυρημένε* Suidas: *ἐξευρημένε* codices ‖ 131. *ποίησον* Elmsleius: *ποίησαι* ‖ 136. *οὐκ ἂν ἦμεν*: *οὐκ ἔμειν' ἂν* Elmsleius. latet opinor gravior corruptela, ac fortasse totus versus ita scribendus est *χρόνον μὲν οὐκ ἔγωγ' ἂν ἦ 'ν Θράκῃ πολύν* ‖ 139. 40. *ὑπ' — ἠγωνίζετο* vulgo Theoro continuantur, correxit Nauckius ‖ 143. *ἦν ἀληθῶς*: *ἦν ἀληθὴς* R, *ὡς ἀληθῶς* Dobraeus, quod verum videtur ‖ 147. *ἠντεβόλει* Cobetus: *ἠντιβόλει* ‖ 152. *ἐνταυθὶ* Elmsleius: *ἐνταυθοῖ* ‖ 158. *ἀποτεθρίακεν* Hesychius aliique grammatici: *ἀποτέθρακεν* fere codices ‖ 171. *διοσημία 'στὶ* Malthbyus: *διοσημί' ἐστὶ* ‖ 176. *πρὶν ἂν ἐστῶ*: vulgo *πρὶν ἂν στῶ* ‖ 178. *ἔστ'* Elmsleius: *ἔστιν* ‖ 194. *τοί σοι* Bothius: *σοι* R, om. reliqui, *γάρ σοι* Elmsleius ‖ 197. 98. recte transponit Reiskius ‖ 197. *μὴ 'πιτηρεῖν*: *μηκέτι μετρεῖν* Hamakerus, sufficere opinor *μηκέτι τηρεῖν* ‖ 201. 2. delet Hamakerus, et in locum eorum ponit 277—79 ubi *σὺ δ' ἦν* pro *ἐὰν* scribit. transpositio incerta est, at versus illi (201 sq.) sane non sunt Aristophanis. servandos tamen existimat Bergkius, duos Amphithei versus post 200 excidisse suspicans ‖ 201. *ἐγὼ δὲ*: *ἤδη δὲ* Dobraeus etiam alia tentans ‖ *πολέμου καὶ*: *πολέμου τε καὶ* R ‖ 202. *εἰσιὼν*: *ἑστιῶν* van Gent Mnem. III, 254 ‖ 216. *ὑπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος*: *ὁ διωκόμενος* Hirschigius deletis verbis *ὑπ' ἐμοῦ τότε* ‖ 220. *Λακρατείδη* Bentleius: *Λακρατίδη* ‖ 221. *ἐγχάνοι* Brunckius: *ἐγχάνῃ* ‖ 231. *ἀνιαρὸς* supplet Blaydesius, *ἐπιών τ' ἂν* Bergkius; sed cf. ad 216 ‖ 233. *βαλληνάδε*: vulgo *Βαλληνάδε* ‖ 238. *σῖγα* Brunckius: *σίγα* ‖ *ἆρα* Brunckius: *ἄρτι* Halbertsma, *ἄρα* codices ‖ 242. *πρόιθ' ὡς*: *πρόιθ' ἐς* Bergkius, *προΐτω 's* F. A. Wolfius ‖ 245—52. Hamakerus ponit post 276 ‖ 253—58. ante Elmsleium matri dabantur ‖ 277—79. de his vide ad 201 ‖ 278. *ῥοφήσει* Elmsleius: *ῥοφήσεις* ‖ *τρύβλιον* V, *τρυβλίον* vulgo. v. ad Com. graec. III, 535 ‖ 282. *παῖε πᾶς* Bergkius: *παῖε παῖε* ‖ 291. *δύνασαι*: *τολμᾷς* Hirschigius ‖ 292. *οὐκ ἴστε. μάλλ'*: *οὐκ ἴστε γ', ἀλλ'* vulgo, *οὐκ ἴσατ' ἀλλ'* R, unde

ἀκούσατ᾽, ἀλλ᾽ fortasse rectius Hamakerus ‖ 296. πρὶν ἄν γ᾽ Bentleius: πρὶν ἂν et πρίν γ᾽ ἂν ‖ 297. μοι σὺ Hermannus: σύ μοι R, δὴ σὺ vulgo ‖ 301. τεμῶ: κατατεμῶ vulgo ‖ 307. δ᾽ ἔτ᾽: δέ γ᾽ Elmsleius ‖ λέγοις ἄν: δοκοίης Hamakerus, an λέγοι᾽ ἄν? ‖ 312. ἤδη: οὕτως Dobraeus ‖ 316 et 318. delet Hamakerus ‖ 318. πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἂν λέγω: τὴν κεφαλὴν ἔχων vulgo ‖ 320. τοῦτον ἐς: τουτονὶ Halbertsma ‖ 323. τἄρα Elmsleius: γ᾽ ἄρα ‖ 324—27. hos versus ita ordinat Hamakerus: *ΧΟΡ. ἐξολοίμην, ἢν ἀκούσω. ΔΙ. δήξομάρ᾽ ὑμᾶς ἐγώ.* | *ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους* | *ΧΟΡ. ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί. ΔΙ. μηδαμῶς ὦ χαρνικοί.* | *ὡς ἔχω γ᾽ ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.* quae quamvis probabilia sint, mutare tamen aliquid nolui, praesertim cum etiam alia via iniri possit ‖ 325. δήξομάρ᾽ ὑμᾶς Dindorfius: δήξομ᾽ ὑμᾶς ἄρ᾽ R, δήξομαι γὰρ (vel γ᾽ ἄρ᾽) ὑμᾶς reliqui, δήξομαί γ᾽ ὑμᾶς Porsonus ‖ 326. ὑμῶν: ὑμῖν Bergkius ‖ 336. ἄρ᾽ ὁμήλικα Reisigius: ἄρα τὸν ἥλικα codices praeter B qui ἄρα θ᾽ ἥλικα habet; an ἄρ᾽ ἀφήλικα? *veterem hunc carbonarium* ‖ 338. νυνὶ Elmsleius: νῦν ‖ εἴ σοι δοκεῖ τόν τε: εἴ τι σοι δοκεῖ τὸν R, εἴ τοι δοκεῖ σοι τὸ Bergkius, forsan ὅ τι σοι δοκεῖ τόν τε ‖ 339. αὐτὸν ὅτι τῷ τρόπῳ: αὔθ᾽ ὅτῳ τῷ τρόπῳ Bergkius ‖ φίλος R: φίλον reliqui libri, quos Bergkius sequitur ‖ 341. λίθους νύν μοι Brunckius: νῦν μοι λίθους ‖ 347. ἄρα πάντως ἀνήσειν τῆς βοῆς Dobraeus: ἄρα πάντες ἀνασείειν βοῆς ‖ 348. δ᾽ Elmsleius: τ᾽ ‖ παρνήσιοι Elmsleius: παρνήθιοι Bentleius, παρνάσσιοι et παρνάσιοι codices ‖ 352. γὰρ: scribendum μὲν ‖ 353. ἀνδρῶν: ὑμῶν? ‖ 356. περὶ: vulgo ὑπὲρ ‖ 384. μ᾽: γ᾽ Elmsleius ‖ 391. ἀλλ᾽ Suidas: εἶτ᾽ ‖ 392. οὐχὶ δέξεται Cobetus: οὐκ εἰσδέξεται ‖ 395 et 96. *ΘΕΡΑΠΩΝ* Elmsleius: *ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ* ‖ 396. οὐκ ἔνδον ἔνδον ἐστίν: οὐκ ἔνδον ὢν ἔστ᾽ ἔνδον Cobetus ‖ 404. Εὐριπίδιον: fortasse addendum ὦ εὐριπίδη ‖ 406. καλῶ Cobetus: καλεῖ ‖ σ᾽ ὁ Brunckius: σε ‖ Χολλείδης Elmsleius: Χολλίδης ‖ 407. 8. ἀλλ᾽ οὐ — ὅμως recte delere videtur Dobraeus ‖ 412. ῥάκι᾽ ἐκ: ῥάκι᾽; ἢ ᾽κ Bergkius ‖ 413. ἐλεινὴν Porsonus: ἐλεεινὴν ‖ πτωχοὺς Bentleius: χωλοὺς ‖ 415. τί του Elmsleius: τι τοῦ ‖ 428. κακεῖνος μὲν: μὴν κακεῖνος Bergkius ‖ 429. χωλός· Dobraeus: χωλὸς ‖ 434. ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ ante Beerium Ctesiphontis (θεράποντος) erant ‖ 436. fortasse spurius ‖ 437. ταδί Bentleius: μοι ταδί ‖ 441. ὅσπερ Suidas: ὥσπερ libri ‖ 446. εὖ σοι γένοιτο Athenaeus: εὐδαιμονοίης libri ‖ 458. μάλλά: μὴ ἀλλά libri ‖ 459. κοτυλίσκιον Casaubonus ex Athenaeo ad Theoph. Char. XI. p. 145: κυλίσκιον libri ‖ ἀποκεκρουμένον Athenaeus: ἀποκεκρουσμένον codices ‖ 460. ἴσθ᾽: ἴσθι δ᾽ R ‖ 461. μὰ Δί᾽· οἶσθ᾽ Bothius: μὰ Δί᾽ οἶσθ᾽ ‖ 475. ὦ additum ab Elmsleio ‖ καὶ φίλτατον Elmsleius: καὶ φιλτάτιον R, ὦ φιλτάτιον reliqui ‖ 483. πρόβαινε νῦν: malim πρόβαινέ νυν ‖ 487. εἰποῦσ᾽: εἰπέ θ᾽ Hamakerus ‖ 490. ἀλλ᾽ ab Hermanno additum ‖ 508. eiecit Valckenarius ‖ 510. ὁ delet Bothius ‖ 512. ἐστιν ἀμπέλια: ἐστι τἀμπέλια? ‖ 518. ἄτιμα: ἄσημα Hamakerus ‖ 521. χόνδρους ἅλας: ante Elmsleium χόνδρους ἁλὸς, R χόνδρας ἅλας ‖ 528. κἀντεῦθεν: recte Athenaeus κἀκεῖθεν ‖ ἀρχή: vulgo ἀρχὴ ‖ 531. ἤστραπτ᾽ Plinius: ἤστραπτεν ‖ 532. σκόλια Dindorfius: σκολιὰ ‖ 533. μήτε γῇ Bentleius: μήτ᾽ ἐν γῇ ‖ 534. οὐρανῷ Schneidewinus: ἠπείρῳ ‖ 538. οὐκ ἠθέλομεν δ᾽: κοὐκ ἠθέλομεν vulgo, κοὐκ ἠθέλομεν δ᾽ R, unde correxit Fritzschius ad Ran. p. 213 ‖ 542. φήνας κυνίδιον Σεριφίων: δήσας Κύθνιον ἢ Σερίφιον Hamakerus ‖ 548. στοιᾶς Elmsleius: στοᾶς libri, quod revocandum; στοιὰ dixit poeta in anapaestis, non in iambicis versibus ‖ 549. τροπωτήρων: ποτηρίων Hamakerus ‖ 563. οὔτι Bentleius: οὐδὲ ‖ 566. ὦ Hermannus: ἰὼ ‖ 569. ταξίαρχός τις ἢ Elmsleius: ταξίαρχος ἢ στρατηγὸς ἢ ‖ 570. τειχομάχας Dobraeus: τειχομάχος ‖ 571. τις ἀνύσας: τι ἀνύσας Burgesius ‖ 575. delevi h. v. delevitque etiam Hamakerus ‖ λόφων: φίλων R ‖ 578. spu-

rium esse versum intellexit Valckenarius ‖ 580. *οὐκ οἶδά πω*: *οὐκ οἶδα. πῶς;* Bergkius, ut *πῶς* Lamachus dicat, quod verum videtur ‖ 583. 84. *αὐτὴν ἐμοί. κεῖται*: malim *αὐτήν. ἰδοὺ κεῖται* ‖ *τὸ πτερόν*: *δὸς πτερόν?* ‖ 588. *ΔΙΚ. πτίλον γάρ ἐστιν εἰπέ μοι τίνος ποτε*: ita ante Bothium ‖ 589. *ΛΑΜ. ὄρνιθός ἐστιν. ΔΙΚ. ἆρα κομπολακύθου;* ita ante Bothium ‖ 590. *τεθνήξεις* Dawesius: *τεθνήξει* ‖ 591. *κατ' ἰσχύν ἐστιν*: *κατ' ἰσχύν σοὔστιν?* ‖ 592. *οὐκ ἀπεψώλησας*: *οὐ κατεψώλησας?* ‖ 597. *μισθαρχίδης*: *μισθαρνίδης?* ‖ 598. *γε* Reiskius: *τε* ‖ 601. *οἷος* Elmsleius: *οἵους* ‖ 610. *ἔνη* Hermannus: *ἓν ἣ* plerique codices, *ενη* R ‖ 611. *καίτοι γ' ἐστὶ*: *καἴτουστίν γε* Elmsleius ‖ 612. *δαὶ Δράκυλλος*: *δ' Ἀνθράκυλλος* Reiskius ‖ *ἢ Εὐφορίδης* Elmsleius: *καὶ Εὐφορίδης* ‖ 615. *ὑπ'* Bentleius: *ὑπὲρ* ‖ *ἐράνου*: *ἐράνων* Reisigius ‖ 631. *ἡμῶν*: malim *ὑμῶν* ‖ 633. *φασὶν* operarum error pro *φησὶν* ‖ *αἴτιος* Dawesius: *ἄξιος* ‖ 635. *μήθ' — μήτ'*: an *μηδ' — μηδ'?* ‖ 636. *ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις* Bentleius: *οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων* ‖ 645. *παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις* Hermannus: *παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθηναίοις εἰπεῖν* ‖ 646. *οὕτως* Elmsleius: *οὕτω δ'* ‖ 650. *γεγενῆσθαι*: imo *τε γενέσθαι* ut voluit Blaydesius ‖ 651. *κἂν* Blaydesius: *καὶ* ‖ 655. *μήποτ' ἀφῆτ'* Tyrwhittus: *μήποτ' ἀφήσετε* et *μήποτε δείσηθ'* ‖ 656. *πολλὰ διδάξειν*: *πόλλ' ἔτι δράσειν* Hamakerus ‖ 671. *ἀνακυκῶσι* Suidas: *ἀνακυκλῶσι* ‖ 672. *μάττωσιν*: scribendum *κάπτωσιν*, aut *βάπτωσιν* cum Hamakero ‖ *εὔτονον*: *ἔντονον* Blaydesius ‖ *ἀγροικότονον* R: *ἀγροικότερον* A, *ἀγροικότον* reliqui ‖ 676. delet Hamakerus ‖ 685. *νεανίαν* Elmsleius: *νεανίας* libri, quo servato Hamakerus *ἐσάττει* scripsit pro *ἑαυτῷ* et 686. *κὰς* pro *ἐς* ‖ 689. delet Hamakerus ‖ 690. *εἶτ' ἀλύει* e scholiasta: *εἶτα λύζει* ‖ 701. *τί* Elmsleius: *τίς* libri, quod revocandum ‖ 705. *Κηφισοδήμῳ*: *Κηφισοδήμου* Hamakerus ‖ 708. *ὃς*: *ᾧ* Hamakerus ‖ 709. *αὐτὴν τὴν Ἀχαίαν*: *Αὐτοκλῆς παλαίων* Hamakerus ‖ *Ἀχαίαν* Elmsleius: *Ἀχαιὰν* ‖ *ἠνέσχετ' ἂν* Etym. M: *ἠνέσχετο* ‖ 710. *μέντἂν*: *μέν γ' ἂν* Bentleius, *ἂν μὲν* Kusterus, *μὲν* R, *μὲν ἂν* reliqui ‖ 712. *ὑπερετόξευσεν*: *περιετόξευσεν* vulgo ‖ 717. 18. delet Hamakerus ‖ 717. *κἂν* Elmsleius: *κἢν* ‖ 722. eiecit Elmsleius ‖ 724. *Λεπρῶν*: *λεπρῶν* Elmsleius ‖ 727. *ἐγὼ*: *ἤδη* Hamakerus ‖ 730. *ἐπόθουν*: *ἐπόθευν* Bentleius ‖ 731. *κόρια κἀθλίω*: *κόριχ' ἀθλίου* R, *κόρι' ἀθλίου Γ*, *κώρι' ἀθλίου* Elmsleius, *κόριά γ' ἀθλίου* vulgo ‖ 733. *ἄκουε* Cobetus: *ἀκούετον* codices, *ἀκούετε* Bentleius ‖ *πότεχέ τ'* Cobetus: *ποτέχετ'* ‖ 736. *τίς δ' οὕτως*: *τίς δ' αὖ τῶς?* ‖ 738. *ἔστι γάρ μοι*: *ἐστὶν ἡμῖν* Suidas, unde Blaydesius *ἔστι γὰρ ἐμὶν* vel *ἔστι γ' ἁμὶν* ‖ 739 et 64. *χοίρους* codices ‖ 740. *χοιρίων*: *χοιρίνων?* ‖ 742. *εἴπερ*: *αἴπερ* recte Elmsleius ‖ 743. *λιμοῦ* codices ‖ 748. *Δικαιόπολις δὲ πᾷ* Hamakerus: *Δικαιόπολιν ὅπα* omissa ante *Δικαιόπολιν* interpunctione codices ‖ 750. *ἵκομες* Elmsleius: *ἵκομεν* R, *ἥκομεν* reliqui ‖ 754. *ἐμπορευόμαν*: *ἐξεπορευόμαν?* ‖ 755. *ἄνδρες — ἔπραττον*: scribendum *τὤνδρες — ἔπρασσον* cum Elmsleio ‖ *τᾷ πόλι* Ahrens: *τᾷ πόλει* libri ‖ 757. *ἀπηλλάξασθε* Cobetus: *ἀπαλλάξασθε* ‖ 759. *παρ'*: malim *παρ* ‖ *ἁμὲ*: *ἁμὶ* Elmsleius ‖ 761. *σκόροδ'; ὑμὲς τῶν*: *σκόροδ' ἁμές; τῶν?* ‖ 766. *καὶ καλά*: an *χὴπαλά?* nisi forte recte Fritzschius *καλή*, Dicaeopolidi continuans verba *ὡς π. κ. κ.* ‖ 770. *τοῦδε* codices ‖ 775. *σὺ* libri ‖ *ἤμεναι τίνος δοκεῖς*: *εἶμεν οὔτινος ἐδόκεις;* Hamakerus; *εἴμεναι* codices ‖ 777. *σὺ* codices ‖ *χοιρίον*: *τὸ χοιρίον* R ‖ 778. *οὐ χρῆσθα σιγῆν*: ita ex Gregorio editum est, pro *σιγῆν* omnes libri *σιγῆς*, unde Fritzschius Thesmoph. p. 201. *οὐ χρῆσθα; σιγῆς — ἀπολουμένα;* ‖ 779. *τύ* Blaydesius: *τ'* R, *τύ γ'* reliqui ‖ 782. *πέντ' ἐτῶν* ante Elmsleium Dicaeopolidis erat ‖ 784. *οὐχὶ* Dindorfius: *οὐδὲ* vulgo, *οὐ* R ‖ 786. *νεαρὰ* schol. vs. 739 et Athenaeus: *νέα* ‖ 789. *κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ*: probabiliter Hamakerus *χοῖρος οὗτος θατέρῳ* ‖ 790. *ὁμοματρία*: *ὁμομάτριος* Hama-

kerus ‖ *τωὐτοῦ* codices ‖ 791. *αἴκα* Blaydesius: *ἀλλ' ἂν* R, *αἰ δ' ἂν* reliqui ‖ *παχυνθῇ δ' ἀγχνοανθῇ θ' ὕστριχι*: vulgo *κἀναχνοανθῇ τριχί* ‖ 793. *ἔσται χοῖρος*: *ἐσσεῖταί ποκ'* Hamakerus ‖ *θύεν* Brunckius: *θύειν* ‖ 792. *χοῖρός τἀφροδίτη* (i. e. *χοῖρός τοι Ἀφροδίτη*): *τῇ 'φροδίτη* vulgo, *τῆι Ἀφροδίτη* R, *τἀφροδίτη* Elmsleius. articulo nullus hic locus est ‖ 794. *γε* ante Brunckium ‖ 796. *ἀμπεπαρμένον* Elmsleius: *ἐμπεπαρμένον* ‖ 798. *καί κ' ἄνις* Blaydesius: *κἂν ἄνις* Bentleius, *κἄνευ* et *κἂν ἄνευ* codices ‖ 799. *κα διδῷς* Elmsleius: *καὶ δίδως* ‖ 800. *χοῖρε χοῖρε*: *χύρρε χύρρε* Bergkius, *χοιρίον* Elmsleius ‖ 801. lacunam indicavi; supplere possis *φέρε δή* vel *λέγε δή*. Bergkius *τρώγοις ἐρεβίνθους, εἰπέ μοι* ‖ *κοΐ κοΐ* R, *κοΐ κοΐ κοΐ* reliqui ‖ 803. delevit Bentleius ‖ 809. ante Hirschigium Dicaeopolidi continuabatur ‖ 810. *ἐγὼ*: *ἐγὼν* scribendum ‖ *αὐτᾶν* Elmsleius: *αὐτῶν* ‖ 813. *ἅτερον* Elmsleius: *ἕτερον* ‖ *τούτων*: *τουτὶ* Elmsleius; malim *τοῦτο* ‖ 817. *ἐμωυτῶ*: vulgo *ἐμαυτοῦ* ‖ 819. *φαίνω* Blaydesius: *φανῶ* ‖ 821. *ἀρχὰ*: vulgo *ἀρχὰ* ‖ 823. *φαντάδδομαι* Valckenarius: *φαντάζομαι* ‖ 824. *ἀγορανόμοι* Elmsleius: *ἀγορανόμοι* R, *ὦ ἀγαρανόμαι* alii ‖ 826. *τί δὴ* Brunckius: *τίη* et *τιὴ* ‖ *παθὼν*: vulgo *μαθὼν* ‖ 830. *τὰ χοιρίδι' ἀπέδου*: *ἀπέδου τὰ χοιρία* Elmsleius ‖ 832. *πόλλ'. ἀλλ' ἁμὶν* Elmsleius: *πολλὰ. ἀλλὰ μὲν* R, *πολλὰ ἀλλὰ μὲν* reliqui ‖ 833. *πολυπραγμοσύνη* R, *πολυπραγμοσύνης* reliqui ‖ *νυν* Dindorfius: *νῦν* ‖ 835. *μᾶδδαν* Dindorfius: *μάδδαν* Portus, *μάζαν* codices ‖ 836. *ἤκουσας*: *ἠκούσαθ'* Blaydesius ‖ 842. *πημανεῖ τι* L. Dindorfius: *πημανεῖται* ‖ 843. *ἐναπομόρξεται* Suidas: *ἐξαμόρξεται* codices ‖ 849. *αὖ κεκαρμένος* Elmsleius: *ἀεὶ κεκαρμένος* codices, *ἀποκεκαρμένος* Reisigius, *ἐγκεκαρμένος* Bergkius ‖ 850. *ὁ* Bentleius: *οὐδ' ὁ* ‖ 861. *'Ισμηνία*: *'Ισμήνιχε* Dindorfius ‖ 863. *φυσῆτε*: *φυσεῖτε* R ‖ 865. *προσέπτανθ'* R, *προσέπταν* reliqui, *προσέπτονθ'* Dawesius; consulto servavi h. l. formam poeticam ‖ 866. *Χαιριδεῖς* codices ‖ 867. *νεὶ* Brunckius: *νὴ* ‖ *ἐπεχαρίξα μῶ*: *ἐπιχαρίττω γ' ὦ* R, *ἐπιχαρίτως γ' ὦ* reliqui; sed lenius quam ego Elmsleius *ἐπιχαρίττως γ' ὦ* ‖ 868. *Θείβαθι*: recte *Θείβαθε* Bergkius ‖ *ἐξόπισθέ μου*: *ἐξύπισθ' ἐμοῦς* recte Blaydesius ‖ 869. *χαμαί*: *χαμούς* A, in quo latet forma boeotica ‖ 870. *εἴ τι*: *αἴ τι* recte Blaydesius ‖ *ἐγὼ*: scribendum *ἰὼν* cum Blaydesio ‖ 874. *ψιάθους* codices ‖ 876. *κολύμβους* codices ‖ 880. *ἐνύδριας* Elmsleius: *ἐνύδρους* codices, praestat fortasse *ἐνύδρις*, cuius mediam syllabam os boeoticum recte producit ‖ *ἐγχέλιας* Blaydesius: *ἐγχέλεις* codices, praestat fortasse *ἐγχέλις* ‖ 883. *κωπᾴδων* Elmsleius: *κωπαΐδων* ‖ 884. *τεῖδε*: *τῷδε* vulgo, quod cur corruptum putem dixi ad Fragm. Com. gr. IV, 436. pro eo olim ad Theocritum I, 12. *τυῖδε* scripsi, cui praetuli nunc *τεῖδε*, ut Blaydesius voluit ‖ *κἠπιχάριτται* Etymol. M: *κἠπιχαρίτται* R, *κἠπιχάριττα* vulgo ‖ 894. *ἐντετευτλιδωμένης* Blaydesius: *ἐντετευτλανωμένης* ‖ 898. *ἰώνγα* Dindorfius: *ἰώνγα* Brunckius, *ἰώγα* codices ‖ 899. *ἰών*: vulgo *ἰὼν* cum *ἄξεις* coniunctum; cum Boeoti oratione coniungunt BΔ, in quibus *ἰὼ* scriptum est; *ἰὼν* Dindorfius, *ἰὼν γ'* Blaydesius, *ἰώ* per interrogationem Bergkius ‖ 900. *ὅ τι γ' ἐν*: *ὅ τι γ' ἔστ' ἐν* R, *ὅ τι γ' ἔστ'* vulgo, *ὅ τι γ' ἔντ'* cod. Δ ‖ 903. *παρ'*: aut *πὰρ* scribendum aut *περ* ex R ‖ 905. versum et mihi et Dobraeo suspectum exclusi ‖ 910. *ἐμὰ*: *ἐμοῦς* Brunckius ‖ 912. *δὲ*: *δαὶ* vulgo ‖ 914. *πρὸς τοῖσδε*: *πρὸς τοῖσι* R ‖ *ἀδικείμενος* Elmsleius: *ἀδικημένος* R, *ἀδικούμενος* Δ, *ἀδικειμένος* alii ‖ 916. *πολεμίων — θρυαλλίδα* Suidas: *πολεμίων γ' — θρυαλλίδας* ‖ 917. *διὰ θρυαλλίδα*: *διὰ θρυαλλίδας* vulgo, *καὶ θρυαλλίδα* Elmsleius ‖ 919. *οἴμοι* Elmsleius: *οἶμαι* praescripta Nicarchi persona libri ‖ *τίφην*: *σκάφην* Hamakerus non inspecto Elmsleio ‖ 924. *εὐθύς*: ante Piersonum *αἱ νηῦς*, *αἱ νῆες* R, *αἱ νῆς* Γ, quod fortasse verum est, sed ut verba sic distinguantur *σελαγοῖντ' ἄν*. ΔΙΚ. *αἱ νῆς, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,*

αἰλαγοῖντ' ἂν || 927. ἐνδήσας φέρω: ἐνδήσω φέρων Dindorfius, ἐνδήσας φέρῃς Bergkius, fortasse ἐνδήσω· φέρε || 928. delevit primus Bothius || 939. indicavi lacunam dipodiae iambicae, et καὶ scripsi pro τὰ ex R, excidit fortasse ἅπαντα κακὰ || 940. πεποιθοίη: γεγηθοίη Herwerdenus || 944. καταγείη: κατεαγοίη recte Cobetus || 945. κατωκάρα: recte κάτω κάρα Dindorfius || 947. θερίδδεν Brunckius: θερίδδειν libri, cf. tamen Ahrens dial. dor. 524 || 948. 49. νῦν θέριζε: sic enim volebam, non σὺ θέριζε, vulgo συνθέριζε || 950. ὅποι Fritzschius: ὅπου || 955. probabiliter h. v. post 953. transponit Hirschigius || εὐλαβούμενος: εὐλαβουμένως Bergkius || 957. κερδάνῃς: κερδαίνῃς Elmsleius || ἄγων: an ἀγαγὼν? cf. 906 || 959. τί ἐστι Elmsleius: τίς ἐστι || 960. ἐκέλευε Elmsleius: ἐκέλευσε || 961. αὐτῷ: vulgo αὐτῷ || 967. ταρίχει Reiskius: ταρίχῃ || 981. παροινικὸς Elmsleius: παροίνιος || 982. ἔχοντας: ἔχοντά μ' Blaydesius || 983. κἀνέτρεπε Elmsleius: κἀνέτραπε || 985. πῖνε: πῖθι Hamakerus || 986. ἐν: ἔτι Hermannus || 987. ἡμῶν: ἡβῶν Hamakerus || 988. τάι τ' R: alii codices τῷδ', τάδ', τᾷδ', τὰ δ'. lacunam indicavit Dindorfius || 989. τάδε a Brunckio additum || 995. μὲν ἂν: om. ἂν R || 997. ὄρχον Ald.: κλάδον codices, ὄσχον Brunckius, ὄζον Bergkius || 998. ἐλᾴδας ἅπαν Hermannus: ἐλαΐδας ἅπαν R, ἅπαν ἐλαΐδας reliqui || 1003. οὐκ ἠκούσατε: recte οὔκουν ἀνύσατε Dobraeus || 1032. τοὺς: τοῦ R || 1035. στριβιλικίγξ: στριβικίγξ R, an στριβιλίκιγγ'? || ποι: που R || 1037. ἐνεύρηκεν Dobraeus: ἀνεύρηκε || 1048. Δικαιόπολι Δικαιόπολι. τίς οὑτοσί; Dobraeus: Δικαιόπολι. τίς οὑτοσὶ τίς οὑτοσί; || 1055. χιλίων: χιλιῶν Dindorfius recte, μυρίων R || 1062. αἰτία Blaydesius: ἀξία || 1064. eieci versum ineptum || ποιεῖτε R: ποιεῖται reliqui, ποιείσθω Elmsleius || 1077. ἐμβαλεῖν: ἐσβαλεῖν Blaydesius || 1078. πλείονες: πλέονες Bentleius || 1096. καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω: παῖ, δεῖπνον δέ τις σκευαζέτω Blaydesius || 1102. δημοῦ Elmsleius: δὴ παῖ || 1103. τὼ πτερὼ τὼ 'κ: τὸ πτερὸν τοὐκ Blaydesius || 1105. στρουθοῦ: imo στρούθου || 1112. 13. hos versus vulgo post 1106 lectos huc posui praeeunte Boissonado || 1125. τυρόνωτον: γυρόνωτον scribendum || 1130. ἔνδηλος R: εὔδηλος || 1142. αἶρον τὸ δεῖπνον: τὸ δεῖπνον αἶρον? praeterea nescio an locus sit mutilus || 1144. ἀνομοίαν: malim ἀνομοίαν δ' || 1147. τῷ δὲ καθεύδειν: scribendum χὤδε καθεύδειν et haec verba cum sequente versu post 1145 transponenda || 1149. τε: γε Reiskius || 1150. τὸν ξυγγραφῆ τῶν μελέων: τὸν μέλεον τῶν μελέων Elmsleius, τῶν μελέων τὸν μέλεον Dobraeus || 1155. ἀπέλυσ' ἄδειπνον: ἀπέκλεισε δειπνῶν R || 1156. ὃν ἔτ': ὃν ποτ' Brunckius || 1156. 57. τευθίδος δεόμενον: τευθίδα κατεδόμενον Hamakerus || 1158. πάραλος: λιπαρά τ' Hamakerus, malim λιπαρὸς || 1159. ὀκέλλοι: ἐσέλθοι Hamakerus || 1166. πατάξειε Dindorfius: κατάξειε || 1172. βόρβορον Hermannus: μάρμαρον || 1179. παλίνορρον Elmsleius: παλίνορον || 1181—88. in marginem reieci praeeunte Blaydesio || 1185. φάος τοῦτ' οὐκέτ' οὐδέν: φάος γε τοὐμὸν οὐκέτ' vulgo || 1191. τάδε γε: γε om. R, an στυγερὰ κρυερὰ τάδε τὰ πάθεα? || 1195. αἰακτὸν: οἰμωκτὸν addunt codices deletum a Porsono || γένοιτο Bergkius: γένοιτό μοι || 1201. καὶ τὸ μανδαλωτὸν Bentleius: κἀπιμανδαλωτὸν || 1206. Bothio praeeunte indicavi lacunam || 1207. Λαμαχίππιον: Λαμαχιππίδιον R, an Λαμαχίσκιον? || 1208. 9. ΛΑΜ. τί με σὺ κνυεῖς; ΔΙΚ. μογερὸς ἐγώ: libri ΔΙΚ. μογερὸς ἐγώ. ΛΑΜ. τί με σὺ κνυεῖς; dubitanter correxit Bergkius || 1210. ἐγὼ ξυμβολῆς Dindorfius: ἐγὼ τῆς ξυμβολῆς Brunckius, ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς codices || 1222. ἐς τοῦ R: ἐς τὸν reliqui, ὡς τοὺς Elmsleius, ἐς τὰ alii || 1228. καλεῖς γ' R: καλεῖς reliqui, scribendum κρατεῖς γ' cum Blaydesio.

EQUITES

Personarum nomina ita immutavi ut Demostheni *ΟΙΚΕΤΗΣ Α*, Niciae *ΟΙΚΕΤΗΣ Β*, Cleoni *ΠΑΦΛΑΓΩΝ* substituerim. satis constat Demosthenis Niciaeque nomina a grammaticis ficta esse; nec maioris auctoritatis nomen esse Cleonis, quem sub Paphlagonis nomine poeta induxit, dudum critici intellexerunt.

V. 10. *μυμῦ* Dindorfius: *μὺ μῦ* ‖ 15. 16. inverso ordine legebantur, transposuit Sauppius, personarum vices distinxit Bergkius ‖ 16. *σοὶ* Cobetus: *σοι* ‖ 19. *μή 'μοί γε* scripsi ubique pro *μή μοί γε* ‖ 22. *νῦν*: alii *νυν* ‖ 25. *κατεπάγων*: *κατεπαίδων* R ‖ 29. *δεφομένων* Bentleius: *τῶν δεφομένων* ‖ 32. *φέρ'* addidi ‖ 34. *εἰμ'. οὐκ* Berglerus: *εἰμ' οὐκ* ‖ 35. *ἀλλ' ἑτέρᾳ πῃ σκεπτέον*: haec Hermannus Demostheni continuavit, vulgo Niciae dantur ‖ 51. *ἐνθοῦ* Dindorfius: *ἔνθου* ‖ 55. *πυέλῳ* C. F. Hermannus: *πύλῳ* ‖ 62. *μεμακκοακότα*: *μεμακκοηκότα* R ‖ 66. *ταδί* Brunckius: *τάδε* ‖ 73. *τὴν*: *ἧν* R, *ἦν* Bergkius ‖ 80. 81. *ἀλλὰ — ἀνδρικώτατα* ante Sauppium Niciae continuabantur ‖ 81. *ἀποθάνοιμεν* fortasse rectius ΑΘ ‖ 82. Demosthenis erat, correxit Sauppius ‖ 84. *αἱρετώτατος* Herwerdenus e cod. Oxon. Suidae v. *νῶιν*: *αἱρετώτερος* ‖ 87. fort. post 85 transponendus ‖ *πότου* Kockius: *ποτοῦ* ‖ *πότου γοῦν*: an *πότου νοῦς*? ‖ 89. *κρουνοχυτρολῃραῖος* Dobraeus: *κρουνοχυτρολήραιος* (ον supra) Γ, *κρουνοχυτρολήραιον* reliqui codices; *κρονοχυτρολήμαιον* latere putabat Bentleius ‖ 90. *ἐπίνοιαν*: *ἀπόνοιαν* Sylburgius ‖ 92. *ἅνθρωποι* Dindorfius: *ἄνθρωποι* ‖ 97. *πότῳ* Kockius: *ποτῷ* ‖ 107. ante Hermannum Niciae tribuebatur ‖ 111. *ταῦτ'. ἀτὰρ* Berglerus: *ταῦτ' ἀτὰρ* ‖ 114. delevit Wielandius ‖ 121. *φησ'* Bentleius: *φησιν* ‖ 131. *εἷς*: *εἷς θ'* R, *εἷς γ'* Dobraeus ‖ 147. *θεὸν* Cobetus: *θεῖον* ‖ 159. *Ἀθηνέων* Bergkius: *Ἀθηναίων* libri, malim nunc *Ἀθηνῶν* cum Dawesio ‖ 174. *Καρχηδόνα*: *Χαλκηδόνα* (imo *Καλχηδόνα*) Scaliger ‖ 177. *γὰρ ὡς ὁ χρησμὸς οὑτοσί*: *γαρ ὄντως ὡς ὁ χρησμὸς οὑτοσὶ* R, unde Kockius *γὰρ ὄντως ὡς ὁ χρησμός σοί* ‖ 193. *ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν*: in his aliquid vitiosum est ‖ 195. *πῶς δῆτα*: imo *πῶς δή; τί* ‖ 196. *ἠνιγμένος*: imo *ἠνιγμένα* ‖ 197. 204. *ἀγκυλοχήλης* Dindorfius e scholiasta: *ἀγκυλοχείλης* ‖ 201. *αἴκα* R, *αἴκεν* vel *αἴκε* reliqui ‖ 207. *ὅ τ' ἀλλᾶς* Bentleius: *ἀλλᾶς τ'* ‖ 209. *τὸν βυρσαίετον*: *τοῦ βυρσαιέτου* Bentleius ‖ 210. *αἴκα*: *αἴκε* vulgo ‖ 213. *ταὖθ'* Cobetus: *ταῦθ'* ‖ 215. om. R ‖ 219. suspectat Bergkius ‖ 234. ante C. F. Hermannum Niciae erat ‖ 244. *ἅνδρες* Dindorfius: *ἄνδρες* ‖ 255. *φράτερες* Dindorfius: *φράτορες* ‖ 261. *αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα*: *αὖ γνῷς τῶν ξένων ἀπράγμον' ἀνακεχηνότα* Kockius ‖ *ὄντα* om. R ‖ 262. *διαλαβὼν* Casaubonus: *διαβαλὼν* ‖ *ἀγκυρίσας*: *ἠγκύρισας* Brunckius ‖ 266. *ὑμεῖς;* Casaubonus: *ὑμεῖς·* ‖ 268. *ἱστάναι* Elmsleius: *ἑστάναι* ‖ 270. *ὄντας* Cobetus: *ἡμᾶς* libri praeter R, qui omittit ‖ *καὶ κοβαλικεύεται* Kockius, et ita R teste Cobeto NL. p. 37, *ἐκκοβαλικεύεται* vulgo, *κἀκκοβαλικεύεται* Toupius ‖ 274. ante h. v. lacunam recte indicavit Sauppius ‖ *ᾧπερ* Kockius: *ὥσπερ* ‖ 275. Paphlagoni tribuit Bergkius, vulgo isiciarii est ‖ 276. *μὲν τόνδε* Porsonus: *μέντοι γε* ‖ *τηνελλάσει*: vulgo *τήνελλος εἶ* ‖ 277. *παρέλθῃ σ'* Bergkius: *παρέλθῃς* ‖ 278. *'νδείκνυμι* Dindorfius e scholiis: *δείκνυμι* ‖ 282. *ἐξάγων* Porsonus: *ἐξαγαγὼν* ‖ 290. *ἀλαζονείαις* Elmsleius: *ἀλαζονείας* ‖ 292. *ἀσκαρδαμυκτὶ* grammatici: *ἀσκαρδάμυκτος* ‖ 294. *γρύξεις*: recte *γρύξει* Elmsleius ‖ 298. *γε βλεπόντων*: *γ' ἐμβλεπόντων* Porsonus ‖ 300. *φαίνω* Burgesius: *φαινῶ* R, *φανῶ* vulgo ‖ 301. *ἱρὰς* Hermannus: *ἱερὰς* ‖ 303. *κράκτα* Dobraeus: *καὶ κεκράκτα* libri; locus nondum persanatus ‖ 311. *ἐκκεκώφωκας* dubitanter Dindorfius: *ἐκκεκώφηκας* ‖ 313. *τῶν πετρῶν*: *τῆς πέτρας* Dobraeus ‖ *θυννοσκοπεῖς* Kockius: *θυννοσκοπῶν* ‖ 316. *ὑποτέμνων*: *ὑποτεμὼν* Suidas ‖ 319. *νὴ*

Δία κἀμὲ R et Ald., reliqui ut videtur *καὶ νὴ Δία κἀμέ*, Dindorfius *νὴ Δί' κἀμέ*. locus interpolatus ‖ *καὶ γέλων* Elmsleius: *κατάγελων* ‖ 320. *παρασχεθεῖν* Elmsleius: *παρασχέθειν* ‖ 323. *ῥητόρων* Bentleius: *τῶν ῥητόρων* libri, *ῥήτορος* Dobraeus ‖ 326. *ἀμέργει* Kockius: *ἀμέργεις* Bothius, *ἀμέλγει* R, *ἀμέλγεις* reliqui ‖ 336. *οὐκ αὖ*: *οὔκουν* Dobraeus ‖ 339. spurium esse versum intellexit Dindorfius; eum h. l. ponunt codd. praeter R, qui habet post 336 ‖ *αὐτὸ*: *τοῦτο* addunt VΓΑΘ ‖ *διαμαχοῦμαι*: *σοι* addit R ‖ 340. *ἐγὼ* Fritzschius Thesm. p. 356: *ἐγώ σ'* libri ‖ 342. *ἔναντα* Bothius: *ἐναντία* ‖ 344. *σὺ* Hermannus: *σοι* R, *τι* vulgo, alii om. ‖ 359. 60. Demostheni tribuit Bergkius ‖ *προσίεταί με, τῶν πραγμάτων* Hermannus: *προσίεταί με τῶν πραγμάτων,* ‖ 360. *ῥοφήσει* Elmsleius: *ῥοφήσεις* ‖ 365. Demostheni dedit Bergkius ‖ *δέ γ'* Brunckius: *δ'* et *δέ τ'* ‖ *ἐξέλξω* Porsonus: *ἐξελλέγξω* R, *ἐξελῶ* ceteri ‖ *κύβδα*: *κύβδα* vulgo ‖ 366. *τἄρ'* Bothius: *γ' ἄρ'* Brunckius, *γὰρ* libri ‖ 367. *δήσω 'ν* Elmsleius: *δήσω* ‖ 372. *ἐκ σοῦ*: *ἔκ σου* recte Dindorfius ‖ 374. *πρηγορεῶνα* Bentleius: *πρηγορεῶνα* ‖ 377. *εἶτα δ'* R: *εἶτά γ'* vel *εἶτ'* reliqui libri ‖ 386. *ἦν ἄρ' οὐ*: *οὐκ ἄρ' ἦν* codd. nonnulli, fortasse melius ‖ *οὐδ' ἐλαφρὸν* supplet Bergkius ‖ 387. *ποίει*: *ποιοῦ* Bergkius ‖ 400. *ἐν* scholiastes: *ἓν* et *ἂν* libri, *τῶν* Kockius ‖ 401. *προσάδειν*: *ὑπάδειν* Cobetus ‖ *τραγῳδίᾳ* ego et Cobetus: vulgo *τραγῳδίαν* ‖ 407. *Βουλίου*: vulgo *'Ιουλίου* ‖ *πυροπίκην*: scribendum *πυρροπίπην*, ut maxima codicum pars habet ‖ 410. *παραγενοίμην*: *συγγενοίμην* probabiliter Mehlerus Mnem. I, 415 ‖ 415. *ἀπομαγδαλιὰς* Dindorfius: *ἀπομαγδαλίας* Suidas, *ἀπὸ μαγδαλιᾶς* Aristophanis codices ‖ 416. *ἀπομαγδαλιὰς* Dindorfius: *ἀπομαγδαλιαῖς* R, *ἀπομαγδαλίας* reliqui ‖ 417. *μαχεῖ σὺ κυνοκεφάλλῳ* Dindorfius: *μαχεῖ σὺ κυνοκεφάλῳ* codices; an *κυνοκεφάλῳ μαχεῖ σύ?* ut conieci olim Curis crit. p. 54 ‖ 418. *μαγειρίσκους λέγων* Bergkius: *μαγείρους ἐπιλέγων* vulgo, *μαγείρους λέγων* codices, recte fortasse *μαγείρους ἂν λέγων* Cobetus ‖ 421. *σοφῶς* Bentleius: *ὡς σοφῶς* ‖ *προὐνοησω*: *προὐνοήθης* Mehlerus Mnem. I, 415 ‖ 423. *γ'* om. R ‖ 424. *τὼ*: vulgo *τὰ* ‖ *ἀπώμνυν* Bentleius: *ἀπώμνυον* ‖ 427. Demostheni tribuendum conicit Bergkius ‖ 428. *ἡρπακὼς* R: *θ' ἡρπακὼς* ‖ *καὶ τὸ κρέας εἶχ' ὁ πρωκτός*: *καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν* vulgo, *καὶ τὸ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν* R, *τὸ κρέας δ' ὁ πρωκτὸς εἶχεν* Kockius, *τὸ κρέας θ' ὁ π. εἶχεν* Bergkius ‖ 438. *Ποτειδαίας* F. Thierschius: *Ποτιδαίας* ‖ 442. fortasse supplendum *σὺ δειλίας* ‖ 453. *ἀνδρειότατα* Dindorfius: *ἀνδρικώτατα* ‖ 464. *ἐν Ἄργει μ' οἷα* Porsonus: *μ' ἐν Ἄργει οἷα* libri, praefero nunc quod Dobraeus coniecit *μ' ἐν Ἀργείοις ἃ* ‖ 467. in libris legitur post 463, transposuit Hermannus e scholiis ‖ 477. *τὰς ἐν πόλει* Cobetus: *ἐν τῇ πόλει* R, *ἐπὶ τῇ πόλει* reliqui, an *τὰς ἐπὶ πόλει?* ‖ 483. *νυνί γε δείξεις*: *νυνὶ δὲ δείξεις* margo C, *νυνὶ διδάξεις* ceteri; *γε* pro *δὲ* Cobetus ‖ 484. *τὼ*: vulgo *τὰ* ‖ 487. *κράγον*: *κραγὸν* vulgo, quod correxi fragm. Com. II. p. 544 ‖ 496. *κατεσθίειν*: *ἀπεσθίειν?* an *παρεσθίειν?* ‖ 503. *χαίροντες* vulgo abest ‖ 504. delendum esse intellexit Hermannus ‖ 513. *πῶς* Bentleius: *ὡς* ‖ 526. *ὃς*: *ὡς* Bergkius ‖ *πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ*: forsan *ῥεύματι πολλῷ ποτ' ἀείνως* ‖ 536. *μὴ ληρεῖν*: an *μὰκληρεῖν?* ‖ 570. *Ἀμυνίας* Berglerus: *ἀμυνίας* ‖ 600. *σκόροδ' ἐλάας* Bergkius: *καὶ σκόροδα καὶ* vulgo ‖ 602. *ἀνεβρύαξαν*: *ἀνεφρύαξαν* Herwerdenus Mnemos. IV, 217 ‖ 606. *μηδικῆς*: *μηδίκης* Dindorfius ‖ 610. *μήτε* Bentleius: *μήτ' ἐν* libri ‖ 614. *ἠγώνισαι* Cobetus: *ἠγωνίσω* ‖ 615. *Νικόβουλος* Berglerus: *νικόβουλος* ‖ 617. *ἀμεῖνον'* Berglerus: *ἄμεινον* ‖ 618. *ἐργασάμεν'* Bentleius: *εἰργασμέν'* et *εἰργασμένε* ‖ 628. *ἐρείπων* Brunckius: *ἐρείδων* ‖ 635. *κόβαλοι καὶ μόθων* Kusterus: *κοβαλομοθάονες* Fritzschius, *κόβαλοι καὶ μόθωνες* libri ‖ 639. *ἐπέπαρδε* Halbertsma: *ἀπέπαρδε* ‖ 640. *θενὼν* Dindorfius: *θένων* ‖ 641. *ἐξήραξα* Bent-

leius: ἐξάραξα ‖ 643. πρῶτος Phrynichus et V corr.: vulgo πρῶτον ‖ 652. ὑπονοήσας: ἐπινοήσας? ‖ ἄρα: τἀμὰ R, τ' ἄρα Dindorfius, γ' ἄρα? ‖ 654. ἤδη μοι: κἀμοὶ R, ἢ κἀμοὶ Bergkius ‖ 655. ταῖς ἠγγελμέναις Cobetus: ἠγγελμέναις R, εἰσηγγελμέναις reliqui ‖ 659. διηκοσίησε omnes fere codices ‖ 660. χιλίων: χιλιῶν Dindorfius ‖ 667. ἠντεβόλει Cobetus: ἠντιβόλει ‖ 668. λέγει: λέγηι R, πάλιν addunt ABΔΘ ‖ 674. ἀφιέναι Brunckius: ἀπιέναι ‖ 676. δ' ἐπριάμην τὰ κορίανν' Fritzschius: δὲ τὰ κορίανν' ἐπριάμην ‖ ὑπεκδραμὼν R: ὑποδραμὼν reliqui ‖ 697. περιεκόκκασα Photius: περιεκόκκαυσα R, περιεκόκκυσα reliqui ‖ 698. Δήμητρ' ἔτ' εἰ: Δήμητρά γ' εἰ R, vulgo Δήμητρ' ἐὰν ‖ 700. εἰ μή: ἔμ'? ‖ 701. κἂν ἐκροφήσας Bothius: κἀτ' ἐκροφήσας Seagerus, κἀπεκροφήσας libri ‖ 706. ὀξύθυμος: ὀξυθυμεῖ Halbertsma ‖ 707. ἥδιστ' ἄν: ἡσθεὶς ἂν? ‖ 723. ἐς: ὡς vulgo, quod revocandum ‖ 725. νὴ Δί' ante Reiskium Paphlagonis erat ‖ 726. ὦ Δημίδιον isiciario recte continuat Cobetus ‖ ὦ φίλτατον Elmsleius: φίλτατον codd., ὦ φίλτατε Cobetus ‖ 727. οἷα περιυβρίζομαι Elmsleius: οἷάπερ ὑβρίζομαι ‖ 740. βυρσοπώλαις ἐπιδίδως Cobetus: βυρσοπώλαισιν δίδως ‖ 742. ὑποδραμόντων: vulgo ὑποδραμὼν τῶν. malim nunc cum C. F. Hermanno ἀποδραμόντων, Kockius ὑποτρεμόντων ‖ 750. καθιζοίμην: καθεζοίμην Bergkius ‖ 751. ἐς τὸ πρόσθε. χρῆν: vulgo ἐς τὸ πρόσθε χρῆν, Bergkius ὡς τὸ πρόσθε χρή. ac χρὴ habet R ‖ 754. καθῆται Bekkerus: κάθηται ‖ 759. εὐμήχανος πορίζειν Bentleius: εὐμηχάνους πορίζων ‖ 760. ἐπὶ Cobetus: ἐς ‖ 761. προσκεῖσθαι σοι: προσεικέσθαι σου R et Suidas ‖ πρότερος: πρότερον R et Suidas ‖ 763. Ἀθηναίᾳ V: Ἀθηναίῃ reliqui, quod restituendum ‖ 767. ἀντιβεβηκώς: ἀμφιβεβηκώς Dawesius ‖ 774. σοὶ Kockius: σοι ‖ 781. Μαραθῶνι Bentleius: ἐν Μαραθῶνι ‖ 783. ταῖσι Brunckius: ταῖς ‖ 785. τρίβῃς Brunckius: τριβῇς ‖ 787. τοῦτό γέ τοί σου τοὔργον ἀληθῶς Porsonus: τοῦτό γέ τοι σ' ἀληθῶς αὐτουργον R, τοῦτο τοὔργον ἀληθῶς V ‖ 792. πιθάκναισιν: φιδάναισιν Brunckius ‖ 798. πεντωβόλου Kusterus: πεντώβολον ‖ 806. χῖδρα Dindorfius: χίδρα ‖ ἐλθὼν Hirschigius: ἔλθοι et ἔλθῃ et ἔλθει ‖ 807. post παρεκόπτου pone comma ‖ 821. παῦ παῦ' οὗτος Elmsleius: παῦ' οὑτοσί ‖ 822. ἐλελήθης Brunckius: ἐλελήθεις ‖ 823. ὧν Geelius Mnem. II, 416, libri ὦ ‖ 826. χεροῖν Bentleius: χεροῖν ‖ 851. μὴ 'κγένηται: μὴ 'γγένηται R ‖ 853. περιοικοῦσι: περιογκοῦσι Geelius Mnem. l. l., περικυκλοῦσι Bergkius, an περιβομβοῦσι? ‖ 873. ὅσων: ὅσων γ' Bentleius, ὅσον γ' et ὅσον libri ‖ ἄνδρ': ὄντ' V ‖ 877. Γρύττον: γρύπον (sic) alios scripsisse affirmat Suidas, γρυπὸν Bergkius fortasse recte ‖ 878. δῆτα om. codd. optimi ‖ 891. 92. πονήρ'. ἰαιβοῖ Dindorfius: πόνηρε αἰβοῖ codd. praeter R, qui habet πόνηρ' αἰβοῖ. fort. πόνῳ πονηρὲ scribendum et αἰβοῖ extra versum ponendum est ‖ 893. τοῦτό γ' Bentleius: τοῦτό σ' Bergkius, τοῦτ' libri ‖ σε περιήμπισχ' Aldus: σε περιήμπεσχεν R, σε περιήμπισχεν ceteri; restituendum περιήμπεσχ' ut edidit Dindorfius; γε περιήμπισχε Bergkius ‖ ἵνα σ' ἀποπνίξῃ RB: ἵν' ἀποπνίξῃ ceteri, σ' ἵν' ἐναποπνίξῃ Bergkius ‖ 899. τοῦτ': τότ' Geelius ‖ Κόπρειος Boeckhius: κοπρεῖος R, κόπριος reliqui ‖ 903. ἀλαζονείαις Dindorfius: ἀλαζονείας R, ἀλαζονείᾳ reliqui ‖ 912. 13. τριηραρχεῖν παλαιὰν Cobetus: τριηραρχεῖν ἀναλίσκοντα τῶν σαυτοῦ παλαιὰν ‖ 918. ἂν ἱστίον: τὸν ἱστὸν ἂν Kockius ‖ 919. 20. παῦ', ὑπερζέων: παῦ' ὑπερζέονθ' Brunckius ‖ 921. δαλίων I. G. Schneiderus: δᾳδίων Bentleius, δᾳίδων RV, δᾳδῶν vel δᾴδων et ξύλων reliqui ‖ 940. ἐσθίων ἅμ': addidi ἅμ' ‖ 943. κἀμοὶ δοκεῖ καὶ τἄλλα γ' εἶναι: malim κἀμοὶ δοκεῖ· καὶ τἄλλα γ' ἐστὶ ‖ 972. ΠΑΦΛ. ἰδού. ΑΛΛ. ἰδού: ΠΑΦΛ. ἴω; ΑΛΛ. ἴω; Bergkius, qui reliqua demo assignat. fort. totus versus Paphlagoni tribuendus et sic scribendus est: ἰοὺ ἰού. νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει ‖ 975. τοῖσιν: τοῖς R ‖ εἰσαφικνουμένοις Cobetus: ἀφικνουμένοισιν libri, ἀφικνουμένοις

scholiasta; Dobraeus locum ita constituit παροῦσι [πᾶσιν] καὶ τοῖς ἀφικνουμένοις, Bergkius παροῦσι καὶ τοῖς [ἀποῦσιν], ἱκνουμένως ἦν ‖ 981. 'γένεϑ' Scaliger: γένοιϑ' ‖ 984. δοῖδυξ Dindorfius: δοίδυξ ‖ 989. 90. ἂν ἁρμόττεσϑαι: ἂν libri fere omittunt, unde ἐναρμόττεσϑαι Dindorfius ‖ 991. μαϑεῖν: λαβεῖν Suidas ‖ 1010. περὶ ἁπάντων πραγμάτων: om. haec ARΔΘ, nisi quod Θ addit γε περὶ ἁπάντων πραγμάτων, nimirum pro iis quae omnes, ut videtur, statim subiciunt τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι, quae ex 1029 huc illata esse intellexit Bergkius ‖ 1013. ἀετὸς Dindorfius: αἰετὸς ‖ 1014. δή νυν Dindorfius: δὴ νῦν ‖ 1018. πρὸ σέϑεν Dobraeus: πρόσϑεν ‖ 1019. δρᾷς Bothius: δρᾷ ‖ 1026. ἀϑάρης Hermannus: ϑύρας ‖ 1029. τὸ πέος οὑτοσὶ δάκῃ Bergkius: ὁ περὶ τοῦ κυνὸς δάκοι codices. v. ad 1010 ‖ 1032. σου: σοι Cobetus ‖ ποι Cobetus: που ‖ 1036. τότε suspectum ‖ 1039. ἄρτε: ὡς R ‖ φυλάξαι Dindorfius: φύλαξαι ‖ 1044. ἐλελήϑης Brunckius: ἐλελήϑεις ‖ 1045. ἓν δ' Cobetus: ἓν ‖ 1045. 46. μόνον ὅ τι τὸ Cobetus: ἑκὼν ὁ μόνον ‖ 1049. ἐκέλευ' ἐν Elmsleius ex Etym. M. p. 346, 18: ἐκέλευσε R, ἐκέλευε reliqui ‖ 1052. ὥς Bergkius: ὅς ‖ 1056. ἀναϑείη Cobetus: ἀναϑείη ‖ 1058. φράσσαι Dindorfius: φράσαι R, φράζεν reliqui ‖ 1062. demo tribuit R ‖ ἀφήρπασεν: ὑφήρπασεν? ‖ 1074. ἡ τριήρης τ': adieci τ', nisi fuit χὴ τριήρης ‖ 1080. τόνδ': τοῦδ' Cobetus ‖ 1089. γ': delet Dindorfius ‖ 1108. νῦν με μᾶλλον εὖ Hermannus: εὖ με μᾶλλον ἂν et εὖ με μᾶλλον ἂν εὖ codices; εὖ με μᾶλλον νῦν Kockius, possis etiam μᾶλλον εὖ με νῦν ‖ 1131. 32. εὖ ποιοῖς, εἴ σοι: εὖ ποιοίης, εἰ? ‖ 1134. τούτῳ: οὕτω Dobraeus ‖ 1151. ἅπαγ': ἄρ' v. l. apud scholiastam ‖ 1155. 57. προπαλαιπαλαίπαλαι Kockius: προπάλαι πάλαι πάλαι ‖ 1158. εἴσομ' ἢν φράσῃς Porsonus: εἰ δὲ μή, φράσεις ‖ 1163. ἢ 'πιτρίψομαι Kockius: ἢ 'γὼ ϑρύψομαι ‖ 1168. δὲ: δέ γε? ‖ 1183. νυν Dindorfius: νῦν ‖ 1189. Τριτογένει' ἄρ' Cobetus: Τριτογενὴς γὰρ ‖ 1196. ἐκεινοιί γὰρ Elmsleius, ante quem edebatur ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοί γ', at ἐκεῖνοι γὰρ codd. ‖ ἔρχονταί τινες: ἔρχονται. τίνες libri, ut τίνες Paphlagoni tribuatur. correxi e scholiasta ‖ 1204. ἐγὼ δ' ὤπτησά γε isiciarii erant, Paphlagoni continuavit Bothius ‖ 1206. ὑπεραναιδισϑήσομαι Dindorfius: ὑπεραναιδευϑήσομαι Elmsleius, ὑπεραναιδεσϑήσομαι codices ‖ 1211. τὴν ἐμήν: τήν τ' ἐμήν? ‖ 1217. νυν Cobetus: γοῦν codices, δ' οὖν Sauppius ‖ 1218. ὁρᾷς; ἰώ μοι Bergkius: ὁρᾷς οἴμοι fere libri, ὁρᾷς τάδ'; οἴμοι Elmsleius ‖ 1225. κἀδωρησάμαν: κἀδωρυξάμαν dubitanter Dindorfius ‖ 1230. 'δέησέ μ' Bentleius: δεήσει μ' et δεήσειν codd. apertum latere aliud quid ‖ 1237. μοὐ Dindorfius: 'μοῦ V, μου reliqui ‖ 1242. καί τι καὶ βινεσκόμην: vulgo καὶ ΚΛΕΩΝ. τί; ΑΛΛΑΝΤ. καὶ βινεσκόμην. correxi apud Dindorfium; praeterea κἀβινισκόμην malit Blaydesius ad Acharn. 10 ‖ 1248. πέπρακται: κέκρανται Kockius, an πεπέρανται? ‖ 1250. κἄν: καί vulgo ‖ 1254—56. choro assignant omnes praeter R qui Demostheni tribuit ‖ 1256. Φανὸς: Φᾶνος? ‖ 1262. 'ν τῇ: vulgo τῇ ‖ 1270. οὗτος ὦ: ante Dindorfium οὑτοσί, libri οὑτοσὶ ὦ ‖ ἀεὶ addidit Dindorfius ‖ δακρύοισιν Dindorfius: δακρύοις ‖ 1271. δία μὴ Dindorfius: ἐν δία ‖ 1280. ἔστιν οὖν: ἔστι δ' οὖν? ‖ 1285. κασωρείοισι: κασωρίοισι Dindorfius e Stephano Byzantino, κασωρείοισι Cobetus, κασαυρίοισι codices ‖ 1295. μὲν addidit Bentleius ‖ 1296. ἂν ὁμοίως R: ceteri ἀνομοίως, ἐὰν ὁμοίως et ἀλλ' ὅμως, unde ἂν ὅμως Bergkius; aliud quid latere videtur ‖ 1297. ἔξελϑε: εἴσελϑε Bergkius ‖ 1303. Καρχηδόνα: Καλχηδόνα recte Casaubonus ‖ 1306. εἰλήλυϑει: vulgo ἐληλύϑει ‖ 1307. χρῇ Dindorfius: χρὴ ‖ 1311. καϑῆσϑ' ἂν Dawesius: καϑῆσϑαι ‖ 1312. πλεούσας Reiskius: πλεούσαις ‖ 1324. spurium esse intellexit Bergkius ‖ ἴδωμεν: Brunckius ἴδοιμεν ‖ ποίαν: ποίαν τιν' Porsonus ‖ καὶ ποῖος: ποῖος Reisigius ‖ 1331. τεττιγοφόρας Porsonus: τεττιγοφόρος ‖ 1334. τοῦ Μα-

ραθῶνι Bentleius: *τοῦ ᾿ν Μαραθῶνι* ‖ 1336. *ἀγάθ᾿ ἀφεψήσας. ἐγῴ;* fort. *ἀγάθ᾿. ἀφεψήσας γ᾿ ἐγώ.* ‖ 1347. *τὰ γὰρ ὦτά σου νὴ τὸν Δί᾿: τὰ δ᾿ ὦτα γάρ* (*γ᾿ ἂν* R) *σου νὴ Δί᾿* vulgo, *τὰ δ᾿ ὦτά σου νὴ τὸν Δί᾿* Cobetus ‖ 1350. *νὴ Δί᾿ εἴγε δύο* Porsonus: *νὴ Δία γ᾿ εἰ δύω* codices ‖ 1352. *καταμισθοφορεῖν τούτοιν: καταμισθοφορῆσαι τοὐθ᾿* vulgo, *καταμισθοφορῆσαι τοῦτον* (*τούτων* R) codices ‖ 1357. *νυνδὶ* Seidlerus: *νῦν δὲ* ‖ 1368. *ὑπολίσφοις* Brunckius: *ὑπολίσποις* ‖ 1369. *ὁπλίτης* Fr. Thierschius: *ὁ πολίτης* ‖ 1373. *ἀγοράσει γ᾿ ἀγένειος: ἀγοράσἀγένειος* Dindorfius ‖ *οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ: οὐδείς ἐν τἀγορᾷ* et *ἔν τ᾿ ἀγορᾷ οὐδεὶς* codices, unde Hermannus scripsit *οὐδ᾿ ἐν τἀγορᾷ*, Kockius totum versum sic refinxit *ἐν τἀγορᾷ τ᾿ ἀγένειος οὐδεὶς ἀγοράσει*, quae elegaus est emendatio; interim reliqui vulgatam scripturam ‖ 1377. *τε κατέμαθεν* Dindorfius: *τ᾿ οὐκ ἀπέθανε* plerique et optimi codd., *ἐμάνθανε* A ‖ 1378. *συνερτικὸς* Dindorfius: *συνερκτικὸς* ‖ 1379. *καὶ σαφὴς: κἀναφὴς* Hermannus, an *καὶ συναφὴς?* ‖ 1392. *ἔλαβες αὐτὰς* Bentleius: *ἔλαβε ταύτας* vulgo, *ἔλαβεσταύτας* codices ‖ 1393. *ἀπέκρυπτε ταύτας: ἀπέκρυπτεν αὐτὰς* Hirschigius ‖ *λάβῃς: λάβοις* Brunckius ‖ 1401. *λούτριον* Elmsleius: *λοῦτρον* codices.

NUBES

V. 24. *ἐξεκόπη* Kusterus: *ἐξεκόπην* ‖ 28. *ἐλᾷ:* malim *ἐλᾷς* ‖ 65. *τοῦ πάππου: τὸ τοῦ πάππου* Cobetus ad Hyper. p. 56. aut hoc aut *ἀπὸ τοῦ πάππου* necessarium videtur ‖ 74. *ἵππερων:* vulgo *ἵππερον* ‖ 82. *φιλεῖς ἐμέ: φιλεῖς τί με* Cobetus ‖ 87. *πιθοῦ μοι. τί δὲ* C. F. Hermannus: *πιθοῦ. τίοὖν* fere codd. *πιθοῦ μοι. τί οὖν* R, *πιθοῦμαι. τίοὖν* V, *πιθοῦ μοι. καὶ τί* Dobraeus ‖ *πίθωμαι* Dawesius: *πείθομαι* et *πιθοῦμαι* ‖ 97. *ἄνθρακες:* vulgo *ἄνθρακες* ‖ 104. omittit R ‖ 105. *ἤ ἤ: ἠὴ* mavult Dindorfius ‖ 107. *μοι—τὴν ἱππικήν: σύ μοι —ἱππικὴν* recte Dobraeus ‖ 115. *τἀδικώτερα: τἀδικώτατα* codices nonnulli ‖ 120. *χρῶμα: σῶμα?* ‖ 121. *οὐκ ἄρα: οὐτἄρα* Cobetus ‖ 125. *ἄνιππον· ἀλλ᾿ εἴσειμι: ἄνιππον ὄντ᾿· ἀλλ᾿ εἶμι* recte Cobetus; ac *εἶμι* habet unus Mut. ‖ 130. *σχινδαλάμους* Brunckius: *σκινδάλμους* et *σκινδαλάμους* ‖ 148. *πῶς τοῦτο δὴ ᾿μέτρησε* Cobetus; *πῶς δῆτα τοῦτ᾿ ἐμέτρησε* vulgo, *πῶς δῆτα τοῦτο διεμέτρησε* R aliique ‖ 151. *ψυχέντος: ψυχείσῃ* libri, *ψυγέντος* Herwerdenus, quod *ψυχέντος* scripsi. cf. Cobetum NL. p. 498 ‖ 179. *θυμάτιον* Hermannus: *θοἰμάτιον* ‖ 185. *εἰκέναι* Brunckius: *ἐοικέναι* ‖ 189. *τουτογὶ* Porsonus: *τοῦτό γε, τοῦτ᾿ ἔτι* codices, *τοῦτό γ᾿ ἔτι* Reisigius ‖ 195. *ὑμῖν* scholiastes: *ἡμῖν* ‖ 203. *ἀναμετρῆσαι* Cobetus: *ἀναμετρεῖσθαι* ‖ 209. delet Cobetus ‖ *ἀττικὸν: Ἀττικὴ* Dobraeus ‖ 214. *ποῦ ᾿σθ᾿:* libri *ποῦ ᾿στιν* ‖ 215. *πάνυ: πάλιν* V, *μέγα* scholiastes et Suidas, *νυν* Bergkius ‖ 216. *πάλιν* Sauppius: *πάνυ* ‖ 217. *νὴ Δί᾿:* hoc vulgo cum disciputi oratione coniunctum Strepsiadae dedit Cobetus ‖ 238. *με διδάξῃς* Bentleius: *μ᾿ ἐκδιδάξῃς* ‖ *ἕνεκ᾿: οὕνεκ᾿* Bentleius ‖ 251. *ὀρθῶς: ὄντως* Herwerdenus ‖ 260. *τρῖμμα:* vulgo *τρίμμα* ‖ 261. *ἀτρεμεί* Hermannus: *ἀτρεμὶ* et *ἀτρέμας* ‖ 272. *Νείλου ᾿ν προχοαῖς:* vulgo *Νείλου προχοαῖς* ‖ *ἀρύεσθε: ἀρύτεσθε* Suidas ‖ 282. *τ᾿* et *θ᾿* om. R aliique; locus nondum perpurgatus ‖ 296. *σκώψει* Elmsleius: *σκώψεις* Brunckius, *σκώψῃς* codices ‖ 297. *ἀοιδῆς* C. F. Hermannus: *ἀοιδαῖς* ‖ 322. *φανερὰς* Halbertsma: *φανερῶς* ‖ 324. *ἡσυχῆ* Elmsleius: *ἡσύχως* et *ἥσυχα* ‖ 329. *ᾔδησθ᾿* Blaydesius: *ᾔδεις* codices, *ᾔδης* Brunckius ‖ 334. recte opinor delet Bergkius ‖ 337. *εἶτ᾿ ἀερίους: εἶτα δι᾿ αὔρας* Kockius, an *εἶτ᾿ αἰθερίους?* ‖ 348. *πάνθ᾿: πᾶν* fort. rectius Vat. Urb. ‖ 351. *τί δ᾿ ἆρ᾿* Brunckius: libri *τί γὰρ*, quod revocandum ‖ 361. *πλὴν εἰ:* vulgo *πλὴν ἢ* ‖ 366. *ἡμῖν: ὑμῖν* Dobraeus ‖ 372. *τοι δὴ τῷ νῦν* Porsonus: *τοι τῷ νυνὶ* ‖ 377. *εἶτα βαρεῖαι:* haec ante *κατακρημνάμεναι* transponi vult Bergkius ‖ 380. *ἐλελήθειν* Cobetus: *ἐλελήθει* ‖ 384. *εἰς ἀλλήλας: ἀλλήλαισιν* V ‖ 386. *ἐμπλησθεὶς: ἐμπλήμενος* Cobetus ‖

394. Strepsiadae tribuit Hermannus, et ita codd. Dobraei; vulgo Socratis est ‖ 399. *πῶς*: *πῶς δῆτ'* plerique, *δῆτ'* V ‖ 401. *Ἀθηνέων* Porsonus: *Ἀθηναίων* et *Ἀθηνῶν* ‖ 402. *παθὼν*: libri *μαθὼν* ‖ 408. *νὴ τὸν Δί' ἔγωγ'*: *νὴ Δί' ἔγωγ'* V, *νὴ Δί' ἐγὼ γοῦν* reliqui, *τὸν* addidit Cobetus ‖ 412. *παρ' ἡμῶν*: *δικαίως* Laertius ‖ 413. *διάξεις* Cobetus: *διαζῇς* Laertius, *γενήσει* codices Aristophanis ‖ 414. *εἶ γὰρ μνήμων* Laertius: *εἰ μνήμων εἶ* ‖ 415. *κοὔτε τι* Laertius: *καὶ μὴ* ‖ *οὔθ' — οὔτε* Laertius: *μήθ' — μήτε* ‖ 416. *οὔτε — οὔτ' ἀρίστων* Laertius: *μήτε — μήτ' ἀριστᾶν* ‖ 417. *καὶ γυμνασίων*: *κἀδηφαγίας* Laertius ‖ 420. *οὕνεκά* Cobetus: *ἐνεκέν* ‖ 423. *ἄλλο τι δῆτ' οὖν*: *ἄλλ' ἔτι δῆτ' οὖν* Porsonus, *ἄλλο τι οὖν ἢ* Halbertsma ‖ *οὐδὲν* Bentleius: *οὐδένα* ‖ 426. *οὐδ' ἂν σπείσαιμ'*: *οὐδὲ σπείσαιμ'* Cobetus ‖ 439. *ἀτεχνῶς* Cobetus: *χρήσθων ἀτεχνῶς* ‖ 440. *τοὐμὸν* Cobetus: *τό γ' ἐμὸν* ‖ 442. *ῥιγῶν* Heindorfius: *ῥιγοῦν* ‖ *δαίρειν* Scaliger: *δέρειν* et *δαίρειν* ‖ 451. *ματτυολοιχός* Bentleius: *ματιολοιχός* libri. videtur aliud quid latere ‖ 457. 62. 66. *ΧΟΡΟΣ* Bentleius pro *ΣΩΚΡΑΤΗΣ* ‖ 483. *ἢ* Dobraeus: *εἰ* ‖ 486. 87. recte suspectat Kockius ‖ 489. *προβάλλω σοι*: *προβάλω σοι* Hirschigius, *προβάλλωμαί σοι* V, *προβάλλωμαι* vulgo ‖ 511. *οὕνεκα* Brunckius: *εἵνεκα* et *ἕνεκα* ‖ 513. *ὅτι*: *ἐπεὶ*? ‖ 520. *νικήσαιμί τ' ἐγὼ* Bentleius: *νικήσαιμ' ἔγωγε* ‖ 523. *πρώτην* Welckerus: *πρώτους* ‖ 533. *ὑμῶν* Sauppius: *ὑμῖν* ‖ 538. *σκυτίον* cod. Dobraei; *σκύτινον* reliqui ‖ *καθειμένον*: *καθημμένον* Dobraeus ‖ 552. *τοῦτον — μητέρα.*: *οὐ τὸν — μητέρα;* Geelius Mnem. I, 420 ‖ 553. *πρώτιστος* Cobetus: *πρότερον* R, *πρώτιστον* reliqui ‖ 558. *ἄλλοι*: malim *ἄλλοι* ‖ 575. *πρόσσχετε* Bentleius: *προσέχετε* ‖ 577. 78. *πόλιν, δαιμόνων*: *πόλιν δαιμόνων θ'* Cobetus ‖ 588. *ταῦτα*: *πάντα*? ‖ 592. *'ν τῷ* Sauppius: *τῷ* ‖ 595. *αὖτε*: *αὖ σὲ* Bergkius ‖ 614. *σεληναίας*: an *σεληναῖον* cum cod. Dobraei? ‖ 615. *φησιν, ὑμᾶς δ' οὐκ* Bentleius: *φησιν ὑμᾶς κοὐκ* ‖ 622. *ἤτοι*: vulgo *ἢ τὸν* ‖ 638. *ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν* Hermannus, ante quem *ἢ ῥυθμῶν ἢ περὶ ἐπῶν* legebatur, *ἢ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν* A ‖ 647. *τάχα* Reiskius: *ταχὺ* ‖ 652. *νὴ τὸν Δί'* vulgo Strepsiadae assignatum Socrati dedit Hirschigius ‖ 657. *ἀδικώτατον*: *ἀδικώτερον*? ‖ 659. *ὀρθῶς*: *ὄντως* Kiehlius Mnem. I, 421 ‖ 661. post hunc duo versus excidisse putat Bentleius ‖ 662. *ἅ*: *ὃ* R, *ὅτι* Cobetus ‖ 663. *ἀλέκτορα*: vulgo *ἀλεκτρυόνα* ‖ 664. *φέρ'. ὅπως;* Hermannus: libri *φέρε. πῶς;* ‖ 666. *τὸν δ' ἕτερον*: *τὸν ἕτερον δ'* Cobetus ‖ 669. *σου*: *σοι* Cobetus ‖ 676. *'νεμάττετο* Dobraeus: *γ' ἀνεμάττετο* ‖ 679. totus versus ante Hermannum Strepsiadae erat; Bergkius Strepsiadae *τὴν καρδόπην*; reliqua Socrati dedit ‖ 681. *ἔτι δέ γε*: *ἔτι γε* RV, *ἔτι δή γε* vulgo ‖ 687. *οὐκ ἔστ'* Kockius: *ἔστ' οὐκ* ‖ 696. *ἱκετεύω 'νταῦθά γ'* Dobraeus: *ἱκετεύω σ' ἐνταῦθ'* RVA, *ἱκετεύω σ' ἐνθάδ'* reliqui ‖ 733. *οὐ δῆτ'*: *οὐδέν γ'* duo codd. Dobraei ‖ 734. *πλὴν εἰ*: vulgo *πλὴν ἢ* ‖ 740. *ἴθ' ἐγκαλύπτου* Cobetus: *ἴθι νυν καλύπτου* ‖ 744. *κἆτα*: *καὶ κατὰ* Bergkius ‖ *τὴν γνώμην*: *τῇ γνώμῃ*? an 745 *αὖ σὺ* pro *αὐτὸ*? ‖ 750. *δὲ* Hermannus: *δὴ* ‖ 762. *εἶλλε*: *ἴλλε* unus liber ‖ 769—72. ante Reisigium Socratis erant ‖ 776. *ἀποστρέψαι'*: vulgo *ἀποστρέψαις* ‖ 783. *διδάξαιμ' ἂν* Elmsleius ad Med. 290: *διδαξαίμην* vulgo ‖ 786. *ἦν ὅ* Kockius: *νῦν, νυνί, δή γε, δῆτα* codd. an *δὴ τὸ*? ‖ 798. *ἐγὼ*: *γὰρ* Reizius ‖ 817. *Δί' οὐ*: vulgo *Δία* ‖ 819. *τὸ* Valckenarius: *τὸν* ‖ 821. *ἀρχαικά* Dindorfius: *ἀρχαϊκά* ‖ 823. *τι* addunt RV aliique: omittunt plerique ‖ *ὅ* Mut.: *ὅ σὺ* reliqui ‖ 824. *διδάξεις* Dawesius: *διδάξῃς* ‖ 825. *νυνὶ* V: *νῦν δὴ* Reisigius, *νῦν νὴ* vulgo, *νῦν* R, *νυνδὴ* Halbertsma ‖ 827. *ἔστ' ἔτ'* Kockius: *ἔνεστιν* R, *ἔστι* vulgo ‖ 827. 28. *ἀλλὰ τίς; δῖνος*: deleta Phidippidae persona Hermannus *ἀλλά τις Δῖνος* ‖ 838. *καταλόει* Bekkerus: *καταλούει* ‖ 847. *τοῦτον τί ὀνομάζεις*: *τοῦτον τίν' ὀνομάζεις* Mehler. Mnem. I, 421, *τουτονὶ τίνα νομίζεις* RV, *τοῦτον τίνα νομίζεις* vulgo, *τουτονὶ τί νομίζεις* Reisigius

‖ 855. ἐτῶν: τῶν ἐτῶν RVA, quod ferri potest deleto ἂν cum AV ‖ 861. πιϑόμενος Suidas: πειϑόμενος ‖ 862. οἶδ᾽: οἶσϑ᾽ Kockius ‖ 869. κρεμαϑρῶν οὔπω: κρεμαϑρῶν οὐ vulgo, κρεμαστρῶν οὐ Bentleius ‖ ἐνϑαδί: ἐνϑάδε ‖ 872. ἴδιον: vulgo ἠλίϑιον ‖ 876. καίτοι: καίτοι γε R ‖ 883. fortasse ex 113 repetitus ‖ 884. in margine posui, ut voluit iam Dobraeus, ac deest in codd. nonnullis ‖ 884 et 85. seclusit Bergkius ‖ 887. ἐγὼ δ᾽ ἄπειμι Bentleius: ἐγὼ δ᾽ ἀπέσσομαι AR, ἐγὼ δ᾽ ἀπέσομαι reliqui, quae verba cum vulgo Strepsiadae tribuantur, Socrati assignanda esse vidit Beerius ‖ νυν Dindorfius: νῦν R, δ᾽ οὖν vulgo, γοῦν AV aliique ‖ 901. ᾽γὼ αὔτ᾽ Hermannus: γ᾽ αὐτὰ R, ταὔτ᾽ reliqui ‖ 913. μολύβδῳ Brunckius: μολίβδῳ ‖ 916. διὰ σ᾽ οὐ Hermannus: διὰ σὲ δὲ ‖ 918. γνωσϑήσει τοί Hermannus: καὶ γνωσϑήσει vulgo, γνωσϑήσει RV ‖ 925. ὤμοι σοφίας: ἄγαμαι σοφίας Kockius ‖ 929. οὐχὶ — ὤν.: ἢ σὺ — ὤν; Dobraeus dubitanter ‖ 933. κλαύσει, τὴν χεῖρ᾽ ἢν ἐπιβάλλῃς: κλαύσει, τὴν χεῖρ᾽ ἐπιβάλλεις schol. metricus, κλαύσει, εἰ τὴν χεῖρ᾽ ἐπιβάλλεις Bergkius. paroemiaco si opus est, possis conicere κλαύσει τὴν χεῖρ᾽ ἐπιβάλλων ‖ 948. ὑπὸ τῶν γνωμῶν: τῶν γνωμιδίων? ‖ 962. ᾽νενόμιστο Brunckius: νενόμιστο ‖ 965. ἀϑρόους: vulgo ἀϑρόους ‖ 966. αὖ: ἂν Kockius ‖ 968. ἐντειναμένους: ἐντυναμένης R, ἐντειναμένης Hermannus ‖ 971. ἐπετρίβετο: ἐνετρίβετο? ‖ 976. ἐρασταῖσιν Toupius: ἐρασταῖς ‖ 977. ἠλείφετο Cobetus: ἠλείψατο ‖ 982. ἄνηϑον Dindorfius: ἂν ἄνηϑον et ἄνηϑον ‖ 986. μαραϑωνομάχους: μαραϑωνομάχας V ‖ 987. ἱματίοις προδιδάσκεις V et Mut., ἱματίοισι διδάσκεις plerique ‖ 989. τις dubitanter Hermannus: τῆς ‖ 995. μέλλει Reizius: μέλλεις ‖ 1005. Ἀκαδήμιαν codices ‖ 1007. μίλακος: σμίλακος RV ‖ 1012. λευκήν: praestat fortasse λαμπρὰν, quod habent codd. aliquot ‖ 1023. ἀναπλήσει: σ᾽ ἀναπλήσει recte codd. plures ‖ 1040. τοῖσιν νόμοις ἐν Kockius: καὶ τοῖσι νόμοις καὶ vulgo, τοῖσι νόμοισι καὶ RV, καὶ τοῖς νόμοις καὶ Porsonus ‖ 1052. ἐστὶ ταὔτ᾽: ἐστιν αὔτ᾽ Reisigius ‖ 1062. εἰπών: εὑρών? ‖ 1063. δι᾽ αὐτὸ Porsonus: διὰ τοῦτο ‖ 1066. Δία Elmsleius: Δι᾽ οὐ ‖ 1073. πότων: malim ποτῶν ‖ 1075. φύσεως: φύσεος Bentleius ‖ 1103. βινούμενοι: libri κινούμενοι ‖ 1109. οἷον Teuffelius: οἵαν ‖ 1110. οἵαν: οἷον RV ‖ 1115. δ᾽ ἃ Halbertsma: ἃ ‖ 1116. τῶν δικαίων: τοῦ δικαίου Cobetus ‖ 1119. τε καὶ τὰς Coraes: τεκούσας ‖ 1122. προσεχέτω ante Bentleium ‖ 1137. καί μου: vulgo ἐμοῦ ‖ μέτρι᾽ ἄττα Porsonus: μέτριά τε RV, μέτρι᾽ ἄτα alii ‖ 1141. καὶ δικάσεσϑαι Kusterus: nisi praestat κἂν δικάσασϑαι, libri καὶ δικάσασϑαι ‖ 1143. μεμάϑηκέ γ᾽ Cobetus: μεμάϑηκεν ‖ 1169. τὸν υἱόν Dindorfius: τὸν υἱόν σου RV, omittunt reliqui ‖ 1176. ἐστὶν ἀττικὸν: ἐστὶ τἀττικὸν? ‖ 1179. ἡμέρα vulgo cum Phidippidae verbis coniunctum Strepsiadae dedit Geelius Mnem. I, 422 ‖ 1182. γένοιτ᾽: γένοιντ᾽ Fritzschius ‖ 1183. γένοιτο: γένοιντο Fritzschius ‖ 1184. αὐτή: αὕτη RV fortasse rectius ‖ γένοιτ᾽ ἂν: imo γένοιτο ‖ 1192. προσέϑηχ᾽ Hirschigius: προσέϑηκεν ‖ 1194. διαλλάττοινϑ᾽ Hirschigius: ἀπαλλάττοινϑ᾽ ‖ 1238. χόας Elmsleius: χοᾶς et χοὰς ‖ 1246. ἀποδώσειν σοι δοκεῖ: Beerius Pasiae continuavit, cum antea testis verba essent sine interrogatione scripta et μοι, quod etiam R habet, posito pro σοι ‖ 1262. τί δ᾽ ὅστις: imo τί δ᾽; ὅστις ‖ 1275. οὐκ — ὑγιαίνεις: haec fort. Amyniae sunt ‖ τί δαί: forsan ἰαί scribendum idque sequentibus Strepsiadis versibus coniungendum ‖ 1276. ὥσπερ: ὦνερ? ‖ 1277. προσκεκλήσεσϑαί γέ μοι: προσκεκλῆσϑαί μοι δοκεῖς RV ‖ 1285. μοι: γοῦν expectabam ‖ 1286. ἀπόδοτε RV: ἀπόδος γε reliqui. fort. ἀπόδος. τί τοῦτο δ᾽ ἔσϑ᾽ ὁ τόκος; ἢ ϑηρίον; ‖ 1296. ἀποδιώξει Elmsleius: ἀποδιώξεις ‖ 1304. ἐξαρϑεὶς Reisigius: ἐρασϑεὶς ‖ 1308. τι addidit Hermannus ‖ 1310. λαβεῖν κακόν τι Hermannus: τι κακὸν λαβεῖν ‖ 1312. ἐζήτει: ἐπεζήτει RV ‖ 1347. ᾽πεποιϑεν Dawesius: πέποιϑεν et πεποί-

θει R ‖ 1349. 50. δῆλόν γε τἀνθρώπου 'στὶ τὸ λῆμα vel δῆλόν γέ τοι τὸ λῆμα τὸ τἀνδρὸς Hermannus, δῆλόν γε τὸ λῆμ' ἐστὶ τὸ τἀνδρὸς Bentleius, δῆλόν γε τὸ λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου vulgo, δῆλόν γέ τοι τἀνδρὸς τὸ νόημα Kockius ‖ 1352. χρὴ δή: vulgo ἤδη ‖ 1356. Κρῖον Hermannus: κριὸν ‖ 1359. χρῆν σ' ἀράττεσθαι: vulgo χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαι ‖ 1365. εὐθὺς εἶπεν: εὐθὺς om. V, unde Bergkius εἶπ' ἐκεῖνον, deleto quem etiam Dindorfius suspectavit versu sequente; eum post 1364 cum Schuetzio transposuit Kockius, probabilius post 1368 Fritzschius ad Thesm. p. 438 ‖ 1366. πρῶτον: πρωκτὸν Fr. Thierschius ‖ 1371. ἐβίνει Dindorfius: ἐκίνει ‖ 1373. κἄτ': κἀγὼ vulgo, κἀγ' R ‖ εὐθὺς ἐξαράττω: an εὐθέως ἀράττω? ‖ 1374. κἀσχροῖσι: καίσχροῖσι ‖ κἄτ' ἐντεῦθεν: κἀντεῦθεν οὖν nonnulli libri, an καὶ τοὐντεῦθεν? ‖ 1378. ὦ Kockius: ὦ ‖ 1379. τυπήσομαι Buttmannus: τυπτήσομαι ‖ 1384. φράσας Cobetus: φράσαι ‖ 1385. προὐσχόμην: προὐχόμην? ‖ 1401. τὸν νοῦν μόνη Bentleius: μόνη τὸν νοῦν plerique, τὸν νοῦν μου V, τὸν νοῦν μόνον R ‖ 1402. ἢ Dindorfius: ἦν ‖ 1411. ἔστιν εὐνοεῖν: ἔστ' ἀντευνοεῖν Cobetus ‖ 1412. τύπτοντ' Brunckius ex suo codice, τύπτειν τ' vulgo, τύπτειν δ' V, τύπτειν R, quo recepto Kockius 1411. εὐνοοῦνθ' scripsit ‖ τόδ' ἐστὶν Bentleius: τοῦτ' ἐστὶν ‖ 1413. τὸ σὸν μὲν: vulgo τὸ μὲν σὸν ‖ 1418. ἢ νέους τι Kusterus: ἢ τοὺς νέους et ἢ τοὺς νεωτέρους codices, τοῦ νέου 'στὶ Bergkius ‖ 1421. θεὶς τουτονί: τιθεὶς τοῦτον ἦν libri potiores, θεὶς τοῦτον ἦν reliqui, τοῦτον τιθεὶς Hermannus ‖ 1425. εἴχομεν: ἐλάβομεν Cobetus ‖ 1427. ἀλέκτορας Bothius: ἀλεκτρυόνας ‖ 1436. τεθνήξεις Dawesius: τεθνήξει et τεθνήξῃ ‖ 1445. τί δῆτ' ἂν ἦν τὸν ἥττω ἔχων: τί δ' ἦν ἔχων τὸν ἥττω λόγον vulgo, τί δῆτ' ἂν ἔχων τὸν ἥττω λόγον V, τί δῆτ' ἀνέχων τὸν ἥττω R sine λόγον, τί δῆτ' ἂν ἦν τὸν ἥττω λόγον Hermannus ‖ 1448. ἢ ταῦτ' ἦν Kockius: ἦν ταυτὶ ‖ 1456. ταῦτ' οὔ μοι: an ταὐτά μοὐ (i. e. μοι οὐ)? ‖ 1458. ὅντιν' ἂν Porsonus: ὅταν τινὰ ‖ 1466. μετελθὼν Hermannus: μετ' ἐμοῦ γ' ἔλθ', μετ' ἐμοῦ γ' ἐλθὼν, μετ' ἐμοῦ ἐλθὼν codices ‖ 1470. οὐκ ἔστ' οὐκ: οὐκέτ' ἔστ' Porsonus ‖ 1472. τοῦτ': τότ' Bentleius ‖ 1473. διά: Δία Bentleius ‖ τουτουί: vulgo τουτονί ‖ 1474. delevit Dindorfius ‖ 1493. 95. 97. 99. hos versus uni eidemque discipulo assignavit Bergkius, qui etiam 1505 Chaerephonti probabiliter discipulum substituit ‖ 1508. 9. haec vulgo cum Strepsiadis oratione coniuncta Mercurio assignant RV, choro dedit Beerius, etiam alias ille vias tentans ‖ 1510. εἶναι Moeris: ἡμῖν.

VESPAE

V. 3. πρὤφειλες Hamakerus: προὐφείλεις Elmsleius, προὔφειλες codices ‖ 6. γ' ἐμοῦ: γέ μου mavult Dindorfius ‖ 7. τοῖν: codices ταῖν ‖ ἤδη: ὕπνον V, υπνον R, ὕπνιόν Invernizius, quod probandum ‖ 8. ἢ Berglerus: ἦ ‖ 14. ἀληθῶς per interrogationem datum Xanthiae tribuit Hamakerus ‖ 16. καταπτόμενον Brunckius: καταπτάμενον ‖ 21. πῶς δὴ ante Bentleium Sosiae erat ‖ προσερεῖ V, προσερεῖ reliqui, προτενεῖ Cobetus ad orat. de arte interpr. p. 65 ‖ 22. ὅτι: τί Cobetus ‖ 25. τοιοῦτ': ante Elmsleium τοιοῦτον, quod revocandum ‖ 26. ἔσται: ἔστι Hamakerus, qui οὐ μὰ τοὺς θεοὺς cum sequentibus Xanthiae verbis coniunxit ‖ 27. γέ τοὔστ' Dindorfius: γέ που 'στ' vulgo, γ' ἔτ' ἔστ' Hamakerus ‖ 36. ἐμπεπρημένην R, ἐμπεπρησμένην V, ἐμπεπρησμένης reliqui, ἐμπεπρημένης Bekkerus ‖ 38. τοὐνύπνιον: τοὐνυπνίου Cobetus ‖ 48. γιγνόμενος: γενόμενος Bothius ‖ 53. οὕτω σ' Geelius Mnem. I, 423: οὕτως ‖ 55. πρότερον: πρῶτον RV ‖ 61. ἐνασελγαινόμενος Hermannus* et Dindorfius: ἀνασελγαινόμενος ‖ 62. ἔλαμψε: ἀνέλαμψε Cobetus ‖ 65. ὑμῶν: ἡμῶν Hamakerus ‖ 68. ἄνω Hermannus*: ἄνω ‖ 74—84. personas distinguunt alii aliter. fuisse qui omnia uni Xanthiae tribuerent dicit scholiastes ‖ 77. ante h. v. excidisse Sosiae versum in-

tellexit Bergkius ‖ 77. ἀρχὴ Dobraeus: ἀρχῇ ‖ 86. εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' Porsonus: εἰ δ' ἠπιθυμεῖτ' ‖ 90. καθίζηται: καθέζηται Bergkius ‖ 94. τὴν ψῆφον φέρειν Hermannus*: τὴν ψῆφον ἔχειν γ' V, τὴν ψῆφον γ' ἔχειν vulgo, τὴν ψῆφον κατέχειν Hirschigius, τῶν ψήφων ἔχειν Dobraeus ‖ 97. ἦν Bentleius: ἂν ‖ 98. υἱὸν RV: τὸν vulgo, τὸν τοῦ Bentleius ‖ 100. ὡς Hamakerus: ὃς ‖ 105. προσισχόμενος Hirschigius: προσεχόμενος ‖ 111. hic versus legebatur post 136 ‖ φρυαγμοσεμνακουστίνους RVC: φρυαγμοσεμνάκους τινὰς Suidas, ὀφρυαγμοσεμνάκουστίνους Ald. et codd. nonnulli ‖ 122. δὴ δὲ: δῆτα RV quod reponendum ‖ 126. ἐξεφρείομεν: ἐξεφρίομεν RV, ἐξεφροῦμεν ἂν Porsonus. an ἐξέφρει μόνον? ‖ 135. post hunc versum in libris legitur quem posui 111 ‖ 136. transponit h. v. ante 138 Hamakerus ‖ 147. οὐ γὰρ ἐρρήσεις Hermannus* et Dindorfius: οὐκ ἐρρήσεις R, οὐκ ἐσερρήσεις reliqui, οὐκέτ' ἐρρήσεις Elmsleius ‖ 149. νῦν: malim νυν ‖ 150. ἕτερος: ἕτερός γ' RV quod reponendum ‖ 152. ὅδε addidit Hermannus*, vulgo παῖ, quod optimi libri omittunt ‖ ὠθεῖ Hermannus*: ὤθει ‖ 154. μοχλοῦ Hermannus*: μοχλόν, ‖ 155. φύλατθ' Elmsleius: φυλάττεθ' ‖ 160. ἀποσκλῆν' ἄν: vulgo ἀποσκλῆναι ‖ 162. ἔκφρες Buttmannus: ἔκφερε ‖ 175. ἵνα θᾶττον: ἵν' αὐτὸν R ‖ 176. αὕτη γ' Hirschigius: ταύτῃ γ' ‖ 177. ἔξαγ' ἔνδοθεν Cobetus: ἐξάξειν δοκῶ Elmsleius, ἐξάγειν δοκῶ libri ‖ 178. versus corruptus ‖ 180. φέρεις: φέρεις γ' Dobraeus ad Aves 1678 ‖ 183. ἴδω. ναὶ τουτονί Beerius: ἴδωμαι τουτονί libri ‖ 185. Ἀποδρασιππίδου Elmsleius: ἀπὸ Δρασιππίδου ‖ 186. Οὖτις μὰ τὸν Δί' οὔτι: οὔτοι μὰ τὸν Δί' Οὔτι Fritzschius ‖ 190. ἡσύχως RV, ἥσυχον reliqui ‖ 191. μαχεῖ Bekkerus: μάχει ‖ 198. κεκλημένης: codd. κεκλεισμένης ‖ 202. προσκυλίσον Cobetus: προσκύλιέ γ' libri, γ' omittit R ‖ 203. βωλίον Bergkius: βώλιον ‖ 207. στρουθός Dindorfius: στρουθὸς ‖ 208. μοι: μου RV et Suidas, an ποῦ? ‖ 217. νῦν — γάρ Reisigius: γὰρ — νῦν et γοῦν — γε codices, τἄρ' — νῦν recte Lentingius ‖ 220. μελισιδ — Suidas: μελησιδ — ‖ 234. 'νταυθὶ Χάβης θ' Hamakerus: 'νταῦθ' ἢ Χάβης ‖ 242. οὖν: γοῦν Hermannus* ‖ 244. ἠδίκηκεν Bergkius: ἠδίκησεν ‖ ἀλλὰ Porsonus: ἀλλὰ γὰρ ‖ 248—72. de interpolationibus horum versuum in codicibus non attinet dicere post Brunckium ‖ 251. παθὼν: vulgo μαθὼν ‖ 254. αὖθις: αὖ τοῖς Kiehlius Mnem. I, 424 ‖ 255. αὐτοί: αὖθις Kiehlius ‖ 259. μάρμαρος Hermannus*: βάρβαρος V, βόρβορος reliqui ‖ 263. recte delet h. v. Cobeto praeeunte Hamakerus ‖ τοῦτ' ἢ Flor. Christianus: ἢ τουτὶ et γ' ἢ τοῦτο ‖ ποιεῖν: ὁ Ζεὺς addunt RV ‖ 264. μὴ 'στί: γ' ἐστὶ Hamakerus ‖ πρῷα Porsonus: πρώϊα ‖ 265. βόρειον: θέρειον Hamakerus ‖ 267. ὡς: ὥστ' Cobetus ‖ 272. ἐρπύσῃ Florens Christianus: ἐξερπύσῃς ‖ 274. ἀπολώλεκεν Hermannus: ἀπολώλεκε ‖ 275. προσέκοψ' ἐν Bentleius: προσέκοψεν ‖ 277. εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ: λίθῳ, εἶτ' ἐφλέγμηνεν Hermannus*, quae si vera sunt, pro ἐφλέγμηνεν, quod secunda brevi dici non potuit, malim ἐφλέγη μέν, cui deinceps structura paululum mutata infertur καὶ ‖ 281. ὕπαγ' ὦ παῖ ὕπαγε add. Hermannus* ‖ 282. χθιζινὸν Hermannus: χθεσινὸν ‖ 283. 84. λέγων ὡς καὶ Hermannus: καὶ λέγων ὡς ‖ 291. ἐθελήσεις τί μοι οὖν ὦ: ἐθέλων γ' εἴ τι μοι ὠνεῖ Kiehlius Mnem. 1, 424 ‖ 297. παππία Bentleius: παπία ‖ 299. κρέμαισθε Dobraeus: κρέμεσθε V, κρέμοισθε reliqui ‖ 299b. οὐ τἄρα Elmsleius: οὐκ ἄρα vulgo, οὔτ' ἄρα R ‖ 302. ἒ ἒ addidit Hermannus ‖ 308. ἱρὸν Hermannus: ἱερὸν ‖ εἰπεῖν addidit Hermannus ‖ 309. ἀπαπαῖ (ἀπαπαὶ libri) φεῦ in codicibus semel scriptum duplicavit Hermannus ‖ 311. δή: vulgo γε, melius τὸ Cobetus ‖ 313. pueri erat ante Cobetum ‖ 314. ἄρ' ὦ θυλάκιόν σ' Hermannus: ἆρα σ' ὦ θυλάκιόν γ' ‖ 316. τήκομαι μὲν: κατατήκομαι Hermannus ‖ 318. ἐπακούων Cobetus: ὑπακούων ‖ 319. ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἰμ': ἀλλ' οὐ γὰρ οἷός τ' ἔτ' εἰμ' Din-

dorfius ‖ 323. Ζεῦ in libris semel positum duplicavit Porsonus ‖ μεγαβρόντα Reiskius: μέγα βρόντα libri, μέγα βροντήσας Dindorfius ‖ 334a. σύνταυθά σ': ὁ ταῦτά σ' vulgo ‖ 339. ᾗ τίνα: vulgo τίνα ‖ 342b. δημολογοκλέων: δεινολογοκλέων Hermannus*. an μισολογοκλέων? et sic Halbertsma ‖ ὅδ' addidit Hermannus* ‖ 343. σύ τι: vulgo τι ‖ 347. τουδὶ Brunckius: τοῦδε ‖ 348. πᾶν ἂν Bentleius: πᾶν ‖ 350. διαλέξαι ex Hesychio Hermannus: διορύξαι ‖ 365. καὶ νῦν: καινὴν? ‖ 366. τάχιστ' Florens Christianus: τάχιστα ‖ 378. τοῖν θεοῖν: codices ταῖν θεαῖν et τῶν θεῶν ‖ 383. ἅπαντ' ἐκκαλέσαντες Cobetus: ἅπαντες καλέσαντες ‖ 385. μανθάνετ': μέμνησθ' Bentleius ‖ 389. οἷσπερ: ὥσπερ Cobetus ‖ 394. παρὰ: πρὸς nescio quis ‖ οὐρήσω μηδ': οὐρήσομαι οὐδ' Cobetus ‖ 396. διαδὺς ἔλαθεν Porsonus: διαδύεται libri, διαδύεται αὖ Dindorfius ‖ 397. μιάρ' ἀνδρῶν Porsonus: μιαρώτατε vulgo, μιάρ' οὗτος Reisigius ‖ 399. πρύμνην Elmsleius: πρύμναν ‖ 400. ὁπόσοισι Flor. Christianus: ὁπόσοις et ὁπόσοι ‖ 401. Χρήμων: Χρῆμον Dindorfius ‖ 407. ἐντετάμεθ' ὀξύ: ἐντέτατ' ὀξύ vulgo, ἐντέταται ὀξύ Hermannus* ‖ 410—13. haec indicata in antistropha unius versus lacuna Hermannus* ita constituit καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν | ὡς ἐπ' ἄνδρ' ὀλούμενον, | μισόπολιν ὄνθ' ὅτι τε | τόνδε λόγον εἰσέφερε ‖ 414. μὴ δικάζειν Hermannus*: ὡς χρὴ μὴ δικάζειν ‖ 416. ὡς—μεθήσομαι Bdelycleoni tribuit Hamakerus; erant chori ‖ τόνδ' Porsonus: τοῦδ' ‖ 417. ἐστιν ἐμφανής: ἐστιν; ἐμφανής γε Hermannus* ‖ 418. θεοισεχθρία Bentleius: θεοσεχθρία ‖ 422. αὐτοῖς Holdenus: αὐτις et αὐτῆς ‖ ἀλλὰ πᾶς Dindorfius: ἀλλ' ἅπας ‖ 432. τὠφθαλμὼ 'ν Elmsleius: τὠφθαλμων R, τὠφθαλμὼ reliqui ‖ κεντεῖθε Florens Christianus: κεντεῖθ' οἱ δὲ ‖ 433. βοήθει Bentleius: βοηθεῖτε ‖ Μασυντία: si quid mutandum, malim Μασιστία ‖ 437. ἕν τί Berglerus: ἕν τί ‖ 442. δῆλα δ' εἰ Cobetus: δηλαδὴ ‖ 445. κυνᾶς καί: κυνῶν χαῖς Hamakerus ‖ 446. ῥιγῶν Dindorfius: ῥιγῶν γ' ‖ 452. ἄφες Cobetus: ἄνες ‖ 459. ἔντυφε: ἔκτυφε? ‖ 462. μελῶν Brunckius: μελέων ‖ 463. αὐτόδηλα Hermannus* et Dindorfius: αὐτὰ δῆλα ‖ 465. μ' ἐλάμβαν': γ' ἐλάνθαν' vulgo, γ' ἐλάμβαν' R, μ' ἐλάνθαν' Brunckius ‖ ὑπιοῦσα: ὑπιοῦσά με vulgo, ὑπιοῦσ' Brunckius ‖ 466. πόνῳ πόνηρε Lennepius: πονωπόνηρε ‖ 467. cf. ad 410 ‖ 471. ἄνευ: ἂν ἐκ? ‖ καὶ τῆς: τε καὶ Hamakerus ‖ 472. ἔλθοιμεν V: ἔλθωμεν reliqui ‖ 474. σοὺς Dindorfius: σοὶ 's Bothius, σοὶ libri ‖ ἐραστά: ἐρῶν Dindorfius ‖ 480. μήν οὔπω 'ν: μέν γ' οὐδ' ἐν vulgo, μὴν οὐδ' ἐν Brunckius, μέντ' οὐδ' Bentleius ‖ σοὐστὶν V: ποὐστὶν reliqui ‖ 481. παρεμβαλοῦμεν: παρεμπολῶμεν Richterus ‖ 483. ταῦτα ταῦτα: ταὐτὰ ταῦτα Berglerus, ταῦτα ταὐτὰ R ‖ ξυνωμότην Hamakerus: ξυνωμό R, ξυνωμότας reliqui ‖ 485. σοι Bergkius: μοι ‖ 486. οὐδέπω γ' Hermannus*: οὐδέποτέ γ' ‖ 487. ἐξεστάλης: ἐστάλης vulgo, ὧδ' ἐστάλης Hermannus* ‖ 493. ὀρφὼς Athenaeus: ὀρφῶς et ὀρφοὺς ‖ 'θέλῃ Hirschigius: θέλῃ ‖ 496. τις Brunckius: ταῖς ‖ ἡδύσματα Hermannus* et Dobraeus: ἥδυσμά τι ‖ 501. ὅτι: ὅτε Dindorfius ‖ 503. νῦν γ': νῦν vulgo ‖ 505. ὀρθρο— Florens Christianus: ὀρθο— ‖ 510. ἐγχέλεσιν Athenaeus: ἐγχέλυσιν et ἐγχελίσιν ‖ 521. τουτοισί γ': τούτοισιν Brunckius ‖ θέλω: 'θέλω recte Hirschigius ‖ 525. ἄκρατον Richterus: ἀκράτον ‖ 527. δεῖ τι λέγειν Hermannus*: λέγειν τι δεῖ ‖ 530. Bdelycleoni continuavit Hermannus* ‖ ταῦτα: ταῦτ' αὐτὰ RΓ, ταῦτα αὐτὰ V. locus nondum emendatus ‖ 532. λέγων Hirschigius: λέγειν ‖ 533. σοί: μοι Hamakerus ‖ ἀγὼν Dobraeus: ἀγὼν ‖ 535. γένοιθ' Bentleius: γένοιτο νῦν ‖ 536. σ' add. Porsonus ‖ 539. τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς: malim τί γάρ, φάθ', ὑμεῖς ‖ 542. δ' ἂν παισὶν ἐν ταῖσιν: δ' ἂν ἐν ταῖσιν vulgo ‖ 550. καί: ante Dindorfium γ' ἤ, codices ἢ καὶ ‖ 553. προσιόντι: προσιὼν τις Florens Christianus ‖ 554. τήν: τις? ‖ 565. ἀνιῶν Hermannus*: ἀνιῶν V, om. reliqui, κλάων Reisigius, λήγων Hamakerus ‖ 568.

tellexit Bergkius || 77. ἀρχὴ Dobraeus: ἀρχῇ || 86. εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' Porsonus: εἰ δ' ἠπιθυμεῖτ' || 90. καθίζηται: καθέζηται Bergkius || 94. τὴν ψῆφον φέρειν Hermannus*: τὴν ψῆφον ἔχειν γ' V, τὴν ψῆφον γ' ἔχειν vulgo, τὴν ψῆφον κατέχειν Hirschigius, τῶν ψήφων ἔχειν Dobraeus || 97. ἦν Bentleius: ἂν || 98. υἱὸν RV: τὸν vulgo, τὸν τοῦ Bentleius || 100. ὡς Hamakerus: ὃς || 105. προσισχόμενος Hirschigius: προσεχόμενος || 111. hic versus legebatur post 136 || φρυαγμοσεμνακουστίνους RVC: φρυαγμοσεμνάκους τινὰς Suidas, ὀφρυαγμοσεμνάκουστίνους Ald. et codd. nonnulli || 122. δὴ δέ: δῆτα RV quod reponendum || 126. ἐξεφρείομεν: ἐξεφρίομεν RV, ἐξεφροῦμεν ἂν Porsonus. an ἐξέφρει μόνον? || 135. post hunc versum in libris legitur quem posui 111 || 136. transponit h. v. ante 138 Hamakerus || 147. οὐ γὰρ ἐρρήσεις Hermannus* et Dindorfius: οὐκ ἐρρήσεις R, οὐκ ἐσερρήσεις reliqui, οὐκέτ' ἐρρήσεις Elmsleius || 149. νῦν: malim νυν || 150. ἕτερος: ἕτερός γ' RV quod reponendum || 152. ὅδε addidit Hermannus*, vulgo παῖ, quod optimi libri omittunt || ὠθεῖ Hermannus*: ὤθει || 154. μοχλοῦ Hermannus*: μοχλόν, || 155. φύλαττ' Elmsleius: φυλάττεθ' || 160. ἀποσκλῆν' ἂν: vulgo ἀποσκλῆναι || 162. ἔκφρες Buttmannus: ἔκφερε || 175. ἵνα θᾶττον: ἵν' αὐτὸν R || 176. αὕτη γ' Hirschigius: ταύτῃ γ' || 177. ἔξαγ' ἔνδοθεν Cobetus: ἐξάξειν δοκῶ Elmsleius, ἐξάγειν δοκῶ libri || 178. versus corruptus || 180. φέρεις: φέρεις γ' Dobraeus ad Aves 1678 || 183. ἴδω. ναὶ τουτονί Beerius: ἴδωμαι τουτονί libri || 185. Ἀποδρασιππίδου Elmsleius: ἀπὸ Δρασιππίδου || 186. Οὔτις μὰ τὸν Δί' οὔτι: οὗτοι μὰ τὸν Δί' Οὔτι Fritzschius || 190. ἡσύχως RV, ἥσυχον reliqui || 191. μαχεῖ Bekkerus: μάχει || 198. κεκλημένης: codd. κεκλεισμένης || 202. προσκυλῖσον Cobetus: προσκύλιέ γ' libri, γ' omittit R || 203. βωλίον Bergkius: βώλιον || 207. στρουθος Dindorfius: στρουθὸς || 208. μοι: μου RV et Suidas, an ποῦ? || 217. νῦν — γάρ Reisigius: γὰρ — νῦν et γοῦν — γε codices, τἄρ' — νῦν recte Lentingius || 220. μελισιδ— Suidas: μελησιδ— || 234. 'νταυθὶ Χάβης θ' Hamakerus: 'νταῦθ' ἢ Χάβης || 242. οὖν: γοῦν Hermannus* || 244. ἠδίκηκεν Bergkius: ἠδίκησεν || ἀλλὰ Porsonus: ἀλλὰ γὰρ || 248—72. de interpolationibus horum versuum in codicibus non attinet dicere post Brunckium || 251. παθὼν: vulgo μαθὼν || 254. αὖθις: αὖ τοῖς Kiehlius Mnem. I, 424 || 255. αὐτοί: αὖθις Kiehlius || 259. μάρμαρος Hermannus*: βάρβαρος V, βόρβορος reliqui || 263. recte delet h. v. Cobeto praeeunte Hamakerus || τοῦτ' ἢ Flor. Christianus: ἢ τουτὶ et γ' ἢ τοῦτο || ποιεῖν: ὁ ζεὺς addunt RV || 264. μή 'στι: γ' ἐστὶ Hamakerus || πρῷα Porsonus: πρώϊα || 265. βόρειον: θέρειον Hamakerus || 267. ὡς: ὥστ' Cobetus || 272. ἐρπύσῃ Florens Christianus: ἐξερπύσῃς || 274. ἀπολώλεκεν Hermannus: ἀπολώλεκε || 275. προσέκοψ' ἐν Bentleius: προσέκοψεν || 277. εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ: λίθῳ, εἶτ' ἐφλέγμηνεν Hermannus*, quae si vera sunt, pro ἐφλέγμηνεν, quod secunda brevi dici non potuit, malim ἐφλέγῃ μέν, cui deinceps structura paululum mutata infertur καὶ || 281. ὕπαγ' ὦ παῖ ὕπαγε add. Hermannus* || 282. χθιζινὸν Hermannus: χθεσινὸν || 283. 84. λέγων ὡς καὶ Hermannus: καὶ λέγων ὡς || 291. ἐθελήσεις τί μοι οὖν ὦ: ἐθέλων γ' εἴ τι μοι ὠνεῖ Kiehlius Mnem. 1, 424 || 297. παππία Bentleius: παπία || 299. κρέμαισθε Dobraeus: κρέμεσθε V, κρέμοισθε reliqui || 299b. οὐ τἄρα Elmsleius: οὐκ ἄρα vulgo, οὔτ' ἄρα R || 302. ἒ ἔ addidit Hermannus || 308. ἱρὸν Hermannus: ἱερὸν || εἰπεῖν addidit Hermannus || 309. ἀπαπαῖ (ἀπαπαὶ libri) φεῦ in codicibus semel scriptum duplicavit Hermannus || 311. δή: vulgo γε, melius τὸ Cobetus || 313. pueri erat ante Cobetum || 314. ἄρ' ὦ θυλάκιόν σ' Hermannus: ἄρα σ' ὦ θυλάκιόν γ' || 316. τήκομαι μὲν: κατατήκομαι Hermannus || 318. ἐπακούων Cobetus: ὑπακούων || 319. ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἴμ': ἀλλ' οὐ γὰρ οἷός τ' ἔτ' εἰμ' Din-

dorfius ‖ 323. Ζεῦ in libris semel positum duplicavit Porsonus ‖ μεγαβρόντα Reiskius: μέγα βρόντα libri, μέγα βροντήσας Dindorfius ‖ 334ᵃ. σύνταυθά σ': ὁ ταυτά σ' vulgo ‖ 339. ἢ τίνα: vulgo τίνα ‖ 342ᵇ. δημολογοκλέων: δεινολογοκλέων Hermannus*. an μισολογοκλέων? et sic Halbertsma ‖ ὅδ' addidit Hermannus* ‖ 343. σύ τι: vulgo τι ‖ 347. τουδὶ Brunckius: τοῦδε ‖ 348. πᾶν ἂν Bentleius: πᾶν ‖ 350. διαλέξαι ex Hesychio Hermannus: διορύξαι ‖ 365. καὶ νῦν: καινὴν? ‖ 366. τάχιστ' Florens Christianus: τάχιστα ‖ 378. τοῖν θεοῖν: codices ταῖν θεαῖν et τῶν θεῶν ‖ 383. ἅπαντ' ἐκκαλέσαντες Cobetus: ἅπαντες καλέσαντες ‖ 385. μανθάνετ': μέμνησθ' Bentleius ‖ 389. οἷσπερ: ὥσπερ Cobetus ‖ 394. παρὰ: πρὸς nescio quis ‖ οὐρήσω μηδ': οὐρήσομαι οὐδ' Cobetus ‖ 396. διαδὺς ἔλαθεν Porsonus: διαδύεται libri, διαδύεται αὖ Dindorfius ‖ 397. μιάρ' ἀνδρῶν Porsonus: μιαρώτατε vulgo, μιάρ' οὗτος Reisigius ‖ 399. πρύμνην Elmsleius: πρύμναν ‖ 400. ὁπόσοισι Flor. Christianus: ὁπόσοις et ὁπόσοι ‖ 401. Χρήμων: Χρῆμον Dindorfius ‖ 407. ἐντετάμεθ' ὀξύ: ἐντέτατ' ὀξύ vulgo, ἐντέταται ὀξύ Hermannus* ‖ 410—13. haec indicata in antistropha unius versus lacuna Hermannus* ita constituit καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν | ὡς ἐπ' ἄνδρ' ὀλούμενον, | μισόπολιν ὄνθ' ὅτι τε | τόνδε λόγον εἰσέφερε ‖ 414. μὴ δικάζειν Hermannus*: ὡς χρὴ μηδικάζειν ‖ 416. ὡς— μεθήσομαι Bdelycleoni tribuit Hamakerus; erant chori ‖ τόνδ' Porsonus: τοῦδ' ‖ 417. ἐστιν ἐμφανής: ἐστιν; ἐμφανής γε Hermannus* ‖ 418. θεοισεχθρία Bentleius: θεοσεχθρία ‖ 422. αὐτοῖς Holdenus: αὐτις et αὐτῆς ‖ ἀλλὰ πᾶς Dindorfius: ἀλλ' ἅπας ‖ 432. τὠφθαλμὼ 'ν Elmsleius: τὠφθαλμων R, τὠφθαλμὼ reliqui ‖ κεντεῖθε Florens Christianus: κεντεῖθ' οἱ δὲ ‖ 433. βοήθει Bentleius: βοηθεῖτε ‖ Μασυντία: si quid mutandum, malim Μασιστία ‖ 437. ἕν τί Berglerus: ἕν τι ‖ 442. δῆλα δ' εἰ Cobetus: δηλαδὴ ‖ 445. κυνᾶς καὶ: κυνῶν χαῖς Hamakerus ‖ 446. ῥιγῶν Dindorfius: ῥιγῶν γ' ‖ 452. ἄφες Cobetus: ἄνες ‖ 459. ἔντυφε: ἔκτυφε? ‖ 462. μελῶν Brunckius: μελέων ‖ 463. αὐτόδηλα Hermannus* et Dindorfius: αὐτὰ δῆλα ‖ 465. μ' ἐλάμβαν': γ' ἐλάνθαν' vulgo, γ' ἐλάμβαν' R, μ' ἐλάνθαν' Brunckius ‖ ὑπιοῦσα: ὑπιοῦσά με vulgo, ὑπιοῦσ' Brunckius ‖ 466. πόνῳ πόνηρε Lennepius: πονωπόνηρε ‖ 467. cf. ad 410 ‖ 471. ἄνευ: ἂν ἐκ? ‖ καὶ τῆς: τε καὶ Hamakerus ‖ 472. ἔλθοιμεν V: ἔλθωμεν reliqui ‖ 474. σοὺς Dindorfius: σοὶ 's Bothius, σοὶ libri ‖ ἐραστά: ἐρῶν Dindorfius ‖ 480. μην οὔπω 'ν: μέν γ' οὐδ' ἐν vulgo, μὴν οὐδ' ἐν Brunckius, μέντ' οὐδ' Bentleius ‖ σοὔστιν V: ποὔστιν reliqui ‖ 481. παρεμβαλοῦμεν: παρεμπολῶμεν Richterus ‖ 483. ταῦτα ταῦτα: ταὐτὰ ταῦτα Berglerus, ταῦτα ταὐτὰ R ‖ ξυνωμότην Hamakerus: ξυνωμό R, ξυνωμότας reliqui ‖ 485. σοι Bergkius: μοι ‖ 486. οὐδέπω γ' Hermannus*: οὐδέποτέ γ' ‖ 487. ἐξεστάλης: ἐστάλης vulgo, ὧδ' ἐστάλης Hermannus* ‖ 493. ὀρφὼς Athenaeus: ὀρφῶς et ὀρφοὺς ‖ 'θέλῃ Hirschigius: θέλῃ ‖ 496. τις Brunckius: ταῖς ‖ ἡδύσματα Hermannus* et Dobraeus: ἥδυσμά τι ‖ 501. ὅτι: ὅτε Dindorfius ‖ 503. νῦν γ': νῦν vulgo ‖ 505. ὀρθρο— Florens Christianus: ὀρθο— ‖ 510. ἐγχέλεσιν Athenaeus: ἐγχέλυσιν et ἐγχελίσιν ‖ 521. τούτοισί γ': τούτοισιν Brunckius ‖ θέλω: 'θέλω recte Hirschigius ‖ 525. ἄκρατον Richterus: ἀκράτου ‖ 527. δεῖ τι λέγειν Hermannus*: λέγειν τι δεῖ ‖ 530. Bdelycleoni continuavit Hermannus* ‖ ταῦτα: ταῦτ' αὐτὰ RΓ, ταῦτα αὐτὰ V. locus nondum emendatus ‖ 532. λέγων Hirschigius: λέγειν ‖ 533. σοί: μοι Hamakerus ‖ ἀγὼν Dobraeus: ἀγὼν ‖ 535. γένοιθ' Bentleius: γένοιτο νῦν ‖ 536. σ' add. Porsonus ‖ 539. τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς: malim τί γάρ, φάθ', ὑμεῖς ‖ 542. δ' ἂν παισὶν ἐν ταῖσιν: δ' ἂν ἐν ταῖσιν vulgo ‖ 550. καὶ: ante Dindorfium γ' ἤ, codices ἢ καὶ ‖ 553. προσιόντι: προσιών τις Florens Christianus ‖ 554. τὴν: τις? ‖ 565. ἀνιῶν Hermannus*: ἀνιῶν V, om. reliqui, κλάων Reisigius, λήγων Hamakerus ‖ 568.

ἀναπειθώμεσθα: ἀναπειθώμεθα RCD. numeri huius versus valde suspecti sunt ‖ 570. συγκύπτοντα βληχᾶται Porsonus: συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται vulgo, συγκύψανθ' ἅμ' ἅμα βληχᾶται R, συγκύψαν τ' ἀποβληχᾶται V ‖ 572. χαίρεις ἀρνὸς: χαίρω τἀρνὸς Hirschigius ‖ φωνῇ: κωλῇ Richterus ‖ ἐλεήσαις: ἐλέησον? ‖ 573. αὖ τοῖς Florens Christianus: αὐτοῖς ‖ χοιριδίοις: χοιρίοις R i. e. χοιρείοις ‖ 576. γράφομαι Brunckius: γράψομαι ‖ 577. in margine posui praeeunte Hamakero ‖ 578. τᾀδοῖα Cobetus: αἰδοῖα ‖ 588. τοί σε μόνον Reiskius: τοι σεμνὸν ‖ 589. suspectat Hamakerus ‖ 593. ὑμᾶς Brunckius: ἡμᾶς ‖ 595. πρώτιστα μίαν δικάσαντας: πρῶτον μίαν ἐκδικάσαντας Hirschigius in Philol. Gott. 1850 p. 283 ‖ 596. μόνον Florens Christianus: μόνους ‖ 599. καἰτοὐστὶν: καί τοὐστί γ' Blaydesius ad Acharn. 611 ‖ Εὐφημίδου: vulgo Εὐφημίου ‖ 600. σφόγγον Brunckius: σπόγγον ‖ 601. τῶνδ' Hamakerus: τῶν ‖ οἵων μ' Hirschigius: οἵων ‖ 605. ante h. v. Hamakerus ponit 578—82 ‖ 605. 'πελελήσμην: vulgo 'πιλελήσμην ‖ 606. κᾆτ' εἰσήκοντά με: κᾆθ' εἰσήκονθάμε V, κἄπειθ' ἥκονθ' ἅμα BΔ, κἄπειτ' εἰσήκονθ' ἅμα reliqui, κᾆτ' εἰσήκονθ' ἅμα Florens Christianus, malim nunc κᾆτ' εἰσέρποντά με ‖ 608. φιλῇ με Richterus: φιλήσῃ ‖ 609. παππίζουσ' V, παππάζουσ' reliqui ‖ τὸ addidit Florens Christianus ‖ 612. τούτοισιν Bentleius: τοῖσιν ‖ κοὐ Hermannus*: καὶ codices ‖ 614. indicavi lacunam ‖ 615—18. versus multas ob causas suspectos eieci praeeunte Hamakero ‖ 620. ante Bothium duo dimetri erant ‖ τοῦ RVΓ, τῆς τοῦ reliqui ‖ 621. ταὖθ' Dindorfius: ταῦθ' ‖ 627. γ' Hermannus*: μ' vulgo, om. V ‖ 633. λέγοντος,: vulgo λέγοντος. ‖ 634. οὔκουν: οὐκ ἀλλ' vulgo, ἀλλ' οὐκ Bergkius ‖ οὗτος Dawesius: οὕτω libri, quod revocandum ‖ 636. 37. ὡς ὅδε πάντ' ἐπῆλθε κοὐδέν τι Hermannus*: ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθεν κοὐδὲν codices, ὡς δ' ἐπὶ πάντ' ἐλήλυθεν κοὐδὲν Porsonus ‖ 642. ὡς Dindorfius: ὥσθ' ‖ 643. Bdelycleoni tribuit Hamakerus ‖ 654. τεθνήξεις Elmsleius: τεθνήσει et τεθνήξει ‖ χρῇ Brunckius: χρὴ ‖ 657. τὸν προσιόντα: νῦν προσ. Hamakerus ‖ 659. μισθοὺς καὶ: μισθώσεις Bergkius ‖ 661. ἐνιαυτοῦ Bentleius: τοὐνιαυτοῦ et τοῦ ἐνιαυτοῦ ‖ 664. ἐγίγνεθ' ὁ: ἐγίγνετο Bergkius ‖ 665. καὶ — τἄλλα ante Bothium Bdelycleoni et 666. 67. ἐς τούτους — ἀεὶ Philocleoni tribuebantur; fortasse omnia uni Bdelycleoni tribuenda ‖ 670. ἀπὸ: παρὰ Hamakerus ‖ 671. οἴσετε: δώσετε vulgo ‖ 673. ἥσθηνται V et Suidas: ἥσθηντο ‖ 674. λαγαριζόμενον Suidas: λαγαρυζόμενον libri. cf. Com. graec. II. p. 313 ‖ 678. σοὶ δ' Florens Christianus: σὺ δ' ‖ 682. δουλεία 'στὶν Porsonus: δουλεί' ἐστὶν ‖ 687. κατάπυγον Dindorfius: καταπῦγον ‖ 691. δραχμήν, κἂν ὕστερος: κἂν πάντων ὕστατος deleto δραχμὴν Cobetus ‖ 694. πρίονθ' Reisigius Coni. p. 313 et postea Dobraeus: πρίον', πρίονες, πρίων ‖ ἀντενέδωκε Dobraeus: ἀντανέδωκεν ‖ 698. καὶ τοισίδ' Hermannus*: κἀστοῖσιν ego in Philol. XIV. p. 17, καὶ τοῖσιν codices ‖ 699. ὅπῃ Suidas: ὅποι ‖ 701. ἀκαρὲς Suidas: ἀκαρῆ et ἀκαρῆι ‖ 703. τοῦθ' ὧν οὕνεκ' Brunckius: τούτων εἵνεκ' ‖ 704. ἐπισίξῃ V: ἐπισίζῃ reliqui, an σ' ἐπισίξῃ? ‖ 705. τῶν ἐχθρῶν Kusterus: τὸν ἐχθρὸν ‖ 708. προσέταττεν Dawesius: προσέταξεν ‖ 709. μυριάδ' ἂν Dobraeus: μυριάδες ‖ 710. πυῷ Dindorfius: πύῳ ‖ 711. τοῦ Bentleius: τοῦ 'ν ‖ 713. πέπονθ' Suidas: ποθ' ‖ μου τῆς χειρὸς: μου κατὰ τῆς χειρὸς vulgo, κατὰ χειρός μου Dindorfius, possis etiam μου κατὰ χειρὸς ‖ 718. κριθῶν: κριθὰς Dobraeus ‖ 723. 24. βούλει σοι, πλὴν: βούλει σοι πλὴν τοῦ RVΓ, an βούλει, πλὴν τοῦ? ‖ 726. οὐκ ἂν δικάσαις: an οὐ μὴ δικάσεις? ‖ 729—36. 743—49. carminis huius a Brunckio pessime habiti rationem antistrophicam olim monstravi Curis crit. in Com. fragm. p. 55 ‖ 743. πράγμαθ' οἷς Dindorfius: πράγματα οἷς ‖ 748. 49. μεθεστὼς — τῶν τρόπων Hirschigius ‖ 749. πιθόμενος Brunckius: πειθόμενος ‖

758. μή νυν Cobetus: μὴ νῦν ‖ 761. σοι πίθωμαι Porsonus: σοι πείθομαι RVΓ, πείθομαί σοι reliqui ‖ 765. ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 767. πρᾶτθ' ἅπερ: vulgo ταῦθ' ἅπερ ‖ 769. post h. v. fort. aliquid excidit ‖ 770. δέ: γε BΔ ‖ ταὖτ': ταὖτ' Cobetus ‖ 771. 72. ἐξέχῃ εἵλη κατ' ὄρθρον: an ἐξέγρῃ εἵλης κατ' ὄρθρον? ‖ εἵλη V, εἵλη reliqui ‖ 774. ὕοντος: ὕοντας V, in quo latet aliud quid quam ὕοντος ‖ 785. καλῶς: καλῶς γ'? ‖ 790. ἐπέθηκε: ἐνέθηκε V, quod reponendum ‖ 795. καταπέψεις Hirschigius: κατέψεις Suidas, καθέψεις codices ‖ γελῶν Tyrwhittus: λέγων ‖ 798. hic versus vulgo legitur post 812, transposuit Hermannus* ‖ 799. ταῦθ': πάνθ' Reiskius ‖ 801. ἠκηκόη Brunckius: ἠκηκόειν ‖ 805. ἑκάτειον Brunckius: ἑκατεῖον var. l. apud scholiastam, ἑκάταιον vulgo, ἑκαταῖον R ‖ 807. ὅσαπερ VΓ, ὅσαπέρ γ' reliqui ‖ 809. ἀπὸ Halbertsma: ἐπὶ ‖ 816. ἵν' ἂν Cobetus: ἵνα γ' ‖ 819. οὔπω 'ξεκόμισας: εἴ πως ἐκκομίσαις vulgo, οὔπω μοὐκόμισας Hamakerus ‖ 827. τί τίς Bothius: τί τις ‖ ἐν τῳκίᾳ vel ἐν οἰκίᾳ Dindorfius: ἐν τῇ οἰκίᾳ ‖ 833. 34. ἔνδοθεν ὅ τι ποτὲ χρῆμ' Hermannus*: ἔνδοθεν. τί ποτε τὸ χρῆμ'; ‖ 837. ὑφαρπάσας: ἁρπάσας vulgo, ἀναρπάσας Dobraeus ‖ 840. παρών: λαχών Hamakerus ‖ 842. εἰσάγῃ: εἰσαγάγῃ recte Bergkius; delet versum Hamakerus ‖ 850. τὸ χωρίον: hoc corruptum videtur ‖ 858. δή τις ἐστὶν οὐχὶ κλεψύδρα; vulgo distinguitur δή τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα; ‖ 859. αὐτὰ: πάντα? ‖ 867. ξυνεβήτην Elmsleius: ξυνέβητον ‖ 873. πλάνων: πλανῶν R ‖ προπύλου πάρος αὐλᾶς: προθύρου προσθ' πύλας R, προπύλου προσπύλας V, προθύρου πρὸς πύλας reliqui, προθύρου προπύλαις Bentleius, πρόσθεν προπυλαίου Bergkius; praetuli huic quod proxime ad cod. V fidem accedit προπύλου πάρος αὐλᾶς, quod Euripidi aliive poetae sublegit ‖ 877. τοῦτο Brunckius: τουτὶ ‖ 880. τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν: καὶ τοὺς φεύγοντας ἐλέειν RΓ ‖ 885. ταὐτά addiderunt Hermannus* et Reisigius, qui id ante ξυνευχόμεσθα posuerat ‖ 888. ἠσθήμεσθα Cobetus: ἠσθόμεσθα ‖ τῶν γε νεωτέρων Hermannus* et Reisigius: τῶν γενναιοτέρων RVΓ, τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων reliqui ‖ 890. ἰήιε παιάν addidi ‖ 894—97. Bdelycleoni dedit Elmsleius, Xanthiae Brunckius. θε (i. e. θεράπων) praefigunt R et Ald. ‖ ἐγράψατο Bentleius: ἧς ἐγράψατο ‖ 901. σεσηρώς: σεσηνὼς Richterus ‖ 902. ποῦ ποῦ δ' ὁ Lentingius: ποῦ δ' ὁ R aliique, ποῦ δ' οὐ V, ποῦ δ' οὐ schol. et libri nonnulli ‖ 903. αὖ αὖ extra versum posita esse intellexit Hamakerus ‖ 903. πάρεστιν οὗτος. ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης: in his prius οὗτος, quod R ante alterum οὗτος iterat, post πάρεστιν posui. reliqua verba ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης vulgo Bdelycleoni assignata cum sequente versu Philocleoni dedit Tyrwhittus; hunc ita sequutus sum, ut 904 Bdelycleoni relinquerem. at fortasse recte Hamakerus 903 totum delevit ‖ 905. ante Tyrwhittum Sosiae erat ‖ 907. ἧς Brunckius: ἦν B, ἦν reliqui ‖ 915. εὖ ποιεῖν: ἔτι λαθεῖν Hamakerus ‖ 917. οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί Xanthiae erant ante Hermannum* et Bergkium ‖ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί: τῶν κοινῶν· ἐμοί Dobraeus ‖ 922. ἀφῆτ' ἔτ' αὐτόν Cobetus: ἀφῆτε τοῦτον Bergkius, ἀφῆτέ γ' αὐτόν libri ‖ αὖ πολὺ: ἐν πόλει Bergkius, ἂν πολὺ Bothius ‖ 924. θυῖαν: vulgo θυείαν ‖ τὸ σκῖρον: τὸν σκίρρον Suidas ‖ 932. κατηγόρησεν V, κατηγόρευσε reliqui ‖ 935. ὁ θεσμοθέτης ποῦ 'σθ'; οὗτος, Cobetus: ὁ θεσμοθέτης, ποῦ 'σθ' οὗτος; ‖ 939. τἄλλα τὰ: τἄλλα δὲ Hamakerus ‖ προσκεκλημένα Hermannus* et Dobraeus: προσκεκαυμένα ‖ 941. οἴμ' ἐγὼ: οἶμαι 'γὼ Hirschigius ‖ 942. οὐκ αὖ RΓ, οὐκ ἂν vulgo, recte οὔκουν Reisigius ‖ 957. ὅ τι; σοῦ Dobraeus: ὅτι σοῦ codices; fort. οὐ σοῦ, loco per interrogationem elato ‖ 961. ἔγραφεν Cobetus: ἐνέγραφ' ‖ 967. ἐλέει: Dindorfius recte ut videtur ἔλει ‖ 968. τὰ addidit Hirschigius ‖ 970. οἷος — οἰκουρεῖν Brunckius: υἱος — οἰκου-

ρὸς RV, οἷος — οἰκουρὸς reliqui || 973. τί τὸ κακόν; Hamakerus: τί τὸ κακόν ποτ' RV, τί κακόν ποτ' reliqui. personarum vices distinxit Hamakerus; vulgo totus versus est Philocleonis interrogationis signo posito post μαλάττομαι || 974. περιβαίνει: περιμένει R, περβαίνει V, περιβαίνει reliqui; forsan περισαίνει || 977. κνυζούμενα: κνυζώμενα H. Stephanus || 978. αἰτεῖσθε Hirschigius: αἰτει R, αἰτεῖτε reliqui || 981. ἐξηπάτησεν Cobetus: ἐξηπάτηκεν || 983. ἐπεδάκρυσα Hirschigius: ἀπεδάκρυσα || γνώμην: γνώμην γ' recte nescio nunc quis || 991. 'νταῦθ' ἔνι Dobraeus: 'ντευθενί || 993. φέρ' ἐξεράσω ante Bergkium Philocleoni continuabantur || 995. οἴμοι — ὕδωρ fortasse Bdelycleoni continuanda sunt || 1004. πανταχοῖ Brunckius: πανταχοῦ || 1011. νῦν τὰ Burgesius: νῦν μὲν τὰ || 1013. εὐλαβεῖσθε: ἐξευλαβεῖσθε Dindorfius versibus aliter dispositis || 1014. πρὸς ὑμῶν: οὐδαμῶς recte addere videtur Hermannus* || 1025. πειρῶν Brunckius: παριὼν Bentleius, περιὼν et περιιὼν libri || 1026. ἑαυτοῦ: ἑαυτὸν Dobraeus || 1029. delet h. v. Cobetus, quo plus ausus Hamakerus totum hunc locum 1029—1042. ab Aristophane abiudicat Mnem. III, 241 sqq. || πρώτιστ' ἦρξε: πρῶτόν φησιν V, πρῶτον ἦρξε reliqui, πρῶτόν γ' ἦρξεν vulgo e coniectura Kusteri || ἀνδραρίοις φήσ': ἀνθρώποις φήσ' vulgo, ἀνθρωπίσκοις Conzius et Bothius || 1030. ἐπεχείρει: vulgo ἐπιχειρεῖν || 1032. οὗ δεινόταται: ᾧ δεινότεραι Kiehlius Mnem. I, 427 || 1033. κεφαλαί: γλῶτται recte Bentleius || 1037. αὐτὸν Bentleius: αὐτοῦ libri, αὐτὸ dubitanter Dindorfius || 1039. οἵ: χῷ Hamakerus || 1040. κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις ἐπὶ τοῖσιν: κατακλινομένους ἐν ταῖς κοίταις, ἐπὶ τοῖσί τ' Hamakerus || 1042. πολέμαρχον: πολίαρχον Hamakerus || 1044. αὐτὸν: αὐτὴν Heckerus, quod verum videtur, nisi cum Bothio malis καινοτάτας — διανοίας || 1050. εἰ παρελαύνων Bothius e scholiis: εἴπερ ἐλαύνων || 1062. δὴ μόνον τοῦτ' Bentleius: τοῦτο μόνον || ἀλκιμώτατοι Porsonus: μαχιμώτατοι vulgo, ἀνδρικώτατοι Bentleius || 1064. πολιώτεραι δή: πολιώτερα δὴ R, πολιώτεροι δὴ Suidas, πολιώτεραι δῆθ' Bergkius || 1065. αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες: οἵδ' ἐπανθοῦσι τρίχας VΓ Suidas et scholiastes, quorum V ad οἵδ' in margine annotatum habet οἱ κρόταφοι || 1066. 67. δεῖ τῶνδε ῥώμην νεανικὴν ἔχειν: pro ῥώμην V et Suidas γνώμην. locus graviter corruptus || 1069. νεανιῶν: Κλεινιῶν? || 1076. delevit Hamakerus || ἐγγενεῖς RVΓ, εὐγενεῖς reliqui || 1081. δόρει Etym. M.: δορὶ || 1084. 85. delet Hamakerus || 1185. ἐσωζόμεσθα V, ἐπαυσάμεσθα R, ἀπεωσάμεσθα vulgo, ἀπωσόμεσθα Dindorfius. scribendum ἐωσάμεσθα ex Crameri Anecd. Oxon. I. p. 446. indicatis ab Holdeno || ἑσπέραν V, ἑσπέρας R, ἑσπέρᾳ reliqui || 1086. διέπτετο Brunckius: διέπτατο || 1087. 88. hos versus transponit Hamakerus || 1087. εἶτα δ' εἰπόμεσθα R, εἶτα δ' ἑπόμεσθα V, εἶτα δ' ἑσπόμεσθα reliqui, εἶτ' ἐσεπτόμεσθα Hirschigius || 1091. ᾗ schol.: ἦν || πάντας ἐμὲ Hirschigius: πάντα με Bergkius, quod reponendum, πάντα μὴ codices || 1093. ἐκεῖσε: κεῖσε Bergkius || 1097. ὅστις Dindorfius: ὅστις ἂν RVΓ, ὃς ἂν vulgo || 1102. ἐμφερεστάτους: ὄντας ἐμφερεῖς Cobetus || 1107. ξυλλεγέντες Bentleius: ξυλλέγοντες RV, συλλέγοντες reliqui || 1108. ἄρχων Dindorfius: ἄρχων || 1110. πυκνὸς: vulgo πυκνὸν || 1112. 13. delet Hamakerus || 1114. ἡμῶν: ἡμῖν Brunckius || οἱ καθήμενοι: vulgo ἐγκαθήμενοι || 1115. delevit Hamakerus || ἡμῶν τοῦ φόρου: ἔνδον τοὐρόφου Bergkius || 1116. πόνον Dobraeus probante Bergkio: γόνον || 1118. ἐκροφῇ Reiskius: ἐκφορῇ || 1127. ἐπανθρακίδων Scaliger: ἐπ' ἀνθρακίδων || 1128. κναφεῖ Dindorfius: γναφεῖ || 1133. κἀκτρέφειν Hirschigius: καὶ τρέφειν || 1138. θυμαιτίδα: θυμοιτίδα scholiastes || 1140. delet Hamakerus || ἐγὼ: vulgo ἐγώ; || 1142. προσεικέναι Cobetus: ἐοικέναι || 1150. στῆθί γ' ἀμπισχόμενος: στῆθ' ἀμπισχόμενος V, στῆθ' ἀναμπισχόμενος R, στῆθ' ἐναμπισχό-

μενος Bergkius ‖ 1157. *ὑπολύου* Hirschigius: *ἀποδύου* vulgo, *ὑποδύου* RVΓ ‖ 1158. *ὑποδοῦ τι τὰς*: *ὑπόδυθι τὰς* vulgo, *ὑποδοῦ λαβὼν* Hirschigius ‖ 1159. *ὑποδήσασθαι* Scaliger: *ὑποδύσασθαι* ‖ 1161. *ποτ'*: *πόδ'* Brunckius ‖ 1167. *ἐπὶ γήρως* Hirschigius: *ἐπιγήρῳ* V, *ἐπὶ γήρᾳ* reliqui ‖ 1168. *ὑποδησάμενος* Scaliger: *ὑποδυσάμενος* ‖ 1169. *διασαικώνισον* ex Hesychio et Photio Dindorfius: *διασαλακώνισον* ‖ 1172. *Δοθιῆνι*: vulgo *δοθιῆνι* ‖ 1176. *τίνα*: *τίνας* alii; locus non integer ‖ 1177. *Λάμι'*: *Λαμί'* vulgo. v. ad Menandri Rel. p. 145 ‖ 1190. *ἆρ' ἐμάχετ'* Cobetus: *ἐμαχέσατ'* Dobraeus, *ἐμάχετό γ'* codices ‖ 1192. *ὢν καὶ πολιός*: *ὢν πολιὸς ὢν* V, *καὶ πολιὸς ὢν* Bergkius ‖ 1193. *βαθυτάτην*: *καθύτατην* V, *βαρυτάτην* reliqui ‖ *λαγόνα*: *λαγόνε* Dindorfius ‖ 1208. *προμάνθανε* Dobraeus: *προσμάνθανε* ‖ 1211. *κατακλινῆναι* Dindorfius ex Γ: *κατακλιθῆναι* vulgo, *κατακλῖναι* V ‖ 1219. *αὐλητρίς*: vulgo *αὐλητρὶς* ‖ 1220. *Φᾶνος*: vulgo *Φανὸς* ‖ 1221. *Ἀκέστορος* Bentleius: *Ἀκέστερος* ‖ 1222. *σκόλια πῶς δέξει;*: vulgo *σκόλι' ὅπως δέξει* ‖ *καλῶς*: hoc libri coniungunt cum *δέξει*. Philocleonis esse vidit Bergkius ‖ 1223. *οὐδ' εἰ*: vulgo *οὐδεὶς* ‖ 1226. *Ἀθηναῖός γε*: vulgo *ἐγένετ' Ἀθηναῖος* ‖ 1227. *ὡς σὺ* supplevit Bentleius: *οὐδὲ* volebat praeter Bergkium Hermannus* ‖ 1228. *τοῦτ' εἰ σὺ δράσεις*, Porsonus: *τουτὶ σὺ δράσεις;* ‖ 1231. *ἕτερ' ἀντᾴσομαι* Dobraeus: *ἕτερον ᾄσομαι* Brunckius, *ἑτέραν ᾄσομαι* codices ‖ 1235. *ἀντρέψεις* Bentleius: *ἀνατρέψεις* ‖ 1239. delevi hunc versum, ut voluit etiam Hamakerus ‖ 1244. *κἀντᾴσεται* Dobraeus: *κᾆτ' ᾄσεται* ‖ 1245. *βίον* Tyrwhittus: *βίαν* ‖ 1248. *νὴ Δί' ἐκόμπασας*: *δὴ διεκόμισας* vulgo, *δὴ διεκόμπασας* Burgesius ‖ 1252. *μεθύωμεν — μὴ μηδαμῶς* Cobetus: *μεθυσθῶμεν — μηδαμῶς* ‖ 1262. *ἀπέρχεται* Cobetus: *ἀποίχεται* ‖ 1263. *τἄρ'* Hermannus*: *γ' ἄρ'* ‖ 1264. *εἴπερ γ'*: *εἴπερ* RV ‖ 1267. *Κρωβύλου*: melius *κρωβύλων* V ‖ 1268. *ῥοᾶς* Brunckius: *ῥοιᾶς* ‖ 1270. *ἧπερ* Kusterus: *ἥπερ* ‖ 1274. *ἔλαττον* Bentleius: *ἐλάττων* ‖ 1281. *ὅντινά ποτ' ὤμοσε*: *ὅντινά ποτ' ὤμοσα* Bentleius, *ὃν ὁ πατήρ ποτ' ὤμοσε* Bergkius ‖ 1282. delet Bothius ‖ *φύσεος* Bentleius: *φύσεως* ‖ 1283. de lacuna post h. v. vide scholiastam ‖ 1286. *κακίαις* Florens Christianus: *κάκιστ'* V, *κακίσταις* reliqui ‖ 1287. *ἐκτὸς* RVΓ, *οἱ 'κτὸς* reliqui, *οὑκτὸς* Dindorfius ‖ *θεώμενοι*: *μ' οἱ θεώμενοι* RVΓ ‖ 1293. *τέγους* Bentleius: *ἐμαῖς* vulgo, om. V aliique ‖ 1300. *παροινικώτατος*: *παροινιώτατος* Elmsleius ‖ 1301. *Ἵππυλλος* Bentleius: *Ἵππυλος* ‖ 1303. *ὑβρίστατος* Cobetus: *ὑβριστότατος* ‖ 1305. 6. hi versus inverso ordine legebantur ‖ 1306. *ἐνήλλετ'* Kusterus: *ἀνήλλετ'* Lentingius, *ἐνήλατ'* et *ἐνήλλατ'* codices ‖ *'πεπόρδει* Brunckius: *πεπόρδει* ‖ *κατεγέλα*: *κἀγέλα* Dindorfius, malim *κᾆτ' ἔφλα* ‖ 1307. *κἄτυπτε δή με*: *κἄτυπτέ με* R et Suidas, *κατέτυπτέ με* V, *κἄτυπτεν ἐμὲ* Elmsleius ‖ 1310. *ἀχυρμὸν* Bergkius ad Arist. fragm. p. 545: *ἀχυρὸν* codices, *ἀχυρῶνας* vulgo ‖ 1324. *ὁδὶ δὲ καὐτός*: *ὁδὶ δὲ καὶ* VR, *ὁδὶ δὲ δὴ* vulgo, *ὁδὶ δὲ καὶ δὴ* Dobraeus ‖ 1329. *μὴ 'ρρήσεθ'* Bentleius: *μὴ 'ρρήσεσθ'* ‖ *ταυτηὶ* Bentleius: *ταύτῃ* vulgo, *ταύτηι* R ‖ 1332. 33. Bdelycleonis erant ante Beerium: Lentingius non male uni Philocleonem sequentium tribuit ‖ 1334. *ἄθροι* Hirschigius: *ἄθροοι* Dindorfius, *ἀθρόοι* vulgo ‖ 1335. *ἰὴ* Brunckius: *ἰεῦ* Bergkius, *ἰῇ* vulgo ‖ *ἰεῦ*: *ἰὴ* Dindorfius ‖ 1336. *ἀρχαῖά*: *τἀρχαῖά* Hermannus* ‖ 1338. *οὐκέτ'* de coniectura addidi ‖ 1339. *αἰβοῖ* extra versum est, cui quod vulgo praemittitur *ἰαιβοῖ* om. V ‖ 1340. *οὐκ ἄπει σύ* Dindorfius: *οὐκ ἄπεισι* codices; an *οὐκ ἀποίσεις*? ‖ *ἡμῖν* addidit Hermannus* ‖ 1347. *οὕνεκ'* Brunckius: *εἵνεκ'* ‖ 1348. *οὐδὲ φιαλεῖς*: *οὐδ' ἐφιαλεῖς* Brunckius ex Eustathio ‖ 1350. *ταῦτ'* Cobetus: *αὔτ'* ‖ 1354. *'γὼ*: recte *πω* Elmsleius ‖ 1360. *καὐτός· ἐπὶ* Brunckius in versione: *καὐτὸς ἐπὶ* ‖ 1363. *οἵως*: *οἵοις* VR ‖ 1369. *ποίαν*: *πῶς* Florens Christianus. an *τὴν*? ‖ 1371. *πού 'στί*: scribendum videtur *τοὔστι—τοί ἐστι* ‖ 1372. *τοῖς θεοῖς*:

τοῖν θεοῖν recte Richterus ‖ 1373. *ἐστιγμένην*: *ἐσχισμένην*? ‖ 1380. *νομίσας σ'* Hirschigius: *νομίσας* ‖ 1384. *θενὼν* Dindorfius: *θένων* ‖ 1386. *ὑπώπια*: *ὑπώπιον* V ‖ 1387. delevit Hamakerus ‖ 1391. *κἀπιθήκας τέτταρας*: *κἀπιθήκαν τέτταρας* V, *κἀπιθήκην τέτταρας* vulgo, *κἀπιθήκην τεττάρων* Dobraeus ‖ 1394. delet Hamakerus et 1395, *εὖ* coniecit pro *ὥστ'* ‖ 1413. *κλητεύων* Dobraeus: *κλητεύειν* ‖ *ἔοικας θαψίνῃ* Reiskius: *ἐοικὼς θαψίνῃ* ‖ 1414. *προσπολῶν* Hermannus*: *πρὸς ποδῶν* ‖ 1417. *οἴ μοι κακοδαίμων*: haec fortasse a Bdelycleone dicuntur ‖ 1418. *καλέσῃ* Reiskius: *καλέσῃς* ‖ 1423. *δευρί· πότερον ἐπιτρέπεις* Bentleius: *δευρὶ πρότερον, ἐπιτρέπεις* ‖ 1426. *οὐ δέομ' οὐδὲ*: *οὐδὲ δέομαι* Bothius non male, cum V *δέομαι* pro *δέομ'* habeat ‖ 1433. *οὗτος*: *αὐτὸς* ‖ 1440. hunc versum, qui vulgo post 1431. legitur, huc transposui, ut suasit Hamakerus ‖ 1442. *ἐνταυθὶ* Elmsleius: *ἐνταυθοῖ* ‖ 1443. *ἔγωγε* BΔ: *οἴσω σε* RV, *ἐγώ σε* Dindorfius et Hamakerus ‖ *τί ποιεῖς; ὅ τι ποιῶ*: *τί ποιήσεις; ὅ τι;* Hamakerus ‖ 1444. *εἴσω φέρω σ'*: *οἴσω τρέχων* Hamakerus ‖ 1449. *ἀπόλοι'*: *ἀπολῶ σ'* Reiskius, *ἀπολεῖς* vulgo ‖ *τοῖς σοῖς*: *τοῖσι* vulgo, *τοῖς* RV ‖ 1452. *ξηρῶν*: *σκληρῶν* Hirschigius ‖ 1454. *μεταπεσεῖται* Dobraeus: *μεταπεσεῖτ'* Bentleius, *μέγα πείσεται* R, *μεταπείσεται* V ‖ *ἐπὶ τὸ τρυφῶν* Hermannus* et Dindorfius: *ἐπὶ τὸ ῥυφᾶν* V, *ἐπιτρυφὸν* et *ἐπὶ τὸ τρυφερὸν* alii ‖ 1461. *μετεβάλοντο*: vulgo *μετεβάλλοντο* ‖ 1473. *κατακομῆσαι*: *κατακοσμῆσαι* vulgo, *γρ. κατακηλῆσαι* V ‖ 1481. *τοὺς νῦν* Bentleius: *τὸν νοῦν* ‖ *διορχησάμενος* VRΔ: *διορχησόμενος* vulgo ‖ 1482. *αὐλείοισι*: *αὐλείαισι* V ‖ 1487. *ῥύμης* Lobeckius: *ῥώμης* ‖ 1490. *πτήσσει*: *πλήσσει* Bentleius, *πτήσει* V, *πτήσσει* etiam Aelianus VH. 13, 17 ‖ 1491. *βαλλήσεις*: *βαλλήσῃ* R, *βαλλήσει* Bergkius ‖ 1492. *οὐράνιόν γ'*: *οὐράνιον* RV, *οὐρανίαν* recte forsan Hesychius ‖ 1496. *οὐκ εὖ*: *οὐκ εὖ;* recte Dobraeus Philocleoni haec assignans ‖ 1507. *οὐδὲν* Brunckius: *οὐδέν γ'* ‖ 1511. delet Hamakerus ‖ 1514. *μοι· σὺ δὲ* Hermannus*: *μ' φζυρέ* RV et *φζυρέ* ‖ 1519. *θαλασσίου θεοῦ* Bergkius: *θαλασσίου* vulgo, *θαλασσίοιο* Dindorfius; monosyllabum *θεοῦ* in parodia versus tragici nihil offensionis habet; ceterum cf. Cobeti NL. p. 10 ‖ 1521. *ἀτρυγέτου* Dindorfius: *ἀτρυγέτοιο* ‖ 1523. *πόδα κυκλοσοβεῖτε* Dindorfius: *πόδ' ἐν κύκλῳ στροβεῖτε* (*γρ. σοβεῖτε*) V, *πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε* reliqui; recte emendasse videtur Dindorfius, si modo recte haec pro antistrophicis habentur, de quo nondum omnis dubitatio mihi sublata est ‖ 1526. 27. *ὤζωσιν*: *ὠίζωσιν* R ‖ 1536. *ἡμᾶς*: *ὑμᾶς* recte Bentleius ‖ 1537. *ὀρχούμενον ὅστις*: *ὀρχούμενός τις* R, *ὀρχούμενος ὅστις* Γ, quod fortasse verum est.

PAX

V. 1. *τάχιστα*: *τάχος τῷ* Kiehlius Mnem. II, 98 ‖ 2. *δὸς — ἀπολουμένῳ*: haec ante Dobraeum servi primi erant ‖ 5. 6. *ποῦ — κατέφαγεν*: haec etiam ante Dobraeum servo primo et sequentia *μὰ τὸν — ποδοῖν* alteri tribuebantur ‖ 6. *οὐ κατέφαγεν; μά*: *κατέφαγεν; οὐ μὰ* Bergkius ‖ 7. *περικυλίσας* scholia: *περικυκλίσας* ‖ 8. vulgo servi primi est, correxit Dobraeus ‖ 12. *φησιν*: *φασιν* Bergkius. v. ad Theocriti Id. I, 50 ‖ 16. *καὶ τρῖβ' ἔθ' ἑτέρας* Dindorfius: *καὶ τρῖβ' ἑτέρας γε* vulgo, *καὶ τρῖβ' ἑτέρας* RV ‖ 18. ante Dobraeum secundo et 19. primo servo dabatur ‖ 18. *οἴσω*: an *οἶσε*? ‖ 21. *πόθεν ἄν*: *ὁπόθεν* Cobetus ‖ 32. *λάθοις* Reisigius: *λάθῃς* ‖ 41—50. personarum vices distinxi ut praeivit Dobraeus ‖ 47. *αἰνίσσεται* Dobraeus: *αἰνίττεται* ‖ 48. *τὴν σπατίλην*: *τὴν* delet Elmsleius ‖ *ἐσθίει*: *ἔσθιεν* Dobraeus ‖ 60. *ἔα ἔα*: haec ante Brunckium servi erant ‖ 66. *πρῶτον ἡνίχ'*: *ἡνίκα πρῶτον* Halbertsma ‖ 67. *ἂν ταδί* Hirschigius: *ἐνθαδί* ‖ 76. *Πηγάσιόν μοι*: *μοι* om. RV, unde ego *Πηγασίδιον*, Bergkius *Πηγάσειον* ‖ 87—89. in marginem relegavi versus ineptissimos, damnavit item Hamakerus ‖ 98.

damnat fortasse merito Hamakerus ‖ φράζω Cobetus: φράσον ‖ 100. ἀποικοδομεῖν Florens Christianus: ἀνοικοδομεῖν ‖ 107. καταγορευσῇ Cobetus: καταγορεύσῃ ‖ 110. ἀλλ'. ἰοὺ ἰοὺ ἰού: ἰοὺ bis ponit R, unde possis ἄλλα μὰ Δί'. ἰοὺ ἰοὺ ‖ 119. ὑμῖν: ὑμῶν? ‖ 153. κάτω κάρα Dindorfius: κατωκάρα ‖ βουκολήσεται: βαυκαλήσεται Heckerus ‖ 154. Πήγασε χαίρων χώρει: χαίρων Πήγασε χώρει Kiehlius Mnem. II, 98 ‖ 155. χρυσοχάλινον πάταγον: χρυσοχαλίνων Bergkius, χρυσοχάλινος nescio quis ‖ 175. στρέφει Dindorfius et post hunc Cobetus: libri στροφεῖ ‖ 176. φυλάξει Reiskius: φυλάξεις ‖ 179. θύραισιν: θύρῃσιν V ‖ 182. βδελυρὲ Suidas: μιαρὲ ‖ 187. ἐστ' Bentleius: ἐστιν ‖ 192. φέρων: φέρω Halbertsma ‖ 193. ἦλθες: εἶπας Hamakerus ‖ 195. ἰὴ ἰὴ ἰή: triplex ἰὴ suspectum ‖ 196. ὅτ': ὅτι Hamakerus ‖ οὐδ' ἔμελλες Dobraeus: οὐδὲ μέλλεις ‖ 210. οὕνεχ' Brunckius: εἵνεχ' ‖ 211. ὁτιὴ Bentleius: ὅτι ‖ 214. ὠττικίων Holdenus: ἀττικίων libri, ἀττικίον Dobraeus ‖ δίκαν Hirschigius: δίκην ‖ 215. ἀττιωνικοὶ Dobraeus: ἀττιωνικοὶ libri, ἀττικιωνικοὶ Bergkius ‖ πράξαιτ' Bekkerus: πράξαιντ' ‖ 217. ὑμεῖς εὐθύς: Cobetus εὐθύς· ἄνδρες ‖ 218. νὴ τὴν Ἀθηναίαν· μὰ Δί' οὐχὶ πειστέον: νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, νὴ Δί', οὐχὶ πειστέον vulgo ‖ 219. ἔχωμεν: ἕλωμεν Hirschigius ‖ πόλον omnes praeter RV, qui πόλιν ‖ 220. delet Halbertsma ‖ 228. 30. θυῖαν et θυΐᾳ: θυείαν et θυείᾳ ‖ 232. γνώμην: γνώμην γ' Herwerdenus ‖ 234. 35. αὐτὸς ᾐσθόμην ὥσπερ: ὥσπερ ᾐσθόμην καὐτὸς vulgo ‖ 235. 38. θυῖας: vulgo θυείας ‖ 246. ἐπιτετρίψεσθ' Elmsleius: ἐπιτρίψεσθ' ‖ 251. ante Dobraeum Πολέμῳ continuabatur ‖ οἷον: οἷα vulgo ‖ 253. χρῆσθ' ἀτέρῳ Brunckius: χρῆσθαι θατέρῳ ‖ 254. τετρωβόλου Kusterus: τετρώβολον ‖ 257. ὡς δριμὺς ante Hermannum Πολέμου erat ‖ 258. ante Hermannum Κυδοιμοῦ erat ‖ ἐνέβαλεν Hermannus: ἐνέβαλες ‖ 259. οἰσ' οἰσ' Dobraeus ad Nubes 633: οἴσεις ‖ 261. πάνυ addidit Dobraeus ‖ 262. εἰ δὲ μή, 'γὼ κλαύσομαι: εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι vulgo ‖ 265. 66. spurios censet Hamakerus ‖ 266. ταράξει: κατατρίψει? ‖ 269. Ἀθηναίοισιν ἀλετρίβανος Porsonus: Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος RV, Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος ὁρᾷς reliqui ‖ 273. delevit Dindorfius ‖ ἢ πρίν γε τὸν: εἰ πρίν γε τὸν e schol. Dobraeus, πρὶν ἤ γε τὸν Buttmannus, πρὶν τόνδε τὸν Bergkius ‖ 274. δῆτ': γέ τι R, γέ τιν' Dindorfius ‖ 280. κᾆτ' Dobraeus: κᾆτ' ‖ μάλα: μάλ' αὖ Dobraeus ‖ 282. Λακεδαιμονίοισιν ἀλετρίβανος Porsonus: Λακεδαιμονίοις ἀλετρίβανος RV, Λακεδαιμονίοις κακὸς ἀλετρίβανος reliqui ‖ 283. χωρία: hoc suspectum ‖ 303. φοινικικῶν: φοινικίδων? ‖ 316. οὔτι χαίρων: οὔτι καὶ νῦν vulgo ‖ 328. τουτί μ' ἔασον: an τοῦτ' ἔτι μ' ἔασον? ‖ 329. μηδὲν ὀρχήσησθ' ἔτι Bekkerus: μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι ‖ 332. λήξομεν: vulgo λήγομεν ‖ 334. τοί μοὖστ' Dindorfius: τοί μ' ἐστ' RV, τί μοί 'στ' vulgo ‖ 341. πλεῖν μένειν: πλημμελεῖν Herwerdenus, ἐμπιεῖν Hamakerus ‖ βινεῖν Dindorfius: κινεῖν libri, an πίνειν? ‖ 344. πυδαρίζειν: συβαρίζειν vulgo ‖ 345. ἰοῦ ἰοῦ Dindorfius: ἰοὺ ἰού ‖ 346. τὴν ἡμέραν ταύτην ποτέ Porsonus: ταύτην με τὴν ἡμέραν ποτε RV, ταύτην τὴν ἡμέραν ποτέ vulgo, ταύτην μέ ποτε τὴν ἡμέραν Dindorfius, ταύτην με τὴν ἡμέραν creticis numeris recte Bergkius ‖ 347. ἀνεσχόμην Brunckius: ἠνεσχόμην ‖ 355. ἀπολλύμεθα Kusterus: ἀπωλλύμεθα ‖ 356. δόρει Choeroboscus: δορὶ ‖ 361. ποῖ: πῇ? an πῶς? ‖ 364. οὐκοῦν ἢν λάχω: οὐκ ἢν μὴ λάχω Dobraeus ‖ 365. κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅτι: κληρῶν ποιήσεις οἶδ' ὅτι? ‖ 374. μοί νυν: νύν μοι Cobetus, an τοίνυν? ‖ 385. μηδαμῶς, μὴ μηδαμῶς: μὴ μηδαμῶς μηδαμῶς R, μηδαμῶς μηδαμῶς V, quod recte probavit Bergkius, v. ad 346 ‖ 386. παρ' ἐμοί γε Cobetus, παρ' ἐμοῦ RΓ, παρ' ἐμοῦ γε ceteri ‖ 387. νομίζων ἐν τοιούτῳ: νομίζων ἐν τῷδε τῷ vulgo, νομίζ' ἐν τουτῳὶ τῷ Bentleius et Brunckius, νομίζειν ἐν τοιῷδε Dobraeus ‖ 390. 91. μὴ γένῃ — ἡμῖν: locus malam grammaticorum sedulitatem expertus ‖ 402.

τὰ νῦν γάρ εἰσι: γέ νυνγάρ εἰσι vulgo ‖ 405. ἀναπείσεις Hirschigius: ἂν πείσαις ‖ 409. ἵνα δή τί Bentleius: ἵνα τί δή RV, ἵνα τί δὲ reliqui ‖ 412. ἡμᾶς RV: ὑμᾶς ‖ 414. παρεκλεπτέτην Brunckius: παρεκλέπτετον ‖ 415. ἁμαρτωλίας Bergkius ex Bekkeri Anecd. p. 79, 10: ἁρματωλίας codices. cf. Com. graec. II. p. 504 ‖ 417. τῶνδε καί: vulgo τήνδε καί ‖ 420. fortasse delendus ‖ διπόλει' Porsonus: διιπόλει' ‖ 421. ἄλλαι: ἄλλαι vulgo, *ceteras* Brunckius ‖ 422. Ἑρμῇ: Ἑρμῆ? ‖ 427. εἰσιόντες: hoc corruptum videtur. cf. 225 ‖ 430. τἄλλα δ': hoc etiam suspectum mihi, bene haberet καὶ γάρ ‖ 432. φιαλοῦμεν: 'φιαλοῦμεν Eustathius ‖ 433. 34. ante Dindorfium Mercurii erant ‖ 435. εὐχόμεσθα: εὐχώμεσθα codices, recte Brunckius *precamur* ‖ 446. πάσχοι τοιαῦτ' ἄτθ' Dindorfius: πάσχοιτο τοιαῦταθ' V, πάσχοι γε τοιαῦθ' reliqui ‖ 449. διαγαγεῖν Cobetus: διάγειν ‖ 450. ξυλλάβῃ: ξυλλάβοι? ‖ 453. ante Beerium chori erat, 454. Trygaei et 455. rursus chori; in eo tamen erravit, quod etiam 439. 441. 444—46 et 450—53. Trygaeo tribuit ‖ 457. δὲ μή. Bergkius: δὲ μή; ‖ γε. Bergkius: γε; ‖ 469. ἀλλ' ἄγετον νῦν ἕλκετε: ἄγετον ξυνέλκετε vulgo, ἀλλ' ἄγεθ' ἕλκετον ὠγαθέ Dindorfius, ἀλλ' ἄγετον ξυνεφέλκετε Bergkius, ἀλλ' ἄγετε ξυνανέλκετε Dobraeus, ἀλλ' ἄγεθ' ἕλκετ' ἀνέλκετε Holdenus ‖ 479. 80. Mercurio, 481—83. cum τοῖς καλῶς ἐξηγουμένοις (schol.) Trygaeo, 484. 85. choro assignavit Bergkius ‖ 489. εἶα νὴ Δία: haec Trygaeo dedit Bergkius. εἶα delet Dindorfius; credibile est poetam hic eadem posuisse verba quae in strophico versu, ut ΕΙΑΝΗΔΙΑ ex ΕΤΙΜΑΛΑ corruptum sit ‖ 491. choro dedit Bergkius ‖ 491. lacunam sic implevit Dindorfius δῆτα τόδ' ἐστὶν, Bergkius δῆτα τόδ' ὑμῶν ‖ 493. ἀργεῖοι: ὠργεῖοι vulgo; cf. versum strophicum ‖ 497. νυν Cobetus: οὖν ‖ 498. ἀνδρείως Bentleius: ἀνδρικῶς ‖ 500—507. Mercurio tribuit R, vulgo Trygaei sunt ‖ 523—26. hos versus suspectat et lacunae explendae causa ab imperito scriba suffectos esse statuit Hamakerus ‖ 529. κρομμυοξυρεγμίας: recte κρομμυοξερεγμίας Dobraeus ‖ 531. τρυγῳδῶν Brunckius: τραγῳδῶν ‖ κλαύσαρα Dindorfius: κλαῦσ' ἄρα vel κλαῦσ' ἆρα ‖ 536. κόλπου: κώμου Hamakerus probabiliter ‖ 537. χοός Elmsleius: χοῶς ‖ 542. κνάθους Cobetus: κνάθοις ‖ 548. ὁ δὲ δρεπανουργός: τὸν δὲ δρεπανουργὸν Cobetus ‖ 582. ὡς ἀσμένοισιν ἦλθες ἡμῖν φιλτάτη: ὦ φίλταθ' ὡς ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες vulgo, ὡς ἦλθες ἡμῖν ἀσμένοις ὦ φιλτάτη Dindorfius, ὡς ἀσμένοισιν ἦλθες ὦ φιλτάτη Bergkius ‖ 583. ἐδάμην Dindorfius: ἐδάμημεν ‖ 587. γεωργὸν Cobetus: γεωργικὸν ‖ 600. ὁπόσ' Bentleius: ὅσ' et ὅσσ' ‖ 603. λιπερνῆτες Diodorus Siculus: σοφώτατοι ‖ δή ξυνίετε: τις ξυνιέτω Diodorus, quod fortasse verum est ‖ 605. ἦρξεν ἄτης Seidlerus: αὐτῆς ἦρξεν codices, sed latet haud dubie aliud quid, nec sufficit quod Bergkius coniecit αὐτίχ' εἶρξεν ‖ 610. κάξεφύσησεν Bentleius: ἐξεφύσησεν ‖ 611. ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 616. ἠκηκόη scholia: ἠκηκόειν ‖ 618. πόλλ' ἄρ' Cobetus: πολλά γ' ‖ 622. κἀνέπειθον: κατ' ἔπειθον recte Cobetus ‖ 629. 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην Bentleius: φυτεύσας ἐξεθρεψάμην ‖ 630. ἐν δίκως: ἐν δίκῃ? ‖ γε addidit Bentleius ‖ 632. κατὰ δ' ὡς: κατά γ' ὡς? ‖ 640. αἰτίας: αἰτίαν Hamakerus ‖ φρονεῖ: φρονοῖ RV aliique ‖ Βρασίδα Suidas: Βρασίδου ‖ 643. ἄττα Florens Christianus: ἄττ' ἂν ‖ 644. ἐτύπτεθ' Hirschigius: ἐτύπτονθ' ‖ 664. delet Hamakerus ‖ 671. ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 676. οὕπερ Bentleius: ὅπερ ‖ 679. νῦν: Cobetus νυν ‖ 684. οὕτω Cobetus: αὐτῷ ‖ 689. γενησόμεθα. τρόπῳ τινί: γενησόμεσθα. τρόπῳ τίνι vulgo, γενησόμεσθα. τίνι τρόπῳ Dindorfius ‖ 701. fortasse spurius ‖ 711. κατελάσας: κατελάσαι Bergkius ‖ 715. βουλή σὺ scholia: σὺ βουλή ‖ 716. ῥοφήσει Elmsleius: ῥοφήσεις ‖ 720. οἴκαδ' οἴκαδ': οἴκαδ' αὖθις Cobetus, ἴθι δεῦρ' οἴκαδ' Bergkius; possunt etiam alia ludi, e. c. ἄγε νῦν vel ἄγε δῆτ' ‖ 725. θάρρει Brunckius: θάρσει ‖ 726.

κόρα: vulgo κόραι ‖ 729. τάδε τὰ σκεύη παραδόντες: τήνδε σκευὴν ἀποδύντες Hamakerus apud Cobetum NL. p. 51 ‖ 730. φῶμεν: vulgo δῶμεν ‖ 731. τὰς σκηνὰς: τὰς σκευὰς Hamakerus ‖ 742. 43. ita hos versus transposui Bergkium secutus ‖ 744. delevit Hamakerus ‖ 745. εἶτ' ἀνέροιτο Bentleius: ἐπανέροιτο ‖ 747. κἀδενδροτόμησε: recte Cobetus κἀδενδροκόπησε ‖ 752. ἐπεχείρει: ἐπιχειρεῖ alii codices, ἐπιχειρῶν Hamakerus ‖ 753. βαρβαρομύθους: βορβοροθύμους vulgo, cui quod substitui legit scholiasta ‖ 754. libri καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων: pro his reponenda esse quae Vesp. 1031 leguntur θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς intellexit Hamakerus ‖ 755. οὗ — δεινόταται: ᾧ — δεινόταται Kiehlius Mnem. I, 427 ‖ 756. γλῶτται: κεφαλαὶ ante Bentleium ‖ 770. καί: κἂν? ‖ 771. φέρε τῷ φαλακρῷ: addendum videtur τῶν ὀψαρίων vel simile quid ‖ 774. λαμπρὸν scholiasta: ἀνδρὸς ‖ 785. ὑπάκουε Bentleius: ὑπακούσῃς ‖ 801. ἡδομένη: ἡδομένη Bergkius, ἑζομένη vulgo ‖ 822. φαίνεσθε ante Dindorfium ‖ 824. ἐγὼ 'πυθόμην: ἔγωγ' ἐπυθόμην RV. locus corruptus et lacunosus ‖ 825. ἤλγουν: ἀλγῶ Hamakerus ‖ 831. ἐνδιαεριαυεριυηχέτους: ἐνδιαεριαυρινηχύτους intelligi posset ‖ 836. ὡς ἦλθ' scripsi pro vulgato ὡς δ' ἦλθ', personarum vicibus paulo aliter ac vulgo fit descriptis ‖ 837. ἑῷον: ἀοῖον vulgo, ἀῷον Bergkius ‖ ἀστέρα: nonne ἀστέρες? ‖ 847. ταύτας: ταύτας σὺ R, ταῦτα σὺ reliqui, ταύτα Brunckius ‖ ὁπόθεν Hirschigius: πόθεν ‖ 848. 49. τριώβολον, εἰ: τριώβολον. ἢ Dobraeus ‖ 851. ἄγε νυν ἴωμεν Trygaeo recte assignat Holdenus ‖ 852. τι: τί Cobetus ‖ 857. ὧδ': ἔστ' Brunckius ‖ 860. γέρων Bergkius: γέρον ‖ 864. ante Bentleium Trygaei erat ‖ εὐδαιμονέστερος: εὐδαιμονίστερος V ‖ φανεῖ Bentleius: φανεὶς ‖ 869. βινεῖν Florens Christianus: κινεῖν ‖ 869 b. σησαμὶς Dobraeus: σησάμοις B, σησαμῇ reliqui ‖ 882. αὐτὸς Seidlerus: αὐτοὺς ‖ 886. τὴν σκευὴν: τὰ σκεύη vulgo ‖ 891. ὁρᾶτ' ὀπτάνιον Dobraeus: ὁρᾶτε τοὐπτάνιον codices, ὅρα τοὐπτάνιον Dindorfius ‖ 892. ἐνταυθὶ γὰρ οὖν: ἐνταῦθα γὰρ vulgo ‖ 894. γ': θ' R, δ' Dindorfius ‖ 897. ἐς γόνατα, κῦβδ': ἐς γόνατα κύβδ' vulgo ‖ 907. θᾶσθ' Dindorfius: θέασθ' ‖ 909. ἐκεχειρίαν: δεκεχειρίαν Hamakerus ‖ 910. πολίταις Hermannus: πολίτης ‖ 916. φήσεις γ' Dindorfius: φήσεις ‖ 818. πολλῶν: πολλοῦ Hirschigius ‖ ἄξιος: αἴτιος Dawesius ‖ 919. ἀθμονεὺς Dindorfius: Ἀθμονεὺς ‖ 921. δημότην Dindorfius: δημότην ὅμιλον ‖ 922. servo datur in R, choro in ceteris, Trygaeo continuavit Bergkius ‖ 926. δέῃ Dindorfius: δέοι ‖ 928. Θεογένους Dindorfius: Θεαγένους ‖ 929 τῷ δαί: vulgo τῷ δὴ ‖ 931. γ' ἵν' ὅταν ἐν: γ' ἵν' ἐν codices ‖ 942. ὡς ταῦτα: ὥστ' αὐτὰ Dobraeus ‖ 943. νυν: vulgo νῦν ‖ 951. ὑμᾶς: ὁλὰς Bergkius ‖ 952. αὐλήσων ἄκλητος: αὐλῶν ἄκλητος Dindorfius, ἄκλητος αὐλῶν Bergkius ‖ 953. τοῦτ' εὖ: σάφ' Dindorfius ‖ 959. δαλίον Didymus: δᾳδίον ‖ ἐμβάψω: ἔμβαψον Engerus Mus. Rhen. 1856 p. 122. sequente Bergkio ‖ 960. 61. hi versus vulgo inverso ordine leguntur; correxit Engerus, quem sequutus est Bergkius ‖ 960. δὲ: τε ‖ 962. τοῖς Dindorfius: τοῖσι ‖ 967. ἄνδρες Dindorfius: ἄνδρες ‖ 973. εὐχώμεσθα δή: haec a Trygaei oratione separanda esse intellexit Cobetus, choro dedi cum Bergkio ‖ 977—86. ante Brunckium οἰκέτου erant ‖ 985. παρακύπτουσιν: παρακύπτουσ' αὖ Hirschigius, quod probandum videtur ‖ 986. ἡμᾶς: ἡμῖν V forsan recte ‖ 1000. 'κ Μεγάρων Hamakerus: μεγάλων ‖ 1023. θύρασι Dindorfius: θύραισι ‖ 1030. σοφῇ .. δόκιμον: σοφῇ ['ν πᾶσιν] δόκιμον? ‖ 1035. οὖν ἂν Dindorfius: ἂν οὖν RV ‖ 1043. καὶ γάρ: καὶ μὴν dubitanter Dobraeus, verba haec καὶ μὴν — ἐστεφανωμένος servo tribuens ‖ 1047. hunc versum, qui vulgo οἰκέτῃ tribuitur, cum Trygaei verbis οὐ — Ἱεροκλέης coniunxit Dobraeus ‖ γέ πού 'σθ': γέ τουσθ' recte Bergkius ‖ 1056. servo dedit Dobraeus ‖ 1066. αἰβοῖ βοῖ: αἰβοιβοῖ Dindorfius, qui et haec et

ἤσθην — πιθήκοις Trygaeo dedit, cum vulgo servi sint, idem τί γελᾷς, quae vulgo Trygaeus loquitur, Hierocli dedit || 1072. ἀπόλοι': ἀπολεῖ γ' Dobraeus || 1074. τόδε Dobraeus: τόγε RV, τότε vulgo || 1100. ἴκτῖνος Dindorfius: ἴκτινος || 1102—10. hos versus sic ordinat Hamakerus 1102. 1105. 1107. 1103. 1104. 1108. 1110. 1109 || 1105—10. omnia uni Trygaeo tribuit Bergkius, qui praeterea 1109. 10. ἀπένεγκον σπονδὴν scripsit || 1111. σπλάγχνων Dindorfius: τῶν σπλάγχνων || 1114. τρηχὺν Cobetus: τραχὺν || 1116. τί δ' ἐγώ; σὺ τὴν: τί δ' ἐγώ; τὴν RV, τί δ' ἔγωγε; τὴν vulgo, τί ἐγὼ δέ; τὴν Dindorfius || 1125. 26. ὁ κόραξ — Ἐλύμνιον: haec fortasse Trygaeo tribuenda || 1142. τηνικαῦτα Bentleius: τηνικάδε || 1144. ἀλλ' ἄφενε: ἀλλὰ φαῦε Dobraeus || 1147 et 48. post 1142 transponi vult Hamakerus || 1154. Ἀρχινάδου: Αἰσχινάδου vulgo || 1159. ἡνίκ' ἂν δ' Hermannus: ἡνίκα δ' ἂν et ἡνίκ' ἂν || 1164. φύσει R et Suidas, φύει reliqui || 1165. οἰδάνοντ' Bentleius: οἰδαίνοντ' || 1185. ταῦτα δ': ταῦτ' ἄρ'? || 1195. ἐπιφόρει Dobraeus: ἐπισφόρει R, ἐπείσφερε vulgo || 1210. ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ: hoc abhinc usque ad 1264. ipsum poetam (1209) sequutus restitui ubique, ubi vulgo ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ, ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ, ΣΑΛΠΙΓΓΟΠΟΙΟΣ, ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ, ΔΟΡΥΞΟΣ legitur; omnia ab uno armorum institore dici res ipsa docet et intellexit Bergkius, ubique ΟΠΛΟΠΟΙΟΣ vel ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ restituendum existimans || 1216. σφήκωμ' ἔχει πολὺν πόνον: σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον Brunckius fortasse recte || 1218. recte delevit Hamakerus || 1224. θώρακος: θώρηκος R quod verum esse potest || 1225. ἐνημμένῳ: συνημμένῳ? || 1229. 'φυβρίζων: μ' ὑβρίζων vulgo, 'νυβρίζων Bergkius, quod fortasse praestat || 1233. ἄμ' ἀμφοῖν Brunckius, ante quem ἄμ' cum praecedenti τῇδ' coniungebatur || 1244. κοττάβων: κότταβος Dobraeus || 1248. καὐτό Bentleius: καὐτός || 1250. ὥς Brunckius: ὅς || 1251. ἀντέδωκ' ἐγὼ 'ντί: ἀντέδωκά γ' ἀντὶ vulgo, ἀντέδωκ' ἀντὶ R, ἀντέδωκα κἀντὶ Engerus Mus. Rhen. 1856 p. 120 || 1256. ἀλλὰ τί: ἀλλὰ τί; Bergkius || 1260. 61. 64. remansit nescio quo errore ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ pro ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ || 1262. διαπρίσειεν: vulgo διαπρισθεῖεν || 1266. ὀρησόμενα: μινυριζόμενα Bergkius, latet aliud quid || 1267. δοκεῖν Bergkius: δοκεῖ || 1271. ᾄδων Dobraeus: ᾆδον || 1272. εἰρήνης Brunckius: εἰρήνης γ' || 1277. κλαύσει Brunckius: κλαυσεῖ || 1278. ᾄδων Dobraeus: ᾆδον || 1294. ἰών: vulgo ἰόν || 1297. ᾄσει Dawesius: ᾄσεις || 1307. ἐμβάλλετ' ὦ Bergkius: ἐμβάλλετον R, ἐμβάλλετε reliqui, quod revocandum || 1316—32. Trygaeo dat Ald. et Bergkius || 1317. κἀπιχορεύειν V, κἀπικελεύειν reliqui || 1318. νυνὶ Kusterus: νῦν || 1332. hunc versum semel habent RV, bis reliqui || Ὑμήν: Ὑμὴν ὦ V || 1340. προτεταγμένοι Bentleius: προστεταγμένοι || 1344—48. Trygaeo dedit Dawesius || 1350. post h. v. Bergkius addidit epiphonema Ὑμὴν ὦ Ὑμέναιε et 1351—57. choro continuavit || 1355—57. choro attribuit Dindorfius.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΚΩΜΩΙΔΙΑΙ

ΑΧΑΡΝΗΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
ΚΗΡΥΞ
ΑΜΦΙΘΕΟΣ
ΠΡΕΣΒΕΙΣ *Ἀθηναίων παρὰ βασιλέως ἥκοντες*
ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ
ΘΕΩΡΟΣ
ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ
ΘΥΓΑΤΗΡ *Δικαιοπόλιδος*
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ
ΛΑΜΑΧΟΣ
ΜΕΓΑΡΕΥΣ
ΚΟΡΑ *θυγατέρε τοῦ Μεγαρέως*
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ
ΒΟΙΩΤΟΣ
ΝΙΚΑΡΧΟΣ
ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαμάχου*
ΘΕΡΑΠΩΝ *Εὐριπίδου*
ΓΕΩΡΓΟΣ
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΙ

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
ἥσθην δὲ βαιά, πάνυ δὲ βαιά, τέτταρα·
ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμακοσιογάργαρα.
φέρ' ἴδω, τί δ' ἥσθην ἄξιον χαιρηδόνος;
ἐγᾦδ' ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ ηὐφράνθην ἰδών,
τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν.
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας
διὰ τοῦτο τοὔργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
ἀλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγῳδικόν,
ὅτε δὴ 'κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον,
ὁ δ' ἀνεῖπεν, εἴσαγ' ὦ Θέογνι τὸν χορόν.
πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;
ἀλλ' ἕτερον ἥσθην, ἡνίκ' ἐπὶ Μόσχῳ ποτὲ
Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος βοιώτιον.
τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδών,
ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.
ἀλλ' οὐδεπώποτ' ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι
οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς
ὡς νῦν, ὁπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας

ἑωθινῆς ἔρημος ἡ πνὺξ αὑτηί,
οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι κἄνω καὶ κάτω
τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον.
οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἥκουσιν, ἀλλ' ἀωρίαν
ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται πῶς δοκεῖς
ἐλθόντες ἀλλήλοις περὶ τοῦ πρώτου ξύλου,
ἀθρόοι καταρρέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν· ὦ πόλις πόλις.
ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν
νοστῶν κάθημαι· κᾆτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος,
στένω κέχηνα σκορδινῶμαι πέρδομαι,
ἀπορῶ γράφω παρατίλλομαι λογίζομαι,
ἀποβλέπων ἐς τὸν ἀγρὸν εἰρήνης ἐρῶν,
στυγῶν μὲν ἄστυ τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, ἄνθρακας πρίω,
οὐκ ὄξος οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ᾔδη πρίω,
ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα χὠ πρίων ἀπῆν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος
βοᾶν ὑποκρούειν λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
ἀλλ' οἱ πρυτάνεις γὰρ οὑτοιὶ μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον·
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται.

ΚΗΡΥΞ

πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν,
πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ἤδη τις εἶπε;

ΚΗΡΥΞ

τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ἐγώ.

ΚΗΡΥΞ

τίς ὤν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

Ἀμφίθεος.

ΚΗΡΥΞ

οὐκ ἄνθρωπος;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

οὔ,

ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμήν,
ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ
ἀθάνατός εἰμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιῆσαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ.
ἀλλ' ἀθάνατος ὢν ὦνδρες ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ πρυτάνεις.

ΚΗΡΥΞ

οἱ τοξόται.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεὲ περιόψεσθέ με;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦνδρες πρυτάνεις ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν
τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.

ΚΗΡΥΞ

κάθησο, σίγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ,
ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι.

ΚΗΡΥΞ

οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ποίου βασιλέως; ἄχθομαι 'γὼ πρέσβεσιν
καὶ τοῖς ταῶσι τοῖς τ' ἀλαζονεύμασιν.

ΚΗΡΥΞ

σίγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

βαβαιάξ. ὠκβάτανα τοῦ σχήματος.

ΠΡΕΣΒΥΣ

ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας
ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οἴμοι τῶν δραχμῶν.

ΠΡΕΣΒΥΣ ...

καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεσθα παρὰ Καΰ
πεδίον ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημ
ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατα
ἀπολλύμενοι.

ἑωθινῆς ἔρημος ἡ πνὺξ αὑτηί,
οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι κἄνω καὶ κάτω
τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον.
οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἥκουσιν, ἀλλ' ἀωρίαν
ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται πῶς δοκεῖς
ἐλθόντες ἀλλήλοις περὶ τοῦ πρώτου ξύλου,
ἄθροι καταρρέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν· ὦ πόλις πόλις.
ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν
νοστῶν κάθημαι· κᾆτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος,
στένω κέχηνα σκορδινῶμαι πέρδομαι,
ἀπορῶ γράφω παρατίλλομαι λογίζομαι,
ἀποβλέπων ἐς τὸν ἀγρὸν εἰρήνης ἐρῶν,
στυγῶν μὲν ἄστυ τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, ἄνθρακας πρίω,
οὐκ ὄξος οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ᾔδη πρίω,
ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα χὠ πρίων ἀπῆν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος
βοᾶν ὑποκρούειν λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
ἀλλ' οἱ πρυτάνεις γὰρ οὑτοιὶ μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον·
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται.

ΚΗΡΥΞ

πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν,
πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ἤδη τις εἶπε;

ΚΗΡΥΞ

τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ἐγώ.

ΚΗΡΥΞ

τίς ὤν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

Ἀμφίθεος.

ΚΗΡΥΞ

οὐκ ἄνθρωπος;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

οὔ,

ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμήν,
ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ
ἀθάνατός εἰμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιῆσαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ.
ἀλλ' ἀθάνατος ὢν ὦνδρες ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ πρυτάνεις.

ΚΗΡΥΞ

οἱ τοξόται.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεὲ περιόψεσθέ με;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦνδρες πρυτάνεις ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν
τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.

ΚΗΡΥΞ

κάθησο, σίγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ,
ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύητέ μοι.

ΚΗΡΥΞ

οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ποῖον βασιλέως; ἄχθομαι 'γὼ πρέσβεσιν
καὶ τοῖς ταῴσι τοῖς τ' ἀλαζονεύμασιν.

ΚΗΡΥΞ

σίγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

βαβαιάξ. ὠκβάτανα τοῦ σχήματος.

ΠΡΕΣΒΥΣ

ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας
ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οἴμοι τῶν δραχμῶν.

ΠΡΕΣΒΥΣ

καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεσθα παρὰ Καΰστριον
πεδίον ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλύμενοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

σφόδρα τἄρ᾽ ἐσωζόμην ἐγὼ
παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος.

ΠΡΕΣΒΥΣ

ξενιζόμενοι δὲ πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἡδύν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ Κραναὰ πόλις
ἆρ᾽ αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων;

ΠΡΕΣΒΥΣ

οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἡγοῦνται μόνους
τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἡμεῖς δὲ λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.

ΠΡΕΣΒΥΣ

ἔτει τετάρτῳ δ᾽ ἐς τὰ βασίλει᾽ ἤλθομεν·
ἀλλ᾽ εἰς ἀπόπατον ᾤχετο στρατιὰν λαβών,
κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;

ΠΡΕΣΒΥΣ

τῇ πανσελήνῳ· κᾆτ᾽ ἀπῆλθεν οἴκαδε.
εἶτ᾽ ἐξένιζε παρετίθει θ᾽ ἡμῖν ὅλους
ἐκ κριβάνου βοῦς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ τίς εἶδε πώποτε
βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.

ΠΡΕΣΒΥΣ

καὶ ναὶ μὰ Δί᾽ ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου
παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ᾽ ἦν αὐτῷ φέναξ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐφενάκιζες σὺ δύο δραχμὰς φέρων.

ΠΡΕΣΒΥΣ

καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐκκόψειέ γε
κόραξ πατάξας τόν τε σὸν τοῦ πρέσβεως.

ΚΗΡΥΞ

ὁ βασιλέως ὀφθαλμός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦναξ Ἡράκλεις.
πρὸς τῶν θεῶν ἄνθρωπε ναύφρακτον βλέπεις;
ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς;
ἄσκωμ᾽ ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.

ΠΡΕΣΒΥΣ

ἄγε δὴ σὺ βασιλεὺς ἅττα σ᾽ ἀπέπεμψεν φράσον
λέξοντ᾽ Ἀθηναίοισιν ὦ Ψευδαρτάβα.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ

ἰαρταμὰν ἔξαρξ᾽ ἀναπισσόναι σάτρα.

ΠΡΕΣΒΥΣ

ξυνήκαθ᾽ ὃ λέγει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω ᾽γὼ μὲν οὔ.

ΠΡΕΣΒΥΣ

πέμψειν βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.
λέγε δὴ σὺ μεῖζον καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ

οὐ λῆψι χρῦσο χαυνόπρωκτ᾽ Ἰαοναῦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οἴμοι κακοδαίμων ὡς σαφῶς.

ΠΡΕΣΒΥΣ

τί δαὶ λέγει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὅ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.

ΠΡΕΣΒΥΣ

οὐκ ἀλλ᾽ ἀχάνας ὅδε γε χρυσίου λέγει.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ποίας ἀχάνας; σὺ μὲν ἀλαζὼν εἶ μέγας.
ἀλλ᾽ ἄπιθ᾽· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος.
ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς πρὸς τουτονί,
ἵνα μή σε βάψω βάμμα σαρδιανικόν·
βασιλεὺς ὁ μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον;
ἄλλως ἄρ᾽ ἐξαπατώμεθ᾽ ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
ἑλληνικόν γ᾽ ἐπένευσαν ἄνδρες οὑτοιί,
κοὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ᾽ αὐτόθεν.
καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγᾦδ᾽ ὅτι ἐστὶ Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.
ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε,

τοιόνδε δ' ὦ πίθηκε τὸν πώγων' ἔχων
εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;

ΚΗΡΥΞ

σίγα, κάθιζε.
τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ πρυτανεῖον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κἄπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι;
τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα.
ἀλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
ἀλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ 'στιν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

οὑτοσὶ πάρα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐμοὶ σὺ ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς
σπονδὰς ποίησον πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ
καὶ τοῖσι παιδίοισι καὶ τῇ πλάτιδι·
ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνατε.

ΚΗΡΥΞ

προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.

ΘΕΩΡΟΣ

ὁδί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος ἐσκηρύττεται.

ΘΕΩΡΟΣ

χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἐν Θρᾴκῃ πολύν,

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μὰ Δί' οὐκ ἄν, εἰ μισθόν γε μὴ 'φερες πολύν.

ΘΕΩΡΟΣ

εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ'.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο.

ΘΕΩΡΟΣ

τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον·
καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ', Ἀθηναῖοι καλοί.

ὁ δ' υἱός, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα,
ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντεβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν,
ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πείθομαι
ὧν εἶπας ἐνταυθὶ σὺ πλὴν τῶν παρνόπων.

ΘΕΩΡΟΣ

καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφές.

ΚΗΡΥΞ

οἱ Θρᾷκες ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγεν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

ΘΕΩΡΟΣ

Ὀδομάντων στρατός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ποίων Ὀδομάντων; εἰπέ μοι τουτὶ τί ἦν;
τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν;

ΘΕΩΡΟΣ

τούτοις ἐάν τις δύο δραχμὰς μισθὸν διδῷ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποστένοι μέντἂν ὁ θρανίτης λεὼς
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ';

ΘΕΩΡΟΣ

ὦ μοχθηρὲ σὺ
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ταυτὶ περιείδεθ' οἱ πρυτάνεις πάσχοντά με
ἐν τῇ πατρίδι καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;
ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν

τοῖς Θρᾳξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν ὅτι
διοσημία 'στὶ καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.

ΚΗΡΥΞ

τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην.
οἱ γὰρ πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οἴμοι τάλας μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίθεος ὁδί.
χαῖρ' Ἀμφίθεε.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

μήπω γε πρὶν ἂν ἑστῶ τρέχων·
δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί δ' ἔστ';

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων
ἔσπευδον· οἱ δ' ὤσφροντο πρεσβῦταί τινες
Ἀχαρνικοί, στιπτοὶ γέροντες πρίνινοι
ἀτεράμονες μαραθωνομάχαι σφενδάμνινοι.
ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες, ὦ μιαρώτατε
σπονδὰς φέρεις τῶν ἀμπέλων τετμημένων;
κἀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον κἀβόων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οἱ δ' οὖν βοώντων· ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ἔγωγέ φημι, τρία γε ταυτὶ γεύματα.
αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

αἰβοῖ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

τί ἔστιν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ ἀρέσκουσίν μ' ὅτι
ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὄζουσι χαὖται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις
ὀξύτατον ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ἀλλ' αὗταί τοί σοι τριακοντούτιδες
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ Διονύσια,
αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος
καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,
κἀν τῷ στόματι λέγουσι, βαῖν' ὅποι θέλεις.
ταύτας δέχομαι καὶ σπένδομαι κἀκπίομαι,
χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας.
ἐγὼ δὲ πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς
ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ

ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας.

ΧΟΡΟΣ

τῇδε πᾶς ἕπου, δίωκε καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου
τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλά μοι μηνύσατε,
εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέρων.
ἐκπέφευγ', οἴχεται φροῦδος. οἴμοι τάλας τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν·
οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεότητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων ἀνθράκων φορτίον
ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων, ὧδε φαύλως ἂν ὁ
σπονδοφόρος οὗτος ὑπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος
ἐξέφυγεν οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο.
νῦν δ' ἐπειδὴ στερρὸν ἤδη τοὐμὸν ἀντικνήμιον,
καὶ παλαιῷ Λακρατείδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται. διωκτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγχάνοι ποτὲ
μηδέ περ γέροντας ὄντας ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας.
ὅστις, ὦ Ζεῦ πάτερ καὶ θεοί, τοῖσιν ἐχθροῖσιν ἐσπείσατο,
οἶσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος ἐχθοδοπὸς αὔξεται τῶν ἐμῶν χωρίων·
κοὐκ ἀνήσω πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ
ὀξὺς ὀδυνηρὸς ... ἐπίκωπος, ἵνα
μήποτε πατῶσιν ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.
ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ βλέπειν βαλληνάδε
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτέ·
ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

204—217 = 218—232

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

ΧΟΡΟΣ

σῖγα πᾶς. ἠκούσατ᾽ ἄνδρες ἄρα τῆς εὐφημίας;
οὗτος αὐτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς
ἐκποδών· θύσων γὰρ ἁνὴρ ὡς ἔοικ᾽ ἐξέρχεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
πρόιθ᾽ ὡς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος·
ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.
κατάθου τὸ κανοῦν ὦ θύγατερ, ἵν᾽ ἀπαρξώμεθα.

ΘΥΓΑΤΗΡ

ὦ μῆτερ ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,
ἵν᾽ ἔτνος καταχέω τοὐλατῆρος τουτουί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ μὴν καλόν γ᾽ ἔστ᾽ ὦ Διόνυσε δέσποτα
κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ
πέμψαντα καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν
ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ᾽ ἀγροὺς Διονύσια,
στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δέ μοι
καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.
ἄγ᾽ ὦ θύγατερ ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς
οἴσεις βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος
ὅστις σ᾽ ὀπύσει κἀκποιήσεται γαλᾶς
σοῦ μηδὲν ἧττους βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.
πρόβαινε, κἀν τὤχλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα
μή τις λαθών σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.
ὦ Ξανθία, σφῷν δ᾽ ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος
ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου·
ἐγὼ δ᾽ ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν·
σὺ δ᾽ ὦ γύναι θεῶ μ᾽ ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
Φαλῆς ἑταῖρε Βακχίου
ξύγκωμε νυκτοπεριπλάνη-
τε μοιχὲ παιδεραστά,
ἕκτῳ σ᾽ ἔτει προσεῖπον ἐς
τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-
τῷ, πραγμάτων τε καὶ μαχῶν

καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.
πολλῷ γάρ ἐσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς Φαλῆς,
κλέπτουσαν εὑρόνθ' ὡρικὴν ὑληφόρον
τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν ἐκ τοῦ φελλέως
μέσην λαβόντ' ἄραντα κατα-
βαλόντα καταγιγαρτίσαι.
Φαλῆς Φαλῆς,
ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς, ἐκ κραιπάλης
ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσει τρύβλιον·
ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

ΧΟΡΟΣ

οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος.
βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε,
παῖε πᾶς τὸν μιαρόν.
οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

Ἡράκλεις τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν συντρίψετε.

ΧΟΡΟΣ

σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν ὦ μιαρὰ κεφαλή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀντὶ ποίας αἰτίας ὠχαρνέων γεραίτατοι;

ΧΟΡΟΣ

τοῦτ' ἐρωτᾷς; ἀναίσχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς
ὦ προδότα τῆς πατρίδος, ὅστις ἡμῶν μόνος
σπεισάμενος εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην οὐκ ἴστε. μάλλ' ἀκούσατε.

ΧΟΡΟΣ

σοῦ γ' ἀκούσωμεν; ἀπολεῖ· κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μηδαμῶς πρὶν ἄν γ' ἀκούσητ'· ἀλλ' ἀνάσχεσθ' ὠγαθοί.

ΧΟΡΟΣ

οὐκ ἀνασχήσομαι· μηδὲ λέγε μοι σὺ λόγον·
ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἐ-
γὼ τεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα.
σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

284—301 = 335—346

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὠγαθοὶ τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε,
τῶν δ᾽ ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ᾽, εἰ καλῶς ἐσπεισάμην.

ΧΟΡΟΣ

πῶς δ᾽ ἔτ᾽ ἂν καλῶς λέγοις ἄν, εἴπερ ἐσπείσω γ᾽ ἅπαξ
οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ᾽ ὅρκος μένει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οἶδ᾽ ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.

ΧΟΡΟΣ

οὐχ ἁπάντων ὦ πανοῦργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ᾽ ἐγώ σου φείσομαι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐχ ἁπάντων, οὐχ ἁπάντων· ἀλλ᾽ ἐγὼ λέγων ὁδὶ
πόλλ᾽ ἂν ἀποφήναιμ᾽ ἐκείνους ἔσθ᾽ ἃ κἀδικουμένους.

ΧΟΡΟΣ

τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη καὶ ταραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κἂν γε μὴ λέγω δίκαια μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἂν λέγω λέγειν.

ΧΟΡΟΣ

εἰπέ μοι τί φειδόμεσθα τῶν λίθων ὦ δημόται
μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οἷον αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν.
οὐκ ἀκούσεσθ᾽; οὐκ ἀκούσεσθ᾽ ἐτεὸν ὠχαρνηίδαι;

ΧΟΡΟΣ

οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

δεινὰ τἄρα πείσομαι.

ΧΟΡΟΣ

ἐξολοίμην, ἢν ἀκούσω.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μηδαμῶς ὠχαρνικοί.

ΧΟΡΟΣ

ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

δήξομἄρ᾽ ὑμᾶς ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
ὡς ἔχω γ᾽ ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.

ΧΟΡΟΣ

εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοὔπος ἄνδρες δημόται
τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν ἡμῖν; μῶν ἔχει του παιδίον
τῶν παρόντων ἔνδον εἵρξας; ἢ 'πὶ τῷ θρασύνεται;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

βάλλετ' εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται.

ΧΟΡΟΣ

ὡς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσῃς ὃ μέλλεις· μηδαμῶς ὦ μηδαμῶς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.

ΧΟΡΟΣ

ἀπολεῖς ἄρ' ὁμήλικα τόνδε φιλανθρακέα;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλὰ νυνὶ λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακε-
δαιμόνιον αὐτὸν ὅτι τῷ τρόπῳ σοὔστὶ φίλος·
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τοὺς λίθους νύν μοι χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.

ΧΟΡΟΣ

οὑτοιί σοι χαμαί, καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι.

ΧΟΡΟΣ

ἐκσέσεισται χαμᾶζ'· οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐμέλλετ' ἄρα πάντως ἀνήσειν τῆς βοῆς.
ὀλίγου δ' ἀπέθανον ἄνθρακες παρνήσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία.
δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν
ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,
ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν

περὶ Λακεδαιμονίων ἅπανθ' ὅσ' ἂν λέγω·
καίτοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ

τί οὖν οὐ λέγεις, ἐπίξηνον ἐξενεγκὼν θύραζ',
ὅ τι ποτ' ὦ σχέτλιε τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
πάνυ γὰρ ἔμεγε πόθος ὅ τι φρονεῖς ἔχει.
ἀλλ' ᾗπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον ἐγχείρει λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἰδοὺ θέασαι, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί,
ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσὶ τυννουτοσί.
ἀμέλει μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι,
λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅ μοι δοκεῖ.
καίτοι δέδοικα πολλά· τούς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
ἀνὴρ ἀλαζὼν καὶ δίκαια κἄδικα·
κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι·
τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφῳ δακεῖν.
αὐτός τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον
ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
εἰσελκύσας γάρ μ' ἐς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου
κἀκυκλοβόρει κἄπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.

ΧΟΡΟΣ

τί ταῦτα στρέφει τεχνάζεις τε καὶ πορίζεις τριβάς;
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχά τιν' Ἄιδος κυνῆν·
ἀλλ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐχὶ δέξεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὥρα 'στὶν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,

359—365=385—392

καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ παῖ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

τίς οὗτος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;

ΘΕΡΑΠΩΝ

οὐκ ἔνδον ἔνδον ἐστίν, εἰ γνώμην ἔχεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

πῶς ἔνδον εἶτ' οὐκ ἔνδον;

ΘΕΡΑΠΩΝ

ὀρθῶς ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,
ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σοφῶς ὑποκρίνεται.
ἐκκάλεσον αὐτόν.

ΘΕΡΑΠΩΝ

ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ὅμως·
οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί·
Δικαιόπολις καλῶ σ' ὁ Χολλείδης ἐγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ὅμως.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

Εὐριπίδη –

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί λέλακας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀναβάδην ποιεῖς,

ἐξὸν καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι᾽ ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ᾽ ἐλεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ᾽ ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ᾽ Εὐριπίδη,
δός μοι ῥάκιόν τι του παλαιοῦ δράματος.
δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὕτη δὲ θάνατον, ἢν κακῶς λέξω, φέρει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ
ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ἀθλιωτέρου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐ Φοίνικος, οὔ·
ἀλλ᾽ ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ποίας ποθ᾽ ἁνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
ἀλλ᾽ ἦ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ᾽ ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα,
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ᾽ ὁ χωλὸς οὑτοσί;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν
χωλός· προσαιτῶν στωμύλος δεινὸς λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οἶδ᾽ ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ναὶ Τήλεφον·
τούτου δὸς ἀντιβολῶ σέ μοι τὰ σπάργανα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὦ παῖ δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ᾽ ἄνωθεν τῶν θυεστείων ῥακῶν
μεταξὺ τῶν Ἰνοῦς. ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ,
ἐνσκευάσασθαί μ᾽ οἷον ἀθλιώτατον.
Εὐριπίδη, ᾽πειδήπερ ἐχαρίσω ταδί,

κἀκεῖνά μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν,
τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ μύσιον.
δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμί, φαίνεσθαι δὲ μή·
τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ' ὃς εἴμ' ἐγώ,
τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ.
εὖ γ' οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίμπλαμαι.
ἀτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ
γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί δ' ὦ τάλας σε τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

χρέος μὲν οὐδέν, βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

λυπηρὸς ἴσθ' ὢν κἀποχώρησον δόμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

φεῦ·
εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἄπελθε νῦν μοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μᾶλλά μοι δὸς ἓν μόνον
κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

φθείρου λαβὼν τόδ'· ἴσθ' ὀχληρὸς ὢν δόμοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὔπω μὰ Δί' οἶσθ' οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά.
ἀλλ' ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη τουτὶ μόνον
δός μοι χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὤνθρωπ᾽ ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν·
ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀπέρχομαι.
καίτοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἑνὸς οὗ μὴ τυχὼν
ἀπόλωλ᾽. ἄκουσον ὦ γλυκύτατ᾽ Εὐριπίδη·
τουτὶ λαβὼν ἄπειμι κοὐ πρόσειμ᾽ ἔτι·
ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀπολεῖς μ᾽. ἰδού σοι. φροῦδά μοι τὰ δράματα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ᾽ οὐκέτ᾽, ἀλλ᾽ ἄπειμι. καὶ γάρ εἰμ᾽ ἄγαν
ὀχληρός, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ᾽. ἐπελαθόμην
ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα.
Εὐριπίδιον ὦ γλυκύτατον καὶ φίλτατον,
κάκιστ᾽ ἀπολοίμην, εἴ τί σ᾽ αἰτήσαιμ᾽ ἔτι,
πλὴν ἓν μόνον, τουτὶ μόνον τουτὶ μόνον,
σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἁνὴρ ὑβρίζει· κλῇε πηκτὰ δωμάτων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ θύμ᾽ ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.
ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅσον τὸν ἀγῶν᾽ ἀγωνιεῖ τάχα,
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν ὦ θυμέ· γραμμὴ δ᾽ αὑτηί.
ἕστηκας; οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην;
ἐπῄνεσ᾽· ἄγε νυν ὦ τάλαινα καρδία
ἄπελθ᾽ ἐκεῖσε, κᾆτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
παράσχες εἰποῦσ᾽ ἅττ᾽ ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.
τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγαμαι καρδίας.

ΧΟΡΟΣ

τί δράσεις; τί φήσεις; ἀλλ᾽ ἴσθι νυν
ἀναίσχυντος ὢν σιδηροῦς τ᾽ ἀνήρ,
ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα
ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν τἀναντία.
ἁνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμ᾽. εἶά νυν,
ἐπειδήπερ αὐτὸς αἱρεῖ, λέγε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μή μοι φθονήσητ᾽ ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ᾽ ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγῳδίαν ποιῶν.
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγῳδία.
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν δίκαια δέ.
οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γάρ ἐσμεν οὑπὶ ληναίῳ τ᾽ ἀγών,
κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἥκουσιν οὔτ᾽ ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ᾽ ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα,
καὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν οὑπὶ Ταινάρῳ θεὸς
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα.
ἀτὰρ φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γὰρ ἄνδρες, οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω,
μέμνησθε τοῦθ᾽ ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω,
ἀλλ᾽ ἀνδράρια μοχθηρά, παρακεκομμένα,
ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα,
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
κεἴ που σίκυον ἴδοιεν ἢ λαγῴδιον
ἢ χοιρίδιον ἢ σκόροδον ἢ χόνδρους ἅλας,
ταῦτ᾽ ἦν μεγαρικὰ κἀπέπρατ᾽ αὐθήμερον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ κἀπιχώρια,
πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγαράδε
νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι·
κᾆθ᾽ οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη
Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὑλύμπιος
ἤστραπτ᾽ ἐβρόντα ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,

τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω. 508

ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκόλια γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῇ μήτ' ἐν ἀγορᾷ
μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν οὐρανῷ μένειν.
ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ 'πείνων βάδην,
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο τὸ ψήφισμ' ὅπως
μεταστραφείη τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
οὐκ ἠθέλομεν δ' ἡμεῖς δεομένων πολλάκις.
κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν· ἀλλὰ τί ἐχρῆν εἴπατε.
φέρ' εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει
ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἦ πολλοῦ γε δεῖ·
καὶ κάρτα μέντἂν εὐθέως καθείλκετε
τριακοσίας ναῦς, ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, παλλαδίων χρυσουμένων,
στοιᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων·
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων,
αὐλῶν κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· τὸν δὲ Τήλεφον
οὐκ οἰόμεσθα; νοῦς ἄρ' ὑμῖν οὐκ ἔνι.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

ἄληθες ὦπίτριπτε καὶ μιαρώτατε;
ταυτὶ σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν ἡμᾶς λέγειν,
καὶ συκοφάντης εἴ τις ἦν ὠνείδισας;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ λέγει γ' ἅπερ λέγει
δίκαια πάντα κοὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

εἶτ' εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὔτ' ἐχρῆν;
ἀλλ' οὔτι χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

οὗτος σὺ ποῖ θεῖς; οὐ μενεῖς; ὡς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

ἰὼ Λάμαχ᾽ ὦ βλέπων ἀστραπάς,
βοήθησον ὦ γοργολόφα φανείς,
ἰὼ Λάμαχ᾽ ὦ φίλ᾽ ὦ φυλέτα·
εἴτε τις ἔστι ταξίαρχός τις ἢ
τειχομάχας ἀνήρ, βοηθησάτω
τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.

ΛΑΜΑΧΟΣ

πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας;
ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;
τίς γοργόν᾽ ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

ΧΟΡΟΣ

ὦ Λάμαχ᾽, οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακορροθεῖ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ Λάμαχ᾽ ἥρως ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι κἀστωμυλάμην.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τί δ᾽ εἶπας ἡμᾶς; οὐκ ἐρεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ οἶδά πω·
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων εἰλιγγιῶ.
ἀλλ᾽ ἀντιβολῶ σ᾽ ἀπένεγκέ μου τὴν μορμόνα.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἰδού.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

παράθες νυν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ

κεῖται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τουτὶ πτίλον σοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τῆς κεφαλῆς νύν μου λαβοῦ,
ἵν᾽ ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.

ΛΑΜΑΧΟΣ

οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν;
πτίλον γάρ ἐστιν;

ΔΙΚΑΙ. *ὦ Λάμαχ᾽ ἥρως τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων.* 575
ΛΑΜΑΧΟΣ *οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε;* 578

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
εἰπέ μοι τίνος ποτὲ
ὄρνιθός ἐστιν; ἆρα κομπολακύθου;

ΛΑΜΑΧΟΣ
οἴμ᾽ ὡς τεθνήξεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
μηδαμῶς ὦ Λάμαχε·
οὐ γὰρ κατ᾽ ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ᾽ ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ᾽ οὐκ ἀπεψώλησας; εὔοπλος γὰρ εἶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ
ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν πτωχὸς ὤν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός;

ΛΑΜΑΧΟΣ
ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
ὅστις; πολίτης χρηστός, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ᾽ ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης,
σὺ δ᾽ ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

ΛΑΜΑΧΟΣ
ἐχειροτόνησαν γάρ με

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
κόκκυγές γε τρεῖς.
ταῦτ᾽ οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσιν,
νεανίας δ᾽ οἵος σὺ διαδεδρακότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμάς,
Τισαμενοφαινίππους Πανουργιππαρχίδας,
ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι τοὺς δ᾽ ἐν Χαόσιν,
Γερητοθεοδώρους Διομειαλαζόνας,
τοὺς δ᾽ ἐν Καμαρίνῃ κἀν Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ.

ΛΑΜΑΧΟΣ
ἐχειροτονήθησαν γάρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
αἴτιον δὲ τί
ὑμᾶς μὲν ἀεὶ μισθοφορεῖν ἁμηγέπῃ,
τωνδὶ δὲ μηδέν᾽; ἐτεὸν ὦ Μαριλάδ[illegible]
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸ[illegible]
ἀνένευσε· καίτοι γ᾽ ἐστὶ σώφ[illegible]
τί δαὶ Δράκυλλος ἢ Εὐφο[illegible]

εἶδέν τις ὑμῶν τἀκβάταν' ἢ τοὺς Χαόνας;
οὔ φασιν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας καὶ Λάμαχος,
οἷς ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρῴην ποτέ,
ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας,
ἅπαντες ἐξίστω παρῄνουν οἱ φίλοι.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ὦ δημοκρατία ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐ δῆτ' ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἀεὶ πολεμήσω καὶ ταράξω πανταχῇ
καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖσι κατὰ τὸ καρτερόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι καὶ Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτίοις
πωλεῖν ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή.

ΧΟΡΟΣ

ἀνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν.
ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν,
οὔπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων ὡς δεξιός ἐστιν·
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις,
ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.
φασὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητής,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαυνοπολίτας.
πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες
πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν· κἀπειδὴ τοῦτό τις εἴποι,
εὐθὺς διὰ τοὺς στεφάνους ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.
εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας,
ηὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων τιμὴν περιάψας.
[illegible] ποιήσας πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
[illegible] ...μους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας ὡς δημοκρατοῦνται.
[illegible] ...κ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
[illegible] ...θυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
[illegible] Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

εἰπέ μοι τίνος ποτὲ
ὄρνιθός ἐστιν; ἆρα κομπολακύθου;

ΛΑΜΑΧΟΣ

οἴμ' ὡς τεθνήξεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μηδαμῶς ὦ Λάμαχε·
οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; εὔοπλος γὰρ εἶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν πτωχὸς ὤν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός;

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὅστις; πολίτης χρηστός, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης,
σὺ δ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἐχειροτόνησαν γάρ με

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κόκκυγές γε τρεῖς.
ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσιν,
νεανίας δ' οἷος σὺ διαδεδρακότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμάς,
Τισαμενοφαινίππους Πανουργιππαρχίδας,
ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι τοὺς δ' ἐν Χαόσιν,
Γερητοθεοδώρους Διομειαλαζόνας,
τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ κἀν Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἐχειροτονήθησαν γάρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

αἴτιον δὲ τί
ὑμᾶς μὲν ἀεὶ μισθοφορεῖν ἁμηγέπῃ,
τωνδὶ δὲ μηδέν'; ἐτεὸν ὦ Μαριλάδη
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἕνῃ;
ἀνένευσε· καίτοι γ' ἐστὶ σώφρων κἀργάτης.
τί δαὶ Δράκυλλος ἢ Εὐφορίδης ἢ Πρινίδης;

εἶδέν τις ὑμῶν τἀκβάταν ἢ τοὺς Χάονας;
οὔ φασιν. ἀλλ᾽ ὁ Κοισύρας καὶ Λάμαχος,
οἷς ὑπ᾽ ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρῴην ποτέ,
ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας,
ἅπαντες ἐξίστω παρῄνουν οἱ φίλοι.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ὦ δημοκρατία ταῦτα δῆτ᾽ ἀνασχετά;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐ δῆτ᾽ ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἀλλ᾽ οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἀεὶ πολεμήσω καὶ ταράξω πανταχῇ
καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖσι κατὰ τὸ καρτερόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι καὶ Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτίοις
πωλεῖν ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή.

ΧΟΡΟΣ

ἀνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ᾽ ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν.
ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν,
οὔπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων ὡς δεξιός ἐστιν·
διαβαλλόμενος δ᾽ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις,
ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.
φασὶν δ᾽ εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητής,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήθ᾽ ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ᾽ εἶναι χαυνοπολίτας.
πρότερον δ᾽ ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες
πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν· κἀπειδὴ τοῦτό τις εἴποι,
εὐθὺς διὰ τοὺς στεφάνους ἐπ᾽ ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.
εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας,
ηὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων τιμὴν περιάψας.
ταῦτα ποιήσας πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
καὶ τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας ὡς δημοκρατοῦνται.
τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἥξουσιν ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσ᾽ εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

οὕτως αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόρρω κλέος ἥκει,
ὅτε καὶ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασανίζων
ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν,
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά·
τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γεγενῆσθαι
κἂν τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας.
διὰ ταῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται
καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.
ἀλλ' ὑμεῖς τοι μή ποτ' ἀφῆθ'· ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια·
φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὥστ' εὐδαίμονας εἶναι,
οὐ θωπεύων οὐδ' ὑποτείνων μισθοὺς οὐδ' ἐξαπατύλλων,
οὐδὲ πανουργῶν οὐδὲ κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων.
πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω.
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται, κοὐ μή ποθ' ἁλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὢν ὥσπερ ἐκεῖνος
δειλὸς καὶ λακαταπύγων.
δεῦρο μοῦσ' ἐλθὲ φλεγυρὰ πυρὸς ἔχουσα μένος ἔντονος ἀχαρνική.
οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων φέψαλος ἀνῆλατ' ἐρεθιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι,
ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι,
οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάττωσιν, οὕτω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος εὔτονον ἀγροικότονον
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην.
οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων ὧν ἐναυμαχήσαμεν
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχομεν,
οἵτινες γέροντας ἄνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς
ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους,

665—691 = 692—718

οἷς Ποσειδῶν ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν,
οὐχ ὁρῶντες οὐδὲν εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.
ὁ δὲ νεανίαν ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν
ἐς τάχος παίει ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασιν·
κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν
ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν.
ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, κᾆτ' ὀφλὼν ἀπέρχεται,
εἶτ' ἀλύει καὶ δακρύει καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους,
οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι τοῦτ' ὀφλὼν ἀπέρχομαι.
ταῦτα πῶς εἰκότα, γέροντ' ἀπολέσαι πολιὸν ἄνδρα περὶ κλεψύδραν,
πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα καὶ θερμὸν ἀπομορξάμενον ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολύν,
ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν;
εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν ἐδιώκομεν,
νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα, κᾆτα προσαλισκόμεθα.
πρὸς τάδε τί ἀντερεῖ Μαρψίας;
τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν ἥλικον Θουκυδίδην
ἐξολέσθαι συμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ;
ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπεμορξάμην ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον,
ὃς μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης,
οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαίαν ῥᾳδίως ἠνέσχετ' ἄν,
ἀλλὰ κατεπάλαισε μὲντἂν πρῶτον Εὐάθλους δέκα,
κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους,
ὑπερετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἐᾶθ' ὕπνου τυχεῖν,
ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφάς, ὅπως ἂν ᾖ
τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος,
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος καὶ λάλος χὠ Κλεινίου.
κἀξελαύνειν χρὴ τὸ λοιπόν, κἂν φύγῃ τις ζημιοῦν,
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς.

ἐνταῦθ᾽ ἀγοράζειν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἔξεστι καὶ Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτίοις.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι
τρεῖς τοὺς λαχόντας τούσδ᾽ ἱμάντας ἐκ Λεπρῶν.
ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω
μήτ᾽ ἄλλος ὅστις φασιανός ἐστ᾽ ἀνήρ.
ἐγὼ δὲ τὴν στήλην καθ᾽ ἣν ἐσπεισάμην
μέτειμ᾽, ἵνα στήσω φανερὰν ἐν τἀγορᾷ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ἀγορὰ ᾽ν Ἀθάναις χαῖρε Μεγαρεῦσιν φίλα.
ἐπόθουν τυ ναὶ τὸν φίλιον ἅπερ ματέρα.
ἀλλ᾽ ὦ πονηρὰ κόρια κἀθλίω πατρός,
ἄμβατε ποττὰν μᾶδδαν, αἴ χ᾽ εὕρητέ πᾳ.
ἀκούε δὴ πότεχέ τ᾽ ἐμὶν τὰν γαστέρα·
πότερα πεπρᾶσθαι χρῄδδετ᾽ ἢ πεινῆν κακῶς;

ΚΟΡΑ

πεπρᾶσθαι πεπρᾶσθαι.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ἐγώνγα καὐτός φαμι. τίς δ᾽ οὕτως ἄνους
ὃς ὑμέ κα πρίαιτο φανερὰν ζαμίαν;
ἀλλ᾽ ἔστι γάρ μοι μεγαρικά τις μαχανά.
χοίρως γὰρ ὑμὲ σκευάσας φασῶ φέρεν.
περίθεσθε τάσδε τὰς ὁπλὰς τῶν χοιρίων.
ὅπως δὲ δοξεῖτ᾽ ἦμεν ἐξ ἀγαθᾶς ὑός·
ὡς ναὶ τὸν Ἑρμᾶν, εἴπερ ἵξεῖτ᾽ οἴκαδις,
τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμῶ κακῶς.
ἀλλ᾽ ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ῥυγχία,
κἤπειτεν ἐς τὸν σάκκον ὧδ᾽ ἐσβαίνετε.
ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε καὶ κοΐξετε
χήσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.
ἐγὼν δὲ καρυξῶ. Δικαιόπολις δὲ πᾷ;
Δικαιόπολι, ἦ λῇς πρίασθαι χοιρία;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί; ἀνὴρ Μεγαρικός;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ἀγορασοῦντες ἵκομες.

---

722 ἐφ᾽ ᾧτε πωλεῖν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
πῶς ἔχετε;
ΜΕΓΑΡΕΥΣ
διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
ἀλλ' ἡδύ τοι νὴ τὸν Δί', ἢν αὐλὸς παρῇ.
τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρῆς νῦν;
ΜΕΓΑΡΕΥΣ
οἷα δή.
ὄκα μὲν ἐγὼν τηνῶθεν ἐμπορευόμαν,
ἄνδρες πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τᾷ πόλι,
ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
αὐτίκ' ἄρ' ἀπηλλάξεσθε πραγμάτων.
ΜΕΓΑΡΕΥΣ
σά μάν;
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;
ΜΕΓΑΡΕΥΣ
παρ' ἀμὲ πολυτίματος ᾇπερ τοὶ θεοί.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
ἅλας οὖν φέρεις;
ΜΕΓΑΡΕΥΣ
οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε;
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
οὐδὲ σκόροδα;
ΜΕΓΑΡΕΥΣ
ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς τῶν ἀεί,
ὄκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες
πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
τί δαὶ φέρεις;
ΜΕΓΑΡΕΥΣ
χοίρως ἐγώνγα μυστικάς.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον.
ΜΕΓΑΡΕΥΣ
ἀλλὰ μὰν καλαί.
ἄντεινον αἰ λῇς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;
ΜΕΓΑΡΕΥΣ
χοῖρος ναὶ Δία.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί λέγεις σύ; ποδαπὴ χοῖρος ἥδε;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

μεγαρικά.
ἢ οὐ χοιρός ἐσθ' ἅδ';

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

οὐ δεινά; θᾶσθε τῶδε τὰς ἀπιστίας·
οὔ φατι τάνδε χοῖρον ἦμεν. ἀλλὰ μάν,
αἱ λῇς, περίδου μοι περὶ θυμιτιδᾶν ἁλῶν,
αἰ μή 'στιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ναὶ τὸν Διοκλέα
ἐμά γα. τὺ δέ νιν ἤμεναι τίνος δοκεῖς;
ἦ λῇς ἀκοῦσαι φθεγγομένας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

νὴ τοὺς θεοὺς
ἔγωγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

φώνει δὴ τὺ ταχέως χοιρίον.
οὐ χρῇσθα σιγῆν, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένα;
πάλιν τὺ ἀποισῶ ναὶ τὸν Ἑρμᾶν οἴκαδις.

ΚΟΡΗ

κοΐ κοΐ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

αὕτα 'στὶ χοῖρος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
ἀτὰρ ἐκτραφείς γε κύσθος ἔσται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

πέντ' ἐτῶν,
σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' οὐχὶ θύσιμός ἐστιν αὑτηγί.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

σά μάν;
πᾷ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κέρκον οὐκ ἔχει.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

νεαρὰ γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα
ἑξεῖ μεγάλαν τε καὶ παχεῖαν κἠρυθράν.
ἀλλ' αἱ τράφεν λῇς, ἅδε τοι χοῖρος καλά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ὁμοματρία γάρ ἐστι κἠκ τωὐτῶ πατρός.
αἴκα παχυνθῇ δ' ἀναχνοανθῇ θ' ὕθριχι,
κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύεν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' οὐχὶ χοῖρός τἀφροδίτῃ θύεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γα δαιμόνων.
καὶ γίνεταί γα τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς
ἅδιστον ἂν τὸν ὀδελὸν ἀμπεπαρμένον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ναὶ τὸν Ποτειδᾶν καὶ κ' ἄνις γα τῶ πατρός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί δ' ἐσθίει μάλιστα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

πάνθ' ἅ κα διδῷς.
αὐτὸς δ' ἐρώτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

χοῖρε χοῖρε.

ΚΟΡΑ

κοΐ κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; . . .

ΚΟΡΑ

κοΐ κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί δαί; φιβάλεως ἰσχάδας;

ΚΟΡΑ

κοΐ κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατε.
ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων

ΔΙΚ. *τί δαί; σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός;* ΚΟ. *κοΐ κοΐ.* 803

τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρώξονται; βαβαί,
οἷον ῥοθιάζουσ᾽ ὦ πολυτίμηθ᾽ Ἡράκλεις.
ποδαπὰ τὰ χοιρί᾽; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ἀλλ᾽ οὔτι πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.
ἐγὼ γὰρ αὐτᾶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

νὴ τὸν Δί᾽ ἀστείω γε τὼ βοσκήματε·
πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

τὸ μὲν ἅτερον τούτων σκορόδων τροπαλίδος,
τὸ δ᾽ ἅτερον, αἰ λῇς, χοίνικος μόνας ἁλῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὠνήσομαί σοι· περίμεν᾽ αὐτοῦ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ταῦτα δή.
Ἑρμᾶ ᾿μπολαῖε τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν
οὕτω μ᾽ ἀποδόσθαι τάν τ᾽ ἐμαυτῶ ματέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ὤνθρωπε ποδαπός;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

χοιροπώλας μεγαρικός.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φαίνω ταδὶ
πολέμια καὶ σέ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽, ἵκει πάλιν
ὅθενπερ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

Δικαιόπολι Δικαιόπολι φαντάδδομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὑπὸ τοῦ; τίς ὁ φαίνων σ᾽ ἐστίν; ἀγορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ᾽ ἐξείρξετε;
τί δὴ παθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κλάων γε σύ,
εἰ μὴ ᾿τέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ' ἔνι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

θάρρει Μεγαρίκ'· ἀλλ' ἧς τὰ χοιρίδι' ἀπέδου
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἅλας,
καὶ χαῖρε πόλλ'.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ἀλλ' ἁμὶν οὐκ ἐπιχώριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

πολυπραγμοσύνη νυν ἐς κεφαλὴν τράποιτ' ἐμοί.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ

ὦ χοιρίδια πειρῆσθε κἄνις τῶ πατρὸς
παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μᾶδδαν, αἴκα τις διδῷ.

ΧΟΡΟΣ

εὐδαιμονεῖ γ' ἄνθρωπος. οὐκ ἤκουσας οἷ προβαίνει
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλεύματος; καρπώσεται γὰρ ἁνὴρ
ἐν τἀγορᾷ καθήμενος·
κἂν εἰσίῃ τις Κτησίας
ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ-
μώζων καθεδεῖται·
οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖ τι·
οὐδ' ἐναπομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι,
οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ·
χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν δίει
κοὐ ξυντυχών σ' Ὑπέρβολος
δικῶν ἀναπλήσει·
οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τἀγορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
Κρατῖνος αὖ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ,
ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικήν,
ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
πατρὸς Τραγασαίου·
οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος
Λυσίστρατός τ' ἐν τἀγορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς,
ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἑκάστου.

ΒΟΙΩΤΟΣ

ἴττω Ἡρακλῆς ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς·
κατάθου τὺ τὰν γλάχων' ἀτρέμας Ἰσμηνία·
ὑμὲς δ' ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα
τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
πόθεν προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;

ΒΟΙΩΤΟΣ

νεὶ τὸν Ἰόλαον ἐπεχαρίξα μῶ ξένε·
Θείβαθι γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου
τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
ἀλλ' εἴ τι βούλει, πρίασο τῶν ἐγὼ φέρω
τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.
τί φέρεις;

ΒΟΙΩΤΟΣ

ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
ὀρίγανον γλάχω ψιάθως θρυαλλίδας
νάσσας κολοιὼς ἀτταγᾶς φαλαρίδας
τροχίλως κολύμβως.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὡσπερεὶ χειμὼν ἄρα
ὀρνιθίας ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.

ΒΟΙΩΤΟΣ

καὶ μὰν φέρω χᾶνας λαγὼς ἀλώπεκας
σκάλοπας ἐχίνως αἰελούρως πικτίδας
ἰκτίδας ἐνύδριας ἐγχέλιας κωπαΐδας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
δός μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεις τὰς ἐγχέλεις.

ΒΟΙΩΤΟΣ

πρέσβειρα πεντήκοντα κωπάδων κορᾶν,
ἔκβαθι τεῖδε κἠπιχαρίττα τῷ ξένῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ φιλτάτη σὺ καὶ πάλαι ποθουμένη,
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς,
φίλη δὲ Μορύχῳ. δμῶες ἐξενέγκατε

τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
σκέψασθε παῖδες τὴν ἀρίστην ἔγχελυν,
ἥκουσαν ἕκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην·
προσείπατ' αὐτὴν ὦ τέκν'· ἄνθρακας δ' ἐγὼ
ὑμῖν παρέξω τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
ἀλλ' ἔκφερ' αὐτήν· μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλιδωμένης.

ΒΟΙΩΤΟΣ

ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πᾷ γενήσεται;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί·
ἀλλ' εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων λέγε.

ΒΟΙΩΤΟΣ

ἰώνγα ταῦτα πάντα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

φέρε πόσου λέγεις;
ἢ φορτί' ἕτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξεις;

ΒΟΙΩΤΟΣ

ὅ τι γ' ἐν Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀφύας ἄρ' ἄξεις πριάμενος φαληρικὰς
ἢ κέραμον.

ΒΟΙΩΤΟΣ

ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἔντ' ἐκεῖ·
ἀλλ' ὅ τι παρ' ἁμῖν μή 'στι, τᾷδε δ' αὖ πολύ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐγᾦδα τοίνυν· συκοφάντην ἔξαγε.

ΒΟΙΩΤΟΣ

λάβοιμι μένταν κέρδος ἀγαγὼν καὶ πολύ,
ᾇπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ μὴν ὁδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.

ΒΟΙΩΤΟΣ

μικκός γα μᾶκος οὗτος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ἅπαν κακόν.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί;

ὥσπερ κέραμον ἐνδησάμενος. ΒΟΙ. νεὶ τὼ θιώ

ΒΟΙΩΤΟΣ

τῶδ' ἐμὰ
θείβαθεν ἴττω Δεύς.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

ἐγὼ τοίνυν ὁδὶ
φαίνω πολέμια ταῦτα.

ΒΟΙΩΤΟΣ

τί δὲ κακὸν παθὼν
ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε.

ΒΟΙΩΤΟΣ

τί ἀδικείμενος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεστώτων χάριν.
ἐκ τῶν πολεμίων εἰσάγεις θρυαλλίδα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἔπειτα φαίνεις δῆτα διὰ θρυαλλίδα;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

νεώριον θρυαλλίς; οἴμοι· τίνι τρόπῳ;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

ἐνθεὶς ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος
ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
δι' ὑδρορρόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.
κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ

μαρτύρομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα·
δός μοι φορυτόν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρω.

ΧΟΡΟΣ

ἔνδησον ὦ βέλτιστε τῷ
ξένῳ καλῶς τὴν ἐμπολὴν

929—939 = 940—951

---

928 ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φορούμενος.

οὕτως ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατάξῃ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐμοὶ μελήσει ταῦτ᾽, ἐπεί
τοι καὶ ψοφεῖ λάλον τι καὶ
πυρορραγὲς
κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.

ΧΟΡΟΣ

τί χρήσεταί ποτ᾽ αὐτῷ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦ-
χος καὶ κύλιξ . . .
καὶ πράγματ᾽ ἐγκυκᾶσθαι.

ΧΟΡΟΣ

πῶς δ᾽ ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος
κατ᾽ οἰκίαν
τοσόνδ᾽ ἀεὶ ψοφοῦντι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἰσχυρόν ἐστιν ὠγάθ᾽, ὥστ᾽
οὐκ ἂν καταγείη ποτ᾽, εἴ-
περ ἐκ ποδῶν
κατωκάρα κρέμαιτο.

ΧΟΡΟΣ

ἤδη καλῶς ἔχει σοι.

ΒΟΙΩΤΟΣ

μέλλω γέ τοι θερίδδεν.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ᾽ ὦ ξένων βέλτιστε σὺ
θέριζε καὶ τοῦτον λαβὼν
πρόσβαλλ᾽ ὅποι βούλει φέρων
πρὸς πάντα συκοφάντην.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

μόλις γ᾽ ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
αἶρου λαβὼν τὸν κέραμον ὦ Βοιώτιε.

ΒΟΙΩΤΟΣ

ὑπόκυπτε τὰν τύλαν ἰὼν Ἰσμήνιχε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.
πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές, ἀλλ' ὅμως·
κἂν τοῦτο κερδάνῃς ἄγων τὸ φορτίον,
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί ἔστι; τί με βωστρεῖς;

ΘΕΡΑΠΩΝ

ἐκέλευε Λάμαχός σε ταυτησὶ δραχμῆς
ἐς τοὺς χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν,
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε κωπᾷδ' ἔγχελυν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὁ ποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἔγχελυν;

ΘΕΡΑΠΩΝ

ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν γοργόνα
πάλλει κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ ἂν μὰ Δί' εἰ δοίη γέ μοι τὴν ἀσπίδα·
ἀλλ' ἐπὶ ταρίχει τοὺς λόφους κραδαινέτω·
ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον
εἴσειμ' ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων.

ΧΟΡΟΣ

εἶδες ὦ εἶδες ὦ πᾶσα πόλι τὸν φρόνιμον ἄνδρα τὸν ὑπέρσοφον,
οἷ' ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν.
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
οὐδέποτ' ἐγὼ Πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι,
οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται
ξυγκατακλινείς, ὅτι παροινικὸς ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας
εἰργάσατο πάντα κακά, κἀνέτρεπε κἀξέχει
κἀμάχετο καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου

971—987 = 988—999

πῖνε κατάκεισο λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν'
τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρί,
ἐξέχει θ' ἡμῶν βίᾳ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων.
. . . . ταί τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ,
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.
ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις ξύντροφε Διαλλαγή,
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἄν ἐμὲ καὶ σέ τις Ἔρως ξυναγάγοι λαβών,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος ἔχων στέφανον ἀνθέμων.
ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενόμικάς με σύ;
ἀλλά σε λαβὼν τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν·
πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν,
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων,
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄρχον, ὁ γέρων ὁδί,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἐλᾴδας ἅπαν ἐν κύκλῳ,
ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμὲ ταῖς νουμηνίαις.

ΚΗΡΥΞ

ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ παῖδες ὦ γυναῖκες οὐκ ἠκούσατε;
τί δρᾶτε; τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ' ἐξοπτᾶτε τρέπετ' ἀφέλκετε
τὰ λαγῷα ταχέως, τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

ΧΟΡΟΣ

ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας
ἄνθρωπε τῆς παρούσης.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί δῆτ' ἐπειδὰν τὰς κίχλας ὀπτωμένας ἴδητε;

ΧΟΡΟΣ

οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

ΧΟΡΟΣ

ἤκουσας ὡς μαγειρικῶς

1008—1017=1037—1046

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.
πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές, ἀλλ᾽ ὅμως·
κἂν τοῦτο κερδάνῃς ἄγων τὸ φορτίον,
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ᾽ οὕνεκα.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί ἔστι; τί με βωστρεῖς;

ΘΕΡΑΠΩΝ

ὅ τι;
ἐκέλευε Λάμαχός σε ταυτησὶ δραχμῆς
ἐς τοὺς χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν,
τριῶν δραχμῶν δ᾽ ἐκέλευε κωπᾷδ᾽ ἔγχελυν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὁ ποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἔγχελυν;

ΘΕΡΑΠΩΝ

ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν γοργόνα
πάλλει κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ ἂν μὰ Δί᾽ εἰ δοίη γέ μοι τὴν ἀσπίδα·
ἀλλ᾽ ἐπὶ ταρίχει τοὺς λόφους κραδαινέτω·
ἢν δ᾽ ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
ἐγὼ δ᾽ ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον
εἴσειμ᾽ ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων.

ΧΟΡΟΣ

εἶδες ὦ εἶδες ὦ πᾶσα πόλι τὸν φρόνιμον ἄνδρα τὸν ὑπέρσοφον,
οἷ᾽ ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ᾽ αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν.
αὐτόματα πάντ᾽ ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
οὐδέποτ᾽ ἐγὼ Πόλεμον οἴκαδ᾽ ὑποδέξομαι,
οὐδὲ παρ᾽ ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται
ξυγκατακλινείς, ὅτι παροινικὸς ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ᾽ ἀγάθ᾽ ἔχοντας ἐπικωμάσας
εἰργάσατο πάντα κακά, κἀνέτρεπε κἀξέχει
κἀμάχετο καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου

971—987=988—999

'πῖνε κατάκεισο λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν'
τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρί,
ἐξέχει θ' ἡμῶν βίᾳ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων.
. . . . ταί τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ,
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.
ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις ξύντροφε Διαλλαγή,
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις Ἔρως ξυναγάγοι λαβών,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος ἔχων στέφανον ἀνθέμων.
ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενόμικάς με σύ;
ἀλλά σε λαβὼν τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν·
πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν,
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων,
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄρχον, ὁ γέρων ὁδί,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἐλᾶδας ἅπαν ἐν κύκλῳ,
ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμὲ ταῖς νουμηνίαις.

ΚΗΡΥΞ

ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ παῖδες ὦ γυναῖκες οὐκ ἠκούσατε;
τί δρᾶτε; τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ' ἐξοπτᾶτε τρέπετ' ἀφέλκετε
τὰ λαγῷα ταχέως, τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

ΧΟΡΟΣ

ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας
ἄνθρωπε τῆς παρούσης.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί δῆτ' ἐπειδὰν τὰς κίχλας ὀπτωμένας ἴδητε;

ΧΟΡΟΣ

οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

ΧΟΡΟΣ

ἤκουσας ὡς μαγειρικῶς

1008—1017=1037—1046

κομψῶς τε καὶ δειπνητικῶς
αὑτῷ διακονεῖται;

ΓΕΩΡΓΟΣ

οἴμαι τάλας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ Ἡράκλεις τίς οὑτοσί;

ΓΕΩΡΓΟΣ

ἀνὴρ κακοδαίμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσι σοὶ μόνῳ,
μέτρησον εἰρήνης τί μοι, κἂν πέντ᾽ ἔτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί δ᾽ ἔπαθες;

ΓΕΩΡΓΟΣ

ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

πόθεν;

ΓΕΩΡΓΟΣ

ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὦ τρισκακόδαιμον εἶτα λευκὸν ἀμπέχει;

ΓΕΩΡΓΟΣ

καὶ ταῦτα μέντοι νὴ Δί᾽ ὥπερ μ᾽ ἐτρεφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

εἶτα νυνὶ τοῦ δέει;

ΓΕΩΡΓΟΣ

ἀπόλωλα τὠφθαλμὼ δακρύων τὼ βόε.
ἀλλ᾽ εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,
ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὠφθαλμὼ ταχύ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ᾽ ὦ πονήρ᾽ οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.

ΓΕΩΡΓΟΣ

ἴθ᾽ ἀντιβολῶ σ᾽, ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου.

ΓΕΩΡΓΟΣ

σὺ δ᾽ ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα
ἐς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐδ᾽ ἂν στριβιλικίγξ· ἀλλ᾽ ἀπιὼν οἴμωζέ ποι.

ΓΕΩΡΓΟΣ
οἴμοι κακοδαίμων τοῖν γεωργοῖν βοιδίοιν.
ΧΟΡΟΣ
ἀνὴρ ἐνηύρηκέν τι ταῖς
σπονδαῖσιν ἡδύ, κοὐκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι. τὰς σηπίας στάθευε.
ΧΟΡΟΣ
ἤκουσας ὀρθιασμάτων;
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
ὀπτᾶτε τἀγχέλεια.
ΧΟΡΟΣ
ἀποκτενεῖς λιμῷ ᾽μὲ καὶ
τοὺς γείτονας κνίσῃ τε καὶ
φωνῇ τοιαῦτα λάσκων.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
ὀπτᾶτε ταυτὶ καὶ καλῶς ξανθίζετε.
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ
Δικαιόπολι Δικαιόπολι.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
τίς οὑτοσί;
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ
ἔπεμψέ τίς σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα
ἐκ τῶν γάμων.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
καλῶς γε ποιῶν ὅστις ἦν.
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ
ἐκέλευε δ᾽ ἐγχέαι σε τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοιτ᾽ ἀλλὰ βινοίη μένων,
ἐς τὸν ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
ἀπόφερ᾽ ἀπόφερε τὰ κρέα καὶ μή μοι δίδου,
ὡς οὐκ ἂν ἐγχέαιμι χιλίων δραχμῶν.
ἀλλ᾽ αὑτηὶ τίς ἐστιν;
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ
ἡ νυμφεύτρια
δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνῳ.
ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ
φέρε δὴ τί σὺ λέγεις; ὡς γελοῖον ὦ θεοὶ

τὸ δέημα τῆς νύμφης ὃ δεῖταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
φέρε δεῦρο τὰς σπονδάς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὁτιὴ γυνή 'στι τοῦ πολέμου τ' οὐκ αἰτία.
ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον ὦ γύναι.
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτῳὶ
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς. φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβὼν ἐς τοὺς χόας.

ΧΟΡΟΣ

καὶ μὴν ὁδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν ἐπείγεται.

ΚΗΡΥΞ

ἰὼ πόνοι τε καὶ μάχαι καὶ Λάμαχοι.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;

ΚΗΡΥΞ

ἰέναι σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
κἄπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς ἐσβολάς.
ὑπὸ τοὺς χόας γὰρ καὶ χύτρους αὐτοῖσί τις
ἤγγειλε λῃστὰς ἐμβαλεῖν βοιωτίους.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.
οὐ δεινὰ μὴ 'ξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ

οἴμοι κακοδαίμων καταγελᾷς ἤδη σύ μου.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;

ΛΑΜΑΧΟΣ

αἰαῖ
οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλέ μοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

αἰαῖ τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;

ΚΗΡΥΞ

Δικαιόπολι.

1064 οἶσθ' ὡς ποιεῖτε τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον,

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί ἔστιν;

ΚΗΡΥΞ

ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ
βάδιζε τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χόα.
ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,
κλῖναι τράπεζαι προσκεφάλαια στρώματα
στέφανοι μύρον τραγήμαθ', αἱ πόρναι πάρα,
ἄμυλοι πλακοῦντες σησαμοῦντες ἴτρια,
ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σπεῦδε.

ΛΑΜΑΧΟΣ

κακοδαίμων ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν γοργόνα.
σύγκλῃε, καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.

ΛΑΜΑΧΟΣ

παῖ παῖ φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

παῖ παῖ φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἅλας θυμίτας οἶσε παῖ καὶ κρόμμυα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ

θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο παῖ σαπροῦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κἀμοὶ σὺ δημοῦ θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἔνεγκε δεῦρο τὼ πτερὼ τὼ 'κ τοῦ κράνους.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.

ΛΑΜΑΧΟΣ

καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἀλλ' ἦ τριχόβρωτες τοὺς λόφους που κατέφαγον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' ἦ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ὤνθρωπε παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὅπλων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὤνθρωπε βούλει μὴ βλέπειν ἐς τὰς κίχλας;

ΛΑΜΑΧΟΣ

ὤνθρωπε βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

οὐκ ἀλλ' ἐγὼ χὼ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
βούλει περιδόσθαι κἀπιτρέψαι Λαμάχῳ,
πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν ἢ κίχλαι;

ΛΑΜΑΧΟΣ

οἴμ' ὡς ὑβρίζεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.

ΛΑΜΑΧΟΣ

παῖ παῖ καθελών μοι τὸ δόρυ δεῦρ' ἔξω φέρε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

παῖ παῖ σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.

ΛΑΜΑΧΟΣ

φέρε τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον.
ἔχ', ἀντέχου παῖ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ σὺ παῖ τοῦδ' ἀντέχου.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τοὺς κιλλίβαντας οἶσε παῖ τῆς ἀσπίδος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.

ΛΑΜΑΧΟΣ

φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κἀμοὶ πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ταῦτ' οὐ κατάγελώς ἐστιν ἀνθρώποις πλατύς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;

ΛΑΜΑΧΟΣ

κατάχει σὺ παῖ τοὔλαιον. ἐν τῷ χαλκίῳ
ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ᾽ ἔνδηλος γέρων
κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.

ΛΑΜΑΧΟΣ

φέρε δεῦρο παῖ θώρακα πολεμιστήριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἔξαιρε παῖ θώρακα κἀμοὶ τὸν χόα.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τὰ στρώματ᾽ ὦ παῖ δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τὸ δεῖπνον ὦ παῖ δῆσον ἐκ τῆς κιστίδος.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἐγὼ δ᾽ ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ

τὴν ἀσπίδ᾽ αἶρου καὶ βάδιζ᾽ ὦ παῖ λαβών.
νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

αἶρου τὸ δεῖπνον· συμποτικὰ τὰ πράγματα.

ΧΟΡΟΣ

ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν.
τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ,
σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν,
τῷ δὲ καθεύδειν
μετὰ παιδίσκης ὡραιοτάτης,
ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖνα.
Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος τὸν ξυγγραφῆ τῶν μελέων ποιητήν,
ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ, κακῶς ἐξολέσειεν ὁ Ζεύς·

1150—1161=1162—1173

ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα λήναια χορηγῶν ἀπέλυσ' ἄδειπνον.
ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος
δεόμενον, ἡ δ' ὠπτημένη
σίζουσα πάραλος ἐπὶ τραπέζης κειμένη
ὀκέλλοι· κᾆτα μέλ-
λοντος λαβεῖν αὐτοῦ κύων
ἁρπάσασα φεύγοι.
τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἕν, κᾆθ' ἕτερον νυκτερινὸν γένοιτο.
ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ ἱππασίας βαδίζων,
εἶτα πατάξειέ τις αὐτοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν Ὀρέστης
μαινόμενος· ὁ δὲ λίθον λαβεῖν
βουλόμενος ἐν σκότῳ λάβοι
τῇ χειρὶ πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον·
ἐπᾴξειεν δ' ἔχων
τὸν βόρβορον, κᾆπειθ' ἁμαρ-
των βάλοι Κρατῖνον.

ΘΕΡΑΠΩΝ

ὦ δμῶες οἳ κατ' οἶκόν ἐστε Λαμάχου,
ὕδωρ ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε·
ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
ἔρι' οἰσυπηρά, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.
ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισεν,
καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών.
ὁδὶ δὲ καὐτός· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἀτταταῖ ἀτταταῖ
στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα.
τάλας ἐγὼ διόλλυμαι
δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς.

καὶ γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν
πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος·
ὦ κλεινὸν ὄμμα νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν
λείπω φάος τοὐμόν· οὐκέτ' οὐδὲν εἰμ' ἐγώ.
τοσαῦτα λέξας εἰς ὑδρορρόαν πεσὼν
ἀνίσταταί τε καὶ ξυναντᾷ δραπέταις
λῃστὰς ἐλαύνων καὶ κατασπέρχων δορί.

ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν ἂν γένοιτο,
Δικαιόπολις εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον
κᾆτ' ἐγχάνοι ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀτταταῖ ἀτταταῖ
τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.
φιλήσατόν με μαλθακῶς ὦ χρυσίω
τὸ περιπεταστὸν καὶ τὸ μανδαλωτόν.
τὸν γὰρ χόα πρῶτος ἐκπέπωκα.

ΛΑΜΑΧΟΣ

ὦ συμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

. . . .
ἰὴ ἰὴ χαῖρε Λαμαχίππιον.

ΛΑΜΑΧΟΣ

στυγερὸς ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί με σὺ κυνεῖς;

ΛΑΜΑΧΟΣ

μογερὸς ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τί με σὺ δάκνεις;

ΛΑΜΑΧΟΣ

τάλας ἐγὼ ξυμβολῆς βαρείας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

τοῖς χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;

ΛΑΜΑΧΟΣ

ἰὼ ἰὼ παιὰν παιάν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον παιώνια.

ΛΑΜΑΧΟΣ

λάβεσθέ μου λάβεσθε τοῦ σκέλους παπαῖ,
προσλάβεσθ' ὦ φίλοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἐμοῦ δέ γε σφὼ τοῦ πέους ἄμφω μέσον
προσλάβεσθ' ὦ φίλαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ

εἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος
καὶ σκοτοδινιῶ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι καὶ στύομαι
καὶ σκοτοβινιῶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ

θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τοῦ Πιττάλου
παιωνίαισι χερσίν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ 'στιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ

λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ὁρᾶτε τουτονὶ κενόν. τήνελλα καλλίνικος.

ΧΟΡΟΣ

τήνελλα δῆτ', εἴπερ καλεῖς γ', ὦ πρέσβυ, καλλίνικος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

καὶ πρός γ' ἄκρατον ἐγχέας ἄμυστιν ἐξέλαψα.

ΧΟΡΟΣ

τήνελλά νυν ὦ γεννάδα· χώρει λαβὼν τὸν ἀσκόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ

ἕπεσθέ νυν ᾄδοντες ὦ τήνελλα καλλίνικος.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν
τήνελλα καλλίνικον ᾄ-
δοντες σὲ καὶ τὸν ἀσκόν.

ΙΠΠΗΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΙΚΕΤΗΣ Α
ΟΙΚΕΤΗΣ Β
ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ οὗ ὄνομα ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ
ΠΑΦΛΑΓΩΝ
ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΕΩΝ
ΔΗΜΟΣ

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταῖ.
κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν
αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν ἐς τὴν οἰκίαν,
πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων
αὐταῖς διαβολαῖς.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ὦ κακοδαιμον πῶς ἔχεις;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

κακῶς καθάπερ σύ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

δεῦρο δὴ πρόσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α καὶ Β

μυμῦ μυμῦ μυμῦ μυμῦ μυμῦ μυμῦ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

τί κινυρόμεθ' ἄλλως; οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν τινα
σωτηρίαν νῷν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

τίς οὖν γένοιτ' ἄν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

λέγε σύ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

σὺ μὲν οὖν μοι λέγε,
ἵνα μὴ μάχωμαι.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἁμὲ χρὴ λέγειν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἀλλ' εἰπὲ θαρρῶν, εἶτα κἀγὼ σοὶ φράσω.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. πῶς ἂν οὖν ποτε
εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

μὴ 'μοί γε, μὴ 'μοί, μὴ διασκανδικίσῃς·
ἀλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

λέγε δὴ μόλωμεν ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβών.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

καὶ δὴ λέγω μόλωμεν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ἐξόπισθε νῦν
αὐτὸ φάθι τοῦ μόλωμεν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

αὐτό.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

πάνυ καλῶς.
ὥσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε
τὸ μόλωμεν, εἶτα δ' αὐτό, κατεπάγων πυκνόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

μόλωμεν αὐτὸ μόλωμεν αὐτομολῶμεν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ἦν
οὐχ ἡδύ;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

νὴ Δία· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι
δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

τί δαί;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ὁτιὴ τὸ δέρμα δεφομένων ἀπέρχεται.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν,
θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ποῖον βρέτας; φέρ' ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ἔγωγε.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ποίῳ χρώμενος τεκμηρίῳ;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ'. οὐκ εἰκότως;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

εὖ προσβιβάζεις μ'. ἀλλ' ἑτέρᾳ πῃ σκεπτέον.
βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

οὐ χεῖρον· ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα,
ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν,
ἢν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασιν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῷν γάρ ἐστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργὴν κυαμοτρὼξ ἀκράχολος,
Δῆμος πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον
ὑπόκωφον. οὗτος τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ
ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα,
πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα.
οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,
ὁ βυρσοπαφλαγών, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην
ᾕκαλλ' ἐθώπευ' ἐκολάκευ' ἐξηπάτα
κοσκυλματίοις ἄκροισι τοιαυτὶ λέγων·
ὦ Δῆμε λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
ἐνθοῦ ῥόφησον ἔντραγ' ἔχε τριώβολον.
βούλει παραθῶ σοι δόρπον; εἶτ' ἀναρπάσας
ὅ τι ἄν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότῃ
Παφλαγὼν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρῴην γ' ἐμοῦ
μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ λακωνικήν,
πανουργότατά πως παραδραμὼν ὑφαρπάσας
αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει κοὐκ ἐᾷ τὸν δεσπότην
ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων
δειπνοῦντος ἑστὼς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας.
ᾄδει δὲ χρησμούς· ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾷ.
ὃ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα,
τέχνην πεποίηται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς

ψευδῆ διαβάλλει· κᾆτα μαστιγούμεθα
ἡμεῖς· Παφλαγὼν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας
αἰτεῖ ταράττει δωροδοκεῖ λέγων ταδί·
ὁρᾶτε τὸν Ὕλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον;
εἰ μή μ' ἀναπείσετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον.
ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μή, πατούμενοι
ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσια χέζομεν.
νῦν οὖν ἀνύσαντε φροντίσωμεν ὦγαθέ,
ποίαν ὁδὸν νὼ τρεπτέον καὶ πρὸς τίνα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

κράτιστ' ἐκείνην τὴν μόλωμεν ὦγαθέ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἀλλ' οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν·
ἐφορᾷ γὰρ οὗτος πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τἠκκλησίᾳ.
τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος
ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσιν,
τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἀλλὰ σκόπει,
ὅπως ἂν ἀποθάνωμεν ἀνδρικώτατα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

πῶς δῆτα πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικώτατα;
βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν.
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτατος.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

μὰ Δί' ἀλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος.
ἴσως γὰρ ἂν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ἰδού γ' ἄκρατον. περὶ πότου γοῦν ἐστί σοι;
πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἄληθες οὗτος; κρουνοχυτρολήραιος εἶ.
οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν;
οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον;
ὁρᾷς, ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι τότε

πλουτοῦσι διαπράττουσι νικῶσιν δίκας
εὐδαιμονοῦσιν ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χόα,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

οἴμοι τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῷ πότῳ;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἀγάθ'· ἀλλ' ἔνεγκ'· ἐγὼ δὲ κατακλινήσομαι.
ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω
βουλευματίων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ὡς εὐτυχῶς ὅτι οὐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

εἰπέ μοι Παφλαγὼν τί δρᾷ;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἴθι νυν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολὺν
σπονδήν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

λαβὲ δὴ καὶ σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἕλχ' ἕλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ πραμνίου.
ὦ δαῖμον ἀγαθὲ σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

εἴπ' ἀντιβολῶ τί ἔστι;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
ἕως καθεύδει.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ταῦτ'. ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

φέρε νυν ἐγὼ 'μαυτῷ προσαγάγω τὸν χόα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ὡς μεγάλ' ὁ Παφλαγὼν πέρδεται καὶ ῥέγκεται,

τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.

τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν ὡς ἔχει·
ἐγὼ δ' ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί·
ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον καὶ τοὺς θεούς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἰδού· τί ἔστιν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ὦ μακάρι' ὦ πλούσιε,
ὦ νῦν μὲν οὐδεὶς αὔριον δ' ὑπέρμεγας,
ὦ τῶν Ἀθηνέων ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τί μ' ὠγάθ' οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας
πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελᾷς;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ὦ μῶρε ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε.
τὰς στίχας ὁρᾷς τὰς τῶνδε τῶν λαῶν;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὁρῶ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,
καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων καὶ τῆς πυκνός·
βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις
δήσεις φυλάξεις, ἐν πρυτανείῳ λαικάσει.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγώ;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

σὺ μέντοι· κοὐδέπω γε πάνθ' ὁρᾷς.
ἀλλ' ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδὶ
καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καθορῶ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

τί δαί; τἀμπόρια καὶ τὰς ὁλκάδας;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἔγωγε.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

πῶς οὖν οὐ μεγάλως εὐδαιμονεῖς;
ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' ἐς Καρίαν
τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον ἐς Καρχηδόνα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

εὐδαιμονήσω δ' εἰ διαστραφήσομαι.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

οὐκ ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται.
γίγνει γάρ, ὡς ὁ χρησμὸς οὑτοσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

εἰπέ μοι καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὢν ἀνὴρ γενήσομαι;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

δι᾽ αὐτὸ γάρ τοι τοῦτο καὶ γίγνει μέγας,
ὁτιὴ πονηρὸς κἀξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὐκ ἀξιῶ ᾿γὼ ᾿μαυτὸν ἰσχύειν μέγα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

οἴμοι τί ποτ᾽ ἔσθ᾽ ὅτι σαυτὸν οὐ φῂς ἄξιον;
ξυνειδέναι τί μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν.
μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

μὰ τοὺς θεοὺς
εἰ μὴ ᾿κ πονηρῶν γ᾽.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ὦ μακάριε τῆς τύχης
ὅσον πέπονθας ἀγαθὸν ἐς τὰ πράγματα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἀλλ᾽ ὠγάθ᾽ οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι
πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

τουτὶ μόνον σ᾽ ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς.
ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ᾽ ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ᾽ εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῇς
ἅ σοι διδόασ᾽ ἐν τοῖς λογίοισιν οἱ θεοί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

πῶς δῆτά φησ᾽ ὁ χρησμός;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

εὖ νὴ τοὺς θεοὺς
καὶ ποικίλως πως καὶ σοφῶς ᾐνιγμένος.
ἀλλ᾽ ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχήλης
γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην,
δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη,

κοιλιοπώλῃσιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,
αἴ κα μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἕλωνται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν; ἀναδίδασκέ με.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

βυρσαίετος μὲν ὁ Παφλαγών ἐσθ' οὑτοσί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τί δ' ἀγκυλοχήλης ἐστίν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

αὐτό που λέγει,
ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

τοῦτο περιφανέστατον.
ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν.
εἶθ' αἱματοπώτης ἔσθ' ὅ τ' ἀλλᾶς χὠ δράκων·
τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον
ἤδη κρατήσειν, αἴ κα μὴ θαλφθῇ λόγοις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με· θαυμάζω δ' ὅπως
τὸν δῆμον οἷός τ' ἐπιτροπεύειν εἴμ' ἐγώ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

φαυλότατον ἔργον· ταῦθ' ἅπερ ποιεῖς ποίει·
τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα
ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον ἀεὶ προσποιοῦ
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικά,
φωνὴ μιαρά, γέγονας κακῶς, ἀγόραιος εἶ·
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ·
χρησμοί τε συμβαίνουσι καὶ τὸ πυθικόν.
ἀλλὰ στεφανοῦ καὶ σπένδε τῷ κοαλέμῳ·
χὤπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ τίς ξύμμαχος
γενήσεταί μοι; καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι

μισοῦντες αὐτόν, οἳ βοηθήσουσί σοι,
καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοί τε κἀγαθοί,
καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιός,
κἀγὼ μετ' αὐτῶν χὠ θεὸς ξυλλήψεται.
καὶ μὴ δέδιθ'· οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος.
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελεν
τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν
γνωσθήσεται· τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οἴμοι κακοδαίμων ὁ Παφλαγὼν ἐξέρχεται.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὔ τοι μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς χαιρήσετον,
ὅτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον πάλαι.
τουτὶ τί δρᾷ τὸ χαλκιδικὸν ποτήριον;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
ἀπολεῖσθον ἀποθανεῖσθον ὦ μιαρωτάτω.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

οὗτος τί φεύγεις; οὐ μενεῖς; ὦ γεννάδα
ἀλλαντοπῶλα μὴ προδῷς τὰ πράγματα.
ἄνδρες ἱππῆς παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός. ὦ Σίμων,
ὦ Παναίτι' οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας;
ἄνδρες ἐγγύς. ἀλλ' ἀμύνου κἀπαναστρέφου πάλιν.
ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.
ἀλλ' ἀμύνου καὶ δίωκε καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.

ΧΟΡΟΣ

παῖε παῖε τὸν πανοῦργον καὶ ταραξιππόστρατον
καὶ τελώνην καὶ φάραγγα καὶ χάρυβδιν ἁρπαγῆς,
καὶ πανοῦργον καὶ πανοῦργον· πολλάκις γὰρ αὔτ' ἐρῶ.
καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας.
ἀλλὰ παῖε καὶ δίωκε καὶ τάραττε καὶ κύκα
καὶ βδελύττου, καὶ γὰρ ἡμεῖς, κἀπικείμενος βόα·
εὐλαβοῦ δὲ μὴ 'κφύγῃ σε· καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδούς,
ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὦ γέροντες ἡλιασταί, φράτερες τριωβόλου,
οὓς ἐγὼ βόσκω κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα,
παραβοηθεῖθ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν.

κοιλιοπώλησιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,
αἴ κα μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἕλωνται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ᾽ ἐστίν; ἀναδίδασκέ με.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

βυρσαίετος μὲν ὁ Παφλαγών ἐσθ᾽ οὑτοσί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τί δ᾽ ἀγκυλοχήλης ἐστίν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

αὐτό που λέγει,
ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

τοῦτο περιφανέστατον.
ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν ὅ τ᾽ ἀλλᾶς αὖ μακρόν.
εἶθ᾽ αἱματοπώτης ἔσθ᾽ ὅ τ᾽ ἀλλᾶς χὠ δράκων·
τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον
ἤδη κρατήσειν, αἴ κα μὴ θαλφθῇ λόγοις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τὰ μὲν λόγι᾽ αἰκάλλει με· θαυμάζω δ᾽ ὅπως
τὸν δῆμον οἷός τ᾽ ἐπιτροπεύειν εἴμ᾽ ἐγώ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

φαυλότατον ἔργον· ταῦθ᾽ ἅπερ ποιεῖς ποίει·
τάραττε καὶ χόρδευ᾽ ὁμοῦ τὰ πράγματα
ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον ἀεὶ προσποιοῦ
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
τὰ δ᾽ ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικά,
φωνὴ μιαρά, γέγονας κακῶς, ἀγόραιος εἶ·
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ·
χρησμοί τε συμβαίνουσι καὶ τὸ πυθικόν.
ἀλλὰ στεφανοῦ καὶ σπένδε τῷ κοαλέμῳ·
χὤπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ τίς ξύμμαχος
γενήσεταί μοι; καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἀλλ᾽ εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι

μισοῦντες αὐτόν, οἳ βοηθήσουσί σοι,
καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοί τε κἀγαθοί,
καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιός,
κἀγὼ μετ᾽ αὐτῶν χὠ θεὸς ξυλλήψεται.
καὶ μὴ δέδιθ᾽· οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος.
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελεν
τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν
γνωσθήσεται· τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οἴμοι κακοδαίμων ὁ Παφλαγὼν ἐξέρχεται.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὔ τοι μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς χαιρήσετον,
ὁτιὴ ᾽πὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον πάλαι.
τουτὶ τί δρᾷ τὸ χαλκιδικὸν ποτήριον;
οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
ἀπολεῖσθον ἀποθανεῖσθον ὦ μιαρωτάτω.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

οὗτος τί φεύγεις; οὐ μενεῖς; ὦ γεννάδα
ἀλλαντοπῶλα μὴ προδῷς τὰ πράγματα.
ἄνδρες ἱππῆς παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός. ὦ Σίμων,
ὦ Παναίτι᾽ οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας;
ἄνδρες ἐγγύς. ἀλλ᾽ ἀμύνου κἀπαναστρέφου πάλιν.
ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.
ἀλλ᾽ ἀμύνου καὶ δίωκε καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.

ΧΟΡΟΣ

παῖε παῖε τὸν πανοῦργον καὶ ταραξιππόστρατον
καὶ τελώνην καὶ φάραγγα καὶ χάρυβδιν ἁρπαγῆς,
καὶ πανοῦργον καὶ πανοῦργον· πολλάκις γὰρ αὔτ᾽ ἐρῶ.
καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας.
ἀλλὰ παῖε καὶ δίωκε καὶ τάραττε καὶ κύκα
καὶ βδελύττου, καὶ γὰρ ἡμεῖς, κἀπικείμενος βόα·
εὐλαβοῦ δὲ μὴ ᾽κφύγῃ σε· καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδούς,
ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὦ γέροντες ἡλιασταί, φράτερες τριωβόλου,
οὓς ἐγὼ βόσκω κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα,
παραβοηθεῖθ᾽, ὡς ὑπ᾽ ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν.

ΧΟΡΟΣ

ἐν δίκῃ γ᾽, ἐπεὶ τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθίεις,
κἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους σκοπῶν,
ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων,
κἄν τιν᾽ αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον᾽ ὄντα καὶ κεχηνότα,
καταγαγὼν ἐκ Χερρονήσου διαλαβὼν ἀγκυρίσας
εἶτ᾽ ἀποστρέψας τὸν ὦμον αὐτὸν ἐνεκολήβασας·
καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
πλούσιος καὶ μὴ πονηρὸς καὶ τρέμων τὰ πράγματα.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ξυνεπίκεισθ᾽ ὑμεῖς; ἐγὼ δ᾽ ἄνδρες δι᾽ ὑμᾶς τύπτομαι,
ὅτι λέγειν γνώμην ἔμελλον ὡς δίκαιον ἐν πόλει
ἱστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστιν ἀνδρείας χάριν.

ΧΟΡΟΣ

ὡς δ᾽ ἀλαζών, ὡς δὲ μάσθλης· εἶδες οἷ᾽ ὑπέρχεται
ὡσπερεὶ γέροντας ὄντας καὶ κοβαλικεύεται;
ἀλλ᾽ ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ, ταυτῃὶ πεπλήξεται·
ἢν δ᾽ ὑπεκκλίνῃ γε δευρί, τὸ σκέλος κυρηβάσει.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὦ πόλις καὶ δῆμ᾽ ὑφ᾽ οἵων θηρίων γαστρίζομαι.

ΧΟΡΟΣ

καὶ κέκραγας, ᾧπερ ἀεὶ τὴν πόλιν καταστρέφει;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλ᾽ ἐγώ σε τῇ βοῇ ταύτῃ γε πρῶτα τρέψομαι.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ᾽ ἐὰν μὲν τόνδε νικᾷς τῇ βοῇ, τηνελλάσει·
ἢν δ᾽ ἀναιδείᾳ παρέλθῃ σ᾽, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

τουτονὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἐγὼ ᾿νδείκνυμι, καὶ φήμ᾽ ἐξάγειν
ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ναὶ μὰ Δία κἄγωγε τοῦτον, ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ
ἐσδραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

νὴ Δί᾽ ἐξάγων γε τἀπόρρηθ᾽, ἅμ᾽ ἄρτον καὶ κρέας
καὶ τέμαχος, οὗ Περικλέης οὐκ ἠξιώθη πώποτε.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀποθανεῖσθον αὐτίκα μάλα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τριπλάσιον κεκράξομαί σου.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

καταβοήσομαι βοῶν σε.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

κατακεκράξομαί σε κράζων.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

διαβαλῶ σ᾽ ἐὰν στρατηγῇς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

περιελῶ σ᾽ ἀλαζονείαις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

βλέψον ἔς μ᾽ ἀσκαρδαμυκτί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

διαφορήσω σ᾽ εἴ τι γρύξεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

κοπροφορήσω σ᾽ εἰ λαλήσεις.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὁμολογῶ κλέπτειν· σὺ δ᾽ οὐχί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν ἀγοραῖον,
κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει,
καί σε φαίνω τοῖς πρυτάνεσιν
ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱ-
ρὰς ἔχοντα κοιλίας.

ΧΟΡΟΣ

ὦ μιαρὲ καὶ βδελυρὲ κρᾶκτα, τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλέα, πᾶσα δ᾽ ἐκκλησία, καὶ τέλη
καὶ γραφαὶ καὶ δικαστήρι᾽, ὦ βορβοροτάραξι καὶ
τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακώς,
ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφωκας βοῶν,
κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς φόρους θυννοσκοπεῖς.

303—313=382—390

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοὔθ' ὅθεν πάλαι καττύεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα,
ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς
τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχύ,
καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν.

ΧΟΡΟΣ

νὴ Δία κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτόν, ὥστε καὶ γέλων
πάμπολυν τοῖς δημόταισι καὶ φίλοις παρασχεθεῖν·
πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν.
ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρχῆς ἐδήλους ἀναί-
δειαν, ἥπερ μόνη προστατεῖ ῥητόρων;
ᾗ σὺ πιστεύων ἀμέργει τῶν ξένων τοὺς καρπίμους,
πρῶτος ὤν· ὁ δ' Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος.
ἀλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολὺ
σοῦ μιαρώτερος, ὥστε με χαίρειν,
ὅς σε παύσει καὶ πάρεισι, δῆλός ἐστιν αὐτόθεν,
πανουργίᾳ τε καὶ θράσει
καὶ κοβαλικεύμασιν.
ἀλλ' ὦ τραφεὶς ὅθενπέρ εἰσιν ἄνδρες οἵπερ εἰσίν,
νῦν δεῖξον ὡς οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τραφῆναι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ μὴν ἀκούσαθ' οἷός ἐστιν οὑτοσὶ πολίτης.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

μὰ Δί' ἐπεὶ κἀγὼ πονηρός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ

ἐὰν δὲ μὴ ταύτῃ γ' ὑπείκῃ, λέγ' ὅτι κἀκ πονηρῶν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

μὰ Δία.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ναὶ μὰ Δία.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

μὰ τὸν Ποσειδῶ.

322—334=397—408

---

339 ἀλλ' αὐτὸ περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρῶτα διαμαχοῦμαι.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οἴμοι διαρραγήσομαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ μὴν ἐγὼ οὐ παρήσω.

ΧΟΡΟΣ

πάρες πάρες πρὸς τῶν θεῶν αὐτῷ διαρραγῆναι.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἔναντα;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὁτιὴ λέγειν οἷός τε κἀγὼ καὶ καρυκοποιεῖν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἰδοὺ λέγειν. καλῶς γ᾽ ἂν οὖν σὺ πρᾶγμα προσπεσόν σοι
ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν μεταχειρίσαιο χρηστῶς.
ἀλλ᾽ οἶσθ᾽ ὅπερ πεπονθέναι δοκεῖς; ὅπερ τὸ πλῆθος.
εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου,
τὴν νύκτα θρυλῶν καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ,
ὕδωρ τε πίνων κἀπιδεικνὺς τοὺς φίλους τ᾽ ἀνιῶν,
ᾤου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας, ὥστε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τίν᾽; ὅστις εὐθὺς
θύννεια θερμὰ καταφαγών, κᾆτ᾽ ἐπιπιὼν ἀκράτου
οἴνου χόα κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγὼ δέ γ᾽ ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν
καταβροχθίσας κᾆτ᾽ ἐπιπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπτος
λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας καὶ Νικίαν ταράξω.

ΧΟΡΟΣ

τὰ μὲν ἄλλα μ᾽ ἤρεσας λέγων· ἓν δ᾽ οὐ προσίεταί με,
τῶν πραγμάτων ὁτιὴ μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσει.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλ᾽ οὐ λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκὼς ὠνήσομαι μέταλλα.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐγὼ δ᾽ ἐπεσπηδῶν γε τὴν βουλὴν βίᾳ κυκήσω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγὼ δὲ κινήσω γέ σου τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐγὼ δέ γ' ἐξέλξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κῦβδα.

ΧΟΡΟΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ κἀμέ τἄρ', ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οἷόν σε δήσω 'ν τῷ ξύλῳ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

διώξομαί σε δειλίας.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

δερῶ σε θύλακον κλοπῆς.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

διαπατταλευθήσει χαμαί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

τὰς βλεφαρίδας σου παρατιλῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τὸν πρηγορῶνά σοὐκτεμῶ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

καὶ νὴ Δί' ἐμβαλόντες αὐ-
τῷ πάτταλον μαγειρικῶς
ἐς τὸ στόμ', εἶτα δ' ἔνδοθεν
τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαζᾷ.

ΧΟΡΟΣ

ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα καὶ λόγων
ἐν πόλει τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι· καὶ τὸ πρᾶγμ'
ἦν ἄρ' οὐ φαῦλον ὧδ'... ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποίει. νῦν γὰρ ἔχεται μέσος·
ὡς ἐὰν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ,
δειλὸν εὑρήσεις· ἐγὼ γὰρ τοὺς τρόπους ἐπίσταμαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον,
κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει κἀποδόσθαι βούλεται.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὐ δέδοιχ᾽ ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῇ τὸ βουλευτήριον
καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.

ΧΟΡΟΣ

ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται κοὐ μεθί-
στησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος.
εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κῴδιον,
καὶ διδασκοίμην προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίᾳ.
ὦ περὶ πάντ᾽ ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι
δωροδόκοισιν ἐπ᾽ ἄνθεσιν ἵζων,
εἴθε φαύλως ὥσπερ ηὗρες ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.
ᾄσαιμι γὰρ τότ᾽ ἂν μόνον,
πῖνε πῖν᾽ ἐπὶ συμφοραῖς.
τὸν Βουλίου τ᾽ ἂν οἴομαι γέροντα πυροπίπην
ἡσθέντ᾽ ἰηπαιωνίσαι καὶ βακχέβακχον ᾆσαι.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὔ τοί μ᾽ ὑπερβαλεῖσθ᾽ ἀναιδείᾳ μὰ τὸν Ποσειδῶ,
ἢ μή ποτ᾽ ἀγοραίου Διὸς σπλάγχνοισι παραγενοίμην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἔγωγε νὴ τοὺς κονδύλους οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς
ἠνεσχόμην ἐκ παιδίου, μαχαιρίδων τε πληγάς,
ὑπερβαλεῖσθαί σ᾽ οἴομαι τούτοισιν, ἢ μάτην γ᾽ ἂν
ἀπομαγδαλιὰς σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀπομαγδαλιὰς ὥσπερ κύων; ὦ παμπόνηρε πῶς οὖν
κυνὸς βορὰν σιτούμενος μαχεῖ σὺ κυνοκεφάλλῳ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ νὴ Δί᾽ ἄλλα γ᾽ ἐστί μου κόβαλα παιδὸς ὄντος.
ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγειρίσκους λέγων τοιαυτί·
σκέψασθε παῖδες· οὐχ ὁρᾶθ᾽; ὥρα νέα, χελιδών.
οἳ δ᾽ ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.

ΧΟΡΟΣ

ὦ δεξιώτατον κρέας σοφῶς γε προὐνοήσω·
ὥσπερ ἀκαλήφας ἐσθίων πρὸ χελιδόνων ἔκλεπτες.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ ταῦτα δρῶν ἐλάνθανόν γ᾽· εἰ δ᾽ οὖν ἴδοι τις αὐτῶν,
ἀποκρυπτόμενος ἐς τὼ κοχώνα τοὺς θεοὺς ἀπώμνυν·

ὥστ᾽ εἴπ᾽ ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδών με τοῦτο δρῶντα·
οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ὁ παῖς ὅδ᾽ οὐ τὸν δῆμον ἐπιτροπεύσει.

ΧΟΡΟΣ

εὖ γε ξυνέβαλεν αὔτ᾽· ἀτὰρ δῆλόν γ᾽ ἀφ᾽ οὗ ξυνέγνω·
ὁτιὴ ᾽πιώρκεις ἡρπακὼς καὶ τὸ κρέας εἶχ᾽ ὁ πρωκτός.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐγώ σε παύσω τοῦ θράσους, οἶμαι δὲ μᾶλλον ἄμφω.
ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιεὶς,
ὁμοῦ ταράττων τήν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῇ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγὼ δὲ συστείλας γε τοὺς ἀλλᾶντας εἶτ᾽ ἀφήσω
κατὰ κῦμ᾽ ἐμαυτὸν οὔριον, κλάειν σε μακρὰ κελεύσας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

κἄγωγ᾽, ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα καταπροίξει τάλαντα πολλὰ
κλέψας Ἀθηναίων.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἄθρει καὶ τοῦ ποδὸς παρίει·
ὡς οὗτος ἤδη καικίας ἢ συκοφαντίας πνεῖ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

σὲ δ᾽ ἐκ Ποτειδαίας ἔχοντ᾽ εὖ οἶδα δέκα τάλαντα.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

τί δῆτα; βούλει τῶν ταλάντων ἓν λαβὼν σιωπᾶν;

ΧΟΡΟΣ

ἁνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι. τοὺς τερθρίους παρίει.
τὸ πνεῦμ᾽ ἔλαττον γίγνεται.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

φεύξει γραφὰς . . .
ἑκατονταλάντους τέτταρας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

σὺ δ᾽ ἀστρατείας εἴκοσιν,
κλοπῆς δὲ πλεῖν ἢ χιλίας.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φη-
μι γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τὸν πάππον εἶναί φημί σου
τῶν δορυφόρων.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ποίων; φράσον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

κόβαλος εἶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

πανοῦργος εἶ.

ΧΟΡΟΣ

παῖ' ἀνδρικῶς.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἰοὺ ἰού,
τύπτουσί μ' οἱ ξυνωμόται.

ΧΟΡΟΣ

παῖ' αὐτὸν ἀνδρειότατα, καὶ
γάστριζε καὶ τοῖς ἐντέροις
καὶ τοῖς κόλοις,
χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα.
ὦ γεννικώτατον κρέας ψυχήν τ' ἄριστε πάντων,
καὶ τῇ πόλει σωτὴρ φανεὶς ἡμῖν τε τοῖς πολίταις,
ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως ϑ' ὑπῆλϑες ἐν λόγοισιν.
πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμεν οὕτως ὥσπερ ἡδόμεσϑα;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρά μ' οὐκ ἐλάνϑανεν
τεκταινόμενα τὰ πράγματ', ἀλλ' ἠπιστάμην
γομφούμεν' αὐτὰ πάντα καὶ κολλώμενα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὔκουν ἐν Ἄργει μ' οἷα πράττει λανϑάνει.
πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ,
ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται.

ΧΟΡΟΣ

οἴμοι σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσίν ἐστι συμφυσώμενα
ἐγᾦδ'· ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται.

ΧΟΡΟΣ

εὖ γ' εὖ γε, χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ ξυγκροτοῦσιν ἄνδρες αὔτ' ἐκεῖϑεν αὖ,
καὶ ταῦτά μ' οὔτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον

διδοὺς ἀναπείσεις οὔτε προσπέμπων φίλους,
ὅπως ἐγὼ ταῦτ᾽ οὐκ Ἀθηναίοις φράσω.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ᾽ ἐς βουλὴν ἰὼν
ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ,
καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς τὰς ἐν πόλει,
καὶ πάνθ᾽ ἃ Μήδοις καὶ βασιλεῖ ξυνώμνυτε,
καὶ τἀκ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐγώ σε νὴ τὸν Ἡρακλέα παραστορῶ.

ΧΟΡΟΣ

ἄγε δὴ σὺ τίνα νοῦν ἢ τίνα γνώμην ἔχεις;
νυνί γε δείξεις, εἴπερ ἀπεκρύψω τότε
ἐς τὼ κοχώνα τὸ κρέας, ὡς αὐτὸς λέγεις.
θεύσει γὰρ ᾄξας ἐς τὸ βουλευτήριον,
ὡς οὗτος ἐσπεσὼν ἐκεῖσε διαβαλεῖ
ἡμᾶς ἅπαντας καὶ κράγον κεκράξεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἀλλ᾽ εἶμι· πρῶτον δ᾽ ὡς ἔχω τὰς κοιλίας
καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτῳί,
ἵν᾽ ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολάς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἀλλ᾽ εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγί.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τί δαί;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἵν᾽ ἄμεινον ὦ τᾶν ἐσκοροδισμένος μάχῃ.
καὶ σπεῦδε ταχέως.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ταῦτα δρῶ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

μέμνησό νυν
δάκνειν διαβάλλειν τοὺς λόφους κατεσθίειν,
χὤπως τὰ κάλλαι᾽ ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν, καί σε φυλάττοι
Ζεὺς ἀγοραῖος· καὶ νικήσας
αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος.
ὑμεῖς δ' ἡμῖν πρόσχετε τὸν νοῦν χαίροντες τοῖς ἀναπαίστοις.
εἰ μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος ἡμᾶς
ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι,
οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιός ἐσθ' ὁ ποιητής,
ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια,
καὶ γενναίως πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην.
ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησιν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας
καὶ βασανίζειν πῶς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτόν,
ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευε φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ ἁνὴρ
οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπονθὼς διατρίβειν, ἀλλὰ νομίζων
κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων·
πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι·
ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας
καὶ τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προδιδόντας·
τοῦτο μὲν εἰδὼς ἅπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις,
ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τροπαῖα·
πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς καὶ ψάλλων καὶ πτερυγίζων
καὶ λυδίζων καὶ ψηνίζων καὶ βαπτόμενος βατραχείοις
οὐκ ἐξήρκεσεν, ἀλλὰ τελευτῶν ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης,
ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὤν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη·
εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων
ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους·
ᾆσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν Δωροῖ συκοπέδιλε,
καὶ τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.
νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε,
ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος

ὦ παντοίας ἤδη μούσης πειραθέντες καθ' ἑαυτούς. 504

τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρων ὢν περιέρρει,
ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον δίψῃ δ' ἀπολωλώς,
ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ πρυτανείῳ,
καὶ μὴ ληρεῖν ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ.
οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελιγμούς,
ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας·
χοὖτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων τοτὲ δ' οὐχί.
ταῦτ' ὀρρωδῶν διέτριβεν ἀεί, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν
ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν,
κἆτ' ἐντεῦθεν πρῳρατεῦσαι καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι,
κἆτα κυβερνᾶν αὐτὸν ἑαυτῷ. τούτων οὖν οὕνεκα πάντων,
ὅτι σωφρονικῶς κοὐκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάρει,
αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις
θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην,
ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων
κατὰ νοῦν πράξας,
φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ.
ἵππι' ἄναξ Πόσειδον, ᾧ
χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει
καὶ κυανέμβολοι θοαὶ
μισθοφόροι τριήρεις,
μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμ-
πρυνομένων ἐν ἅρμασιν
καὶ βαρυδαιμονούντων,
δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορὸν ὦ χρυσοτρίαιν' ὦ
δελφίνων μεδέων σουνιάρατε,
ὦ γεραίστιε παῖ Κρόνου,
Φορμίωνί τε φίλτατ' ἐκ
τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθη-
ναίοις πρὸς τὸ παρεστός.
εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι
ἄνδρες ἦσαν τῆσδε τῆς γῆς ἄξιοι καὶ τοῦ πέπλου,
οἵτινες πεζαῖς μάχαισιν ἔν τε ναυφράκτῳ στρατῷ

551—580=581—610

πανταχοῦ νικῶντες ἀεὶ τήνδ᾽ ἐκόσμησαν πόλιν·
οὐ γὰρ οὐδεὶς πώποτ᾽ αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν
ἠρίθμησεν, ἀλλ᾽ ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν Ἀμυνίας·
εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί,
τοῦτ᾽ ἀπεψήσαντ᾽ ἄν, εἶτ᾽ ἠρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι,
ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις. καὶ στρατηγὸς οὐδ᾽ ἂν εἷς
τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ᾔτησ᾽ ἐρόμενος Κλεαίνετον·
νῦν δ᾽ ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία,
οὐ μαχεῖσθαί φασιν. ἡμεῖς δ᾽ ἀξιοῦμεν τῇ πόλει
προῖκα γενναίως ἀμύνειν καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις.
καὶ πρὸς οὐκ αἰτοῦμεν οὐδὲν πλὴν τοσουτονὶ μόνον·
ἤν ποτ᾽ εἰρήνη γένηται καὶ πόνων παυσώμεθα,
μὴ φθονεῖθ᾽ ἡμῖν κομῶσι μηδ᾽ ἀπεστλεγγισμένοις.
ὦ πολιοῦχε Παλλάς, ὦ
τῆς ἱερωτάτης ἁπα-
σῶν πολέμῳ τε καὶ ποιη-
ταῖς δυνάμει θ᾽ ὑπερφερού-
σης μεδέουσα χώρας,
δεῦρ᾽ ἀφικοῦ λαβοῦσα τὴν
ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις
ἡμετέραν ξυνεργὸν
Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα
τοῖς τ᾽ ἐχθροῖσι μεθ᾽ ἡμῶν στασιάζει.
νῦν οὖν δεῦρο φάνηθι· δεῖ
γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά-
σῃ τέχνῃ πορίσαι σε νί-
κην εἴπερ ποτὲ καὶ νῦν.
ἃ ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βουλόμεσθ᾽ ἐπαινέσαι.
ἄξιοι δ᾽ εἴσ᾽ εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα
ξυνδιήνεγκαν μεθ᾽ ἡμῶν, ἐσβολάς τε καὶ μάχας.
ἀλλὰ τἀν τῇ γῇ μὲν αὐτῶν οὐκ ἄγαν θαυμάζομεν,
ὡς ὅτ᾽ ἐς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,
πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ σκόροδ᾽ ἐλάας κρόμμυα·
εἶτα τὰς κώπας λαβόντες ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ
ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν, ἱππαπαῖ, τίς ἐμβαλεῖ;
ληπτέον μᾶλλον. τί δρῶμεν; οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα;
ἐξεπήδων τ᾽ ἐς Κόρινθον· εἶτα δ᾽ οἱ νεώτατοι

ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς καὶ μετῆσαν στρώματα·
ἤσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας μηδικῆς,
εἴ τις ἐξέρποι θύραζε κἀκ βυθοῦ θηρώμενοι·
ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν καρκίνον κορίνθιον·
δεινά γ' ὦ Πόσειδον εἰ μηδ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι
μήτε γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας.
ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν καὶ νεανικώτατε,
ὅσην ἀπὼν παρέσχες ἡμῖν φροντίδα·
καὶ νῦν ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν,
ἄγγειλον ἡμῖν πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγώνισαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τί δ' ἄλλο γ' εἰ μὴ Νικόβουλος ἐγενόμην;

ΧΟΡΟΣ

νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσίν ἐστιν ἐπολολύξαι.
ὦ καλὰ λέγων πολὺ δ' ἀμείνον' ἔτι τῶν λόγων
ἐργασάμεν', εἴθ' ἐπέλ-
θοις ἅπαντά μοι σαφῶς·
ὡς ἐγώ μοι δοκῶ
κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν
ὥστ' ἀκοῦσαι. πρὸς τάδ' ὦ βέλ-
τιστε θαρρήσας λέγ', ὡς ἅ-
παντες ἡδόμεσθά σοι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ μὴν ἀκοῦσαί γ' ἄξιον τῶν πραγμάτων.
εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην·
ὃ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη
τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων,
κρημνοὺς ἐρείπων καὶ ξυνωμότας λέγων
πιθανώταθ'· ἡ βουλὴ δ' ἅπασ' ἀκροωμένη
ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πλέα,
κἄβλεψε νᾶπυ καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασεν.
κἄγωγ' ὅτε δὴ 'γνων ἐνδεχομένην τοὺς λόγους
καὶ τοῖς φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην,
ἄγε δὴ σκίταλοι καὶ φένακες, ἦν δ' ἐγώ,
βερέσχεθοί τε καὶ κόβαλοι καὶ μόθων
ἀγορά τ' ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγώ,

616—623 = 683—690

νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε
φωνήν τ' ἀναιδῆ. ταῦτα φροντίζοντί μοι
ἐκ δεξιᾶς ἐπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ.
κἀγὼ προσέκυσα· κᾆτα τῷ πρωκτῷ θενὼν
τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα κἀναχανὼν μέγα
ἀνέκραγον· ὦ βουλὴ λόγους ἀγαθοὺς φέρων
εὐαγγελίσασθαι πρῶτος ὑμῖν βούλομαι·
ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος κατερράγη,
οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.
οἳ δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισαν·
εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια· κἀγὼ 'φρασα
αὐτοῖς ἀπόρρητον ποιησάμενος ταχύ,
ἵνα τὰς ἀφύας ὠνοῖντο πολλὰς τοὐβολοῦ,
τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ τρύβλια.
οἳ δ' ἀνεκρότησαν καὶ πρὸς ἔμ' ἐκεχήνεσαν.
ὃ δ' ὑπονοήσας ὁ Παφλαγών, εἰδὼς ἄρα
οἷς ἥδεθ' ἡ βουλὴ μάλιστα ῥήμασιν,
γνώμην ἔλεξεν· ἄνδρες, ἤδη μοι δοκεῖ
ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσι ταῖς ἠγγελμέναις
εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ.
ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ βουλὴ πάλιν.
κἄγωγ' ὅτε δὴ 'γνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος,
διακοσίαισι βουσὶν ὑπερηκόντισα,
τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρήνεσα
εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον,
αἱ τριχίδες εἰ γενοίαθ' ἑκατὸν τοὐβολοῦ.
ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ βουλὴ πάλιν.
ὃ δὲ ταῦτ' ἀκούσας ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα.
κᾆθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ πρυτάνεις χοἰ τοξόται.
οἳ δ' ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἑστηκότες·
ὃ δ' ἠντεβόλει γ' αὐτοὺς ὀλίγον μεῖναι χρόνον,
ἵν' ἅτθ' ὁ κῆρυξ οὑκ Λακεδαίμονος λέγει
πύθησθ', ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν, λέγων.
οἳ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον·
νυνὶ περὶ σπονδῶν; ἐπειδή γ' ὦ μέλε
ᾔσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας.
οὐ δεόμεθα σπονδῶν· ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

ἐκεκράγεσάν τε τοὺς πρυτάνεις ἀφιέναι·
εἶθ' ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχῇ.
ἐγὼ δ' ἐπριάμην τὰ κορίανν' ὑπεκδραμὼν
ἅπαντα τά τε γήτει' ὅσ' ἦν ἐν τἀγορᾷ·
ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα
ἀποροῦσιν αὐτοῖς προῖκα κἀχαριζόμην.
οἱ δ' ὑπερεπήνουν ὑπερεπύππαζόν τέ με
ἅπαντες οὕτως ὥστε τὴν βουλὴν ὅλην
ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλήλυθα.

ΧΟΡΟΣ

πάντα τοι πέπραγας οἷα χρὴ τὸν εὐτυχοῦντα·
ηὗρε δ' ὁ πανοῦργος ἕτερον πολὺ πανουργίαις
μείζοσι κεκασμένον
καὶ δόλοισι ποικίλοις
ῥήμασίν θ' αἱμύλοις.
ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόν-
τιζε τἀπίλοιπ' ἄριστα·
συμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων εὔ-
νους ἐπίστασαι πάλαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχεται,
ὠθῶν κολόκυμα καὶ ταράττων καὶ κυκῶν,
ὡς δὴ καταπιόμενός με. μορμὼ τοῦ θράσους.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ
ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῇ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις,
ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκασα.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρ' ἔτ', εἰ μή σ' ἐκφάγω
ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

εἰ μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ γ', εἰ μή σ' ἐκπίω,
κἂν ἐκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀπολῶ σε νὴ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἰδοὺ προεδρίαν· οἷον ὄψομαί σ' ἐγὼ
ἐκ τῆς προεδρίας ἔσχατον θεώμενον.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐν τῷ ξύλῳ δήσω σε νὴ τὸν οὐρανόν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὡς ὀξύθυμος. φέρε τί σοι δῶ καταφαγεῖν;
ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλλαντίῳ;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἄντερα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἀπονυχιῶ σου τἀν πρυτανείῳ σιτία.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἕλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα δῷς μοι δίκην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

κἀγὼ δέ σ' ἕλξω καὶ διαβαλῶ πλείονα.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλ' ὦ πονηρὲ σοὶ μὲν οὐδὲν πείθεται·
ἐγὼ δ' ἐκείνου καταγελῶ γ' ὅσον θέλω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὡς σφόδρα σὺ τὸν δῆμον σεαυτοῦ νενόμικας.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν οἷς ψωμίζεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

κᾆθ' ὥσπερ αἱ τιτθαί γε σιτίζεις κακῶς.
μασώμενος γὰρ τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς,
αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

καὶ νὴ Δί' ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς
δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

χὠ πρωκτὸς οὑμὸς τουτογὶ σοφίζεται.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὐκ ὠγάθ' ἐν βουλῇ με δόξεις καθυβρίσαι.
ἴωμεν ἐς τὸν δῆμον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὐδὲν κωλύει·
ἰδοὺ βάδιζε, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὦ Δῆμε δεῦρ' ἔξελθε.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

νὴ Δί᾽ ὦ πάτερ
ἔξελθε δῆτ᾽.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὦ Δημίδιον ὦ φίλτατον
ἔξελθ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς οἷα περιυβρίζομαι.

ΔΗΜΟΣ

τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ᾽ ἀπὸ τῆς θύρας;
τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε.
τίς ὦ Παφλαγὼν ἀδικεῖ σε;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

διὰ σὲ τύπτομαι
ὑπὸ τουτουὶ καὶ τῶν νεανίσκων.

ΔΗΜΟΣ

τιή;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὁτιὴ φιλῶ σ᾽ ὦ Δῆμ᾽ ἐραστής τ᾽ εἰμὶ σός.

ΔΗΜΟΣ

σὺ δ᾽ εἶ τίς ἐτεόν;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἀντεραστὴς τουτουί,
ἐρῶν πάλαι σου βουλόμενός τέ σ᾽ εὖ ποιεῖν,
ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ καλοί τε κἀγαθοί.
ἀλλ᾽ οὐχ οἷοί τ᾽ ἐσμὲν διὰ τουτονί. σὺ γὰρ
ὅμοιος εἶ τοῖς παισὶ τοῖς ἐρωμένοις·
τοὺς μὲν καλούς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχνοπώλαισι καὶ νευρορράφοις
καὶ σκυτοτόμοις καὶ βυρσοπώλαις ἐπιδίδως.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

εὖ γὰρ ποιῶ τὸν δῆμον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

εἰπέ νυν τί δρῶν;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὅτι τῶν στρατηγῶν ὑποδραμόντων ἐκ Πύλου
πλεύσας ἐκεῖσε τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγὼ δὲ περιπατῶν γ᾽ ἀπ᾽ ἐργαστηρίου
ἕψοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὑφειλόμην.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ᾽ ἐκκλησίαν

ὦ Δῆμ᾽ ἵν᾽ εἰδῇς ὁπότερος νῷν ἐστί σοι
εὐνούστερος, διάκρινον, ἵνα τοῦτον φιλῇς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ πυκνί.

ΔΗΜΟΣ

οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ.
ἀλλ᾽ ἐς τὸ πρόσθε. χρῆν παρεῖν᾽ ἐς τὴν πύκνα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οἴμοι κακοδαίμων ὡς ἀπόλωλ᾽. ὁ γὰρ γέρων
οἴκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστι δεξιώτατος,
ὅταν δ᾽ ἐπὶ ταυτησὶ καθῆται τῆς πέτρας,
κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.

ΧΟΡΟΣ

νῦν δή σε πάντα δεῖ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ,
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν καὶ λόγους ἀφύκτους
ὅτοισι τόνδ᾽ ὑπερβαλεῖ. ποικίλος γὰρ ἀνὴρ
κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμήχανος πορίζειν.
πρὸς ταῦθ᾽ ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐπὶ τὸν ἄνδρα.
ἀλλὰ φυλάττου καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι πρότερος σὺ
τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

τῇ μὲν δεσποίνῃ Ἀθηναίᾳ τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ
εὔχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγένημαι
βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβακχώ,
ὥσπερ νυνὶ μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ πρυτανείῳ·
εἰ δέ σε μισῶ καὶ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβηκώς,
ἀπολοίμην καὶ διαπρισθείην κατατμηθείην τε λέπαδνα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

κἄγωγ᾽ ὦ Δῆμ᾽, εἰ μή σε φιλῶ καὶ μὴ στέργω, κατατμηθεὶς
ἑψοίμην ἐν περικομματίοις· κεἰ μὴ τούτοισι πέποιθας,
ἐπὶ ταυτησὶ κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ
καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

καὶ πῶς ἂν ἐμοῦ μᾶλλόν σε φιλῶν ὦ Δῆμε γένοιτο πολίτης;
ὃς πρῶτα μὲν ἡνίκ᾽ ἐβούλευον σοὶ χρήματα πλεῖστ᾽ ἀπέδειξα
ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν τοὺς δ᾽ ἄγχων τοὺς δὲ
μεταιτῶν,
οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενός, εἰ σοὶ χαριοίμην.

756—760=836—840

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τουτο μὲν ὦ Δῆμ' οὐδὲν σεμνόν· κἀγὼ γὰρ τοῦτό σε δράσω.
ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοι τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω.
ὡς δ' οὐχὶ φιλεῖ σ' οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτό σε πρῶτα διδάξω,
ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὔθ' ὁτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει.
σὲ γάρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι,
καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας,
ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως,
οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ῥαψάμενός σοι τουτὶ φέρω. ἀλλ' ἐπαναίρου,
κᾆτα κάθιζε μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι.

ΔΗΜΟΣ

ἄνθρωπε τίς εἶ; μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνων;
τοῦτό γέ τοί σου τοὔργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροις τούτων δελεάσμασιν εἷλες.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

καὶ μὴν εἴ πού τις ἀνὴρ ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον ἀμύνων
ἢ μᾶλλον ἐμοῦ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισιν
καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον οὐκ ἐλεαίρεις,
ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις· Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος
τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις
ἐκ τῆς πόλεως ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπ[illegible]καλοῦνται.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἵνα γ' Ἑλλήνων ἄρξῃ πάντων. ἔστι γ[illegible] λογίοι[illegible]
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντω[illegible]ασθ[illegible]
ἢν ἀναμείνῃ· πάντως δ' αὐτὸν θρέψω [illegible]
ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιαρῶς [illegible] τὸ τ[illegible]

ΑΛΛΑΝ

οὐχ ἵνα γ' ἄρχῃ μὰ Δί' Ἀρ

σὺ μὲν ἁρπάζῃς καὶ δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων, ὁ δὲ δῆμος
ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου,
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας καὶ μισθοῦ πρός σε κεχήνῃ.
εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψει,
καὶ χῖδρα φαγὼν ἀναθαρρήσει καὶ στεμφύλῳ ἐς λόγον ἐλθὼν
γνώσεται οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου·
εἶθ' ἥξει σοι δριμὺς ἄγροικος κατὰ σοῦ τὴν ψῆφον ἰχνεύων.
ἃ σὺ γιγνώσκων τόνδ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ καὶ διαβάλλειν
πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, πεποιηκότα πλείονα χρηστὰ
νὴ τὴν Δήμητρα Θεμιστοκλέους πολλῷ περὶ τὴν πόλιν ἤδη;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἷα λέγει. σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;
ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εὑρὼν ἐπιχειλῆ,
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν,
ἀφελών τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκεν.
σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι
διατειχίζων καὶ χρησμῳδῶν ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων.
κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν σὺ δ' ἀχιλλείων ἀπομάττει.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν ὦ Δῆμ' ἐστίν μ' ὑπὸ τούτου,
ὁτιή σε φιλῶ;

ΔΗΜΟΣ

παῦ παῦ' οὗτος καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.
πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

[illegible]ιαρώτατος ὢν Δημακίδιον καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακώς,
[illegible]ταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοὺς
[illegible]νῶν ἐκκαυλίζων
[illegible]ίζει, κἀμφοῖν χειροῖν
[illegible]ῶν δημοσίων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τοῦτο μὲν ὦ Δῆμ᾽ οὐδὲν σεμνόν· κἀγὼ γὰρ τοῦτό σε δράσω.
ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοι τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω.
ὡς δ᾽ οὐχὶ φιλεῖ σ᾽ οὐδ᾽ ἔστ᾽ εὔνους, τοῦτ᾽ αὐτό σε πρῶτα διδάξω,
ἀλλ᾽ ἢ διὰ τοῦτ᾽ αὔθ᾽ ὁτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει.
σὲ γάρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι,
καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας,
ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως,
οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ῥαψάμενός σοι τουτὶ φέρω. ἀλλ᾽ ἐπαναίρου,
κᾆτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι.

ΔΗΜΟΣ

ἄνθρωπε τίς εἶ; μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνων;
τοῦτό γέ τοί σου τοὔργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροις τούτων δελεάσμασιν εἷλες.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

καὶ μὴν εἴ πού τις ἀνὴρ ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον ἀμύνων
ἢ μᾶλλον ἐμοῦ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ᾽ ἐν ταῖς πιθάκναισιν
καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον οὐκ ἐλεαίρεις,
ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις· Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος
τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ᾽ ἀπελαύνεις
ἐκ τῆς πόλεως ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἵνα γ᾽ Ἑλλήνων ἄρξῃ πάντων. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ᾽ ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντωβόλου ἡλιάσασθαι,
ἢν ἀναμείνῃ· πάντως δ᾽ αὐτὸν θρέψω ᾽γὼ καὶ θεραπεύσω,
ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιαρῶς ὁπόθεν τὸ τριώβολον ἕξει.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὐχ ἵνα γ᾽ ἄρχῃ μὰ Δί᾽ Ἀρκαδίας προνοούμενος, ἀλλ᾽ ἵνα μᾶλλον

σὺ μὲν ἁρπάζῃς καὶ δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων, ὁ δὲ δῆμος
ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου,
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας καὶ μισθοῦ πρός σε κεχήνῃ.
εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψει,
καὶ χῖδρα φαγὼν ἀναθαρρήσει καὶ στεμφύλῳ ἐς λόγον ἐλθὼν
γνώσεται οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου·
εἶθ' ἥξει σοι δριμὺς ἄγροικος κατὰ σοῦ τὴν ψῆφον ἰχνεύων.
ἃ σὺ γιγνώσκων τόνδ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ καὶ διαβάλλειν
πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, πεποιηκότα πλείονα χρηστὰ
νὴ τὴν Δήμητρα Θεμιστοκλέους πολλῷ περὶ τὴν πόλιν ἤδη;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἷα λέγει. σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;
ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εὑρὼν ἐπιχειλῆ,
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν,
ἀφελών τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκεν.
σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι
διατειχίζων καὶ χρησμῳδῶν ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων.
κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν σὺ δ' ἀχιλλείων ἀπομάττει.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν ὦ Δῆμ' ἐστίν μ' ὑπὸ τούτου,
ὁτιή σε φιλῶ;

ΔΗΜΟΣ

παῦ παῦ' οὗτος καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά.
πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

μιαρώτατος ὢν Δημακίδιον καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακώς,
ὁπόταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοὺς
τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων
καταβροχθίζει, κἀμφοῖν χειροῖν
μυστιλᾶται τῶν δημοσίων.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὐ χαιρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ'
αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις,
μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον
τὸν Ἀθηναίων; καί σ' ἐπιδείξω

νὴ τὴν Δήμητρ', ἢ μὴ ζῴην,
δωροδοκήσαντ' ἐκ Μυτιλήνης
πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα.

ΧΟΡΟΣ

ὦ πᾶσιν ἀνθρώποις φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα,
ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις,
μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει, καὶ μόνος καθέξεις
τἀν τῇ πόλει τῶν ξυμμάχων τ' ἄρξεις ἔχων τρίαιναν,
ᾗ πολλὰ χρήματ' ἐργάσει σείων τε καὶ ταράττων.
καὶ μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρ', ἐπειδή σοι λαβὴν δέδωκεν·
κατεργάσει γὰρ ῥᾳδίως πλευρὰς ἔχων τοιαύτας.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὐκ ὦγαθοὶ ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ μὰ τὸν Ποσειδῶ.
ἐμοὶ γάρ ἐστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον ὥστε
ἁπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν,
ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν· λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.
οὐ γάρ σ' ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον, ἐκ προνοίας
ταύτας ἐᾶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι.
ἀλλ' ἐστὶ τοῦτ' ὦ Δῆμε μηχάνημ', ἵν' ἢν σὺ βούλῃ
τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονί, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται.
ὁρᾷς γὰρ αὐτῷ στῖφος οἷόν ἐστι βυρσοπωλῶν
νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι
καὶ τυροπῶλαι· τοῦτο δ' εἰς ἕν ἐστι συγκεκυφός,
ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα,
νύκτωρ κατασπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας θέοντες
τὰς ἐσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.

ΔΗΜΟΣ

οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρὲ
ὅσον με παρεκόπτου χρόνον τοιαῦτα κρουσιδημῶν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὦ δαιμόνιε μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι, μηδ' οἰηθῇς
ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον'· ὅστις εἷς ὢν
ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας, καί μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν
ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον, ἀλλ' εὐθέως κέκραγα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.

ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι· καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.
ἓν δ' εἰπέ μοι τοσουτονί· σκύτη τοσαῦτα πωλῶν
ἔδωκας ἤδη τουτῳὶ κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ
ταῖς ἐμβάσιν φάσκων φιλεῖν;

ΔΗΜΟΣ

οὐ δῆτα μὰ τὸν Ἀπόλλω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν οἷός ἐστιν; ἀλλ' ἐγώ σοι
ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδοιν τουτὶ φορεῖν δίδωμι.

ΔΗΜΟΣ

κρίνω σ' ὅσων ἐγᾦδα περὶ τὸν δῆμον ἄνδρ' ἄριστον
εὐνούστατόν τε τῇ πόλει καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐμβάδας τοσουτονὶ δύνασθαι,
ἐμοῦ δὲ μὴ μνείαν ἔχειν ὅσων πέπονθας; ὅστις
ἔπαυσα τοὺς βινουμένους τὸν Γρύττον ἐξαλείψας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὔκουν σε δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτηρεῖν
παῦσαί τε τοὺς βινουμένους; κοὐκ ἔσθ' ὅπως ἐκείνους
οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένοιντο.
τονδὶ δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικοῦτον
οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας
χειμῶνος ὄντος· ἀλλ' ἐγώ σοι τουτονὶ δίδωμι.

ΔΗΜΟΣ

τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐπώποτ' ἐπενόησεν.
καίτοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέντοι
οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ἐξεύρημα τοῦ χιτῶνος.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οἴμοι τάλας οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὐκ ἀλλ' ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ' ὅταν χεσείῃ,
τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοισι χρῶμαι.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν
προσαμφιῶ τοδί· σὺ δ' οἴμωζ' ὦ πονήρ'.

ΔΗΜΟΣ

ἰαιβοῖ.
οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ βύρσης κάκιστον ὄζων;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ·
καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι. τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον
τοῦ σιλφίου τὸν ἄξιον γενόμενον;

ΔΗΜΟΣ

οἶδα μέντοι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐπίτηδες οὗτος αὐτὸν ἔσπευσ' ἄξιον γενέσθαι,
ἵν' ἐσθίοιτ' ὠνούμενοι, κἄπειτ' ἐν ἡλιαίᾳ
βδέοντες ἀλλήλους ἀποκτείνειαν οἱ δικασταί.

ΔΗΜΟΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ Κόπρειος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου 'γένεσθε πυρροί;

ΔΗΜΟΣ

καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυρράνδρου τὸ μηχάνημα.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οἵοισί μ' ὦ πανοῦργε βωμολοχεύμασιν ταράττεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαί σ' ἀλαζονείαις.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλ' οὐχὶ νικήσεις. ἐγὼ γάρ φημί σοι παρέξειν
ὦ Δῆμε μηδὲν δρῶντι μισθοῦ τρύβλιον ῥοφῆσαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν γέ σοι καὶ φάρμακον δίδωμι
τἀν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια περιαλείφειν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σοὐκλέγων νέον ποιήσω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ τὠφθαλμιδίω περιψῆν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀπομυξάμενος ὦ Δῆμέ μου πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐμοῦ μὲν οὖν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐμοῦ μὲν οὖν.
ἐγώ σε ποιήσω τριη-

ραρχεῖν παλαιὰν ναῦν ἔχοντ',
εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέ-
ξεις οὐδὲ ναυπηγούμενος·
διαμηχανήσομαί θ' ὅπως
ἂν ἱστίον σαπρὸν λάβῃς.

ΧΟΡΟΣ

ἀνὴρ παφλάζει, παῦε παῦ',
ὑπερζέων· ὑφελκτέον
τῶν δαλίων, ἀπαρυστέον
τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηί.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην
ἰπούμενος ταῖς ἐσφοραῖς.
ἐγὼ γὰρ ἐς τοὺς πλουσίους
σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγὼ δ' ἀπειλήσω μὲν οὐ-
δέν, εὔχομαι δέ σοι ταδί·
τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων
ἐφεστάναι σίζον· σὲ δὲ
γνώμην ἐρεῖν μέλλοντα περὶ
Μιλησίων καὶ κερδανεῖν
τάλαντον, ἢν κατεργάσῃ,
σπεύδειν ὅπως τῶν τευθίδων
ἐμπλήμενος φθαίης ἔτ' εἰς
ἐκκλησίαν ἐλθών· ἔπει-
τα πρὶν φαγεῖν ἀνὴρ μεθή-
κοι, καὶ σὺ τὸ τάλαντον λαβεῖν
βουλόμενος ἐ-
σθίων ἅμ' ἀποπνιγείης.

ΧΟΡΟΣ

εὖ γε νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Δήμητρα.

ΔΗΜΟΣ

κἀμοὶ δοκεῖ καὶ τἄλλα γ' εἶναι καταφανῶς
ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδείς πω χρόνου
ἀνὴρ γεγένηται τοῖσι πολλοῖς τοὐβολοῦ.
σὺ δ' ὦ Παφλαγὼν φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας.

καὶ νῦν ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι
ἐμοὶ ταμιεύσεις.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἔχε· τοσοῦτον δ' ἴσθ' ὅτι,
εἰ μή μ' ἐάσεις ἐπιτροπεύειν, ἕτερος αὖ
ἐμοῦ πανουργότερός τις ἀναφανήσεται.

ΔΗΜΟΣ

οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιός ἐσθ' οὑτοσὶ
οὑμός· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται,
ἀλλ' ἢ οὐ καθορῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

φέρ' ἴδω τί σοι σημεῖον ἦν;

ΔΗΜΟΣ

δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὐ τοῦτ' ἔνεστιν.

ΔΗΜΟΣ

οὐ τὸ θρῖον; ἀλλὰ τί;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.

ΔΗΜΟΣ

αἰβοῖ τάλας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τί ἔστιν;

ΔΗΜΟΣ

ἀπόφερ' ἐκποδών.
οὐ τὸν ἐμὸν εἶχεν ἀλλὰ τὸν Κλεωνύμου.
παρ' ἐμοῦ δὲ τουτονὶ λαβὼν ταμίευέ μοι.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

μὴ δῆτά πώ γ' ὦ δέσποτ', ἀντιβολῶ σ' ἐγώ,
πρὶν ἄν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσῃς τῶν ἐμῶν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ τῶν ἐμῶν νυν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλ' ἐὰν τούτῳ πίθῃ,
μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

κἂν γε τουτῳί,
ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλ' οἵ γ' ἐμοὶ λέγουσιν ὡς ἄρξαι σε δεῖ
χώρας ἁπάσης ἐστεφανωμένον ῥόδοις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὑμοὶ δέ γ' αὖ λέγουσιν ὡς ἁλουργίδα
ἔχων κατάπαστον καὶ στεφάνην ἐφ' ἅρματος
χρυσοῦ διώξει Σμικύθην καὶ κύριον.

ΔΗΜΟΣ

καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἰών, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

πάνυ γε.

ΔΗΜΟΣ

καὶ σύ νυν φέρε.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἰδού.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἰδοὺ νὴ τὸν Δί'· οὐδὲν κωλύει.

ΧΟΡΟΣ

ἥδιστον φάος ἡμέρας
ἔσται τοῖσι παροῦσι καὶ
τοῖσιν εἰσαφικνουμένοις,
ἢν Κλέων ἀπόληται.
καίτοι πρεσβυτέρων τινῶν
οἵων ἀργαλεωτάτων
ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν
ἤκουσ' ἀντιλεγόντων,
ὡς εἰ μὴ 'γένεθ' οὗτος ἐν
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
στην σκεύη δύο χρησίμω,
δοῖδυξ οὐδὲ τορύνη.
ἀλλὰ καὶ τόδ' ἔγωγε θαυ-
μάζω τῆς ὑομουσίας
αὐτοῦ· φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ
παῖδες οἳ ξυνεφοίτων
τὴν δωριστὶ μόνην ἂν ἁρ-
μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν,
ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν·
κᾆτα τὸν κιθαριστὴν
ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύ-
ειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς

973—984=985—996

οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν
ἢν μὴ δωροδοκηστί.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἰδοὺ θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οἴμ' ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.

ΔΗΜΟΣ

ταυτὶ τί ἔστι;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

λόγια.

ΔΗΜΟΣ

πάντ';

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐθαύμασας;
καὶ νὴ Δί' ἔτι γέ μοὔστι κιβωτὸς πλέα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐμοὶ δ' ὑπερῷον καὶ ξυνοικία δύο.

ΔΗΜΟΣ

φέρ' ἴδω, τίνος γάρ εἰσιν οἱ χρησμοί ποτε;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὑμοὶ μέν εἰσι Βάκιδος.

ΔΗΜΟΣ

οἱ δὲ σοὶ τίνος;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος γεραιτέρου.

ΔΗΜΟΣ

εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων πραγμάτων.

ΔΗΜΟΣ

οἱ σοὶ δὲ περὶ τοῦ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

περὶ Ἀθηνῶν, περὶ φακῆς,
περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων,
περὶ τῶν μετρούντων τἄλφιτ' ἐν ἀγορᾷ κακῶς,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων πραγμάτων.

ΔΗΜΟΣ

ἄγε νυν ὅπως αὐτοὺς ἀναγνώσεσθέ μοι,
καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ 'κεῖνον ᾧπερ ἥδομαι,
ὡς ἐν νεφέλαισιν αἰετὸς γενήσομαι.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἄκουε δή νυν καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.
φράζευ Ἐρεχθείδη λογίων ὁδόν, ἥν σοι Ἀπόλλων
ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα,
ὃς πρὸ σέθεν λάσκων καὶ ὑπὲρ σοῦ δεινὰ κεκραγὼς
σοὶ μισθὸν ποριεῖ. κἂν μὴ δρᾷς ταῦτ' ἀπολεῖται.
πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρώζουσι κολοιοί.

ΔΗΜΟΣ

ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρ' ἐγὼ οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγει.
τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ καὶ κολοιοῖς καὶ κυνί;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω·
σοὶ δ' εἶπε σώζεσθαί μ' ὁ Φοῖβος τὸν κύνα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὐ τοῦτό φησ' ὁ χρησμός, ἀλλ' ὁ κύων ὁδὶ
ὥσπερ ἀθάρης σοῦ τῶν λογίων παρεσθίει.
ἐμοὶ γάρ ἐστ' ὀρθῶς περὶ τούτου τοῦ κυνός.

ΔΗΜΟΣ

λέγε νυν· ἐγὼ δὲ πρῶτα λήψομαι λίθον,
ἵνα μή μ' ὁ χρησμὸς τὸ πέος οὑτοσὶ δάκῃ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

φράζευ Ἐρεχθείδη κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν,
ὃς κέρκῳ σαίνων σ' ὁπόταν δειπνῇς ἐπιτηρῶν
ἐξέδεταί σου τοὔψον, ὅταν σύ ποι ἄλλοσε χάσκῃς·
ἐσφοιτῶν τ' ἐς τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.

ΔΗΜΟΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ πολύ γ' ἄμεινον ὦ Γλάνι.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὦ τᾶν ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε.
ἔστι γυνή, τέξει δὲ λέονθ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις,
ὃς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται
ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς· τὸν σὺ φυλάξαι
τεῖχος ποιήσας ξύλινον πύργους τε σιδηροῦς.
ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει;

ΔΗΜΟΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἔφραζεν ὁ θεός σοι σαφῶς σῴζειν ἐμέ·
ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντός εἰμί σοι.

ΔΗΜΟΣ

καὶ πῶς μ᾽ ἐλελήθης Ἀντιλέων γεγενημένος;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἓν δ᾽ οὐκ ἀναδιδάσκει σε τῶν λογίων μόνον
ὅ τι τὸ σιδηροῦν ἐστι τεῖχος καὶ ξύλον,
ἐν ᾧ σε σῴζειν τόνδ᾽ ἐκέλευσ᾽ ὁ Λοξίας.

ΔΗΜΟΣ

πῶς δῆτα τοῦτ᾽ ἔφραζεν ὁ θεός;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τουτονὶ
δῆσαί σ᾽ ἐκέλευ᾽ ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ.

ΔΗΜΟΣ

ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγι᾽ ἤδη μοι δοκεῖ.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

μὴ πείθου· φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι.
ἀλλ᾽ ἱέρακα φίλει μεμνημένος ἐν φρεσὶν ὥς σοι
ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τοῦτό γέ τοι Παφλαγὼν παρεκινδύνευσε μεθυσθείς.
Κεκροπίδη κακόβουλε τί τοῦθ᾽ ἡγεῖ μέγα τοὔργον;
καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη·
ἀλλ᾽ οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γάρ, εἰ μαχέσαιτο.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλὰ τόδε φράσσαι, πρὸ Πύλου Πύλον ἥν σοι ἔφραζεν.
ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο

ΔΗΜΟΣ

τί τοῦτο λέγει, πρὸ Πύλοιο;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τὰς πυέλους φησὶν καταλήψεσθ᾽ ἐν βαλανείῳ.

ΔΗΜΟΣ

ἐγὼ δ᾽ ἄλουτος τήμερον γενήσομαι;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὗτος γὰρ ἡμῶν τὰς πυέλους ἀφήρπασεν.
ἀλλ᾽ οὑτοσὶ γάρ ἐστι περὶ τοῦ ναυτικοῦ
ὁ χρησμός, ᾧ σε δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν πάνυ.

ΔΗΜΟΣ

προσέχω· σὺ δ' ἀναγίγνωσκε, τοῖς ναύταισί μου
ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

Αἰγείδη φράσσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ,
λαίθαργον ταχύπουν, δολίαν κερδὼ πολύιδριν.
οἶσθ' ὅ τι ἐστιν τοῦτο;

ΔΗΜΟΣ

Φιλόστρατος ἡ κυναλώπηξ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὐ τοῦτό φησιν, ἀλλὰ ναῦς ἑκάστοτε
αἰτεῖ ταχείας ἀργυρολόγους οὑτοσί·
ταύτας ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι σ' ὁ Λοξίας.

ΔΗΜΟΣ

πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὅπως;
ὅτι ἡ τριήρης τ' ἐστὶ χὠ κύων ταχύ.

ΔΗΜΟΣ

πῶς οὖν ἀλώπηξ προσετέθη πρὸς τῷ κυνί;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ᾔκασεν,
ὁτιὴ βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις.

ΔΗΜΟΣ

εἶεν·
τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίοισι ποῦ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγὼ ποριῶ καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν.
ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον, ὃν εἶπέ σοι ἐξαλέασθαι
χρησμὸν Λητοΐδης, Κυλλήνην, μή σε δολώσῃ.

ΔΗΜΟΣ

ποίαν Κυλλήνην;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησεν
Κυλλήνην ὀρθῶς, ὁτιή φησ', ἔμβαλε κυλλῇ.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὐκ ὀρθῶς φράζει· τὴν Κυλλήνην γὰρ ὁ Φοῖβος
ἐς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ᾐνίξατο τὴν Διοπείθους.
ἀλλὰ γάρ ἐστιν ἐμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός,
αἰετὸς ὡς γίγνει καὶ πάσης γῆς βασιλεύεις.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ γὰρ ἐμοί· καὶ γῆς καὶ τῆς ἐρυθρᾶς γε θαλάσσης,
χὤτι γ᾽ ἐν Ἐκβατάνοις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλ᾽ ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καί μοὐδόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

νὴ Δία καὶ γὰρ ἐγώ· καί μοὐδόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
ἐκ πόλεως ἐλθεῖν καὶ γλαῦξ αὐτῇ ᾽πικαθῆσθαι·
εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ
ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ, κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.

ΔΗΜΟΣ

ἰοὺ ἰού.
οὐκ ἦν ἄρ᾽ οὐδεὶς τοῦ Γλάνιδος σοφώτερος.
καὶ νῦν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γεροντογωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

μήπω γ᾽, ἱκετεύω σ᾽, ἀλλ᾽ ἀνάμεινον, ὡς ἐγὼ
κριθὰςποριῶ σοι καὶ βίον καθ᾽ ἡμέραν.

ΔΗΜΟΣ

οὐκ ἀνέχομαι κριθῶν ἀκούων· πολλάκις
ἐξηπατήθην ὑπό τε σοῦ καὶ Θουφάνους.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλ᾽ ἄλφιτ᾽ ἤδη σοιποριῶ ᾽σκευασμένα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας
καὶ τοὔψον ὀπτόν· μηδὲν ἄλλ᾽ εἰ μὴ ᾽σθιε.

ΔΗΜΟΣ

ἀνύσατέ νυν ὅ τι περ ποιήσεθ᾽· ὡς ἐγώ,
ὁπότερος ἂν σφῷν νῦν με μᾶλλον εὖ ποιῇ,
τούτῳ παραδώσω τῆς πυκνὸς τὰς ἡνίας.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

τρέχοιμ᾽ ἂν εἴσω πρότερος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὐ δῆτ᾽ ἀλλ᾽ ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ

ὦ Δῆμε καλήν γ᾽ ἔχεις
ἀρχήν, ὅτε πάντες ἄν-

1111—1130=1131—1150

θρωποι δεδίασί σ' ὥσ-
περ ἄνδρα τύραννον.
ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ,
θωπευόμενός τε χαί-
ρεις κἀξαπατώμενος,
πρὸς τόν τε λέγοντ' ἀεὶ
κέχηνας· ὁ νοῦς δέ σου
παρὼν ἀποδημεῖ.

ΔΗΜΟΣ

νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις
ὑμῶν, ὅτε μ' οὐ φρονεῖν
νομίζετ'· ἐγὼ δ' ἑκὼν
ταῦτ' ἠλιθιάζω.
αὐτός τε γὰρ ἥδομαι
βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν,
κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην·
τοῦτον δ', ὅταν ᾖ πλέως,
ἄρας ἐπάταξα.

ΧΟΡΟΣ

χοὔτω μὲν ἂν εὖ ποιοῖς,
εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ'
ἐν τῷ τρόπῳ, ὡς λέγεις,
τούτῳ πάνυ πολλή,
εἰ τούσδ' ἐπίτηδες ὥσ-
περ δημοσίους τρέφεις
ἐν τῇ πυκνί, κᾆθ' ὅταν
μή σοι τύχῃ ὄψον ὄν,
τούτων ὃς ἂν ᾖ παχύς,
θύσας ἐπιδειπνεῖς.

ΔΗΜΟΣ

σκέψασθε δέ μ', εἰ σοφῶς
αὐτοὺς περιέρχομαι
τοὺς οἰομένους φρονεῖν
κἄμ' ἐξαπατύλλειν.
τηρῶ γὰρ ἑκάστοτ' αὐ-
τοὺς οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν

κλέπτοντας· ἔπειτ' ἀναγ-
κάζω πάλιν ἐξεμεῖν
ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου,
κημὸν καταμηλῶν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἄπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

σύ γ' ὦ φθόρε.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὦ Δῆμ' ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος
τρίπαλαι κάθημαι βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι
καὶ χιλιόπαλαι καὶ προπαλαιπαλαίπαλαι.

ΔΗΜΟΣ

ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριόπαλαι
βδελύττομαί σφω καὶ προπαλαιπαλαίπαλαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον;

ΔΗΜΟΣ

εἴσομ' ἢν φράσῃς γε σύ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί,
ἵνα σ' εὖ ποιῶμεν ἐξ ἴσου.

ΔΗΜΟΣ

δρᾶν ταῦτα χρή.
ἄπιτον.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἰδού.

ΔΗΜΟΣ

θέοιτ' ἄν.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ.

ΔΗΜΟΣ

ἀλλ' ἦ μεγάλως εὐδαιμονήσω τήμερον
ὑπὸ τῶν ἐραστῶν νὴ Δί' ἢ 'πιτρίψομαι.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὁρᾷς; ἐγώ σοι πρότερος ἐκφέρω δίφρον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἀλλ' οὐ τράπεζαν, ἀλλ' ἐγὼ προτεραίτερος.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγὼ
ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας
ὑπὸ τῆς θεοῦ τῇ χειρὶ τἠλεφαντίνῃ.

ΔΗΜΟΣ

ὡς μέγαν ἄρ' εἶχες ὦ πότνια τὸν δάκτυλον.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐγὼ δ' ἔτνος γε πίσινον εὔχρων καὶ καλόν·
ἐτόρυνε δ' αὔθ' ἡ Παλλὰς ἡ πυλαιμάχος.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὦ Δῆμ' ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ,
καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν.

ΔΗΜΟΣ

οἴει γὰρ οἰκεῖσθ' ἂν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
εἰ μὴ φανερῶς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

τουτὶ τέμαχός σοὔδωκεν ἡ Φοβεσιστράτη.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ' ἑφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας
καὶ χόλικος ἠνύστρου τε καὶ γαστρὸς τόμον.

ΔΗΜΟΣ

καλῶς γ' ἐποίησε τοῦ πέπλου μεμνημένη.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευσε τουτουὶ φαγεῖν
ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

λαβὲ καὶ ταδί νυν.

ΔΗΜΟΣ

καὶ τί τούτοις χρήσομαι
τοῖς ἐντέροις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐπίτηδες αὔτ' ἔπεμψέ σοι
ἐς τὰς τριήρεις ἐντερόνειαν ἡ θεός·
ἐπισκοπεῖ γὰρ περιφανῶς τὸ ναυτικόν.
ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.

ΔΗΜΟΣ

ὡς ἡδὺς ὦ Ζεῦ καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἡ Τριτογένει᾽ ἄρ᾽ αὐτὸν ἐνετριτώνισεν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

λαβέ νυν πλακοῦντος πίονος παρ᾽ ἐμοῦ τόμον.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

παρ᾽ ἐμοῦ δ᾽. ὅλον γε τὸν πλακοῦντα τουτονί.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἀλλ᾽ οὐ λαγῷ᾽ ἕξεις ὁπόθεν δῷς, ἀλλ᾽ ἐγώ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οἴμοι πόθεν λαγῷά μοι γενήσεται;
ὦ θυμὲ νυνὶ βωμολόχον ἔξευρέ τι.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὁρᾷς τάδ᾽ ὦ κακόδαιμον;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ὀλίγον μοι μέλει·
ἐκεινοιὶ γὰρ ὡς ἔμ᾽ ἔρχονταί τινες
πρέσβεις ἔχοντες ἀργυρίου βαλλάντια.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ποῦ ποῦ;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τί δέ σοι τοῦτ᾽; οὐκ ἐάσεις τοὺς ξένους;
ὦ Δημίδιον ὁρᾷς τὰ λαγῷ᾽ ἅ σοι φέρω;

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οἴμοι τάλας ἀδίκως γε τἄμ᾽ ὑφήρπασας.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου.

ΔΗΜΟΣ

εἴπ᾽ ἀντιβολῶ πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ, τὸ δὲ κλέμμ᾽ ἐμόν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐγὼ δ᾽ ἐκινδύνευσ᾽, ἐγὼ δ᾽ ὤπτησά γε.

ΔΗΜΟΣ

ἄπιθ᾽· οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οἴμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδισθήσομαι.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τί οὐ διακρίνεις Δῆμ᾽ ὁπότερός ἐστι νῷν
ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σὲ καὶ τὴν γαστέρα;

ΔΗΜΟΣ

τῷ δῆτ᾽ ἂν ὑμᾶς χρησάμενος τεκμηρίῳ
δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖσιν σοφῶς;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐγὼ φράσω σοι. τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν
ξύλλαβε σιωπῇ καὶ βασάνισον ἅττ᾽ ἔνι,
καὶ τὴν Παφλαγόνος· κἀμέλει κρινεῖς καλῶς.

ΔΗΜΟΣ

φέρ᾽ ἴδω τί οὖν ἔνεστιν;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

οὐχ ὁρᾷς κενὴν
ὦ παππίδιον; ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν.

ΔΗΜΟΣ

αὕτη μὲν ἡ κίστη τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

βάδιζέ νυν καὶ δεῦρο πρὸς τὴν Παφλαγόνος.
ὁρᾷς;

ΔΗΜΟΣ

ἰώ μοι τῶν ἀγαθῶν ὅσων πλέα.
ὅσον τὸ χρῆμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέθετο·
ἐμοὶ δ᾽ ἔδωκεν ἀποτεμὼν τυννουτονί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τοιαῦτα μέντοι καὶ πρότερόν σ᾽ εἰργάζετο·
σοὶ μὲν προσεδίδου μικρὸν ὧν ἐλάμβανεν,
αὐτὸς δ᾽ ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.

ΔΗΜΟΣ

ὦ μιαρὲ κλέπτων δή με ταῦτ᾽ ἐξηπάτας;
ἐγὼ δέ τυ ἐστεφάνιξα κἀδωρησάμαν.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ἐγὼ δ᾽ ἔκλεπτον ἐπ᾽ ἀγαθῷ γε τῇ πόλει.

ΔΗΜΟΣ

κατάθου ταχέως τὸν στέφανον, ἵν᾽ ἐγὼ τουτῳὶ
αὐτὸν περιθῶ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

κατάθου ταχέως μαστιγία.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οὐ δῆτ᾽, ἐπεί μοι χρησμός ἐστι πυθικὸς
φράζων ὑφ᾽ οὗ ᾽δέησέ μ᾽ ἡττᾶσθαι μόνου.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

τοὐμόν γε φράζων ὄνομα καὶ λίαν σαφῶς.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

καὶ μήν σ᾽ ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ,
εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις.
καί σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι·
παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐν ταῖσιν εὕστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

πῶς εἶπας; ὥς μου χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν.
εἶεν.
ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἐμάνθανες;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

κλέπτων ἐπιορκεῖν καὶ βλέπειν ἐναντία.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

ὦ Φοῖβ᾽ Ἄπολλον λύκιε τί ποτέ μ᾽ ἐργάσει;
τέχνην δὲ τίνα ποτ᾽ εἶχες ἐξανδρούμενος;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἠλλαντοπώλουν καί τι καὶ βινεσκόμην.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οἴμοι κακοδαίμων· οὐκέτ᾽ οὐδέν εἰμ᾽ ἐγώ.
λεπτή τις ἐλπίς ἐστ᾽ ἐφ᾽ ἧς ὀχούμεθα.
καί μοι τοσοῦτον εἰπέ· πότερον ἐν ἀγορᾷ
ἠλλαντοπώλεις ἐτεὸν ἢ ᾽πὶ ταῖς πύλαις;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἐπὶ ταῖς πύλαισιν, οὗ τὸ τάριχος ὤνιον.

ΠΑΦΛΑΓΩΝ

οἴμοι πέπρακται τοῦ θεοῦ τὸ θέσφατον.
κυλίνδετ᾽ εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα.
ὦ στέφανε χαίρων ἄπιθι, κἄν σ᾽ ἄκων ἐγὼ
λείπω· σὲ δ᾽ ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται,
κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ᾽ ἴσως.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

ἑλλάνιε Ζεῦ σὸν τὸ νικητήριον.

ΧΟΡΟΣ

ὦ χαῖρε καλλίνικε καὶ μέμνησ᾽ ὅτι
ἀνὴρ γεγένησαι δι᾽ ἐμέ· καί σ᾽ αἰτῶ βραχύ,
ὅπως ἔσομαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.

ΔΗΜΟΣ

ἐμοὶ δέ γ᾽ ὅ τι σοι τοὔνομ᾽ εἴπ᾽.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

Ἀγοράκριτος·
ἐν τἀγορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην.

ΔΗΜΟΣ

Ἀγορακρίτῳ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω,
καὶ τὸν Παφλαγόνα παραδίδωμι τουτονί.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

καὶ μὴν ἐγώ σ᾽ ὦ Δῆμε θεραπεύσω καλῶς,
ὥσθ᾽ ὁμολογεῖν σε μηδέν᾽ ἀνθρώπων ἐμοῦ
ἰδεῖν ἀμείνω ᾽ν τῇ Κεχηναίων πόλει.

ΧΟΡΟΣ

τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοισιν
ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν, μηδὲν ἐς Λυσίστρατον,
μηδὲ Θούμαντιν τὸν ἀνέστιον αὖ λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ;
καὶ γὰρ οὗτος ὦ φίλ᾽ Ἄπολλον ἀεὶ πεινῇ, θαλεροῖς δα-
κρύοισιν
σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας Πυθῶνι δίᾳ μὴ κακῶς πένεσθαι.
λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ᾽ ἐπίφθονον,
ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται.
εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ᾽ ἀκοῦσαι καὶ κακά,
αὐτὸς ἦν ἔνδηλος, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου.
νῦν δ᾽ Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν ἢ τὸν ὄρθιον νόμον.
ἔστιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ τοὺς τρόπους οὐ συγγενής,
Ἀριφράδης πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται·
ἔστι δ᾽ οὐ μόνον πονηρός, οὐ γὰρ οὐδ᾽ ἂν ᾐσθόμην,
οὐδὲ παμπόνηρος, ἀλλὰ καὶ προσεξηύρηκέ τι.
τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται,
ἐν κασωρείοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον,
καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην καὶ κυκῶν τὰς ἐσχάρας,
καὶ πολυμνήστεια ποιῶν καὶ ξυνὼν Οἰωνίχῳ.
ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύττεται,
οὔ ποτ᾽ ἐκ ταὐτοῦ μεθ᾽ ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

1264—1289=1290—1315

ἢ πολλάκις ἐννυχίαισι
φροντίσι συγγεγένημαι,
καὶ διεζήτηχ᾽ ὁπόθεν ποτὲ φαύλως ἐσθίει Κλεώνυμος.
φασὶ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων
οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ τῆς σιπύης· τοὺς δ᾽ ἀντιβολεῖν ἂν ὁμοίως·
ἴθ᾽ ὦ ἄνα, πρὸς γονάτων, ἔξελθε καὶ σύγγνωθι τῇ τραπέζῃ.
φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόγον,
καὶ μίαν λέξαι τιν᾽ αὐτῶν ἥτις ἦν γεραιτέρα·
οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ᾽ ὦ παρθένοι τἀν τῇ πόλει;
φασὶν αἰτεῖσθαί τιν᾽ ἡμῶν ἑκατὸν ἐς Καρχηδόνα
ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην ὀξίνην Ὑπέρβολον·
ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο κοὐκ ἀνασχετόν,
καί τιν᾽ εἰπεῖν ἥτις ἀνδρῶν ἆσσον οὐκ εἰληλύθει·
ἀποτρόπαι᾽ οὐ δῆτ᾽ ἐμοῦ γ᾽ ἄρξει ποτ᾽, ἀλλ᾽ ἐάν με χρῇ,
ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ᾽ ἐνταῦθα καταγηράσομαι·
οὐδὲ Ναυφάντης γε τῆς Ναύσωνος, οὐ δῆτ᾽ ὦ θεοί,
εἴπερ ἐκ πεύκης γε κἀγὼ καὶ ξύλων ἐπηγνύμην.
ἢν δ᾽ ἀρέσκῃ ταῦτ᾽ Ἀθηναίοις, καθῆσθ᾽ ἄν μοι δοκῶ
ἐς τὸ Θησεῖον πλεούσας ἢ ᾽πὶ τῶν σεμνῶν θεῶν.
οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει·
ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται,
τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους, καθελκύσας.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

εὐφημεῖν χρὴ καὶ στόμα κλῄειν καὶ μαρτυριῶν ἀπέχεσθαι,
καὶ τὰ δικαστήρια συγκλῄειν οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν,
ἐπὶ καιναῖσιν δ᾽ εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον.

ΧΟΡΟΣ

ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος Ἀθήναις καὶ ταῖς νήσοις ἐπίκουρε,
τίν᾽ ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ᾽ ὅτῳ κνισῶμεν ἀγυιάς;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.

ΧΟΡΟΣ

καὶ ποῦ ᾽στιν νῦν ὦ θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,
οἷός περ Ἀριστείδῃ πρότερον καὶ Μιλτιάδῃ ξυνεσίτει.
ὄψεσθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη τῶν προπυλαίων.
ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομέναισιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις
καὶ θαυμασταῖς καὶ πολυύμνοις, ἵν' ὁ κλεινὸς Δῆμος ἐνοικεῖ.

ΧΟΡΟΣ

ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι,
δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ὑμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μόναρχον.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφόρας, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός,
οὐ χοιρινῶν ὄζων ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνῃ κατάλειπτος.

ΧΟΡΟΣ

χαῖρ' ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καί σοι ξυγχαίρομεν ἡμεῖς.
τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου.

ΔΗΜΟΣ

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν ἐλθὲ δεῦρ' Ἀγοράκριτε.
ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

ἐγώ;
ἀλλ' ὦ μέλ' οὐκ οἶσθ' οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος,
οὐδ' οἷ' ἔδρας· ἐμὲ γὰρ νομίζοις ἂν θεόν.

ΔΗΜΟΣ

τί δ' ἔδρων πρὸ τοῦ, κάτειπε, καὶ ποῖός τις ἦ;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

πρῶτον μέν, ὁπότ' εἴποι τις ἐν τἠκκλησίᾳ,
ὦ Δῆμ' ἐραστής εἰμι σὸς φιλῶ τέ σε
καὶ κήδομαί σου καὶ προβουλεύω μόνος,
τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
ἀνωρτάλιζες κἀκερουτίας.

ΔΗΜΟΣ

ἐγώ;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ἀντὶ τούτων ᾤχετο.

ΧΟΡΟΣ. πῶς ἂν ἴδωμεν; ποίαν ἔχει σκευήν; καὶ ποῖος γεγένηται; 1324

ΔΗΜΟΣ

τί φής;
ταυτί μ' ἔδρων, ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ ᾐσθόμην;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

τὰ γὰρ ὦτά σου νὴ τὸν Δί' ἐξεπετάννυτο
ὥσπερ σκιάδειον καὶ πάλιν ξυνήγετο.

ΔΗΜΟΣ

οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην καὶ γέρων;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

καὶ νὴ Δί' εἴ γε δύο λεγοίτην ῥήτορε,
ὃ μὲν ποιεῖσθαι ναῦς μακρὰς ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορεῖν, τούτοιν ὁ τὸν μισθὸν λέγων
τὸν τὰς τριήρεις παραδραμὼν ἂν ᾤχετο.
οὗτος τί κύπτεις; οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς;

ΔΗΜΟΣ

αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος, μὴ φροντίσῃς,
ἀλλ' οἵ σε ταῦτ' ἐξηπάτων. νυνδὶ φράσον·
ἐάν τις εἴπῃ βωμολόχος ξυνήγορος·
οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλφιτα,
εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην·
τοῦτον τί δράσεις, εἰπέ, τὸν ξυνήγορον;

ΔΗΜΟΣ

ἄρας μετέωρον ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ,
ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

τουτὶ μὲν ὀρθῶς καὶ φρονίμως ἤδη λέγεις·
τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει φράσον.

ΔΗΜΟΣ

πρῶτον μὲν ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς,
καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

πολλοῖς γ' ὑπολίσφοις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.

ΔΗΜΟΣ

ἔπειθ' ὁπλίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ
οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται,
ἀλλ' ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον ἐγγεγράψεται.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

τουτ᾽ ἔδακε τὸν πόρπακα τὸν Κλεωνύμου.

ΔΗΜΟΣ

οὐδ᾽ ἀγοράσει γ᾽ ἀγένειος οὐδ᾽ ἐν τἀγορᾷ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων;

ΔΗΜΟΣ

τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω τἀν τῷ μύρῳ,
ἃ στωμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα·
σοφός γ᾽ ὁ Φαίαξ δεξιῶς τε κατέμαθεν.
συνερτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικός,
καὶ γνωμοτυπικὸς καὶ σαφὴς καὶ κρουστικός,
καταληπτικός τ᾽ ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

οὔκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ;

ΔΗΜΟΣ

μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ἀναγκάσω κυνηγετεῖν ἐγὼ
τούτους ἅπαντας παυσαμένους ψηφισμάτων.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν,
καὶ παῖδ᾽ ἐνόρχην, ὅσπερ οἴσει τόνδε σοι·
κἄν που δοκῇ σοι, τοῦτον ὀκλαδίαν ποίει.

ΔΗΜΟΣ

μακάριος ἐς τἀρχαῖα δὴ καθίσταμαι.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

φήσεις γ᾽, ἐπειδὰν τὰς τριακοντούτιδας
σπονδὰς παραδῶ σοι. δεῦρ᾽ ἴθ᾽ αἱ σπονδαὶ ταχύ.

ΔΗΜΟΣ

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ᾽ ὡς καλαί· πρὸς τῶν θεῶν,
ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι;
πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

οὐ γὰρ ὁ Παφλαγὼν
ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ἵνα σὺ μὴ λάβῃς;
νῦν οὖν ἐγώ σοι παραδίδωμ᾽ ἐς τοὺς ἀγροὺς
αὐτὰς ἰέναι λαβόντα.

ΔΗΜΟΣ

τὸν δὲ Παφλαγόνα,
ὃς ταῦτ᾽ ἔδρασεν, εἴφ᾽ ὅ τι ποιήσεις κακόν.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ

οὐδὲν μέγ᾽ ἀλλ᾽ ἢ τὴν ἐμὴν ἕξει τέχνην·
ἐπὶ ταῖς πύλαις ἀλλαντοπωλήσει μόνος,
τὰ κύνεια μιγνὺς τοῖς ὀνείοις πράγμασιν,
μεθύων τε ταῖς πόρναισι λοιδορήσεται,
κἀκ τῶν βαλανείων πίεται τὸ λούτριον.

ΔΗΜΟΣ

εὖ γ᾽ ἐπενόησας οὗπέρ ἐστιν ἄξιος,
πόρναισι καὶ βαλανεῦσι διακεκραγέναι,
καί σ᾽ ἀντὶ τούτων ἐς τὸ πρυτανεῖον καλῶ
ἐς τὴν ἕδραν θ᾽, ἵν᾽ ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακός.
ἕπου δὲ ταυτηνὶ λαβὼν τὴν βατραχίδα·
κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην,
ἵν᾽ ἴδωσιν αὐτὸν οἷς ἐλωβᾶθ᾽ οἱ ξένοι.

ΧΟΡΟΣ

. . . .

ΝΕΦΕΛΑΙ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ
ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ
ΘΕΡΑΠΩΝ ΣΤΡΕΨΙΑΔΟΥ
ΜΑΘΗΤΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ
ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ
ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΠΑΣΙΑΣ *δανειστής*
ΑΜΥΝΙΑΣ *δανειστής*
ΧΑΙΡΕΦΩΝ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Ἰοὺ ἰού·
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον·
ἀπέραντον. οὐδέποθ᾽ ἡμέρα γενήσεται;
καὶ μὴν πάλαι γ᾽ ἀλεκτρυόνος ἤκουσ᾽ ἐγώ·
οἱ δ᾽ οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ᾽ οὐκ ἂν πρὸ τοῦ.
ἀπόλοιο δῆτ᾽ ὦ πόλεμε πολλῶν οὕνεκα,
ὅτ᾽ οὐδὲ κολάσ᾽ ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας
ἐγείρεται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται
ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.
ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.
ἀλλ᾽ οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν δακνόμενος
ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν
διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων
ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται
ὀνειροπολεῖ θ᾽ ἵππους· ἐγὼ δ᾽ ἀπόλλυμαι
ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας·
οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν. ἅπτε παῖ λύχνον,
κἄκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν᾽ ἀναγνῶ λαβὼν
ὁπόσοις ὀφείλω καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους.
φέρ᾽ ἴδω τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.
τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην;

ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας,
εἴθ' ἐξεκόπη πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

Φίλων ἀδικεῖς· ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν ὅ μ' ἀπολώλεκεν·
ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.
ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;
τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ' ὦ μέλ' ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα χἄτεροι τόκου
ἐνεχυράσεσθαί φασιν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἐτεὸν ὦ πάτερ
τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

δάκνει μέ τις δήμαρχος ἐκ τῶν στρωμάτων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἔασον ὦ δαιμόνιε καταδαρθεῖν τί με.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

σὺ δ' οὖν κάθευδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
ἐς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται.
φεῦ.
εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα·
ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος
εὐρωτιῶν ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος,
βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις.
ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
ἀδελφιδῆν ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεως,
σεμνὴν τρυφῶσαν ἐγκεκοισυρωμένην.
ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, συγκατεκλινόμην ἐγὼ

ὄζων τρυγὸς τρασιᾶς ἐρίων περιουσίας,
ἡ δ' αὖ μύρου κρόκου καταγλωττισμάτων,
δαπάνης λαφυγμοῦ Κωλιάδος Γενετυλλίδος.
οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.
ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδὶ
πρόφασιν ἔφασκον, ὦ γύναι λίαν σπαθᾷς.

ΘΕΡΑΠΩΝ

ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἴμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον;
δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς.

ΘΕΡΑΠΩΝ

διὰ τί δῆτα κλαύσομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.
μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὸς οὑτοσί,
ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τἀγαθῇ,
περὶ τοὐνόματος δὴ 'ντεῦθεν ἐλοιδορούμεθα·
ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα,
Ξάνθιππον ἢ Χάριππον ἢ Καλλιππίδην,
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην.
τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
κοινῇ ξυνέβημεν κἀθέμεθα Φειδιππίδην.
τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο,
ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
ὥσπερ Μεγακλέης, ξυστίδ' ἔχων. ἐγὼ δ' ἔφην,
ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ φελλέως,
ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος.
ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις,
ἀλλ' ἵππερών μου κατέχεεν τῶν χρημάτων.
νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ
μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
ἣν ἢν ἀναπείσω τουτονί, σωθήσομαι.
ἀλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; πῶς;
Φειδιππίδη Φειδιππίδιον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τί ὦ πάτερ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἰδού. τί ἔστιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εἰπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μὴ 'μοί γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν ἵππιον·
οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,
ὦ παῖ πιθοῦ μοι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τί δὲ πίθωμαι δῆτά σοι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,
καὶ μάνθαν' ἐλθὼν ἂν ἐγὼ παραινέσω.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

λέγε δή, τί κελεύεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καί τι πείσει;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

πείσομαι
νὴ τὸν Διόνυσον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

δεῦρό νυν ἀπόβλεπε.
ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῴκίδιον;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ὁρῶ. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεὸν ὦ πάτερ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.
ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἳ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς,
κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ' ἄνθρακες.
οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

εἰσὶν δὲ τίνες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοὔνομα·
μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

αἰβοῖ πονηροί γ', οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας
τοὺς ὠχριῶντας τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις·
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἢ ἤ σιώπα· μηδὲν εἴπῃς νήπιον.
ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι σχασάμενος τὴν ἱππικήν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γέ μοι
τοὺς φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἴθ' ἀντιβολῶ σ' ὦ φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοὶ
ἐλθὼν διδάσκου.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

καὶ τί σοι μαθήσομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εἶναι παρ' αὐτοῖς φασιν ἄμφω τὼ λόγω,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα.
τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥττονα,
νικᾶν λέγοντά φασι τἀδικώτερα.
ἢν οὖν μάθῃς μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὐκ ἂν πιθοίμην· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει,
οὔτ' αὐτὸς οὔθ' ὁ ζύγιος οὔθ' ὁ σαμφόρας·
ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης
ἄνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι,
ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξομαι
αὐτὸς βαδίζων ἐς τὸ φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέρων ὢν κἀπιλήσμων καὶ βραδὺς

λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι;
ἰτητέον. τί ταῦτ᾽ ἔχων στραγγεύομαι,
ἀλλ᾽ οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ παιδίον.

ΜΑΘΗΤΗΣ

βάλλ᾽ ἐς κόρακας· τίς ἐσθ᾽ ὁ κόψας τὴν θύραν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀμαθής γε νὴ Δί᾽ ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα
ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας
καὶ φροντίδ᾽ ἐξήμβλωκας ἐξηυρημένην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

σύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
ἀλλ᾽ εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀλλ᾽ οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

λέγε νυν ἐμοὶ θαρρῶν· ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ
ἥκω μαθητὴς ἐς τὸ φροντιστήριον.

ΜΑΘΗΤΗΣ

λέξω. νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια.
ἀνήρετ᾽ ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας·
δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πῶς τοῦτο δὴ ᾽μέτρησε;

ΜΑΘΗΤΗΣ

δεξιώτατα.
κηρὸν διατήξας εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
ἐνέβαψεν ἐς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε,
κᾆτα ψυχέντος περιέφυσαν περσικαί.
ταύτας ὑπολύσας ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

ΜΑΘΗΤΗΣ

τί δῆτ᾽ ἂν ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους
φρόντισμα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ποῖον; ἀντιβολῶ κάτειπέ μοι.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀνήρετ᾽ αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος
ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας
κατὰ τὸ στόμ᾽ ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δῆτ᾽ ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος
στενόν· διὰ λεπτοῦ δ᾽ ὄντος αὐτοῦ τὴν πνοὴν
βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου·
ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον
τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων.
ὢ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην
ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος.

ΜΑΘΗΤΗΣ

πρῴην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη
ὑπ᾽ ἀσκαλαβώτου.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς
καὶ τὰς περιφορὰς εἶτ᾽ ἄνω κεχηνότος
ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἐχθὲς δέ γ᾽ ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εἶεν· τί οὖν πρὸς τἄλφιτ᾽ ἐπαλαμήσατο;

ΜΑΘΗΤΗΣ

κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν
κάμψας ὀβελίσκον εἶτα διαβήτην λαβὼν
ἐκ τῆς παλαίστρας θυμάτιον ὑφείλετο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δῆτ᾽ ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;
ἄνοιγ᾽ ἄνοιγ᾽ ἀνύσας τὸ φροντιστήριον,

καὶ δεῖξον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτη.
μαθητιῶ γάρ· ἀλλ᾽ ἄνοιγε τὴν θύραν.
ὦ Ἡράκλεις ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;

ΜΑΘΗΤΗΣ

τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.
ἀτὰρ τί ποτ᾽ ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὑτοιί;

ΜΑΘΗΤΗΣ

ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

βολβοὺς ἄρα
ζητοῦσι. μή νυν τουτογὶ φροντίζετε·
ἐγὼ γὰρ οἶδ᾽ ἵν᾽ εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί.
τί γὰρ οἵδε δρῶσιν οἱ σφόδρ᾽ ἐγκεκυφότες;

ΜΑΘΗΤΗΣ

οὗτοι δ᾽ ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν τάρταρον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δῆθ᾽ ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;

ΜΑΘΗΤΗΣ

αὐτὸς καθ᾽ αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
ἀλλ᾽ εἴσιθ᾽, ἵνα μὴ ᾽κεῖνος ὑμῖν ἐπιτύχῃ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μήπω γε μήπω γ᾽· ἀλλ᾽ ἐπιμεινάντων, ἵνα
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀλλ᾽ οὐχ οἷόν τ᾽ αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πρὸς τῶν θεῶν τί γὰρ τάδ᾽ ἐστίν; εἰπέ μοι.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀστρονομία μὲν αὑτηί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τουτὶ δὲ τί;

ΜΑΘΗΤΗΣ

γεωμετρία.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῦτ᾽ οὖν τί ἐστι χρήσιμον;

ΜΑΘΗΤΗΣ

γῆν ἀναμετρῆσαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πότερα τὴν κληρουχικήν;

ΜΑΘΗΤΗΣ

οὐκ ἀλλὰ τὴν σύμπασαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀστεῖον λέγεις.
τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.

ΜΑΘΗΤΗΣ

αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὁρᾷς;
αἵδε μὲν Ἀθῆναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι,
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ὡς τοῦτ᾽ ἀληθῶς ἀττικὸν τὸ χωρίον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσὶν οὑμοὶ δημόται;

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἐνταῦθ᾽ ἔνεισιν. ἡ δέ γ᾽ Εὔβοι᾽, ὡς ὁρᾷς,
ἡδὶ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἶδ᾽· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
ἀλλ᾽ ἡ Λακεδαίμων ποῦ ᾽σθ᾽;

ΜΑΘΗΤΗΣ

ὅπου ᾽στίν; αὑτηί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο πάνυ φροντίζετε,
ταύτην ἀφ᾽ ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάλιν.

ΜΑΘΗΤΗΣ

ἀλλ᾽ οὐχ οἷόν τε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ Δί᾽ οἰμώξεσθ᾽ ἄρα.
φέρε τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;

ΜΑΘΗΤΗΣ

αὐτός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τίς αὐτός;

ΜΑΘΗΤΗΣ

Σωκράτης.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ Σώκρατες.
ἴθ᾽ οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα.

ΜΑΘΗΤΗΣ

αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον· οὐ γάρ μοι σχολή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ Σώκρατες,
ὦ Σωκρατίδιον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τί με καλεῖς ὦφήμερε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πρῶτον μὲν ὅ τι δρᾷς ἀντιβολῶ κάτειπέ μοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔπειτ' ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐ γὰρ ἄν ποτε
ἐξηῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα
λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα.
εἰ δ' ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
οὐκ ἄν ποθ' ηὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
πάσχει δὲ ταὐτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί φῄς;
ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα;
ἴθι νυν κατάβηθ' ὦ Σωκρατίδιον ὡς ἐμέ,
ἵνα με διδάξῃς ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἦλθες δὲ κατὰ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

βουλόμενος μαθεῖν λέγειν.
ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων
ἄγομαι φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππικὴ δεινὴ φαγεῖν.
ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν,

τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ' ὅντιν' ἂν
πράττῃ μ' ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ποίους θεοὺς ὀμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ
ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τῷ γὰρ ὄμνυτ'; ἢ
σιδαρέοισιν ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς
ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ Δί' εἴπερ ἔστι γε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς νεφέλαισιν ἐς λόγους,
ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μάλιστά γε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἰδοὺ κάθημαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τουτονὶ τοίνυν λαβὲ
τὸν στέφανον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι Σώκρατες
ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐκ ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους
ἡμεῖς ποιοῦμεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εἶτα δὴ τί κερδανῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

λέγειν γενήσει τρῖμμα κρόταλον παιπάλη.
ἀλλ' ἔχ' ἀτρεμεί.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γέ με·
καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ἐπακούειν.

ὦ δέσποτ' ἄναξ ἀμέτρητ' ἀήρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
λαμπρός τ' αἰθὴρ σεμναί τε θεαὶ νεφέλαι βροντησικέραυνοι,
ἄρθητε φάνητ' ὦ δέσποιναι τῷ φροντιστῇ μετέωροι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μήπω μήπω γε πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ.
τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἔλθετε δῆτ' ὦ πολυτίμητοι νεφέλαι τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν·
εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε,
εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε νύμφαις,
εἴτ' ἄρα Νείλου 'ν προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύεσθε πρό-
χοισιν,
ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ' ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος·
ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

ΧΟΡΟΣ

ἀέναοι νεφέλαι
ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον,
πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ
δενδροκόμους, ἵνα
τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα,
καρπούς τ' ἀρδομέναν θ' ἱερὰν χθόνα,
καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,
καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον·
ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται
μαρμαρέαις ἐν αὐγαῖς.
ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον
ἀθανάτας ἰδέας ἐπιδώμεθα
τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὦ μέγα σεμναὶ νεφέλαι φανερῶς ἠκούσατέ μου καλέσαντος.
ἤσθου φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεοσέπτου;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ σέβομαί γ' ὦ πολυτίμητοι καὶ βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν
πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφό-
βημαι·
κεἰ θέμις ἐστίν, νυνί γ' ἤδη, κεἰ μὴ θέμις ἐστί, χεσείω.

275—290=299—318

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐ μὴ σκώψει μηδὲ ποιήσεις ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι,
ἀλλ᾽ εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδῆς.

ΧΟΡΟΣ

παρθένοι ὀμβροφόροι
ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν
Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον·
οὗ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα
μυστοδόκος δόμος
ἐν τελεταῖς ἁγίαις ἀναδείκνυται,
οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
ναοί θ᾽ ὑψερεφεῖς καὶ ἀγάλματα,
καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλίαι τε,
παντοδαπαῖς ἐν ὥραις,
ἦρί τ᾽ ἐπερχομένῳ βρομία χάρις,
εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
καὶ μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε φράσον, τίνες εἴσ᾽ ὦ Σώκρατες αὗται
αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν ἡρῷναί τινές εἰσιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἥκιστ᾽ ἀλλ᾽ οὐράνιαι νεφέλαι μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς·
αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσιν
καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἀκούσασ᾽ αὐτῶν τὸ φθέγμ᾽ ἡ ψυχή μου πεπότηται,
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν,
καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ᾽ ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
ὥστ᾽ εἴ πως ἔστιν ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερὰς ἐπιθυμῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ᾽· ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας
ἡσυχῇ αὐτάς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

φέρε ποῦ; δεῖξον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

χωροῦσ᾽ αὗται πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων, αὗται πλάγιαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί τὸ χρῆμα;
ὡς οὐ καθορῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

παρὰ τὴν εἴσοδον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἤδη νυνὶ μόλις οὕτως.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ Δί' ἔγωγ'. ὦ πολυτίμητοι. πάντα γὰρ ἤδη κατέχουσιν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ᾔδησθ' οὐδ' ἐνόμιζες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγούμην καὶ καπνὸν εἶναι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλ' ἴσθ' ὅτι πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστάς,
θουριομάντεις ἰατροτέχνας σφραγιδονυχαργοκομήτας,
κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας ἄνδρας μετεωροφένακας,
οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν νεφελᾶν στρεπταιγλᾶν δάϊον ὁρμάν,
πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα τυφῶ πρημαινούσας τε θυέλλας,
εἶτ' ἀερίους διεροὺς γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς,
ὄμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν νεφελᾶν· εἶτ' ἀντ' αὐτῶν κατέπινον
κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν ἀγαθᾶν κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι,
εἴπερ νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;
οὐ γὰρ ἐκεῖναί γ' εἰσὶ τοιαῦται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

φέρε ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισιν,
κοὐχὶ γυναιξὶν μὰ Δί' οὐδ' ὁτιοῦν· αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀπόκριναί νυν ἅττ᾽ ἂν ἔρωμαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

λέγε νυν ταχέως ὅ τι βούλει.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἤδη ποτ᾽ ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην κενταύρῳ ὁμοίαν,
ἢ παρδάλει ἢ λύκῳ ἢ ταύρῳ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ Δί᾽ ἔγωγ᾽. εἶτα τί τοῦτο;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

γίγνονται πάνθ᾽ ὅ τι βούλονται· κᾆτ᾽ ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην
ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόνπερ τὸν Ξενοφάντου,
σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ κενταύροις ᾔκασαν αὑτάς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δ᾽ ἂρ᾽ ἢν ἅρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα, τί δρῶσιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ταῦτ᾽ ἄρα ταῦτα Κλεώνυμον αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι,
ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ᾽ ἐγένοντο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

καὶ νῦν γ᾽ ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ᾽ ἐγένοντο γυναῖκες.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

χαίρετε τοίνυν ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ,
οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνὴν ὦ παμβασίλειαι.

ΧΟΡΟΣ

χαῖρ᾽ ὦ πρεσβῦτα παλαιογενὲς θηρατὰ λόγων φιλομούσων,
σύ τε λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ, φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ τι χρῄζεις·
οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ᾽ ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν
πλὴν εἰ Προδίκῳ, τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα, σοὶ δὲ
ὅτι βρενθύει τ᾽ ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλεις,
κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ᾽ ἀνέχει κἀφ᾽ ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ γῆ τοῦ φθέγματος, ὡς ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ τερατῶδες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

αὗται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεαί, τἄλλα δὲ πάντ᾽ ἐστὶ φλύαρος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε πρὸς τῆς γῆς, οὑλύμπιος οὐ θεός ἐστιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις· οὐδ' ἔστι Ζεύς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί λέγεις σύ;
ἀλλὰ τίς ὕει; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι πρῶτον ἁπάντων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

αὗται δή που· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω.
φέρε ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι;
καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ τὸν Ἀπόλλω τοῦτό γέ τοι δὴ τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας·
καίτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ᾤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν.
ἀλλ' ὅστις ὁ βροντῶν ἐστί φράσον· τοῦτό με ποιεῖ τετρεμαίνειν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

αὗται βροντῶσι κυλινδόμεναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τῷ τρόπῳ ὦ πάντα σὺ τολμῶν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι,
κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι
εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς, οὐχ ὁ Ζεύς, ὥστε φέρεσθαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἥκιστ' ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθειν,
ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ δῖνος νυνὶ βασιλεύων.
ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐκ ἤκουσάς μου τὰς νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι φημὶ
ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀπὸ σαυτοῦ 'γώ σε διδάξω.

ἤδη ζωμοῦ παναθηναίοις ἐμπλησθεὶς εἶτ᾽ ἐταράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ τὸν Ἀπόλλω καὶ δεινὰ ποιεῖ γ᾽ εὐθύς μοι, καὶ τετάρακται
χὤσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν·
ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ παππάξ, κἄπειτ᾽ ἐπάγει παπαπαππάξ,
χὤταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππὰξ ὥσπερ ἐκεῖναι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας·
τὸν δ᾽ ἀέρα τόνδ᾽ ὄντ᾽ ἀπέραντον πῶς οὐκ εἰκὸς μέγα βροντᾶν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ταῦτ᾽ ἄρα καὶ τὠνόματ᾽ ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω.
ἀλλ᾽ ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται λάμπων πυρί, τοῦτο δίδαξον,
καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.
τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵησ᾽ ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

καὶ πῶς ὦ μῶρε σὺ καὶ κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε,
εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων᾽ ἐνέπρησεν
οὐδὲ Κλεώνυμον οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ᾽ εἴσ᾽ ἐπίορκοι·
ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνέων
καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας· τί παθών; οὐ γὰρ δὴ δρῦς γ᾽ ἐπιορκεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ οἶδ᾽· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί γάρ ἐστιν δῆθ᾽ ὁ κεραυνός;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὅταν ἐς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλησθῇ,
ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, κἄπειθ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης
ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα,
ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακάων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ τὸν Δί᾽ ἔγωγ᾽ ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί ποτε Διασίοισιν
ὀπτῶν γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, κᾆτ᾽ οὐκ ἔσχων ἀμελήσας·

ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ', εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ
τὠφθαλμώ μου προσετίλησεν καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.

ΧΟΡΟΣ

ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ἄνθρωπε παρ' ἡμῶν,
ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι διάξεις.
εἰ γὰρ μνήμων καὶ φροντιστὴς καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν
ἐν τῇ ψυχῇ, κοὔτε τι κάμνεις οὔθ' ἑστὼς οὔτε βαδίζων,
οὔτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν οὔτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς,
οἴνου τ' ἀπέχει καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων,
καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,
νικᾶν πράττων καὶ βουλεύων καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ' οὕνεκά γε ψυχῆς στερρᾶς δυσκολοκοίτου τε μερίμνης
καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου,
ἀμέλει θαρρῶν οὕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἄλλο τι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡμεῖς,
τὸ χάος τουτὶ καὶ τὰς νεφέλας καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐδ' ἂν διαλεχθείην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις οὐδ' ἂν ἀπαντῶν·
οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν.

ΧΟΡΟΣ

λέγε νυν ἡμῖν ὅ τι σοι δρῶμεν θαρρῶν, ὡς οὐκ ἀτυχήσεις,
ἡμᾶς τιμῶν καὶ θαυμάζων καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ δέσποιναι δέομαι τοίνυν ὑμῶν τουτὶ πάνυ μικρόν,
τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τὸ λοιπόν γ' ἀπὸ τουδὶ
ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μὴ 'μοί γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ,
ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν.

ΧΟΡΟΣ

τεύξει τοίνυν ὧν ἱμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς.
ἀλλὰ σεαυτὸν παράδος θαρρῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

δράσω ταῦθ᾽ ὑμῖν πιστεύσας· ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει
διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας καὶ τὸν γάμον ὅς μ᾽ ἐπέτριψεν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλονται
τουτὶ τοὐμὸν σῶμ᾽ αὐτοῖσιν
παρέχω, τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,
αὐχμεῖν ῥιγῶν ἀσκὸν δείρειν,
εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,
τοῖς τ᾽ ἀνθρώποις εἶναι δόξω
θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης,
βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητὴς
εὑρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν,
κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,
μάσθλης, εἴρων, γλοιὸς, ἀλαζὼν,
κέντρων, μιαρὸς, στρόφις, ἀργαλέος,
ματτυολοιχός.
ταῦτ᾽ εἴ με καλοῦσ᾽ ἀπαντῶντες,
δρώντων ἀτεχνῶς ὅ τι χρῄζουσιν,
κεἰ βούλονται
νὴ τὴν Δήμητρ᾽ ἔκ μου χορδὴν
τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.

ΧΟΡΟΣ

λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ᾽
οὐκ ἄτολμον ἀλλ᾽ ἕτοιμον. ἴσθι δ᾽ ὡς
ταῦτα μαθὼν παρ᾽ ἐμοῦ κλέος οὐρανόμηκες
ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί πείσομαι;

ΧΟΡΟΣ

τὸν πάντα χρόνον μετ᾽ ἐμοῦ
ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἆρά γε τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐγώ ποτ᾽
ὄψομαι;

ΧΟΡΟΣ

ὥστε γε σοῦ πολλοὺς ἐπὶ ταῖσι θύραις ἀεὶ καθῆσθαι,
βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε καὶ ἐς λόγον ἐλθεῖν
πράγματα κἀντιγραφὰς πολλῶν ταλάντων,

ἄξια σῇ φρενὶ συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.
ἀλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην ὅ τι περ μέλλεις προδιδάσκειν,
καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἄγε δὴ κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
ἵν' αὐτὸν εἰδὼς ὅστις ἐστὶ μηχανὰς
ἤδη 'πὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ πρὸς τῶν θεῶν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐκ ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι.
ἦ μνημονικὸς εἶ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

δύο τρόπω νὴ τὸν Δία·
ἢν μὲν γὰρ ὀφείληταί τί μοι, μνήμων πάνυ·
ἐὰν δ' ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πάνυ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πῶς οὖν δυνήσει μανθάνειν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀμέλει καλῶς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἄγε νυν ὅπως, ὅταν τι προβάλλω σοι σοφὸν
περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος.
δέδοικά σ' ὦ πρεσβῦτα μὴ πληγῶν δέει.
φέρ' ἴδω τί δρᾷς, ἤν τίς σε τύπτῃ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τύπτομαι,
ἔπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι,
εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἴθι νυν κατάθου θοἰμάτιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἠδίκηκά τι;

---

486 ΣΩΚΡΑΤΗΣ ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;
ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ', ἀποστερεῖν δ' ἔνι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐκ ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ' οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

κατάθου. τί ληρεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εἰπὲ δή νύν μοι τοδί·
ἢν ἐπιμελὴς ὦ καὶ προθύμως μανθάνω,
τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἴμοι κακοδαίμων ἡμιθνὴς γενήσομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοὶ
ἀνύσας τι δευρὶ θᾶττον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐς τὼ χεῖρέ νυν
δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον· ὡς δέδοικ' ἐγὼ
εἴσω καταβαίνων ὥσπερ ἐς Τροφωνίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἴθι χαίρων τῆς ἀνδρείας
οὕνεκα ταύτης.
εὐτυχία γένοιτο τἀν-
θρώπῳ, ὅτι προήκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας
νεωτέροις τὴν φύσιν αὑ-
τοῦ πράγμασιν χρωτίζεται
καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.
ὦ θεώμενοι κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως
τἀληθῆ νὴ τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με.
οὕτω νικήσαιμί τ' ἐγὼ καὶ νομιζοίμην σοφός,
ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιοὺς
καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν

πρώτην ἠξίωσ᾽ ἀναγεῦσ᾽ ὑμᾶς, ἣ παρέσχε μοι
ἔργον πλεῖστον· εἶτ᾽ ἀνεχώρουν ὑπ᾽ ἀνδρῶν φορτικῶν
ἡττηθεὶς οὐκ ἄξιος ὤν· ταῦτ᾽ οὖν ὑμῖν μέμφομαι
τοῖς σοφοῖς, ὧν οὕνεκ᾽ ἐγὼ ταῦτ᾽ ἐπραγματευόμην.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς ὑμῶν ποθ᾽ ἑκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.
ἐξ ὅτου γὰρ ἐνθάδ᾽ ὑπ᾽ ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν,
ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων ἄριστ᾽ ἠκουσάτην,
κἀγώ, παρθένος γὰρ ἔτ᾽ ἦν, κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν,
ἐξέθηκα, παῖς δ᾽ ἑτέρα τις λαβοῦσ᾽ ἀνείλετο,
ὑμεῖς δ᾽ ἐξεθρέψατε γενναίως κἀπαιδεύσατε·
ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ᾽ ὑμῶν γνώμης ἔσθ᾽ ὅρκια.
νῦν οὖν Ἠλέκτραν κατ᾽ ἐκείνην ἥδ᾽ ἡ κωμῳδία
ζητοῦσ᾽ ἦλθ᾽, ἤν που ᾽πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς·
γνώσεται γάρ, ἤνπερ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει σκέψασθ᾽· ἥτις πρῶτα μὲν
οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκυτίον καθειμένον
ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου παχύ, τοῖς παιδίοις ἵν᾽ ᾖ γέλως·
οὐδ᾽ ἔσκωψε τοὺς φαλακρούς, οὐδὲ κόρδαχ᾽ εἵλκυσεν,
οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τἄπη τῇ βακτηρίᾳ
τύπτει τὸν παρόντ᾽ ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα,
οὐδ᾽ εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσ᾽, οὐδ᾽ ἰοὺ ἰοὺ βοᾷ,
ἀλλ᾽ αὑτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ᾽ ἐλήλυθεν.
κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς οὐ κομῶ,
οὐδ᾽ ὑμᾶς ζητῶ ᾽ξαπατᾶν δὶς καὶ τρὶς ταὔτ᾽ εἰσάγων,
ἀλλ᾽ ἀεὶ καινὰς ἰδέας ἐσφέρων σοφίζομαι,
οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας καὶ πάσας δεξιάς·
ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων᾽ ἔπαισ᾽ ἐς τὴν γαστέρα,
κοὐκ ἐτόλμησ᾽ αὖθις ἐπεμπηδῆσ᾽ αὐτῷ κειμένῳ.
οὗτοι δ᾽, ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ᾽ ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.
Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστος παρείλκυσεν
ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς,
προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος οὕνεχ᾽, ἣν
Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ᾽, ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν.
εἶθ᾽ Ἕρμιππος αὖθις ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον,
ἄλλοι τ᾽ ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον,
τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.

ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω·
ἢν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ' εὑρήμασιν,
ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.
ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν·
καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ'
αἰθέρα σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων·
τόν θ' ἱππονώμαν, ὃς ὑπερ-
λάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει
γῆς πέδον μέγας ἐν θεοῖς
ἐν θνητοῖσί τε δαίμων.
ὦ σοφώτατοι θεαταὶ δεῦρο τὸν νοῦν πρόσχετε.
ἠδικημέναι γὰρ ὑμῖν μεμφόμεσθ' ἐναντίον·
πλεῖστα γὰρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαι τὴν πόλιν,
δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε,
αἵτινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἢν γὰρ ᾖ τις ἔξοδος
μηδενὶ ξὺν νῷ, τότ' ἢ βροντῶμεν ἢ ψακάζομεν.
εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα
ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγόν, τὰς ὀφρῦς συνήγομεν
κἀποιοῦμεν δεινά· βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς·
ἡ σελήνη δ' ἐξέλειπε τὰς ὁδούς· ὁ δ' ἥλιος
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως συνελκύσας
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.
ἀλλ' ὅμως εἵλεσθε τοῦτον. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι, ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς
ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ' ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει ῥᾳδίως διδάξομεν.
ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς
εἶτα φιμώσητε τούτου 'ν τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
αὖθις ἐς τἀρχαῖον ὑμῖν, εἴ τι κἀξημάρτετε,
ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει συνοίσεται.
ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ
Δήλιε Κυνθίαν ἔχων – –

563—594=595—626

ὑψικέρατα πέτραν,
ἥ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις
οἶκον ἐν ᾧ κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν,
ἥ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεὸς
αἰγίδος ἡνίοχος πολιοῦχος Ἀθάνα,
παρνασσίαν θ' ὃς κατέχων
πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεῖ
βάκχαις δελφίσιν ἐμπρέπων,
κωμαστὴς Διόνυσος.
ἡνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα,
ἡ σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν ἐπέστειλεν φράσαι,
πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι καὶ τοῖς ξυμμάχοις·
εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι
ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας οὐ λόγοις ἀλλ' ἐμφανῶς.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς ἐς δᾷδ' οὐκ ἔλαττον ἢ δραχμήν,
ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας ἐξιόντας ἑσπέρας,
μὴ πρίῃ παῖ δᾷδ', ἐπειδὴ φῶς σεληναίας καλόν.
ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησιν, ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας
οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν·
ὥστ' ἀπειλεῖν φησιν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε
ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου κἀπίωσιν οἴκαδε,
τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.
κᾆθ' ὅταν θύειν δέῃ, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε·
πολλάκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν,
ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν ἤτοι Μέμνον' ἢ Σαρπηδόνα,
σπένδεθ' ὑμεῖς καὶ γελᾶτ'· ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος
τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν
τὸν στέφανον ἀφῃρέθη· μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται
κατὰ σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

μὰ τὴν ἀναπνοὴν μὰ τὸ χάος μὰ τὸν ἀέρα
οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα
οὐδ' ἄπορον οὐδὲ σκαιὸν οὐδ' ἐπιλήσμονα·
ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων
ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν· ὅμως γε μὴν
αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς.
ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ
ἀλλ᾽ οὐκ ἐῶσί μ᾽ ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
ἀνύσας τι κατάθου καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ
ἰδού.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
ἄγε δὴ τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν
ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ᾽ οὐδέν; εἰπέ μοι.
πότερα περὶ μέτρων ἢ ῥυθμῶν ἢ περὶ ἐπῶν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ
περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ᾽· ἔναγχος γάρ ποτε
ὑπ᾽ ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
οὐ τοῦτ᾽ ἐρωτῶ σ᾽, ἀλλ᾽ ὅ τι κάλλιστον μέτρον
ἡγεῖ· πότερα τὸ τρίμετρον ἢ τὸ τετράμετρον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ
ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιεκτέου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
οὐδὲν λέγεις ὤνθρωπε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ
περίδου νυν ἐμοί,
εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
ἐς κόρακας, ὡς ἄγροικος εἶ καὶ δυσμαθής.
τάχα δ᾽ ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ
τί δέ μ᾽ ὠφελήσουσ᾽ οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ,
ἐπαΐονθ᾽ ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν
κατ᾽ ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ
κατὰ δάκτυλον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
νὴ τὸν Δί᾽.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ
ἀλλ᾽ οἶδ᾽.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
εἰπὲ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ
τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουὶ τοῦ δακτύλου;
πρὸ τοῦ μέν, ἔτ᾽ ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οὑτοσί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐ γὰρ ᾠζυρὲ
τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τί δαί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐκεῖν᾽ ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀλλ᾽ ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτου μανθάνειν,
τῶν τετραπόδων ἅττ᾽ ἐστὶν ὀρθῶς ἄρρενα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ᾽ οἶδ᾽ ἔγωγε τἄρρεν᾽, εἰ μὴ μαίνομαι·
κριὸς τράγος ταῦρος κύων ἀλεκτρυών.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὁρᾷς ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς
ἀλέκτορα κατὰ ταὐτὸ καὶ τὸν ἄρρενα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πῶς δὴ φέρ᾽;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὅπως; ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀλεκτρύαιναν, τὸν δ᾽ ἕτερον ἀλέκτορα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλεκτρύαιναν; εὖ γε νὴ τὸν ἀέρα·
ὥστ᾽ ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου
διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἰδοὺ μάλ᾽ αὖθις τοῦθ᾽ ἕτερον. τὴν κάρδοπον
ἄρρενα καλεῖς θήλειαν οὖσαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τῷ τρόπῳ
ἄρρενα καλῶ ᾽γὼ κάρδοπον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

μάλιστά γε,
ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πῶς δή; φράσον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ταὐτὸν δύναταί σοι κάρδοπος Κλεωνύμῳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ' ὦγάθ' οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ,
ἀλλ' ἐν θυΐᾳ στρογγύλῃ 'νεμάττετο.
ἀτὰρ τὸ λοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὅπως;
τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τὴν καρδόπην θήλειαν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐκεῖνο δ' ἦν ἄν, καρδόπη, Κλεωνύμη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἔτι δέ γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ,
ἅττ' ἄρρεν' ἐστίν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ' οἶδ' ἔγωγ' ἃ θήλε' ἐστίν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

εἰπὲ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Λύσιλλα Φίλιννα Κλειταγόρα Δημητρία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἄρρενα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μυρία.
Φιλόξενος Μελησίας Ἀμυνίας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀλλ' ὦ πονηρὲ ταῦτά γ' οὐκ ἔστ' ἄρρενα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ ἄρρεν' ὑμῖν ἐστιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὅπως ἄν; ὡδί, δεῦρο δεῦρ' Ἀμυνία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὁρᾷς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὔκουν δικαίως ἥτις οὐ στρατεύεται;
ἀτὰρ τί ταῦθ᾽ ἃ πάντες ἴσμεν μανθάνω;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐδὲν μὰ Δί᾽ ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρὶ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δρῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μὴ δῆθ᾽ ἱκετεύω ᾽νταῦθά γ᾽, ἀλλ᾽ εἴπερ γε χρή,
χαμαί μ᾽ ἔασον αὐτὰ ταῦτ᾽ ἐκφροντίσαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ᾽ ἄλλα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κακοδαίμων ἐγώ,
οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.

ΧΟΡΟΣ

φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει πάντα τρόπον τε σαυτὸν
στρόβει πυκνώσας.
ταχὺς δ᾽, ὅταν εἰς ἄπορον πέσῃς,
ἐπ᾽ ἄλλο πήδα
νόημα φρενός· ὕπνος δ᾽ ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀτταταῖ ἀτταταῖ.

ΧΟΡΟΣ

τί πάσχεις; τί κάμνεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος
δάκνουσί μ᾽ ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,
καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν
καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν
καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν
καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν,
καί μ᾽ ἀπολοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ

μή νυν βαρέως ἄλγει λίαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ πῶς; ὅτε μου
φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά,

700—706=804—810

φρούδη ψυχή, φρούδη δ' ἐμβάς·
καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς
φρουρᾶς ᾄδων
ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὗτος τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐγώ;
νὴ τὸν Ποσειδῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

καὶ τί δῆτ' ἐφρόντισας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὑπὸ τῶν κόρεων εἴ μού τι περιλειφθήσεται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀπολεῖ κάκιστ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ' ὠγάθ' ἀπόλωλ' ἀρτίως.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐ μαλθακιστέ' ἀλλὰ περικαλυπτέα.
ἐξευρετέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς
κἀπαιόλημ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἴμοι τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

φέρε νυν ἀθρήσω πρῶτον ὅ τι δρᾷ τουτονί.
οὗτος καθεύδεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἔχεις τι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μὰ Δί' οὐ δῆτ' ἔγωγ'.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐδὲν πάνυ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐδέν γε πλὴν εἰ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

περὶ τοῦ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

αὐτὸς ὅ τι βούλει πρῶτος ἐξευρὼν λέγε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀκήκοας μυριάκις ἁγὼ βούλομαι,
περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἴθ' ἐγκαλύπτου καὶ σχάσας τὴν φροντίδα
λεπτὴν κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα,
ὀρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἴμοι τάλας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἔχ' ἀτρέμα· κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων,
ἀφεὶς ἄπελθε· κᾆτα τὴν γνώμην πάλιν
κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τί ὦ γέρον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἐπίδειξον αὐτήν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εἰπὲ δή νύν μοι

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τὸ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὲ
αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον,
ὥσπερ κάτοπτρον, κᾆτα τηροίην ἔχων,

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τί δῆτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέν σ';

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὅ τι;

εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,
οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὁτιὴ τί δή;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

εὖ γ'· ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.

εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,
ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας εἰπέ μοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ᾽· ἀτὰρ ζητητέον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

μή νυν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεί,
ἀλλ᾽ ἀποχάλα τὴν φροντίδ᾽ ἐς τὸν ἀέρα
λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ηὕρηκ᾽ ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,
ὥστ᾽ αὐτὸν ὁμολογεῖν σ᾽ ἐμοί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ποίαν τινά;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον
ταύτην ἑόρακας τὴν καλὴν τὴν διαφανῆ,
ἀφ᾽ ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τὴν ὕαλον λέγεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔγωγε. φέρε τί δῆτ᾽ ἄν, εἰ ταύτην λαβών,
ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεύς,
ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον
τὰ γράμματ᾽ ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

σοφῶς γε νὴ τὰς Χάριτας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἴμ᾽ ὡς ἥδομαι
ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τὸ τί;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὅπως ἀποστρέψαι᾽ ἂν ἀντιδικῶν δίκην
μέλλων ὀφλήσειν μὴ παρόντων μαρτύρων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

φαυλότατα καὶ ῥᾷστ᾽.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

εἰπὲ δή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ δὴ λέγω.

εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης,
πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ᾽, ἀπαγξαίμην τρέχων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐδὲν λέγεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ᾽, ἐπεὶ
οὐδεὶς κατ᾽ ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὑθλεῖς· ἄπερρ᾽, οὐκ ἂν διδάξαιμ᾽ ἄν σ᾽ ἔτι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὁτιὴ τί; ναὶ πρὸς τῶν θεῶν ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀλλ᾽ εὐθὺς ἐπιλήθει σύ γ᾽ ἅττ᾽ ἂν καὶ μάθῃς·
ἐπεὶ τί ἦν ὃ πρῶτον ἐδιδάχθης; λέγε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

φέρ᾽ ἴδω τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;
τίς ἦν ἐν ᾗ ματτόμεθα μέντοι τἄλφιτα;
οἴμοι τίς ἦν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ
ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἴμοι τί οὖν δῆθ᾽ ὁ κακοδαίμων πείσομαι;
ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.
ἀλλ᾽ ὦ νεφέλαι χρηστόν τι συμβουλεύσατε.

ΧΟΡΟΣ

ἡμεῖς μὲν ὦ πρεσβῦτα συμβουλεύομεν,
εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος,
πέμπειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ᾽ ἔστ᾽ ἔμοιγ᾽ υἱὸς καλός τε κἀγαθός·
ἀλλ᾽ οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. τί ἐγὼ πάθω;

ΧΟΡΟΣ

σὺ δ᾽ ἐπιτρέπεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,
κἄστ᾽ ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας.
ἀτὰρ μέτειμί γ᾽ αὐτόν· ἢν δὲ μὴ θέλῃ,
οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ ἐξελῶ ᾽κ τῆς οἰκίας.
ἀλλ᾽ ἐπανάμεινόν μ᾽ ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.

ΧΟΡΟΣ

ἆρ᾽ αἰσθάνει πλεῖστα δι᾽ ἡμᾶς ἀγάθ᾽ αὐτίχ᾽ ἕξων
μόνας θεῶν; ὡς
ἕτοιμος ὅδ᾽ ἐστὶν ἅπαντα δρᾶν
ὅσ᾽ ἂν κελεύῃς.
σὺ δ᾽ ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπηρμένου
γνοὺς ἀπολάψεις ὅ τι πλεῖστον δύνασαι,
ταχέως· φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ᾽ ἑτέρᾳ τρέπεσθαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὔτοι μὰ τὴν ὁμίχλην ἔτ᾽ ἐνταυθὶ μενεῖς·
ἀλλ᾽ ἔσθι᾽ ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ὦ δαιμόνιε, τί χρῆμα πάσχεις ὦ πάτερ;
οὐκ εὖ φρονεῖς μὰ τὸν Δί᾽ οὐ τὸν ὀλύμπιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἰδού γ᾽ ἰδού, Δί᾽ ὀλύμπιον· τῆς μωρίας,
τὸ Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τί δὲ τοῦτ᾽ ἐγέλασας ἐτεόν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐνθυμούμενος
ὅτι παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά.
ὅμως γε μὴν πρόσελθ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς πλείονα,
καί σοι φράσω τι πρᾶγμ᾽ ὃ μαθὼν ἀνὴρ ἔσει.
ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἰδού· τί ἔστιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὤμοσας νυνὶ Δία.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἔγωγ᾽.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὁρᾷς οὖν ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν;
οὐκ ἔστ᾽ ἔτ᾽ ὦ Φειδιππίδη Ζεύς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλλὰ τίς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

δῖνος βασιλεύει τὸν Δί᾽ ἐξεληλακώς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

αἰβοῖ τί ληρεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἴσθι τοῦθ᾽ οὕτως ἔχον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τίς φησι ταῦτα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

Σωκράτης ὁ Μήλιος
καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

σὺ δ᾽ ἐς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας
ὥστ᾽ ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εὐστόμει
καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς
καὶ νοῦν ἔχοντας· ὧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας
ἀπεκείρατ᾽ οὐδεὶς πώποτ᾽ οὐδ᾽ ἠλείψατο,
οὐδ᾽ ἐς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος· σὺ δὲ
ὥσπερ τεθνεῶτος καταλόει μου τὸν βίον.
ἀλλ᾽ ὡς τάχιστ᾽ ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τί δ᾽ ἂν παρ᾽ ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἄληθες; ὅσαπερ ἔστ᾽ ἐν ἀνθρώποις σοφά·
γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς.
ἀλλ᾽ ἐπανάμεινόν μ᾽ ὀλίγον ἐνταυθὶ χρόνον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οἴμοι τί δράσω παραφρονοῦντος τοῦ πατρός;
πότερον παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω,
ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

φέρ᾽ ἴδω, σὺ τοῦτον τί ὀνομάζεις; εἰπέ μοι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλεκτρυόνα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καλῶς γε. ταυτηνὶ δὲ τί;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλεκτρυόν᾽.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἄμφω ταὐτό; καταγέλαστος εἶ.
μή νυν τὸ λοιπόν, ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν
ἀλεκτρύαιναν τουτονὶ δ᾽ ἀλέκτορα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλεκτρύαιναν; ταῦτ᾽ ἔμαθες τὰ δεξιὰ
εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

χἄτερά γε πόλλ'· ἀλλ' ὅ τι μάθοιμ' ἑκάστοτε,
ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰμάτιον ἀπώλεσας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας ὠνόητε σύ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὥσπερ Περικλέης ἐς τὸ δέον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἴθι βάδιζ', ἴωμεν· εἶτα τῷ πατρὶ
πιθόμενος ἐξάμαρτε· κἀγώ τοί ποτε,
οἶδ', ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος,
ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικόν,
τούτου 'πριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εὖ γ' ὅτι ἐπείσθης. δεῦρο δεῦρ' ὦ Σώκρατες,
ἔξελθ'· ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονὶ
ἄκοντ' ἀναπείσας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

νηπύτιος γάρ ἐστ' ἔτι,
καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὔ πω τρίβων τῶν ἐνθαδί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

αὐτὸς τρίβων εἴης ἄν, εἰ κρέμαιό γε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἰδοὺ, κρέμαιό γ', ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο
καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσιν.
πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης
ἢ κλῆσιν ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀμέλει δίδασκε· θυμόσοφός ἐστιν φύσει·
εὐθύς γέ τοι παιδάριον ὢν τυννουτονὶ
ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας ναῦς τ' ἔγλυφεν,

ἁμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο,
κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει πῶς δοκεῖς.
ὅπως δ' ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται,
τὸν κρείττον' ὅστις ἐστὶ καὶ τὸν ἥττονα,
ἐὰν δὲ μή, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιν.
ἐγὼ δ' ἄπειμι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῦτό νυν μέμνησ', ὅπως
πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.

ΧΟΡΟΣ

———

ΔΙΚΑΙΟΣ

χώρει δευρί, δεῖξον σαυτὸν
τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασὺς ὤν.

ΑΔΙΚΟΣ

ἴθ' ὅποι χρῄζεις. πολὺ γὰρ μᾶλλόν σ'
ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἀπολεῖς σύ; τίς ὤν;

ΑΔΙΚΟΣ

λόγος.

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἥττων γ' ὤν.

ΑΔΙΚΟΣ

ἀλλά σε νικῶ τὸν ἐμοῦ κρείττω
φάσκοντ' εἶναι.

ΔΙΚΑΙΟΣ

τί σοφὸν ποιῶν;

ΑΔΙΚΟΣ

γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.

ΔΙΚΑΙΟΣ

ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσὶ
τοὺς ἀνοήτους.

ΑΔΙΚΟΣ

οὐκ ἀλλὰ σοφούς.

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἀπολῶ σε κακῶς.

---

884 ὃς τἄδικα λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα.

ΑΔΙΚΟΣ

εἰπὲ τί ποιῶν;

ΔΙΚΑΙΟΣ

τὰ δίκαια λέγων.

ΑΔΙΚΟΣ

ἀλλ' ἀνατρέψω 'γώ αὔτ' ἀντιλέγων·
οὐδὲ γὰρ εἶναι πάνυ φημὶ δίκην.

ΔΙΚΑΙΟΣ

οὐκ εἶναι φής;

ΑΔΙΚΟΣ

φέρε γὰρ ποῦ 'στιν;

ΔΙΚΑΙΟΣ

παρὰ τοῖσι θεοῖς.

ΑΔΙΚΟΣ

πῶς δῆτα δίκης οὔσης ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλωλεν τὸν πατέρ' αὑτοῦ
δήσας;

ΔΙΚΑΙΟΣ

αἰβοῖ τουτὶ καὶ δὴ
χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην.

ΑΔΙΚΟΣ

τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος.

ΔΙΚΑΙΟΣ

καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος.

ΑΔΙΚΟΣ

ῥόδα μ' εἴρηκας.

ΔΙΚΑΙΟΣ

καὶ βωμολόχος.

ΑΔΙΚΟΣ

κρίνεσι στεφανοῖς.

ΔΙΚΑΙΟΣ

καὶ πατραλοίας.

ΑΔΙΚΟΣ

χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις.

ΔΙΚΑΙΟΣ

οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ', ἀλλὰ μολύβδῳ.

ΑΔΙΚΟΣ

νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΣ

θρασὺς εἶ πολλοῦ.

ΑΔΙΚΟΣ

σὺ δέ γ' ἀρχαῖος.

ΔΙΚΑΙΟΣ

διὰ σ᾽ οὐ φοιτᾶν
οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων·
γνωσθήσει τοί ποτ᾽ Ἀθηναίοις
οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.

ΑΔΙΚΟΣ

αὐχμεῖς αἰσχρῶς.

ΔΙΚΑΙΟΣ

σὺ δέ γ᾽ εὖ πράττεις.
καίτοι πρότερόν γ᾽ ἐπτώχευες,
Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,
ἐκ πηριδίου
γνώμας τρώγων πανδελετείους.

ΑΔΙΚΟΣ

ὤμοι σοφίας

ΔΙΚΑΙΟΣ

ὤμοι μανίας

ΑΔΙΚΟΣ

ἧς ἐμνήσθης

ΔΙΚΑΙΟΣ

τῆς σῆς, πόλεώς θ᾽ ἥτις σε τρέφει
λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.

ΑΔΙΚΟΣ

οὐχὶ διδάξεις τοῦτον Κρόνος ὤν.

ΔΙΚΑΙΟΣ

εἴπερ γ᾽ αὐτὸν σωθῆναι χρὴ
καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.

ΑΔΙΚΟΣ

δεῦρ᾽ ἴθι, τοῦτον δ᾽ ἔα μαίνεσθαι.

ΔΙΚΑΙΟΣ

κλαύσει, τὴν χεῖρ᾽ ἢν ἐπιβάλλῃς.

ΧΟΡΟΣ

παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.
ἀλλ᾽ ἐπίδειξαι σύ τε τοὺς προτέρους
ἅττ᾽ ἐδίδασκες, σύ τε τὴν καινὴν
παίδευσιν, ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν
ἀντιλεγόντοιν κρίνας φοιτᾷ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

δρᾶν ταῦτ᾽ ἐθέλω.

ΑΔΙΚΟΣ

κἄγωγ᾽ ἐθέλω.

ΧΟΡΟΣ

φέρε δὴ πότερος λέξει πρότερος;

ΑΔΙΚΟΣ

τούτῳ δώσω·
κᾆτ᾽ ἐκ τούτων ὧν ἂν λέξῃ
ῥηματίοισιν καινοῖς αὐτὸν
καὶ διανοίαις κατατοξεύσω.
τὸ τελευταῖον δ᾽, ἢν ἀναγρύξῃ,
τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὠφθαλμὼ
κεντούμενος ὥσπερ ὑπ᾽ ἀνθρηνῶν
ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.

ΧΟΡΟΣ

νῦν δείξετον τὼ πισύνω τοῖς περιδεξίοισι
λόγοισι καὶ φροντίσι καὶ γνωμοτύποις μερίμναις,
ὁπότερος αὐτοῖν λέγων ἀμείνων φανήσεται.
νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας,
ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἐστὶν ἀγὼν μέγιστος.
ἀλλ᾽ ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας,
ῥῆξον φωνὴν ᾗτινι χαίρεις, καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν εἰπέ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο,
ὅτ᾽ ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη ᾽νενόμιστο.
πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδὲν ἀκοῦσαι·
εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαριστοῦ
τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἁθρόους, κεἰ κριμνώδη κατανίφοι.
εἶτ᾽ αὖ προμαθεῖν ᾆσμ᾽ ἐδίδασκεν τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας,
ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν ἢ Τηλέπορόν τι βόαμα,
ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ᾽ ἢ κάμψειέν τινα καμπήν,
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
ἐν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές·
εἶτ᾽ αὖ πάλιν αὖθις ἀνιστάμενον συμψῆσαι, καὶ προνοεῖσθαι

949—958 = 1024—1033

εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.
ἠλείφετο δ' ἂν τοὐμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν τότ' ἄν, ὥστε
τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει·
οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν,
οὐδ' ἂν ἑλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος,
οὐδ' ἄννηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν οὐδὲ σέλινον,
οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.

ΑΔΙΚΟΣ

ἀρχαῖά γε καὶ διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα
καὶ Κηκείδου καὶ βουφονίων.

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα,
ἐξ ὧν ἄνδρας μαραθωνομάχους ἡμὴ παίδευσις ἔθρεψεν.
σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι·
ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι παναθηναίοις δέον αὐτοὺς
τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελῇ τις Τριτογενείης.
πρὸς ταῦτ' ὦ μειράκιον θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ·
κἀπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι,
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε φλέγεσθαι·
καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσιν,
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν, ἄλλο τε μηδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅ τι τῆς αἰδοῦς μέλλει τἄγαλμ' ἀναπλήσειν·
μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσᾴττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς
μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς·
μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδέν, μηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

ΑΔΙΚΟΣ

εἰ ταῦτ' ὦ μειράκιον πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διόνυσον
τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις καί σε καλοῦσι βλιτομάμμαν.

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις,
οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ' οἷάπερ οἱ νῦν,
οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου·
ἀλλ' εἰς Ἀκαδήμειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξει
στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,
μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης φυλλοβολούσης,
ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.
ἢν ταῦτα ποιῇς ἁγὼ φράζω,
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν,
ἕξεις ἀεὶ
στῆθος λιπαρόν, χροιὰν λευκήν,
ὤμους μεγάλους, γλῶτταν βαιάν,
πυγὴν μεγάλην, πόσθην μικράν.
ἢν δ' ἅπερ οἱ νῦν ἐπιτηδεύῃς,
πρῶτα μὲν ἕξεις
χροιὰν ὠχράν, ὤμους μικρούς,
στῆθος λεπτόν, γλῶτταν μεγάλην,
πυγὴν μικράν, κωλῆν μεγάλην,
ψήφισμα μακρόν, καί σ' ἀναπείσει
τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι,
τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν·
καὶ πρὸς τούτοις τῆς Ἀντιμάχου
καταπυγοσύνης ἀναπλήσει.

ΧΟΡΟΣ

ὦ καλλίπυργον σοφίαν κλεινοτάτην ἐπασκῶν,
ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.
εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν προτέρων.
πρὸς οὖν τάδ' ὦ κομψοπρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
δεῖ σε λέγειν τι καινόν, ὡς ηὐδοκίμηκεν ἀνήρ.
δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτόν,
εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.

ΑΔΙΚΟΣ

καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα κἀπεθύμουν
ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι.
ἐγὼ γὰρ ἥττων μὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθην

ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρώτιστος ἐπενόησα
τοῖσιν νόμοις ἐν ταῖς δίκαις τἀναντί' ἀντιλέξαι.
καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων,
αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν.
σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν ᾗ πέποιθεν ὡς ἐλέγξω,
ὅστις σε θερμῷ φησι λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν.
καίτοι τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;

ΔΙΚΑΙΟΣ

~~ὅτι ἢ κάκιστόν ἐστι καὶ δειλὸν ποιεῖ~~ τὸν ἄνδρα.

ΑΔΙΚΟΣ

ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἄφυκτον.
καί μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον
ψυχὴν νομίζεις, εἰπέ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι.

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.

ΑΔΙΚΟΣ

ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες ἡράκλεια λουτρά;
καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν;

ΔΙΚΑΙΟΣ

ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκεῖνα,
ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων
πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας.

ΑΔΙΚΟΣ

εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις· ἐγὼ δ' ἐπαινῶ.
εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει
τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἂν οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.
ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν ἐς τὴν γλῶτταν, ἣν ὁδὶ μὲν
οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν, ἐγὼ δὲ φημί.
καὶ σωφρονεῖν αὖ φησὶ χρῆναι· δύο κακὼ μεγίστω.
ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
ἀγαθόν τι γενόμενον, φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών.

ΔΙΚΑΙΟΣ

πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν μάχαιραν.

ΑΔΙΚΟΣ

μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
Ὑπέρβολος δ' οὐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ' οὐ μὰ Δία μάχαιραν.

ΔΙΚΑΙΟΣ

καὶ τὴν Θέτιν γ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς.

ΑΔΙΚΟΣ

κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'· οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς
οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν·
γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει· σὺ δ' εἶ κρόνιππος.
σκέψαι γὰρ ὦ μειράκιον ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
ἅνεστιν, ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,
παίδων γυναικῶν κοττάβων ὄψων πότων καχασμῶν.
καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;
εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας.
ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμοίχευσάς τι, κᾆτ' ἐλήφθης·
ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὁμιλῶν
χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλούς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν,
ὡς οὐδὲν ἠδίκηκας· εἶτ' ἐς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν,
κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν·
καίτοι σὺ θνητὸς ὢν θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;

ΔΙΚΑΙΟΣ

τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι τέφρᾳ τε τιλθῇ,
ἕξει τινὰ γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

ΑΔΙΚΟΣ

ἢν δ' εὐρύπρωκτος ᾖ, τί πείσεται κακόν;

ΔΙΚΑΙΟΣ

τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μεῖζον πάθοι τούτου ποτέ;

ΑΔΙΚΟΣ

τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ;

ΔΙΚΑΙΟΣ

σιγήσομαι. τί δ' ἄλλο;

ΑΔΙΚΟΣ

φέρε δή μοι φράσον·
συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἐξ εὐρυπρώκτων.

ΑΔΙΚΟΣ

πείθομαι.
τί δαί; τραγῳδοῦσ' ἐκ τίνων;

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἐξ εὐρυπρώκτων.

ΑΔΙΚΟΣ

εὖ λέγεις.
δημηγοροῦσι δ' ἐκ τίνων;

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἐξ εὐρυπρώκτων.

ΑΔΙΚΟΣ

ἆρα δῆτ'
ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις;
καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι
πλείους σκόπει.

ΔΙΚΑΙΟΣ

καὶ δὴ σκοπῶ.

ΑΔΙΚΟΣ

τί δῆθ' ὁρᾷς;

ΔΙΚΑΙΟΣ

πολὺ πλείονας νὴ τοὺς θεοὺς
τοὺς εὐρυπρώκτους· τουτονὶ
γοῦν οἶδ' ἐγὼ κἀκεινονὶ
καὶ τὸν κομήτην τουτονί.

ΑΔΙΚΟΣ

τί δῆτ' ἐρεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἡττήμεθ'· ὦ βινούμενοι
πρὸς τῶν θεῶν δέξασθέ μου
θοἰμάτιον, ὡς
ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

τί δῆτα; πότερα τοῦτον ἀπάγεσθαι λαβὼν
βούλει τὸν υἱόν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

δίδασκε καὶ κόλαζε καὶ μέμνησ' ὅπως
εὖ μοι στομώσεις αὐτόν, ἐπὶ μὲν θἄτερα
οἷον δικιδίοις, τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον
στόμωσον οἵαν ἐς τὰ μείζω πράγματα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἀμέλει κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ὠχρὸν μὲν οὖν οἶμαί γε καὶ κακοδαίμονα.

ΧΟΡΟΣ

χωρεῖτέ νυν. οἶμαι δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν.

τοὺς κριτὰς δ᾽ ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν
ὠφελῶσ᾽ ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ᾽ ἡμεῖς φράσαι.
πρῶτα μὲν γάρ, ἢν νεᾶν βούλησθ᾽ ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγρούς,
ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ᾽ ἄλλοις ὕστερον.
εἶτα τὸν καρπόν τε καὶ τὰς ἀμπέλους φυλάξομεν,
ὥστε μήτ᾽ αὐχμὸν πιέζειν μήτ᾽ ἄγαν ἐπομβρίαν.
ἢν δ᾽ ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς θνητὸς ὢν οὔσας θεάς,
προσχέτω τὸν νοῦν, πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακά,
λαμβάνων οὔτ᾽ οἶνον οὔτ᾽ ἄλλ᾽ οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.
ἡνίκ᾽ ἂν γὰρ αἵ τ᾽ ἐλᾶαι βλαστάνωσ᾽ αἵ τ᾽ ἄμπελοι,
ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.
ἢν δὲ πλινθεύοντ᾽ ἴδωμεν, ὕσομεν καὶ τοῦ τέγους
τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις συντρίψομεν.
κἂν γαμῇ ποτ᾽ αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων,
ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν· ὥστ᾽ ἴσως βουλήσεται
κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πέμπτη, τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα,
εἶθ᾽ ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι,
εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ᾽ ἕνη τε καὶ νέα.
πᾶς γάρ τις ὀμνὺς οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
θείς μοι πρυτανεῖ᾽ ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν,
καί μου μέτρι᾽ ἄττα καὶ δίκαι᾽ αἰτουμένου·
'ὦ δαιμόνιε, τὸ μέν τι νυνὶ μὴ λάβῃς,
τὸ δ᾽ ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ᾽ ἄφες,' οὔ φασίν ποτε
οὕτως ἀπολήψεσθ᾽, ἀλλὰ λοιδοροῦσί με
ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαί φασί μοι.
νῦν οὖν δικαζέσθων· ὀλίγον γάρ μοι μέλει,
εἴπερ μεμάθηκέ γ᾽ εὖ λέγειν Φειδιππίδης.
τάχα δ᾽ εἴσομαι κόψας τὸ φροντιστήριον.
παῖ, ἠμί, παῖ παῖ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κἄγωγέ σ᾽· ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ·
χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.

καί μοι τὸν υἱὸν εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον
ἐκεῖνον εἴφ' ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

μεμάθηκεν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εὖ γ' ὦ παμβασίλει' ἀπαιόλη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὥστ' ἀποφύγοις ἂν ἥντιν' ἂν βούλῃ δίκην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κεἰ μάρτυρες παρῆσαν, ὅτ' ἐδανειζόμην;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

πολλῷ γε μᾶλλον, κἂν παρῶσι χίλιοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

βοάσομαί τἄρα τὰν ὑπέρτονον
βοάν. ἰὼ κλάετ' ὠβολοστάται
αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων·
οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσαισθ' ἔτι,
οἷος ἐμοὶ τρέφεται
τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς,
ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων,
πρόβολος ἐμός, σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς βλάβη,
λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν·
ὃν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ὦ τέκνον ὦ παῖ ἔξελθ' οἴκων,
ἄϊε σοῦ πατρός. Strepsiades.
ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ φίλος ὦ φίλος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ἄπιθι λαβὼν τὸν υἱόν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἰὼ ἰὼ τέκνον, ἰὼ ἰοῦ ἰοῦ
ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδών.
νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς
κἀντιλογικός, καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον
ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ τί λέγεις σύ; καὶ δοκεῖν
ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι καὶ κακουργοῦντ' οἶδ' ὅτι.

ἐπὶ τοῦ προσώπου τ᾽ ἐστὶν ἀττικὸν βλέπος.
νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ᾽, ἐπεὶ κἀπώλεσας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

φοβεῖ δὲ δή τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἕνη γάρ ἐστι καὶ νέα τίς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἡμέρα,
εἰς ἥν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖά φασί μοι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀπολοῦσ᾽ ἄρ᾽ αὔθ᾽ οἱ θέντες· οὐ γὰρ ἔσθ᾽ ὅπως
μί᾽ ἡμέρα γένοιτ᾽ ἂν ἡμέραι δύο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ ἂν γένοιτο;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

πῶς γάρ; εἰ μή πέρ γ᾽ ἅμα
αὑτὴ γένοιτ᾽ ἂν γραῦς τε καὶ νέα γυνή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ μὴν νενόμισταί γ᾽.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὐ γάρ, οἶμαι, τὸν νόμον
ἴσασιν ὀρθῶς ὅ τι νοεῖ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νοεῖ δὲ τί;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τουτὶ μὲν οὐδέν πω πρὸς ἕνην τε καὶ νέαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν ἐς δύ᾽ ἡμέρας
ἔθηκεν, ἔς γε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν,
ἵν᾽ αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἵνα δὴ τί τὴν ἕνην προσέθηχ᾽;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἵν᾽ ὦ μέλε
παρόντες οἱ φεύγοντες ἡμέρᾳ μιᾷ
πρότερον διαλλάττοινθ᾽ ἑκόντες, εἰ δὲ μή,
ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ
ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ᾽, ἀλλ᾽ ἕνῃ τε καὶ νέᾳ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι ποιεῖν·
ὅπως τάχιστα τὰ πρυτανεῖ᾽ ὑφελοίατο,
διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εὖ γ᾽ ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ᾽ ἀβέλτεροι,
ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν ὄντες, λίθοι,
ἀριθμός, πρόβατ᾽ ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι;
ὥστ᾽ εἰς ἐμαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ
ἐπ᾽ εὐτυχίαισιν ᾀστέον μοὐγκώμιον.
μάκαρ ὦ Στρεψίαδες,
αὐτός τ᾽ ἔφυς ὡς σοφὸς
χοῖον τὸν υἱὸν τρέφεις,
φήσουσι δή μ᾽ οἱ φίλοι
χοἰ δημόται
ζηλοῦντες ἡνίκ᾽ ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.
ἀλλ᾽ εἰσάγων σε βούλομαι πρῶτον ἑστιᾶσαι.

ΠΑΣΙΑΣ

εἶτ᾽ ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι;
οὐδέποτέ γ᾽, ἀλλὰ κρεῖττον εὐθὺς ἦν τότε
ἀπερυθριᾶσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα,
ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ᾽ ἕνεκα νυνὶ χρημάτων
ἕλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι
ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.
ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ
ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τίς οὑτοσί;

ΠΑΣΙΑΣ

ἐς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μαρτύρομαι,
ὅτι ἐς δύ᾽ εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;

ΠΑΣΙΑΣ

τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες ὠνούμενος
τὸν ψαρὸν ἵππον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἵππον; οὐκ ἀκούετε,
ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικήν.

ΠΑΣΙΑΣ

καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μὰ τὸν Δί'· οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

ΠΑΣΙΑΣ

νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;

ΠΑΣΙΑΣ

καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ποίους θεούς;

ΠΑΣΙΑΣ

τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ Δία
κἂν προσκαταθείην γ' ὥστ' ὀμόσαι τριώβολον.

ΠΑΣΙΑΣ

ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ' ἀναιδείας ἔτι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί.

ΠΑΣΙΑΣ

οἴμ' ὡς καταγελᾷς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἓξ χόας χωρήσεται.

ΠΑΣΙΑΣ

οὔ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς
ἐμοῦ καταπροίξει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

θαυμασίως ἥσθην θεοῖς,
καὶ Ζεὺς γέλοιος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.

ΠΑΣΙΑΣ

ἦ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην.
ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ' εἴτε μή,
ἀπόπεμψον ἀποκρινάμενος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ
ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἕνῃ τε καὶ νέᾳ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι ποιεῖν·
ὅπως τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο,
διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

εὖ γ' ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν ὄντες, λίθοι,
ἀριθμός, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι;
ὥστ' εἰς ἐμαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ
ἐπ' εὐτυχίαισιν ᾀστέον μοὐγκώμιον.
μάκαρ ὦ Στρεψίαδες,
αὐτός τ' ἔφυς ὡς σοφὸς
χοῖον τὸν υἱὸν τρέφεις,
φήσουσι δή μ' οἱ φίλοι
χοἰ δημόται
ζηλοῦντες ἡνίκ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.
ἀλλ' εἰσάγων σε βούλομαι πρῶτον ἑστιᾶσαι.

ΠΑΣΙΑΣ

εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι;
οὐδέποτέ γ', ἀλλὰ κρεῖττον εὐθὺς ἦν τότε
ἀπερυθριᾶσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα,
ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων
ἕλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι
ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.
ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ
ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τίς οὑτοσί;

ΠΑΣΙΑΣ

ἐς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μαρτύρομαι,
ὅτι ἐς δύ' εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;

ΠΑΣΙΑΣ

τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες ὠνούμενος
τὸν ψαρὸν ἵππον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἵππον; οὐκ ἀκούετε,
ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ᾽ ἱππικήν.

ΠΑΣΙΑΣ

καὶ νὴ Δί᾽ ἀποδώσειν γ᾽ ἐπώμνυς τοὺς θεούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

μὰ τὸν Δί᾽· οὐ γάρ πω τότ᾽ ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

ΠΑΣΙΑΣ

νῦν δὲ διὰ τοῦτ᾽ ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί γὰρ ἄλλ᾽ ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;

ΠΑΣΙΑΣ

καὶ ταῦτ᾽ ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ποίους θεούς;

ΠΑΣΙΑΣ

τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

νὴ Δία
κἂν προσκαταθείην γ᾽ ὥστ᾽ ὀμόσαι τριώβολον.

ΠΑΣΙΑΣ

ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ᾽ ἀναιδείας ἔτι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ᾽ ἂν οὑτοσί.

ΠΑΣΙΑΣ

οἴμ᾽ ὡς καταγελᾷς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἓξ χόας χωρήσεται.

ΠΑΣΙΑΣ

οὔ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς
ἐμοῦ καταπροίξει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

θαυμασίως ἥσθην θεοῖς,
καὶ Ζεὺς γέλοιος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.

ΠΑΣΙΑΣ

ἦ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην.
ἀλλ᾽ εἴτε γ᾽ ἀποδώσεις τὰ χρήματ᾽ εἴτε μή,
ἀπόπεμψον ἀποκρινάμενος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔχε νυν ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ αὐτίκ᾽ ἀποκρινοῦμαί σοι σαφῶς.

ΠΑΣΙΑΣ

τί σοι δοκεῖ δράσειν; ἀποδώσειν σοι δοκεῖ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ποῦ 'σθ᾽ οὗτος ἀπαιτῶν με τἀργύριον; λέγε
τουτὶ τί ἐστι;

ΠΑΣΙΑΣ

τοῦθ᾽ ὅ τι ἐστί; κάρδοπος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔπειτ᾽ ἀπαιτεῖς τἀργύριον τοιοῦτος ὤν;
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ᾽ ἂν ὀβολὸν οὐδενί,
ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην.

ΠΑΣΙΑΣ

οὐκ ἄρ᾽ ἀποδώσεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐχ ὅσον γέ μ᾽ εἰδέναι.
οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας;

ΠΑΣΙΑΣ

ἄπειμι, καὶ τοῦτ᾽ ἴσθ᾽ ὅτι
θήσω πρυτανεῖ᾽ ἢ μηκέτι ζῴην ἐγώ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

προσαποβαλεῖς ἄρ᾽ αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.
καίτοι σε τοῦτό γ᾽ οὐχὶ βούλομαι παθεῖν,
ὁτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον.

ΑΜΥΝΙΑΣ

ἰώ μοί μοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔα.
τίς οὑτοσί ποτ᾽ ἔσθ᾽ ὁ θρηνῶν; οὔ τί που
τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;

ΑΜΥΝΙΑΣ

τί δ᾽ ὅστις εἰμὶ τοῦτο βούλεσθ᾽ εἰδέναι;
ἀνὴρ κακοδαίμων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.

ΑΜΥΝΙΑΣ

ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θραυσάντυγες
ἵππων ἐμῶν, ὦ Παλλὰς ὥς μ᾽ ἀπώλεσας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ᾽ εἴργασται κακόν;

ΑΜΥΝΙΑΣ

μὴ σκῶπτέ μ᾽ ὦ τᾶν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα
τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἅλαβεν,
ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ᾽;

ΑΜΥΝΙΑΣ

ἁδανείσατο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κακῶς ἄρ᾽ ὄντως εἶχες, ὥς γ᾽ ἐμοὶ δοκεῖς.

ΑΜΥΝΙΑΣ

ἵππους ἐλαύνων ἐξέπεσον νὴ τοὺς θεούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δῆτα ληρεῖς ὥσπερ ἀπ᾽ ὄνου καταπεσών;

ΑΜΥΝΙΑΣ

ληρῶ τὰ χρήματ᾽ ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως σύ γ᾽ αὐτὸς ὑγιαίνεις.

ΑΜΥΝΙΑΣ

τί δαί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς.

ΑΜΥΝΙΑΣ

σὺ δὲ νὴ τὸν Ἑρμῆν προσκεκλήσεσθαί γέ μοι,
εἰ μἀποδώσεις τἀργύριον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κάτειπέ νυν,
πότερα νομίζεις καινὸν ἀεὶ τὸν Δία
ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ᾽, ἢ τὸν ἥλιον
ἕλκειν κάτωθεν ταὐτὸ τοῦθ᾽ ὕδωρ πάλιν;

ΑΜΥΝΙΑΣ

οὐκ οἶδ᾽ ἔγωγ᾽ ὁπότερον, οὐδέ μοι μέλει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ,
εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;

ΑΜΥΝΙΑΣ

ἀλλ᾽ εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον
ἀπόδοτε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;

ΑΜΥΝΙΑΣ

τί δ' ἄλλο γ' ἢ κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν
πλέον πλέον τἀργύριον ἀεὶ γίγνεται
ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καλῶς λέγεις.
τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα
νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ;

ΑΜΥΝΙΑΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ἴσην.
οὐ γὰρ δίκαιον πλείον' εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

κᾆτα πῶς
αὕτη μὲν ὦ κακόδαιμον οὐδὲν γίγνεται
ἐπιρρεόντων τῶν ποταμῶν πλείων, σὺ δὲ
ζητεῖς ποιῆσαι τἀργύριον πλεῖον τὸ σόν;
οὐκ ἀποδιώξει σαυτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας;
φέρε μοι τὸ κέντρον.

ΑΜΥΝΙΑΣ

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὕπαγε. τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα;

ΑΜΥΝΙΑΣ

ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἄξεις; ἐπιαλῶ
κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.
φεύγεις; ἔμελλόν σ' ἄρα κινήσειν ἐγὼ
αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

ΧΟΡΟΣ

οἷον τὸ πραγμάτων ἐρᾶν φλαύρων· ὁ γὰρ
γέρων ὅδ' ἐξαρθεὶς
ἀποστερῆσαι βούλεται
τὰ χρήμαθ' ἁδανείσατο·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερον
λήψεταί τι πρᾶγμ', ὃ τοῦ-

τον ποιήσει τὸν σοφιστὴν ἴσως,
ἀνθ᾽ ὧν πανουργεῖν ἤρξατ᾽, ἐξαίφνης λαβεῖν κακόν τι.
οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ᾽ εὑρήσειν ὅπερ
πάλαι ποτ᾽ ἐζήτει,
εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ
γνώμας ἐναντίας λέγειν
τοῖσιν δικαίοις, ὥστε νι-
κᾶν ἅπαντας οἷσπερ ἂν
ξυγγένηται, κἂν λέγῃ παμπόνηρ᾽.
ἴσως δ᾽ ἴσως βουλήσεται κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἰοὺ ἰού.
ὦ γείτονες καὶ ξυγγενεῖς καὶ δημόται,
ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιαρὲ τύπτεις τὸν πατέρα;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

φήμ᾽ ὦ πάτερ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὁρᾶθ᾽ ὁμολογοῦνθ᾽ ὅτι με τύπτει.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

καὶ μάλα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ μιαρὲ καὶ πατραλοῖα καὶ τοιχωρύχε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

αὖθίς με ταὐτὰ ταῦτα καὶ πλείω λέγε.
ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅτι χαίρω πόλλ᾽ ἀκούων καὶ κακά;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ λακκόπρωκτε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τὸν πατέρα τύπτεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

κἀποφανῶ γε νὴ Δία
ὡς ἐν δίκῃ σ᾽ ἔτυπτον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὦ μιαρώτατε,
καὶ πῶς γένοιτ᾽ ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἔγωγ᾽ ἀποδείξω καί σε νικήσω λέγων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τουτὶ σὺ νικήσεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

πολύ γε καὶ ῥᾳδίως.
ἑλοῦ δ᾽ ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ποίοιν λόγοιν;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τὸν κρείττον᾽ ἢ τὸν ἥττονα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐδιδαξάμην μέντοι σε νὴ Δί᾽ ὦ μέλε
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
μέλλεις ἀναπείσειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεσθ᾽ ἐστὶν ὑπὸ τῶν υἱέων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλλ᾽ οἴομαι μέντοι σ᾽ ἀναπείσειν, ὥστε γε
οὐδ᾽ αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.

ΧΟΡΟΣ

σὸν ἔργον ὦ πρεσβῦτα φροντίζειν ὅπῃ
τὸν ἄνδρα κρατήσεις,
ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ ᾽πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.
ἀλλ᾽ ἔσθ᾽ ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τἀν-
θρώπου ᾽στὶ τὸ λῆμα.
ἀλλ᾽ ἐξ ὅτου τὸ πρῶτον ἤρξαθ᾽ ἡ μάχη γενέσθαι,
χρὴ δὴ λέγειν πρὸς τὸν χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἠρξάμεσθα λοιδορεῖσθαι
ἐγὼ φράσω· ᾽πειδὴ γὰρ εἱστιώμεθ᾽, ὥσπερ ἴστε,
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ᾽ ἐγὼ ᾽κέλευσα
ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν Κριὸν ὡς ἐπέχθη.
ὁ δ᾽ εὐθέως ἀρχαῖον εἶν᾽ ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν
ᾄδειν τε πίνονθ᾽ ὥσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ᾽ ἀλοῦσαν.

1345—1352=1391—1398

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὐ γὰρ τότ᾽ εὐθὺς χρῆν σ᾽ ἀράττεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι,
ᾄδειν κελεύονθ᾽ ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ᾽ ἔλεγεν ἔνδον οἷάπερ νῦν,
καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ᾽ εἶναι κακὸν ποιητήν.
κἀγὼ μόλις μὲν ἀλλ᾽ ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον·
ἔπειτα δ᾽ ἐκέλευσ᾽ αὐτὸν ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι· κᾆθ᾽ οὗτος εὐθὺς εἶπεν·
ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
ψόφου πλέων ἀξύστατον στόμφακα κρημνοποιόν.
κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην, σὺ δ᾽ ἀλλὰ τούτων
λέξον τι τῶν νεωτέρων, ἅττ᾽ ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.
ὁ δ᾽ εὐθὺς ᾖσ᾽ Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν᾽, ὡς ἐβίνει
ἁδελφὸς ὠλεξίκακε τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.
κἀγὼ οὐκέτ᾽ ἐξηνεσχόμην, ἀλλ᾽ εὐθὺς ἐξαράττω
πολλοῖς κακοῖς κἀσχροῖσι· κᾆτ᾽ ἐντεῦθεν, οἷον εἰκός,
ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ᾽· εἶθ᾽ οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
κἄπειτ᾽ ἔφλα με κἀσπόδει κἄπνιγε κἀπέτριβεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς
σοφώτατον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

σοφώτατόν γ᾽ ἐκεῖνον· ὦ τί σ᾽ εἴπω;
ἀλλ᾽ αὖθις αὖ τυπήσομαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

νὴ τὸν Δί᾽ ἐν δίκῃ γ᾽ ἄν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ πῶς δικαίως; ὅστις ὠναίσχυντέ σ᾽ ἐξέθρεψα,
αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅ τι νοοίης.
εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
μαμμᾶν δ᾽ ἂν αἰτήσαντος ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·
κακκᾶν δ᾽ ἂν οὐκ ἔφθης φράσας, κἀγὼ λαβὼν θύραζε
ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε· σὺ δ᾽ ἐμὲ νῦν ἀπάγχων
βοῶντα καὶ κεκραγόθ᾽ ὅτι
χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης
ἔξω ᾽ξενεγκεῖν ὦ μιαρὲ

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἔγωγ᾽ ἀποδείξω καί σε νικήσω λέγων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τουτὶ σὺ νικήσεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

πολύ γε καὶ ῥᾳδίως.
ἑλοῦ δ᾽ ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ποίοιν λόγοιν;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τὸν κρείττον᾽ ἢ τὸν ἥττονα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐδιδαξάμην μέντοι σε νὴ Δί᾽ ὦ μέλε
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
μέλλεις ἀναπείσειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεσθ᾽ ἐστὶν ὑπὸ τῶν υἱέων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλλ᾽ οἴομαι μέντοι σ᾽ ἀναπείσειν, ὥστε γε
οὐδ᾽ αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.

ΧΟΡΟΣ

σὸν ἔργον ὦ πρεσβῦτα φροντίζειν ὅπῃ
τὸν ἄνδρα κρατήσεις,
ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ ᾽πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.
ἀλλ᾽ ἔσθ᾽ ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τἀν-
θρώπου ᾽στὶ τὸ λῆμα.
ἀλλ᾽ ἐξ ὅτου τὸ πρῶτον ἤρξαθ᾽ ἡ μάχη γενέσθαι,
χρὴ δὴ λέγειν πρὸς τὸν χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἠρξάμεσθα λοιδορεῖσθαι
ἐγὼ φράσω· ᾽πειδὴ γὰρ εἱστιώμεθ᾽, ὥσπερ ἴστε,
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ᾽ ἐγὼ ᾽κέλευσα
ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν Κριὸν ὡς ἐπέχθη.
ὁ δ᾽ εὐθέως ἀρχαῖον εἶν᾽ ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν
ᾄδειν τε πίνονθ᾽ ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ᾽ ἀλοῦσαν.

1345—1352 = 1391—1398

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὐ γὰρ τότ᾽ εὐθὺς χρῆν σ᾽ ἀράττεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι,
ᾄδειν κελεύονθ᾽ ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ᾽ ἔλεγεν ἔνδον οἷάπερ νῦν,
καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ᾽ εἶναι κακὸν ποιητήν.
κἀγὼ μόλις μὲν ἀλλ᾽ ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον·
ἔπειτα δ᾽ ἐκέλευσ᾽ αὐτὸν ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι· κᾆθ᾽ οὗτος εὐθὺς εἶπεν·
ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
ψόφου πλέων ἀξύστατον στόμφακα κρημνοποιόν.
κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην, σὺ δ᾽ ἀλλὰ τούτων
λέξον τι τῶν νεωτέρων, ἅττ᾽ ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.
ὃ δ᾽ εὐθὺς ᾖσ᾽ Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν᾽, ὡς ἐβίνει
ἀδελφὸς ὠλεξίκακε τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.
κᾆτ᾽ οὐκέτ᾽ ἐξηνεσχόμην, ἀλλ᾽ εὐθὺς ἐξαράττω
πολλοῖς κακοῖς κᾀσχροῖσι· κᾆτ᾽ ἐντεῦθεν, οἷον εἰκός,
ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ᾽· εἶθ᾽ οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
κἄπειτ᾽ ἔφλα με κἀσπόδει κἄπνιγε κἀπέτριβεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς
σοφώτατον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

σοφώτατόν γ᾽ ἐκεῖνον· ὦ τί σ᾽ εἴπω;
ἀλλ᾽ αὖθις αὖ τυπήσομαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

νὴ τὸν Δί᾽ ἐν δίκῃ γ᾽ ἄν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

καὶ πῶς δικαίως; ὅστις ὠναίσχυντέ σ᾽ ἐξέθρεψα,
αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅ τι νοοίης.
εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
μαμμᾶν δ᾽ ἂν αἰτήσαντος ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·
κακκᾶν δ᾽ ἂν οὐκ ἔφθης φράσας, κἀγὼ λαβὼν θύραζε
ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε· σὺ δ᾽ ἐμὲ νῦν ἀπάγχων
βοῶντα καὶ κεκραγόθ᾽ ὅτι
χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης
ἔξω ᾿ξενεγκεῖν ὦ μιαρὲ

θύραζέ μ', ἀλλὰ πνιγόμενος
αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν.

ΧΟΡΟΣ

οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
πηδᾶν ὅ τι λέξει.
εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξειργασμένος
λαλῶν ἀναπείσει,
τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν
ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου.
σὸν ἔργον ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ
πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν,
καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.
ἐγὼ γὰρ ὅτε μὲν ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ προσεῖχον,
οὐδ' ἂν τρί' εἰπεῖν ῥήμαθ' οἷός τ' ἦ πρὶν ἐξαμαρτεῖν·
νυνὶ δ' ἐπειδή μ' οὑτοσὶ τούτων ἔπαυσεν αὐτός,
γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις,
οἶμαι διδάξειν ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἵππευε τοίνυν νὴ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν
ἵππων τρέφειν τέθριππον ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου μέτειμι,
καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τουτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔγωγέ σ' εὐνοῶν γε καὶ κηδόμενος.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

εἰπὲ δή μοι,
οὐ κἀμέ σοι δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως
τύπτοντ', ἐπειδήπερ τόδ' ἐστὶν εὐνοεῖν τὸ τύπτειν;
πῶς γὰρ τὸ σὸν μὲν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι,
τοὐμὸν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.
κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; . . .
φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὔργον εἶναι·
ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἂν ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες,
εἰκός τε μᾶλλον τοὺς γέροντας ἢ νέους τι κλάειν,
ὅσῳπερ ἐξαμαρτάνειν ἧττον δίκαιον αὐτούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὔκουν ἀνὴρ ὁ τὸν νόμον θεὶς τουτονὶ τὸ πρῶτον
ὥσπερ σὺ κἀγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;
ἧττόν τι δῆτ' ἔξεστι κἀμοὶ καινὸν αὖ τὸ λοιπὸν
θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν;
ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι,
ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι.
σκέψαι δὲ τοὺς ἀλέκτορας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί,
ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν
ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλήν γ' ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ,
οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον κἀπὶ ξύλου καθεύδεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὐ ταυτὸν ὦ τᾶν ἐστιν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μή, σαυτόν ποτ' αἰτιάσει.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

καὶ πῶς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν,
σὺ δ', ἢν γένηταί σοι, τὸν υἱόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἢν δὲ μὴ γένηται,
μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐμοὶ μὲν ὦνδρες ἥλικες δοκεῖ λέγειν δίκαια·
κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ.
κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκός ἐστ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

σκέψαι δὲ χἀτέραν ἔτι γνώμην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσει παθὼν ἃ νῦν πέπονθας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

πῶς δή; δίδαξον γὰρ τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τὴν μητέρ᾽ ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί φής, τί φὴς σύ;
τοῦθ᾽ ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

τί δῆτ᾽ ἂν ἢν τὸν ἥττω
ἔχων σε νικήσω λέγων
τὴν μητέρ᾽ ὡς τύπτειν χρεών;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δ᾽ ἄλλο γ᾽ ἤ, ταῦτ᾽ ἢν ποιῇς,
οὐδέν σε κωλύσει σεαυ-
τὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον
μετὰ Σωκράτους
καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω.
ταυτὶ δι᾽ ὑμᾶς ὦ νεφέλαι πέπονθ᾽ ἐγώ,
ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα.

ΧΟΡΟΣ

αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,
στρέψας σεαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί δῆτα ταῦτ᾽ οὔ μοι τότ᾽ ἠγορεύετε,
ἀλλ᾽ ἄνδρ᾽ ἄγροικον καὶ γέροντ᾽ ἐπήρετε;

ΧΟΡΟΣ

ἡμεῖς ποιοῦμεν ταῦθ᾽ ἑκάστοθ᾽ ὅντιν᾽ ἂν
γνῶμεν πονηρῶν ὄντ᾽ ἐραστὴν πραγμάτων,
ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν ἐς κακόν,
ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὤμοι πονηρά γ᾽ ὦ νεφέλαι, δίκαια δέ.
οὐ γάρ μ᾽ ἐχρῆν τὰ χρήμαθ᾽ ἁδανεισάμην
ἀποστερεῖν. νῦν οὖν ὅπως ὦ φίλτατε
τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν καὶ Σωκράτη
ἀπολεῖς μετελθὼν ὢν σὲ κἄμ᾽ ἐξηπάτων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ναὶ ναὶ καταιδέσθητι πατρῷον Δία.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἰδού γε Δία πατρῷον· ὡς ἀρχαῖος εἶ.
Ζεὺς γάρ τις ἔστιν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἔστιν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

οὐκ ἔστ᾽ οὐκ, ἐπεὶ
δῖνος βασιλεύει τὸν Δί᾽ ἐξεληλακώς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οὐκ ἐξελήλακ᾽, ἀλλ᾽ ἐγὼ τοῦτ᾽ ᾠόμην
διὰ τουτονὶ τὸν δῖνον. οἴμοι δείλαιος.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμην ἄρα,
ὅτ᾽ ἐξέβαλλον τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτη.
ἀλλ᾽ ὦ φίλ᾽ Ἑρμῆ μηδαμῶς θύμαινέ μοι
μηδέ μ᾽ ἐπιτρίψῃς, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε
ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ·
καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ᾽ αὐτοὺς γραφὴν
διωκάθω γραψάμενος εἴθ᾽ ὅ τι σοι δοκεῖ.
ὀρθῶς παραινεῖς οὐκ ἐῶν δικορραφεῖν,
ἀλλ᾽ ὡς τάχιστ᾽ ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν
τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο δεῦρ᾽ ὦ Ξανθία,
κλίμακα λαβὼν ἔξελθε καὶ σμινύην φέρων,
κἄπειτ᾽ ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον
τὸ τέγος κατάσκαπτ᾽, εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,
ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν·
ἐμοὶ δὲ δᾶδ᾽ ἐνεγκάτω τις ἡμμένην,
κἀγώ τιν᾽ αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην
ἐμοὶ ποιήσω, κεἰ σφόδρ᾽ εἴσ᾽ ἀλαζόνες.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α

ἰοὺ ἰού.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

σὸν ἔργον ὦ δᾲς ἱέναι πολλὴν φλόγα.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α

ἄνθρωπε τί ποιεῖς;

ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην. 1474

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;

ΜΑΘΗΤΗΣ Β

οἴμοι τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐκεῖνος οὗπερ θοἰμάτιον εἰλήφατε.

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ

ἀπολεῖς ἀπολεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,
ἢν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας,
ἢ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὗτος τί ποιεῖς ἐτεὸν οὑπὶ τοῦ τέγους;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οἴμοι τάλας δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ

ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί γὰρ παθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε,
καὶ τῆς σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὰς ἕδρας;

ΧΟΡΟΣ

δίωκε βάλλε παῖε, πολλῶν οὕνεκα,
μάλιστα δ' εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.
ἡγεῖσθ' ἔξω· κεχόρευται γὰρ μετρίως τό γε τήμερον εἶναι.

ΣΦΗΚΕΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΣΙΑΣ } οἰκέται Φιλοκλέωνος
ΞΑΝΘΙΑΣ }
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ
ΠΑΙΔΕΣ
ΚΥΩΝ
ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ
ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

ΣΩΣΙΑΣ

Οὗτος τί πάσχεις ὦ κακόδαιμον Ξανθία;

ΞΑΝΘΙΑΣ

φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.

ΣΩΣΙΑΣ

κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι πρὤφειλες μέγα.
ἆρ' οἶσθά γ' οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οἶδ', ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.

ΣΩΣΙΑΣ

σὺ δ' οὖν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὐτοῦ γ' ἐμοῦ
κατὰ τοῖν κόραιν ἤδη τι καταχεῖται γλυκύ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς ἐτεὸν ἢ κορυβαντιᾷς;

ΣΩΣΙΑΣ

οὐκ ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.
κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως ἐπεστρατεύσατο
Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος·
καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως.

ΣΩΣΙΑΣ

κἄγωγ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.
ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;

ΜΑΘΗΤΗΣ Β

οἴμοι τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἐκεῖνος οὗπερ θοἰμάτιον εἰλήφατε.

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ

ἀπολεῖς ἀπολεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,
ἣν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας,
ἢ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οὗτος τί ποιεῖς ἐτεὸν οὑπὶ τοῦ τέγους;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

οἴμοι τάλας δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ

ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

τί γὰρ παθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε,
καὶ τῆς σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὰς ἕδρας;

ΧΟΡΟΣ

δίωκε βάλλε παῖε, πολλῶν οὕνεκα,
μάλιστα δ' εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.
ἡγεῖσθ' ἔξω· κεχόρευται γὰρ μετρίως τό γε τήμερον εἶναι.

ΣΦΗΚΕΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΣΙΑΣ } οἰκέται Φιλοκλέωνος
ΞΑΝΘΙΑΣ }
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ
ΠΑΙΔΕΣ
ΚΥΩΝ
ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ
ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

ΣΩΣΙΑΣ

Οὗτος τί πάσχεις ὦ κακόδαιμον Ξανθία;

ΞΑΝΘΙΑΣ

φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.

ΣΩΣΙΑΣ

κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι πρὤφειλες μέγα.
ἆρ' οἶσθά γ' οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οἶδ', ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.

ΣΩΣΙΑΣ

σὺ δ' οὖν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὐτοῦ γ' ἐμοῦ
κατὰ τοῖν κόραιν ἤδη τι καταχεῖται γλυκύ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς ἐτεὸν ἢ κορυβαντιᾷς;

ΣΩΣΙΑΣ

οὐκ ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.
κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως ἐπεστρατεύσατο
Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος·
καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως.

ΣΩΣΙΑΣ

κἄγωγ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.
ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἐδόκουν ἀετὸν
καταπτόμενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ
ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα
φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν,
κἄπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.

ΣΩΣΙΑΣ

οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.

ΞΑΝΘΙΑΣ

πῶς δή;

ΣΩΣΙΑΣ

προερεῖ τις τοῖσι συμπόταις, λέγων
ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ τ' ἀπέβαλεν κἀν οὐρανῷ
κἀν τῇ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οἴμοι τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται
ἰδόντι τοιοῦτ' ἐνύπνιον;

ΣΩΣΙΑΣ

μὴ φροντίσῃς.
οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινὸν οὐ μὰ τοὺς θεούς.

ΞΑΝΘΙΑΣ

δεινόν γέ τοὔστ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὅπλα.
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.

ΣΩΣΙΑΣ

ἀλλ' ἐστὶν μέγα.
περὶ τῆς πόλεως γάρ ἐστι τοῦ σκάφους ὅλου.

ΞΑΝΘΙΑΣ

λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος.

ΣΩΣΙΑΣ

ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ πυκνὶ
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα,
βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια·
κἄπειτα τούτοις τοῖσι προβάτοις μοὐδόκει
δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια,
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένην ὑός.

ΞΑΝΘΙΑΣ

αἰβοῖ.

ΣΩΣΙΑΣ

τί ἔστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ

παῦε παῦε, μὴ λέγε·
ὄζει κάκιστον τοὐνύπνιον βύρσης σαπρᾶς.

ΣΩΣΙΑΣ

εἶθ᾽ ἡ μιαρὰ φάλαιν᾽ ἔχουσα τρυτάνην
ἵστη βόειον δημόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οἴμοι δείλαιος·
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διιστάναι.

ΣΩΣΙΑΣ

ἐδόκει δέ μοι Θέωρος αὐτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ᾽ Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας·
ὁλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὀρθῶς γε τοῦτ᾽ Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.

ΣΩΣΙΑΣ

οὔκουν ἐκεῖν᾽ ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γιγνόμενος;

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἥκιστ᾽, ἀλλ᾽ ἄριστον.

ΣΩΣΙΑΣ

πῶς;

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὅπως;
ἄνθρωπος ὢν εἶτ᾽ ἐγένετ᾽ ἐξαίφνης κόραξ·
οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι
ἀρθεὶς ἀφ᾽ ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται;

ΣΩΣΙΑΣ

εἶτ᾽ οὐκ ἐγὼ δοὺς δύ᾽ ὀβολὼ μισθώσομαι
οὕτω σ᾽ ὑποκρινόμενον σοφῶς ὀνείρατα;

ΞΑΝΘΙΑΣ

φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγ᾽ ἄττ᾽ ὑπειπὼν πρότερον αὐτοῖσιν ταδί,
μηδὲν παρ᾽ ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα,
μηδ᾽ αὖ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.
ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ᾽ οὔτε κάρυ᾽ ἐκ φορμίδος
δούλω διαρριπτοῦντε τοῖς θεωμένοις,
οὔθ᾽ Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,
οὐδ᾽ αὖθις ἐνασελγαινόμενος Εὐριπίδης·
οὐδ᾽ εἰ Κλέων γ᾽ ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν,
αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.

ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον,
κωμῳδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον.
ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκεινοσὶ
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, οὑπὶ τοῦ τέγους.
οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν,
ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ.
νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ' οὐδ' ἂν ξυμβάλοι,
εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.

ΣΩΣΙΑΣ

Ἀμυνίας μὲν ὁ Προνάπους φήσ' οὑτοσὶ
εἶναι φιλόκυβον αὐτόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀλλ' οὐδὲν λέγει
μὰ Δί', ἀλλ' ἀφ' αὑτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται.

ΣΩΣΙΑΣ

. . . .

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐκ ἀλλὰ φιλο μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.

ΣΩΣΙΑΣ

ὁδὶ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον
εἶναι φιλοπότην αὐτόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
αὕτη γε χρηστῶν ἐστιν ἀνδρῶν ἡ νόσος.

ΣΩΣΙΑΣ

Νικόστρατος δ' αὖ φησιν ὁ Σκαμβωνίδης
εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν ἢ φιλόξενον.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μὰ τὸν κύν' ὦ Νικόστρατ' οὐ φιλόξενος,
ἐπεὶ καταπύγων ἐστὶν ὅ γε Φιλόξενος.
ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγᾶτε νῦν.
φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότου.
φιληλιαστής ἐστιν ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,
ἐρᾷ τε τούτου τοῦ δικάζειν, καὶ στένει
ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.

ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην.
ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφον φέρειν εἰωθέναι
τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται,
ὥσπερ λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς νουμηνίᾳ.
καὶ νὴ Δί' ἢν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
υἱὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλόν,
ἰὼν παρέγραψε πλησίον 'κημὸς καλός.'
τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὡς ᾖδ' ἀφ' ἑσπέρας, ἔφη
ὄψ' ἐξεγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον,
παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.
εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας,
κἄπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν προκαθεύδει πρῴ πάνυ,
ὥσπερ λεπὰς προσισχόμενος τῷ κίονι.
ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν
ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται
ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ἀναπεπλασμένος.
ψήφων δὲ δείσας μὴ δεηθείη ποτέ,
ἵν' ἔχοι δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει,
ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνακουστίνους.
τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἀεὶ
μᾶλλον δικάζει. τοῦτον οὖν φυλάττομεν
μοχλοῖσιν ἐνδήσαντες, ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ.
ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει.
καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος
ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον
μηδ' ἐξιέναι θύραζ', ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο.
εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου κἀκάθαιρ', ὃ δ' οὐ μάλα.
μετὰ τοῦτ' ἐκορυβάντιζ', ὃ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ᾄξας ἐδίκαζεν ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών.
ὅτε δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει,
διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν, εἶτα ξυλλαβὼν
νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ,
ὃ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν,
ὃ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδρορροῶν

καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα
ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι κἀπακτώσαμεν,
ὃ δ' ὡσπερεὶ κολοιὸς αὑτῷ παττάλους
ἐνέκρουεν ἐς τὸν τοῖχον, εἶτ' ἐξήλλετο.
ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις
καταπετάσαντες ἐν κύκλῳ φυλάττομεν.
ἔστιν δ' ὄνομα τῷ μὲν γέροντι Φιλοκλέων
ναὶ μὰ Δία, τῷ δ' υἱεῖ γε τῳδὶ Βδελυκλέων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὦ Ξανθία καὶ Σωσία· καθεύδετε;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οἴμοι.

ΣΩΣΙΑΣ

τί ἔστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ

Βδελυκλέων ἀνίσταται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὐ περιδραμεῖται σφῷν ταχέως δεῦρ' ἅτερος;
ὁ γὰρ πατὴρ ἐς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθεν
καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει
κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ 'κδύσεται·
σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ταῦτ' ὦ δέσποτα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἄναξ Πόσειδον τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ;
οὗτος τίς εἶ σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

καπνός; φέρ' ἴδω ξύλου τίνος σύ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

συκίνου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

νὴ τὸν Δί' ὅσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
ἀτὰρ οὐ γὰρ ἐρρήσεις γε, ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
δύου πάλιν· φέρ' ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον.
ἐνταῦθα νῦν ζήτει τιν' ἄλλην μηχανήν.
ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἴμ' ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνήρ,
ὅστις πατρὸς νῦν Καπνίου κεκλήσομαι.

ὅδε τὴν θύραν ὠθεῖ· πίεζέ νυν σφόδρα,
εὖ κἀνδρικῶς· κἀγὼ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι.
καὶ τῆς κατακλῇδος ἐπιμελοῦ, καὶ τοῦ μοχλοῦ
φύλαττ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ' ὦ μιαρώτατοι
δικάσοντά μ', ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης;

ΞΑΝΘΙΑΣ

σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοὔχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτέ,
ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆν' ἂν τότε.

ΞΑΝΘΙΑΣ

Ἄπολλον ἀποτρόπαιε τοῦ μαντεύματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἴθ' ἀντιβολῶ σ' ἔκφρες με, μὴ διαρραγῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μὰ τὸν Ποσειδῶ Φιλοκλέων οὐδέποτέ γε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

διατρώξομαι τοίνυν ὀδὰξ τὸ δίκτυον.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οἴμοι δείλαιος·
πῶς ἄν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε μοι ξίφος
ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασείει κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι
τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις·
νουμηνία γάρ ἐστιν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὔκουν κἂν ἐγὼ
αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

μὰ Δί' ἀλλ' ἄμεινον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἀλλὰ τὸν ὄνον ἔξαγε.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οἵαν πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς,
ἵν' αὐτὸν ἐκπέμψειας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀλλ' οὐκ ἔσπασεν
αὕτη γ'· ἐγὼ γὰρ ᾐσθόμην τεχνωμένου.
ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἔξαγ' ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν.
κάνθων τί κλάεις; ὅτι πεπράσει τήμερον;
βάδιζε θᾶττον. τί στένεις, εἰ μὴ φέρεις
Ὀδυσσέα τιν';

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία φέρει
κάτω γε τουτονί τιν' ὑποδεδυκότα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ποῖον; φέρ' ἴδω. ναὶ τουτονί. τουτὶ τί ἦν;
τίς εἶ ποτ' ὤνθρωπ' ἐτεόν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

Οὖτις νὴ Δία.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

Οὖτις σύ; ποδαπός;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

Ἴθακος Ἀποδρασιππίδου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

Οὖτις μὰ τὸν Δί' οὔ τι χαιρήσων γε σύ.
ὕφελκε θᾶττον αὐτόν. ὢ μιαρώτατος
ἵν' ὑποδέδυκεν· ὥστ' ἔμοιγ' ἰνδάλλεται
ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

εἰ μή μ' ἐάσεθ' ἡσύχως, μαχούμεθα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

περὶ τοῦ μαχεῖ νῷν δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

περὶ ὄνου σκιᾶς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης καὶ παράβολος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγὼ πονηρός; οὐ μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ
νῦν μ' ὄντ' ἄριστον· ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς
ὑπογάστριον γέροντος ἡλιαστικοῦ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὤθει τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν ἐς τὴν οἰκίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὦ ξυνδικασταὶ καὶ Κλέων ἀμύνατε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἔνδον κέκραχθι τῆς θύρας κεκλῃμένης.
ὤθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν ἐς τὸν μοχλόν,
καὶ τῇ δοκῷ προσθεὶς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν
ἀνύσας τι προσκύλισον.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οἴμοι δείλαιος·
πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βωλίον;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοί ποθεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μῦς; οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ
ὑπὸ τῶν κεραμίδων ἡλιαστὴς ὀροφίας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οἴμοι κακοδαίμων, στροῦθος ἁνὴρ γίγνεται·
ἐκπτήσεται. ποῦ ποῦ 'στί μοι τὸ δίκτυον;
σοῦ σοῦ, πάλιν σοῦ. νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἦν
τηρεῖν Σκιώνην ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἄγε νυν, ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,
τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀλλ' ὦ πονήρ' ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

νὴ τὸν Δί', ὀψὲ νῦν ἀνεστήκασι γάρ.

ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν γε παρακαλοῦσ' ἀεί,
λύχνους ἔχοντες καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαῖα μελισιδωνοφρυνιχήρατα,
οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐκοῦν, ἢν δέῃ,
ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀλλ' ὦ πονηρὲ τὸ γένος ἤν τις ὀργίσῃ
τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
ὀξύτατον ᾧ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι καὶ βάλλουσιν ὥσπερ φέψαλοι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μὴ φροντίσῃς· ἐὰν ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ.

ΧΟΡΟΣ

χώρει πρόβαιν' ἐρρωμένως. ὦ Κωμία βραδύνεις.
μὰ τὸν Δί' οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ', ἀλλ' ἦσθ' ἱμὰς κύνειος·
νυνὶ δὲ κρείττων ἐστὶ σοῦ Χαρινάδης βαδίζειν.
ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἆρ' ἐστί που 'νταυθὶ Χάβης θ' ὁ Φλυεύς;
πάρεσθ' ὃ δὴ λοιπόν γ' ἔτ' ἐστὶν ἀππαπαῖ παπαιὰξ
ἥβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν
φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σύ· κᾆτα περιπατοῦντε νύκτωρ
τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὅλμον,
κᾆθ' ἥψομεν τοῦ κορκόρου κατασχίσαντες αὐτόν.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν ὦνδρες, ὡς ἔσται Λάχητι νυνί·
σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκειν ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν
ἐπ' αὐτόν, ὡς κολωμένους ὧν ἠδίκηκεν. ἀλλὰ
σπεύδωμεν ὦνδρες ἥλικες πρὶν ἡμέραν γενέσθαι.
χωρῶμεν ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντῃ διασκοπῶμεν,
μή που λίθος τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ.

ΠΑΙΣ

τὸν πηλὸν ὦ πάτερ πάτερ τουτονὶ φύλαξαι.

ΧΟΡΟΣ

κάρφος χαμᾶθέν νυν λαβὼν τὸν λύχνον πρόβυσον.

ΠΑΙΣ

οὐκ ἀλλὰ τῳδί μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.

ΧΟΡΟΣ

τί δὴ παθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς,
καὶ ταῦτα τοὐλαίου σπανίζοντος ὠνόητε;
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.

ΠΑΙΣ

εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους ἄπιμεν οἴκαδ' αὐτοί·
κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουὶ στερηθεὶς
τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων.

ΧΟΡΟΣ

ἦ μὴν ἐγώ σου χἀτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὑτοσί μοι μάρμαρος φαίνεται πατοῦντι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον
ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες·
φιλεῖ δ', ὅταν τοῦτ' ᾖ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μή 'στι πρῷα
ὕδωρ γενέσθαι κἀπιπνεῦσαι βόρειον αὐτοῖς.
τί χρῆμ' ἄρ' οὑκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν, ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου· καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ
φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ' ὦνδρες
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν, ἤν τί πως ἀκούσας
τοὐμοῦ μέλους ὑφ' ἡδονῆς ἑρπύσῃ θύραζε.
τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν ὁ γέρων οὐδ' ὑπακούει;
μῶν ἀπολώλεκεν τὰς
ἐμβάδας, ἢ προσέκοψ' ἐν
τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που,
εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ
τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος;
καὶ τάχ' ἂν βουβωνιῴη.
ἦ μὴν πολὺ δριμύτατός γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν,

καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείθετ',
ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη
τις, κάτω κύπτων ἂν οὕτως
'λίθον ἕψεις, ἔλεγεν.
ὕπαγ' ὦ παῖ ὕπαγε.
τάχα δ' ἂν διὰ τὸν χθιζινὸν ἄνθρωπον, ὅς ἡμᾶς διεδύετ'
ἐξαπατῶν, λέγων ὡς
καὶ φιλαθήναιος ἦν καὶ
τἀν Σάμῳ πρῶτος κατείποι,
διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς
εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων.
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ.
ἀλλ' ὠγάθ' ἀνίστασο μηδ' οὕτως σεαυτὸν
ἔσθιε, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει
τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης·
ὃν ὅπως ἐγχυτριεῖς.
ὕπαγ' ὦ παῖ ὕπαγε.

ΠΑΙΣ

ἐθελήσεις τί μοι οὖν ὦ
πάτερ, ἤν σού τι δεηθῶ;

ΧΟΡΟΣ

πάνυ γ' ὦ παιδίον. ἀλλ' εἰ-
πὲ τί βούλει με πρίασθαι
καλόν; οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀ-
στραγάλους δήπουθεν ὦ παῖ.

ΠΑΙΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ἰσχάδας ὦ παπ-
πία· ἥδιον γάρ.

ΧΟΡΟΣ

οὐκ ἂν
μὰ Δί', εἰ κρέμαισθέ γ' ὑμεῖς.

ΠΑΙΣ

μὰ Δί' οὔ τἄρα προπέμψω σε τὸ λοιπόν.

ΧΟΡΟΣ

ἀπὸ γὰρ τοῦδέ με τοῦ μισθαρίου
τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ καὶ ξύλα κὤψον·
ἒ ἕ. σὺ δὲ σῦκά μ' αἰτεῖς.

ΠΑΙΣ

ἄγε νυν ὦ πάτερ, ἢν μὴ
τὸ δικαστήριον ἄρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν ἢ
πόρον Ἕλλας ἱρὸν εἰπεῖν;

ΧΟΡΟΣ

ἀπαπαῖ φεῦ, ἀπαπαῖ φεῦ,
μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷν οἶδ'
ὁπόθεν δὴ δεῖπνον ἔσται.

ΠΑΙΣ

τί με δῆτ' ὦ μελέα μῆτερ ἔτικτες;

ΧΟΡΟΣ

ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

ΠΑΙΣ

ἀνόνητον ἄρ' ὦ θυλάκιόν σ' εἶχον ἄγαλμα.
ἒ ἔ. πάρα νῷν στενάζειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

φίλοι, τήκομαι μὲν
πάλαι διὰ τῆς ὀπῆς
ὑμῶν ἐπακούων.
ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἴμ'
ᾄδειν. τί ποιήσω;
τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ
βούλομαί γε πάλαι μεθ' ὑ-
μῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδί-
σκους κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ' ὦ Ζεῦ Ζεῦ μεγαβρόντα
ἤ με ποίησον καπνὸν ἐξαίφνης,
ἢ Προξενίδην, ἢ τὸν Σέλλου
τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξυν.
τόλμησον ἄναξ χαρίσασθαί μοι,
πάθος οἰκτείρας· ἤ με κεραυνῷ
διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως,
κἄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας
εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν·

ἢ δῆτα λίθον με ποίησον ἐφ' οὗ
τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ

τίς γάρ ἐσθ' οὑνταῦθά σ' εἴργων
κἀποκλῄων τῇ θύρᾳ; λέ-
ξον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὑμὸς υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε· καὶ γὰρ τυγχάνει
οὑτοσὶ πρόσθεν καθεύδων. ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.

ΧΟΡΟΣ

τοῦ δ' ἔφεξιν ὦ μάταιε ταῦτα δρᾶν σε βούλεται;
ἢ τίνα πρόφασιν ἔχων;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐκ ἐᾷ μ' ὦνδρες δικάζειν οὐδὲ δρᾶν οὐδὲν κακόν,
ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐσθ'· ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.

ΧΟΡΟΣ

τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χα-
νεῖν ὁ δημολογοκλέων ὅδ',
ὅτι λέγεις σύ τι περὶ τῶν νε-
ῶν ἀληθές. οὐ γὰρ ἄν ποθ'
οὗτος ἁνὴρ τοῦτ' ἐτόλμη-
σεν λέγειν, εἰ
μὴ ξυνωμότης τις ἦν.
ἀλλ' ἐκ τούτων ὥρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν,
ἥτις σε λάθρᾳ τἀνδρὸς τουδὶ καταβῆναι δεῦρο ποιήσει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς, ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίην·
οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.

ΧΟΡΟΣ

ἔστιν ὀπὴ δῆθ' ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' εἴης διαλέξαι,
εἶτ' ἐκδῦναι ῥάκεσιν κρυφθεὶς ὥσπερ πολύμητις Ὀδυσσεύς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πάντα πέφρακται κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ διαδῦναι.
ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὀπίαν δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι.

ΧΟΡΟΣ

μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβε-
λίσκους
ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω.

334—345=365—378

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οἶδ'· ἀλλὰ τί τοῦτ'; οὐδὲν γὰρ τοῦτ' ἐστὶν ἐκείνῳ προσόμοιον.
ἥβων γὰρ κἀδυνάμην κλέπτειν, ἰσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ,
κοὐδείς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ' ἐξῆν μοι
φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις
ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι
κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται,
τὼ δὲ δύ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις
ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν
τηροῦσιν ἔχοντ' ὀβελίσκους.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε
μηχανὴν ὅπως τάχισθ'· ἕ-
ως γὰρ ὦ μελίττιον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

διατραγεῖν τοίνυν κράτιστόν ἐστί μοι το δίκτυον.
ἡ δέ μοι Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου.

ΧΟΡΟΣ

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν.
ἀλλ' ἔπαγε τὴν γνάθον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

διατέτρωκται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς,
ἀλλὰ τηρώμεσθ' ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

ΧΟΡΟΣ

μηδὲν ὦ τᾶν δέδιθι, μηδέν·
ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν γρύ-
ξῃ τι, ποιήσω δακεῖν τὴν
καρδίαν καὶ τὸν περὶ ψυ-
χῆς δρόμον δραμεῖν, ἵν' εἰδῇ
μὴ πατεῖν τὰ
τοῖν θεοῖν ψηφίσματα.
ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλῴδιον εἶτα καθίμα
δήσας σαυτὸν καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἄγε νυν, ἢν αἰσθομένω τούτω ζητῆτόν μ' ἐσκαλαμᾶσθαι
κἀνασπαστὸν ποιεῖν εἴσω, τί ποιήσετε; φράζετε νυνί.

ΧΟΡΟΣ

ἀμυνοῦμέν σοι τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντ' ἐκκαλέσαντες,
ὥστ' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν ἔσται· τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

δράσω τοίνυν ὑμῖν πίσυνος· καὶ μανθάνετ᾽· ἤν τι πάθω ᾽γώ,
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ᾽ ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

ΧΟΡΟΣ

οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσῃς. ἀλλ᾽ ὦ βέλτιστε καθίει
σαυτὸν θαρρῶν κἀπευξάμενος τοῖσι πατρῴοισι θεοῖσιν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἥρως· σὺ γὰρ οἷσπερ ἐγὼ κεχάρησαι,
τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων ἀεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς·
ᾤκησας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ᾽ ἵνα ταῦτ᾽ ἀκροῷο,
κἀβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι.
ἐλέησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον·
κοὐ μή ποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω μηδ᾽ ἀποπάρδω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὗτος ἐγείρου.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί τὸ πρᾶγμ᾽;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὥσπερ φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μῶν ὁ γέρων πῃ διαδὺς ἔλαθεν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

μὰ Δί᾽ οὐ δῆτ᾽, ἀλλὰ καθιμᾷ
αὑτὸν δήσας.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὦ μιάρ᾽ ἀνδρῶν τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀνάβαιν᾽ ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε,
ἤν πως πρύμνην ἀνακρούσηται πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐ ξυλλήψεσθ᾽ ὁπόσοισι δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι,
ὦ Σμικυθίων καὶ Τισιάδη καὶ Χρήμων καὶ Φερέδειπνε;
πότε δ᾽, εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι, πρὶν μ᾽ εἴσω μᾶλλον ἄγεσθαι;

ΧΟΡΟΣ

εἰπέ μοι τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν,
ἥνπερ, ἡνίκ᾽ ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;

403—429 = 461—487

νῦν ἐκεῖνο νῦν ἐκεῖνο
τοὐξύθυμον, ᾧ κολαζό-
μεσθα, κέντρον ἐντετάμεθ' ὀξύ.
ἀλλὰ θαἰμάτια βαλόντες ὡς τάχιστα παιδία
θεῖτε καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε,
καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν
ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν
ὄντα κἀπολούμενον, ὅτι
τόνδε λόγον ἐσφέρει,
μὴ δικάζειν δίκας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὦγαθοὶ τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ', ἀλλὰ μὴ κεκράγατε.

ΧΟΡΟΣ

νὴ Δί' ἐς τὸν οὐρανόν γ'.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὡς τοῦδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.

ΧΟΡΟΣ

ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννὶς ἐστιν ἐμφανής;
ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοισεχθρία,
κεἴ τις ἄλλος προέστηκεν ἡμῶν κόλαξ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

Ἡράκλεις καὶ κέντρ' ἔχουσιν. οὐχ ὁρᾷς ὦ δέσποτα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου.

ΧΟΡΟΣ

καὶ σέ γ' αὐτοῖς ἐξολοῦμεν· ἀλλὰ πᾶς ἐπίστρεφε
δεῦρο κἀξείρας τὸ κέντρον εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἵεσο,
ξυσταλεὶς εὔτακτος ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,
ὡς ἂν εὖ εἰδῇ τὸ λοιπὸν σμῆνος οἷον ὤργισεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα·
ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'· εἰ δὲ μή, φήμ' ἐγὼ
τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

εἶά νυν ὦ ξυνδικασταί, σφῆκες ὀξυκάρδιοι,
οἱ μὲν ἐς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν ἐσπέτεσθ' ὠργισμένοι,
οἱ δὲ τὠφθαλμὼ 'ν κύκλῳ κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὦ Μίδα καὶ Φρὺξ βοήθει δεῦρο καὶ Μασυντία,
καὶ λάβεσθε τουτουὶ καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί·
εἰ δὲ μή, 'ν πέδαις παχείαις οὐδὲν ἀριστήσετε.
ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.

ΧΟΡΟΣ

εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἕν τί σοι παγήσεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ τὰ πρὸς ποδῶν δρακοντίδη,
περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
οὓς ἐγὼ 'δίδαξα κλάειν τέτταρ' ἐς τὴν χοίνικα;

ΧΟΡΟΣ

εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήραι κακά;
δῆλα δ', εἰ καὶ νῦν γε τούτω τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν κἀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα,
καὶ κυνᾶς· καὶ τοὺς πόδας χειμῶνος ὄντος ὠφέλει,
ὥστε μὴ ῥιγῶν ἑκάστοτ'· ἀλλὰ τούτοις γ' οὐκ ἔνι
οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδὼς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ' ὦ κάκιστον θηρίον;
οὐδ' ἀναμνησθεὶς ὅθ' εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε
προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς,
ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα.
ἀλλ' ἄφες με καὶ σὺ καὶ σύ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην,
οὐκέτ' ἐς μακράν, ἵν' εἰδῆθ' οἷόν ἐστ' ἀνδρῶν τρόπος
ὀξυθύμων καὶ δικαίων καὶ βλεπόντων κάρδαμα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

παῖε παῖ' ὦ Ξανθία τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀλλὰ δρῶ τοῦτ'· ἀλλὰ καὶ σύ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ.
οὐχὶ σοῦσθ'; οὐκ ἐς κόρακας; οὐκ ἄπιτε; παῖε τῷ ξύλῳ.
καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελλαρτίου.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες,
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.

ΧΟΡΟΣ

ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτόδηλα
τοῖς πένησιν, ἡ τυραννὶς
ὡς λάθρᾳ μ' ἐλάμβαν' ὑπιοῦσα;
εἰ σύ γ' ὦ πόνῳ πονηρὲ καὶ κομηταμυνία
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις,
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν
οὔτε λόγον εὐτράπελον,
αὐτὸς ἄρχων μόνος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς
ἐς λόγους ἔλθοιμεν ἀλλήλοισι καὶ διαλλαγάς;

ΧΟΡΟΣ

σοὺς λόγους ὦ μισόδημε καὶ μοναρχίας ἐραστά,
καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ καὶ φορῶν κράσπεδα
στεμμάτων τήν θ' ὑπήνην ἄκουρον τρέφων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τὸ παράπαν τοῦ πατρὸς
μᾶλλον ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι.

ΧΟΡΟΣ

οὐδὲ μὴν οὔπω 'ν σελίνῳ σοὐστὶν οὐδ' ἐν πηγάνῳ·
τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγεῖς, ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταῦτα ταῦτα σου καταντλῇ καὶ ξυνωμότην καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἆρ' ἂν ὦ πρὸς τῶν θεῶν ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μου;
ἢ δέδοκταί σοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας;

ΧΟΡΟΣ

οὐδέπω γ', οὐχ ἕως ἄν τί μου λοιπὸν ᾖ,
ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδ' ἐξεστάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὡς ἅπανθ' ὑμῖν τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμόται,
ἤν τε μεῖζον ἤν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ,
ἧς ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοὔνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν·

νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα,
ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφὼς μεμβράδας δὲ μὴ 'θέλῃ,
εὐθέως εἴρηχ' ὁ πωλῶν πλησίον τὰς μεμβράδας·
οὗτος ὀψωνεῖν ἔοιχ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι.
ἢν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἡδύσματα,
ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ·
εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς πότερον ἐπὶ τυραννίδι,
ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα;

ΞΑΝΘΙΑΣ

κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτι κελητίσαι 'κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι
ἤρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέ', εἰ καὶ νῦν γ' ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι τούτων ἀπαλλαχθέντα τῶν
ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρόπων
ζῆν βίον γενναῖον ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾶν ξυνωμότης ὢν καὶ φρονῶν τυραννικά.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ'· ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς·
οὐδὲ χαίρω βατίσιν οὐδ' ἐγχέλεσιν, ἀλλ' ἥδιον ἂν
δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν ἐν λοπάδι πεπνιγμένον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

νὴ Δί' εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν·
ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχῃ καὶ μάθῃς ἁγὼ λέγω,
ἀναδιδάξειν οἴομαί σ' ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐξαμαρτάνω δικάζων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

καταγελώμενος μὲν οὖν
οὐκ ἐπαΐεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μόνον οὐ προσκυνεῖς.
ἀλλὰ δουλεύων λέληθας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

παῦε δουλείαν λέγων,
ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὐ σύ γ', ἀλλ' ὑπηρετεῖς

οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς ὦ πάτερ,
ἥτις ἡ τιμὴ 'στί σοι καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πάνυ γε, καὶ τουτοισί γ' ἐπιτρέψαι θέλω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

καὶ μὴν ἐγώ.
ἄφετέ νυν ἅπαντες αὐτόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

καὶ ξίφος γέ μοι δότε.
ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

εἰπέ μοι, τί δ' ἢν τὸ δεῖνα τῇ διαίτῃ μὴ 'μμένῃς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μηδέποτε πίοιμ' ἄκρατον μισθὸν ἀγαθοῦ δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ

νῦν δὴ τὸν ἐκ θἠμετέρου
γυμνασίου δεῖ τι λέγειν
καινόν, ὅπως φανήσει

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.
ἀτὰρ φανεῖ ποῖός τις ὤν, ἢν ταῦτα παρακελεύῃ;

ΧΟΡΟΣ

μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγων. ὁρᾷς γὰρ ὥς
σοὶ μέγας ἐστὶν ἀγὼν
καὶ περὶ τῶν ἁπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιθ', οὗ-
τός σ' ἐθέλει κρατῆσαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ' ἁπλῶς μνημόσυνα γράψομαι 'γώ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς ἢν ὁδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;

ΧΟΡΟΣ

οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος
χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ·
σκωπτόμενοι δ' ἂν παισὶν ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
θαλλοφόροι καλοίμεθ', ἀν-
τωμοσιῶν κελύφη.

526—545=631—647

ἀλλ᾽ ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλογήσειν
τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαρρῶν πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

καὶ μὴν εὐθύς γ᾽ ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας ὡς οὐδεμιᾶς ἥττων ἐστὶν βασιλείας.
τί γὰρ εὔδαιμον καὶ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστι δικαστοῦ,
ἢ τρυφερώτερον ἢ δεινότερον ζῷον, καὶ ταῦτα γέροντος;
ὃν πρῶτα μὲν ἕρποντ᾽ ἐξ εὐνῆς τηροῦσ᾽ ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις
ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κἄπειτ᾽ εὐθὺς προσιόντι
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ᾽ ἁπαλὴν τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν·
ἱκετεύουσίν θ᾽ ὑποκύπτοντες τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες·
οἴκτειρόν μ᾽ ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ᾽, εἰ καὐτὸς πώποθ᾽ ὑφείλου
ἀρχὴν ἄρξας ἢ ᾽πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζων·
ὃς ἔμ᾽ οὐδ᾽ ἂν ζῶντ᾽ ᾔδειν εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφευξιν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔστω τὸ μνημόσυνόν μοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

εἶτ᾽ εἰσελθὼν ἀντιβοληθεὶς καὶ τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς,
ἔνδον τούτων ὧν ἂν φάσκω πάντων οὐδὲν πεποίηκα,
ἀλλ᾽ ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἱέντων εἰς ἀπόφευξιν.
φέρ᾽ ἴδω, τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ᾽ ἐνταῦθα δικαστῇ;
οἳ μέν γ᾽ ἀποκλάονται πενίαν αὐτῶν καὶ προστιθέασιν
κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἀνιῶν ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν·
οἳ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν, οἳ δ᾽ Αἰσώπου τι γέλοιον·
οἳ δὲ σκώπτουσ᾽, ἵν᾽ ἐγὼ γελάσω καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι.
κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι᾽ εὐθὺς ἀνέλκει
τὰς θηλείας καὶ τοὺς υἱεῖς τῆς χειρός, ἐγὼ δ᾽ ἀκροῶμαι·
τὰ δὲ συγκύπτοντα βληχᾶται· κἄπειθ᾽ ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν
ὥσπερ θεὸν ἀντιβολεῖ με τρέμων τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι·
εἰ μὲν χαίρεις ἀρνὸς φωνῇ, παιδὸς φωνὴν ἐλεήσαις·
εἰ δ᾽ αὖ τοῖς χοιριδίοις χαίρω, θυγατρὸς φωνῇ με πιθέσθαι.
χἠμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ᾽ ἀνεῖμεν.
ἆρ᾽ οὐ μεγάλη τοῦτ᾽ ἔστ᾽ ἀρχὴ καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

δεύτερον αὖ σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων τᾀδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι.
κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας.
κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσιν.
κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατήρ τῳ δῷ καταλείπων παῖδ' ἐπίκληρον,
κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ
καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ,
ἔδομεν ταύτην ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπείσῃ.
καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν· τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τουτὶ γάρ τοί σε μόνον τούτων ὧν εἴρηκας μακαρίζω·
τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἔτι δ' ἡ βουλὴ χὠ δῆμος ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ,
ἐψήφισται τοὺς ἀδικοῦντας τοῖσι δικασταῖς παραδοῦναι·
εἶτ' Εὔαθλος χὠ μέγας οὗτος Κολακώνυμος ἀσπιδαποβλὴς
οὐχὶ προδώσειν ὑμᾶς φασίν, περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι.
κἀν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας·
αὐτὸς δὲ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει,
ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει.
σὺ δὲ τὸν πατέρ' οὐδ' ὁτιοῦν τούτων τὸν σαυτοῦ πώποτ' ἔδρασας.
ἀλλὰ Θέωρος, καίτοὐστὶν ἀνὴρ Εὐφημίδου οὐδὲν ἐλάττων,
τὸν σφόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ.
σκέψαι δ' ἀπὸ τῶνδ' ἀγαθῶν οἵων μ' ἀποκλῄεις καὶ κατερύκεις,
ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες καὶ ὑπηρεσίαν ἀποδείξειν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἔμπλησο λέγων· πάντως γάρ τοι παύσει ποτὲ κἀναφανήσει
πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὃ δέ γ' ἥδιστον τούτων ἐστὶν πάντων, οὗ 'γὼ 'πελελήσμην,

καὶ τἀγαθά μοι μέμνησ' ἄχεις φάσκων τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν. 577

ὅταν οἴκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κᾆτ' εἰσήκοντά με πάντες
ἀσπάζωνται διὰ τἀργύριον, καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με
ἀπονίζῃ καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ καὶ προσκύψασα φιλῇ με
καὶ παππίζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται,
καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκῃ,
κἄπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ, φάγε τουτί,
ἔντραγε τουτί· τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, κοὐ μή με δεήσῃ
ἐς σὲ βλέψαι καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει
καταρασάμενος καὶ τονθορύσας. ἀλλ' ἢν μή μοι ταχὺ
μάξῃ . . .
ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω καὶ τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω,
ὅστις ἀκούω ταὔθ' ἅπερ ὁ Ζεύς;
ἢν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
πᾶς τίς φησιν τῶν παριόντων,
οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον,
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ.
κἂν ἀστράψω, ποππύζουσιν
κἀγκεχόδασίν γ' οἱ πλουτοῦντες
καὶ πάνυ σεμνοί.
καὶ σὺ δέδοικάς με μάλιστ' αὐτός·
νὴ τὴν Δήμητρα δέδοικας, ἐγὼ δ'
ἀπολοίμην εἴ σε δέδοικα.

ΧΟΡΟΣ

οὐπώποθ' οὕτω καθαρῶς
οὐδενὸς ἠκούσαμεν οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος,

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὔκουν ἐρήμας ᾤεθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν;
καλῶς γὰρ ᾔδειν ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ

ὡς ὅδε πάντ' ἐπῆλθε κοὐ-
δέν τι παρῆλθεν, ὥστ' ἔγωγ'
ηὐξανόμην ἀκούων,
κἂν μακάρων δικάζειν

τάδε κέκτημαι πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν.
κἂν οἶνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι
οἴνου μεστόν, κᾆτ' ἐγχέομαι κλίνας· οὗτος δὲ κεχηνὼς
βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν.

αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἡδόμενος λέγοντι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὡς οὗτος ἤδη σκορδινᾶται κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ.
ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον σκύτη βλέπειν ποιήσω.

ΧΟΡΟΣ

δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν
εἰς ἀπόφευξιν παλάμας.
τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ-
ναι χαλεπὸν . . .
. . . .
μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.
πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον,
ἢν μή τι λέγῃς, ἥτις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

χαλεπὸν μὲν καὶ δεινῆς γνώμης καὶ μείζονος ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς
ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.
ἀτὰρ ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

παῦσαι καὶ μὴ πατέριζε.
εἰ μὴ γὰρ ὅπως δουλεύω 'γώ, τουτὶ ταχέως με διδάξεις,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχὶ τεθνήξεις, κἂν χρῇ σπλάγχνων μ' ἀπέχεσθαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀκρόασαί νυν ὦ παππίδιον χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον·
καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις ἀλλ' ἀπὸ χειρός,
τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων συλλήβδην τὸν προσιόντα·
κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστάς,
πρυτανεῖα μέταλλ' ἀγορὰς λιμένας μισθοὺς καὶ δημιόπρατα.
τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν.
ἀπὸ τούτου νυν κατάθες μισθὸν τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ
ἓξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθεν,
γίγνεται ἡμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

μὰ Δί' οὐ μέντοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

καὶ ποῖ τρέπεται δὴ 'πειτα τὰ χρήματα τἄλλα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἐς τούτους τοὺς 'οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτόν,
ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεί.' σὺ γάρ ὦ πάτερ αὐτοὺς
ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιπεφθείς.
κᾆθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἀπὸ τῶν πόλεων ἐπαπειλοῦντες τοιαυτὶ κἀναφοβοῦντες,
οἴσετε τὸν φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω.
σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων.
οἱ δὲ ξύμμαχοι ὡς ᾔσθηνται τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον
ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον, τούτοισι δὲ δωροφοροῦσιν
ὕρχας οἶνον δάπιδας τυρὸν μέλι σήσαμα προσκεφάλαια
φιάλας χλανίδας στεφάνους ὅρμους ἐκπώματα πλουθυγίειαν·
σοὶ δ' ὧν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας,
οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι δίδωσιν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μὰ Δί' ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς γ' ἄγλιθας μετέπεμψα.
ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὐ γὰρ μεγάλη δουλεία 'στὶν τούτους μὲν ἅπαντας ἐν ἀρχαῖς
αὐτούς τ' εἶναι καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων μισθοφοροῦντας;
σοὶ δ' ἤν τις δῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς, ἀγαπᾷς οὓς αὐτὸς ἐλαύνων
καὶ πεζομαχῶν καὶ πολιορκῶν ἐκτήσω πολλὰ πονήσας.
καὶ πρὸς τούτοις ἐπιταττόμενος φοιτᾷς, ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει,
ὅταν εἰσελθὸν μειράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρέου υἱός,
ὡδὶ διαβὰς διακινηθεὶς τῷ σώματι καὶ τρυφερανθείς,
ἥκειν εἴπῃ πρῴ κἀν ὥρᾳ δικάσονθ', ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν
ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται·

αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν δραχμήν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ·
καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ,
ἤν τίς τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε
ἐσπουδάκατον, κᾆθ' ὡς πρίονθ' ὃ μὲν ἕλκει ὃ δ' ἀντενέδωκεν·
σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλαγρέτην, τὸ δὲ πραττόμενόν σε
λέληθεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ταυτί με ποιοῦσ'; οἴμοι τί λέγεις; ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις,
καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον, κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά
με ποιεῖς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

σκέψαι τοίνυν ὡς ἐξόν σοι πλουτεῖν καὶ τοισίδ' ἅπασιν
ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύκλησαι,
ὅστις πόλεων ἄρχων πλείστων ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι
Σαρδοῦς
οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρές, καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι
ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεὶ τοῦ ζῆν ἕνεχ' ὥσπερ ἔλαιον.
βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι· καὶ τοῦθ' ὧν οὕνεκ' ἐρῶ σοι,
ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτήν, κᾆθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίξῃ
ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιρρύξας ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.
εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ, ῥᾴδιον ἦν ἄν.
εἰσίν γε πόλεις χίλιαι αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσιν·
τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταττεν ἑκάστῃ,
δύο μυριάδ' ἂν τῶν δημοτικῶν ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις
καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν καὶ πυῷ καὶ πυριάτῃ,
ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου.
νῦν δ' ὥσπερ ἐλαολόγοι χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οἴμοι τί πέπονθ'; ὥσπερ νάρκη μου τῆς χειρὸς καταχεῖται,
καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀλλ' ὁπόταν μὲν δείσωσ' αὐτοί, τὴν Εὔβοιαν διδόασιν
ὑμῖν καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους
ποριεῖν· ἔδοσαν δ' οὐπώποτέ σοι πλὴν πρῴην πέντε μεδίμνους,
καὶ ταῦτα μόλις ξενίας φεύγων ἔλαβες κατὰ χοίνικα, κριθῶν.
ὧν οὕνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλῃον ἀεὶ
βόσκειν ἐθέλων καὶ μὴ τούτους
ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας.

καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν
ὅ τι βούλει σοι,
πλὴν κωλαγρέτου γάλα πίνειν.

ΧΟΡΟΣ

ἦ που σοφὸς ἦν ὅστις ἔφασκεν, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς,
οὐκ ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ οὖν νῦν μοι νικᾶν πολλῷ δεδόκησαι·
ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας τοὺς σκίπωνας καταβάλλω.
ἀλλ' ὦ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς συνθιασῶτα,
πιθοῦ πιθοῦ λόγοισι, μηδ' ἄφρων γένῃ
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνήρ.
εἴθ' ὤφελέν μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
εἶναί τις ὅστις τοιαῦτ' ἐνουθέτει.
σοὶ δὲ νῦν τις θεῶν παρὼν ἐμφανὴς
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος,
καὶ δῆλός ἐστιν εὖ ποιῶν·
σὺ δὲ παρὼν δέχου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν παρέχων
ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα, χόνδρον
λείχειν, χλαῖναν μαλακήν, σισύραν,
πόρνην, ἥτις τὸ πέος τρίψει
καὶ τὴν ὀσφῦν.
ἀλλ' ὅτι σιγᾷ κοὐδὲν γρύζει,
τοῦτ' οὐ δύναταί με προσέσθαι.

ΧΟΡΟΣ

νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγμαθ', οἷς
τότ' ἐπεμαίνετ'· ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως,
λογίζεταί τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἁμαρτίας
ἃ σοῦ κελεύοντος οὐκ ἐπείθετο.
νῦν δ' ἴσως τοῖσι σοῖς λόγοις πείθεται
καὶ σωφρονεῖ μέντοι μεθι-
στὰς ἐς τὸ λοιπὸν τὸν τρόπον
πιθόμενός τέ σοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἰώ μοί μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὗτος τί βοᾷς;

729—736=743—749

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ.
κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν,
ἵν᾽ ὁ κῆρυξ φησί, τίς ἀψήφι-
στος; ἀνιστάσθω.
κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς
ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος.
σπεῦδ᾽ ὦ ψυχή. ποῦ μοι ψυχή;
πάρες ὦ σκιερά. μὰ τὸν Ἡρακλέα
μή νυν ἔτ᾽ ἐγὼ ᾽ν τοῖσι δικασταῖς
κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἴθ᾽ ὦ πάτερ πρὸς τῶν θεῶν ἐμοὶ πιθοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τί σοι πίθωμαι; λέγ᾽ ὅ τι βούλει πλὴν ἑνός.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ποίου; φέρ᾽ ἴδω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ
Ἅιδης διακρινεῖ πρότερον ἢ ᾽γὼ πείσομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

σὺ δ᾽ οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,
ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ᾽, ἀλλ᾽ ἐνθαδὶ
αὐτοῦ μένων δίκαζε τοῖσιν οἰκέταις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

περὶ τοῦ; τί ληρεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

πρᾶτθ᾽ ἅπερ ἐκεῖ πράττεται·
ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρᾳ,
ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.
πάντως δὲ κἀκεῖ ταῦτ᾽ ἔδρας ἑκάστοτε.
καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἵλη κατ᾽ ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·
ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος
ὕοντος εἴσει· κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός,
οὐδείς σ᾽ ἀποκλήσει θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τουτί μ᾽ ἀρέσκει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

πρὸς δὲ τούτοις γ᾽, ἢν δίκην

λέγῃ μακράν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς
δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς δυνήσομαι
ὥσπερ πρότερον τὰ πράγματ᾽ ἔτι μασώμενος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

πολλῷ γ᾽ ἄμεινον· καὶ λέγεται γὰρ τουτογί,
ὡς οἱ δικασταὶ ψευδομένων τῶν μαρτύρων
μόλις τὸ πρᾶγμ᾽ ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ᾽ ἐκεῖν᾽ οὔπω λέγεις,
τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

παρ᾽ ἐμοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

καλῶς,
ὁτιὴ κατ᾽ ἐμαυτὸν κοὐ μεθ᾽ ἑτέρου λήψομαι.
αἴσχιστα γάρ τοί μ᾽ εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ᾽ ἐμοῦ πρῴην λαβὼν
ἐλθὼν διεκερμάτιζετ᾽ ἐν τοῖς ἰχθύσιν,
κἄπειτ᾽ ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων·
κἀγὼ ᾽νέκαψ᾽· ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν·
κᾆτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα·
κᾆθ᾽ εἷλκον αὐτόν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὁ δὲ τί πρὸς ταῦτ᾽ εἶφ᾽;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὅ τι;
ἀλεκτρυόνος μ᾽ ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν·
ταχὺ γοῦν καταπέψεις τἀργύριον, ἦ δ᾽ ὃς γελῶν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὁρᾷς ὅσον καὶ τοῦτο δῆτα κερδανεῖς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ᾽ ὅπερ μέλλεις ποίει.
κἂν γὰρ πυρέττω, τόν γε μισθὸν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀνάμενέ νυν· ἐγὼ δὲ ταῦθ᾽ ἥξω φέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὅρα τὸ χρῆμα, τὰ λόγι᾽ ὡς περαίνεται.
ἠκηκόη γὰρ ὡς Ἀθηναῖοί ποτε

δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
κἀν τοῖς προθύροις ἐνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ
αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ,
ὥσπερ ἑκάτειον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἰδού, τί ἔτ' ἐρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ φέρω
ὅσαπερ ἔφασκον, κἄτι πολλῷ πλείονα.
ἀμὶς μέν, ἢν οὐρητιάσῃς, αὑτηὶ
παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἀπὸ τοῦ παττάλου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

σοφόν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον
ἐξηῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

καὶ πῦρ γε τουτί· καὶ προσέστηκεν φακῆ
ῥοφεῖν, ἐὰν δέῃ τι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τοῦτ' αὖ δεξιόν·
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακῆν ῥοφήσομαι.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἵν' ἄν, ἢν καθεύδῃς ἀπολογουμένου τινός,
ᾄδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' οὑτοσί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἓν ἔτι ποθῶ, τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τὸ τί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

θηρῷον οὔπω 'ξεκόμισας τὸ τοῦ Λύκου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

πάρεστι τουτί, καὐτὸς ἄναξ οὑτοσί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὦ δέσποθ' ἥρως ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οἷόσπερ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὔκουν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἥρως ὢν ὅπλα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σύ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

κάλει νυν, ὡς κάθημαι ʼγὼ πάλαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

φέρε νυν τίν᾽ αὐτῷ πρῶτον εἰσάγω δίκην;
τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῳκίᾳ;
ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρῴην τὴν χύτραν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐπίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ᾽ ἀπώλεσας.
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

μὰ τὸν Δί᾽ οὐ πάρεστιν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἀλλ᾽ ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ᾽ ἔνδοθεν
ὅ τι ποτὲ χρῆμ᾽.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία.

ΞΑΝΘΙΑΣ

βάλλ᾽ ἐς κόρακας. τοιουτονὶ τρέφειν κύνα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τί δ᾽ ἔστιν ἐτεόν;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παρᾴξας ἐς τὸν ἰπνὸν ὑφαρπάσας
τροφαλίδα τυροῦ σικελικὴν κατεδήδοκεν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τοῦτ᾽ ἆρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μὰ Δί᾽ οὐκ ἔγωγ᾽· ἀλλ᾽ ἅτερός φησιν κύων
κατηγορήσειν, ἤν τις εἰσάγῃ γραφήν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἴθι νυν ἄγ᾽ αὐτὼ δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ταῦτα χρὴ ποιεῖν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τουτὶ τί ἔστι;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

χοιροκομεῖον Ἑστίας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐκ ἀλλ' ἵνα
ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.
ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

φέρε νυν ἐνέγκω τὰς σανίδας καὶ τὰς γραφάς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οἴμοι διατρίβεις κἀπολεῖς τριψημερῶν·
ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἰδού.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

κάλει νυν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ταῦτα δή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τίς οὑτοσὶ
ὁ πρῶτός ἐστιν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἐς κόρακας, ὡς ἄχθομαι
ὁτιὴ 'πελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὗτος σὺ ποῖ θεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἐπὶ καδίσκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μηδαμῶς.
ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῷν
ὅσων δεόμεθα, πλήν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἡδὶ δὲ δή τις ἐστὶν οὐχὶ κλεψύδρα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω
καὶ μυρρίνας καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.

ΧΟΡΟΣ

καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς
καὶ ταῖς εὐχαῖς
φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν,
ὅτι γενναίως ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκους ξυνεβήτην.
εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.
ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον πύθι' ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
τὸ πρᾶγμ' ὃ μηχανᾶται
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
ἅπασιν ἡμῖν ἁρμόσαι
παυσαμένοις πλάνων.
ἰήιε παιάν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὦ δέσποτ' ἄναξ γεῖτον ἀγυιεῦ τοὐμοῦ προπύλου πάρος αὐλᾶς,
δέξαι τελετὴν καινὴν ὦναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν,
παῦσόν τ' αὐτοῦ τοῦτο τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,
ἀντὶ σιραίου μέλιτος μικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·
ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις
ἤπιον αὐτόν,
τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον
τῶν γραψαμένων
κἀπιδακρύειν ἀντιβολούντων,
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.

ΧΟΡΟΣ

ξυνευχόμεσθα ταὐτά σοι κἀπᾴδομεν
νέαισιν ἀρχαῖς ἕνεκα τῶν προλελεγμένων.
εὖνοι γάρ ἐσμεν ἐξ οὗ
τὸν δῆμον ᾐσθήμεσθά σου
φιλοῦντος ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
τῶν γε νεωτέρων.
ἰήιε παιάν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

εἴ τις θύρασιν ἡλιαστής, εἰσίτω·
ὡς ἡνίκ' ἂν λέγωσιν οὐκ ἐσφρήσομεν.

868—874=885—890

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τίς ἆρ' ὁ φεύγων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὗτος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὅσον ἁλώσεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς. ἐγράψατο
κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα
τὸν τυρὸν ἀδικεῖν ὅτι μόνος κατήσθιεν
τὸν σικελικόν. τίμημα κλῳὸς σύκινος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἢν ἅπαξ ἁλῷ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

καὶ μὴν ὁ φεύγων οὑτοσὶ Λάβης πάρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὢ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει,
οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται.
ποῦ ποῦ δ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων;

ΚΥΩΝ

αὖ αὖ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

πάρεστιν οὗτος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.
σίγα, κάθιζε· σὺ δ' ἀναβὰς κατηγόρει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

φέρε νυν ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ' ἧς ἐγραψάμην
ἄνδρες δικασταὶ τουτονί. δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμὲ καὶ τὸ ῥυππαπαῖ.
ἀποδρὰς γὰρ ἐς τὴν γωνίαν τυρὸν πολὺν
κατεσικέλιζε κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ δῆλός ἐστ'· ἔμοιγέ τοι
τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος.

ΞΑΝΘΙΑΣ

κοὐ μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι.
καίτοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται,
ἢν μή τι κἀμοί τις προβάλλῃ τῷ κυνί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐδὲν μετέδωκεν οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί.
θερμὸς γὰρ ἁνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς φακῆς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

πρὸς τῶν θεῶν μὴ προκαταγίγνωσκ' ὦ πάτερ,
πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἀλλ' ὦγαθὲ
τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν· αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μή νυν ἀφῆτ' ἔτ' αὐτόν, ὡς ὄντ' αὖ πολὺ
κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγίστατον,
ὅστις περιπλεύσας τὴν θυΐαν ἐν κύκλῳ
ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκῖρον ἐξεδήδοκεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσατ'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχμη κλέπτα δύο·
ἵνα μὴ κεκλάγγω διὰ κενῆς ἄλλως ἐγώ·
ἐὰν δὲ μή, τὸ λοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἰοὺ ἰού.
ὅσας κατηγόρησε τὰς πανουργίας.
κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ
ὦλεκτρυόν; νὴ τὸν Δί' ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ θεσμοθέτης ποῦ 'σθ'; οὗτος, ἀμίδα μοι δότω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.
Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι τρύβλιον
δοίδυκα τυρόκνηστιν ἐσχάραν χύτραν,
καὶ τἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκλημένα.
ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς καὶ καθίζεις οὐδέπω;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τοῦτον δέ γ' οἶμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος,
καὶ ταῦτα τοῖς φεύγουσιν, ἀλλ' ὀδὰξ ἔχει;
ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὐκ ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης·
ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.
πάρεχ' ἐκποδών. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.
χαλεπὸν μὲν ὦνδρες ἐστὶ διαβεβλημένου
ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὅμως.
ἀγαθὸς γάρ ἐστι καὶ διώκει τοὺς λύκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

μὰ Δί' ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν
οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὅ τι; σοῦ προμάχεται καὶ φυλάττει τὴν θύραν
καὶ τἄλλ' ἄριστός ἐστιν· εἰ δ' ὑφείλετο,
ξύγγνωθι. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἔγραφεν ἡμῖν τὸν λόγον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἄκουσον ὦ δαιμόνιέ μου τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι τυρόκνηστι καὶ λέξον μέγα·
σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἅλαβες.
φησὶ κατακνῆσαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

νὴ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὦ δαιμόνι' ἐλέει τοὺς ταλαιπωρουμένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τὰ τραχήλι' ἐσθίει

καὶ τὰς ἀκάνθας, κοὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένει.
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρεῖν μόνον.
αὐτοῦ μένων γὰρ ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ
τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μή, δάκνει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

αἰβοῖ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τί τὸ κακόν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἔσθ' ὅτῳ μαλάττομαι.
κακόν τι περιβαίνει με κἀναπείθομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἴθ' ἀντιβολῶ σ'· οἰκτείρατ' αὐτὸν ὦ πάτερ,
καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνετ' ὦ πονηρὰ καὶ κνυζούμενα
αἰτεῖσθε κἀντιβολεῖτε καὶ δακρύετε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

κατάβα κατάβα κατάβα κατάβα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

καταβήσομαι.
καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ
ἐξηπάτησεν. ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν.
ἐγὼ γὰρ ἐπεδάκρυσα νῦν, γνώμην ἐμὴν
οὐδέν ποτ' ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὔκουν ἀποφεύγει δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

χαλεπὸν εἰδέναι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἴθ' ὦ πατρίδιον ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον ἐπὶ τὸν ὕστερον
μύσας παρᾷξον κἀπόλυσον ὦ πάτερ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐ δῆτα· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

φέρε νύν σε τῃδὶ τὴν ταχίστην περιάγω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὅδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὗτος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

αὕτη 'νταῦθ' ἔνι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἐξηπάτηται κἀπολέλυκεν οὐχ ἑκών.
φέρ' ἐξεράσω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πῶς ἄρ' ἠγωνίσμεθα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

δείξειν ἔοικεν. ἐκπέφευγας ὦ Λάβης.
πάτερ πάτερ τί πέπονθας;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οἴμοι· ποῦ 'σθ' ὕδωρ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἔπαιρε σαυτόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

εἰπέ νυν ἐκεῖνό μοι,
ὄντως πέφευγεν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

νὴ Δί'·

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐδέν εἰμ' ἄρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

μὴ φροντίσῃς ὦ δαιμόνι'· ἀλλ' ἀνίστασο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,
φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;
ἀλλ' ὦ πολυτίμητοι θεοὶ ξύγγνωτέ μοι·
ἄκων γὰρ αὔτ' ἔδρασα κοὐ τοὐμοῦ τρόπου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

καὶ μηδὲν ἀγανάκτει γ'. ἐγὼ γάρ σ' ὦ πάτερ
θρέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῖ,
ἐπὶ δεῖπνον, ἐς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν,
ὥσθ' ἡδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον·
κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος.
ἀλλ' εἰσίωμεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ταῦτά νυν, εἴπερ δοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἴτε χαίροντες ὅποι βούλεσθ'.

ὑμεῖς δὲ τέως ὦ μυριάδες
ἀναρίθμητοι νῦν τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι
μὴ πέσῃ φαύλως χαμᾶζ'
εὐλαβεῖσθε. τοῦτο γὰρ σκαι-
ῶν θεατῶν ἐστὶ πάσχειν,
κοὐ πρὸς ὑμῶν.
νῦν αὖτε λεῴ πρόσχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε.
μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ.
ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ πεποιηκώς,
τὰ μὲν οὐ φανερῶς ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν,
εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι·
μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς ἤδη κινδυνεύων καθ' ἑαυτόν,
οὐκ ἀλλοτρίων ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας.
ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθεὶς ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν,
οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα,
οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν· οὐδ' εἴ τις ἐραστὴς
κωμῳδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν ἔσπευδε πρὸς αὐτόν,
οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι, γνώμην τιν' ἔχων ἐπιεικῆ,
ἵνα τὰς Μούσας αἷσιν χρῆται μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ.
οὐδ' ὅτε πρώτιστ' ἦρξε διδάσκειν, ἀνδραρίοις φήσ' ἐπιθέσθαι,
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις ἐπεχείρει,
θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμήν, λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὔ φησιν δείσας καταδωροδοκῆσαι,
ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· φησίν τε μετ' αὐτὸν
τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,
οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον,

κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὑμῶν
ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας συνεκόλλων,
ὥστ' ἀναπηδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν πολέμαρχον.
τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον τῆς χώρας τῆσδε καθαρτήν,
πέρυσιν καταπρούδοτε καινοτάταις σπείραντ' αὐτὸν διανοίαις,
ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς·
καίτοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον
μὴ πώποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων κωμῳδικὰ μηδέν' ἀκοῦσαι.
τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρῆμα,
ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται,
εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.
ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τῶν ποιητῶν
ὦ δαιμόνιοι τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν κἀξευρίσκειν
στέργετε μᾶλλον καὶ θεραπεύετε,
καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν,
ἐσβάλλετέ τ' ἐς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μήλων. κἂν ταῦτα ποιῆθ',
ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων
ὀζήσει δεξιότητος.
ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ὑμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις,
καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀλκιμώτατοι·
πρίν ποτ' ἦν πρὶν ταῦτα, νῦν δ'
οἴχεται, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ
αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες.
ἀλλὰ κἀκ τῶν λειψάνων δεῖ
τῶνδε ῥώμην νεανικὴν σχεῖν·
ὡς ἐγὼ τοὐμὸν νομίζω
γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολ-
λῶν κικίννους νεανιῶν καὶ
σχῆμα κεὐρυπρωκτίαν.
εἴ τις ὑμῶν ὦ θεαταὶ τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν
εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον,

1060—1090=1091—1121

ὑμεῖς δὲ τέως ὦ μυριάδες
ἀναρίθμητοι νῦν τὰ μέλλοντ᾽ εὖ λέγεσθαι
μὴ πέσῃ φαύλως χαμᾶζ᾽
εὐλαβεῖσθε. τοῦτο γὰρ σκαι-
ῶν θεατῶν ἐστὶ πάσχειν,
κοὐ πρὸς ὑμῶν.
νῦν αὖτε λεῴ πρόσχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε.
μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ.
ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν πρότερος πόλλ᾽ αὐτοὺς εὖ πεποιηκώς,
τὰ μὲν οὐ φανερῶς ἀλλ᾽ ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν,
εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι·
μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς ἤδη κινδυνεύων καθ᾽ ἑαυτόν,
οὐκ ἀλλοτρίων ἀλλ᾽ οἰκείων Μουσῶν στόμαθ᾽ ἡνιοχήσας.
ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθεὶς ὡς οὐδεὶς πώποτ᾽ ἐν ὑμῖν,
οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς οὐδ᾽ ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα,
οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν· οὐδ᾽ εἴ τις ἐραστὴς
κωμῳδεῖσθαι παιδίχ᾽ ἑαυτοῦ μισῶν ἔσπευδε πρὸς αὐτόν,
οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι, γνώμην τιν᾽ ἔχων ἐπιεικῆ,
ἵνα τὰς Μούσας αἷσιν χρῆται μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ.
οὐδ᾽ ὅτε πρώτιστ᾽ ἦρξε διδάσκειν, ἀνδραρίοις φήσ᾽ ἐπιθέσθαι,
ἀλλ᾽ Ἡρακλέους ὀργήν τιν᾽ ἔχων τοῖσι μεγίστοις ἐπεχείρει,
θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ᾽ ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν, φωνὴν δ᾽ εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ᾽ ὀσμήν, λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὔ φησιν δείσας καταδωροδοκῆσαι,
ἀλλ᾽ ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· φησίν τε μετ᾽ αὐτὸν
τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,
οἳ τοὺς πατέρας τ᾽ ἦγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον,

ἥτις ἡμῶν ἐστὶν ἡ 'πίνοια τῆς ἐγκεντρίδος,
ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
ἐσμὲν ἡμεῖς, οἷς πρόσεστι τοῦτο τοὐρροπύγιον,
ἀνδρικώτατον γένος καὶ πλεῖστα τήνδε τὴν πόλιν
ὠφελῆσαν ἐν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,
τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν,
ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.
εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δόρει ξὺν ἀσπίδι
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες,
στὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων·
ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.
ἀλλ' ὅμως ἐσωζόμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέραν.
γλαῦξ γὰρ ἡμῶν πρὶν μάχεσθαι τὸν στρατὸν διέπτετο·
οἳ δ' ἔφευγον τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς κεντούμενοι·
εἶτα δ' εἰπόμεσθα θυννάζοντες ἐς τοὺς θυλάκους,
ὥστε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μηδὲν ἀττικοῦ καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικώτερον.
ἆρα δεινὸς ἦ τόθ' ὥστε πάντας ἐμὲ δεδοικέναι,
καὶ κατεστρεψάμην
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκεῖσε ταῖς τριήρεσιν.
οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως
ῥῆσιν εὖ λέξειν ἐμέλλομεν τότ', οὐδὲ
συκοφαντήσειν τινὰ
φροντίς, ἀλλ' ὅστις ἐρέτης ἔ-
σοιτ' ἄριστος. τοιγαροῦν πολ-
λὰς πόλεις Μήδων ἑλόντες
αἰτιώτατοι φέρεσθαι
τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμέν, ὃν κλέ-
πτουσιν οἱ νεώτεροι.
πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς εἰς ἅπανθ' εὑρήσετε
τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους.
πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῷον ἠρεθισμένον
μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν οὐδὲ δυσκολώτερον·
εἶτα τἄλλ' ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.
ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμούς, ὥσπερεὶ τἀνθρήνια,

1076 Ἀττικοὶ μόνοι δικαίως ἐγγενεῖς αὐτόχθονες,

οἳ μὲν ἡμῶν οὗπερ ἄρχων, οἳ δὲ παρὰ τοὺς ἕνδεκα,
οἳ δ' ἐν ᾠδείῳ δικάζουσ', οἳ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις
ξυμβεβυσμένοι πυκνὸς νεύοντες ἐς τὴν γῆν, μόλις
ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.
ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἐσμὲν εὐπορώτατοι.
πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα κἀκπορίζομεν βίον.
ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῶν εἰσὶν οἳ καθήμενοι
τὸν πόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι.
τοῦτο δ' ἔστ' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις ἀστράτευτος ὢν
ἐκροφῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ
μήτε κώπην μήτε λόγχην μήτε φλύκταιναν λαβών.
ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τὸ λοιπὸν τῶν πολιτῶν ἐμβραχὺ
ὅστις ἂν μὴ 'χῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὔ τοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυθήσομαι,
ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον,
ὅθ' ὁ βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.
καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος
ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ κναφεῖ τριώβολον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀλλ' οὖν πεπειράσθω γ', ἐπειδήπερ γ' ἅπαξ
ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τί οὖν κελεύεις δρᾶν με;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τὸν τρίβων' ἄφες,
τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν κἀκτρέφειν,
ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἔχ' ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβὼν καὶ μὴ λάλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι πρὸς πάντων θεῶν;

οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οἱ μὲν καλοῦσι περσίδ᾽ οἱ δὲ καυνάκην.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγὼ δὲ σισύραν ᾠόμην Θυμαιτίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

κοὐ θαῦμά γ᾽· ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας.
ἔγνως γὰρ ἄν· νῦν δ᾽ οὐχὶ γιγνώσκεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγὼ
μὰ τὸν Δί᾽ οὐ τοίνυν· ἀτὰρ δοκεῖ γέ μοι
προσεικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὐκ ἀλλ᾽ ἐν Ἐκβατάνοισι ταῦθ᾽ ὑφαίνεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

πόθεν ὠγάθ᾽; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις
ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ τοι
ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὔκουν ἐριώλην δῆτ᾽ ἐχρῆν αὐτὴν καλεῖν
δικαιότερον ἢ καυνάκην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἔχ᾽ ὦγαθέ,
καὶ στῆθί γ᾽ ἀμπισχόμενος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οἴμοι δείλαιος·
ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τί μου κατήρυγεν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὐκ ἀναβαλεῖ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μὰ Δί᾽ οὐκ ἔγωγ᾽. ἀλλ᾽ ὦγαθέ,
εἴπερ γ᾽ ἀνάγκη, κρίβανόν μ᾽ ἀμπίσχετε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

φέρ᾽ ἀλλ᾽ ἐγώ σε περιβαλῶ· σὺ δ᾽ οὖν ἴθι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

παράθου γε μέντοι καὶ κρεάγραν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τιὴ τί δή;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἵν᾽ ἐξέλῃς με πρὶν διερρυηκέναι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἄγε νυν ὑπολύου τὰς καταράτους ἐμβάδας,
τασδὶ δ' ἀνύσας ὑποδοῦ τι τὰς λακωνικάς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδήσασθαί ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἔνθες ποτ' ὦ τᾶν κἀπόβαιν' ἐρρωμένως
ἐς τὴν λακωνικὴν ἀνύσας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἀδικεῖς γέ με
ἐς τὴν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

φέρε καὶ τὸν ἕτερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μηδαμῶς τοῦτόν γ', ἐπεὶ
πάνυ μισολάκων αὐτοῦ 'στιν εἷς τῶν δακτύλων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

κακοδαίμων ἐγώ,
ὅστις ἐπὶ γήρως χίμετλον οὐδὲν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἄνυσόν ποθ' ὑποδησάμενος· εἶτα πλουσίως
ὡδὶ προβὰς τρυφερόν τι διασαικώνισον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ
μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὅτῳ; Δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἄγε νυν, ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν
ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἔγωγε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τίνα δῆτ' ἂν λέγοις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον μὲν ὡς ἡ Λάμι᾽ ἁλοῦσ᾽ ἐπέρδετο,
ἔπειτα δ᾽ ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

μὴ ᾽μοί γε μύθους, ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων
οἵους λέγομεν μάλιστα, τοὺς κατ᾽ οἰκίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγᾦδα τοίνυν τῶν γε πάνυ κατ᾽ οἰκίαν
ἐκεῖνον ὡς ‘οὕτω ποτ᾽ ἦν μῦς καὶ γαλῆ.’

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὦ σκαιὲ κἀπαίδευτε, Θεογένης ἔφη
τῷ κοπρολόγῳ καὶ ταῦτα λοιδορούμενος,
μῦς καὶ γαλᾶς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσιν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ποίους τινὰς δὲ χρὴ λέγειν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

μεγαλοπρεπεῖς,
ὡς ξυνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ᾽ οὐδαμοῖ
πλὴν ἐς Πάρον, καὶ ταῦτα δύ᾽ ὀβολὼ φέρων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀλλ᾽ οὖν λέγειν χρή σ᾽ ὡς ἄρ᾽ ἐμάχετ᾽ αὐτίκα
Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὢν καὶ πολιός, ἔχων δέ τοι
πλευρὰν βαθυτάτην καὶ χέρας καὶ λαγόνα καὶ
θώρακ᾽ ἄριστον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

παῦε παῦ᾽, οὐδὲν λέγεις.
πῶς ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον θώρακ᾽ ἔχων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὕτω διηγεῖσθαι νομίζουσ᾽ οἱ σοφοί.
ἀλλ᾽ ἕτερον εἰπέ μοι· παρ᾽ ἀνδράσι ξένοις
πίνων σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐκεῖν᾽ ἐκεῖν᾽ ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν,
ὅτ᾽ Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἢ κάπρον
ἐδιώκαθές ποτ' ἢ λαγών, ἢ λαμπάδα
ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅ τι νεανικώτατον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγᾦδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον·
ὅτε τὸν δρομέα Φάυλλον ὢν βούπαις ἔτι
εἷλον διώκων λοιδορίας ψήφοιν δυοῖν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

παῦ'· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προμάνθανε
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πῶς οὖν κατακλινῶ; φράζ' ἀνύσας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

εὐσχημόνως.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὡδὶ κελεύεις κατακλινῆναι;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

μηδαμῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πῶς δαί;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τὰ γόνατ' ἔκτεινε καὶ γυμναστικῶς
ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν.
ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων,
ὀροφὴν θέασαι, κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον·
ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας ἐσφέρειν·
δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πρὸς τῶν θεῶν ἐνύπνιον ἑστιώμεθα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν· οἱ δὲ συμπόται
εἰσὶν Θέωρος Αἰσχίνης Φᾶνος Κλέων,
ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος.
τούτοις ξυνὼν τὰ σκόλια πῶς δέξει;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

καλῶς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἄληθες;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὡς οὐδ' εἰ Διακρίων δέξεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γάρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων,
ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξαι δὲ σύ.
οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ Ἀθηναῖός γε

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐχ οὕτω γε πανοῦργος ὡς σὺ κλέπτης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τοῦτ' εἰ σὺ δράσεις, παραπολεῖ βοώμενος·
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν
καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελᾶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγὼ δέ γε,
ἐὰν ἀπειλῇ, νὴ Δί' ἕτερ' ἀντᾴσομαι·
ὤνθρωφ', οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος,
ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν· ἃ δ' ἔχεται ῥοπᾶς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τί δ' ὅταν Θέωρος πρὸς ποδῶν κατακείμενος
ᾄδῃ Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς·
Ἀδμήτου λόγον ὦταῖρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν,
οὐδ' ἀμφοτέροισι γίγνεσθαι φίλον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται,
ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός, κᾀντᾴσεται·
χρήματα καὶ βίον
Κλειταγόρᾳ τε κἀ-
μοὶ μετὰ Θετταλῶν

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πολλὰ νὴ Δί' ἐκόμπασας σὺ κἀγώ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξεπίστασαι·
ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον ἐς Φιλοκτήμονος ἴμεν.
παῖ παῖ, τὸ δεῖπνον Χρυσὲ συσκεύαζε νῷν,
ἵνα καὶ μεθύωμεν διὰ χρόνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μή, μηδαμῶς.
κακὸν τὸ πίνειν· ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται

1239 τούτῳ τί λέξεις σκόλιον; ΦΙΛ. ᾠδικῶς ἐγώ.

καὶ θυροκοπῆσαι καὶ πατάξαι καὶ βαλεῖν,
κἄπειτ᾽ ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὐκ ἤν ξυνῇς γ᾽ ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς.
ἢ γὰρ παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα,
ἢ λόγον ἔλεξας αὐτὸς ἀστεῖόν τινα,
αἰσωπικὸν γέλοιον ἢ συβαριτικόν,
ὧν ἔμαθες ἐν τῷ συμποσίῳ· κᾆτ᾽ ἐς γέλων
τὸ πρᾶγμ᾽ ἔτρεψας, ὥστ᾽ ἀφεὶς σ᾽ ἀπέρχεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μαθητέον τἄρ᾽ ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
εἴπερ γ᾽ ἀποτίσω μηδέν, ἤν τι δρῶ κακόν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἄγε νυν ἴωμεν· μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.

ΧΟΡΟΣ

πολλάκις δὴ ᾽δοξ᾽ ἐμαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι,
καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε·
ἀλλ᾽ Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον οὐκ τῶν Κρωβύλου,
οὗτος ὅν γ᾽ ἐγώ ποτ᾽ εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου·
πεινῇ γὰρ ᾗπερ Ἀντιφῶν·
ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ᾽, εἶτ᾽ ἐκεῖ
μόνος μόνοις
τοῖς πενέσταισι ξυνῆν τοῖς
Θετταλῶν, αὐτὸς πενέστης ὢν ἔλαττον οὐδενός.
ὦ μακάρι᾽ Αὐτόμενες ὥς σε μακαρίζομεν,
παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους·
πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον ἄνδρα τε σοφώτατον,
τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο·
τὸν δ᾽ ὑποκριτὴν ἕτερον ἀργαλέον ὡς σοφόν·
εἶτ᾽ Ἀριφράδην πολύ τι θυμοσοφικώτατον,
ὅντινά ποτ᾽ ὤμοσε μαθόντα παρὰ μηδενός,
ἀλλ᾽ ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν
γλωττοποιεῖν ἐς τὰ πορνεῖ᾽ εἰσιόνθ᾽ ἑκάστοτε.

· · ·

εἰσί τινες οἵ μ᾽ ἔλεγον ὡς καταδιηλλάγην,

1275—1283 = 1284—1291

ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος
καί με κακίαις ἔκνισε· κᾆθ' ὅτ' ἀπεδειρόμην,
ἐκτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι
σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ.
ταῦτα κατιδὼν ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα·
εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος,
καὶ τρὶς μακάριαι τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς τέγους.
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς
κεράμῳ τὸ νῶτον ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν.
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ.

ΧΟΡΟΣ

τί δ' ἔστιν ὦ παῖ; παῖδα γάρ, κἂν ᾖ γέρων,
καλεῖν δίκαιον ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν
καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;
καίτοι παρῆν Ἵππυλλος Ἀντιφῶν Λύκων
Λυσίστρατος Θούφραστος οἱ περὶ Φρύνιχον.
τούτων ἁπάντων ἦν ὑβρίστατος μακρῷ.
εὐθὺς γὰρ ὡς ἐνέπλητο πολλῶν κἀγαθῶν,
ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον
ἐνήλλετ' ἐσκίρτα 'πεπόρδει κατεγέλα
κᾆτυπτε δή με νεανικῶς παῖ παῖ καλῶν.
εἶτ' αὐτὸν ὡς εἶδ' ᾔκασεν Λυσίστρατος·
ἔοικας ὦ πρεσβῦτα νεοπλούτῳ τρυγὶ
κλητῆρί τ' εἰς ἀχυρμὸν ἀποδεδρακότι.
ὃ δ' ἀνακραγὼν ἀντῄκασ' αὐτὸν πάρνοπι
τὰ θρῖα τοῦ τρίβωνος ἀποβεβληκότι,
Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράστου μόνου·
οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιός.
ὁ γέρων δὲ τὸν Θούφραστον ἤρετ'· εἰπέ μοι,
ἐπὶ τῷ κομᾷς καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολοιχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί;

τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
σκώπτων ἀγροίκως καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέστατ᾽ οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
ἔπειτ᾽ ἐπειδὴ ᾽μέθυεν, οἴκαδ᾽ ἔρχεται
τύπτων ἅπαντας, ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ.
ὁδὶ δὲ καὐτὸς σφαλλόμενος προσέρχεται.
ἀλλ᾽ ἐκποδὼν ἄπειμι πρὶν πληγὰς λαβεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἄνεχε πάρεχε·
κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν
ἐπακολουθούντων ἐμοί·
οἷον, εἰ μὴ ᾽ρρήσεθ᾽, ὑμᾶς
ὦ πονηροὶ ταυτηὶ τῇ
δᾳδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.

ΧΟΡΟΣ

ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην
ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ᾽ εἶ νεανίας.
ἄθροι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἰὴ ἰεῦ, καλούμενοι.
ἀρχαῖά γ᾽ ὑμῶν·
ἆρά γ᾽ ἴσθ᾽ ὡς οὐδ᾽ ἀκούων
οὐκέτ᾽ ἀνέχομαι δικῶν;
αἰβοῖ,
τάδε μ᾽ ἀρέσκει· βάλλε κημούς.
οὐκ ἄπει σύ; ποῦ ᾽στιν ἡμῖν
ἡλιαστής; ἐκποδών.
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνθιον,
τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου.
ἔχου· φυλάττου δ᾽, ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·
ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
ὁρᾷς ἐγώ σ᾽ ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην
μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας·
ὧν οὕνεκ᾽ ἀπόδος τῷ πέει τῳδὶ χάριν.
ἀλλ᾽ οὐκ ἀποδώσεις οὐδὲ φιαλεῖς οἶδ᾽ ὅτι,
ἀλλ᾽ ἐξαπατήσεις κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα·
πολλοῖς γὰρ ἤδη χἀτέροις ταῦτ᾽ εἰργάσω.

ἐὰν γένῃ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνή,
ἐγώ σ' ἐπειδὰν οὑμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ,
λυσάμενος ἕξω παλλακὴν ὦ χοιρίον.
νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων.
νέος γάρ εἰμι καὶ φυλάττομαι σφόδρα.
τὸ γὰρ υἱίδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον
κἄλλως κυμινοπριστοκαρδαμόγλυφον.
ταῦτ' οὖν περί μου δέδοικε μὴ διαφθαρῶ.
πατὴρ γὰρ οὐδείς ἐστιν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτός· ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα στῆθι τάσδε τὰς δετὰς
λαβοῦσ', ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς,
οἵως ποθ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὦ οὗτος οὗτος τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ,
ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ.
οὔ τοι καταπροίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω τοῦτο δρῶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὐ δεινὰ τωθάζειν σε τὴν αὐλητρίδα
τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ποίαν αὐλητρίδα;
τί ταῦτα ληρεῖς ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

νὴ τὸν Δί' αὕτη πού 'στί σοί γ' ἡ Δαρδανίς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐκ ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾲς κάεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

δᾲς ἥδε;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

δᾲς δῆτ'. οὐχ ὁρᾷς ἐστιγμένην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς τοὐν μέσῳ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἡ πίττα δήπου καομένης ἐξέρχεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὁ δ' ὄπισθεν οὐχὶ πρωκτός ἐστιν οὑτοσί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὄζος μὲν οὖν τῆς δᾳδὸς οὗτος ἐξέχει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

τί λέγεις σύ; ποῖος ὄζος; οὐκ εἶ δεῦρο σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἆ ἆ τί μέλλεις δρᾶν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ἄγειν ταύτην λαβὼν
ἀφελόμενός σε καὶ νομίσας σ' εἶναι σαπρὸν
κοὐδὲν δύνασθαι δρᾶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἄκουσόν νυν ἐμοῦ.
Ὀλυμπίασιν, ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ,
Ἐφουδίων ἐμαχέσατ' Ἀσκώνδᾳ καλῶς
ἤδη γέρων ὤν· εἶτα τῇ πυγμῇ θενὼν
ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.
πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ

ἴθι μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν.
ὁδὶ γὰρ ἀνήρ ἐστιν ὅς μ' ἀπώλεσεν
τῇ δᾳδὶ παίων, κἀξέβαλεν ἐντευθενὶ
ἄρτους δέκ' ὀβολῶν κἀπιθήκας τέτταρας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὁρᾷς ἃ δέδρακας; πράγματ' αὖ δεῖ καὶ δίκας
ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί·
ὥστ' οἶδ' ὁτιὴ ταύτῃ διαλλαχθήσομαι.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ

οὔ τοι μὰ τὼ θεὼ καταπροίξει Μυρτίας
τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης,
οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἄκουσον ὦ γύναι· λόγον σοι βούλομαι
λέξαι χαρίεντα.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ

μὰ Δία μὴ 'μοί γ' ὦ μέλε.

ΒΔ. *νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν Ὀλυμπίαν.* 1387

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὦ κύον κύον,
εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκεῖς.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ

καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ
πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τί σοι δόξω λέγειν.
Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης·
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν, ὀλίγον μοι μέλει.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ

ἄληθες οὗτος;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

καὶ σὺ δή μοι Χαιρεφῶν
γυναικὶ κλητεύων ἔοικας θαψίνη,
Ἰνοῖ κρεμαμένη προσπολῶν Εὐριπ

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὁδί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχετα
καλούμενός σε· τόν γέ τοι κλητῆ

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμ
ὕβρεως.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὕβρεως; μὴ μὴ καλέση
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδω
ἣν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προ

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσ
ἑκών· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι κ
ἀλλ' ἐλθὲ δευρί· πότερον ἐπιτ
ὅ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριο
εἶναι φίλον τὸ λοιπόν, ἢ σύ

ΚΑΤΗΓΟΡ

σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέ

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς.
κἄπειτ' ἐπιστὰς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὅμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' οὗτος ἁπεκρίνατο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ' ἐχῖνον.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὑχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο·
εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν, εἰ ναὶ τὰν κόραν
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

ὕβριζ' ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρ' ἔτ' ἐνταυθὶ μενεῖς,
ἀλλ' ἀράμενος ἔγωγε

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τί ποιεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὅ τι ποιῶ;
εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μή, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ'

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὀλίγον μοι μέλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ·
ὃ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κάνθαρός ποτε

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὦ κύον κύον,
εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκεῖς.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ

καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ
πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τί σοι δόξω λέγειν.
Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης·
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν, ὀλίγον μοι μέλει.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ

ἄληθες οὗτος;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

καὶ σὺ δή μοι Χαιρεφῶν
γυναικὶ κλητεύων ἔοικας θαψίνῃ,
Ἰνοῖ κρεμαμένῃ προσπολῶν Εὐριπίδου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὁδί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τόν γέ τοι κλητῆρ' ἔχει.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαί σ' ὦ γέρον
ὕβρεως.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὕβρεως; μὴ μὴ καλέσῃ πρὸς τῶν θεῶν·
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι
ἣν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προσείσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἑκών· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.
ἀλλ' ἐλθὲ δευρί· πότερον ἐπιτρέπεις ἐμοί,
ὅ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος
εἶναι φίλον τὸ λοιπόν, ἢ σύ μοι φράσεις;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ' οὐδὲ πραγμάτων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς.
κἄπειτ' ἐπιστὰς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὅμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' οὗτος ἁπεκρίνατο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ' ἐχῖνον.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὑχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο·
εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν, εἰ ναὶ τὰν κόραν
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

ὕβριζ' ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρ' ἔτ' ἐνταυθὶ μενεῖς,
ἀλλ' ἀράμενος ἔγωγε

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τί ποιεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὅ τι ποιῶ;
εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μή, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ'

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὀλίγον μοι μέλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ·
ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κάνθαρός ποτε

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὦ κύον κύον,
εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκεῖς.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ

καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ
πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τί σοι δόξω λέγειν.
Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης·
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν, ὀλίγον μοι μέλει.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ

ἄληθες οὗτος;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

καὶ σὺ δή μοι Χαιρεφῶν
γυναικὶ κλητεύων ἔοικας θαψίνῃ,
Ἰνοῖ κρεμαμένῃ προσπολῶν Εὐριπίδου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὁδί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τόν γέ τοι κλητῆρ' ἔχει.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαί σ' ὦ γέρον
ὕβρεως.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὕβρεως; μὴ μὴ καλέσῃ πρὸς τῶν θεῶν·
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι
ἣν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προσείσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἑκών· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.
ἀλλ' ἐλθὲ δευρί· πότερον ἐπιτρέπεις ἐμοί,
ὅ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος
εἶναι φίλον τὸ λοιπόν, ἢ σύ μοι φράσεις;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ' οὐδὲ πραγμάτων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς.
κἄπειτ᾽ ἐπιστὰς εἶπ᾽ ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὅμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

ἀλλ᾽ οὖν σὺ μέμνησ᾽ οὗτος ἀπεκρίνατο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἄκουε, μὴ φεῦγ᾽. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ᾽ ἐχῖνον.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

ταῦτ᾽ ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὑχῖνος οὖν ἔχων τιν᾽ ἐπεμαρτύρατο·
εἶθ᾽ ἡ Συβαρῖτις εἶπεν, εἰ ναὶ τὰν κόραν
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ᾽ ἐς τὰ Πιττάλου.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ

ὕβριζ᾽ ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρ᾽ ἔτ᾽ ἐνταυθὶ μενεῖς,
ἀλλ᾽ ἀράμενος ἔγωγε

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τί ποιεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὅ τι ποιῶ;
εἴσω φέρω σ᾽ ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μή, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ᾽

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

ὀλίγον μοι μέλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ·
ὁ δ᾽ ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κάνθαρός ποτε

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ

οἴμ᾽ ὡς ἀπόλοι᾽ αὐτοῖσι τοῖς σοῖς κανθάροις.

ΧΟΡΟΣ

ζηλῶ γε τῆς εὐτυχίας
τὸν πρέσβυν οἷ μετέστη
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς·
ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν
ἦ μέγα τι μεταπεσεῖται
ἐπὶ τὸ τρυφῶν καὶ μαλακόν.
τάχα δ᾽ ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι.
τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
φύσεος, ἣν ἔχοι τις ἀεί.
καίτοι πολλοὶ ταῦτ᾽ ἔπαθον·
ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλοντο τοὺς τρόπους.
πολλοῦ δ᾽ ἐπαίνου παρ᾽ ἐμοὶ
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσιν
τυχὼν ἄπεισιν διὰ τὴν
φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
ὁ παῖς ὁ Φιλοκλέωνος.
οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ
ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις
ἐπεμάνην οὐδ᾽ ἐξεχύθην.
τί γὰρ ἐκεῖνος ἀντιλέγων
οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
τὸν φύσαντα σεμνοτέροις
κατακομῆσαι πράγμασιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ

νὴ τὸν Διόνυσον ἄπορά γ᾽ ἡμῖν πράγματα
δαίμων τις ἐσκεκύκληκεν ἐς τὴν οἰκίαν.
ὁ γὰρ γέρων ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου
ἤκουσέ τ᾽ αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι
ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ᾽ ἐκεῖν᾽ οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο·
καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους
τοὺς νῦν διορχησάμενος ὀλίγον ὕστερον.

1450—1461 = 1462—1473

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τίς ἐπ᾽ αὐλείοισι θύραις θάσσει;

ΞΑΝΘΙΑΣ

τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

κλῇθρα χαλάσθω τάδε. καὶ δὴ γὰρ
σχήματος ἀρχὴ

ΞΑΝΘΙΑΣ

μᾶλλον δέ γ᾽ ἴσως μανίας ἀρχή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥύμης·
οἷον μυκτὴρ μυκᾶται καὶ
σφόνδυλος ἀχεῖ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

πῖθ᾽ ἐλλέβορον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τάχα βαλλήσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

σκέλος οὐράνιόν γ᾽ ἐκλακτίζων.
πρωκτὸς χάσκει.

ΞΑΝΘΙΑΣ

κατὰ σαυτὸν ὅρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις
στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐκ εὖ μὰ Δί᾽ οὐ δῆτ᾽, ἀλλὰ μανικὰ πράγματα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

φέρε νυν ἀνείπω κἀνταγωνιστὰς καλῶ.
εἴ τις τραγῳδός φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς,
ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ᾽ εἰσίτω.
φησίν τις ἢ οὐδείς;

ΞΑΝΘΙΑΣ

εἷς γ᾽ ἐκεινοσὶ μόνος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν;

ΞΑΝΘΙΑΣ

υἱὸς Καρκίνου
ὁ μέσατος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ἀλλ᾽ οὗτός γε καταποθήσεται·
ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου.
ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδέν ἐστ᾽.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀλλ᾽ ᾦζυρὲ
ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,
ἀδελφὸς αὐτοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

νὴ Δί᾽ ὠψώνηκ᾽ ἄρα.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μὰ τὸν Δί᾽ οὐδὲν ἄλλο πλήν γε καρκίνους·
προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὖ τῶν Καρκίνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὀξὶς ἢ φάλαγξ;

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὁ πινοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους,
ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὦ Καρκίν᾽ ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας,
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων.
ἀτὰρ καταβατέον γ᾽ ἐπ᾽ αὐτούς μοι· σὺ δὲ
ἅλμην κύκα τούτοισιν, ἢν ἐγὼ κρατῶ.

ΧΟΡΟΣ

φέρε νυν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες,
ἵν᾽ ἐφ᾽ ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.
ἄγ᾽ ὦ μεγαλώνυμα τέκνα
τοῦ θαλασσίου θεοῦ,
πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον
καὶ θῖν᾽ ἁλὸς ἀτρυγέτου,
καρίδων ἀδελφοί·
ταχὺν πόδα κυκλοσοβεῖτε,
καὶ τὸ φρυνίχειον
ἐκλακτισάτω τις, ὅπως
ἰδόντες ἄνω σκέλος ὤ-
ζωσιν οἱ θεαταί.
στρόβει, παράβαινε κύκλῳ καὶ γάστρισον σεαυτόν,
ῥῖπτε σκέλος οὐράνιον· βέμβικες ἐγγενέσθων.
καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων ἄναξ πατὴρ προσέρπει
ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ τοῖς τριόρχαις.
ἀλλ᾽ ἐξάγετ᾽, εἴ τι φιλεῖτ᾽ ὀρχούμενοι, θύραζε
ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδείς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενον ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν.

1518—1522=1523—1527

ΕΙΡΗΝΗ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΡΥΓΑΙΟΣ
ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ *Τρυγαίου*
ΚΟΡΑΙ *θυγατέρες Τρυγαίου*
ΕΡΜΗΣ
ΠΟΛΕΜΟΣ
ΚΥΔΟΙΜΟΣ
ΧΟΡΟΣ ΓΕΩΡΓΩΝ
ΙΕΡΟΚΛΗΣ *μάντις*
ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ
ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ
ΕΙΡΗΝΗ, ΟΠΩΡΑ, ΘΕΩΡΙΑ, ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ, ΔΟΡΥΞΟΣ — *κωφὰ πρόσωπα*

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

Αἶρ' αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ἰδού. δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.
καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδίω φάγοι.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ἰδοὺ μάλ' αὖθις. ποῦ γὰρ ἣν νῦν δὴ 'φερες;
οὐ κατέφαγεν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

μὰ τὸν Δί' ἀλλ' ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ἄνδρες κοπρολόγοι προσλάβεσθε πρὸς θεῶν,
εἰ μή με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιιδεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἑτέραν ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος·
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ἰδού.
ἑνὸς μὲν ὦνδρες ἀπολελύσθαι μοι δοκῶ·
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

αἶβοῖ, φέρ' ἄλλην χἀτέραν μοι χἀτέραν,
καὶ τρῖβ' ἔθ' ἑτέρας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ·
οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλαβὼν τὴν ἀντλίαν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

νὴ τὸν Δί' ἐς κόρακάς γε καὶ σαυτόν γε πρός.
ὑμῶν δέ γ' εἴ τις οἶδ' ἐμοὶ κατειπάτω
πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον
ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὗς μὲν γάρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
ἢν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης
ὥσπερ γυναικὶ γογγύλην μεμαγμένην.
ἀλλ' εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς σκέψομαι
τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ.
ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων
τέως ἕως σαυτὸν λάθοις διαρραγείς.
οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
ὥσπερ παλαιστής, παραβαλὼν τοὺς γομφίους,
καὶ ταῦτα τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως
ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες ἐς τὰς ὁλκάδας.
μιαρὸν τὸ χρῆμα καὶ κάκοσμον καὶ βορόν·
χὤτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ
οὐκ οἶδ'. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε. τοῦ γάρ ἐστ';

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

οὐκ ἔσθ' ὅπως
τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς καταιβάτου.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος, τὸ δὲ πρᾶγμα τί;

ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί; κᾆτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
Ἰωνικός τίς φησι παρακαθήμενος·
δοκέω μέν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίσσεται,
ὡς κεῖνος ἀναιδέως τὴν σπατίλην ἐσθίει.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἀλλ' εἰσιὼν τῷ κανθάρῳ δώσω πιεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β

ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι καὶ τοῖς ἀνδράσιν
καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὅνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι' ἡμέρας γὰρ ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων
ὡδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διὶ
καί φησιν, ὦ Ζεῦ τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ 'κκόρει τὴν Ἑλλάδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἔα ἔα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ Ζεῦ τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεών;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν αὔθ' οὑγὼ 'λεγον.
τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
ἃ δ' εἶπε πρῶτον ἡνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολή,
πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὑτὸν ἂν ταδί·
πῶς ἄν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός;
ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,
πρὸς ταῦτ' ἀνερριχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν,
ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταρρυείς.
ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι
εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον,
κἄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασεν,
καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν ὥσπερ πωλίον,
ὦ Πηγάσιόν μοι, φησί, γενναῖον πτερόν,

ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών.
ἀλλ' ὅ τι ποιεῖ τηδὶ διακύψας ὄψομαι.
οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο δεῦρ' ὦ γείτονες·
ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται
ἱππηδὸν ἐς τὸν ἀέρ' ἐπὶ τοῦ κανθάρου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἥσυχος ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων·
μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν
εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος,
πρὶν ἂν ἰδίῃς καὶ διαλύσῃς
ἄρθρων ἶνας πτερύγων ῥύμῃ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ὦ δέσποτ' ἄναξ ὡς παραπαίεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

σίγα σίγα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εὐφημεῖν χρὴ καὶ μὴ φλαῦρον
μηδὲν γρύζειν ἀλλ' ὀλολύζειν·
τοῖς τ' ἀνθρώποις φράζω σιγᾶν
τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καιναῖς πλίνθοισιν ἀποικοδομεῖν
καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλῄειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἢν μή μοι φράσῃς
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

τίνα νοῦν ἔχων;

---

87 *καὶ μὴ πνεῖ μοι κακόν, ἀντιβολῶ σ'·*
εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους
αὐτοῦ μεῖνον τοὺς ἡμετέρους.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐρησόμενος ἐκεῖνον Ἑλλήνων πέρι
ἁπαξαπάντων ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

μὰ τὸν Διόνυσον οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α

ἰοὺ ἰοὺ ἰού·
ὦ παιδί' ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους ἐς τὸν οὐρανὸν λάθρᾳ.
ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ' ὦ κακοδαίμονα.

ΚΟΡΗ

ὦ πάτερ ὦ πάτερ ἆρ' ἔτυμός γε
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,
ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων προλιπὼν ἐμὲ
ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;
ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ' ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

δοξάσαι ἔστι κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον ἄχθομαι ὑμῖν,
ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον πάππαν με καλοῦσαι,
ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ᾖ πάνυ πάμπαν.
ἢν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω πάλιν, ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

ΚΟΡΗ

καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι.

ΚΟΡΗ

τίς δ' ἡ 'πίνοιά σοὔστὶν ὥστε κάνθαρον
ζεύξαντ' ἐλαύνειν ἐς θεοὺς ὦ παππία;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη
μόνος πετεινῶν ἐς θεοὺς ἀφιγμένος.

ΚΟΡΗ

ἄπιστον εἶπας μῦθον ὦ πάτερ πάτερ,
ὅπως κάκοσμον ζῷον ἦλθεν ἐς θεούς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἦλθεν κατ' ἔχθραν ἀετοῦ πάλαι ποτέ,
ᾤ' ἐκκυλίνδων κἀντιτιμωρούμενος.

ΚΟΡΗ

οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερόν,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' ὦ μέλ' ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει·
νῦν δ' ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.

ΚΟΡΗ

τί δ' ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;
πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσται ναξιουργὴς κάνθαρος.

ΚΟΡΗ

λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐν Πειραεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν.

ΚΟΡΗ

ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταρρυῇς
ἐντεῦθεν, εἶτα χωλὸς ὢν Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς καὶ τραγῳδία γένῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλὰ χαίρετε.
ὑμεῖς δέ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
μὴ βδεῖτε μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν·
ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται,
κάτω κάρα ῥίψας με βουκολήσεται.
ἀλλ' ἄγε Πήγασε χώρει χαίρων,

χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων
διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.
τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις
τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
ἵει σαυτὸν θαρρῶν ἀπὸ γῆς,
κᾆτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων
ὀρθὸς χώρει Διὸς εἰς αὐλάς,
ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
ἀπὸ δ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.
ἄνθρωπε τί δρᾷς, οὗτος ὁ χέζων
ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ' ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν,
κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω
καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἤν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοὐμοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.
οἴμ' ὡς δέδοικα, κοὐκέτι σκώπτων λέγω.
ὦ μηχανοποιὲ πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ·
ἤδη στρέφει τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν,
κεἰ μὴ φυλάξει, χορτάσω τὸν κάνθαρον.
ἀτὰρ ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ,
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.
τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;

ΕΡΜΗΣ

πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦναξ Ἡράκλεις
τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἱπποκάνθαρος.

ΕΡΜΗΣ

ὦ βδελυρὲ καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σὺ
καὶ μιαρὲ καὶ παμμίαρε καὶ μιαρώτατε,
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοί ποτ' ἔστ' ὄνομ'; οὐκ ἐρεῖς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ

ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἶ; φράζε μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ

πατὴρ δέ σοι τίς ἐστ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐμοί; μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ

οὔ τοι μὰ τὴν γῆν ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἔστι σοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

Τρυγαῖος Ἀθμονεύς, ἀμπελουργὸς δεξιός,
οὐ συκοφάντης οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων.

ΕΡΜΗΣ

ἥκεις δὲ κατὰ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.

ΕΡΜΗΣ

ὦ δειλακρίων πῶς ἦλθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ γλίσχρων ὁρᾷς
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος;
ἴθι νυν κάλεσόν μοι τὸν Δί'.

ΕΡΜΗΣ

ἰὴ ἰὴ ἰή,
ὅτ' οὐδ' ἔμελλες ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν·
φροῦδοι γὰρ ἐχθές εἰσιν ἐξῳκισμένοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ποῖ γῆς;

ΕΡΜΗΣ

ἰδοὺ γῆς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλὰ ποῖ;

ΕΡΜΗΣ

πόρρω πάνυ,
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;

ΕΡΜΗΣ

τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
χυτρίδια καὶ σανίδια κἀμφορείδια.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;

ΕΡΜΗΣ

Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν
ἵν' ἦσαν αὐτοὶ τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾶν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τοῦ δ' οὕνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἰπέ μοι.

ΕΡΜΗΣ

ὁτιὴ πολεμεῖν ᾑρεῖσθ' ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο μικρόν, ἔλεγον ἂν ταδί·
ναὶ τὼ σιὼ νῦν ὡττικίων δώσει δίκαν.
εἰ δ' αὖ τι πράξαιτ' ἀγαθὸν ἀττικωνικοί,
κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· ἐξαπατώμεθα
νὴ τὴν Ἀθηναίαν. μὰ Δί' οὐχὶ πειστέον·
ἥξουσι καὖθις, ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.

ΕΡΜΗΣ

ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ' εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι
τὸ λοιπὸν ὄψεσθ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ

ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐς ποῖον;

ΕΡΜΗΣ

ἐς τουτὶ τὸ κάτω, κἄπειθ' ὁρᾷς
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εἰπέ μοι,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾶν παρασκευάζεται;

ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν ἀλετρίβανος,
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εὖ γ' ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος κἀν δέοντι τῇ πόλει.

ΠΟΛΕΜΟΣ

οὔκουν ἕτερον δῆτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει
ἀνύσας τι;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

ταῦτ' ὦ δέσποθ'.

ΠΟΛΕΜΟΣ

ἧκέ νυν ταχύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦνδρες τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλὸν
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

οἴμοι τάλας, οἴμοι γε κἄτ' οἴμοι μάλα.

ΠΟΛΕΜΟΣ

τί ἔστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἀλετρίβανος.

ΠΟΛΕΜΟΣ

πῶς ὦ πανοῦργ';

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν εἶτ' ἀπώλεσαν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εὖ γ' εὖ γε ποιήσαντες ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εὖ γένοιτο· θαρρεῖτ' ὦ βροτοί.

ΠΟΛΕΜΟΣ

ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοίδυκ' εἰσιὼν ποιήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,

---

273 ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.

ΠΟΛΕΜΟΣ

φέρ᾽ ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τἀττικόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὗτος παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθἀτέρῳ.
τετρωβόλου τοῦτ᾽ ἐστί· φείδου τἀττικοῦ.

ΠΟΛΕΜΟΣ

παῖ παῖ Κυδοιμέ.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

τί με καλεῖς;

ΠΟΛΕΜΟΣ

κλαύσει μακρά.
ἕστηκας ἀργός; οὑτοσί σοι κόνδυλος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὡς δριμύς.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

οἴμοι μοι τάλας ὦ δέσποτα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλεν ἐς τὸν κόνδυλον;

ΠΟΛΕΜΟΣ

οἶσ᾽ οἶσ᾽ ἀλετρίβανον τρέχων.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

ἀλλ᾽ ὦ μέλε
οὐκ ἔστιν ἡμῖν· ἐχθὲς εἰσῳκίσμεθα.

ΠΟΛΕΜΟΣ

οὔκουν παρ᾽ Ἀθηναίων μεταθρέξει ταχὺ πάνυ;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

ἔγωγε νὴ Δί᾽· εἰ δὲ μή, ᾽γὼ κλαύσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἄγε δὴ τί δρῶμεν ὦ πονήρ᾽ ἀνθρώπια;
ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας·
εἴπερ γὰρ ἥξει τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ᾽ ὦ Διόνυσ᾽ ἀπόλοιτο καὶ μὴ ᾽λθοι φέρων.

ΠΟΛΕΜΟΣ

οὗτος.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

τί ἔστιν;

ΠΟΛΕΜΟΣ

οὐ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

τὸ δεῖνα γὰρ

ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν ἀλετρίβανος,
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εὖ γ' ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος κἀν δέοντι τῇ πόλει.

ΠΟΛΕΜΟΣ

οὔκουν ἕτερον δῆτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει
ἀνύσας τι;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

ταῦτ' ὦ δέσποθ'.

ΠΟΛΕΜΟΣ

ἧκέ νυν ταχύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦνδρες τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλὸν
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

οἴμοι τάλας, οἴμοι γε κἄτ' οἴμοι μάλα.

ΠΟΛΕΜΟΣ

τί ἔστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἀλετρίβανος.

ΠΟΛΕΜΟΣ

πῶς ὦ πανοῦργ';

ΚΥΔΟΙΜΟΣ

ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν εἶτ' ἀπώλεσαν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εὖ γ' εὖ γε ποιήσαντες ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εὖ γένοιτο· θαρρεῖτ' ὦ βροτοί.

ΠΟΛΕΜΟΣ

ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοίδυκ' εἰσιὼν ποιήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,

---

273 *ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.*

ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας,
ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι κεὐφραίνομαι.
νῦν ἐστιν ἡμῖν ὦνδρες Ἕλληνες καλὸν
ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν
ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλῦσαί τινα.
ἀλλ' ὦ γεωργοὶ κἄμποροι καὶ τέκτονες
καὶ δημιουργοὶ καὶ μέτοικοι καὶ ξένοι
καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἴτ' ὦ πάντες λεῴ,
ὡς τάχιστ' ἄμας λαβόντες καὶ μοχλοὺς καὶ σχοινία·
νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν ἀγαθοῦ δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ

δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐθὺ τῆς σωτηρίας.
ὦ Πανέλληνες βοηθήσωμεν, εἴπερ πώποτε,
τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν·
ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος.
πρὸς τάδ' ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε κἀρχιτεκτόνει·
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν ἐς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες;

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.
οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εὐλαβεῖσθέ νυν ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν κέρβερον,
μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι.

ΧΟΡΟΣ

οὔτι χαίρων ἔστιν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς. ἰοὺ ἰοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐξολεῖτέ μ' ὦνδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε·
ἐκδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ συνταράξει τοῖν ποδοῖν.

ΧΟΡΟΣ

ὡς κυκάτω καὶ πατείτω πάντα καὶ ταραττέτω,
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ᾽ ἄν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τί τὸ κακόν; τί πάσχετ᾽ ὦνδρες; μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν
πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ᾽ ἔγωγ᾽ οὐ σχηματίζειν βούλομ᾽, ἀλλ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς
οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μή τι καὶ νυνί γ᾽ ἔτ᾽, ἀλλὰ παῦε παῦ᾽ ὀρχούμενος.

ΧΟΡΟΣ

ἢν ἰδοὺ καὶ δὴ πέπαυμαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

φῄς γε, παύει δ᾽ οὐδέπω.

ΧΟΡΟΣ

ἕν μὲν οὖν τουτί μ᾽ ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τοῦτό νυν, καὶ μηκέτ᾽ ἄλλο μηδὲν ὀρχήσησθ᾽ ἔτι.

ΧΟΡΟΣ

οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ᾽, εἴπερ ὠφελήσαιμέν τί σε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ᾽ ὁρᾶτ᾽ οὔπω πέπαυσθε.

ΧΟΡΟΣ

τουτογὶ νὴ τὸν Δία
τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήξομεν τὸ δεξιόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐπιδίδωμι τοῦτό γ᾽ ὑμῖν ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τοί μοὔστ᾽ ἀναγκαίως ἔχον.
ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπορδα καὶ γελῶ
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μή τι καὶ νυνί γε χαίρετ᾽· οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς·
ἀλλ᾽ ὅταν λάβωμεν αὐτήν, τηνικαῦτα χαίρετε
καὶ βοᾶτε καὶ γελᾶτ᾽· ἤ-
δη γὰρ ἐξέσται τόθ᾽ ὑμῖν
πλεῖν μένειν βινεῖν καθεύδειν,
ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,

ἑστιᾶσθαι κοτταβίζειν,
πυδαρίζειν,
ἰοῦ ἰοῦ κεκραγέναι.

ΧΟΡΟΣ

εἰ γὰρ ἐκγένοιτ᾽ ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην ποτέ.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην πράγματά τε καὶ στιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων·
κοὐκέτ᾽ ἄν μ᾽ εὕροις δικαστὴν δριμὺν οὐδὲ δύσκολον,
οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρὸν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ,
ἀλλ᾽ ἁπαλὸν ἄν μ᾽ ἴδοις καὶ πολὺ νεώτερον, ἀπαλλαγέντα πραγματων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀπολλύμεθα καὶ κατατετρίμμεθα πλανώμενοι
ἐς Λύκειον κἀκ Λυκείου ξὺν δόρει ξὺν ἀσπίδι.
ἀλλ᾽ ὅ τι μάλιστα χαριούμεθα ποιοῦντες, ἄγε
φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτορ᾽ εἵλετ᾽ ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

φέρε δὴ κατίδω ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν.

ΕΡΜΗΣ

ὦ μιαρὲ καὶ τολμηρὲ τί ποιεῖν διανοεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ᾽ ὅπερ καὶ Κιλλικῶν.

ΕΡΜΗΣ

ἀπόλωλας ὦ κακόδαιμον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὔκουν ἢν λάχω.
Ἑρμῆς γὰρ ὢν κλήρῳ ποιήσεις οἶδ᾽ ὅτι.

ΕΡΜΗΣ

ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐς τίν᾽ ἡμέραν;

ΕΡΜΗΣ

ἐς αὐτίκα μάλ᾽.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ᾽ οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
οὔτ᾽ ἄλφιτ᾽ οὔτε τυρόν, ὡς ἀπολούμενος.

ΕΡΜΗΣ

καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.

346—360=582—600

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

κᾆτα τῷ τρόπῳ
οὐκ ᾐσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών;

ΕΡΜΗΣ

ἆρ᾽ οἶσθα θάνατον ὅτι προεῖφ᾽ ὁ Ζεὺς ὃς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

νῦν ἆρά με
ἅπασ᾽ ἀνάγκη ᾽στ᾽ ἀποθανεῖν;

ΕΡΜΗΣ

εὖ ἴσθ᾽ ὅτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς·
δεῖ γὰρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι.

ΕΡΜΗΣ

ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μὴ πρὸς τῶν θεῶν
ἡμῶν κατείπῃς, ἀντιβολῶ σε δέσποτα.

ΕΡΜΗΣ

οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ναὶ πρὸς τῶν κρεῶν,
ἁγὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην.

ΕΡΜΗΣ

ἀλλ᾽ ὦ μέλ᾽ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μή νυν λακήσῃς, λίσσομαί σ᾽ ὡρμίδιον.
εἰπέ μοι, τί πάσχετ᾽ ὦνδρες; ἕστατ᾽ ἐκπεπληγμένοι.
ὦ πονηροὶ μὴ σιωπᾶτ᾽· εἰ δὲ μή, λακήσεται.

ΧΟΡΟΣ

μηδαμῶς ὦ δέσποθ᾽ Ἑρμῆ, μηδαμῶς, μὴ μηδαμῶς,
εἴ τι κεχαρισμένον χοιρίδιον οἶσθα παρ᾽ ἐμοί γε κατεδηδοκώς,
τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἐν τοιούτῳ πράγματι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὐκ ἀκούεις οἷα θωπεύουσί σ᾽ ὦναξ δέσποτα;

ΧΟΡΟΣ

μὴ γένῃ παλίγκοτος ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν, ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν·
ἀλλὰ χάρισ' ὦ φιλανθρωπότατε καὶ μεγαλοδωρότατε δαιμόνων,
εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς.
καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι προσόδοις τε μεγάλαισι διὰ παντὸς ὦ δέσποτ' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα,
ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.

ΕΡΜΗΣ

κλέπται τὰ νῦν γάρ εἰσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.

ΕΡΜΗΣ

ἴθι δὴ κάτειπ'· ἴσως γὰρ ἀναπείσεις ἐμέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἡ γὰρ σελήνη χὠ πανοῦργος ἥλιος
ὑμῖν ἐπιβουλεύοντε πολὺν ἤδη χρόνον
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.

ΕΡΜΗΣ

ἵνα δὴ τί τοῦτο δρᾶτον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὁτιὴ νὴ Δία
ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν, τούτοισι δὲ
οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ' εἰκότως
βούλοιντ' ἂν ἡμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς αὐτοὶ λάβοιεν τῶν θεῶν.

ΕΡΜΗΣ

ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην
καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁμαρτωλίας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ' ὦ φίλ' Ἑρμῆ ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως τῶνδε καὶ ξυνέλκυσον.
καί σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς παναθήναι' ἄξομεν
πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
μυστήρι' Ἑρμῇ, διπόλει', ἀδώνια·

ἄλλαι τέ σοι πόλεις πεπαυμέναι κακῶν
ἀλεξικάκῳ θύσουσιν Ἑρμῇ πανταχοῦ.
χἄτερ᾽ ἔτι πόλλ᾽ ἕξεις ἀγαθά. πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ᾽, ἵνα σπένδειν ἔχῃς.

ΕΡΜΗΣ

οἴμ᾽ ὡς ἐλεήμων εἴμ᾽ ἀεὶ τῶν χρυσίδων.
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον ὦνδρες. ἀλλὰ ταῖς ἄμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.

ΧΟΡΟΣ

ταῦτα δράσομεν· σὺ δ᾽ ἡμῖν ὦ θεῶν σοφώτατε
ἅττα χρὴ ποιεῖν ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς·
τἄλλα δ᾽ εὑρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ φιαλοῦμεν εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.
σπονδὴ σπονδή·
εὐφημεῖτε εὐφημεῖτε.
σπένδοντες εὐχόμεσθα τὴν νῦν ἡμέραν
Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν,
χὤστις προθύμως ξυλλάβοι τῶν σχοινίων,
τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ᾽ ἀσπίδα.

ΧΟΡΟΣ

μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ἐν εἰρήνῃ διαγαγεῖν τὸν βίον,
ἔχονθ᾽ ἑταίραν καὶ σκαλεύοντ᾽ ἄνθρακας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,
μηδέποτε παύσασθ᾽ αὐτὸν ὦ Διόνυσ᾽ ἄναξ
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.

ΧΟΡΟΣ

κεἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν σοὶ φθονεῖ
ἐς φῶς ἀνελθεῖν ὦ πότνι᾽, ἐν ταῖσιν μάχαις
πάσχοι τοιαῦτ᾽ ἅτθ᾽ οἷάπερ Κλεώνυμος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

κεἴ τις δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἵν᾽ ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.

ΧΟΡΟΣ

κεἴ τις στρατηγεῖν βουλόμενος μὴ ξυλλάβῃ,

ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἰὴ παιὼν ἰή.

ΧΟΡΟΣ

ἄφελε τὸ παίειν ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἰὴ ἰὴ τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω
Ἑρμῇ Χάρισιν Ὥραισιν Ἀφροδίτῃ Πόθῳ.

ΧΟΡΟΣ

Ἄρει δὲ μή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μή.

ΧΟΡΟΣ

μηδ' Ἐνυαλίῳ γε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μή.

ΧΟΡΟΣ

ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλῳς.

ΕΡΜΗΣ

ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ

εἶα μάλα.

ΕΡΜΗΣ

ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ

ἔτι μάλα.

ΕΡΜΗΣ

ὦ εἶα, ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' οὐχ ἕλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως.
οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'·
οἰμώξεσθ' οἱ Βοιωτοί.

ΕΡΜΗΣ

εἶά νυν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εἶα ὦ.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἄγετον νῦν ἕλκετε καὶ σφώ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὔκουν ἕλκω κἀξαρτῶμαι
κἀπεμπίπτω καὶ σπουδάζω;

459—472=486—499

ΧΟΡΟΣ

πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὔργον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ Λάμαχ᾽ ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος.
οὐδὲν δεόμεθ᾽ ὤνθρωπε τῆς σῆς μορμόνος.

ΕΡΜΗΣ

οὐδ᾽ οἵδε γ᾽ εἷλκον οὐδὲν ἀργεῖοι πάλαι
ἀλλ᾽ ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ᾽ οἱ Λάκωνες ὠγάθ᾽ ἕλκουσ᾽ ἀνδρικῶς.

ΧΟΡΟΣ

ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅσοι γ᾽ αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ᾽· ἀλλ᾽ ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.

ΕΡΜΗΣ

οὐδ᾽ οἱ Μεγαρῆς δρῶσ᾽ οὐδέν· ἕλκουσιν δ᾽ ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια,
ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ νὴ Δί᾽ ἐξολωλότες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὐδὲν ποιοῦμεν ὦνδρες· ἀλλ᾽ ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.

ΕΡΜΗΣ

ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εἶα μάλα.

ΕΡΜΗΣ

ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εἶα νὴ Δία.

ΕΡΜΗΣ

μικρόν γε κινοῦμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὔκουν δεινὸν . . . .
τοὺς μὲν τείνειν τοὺς δ᾽ ἀντισπᾶν;
πληγὰς λήψεσθ᾽ ἀργεῖοι.

ΕΡΜΗΣ

εἶά νυν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εἶα ὦ.

ΧΟΡΟΣ

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὑμεῖς μέν νυν οἱ κιττῶντες
τῆς εἰρήνης σπᾶτ᾽ ἀνδρείως.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ᾽ εἴσ᾽ οἳ κωλύουσιν.

ΕΡΜΗΣ

ἄνδρες Μεγαρῆς οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε;
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη·
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.
καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω
ἐντεῦθεν ἐχομένοις ὅθεν νῦν ἕλκετε·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε πλὴν δικάζετε.
ἀλλ᾽ εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ᾽ ἐξελκύσαι,
πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.

ΧΟΡΟΣ

ἄγ᾽ ὦνδρες αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ᾽ οἱ γεωργοί.

ΕΡΜΗΣ

χωρεῖ γέ τοι τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον ὦνδρες ὑμῖν.

ΧΟΡΟΣ

χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι κἄλλος οὐδείς.

ΧΟΡΟΣ

ἄγε νυν ἄγε πᾶς.
καὶ μὴν ὁμοῦ ᾽στιν ἤδη.
μή νυν ἀνῶμεν ἀλλ᾽ ἐπεν-
τείνωμεν ἀνδρικώτερον.
ἤδη ᾽στὶ τοῦτ᾽ ἐκεῖνο.
ὦ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς.
ὦ εἶα εἶα εἶα εἶα εἶα εἶα.
ὦ εἶα εἶα εἶα εἶα εἶα πᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ πότνια βοτρυόδωρε τί προσείπω σ᾽ ἔπος;
πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον
ὅτῳ προσείπω σ᾽; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
ὦ χαῖρ᾽ Ὀπώρα, καὶ σὺ δ᾽ ὦ Θεωρία.
οἷον δ᾽ ἔχεις τὸ πρόσωπον ὦ Θεωρία,
οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,
γλυκύτατον ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.

ΕΡΜΗΣ

μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀπέπτυσ᾽ ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας,
ταύτης δ᾽ ὀπώρας, ὑποδοχῆς, διονυσίων,
αὐλῶν, τρυγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
ἐπυλλίων Εὐριπίδου,

ΕΡΜΗΣ

κλαύσἄρα σὺ
ταύτης καταψευδόμενος· οὐ γὰρ ἥδεται
αὕτη ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,
κόλπου, γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἀγρόν,
δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοός,
ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν.

ΕΡΜΗΣ

ἴθι νυν ἄθρει
οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι καὶ γελῶσιν ἄσμεναι,
καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἁπαξάπασαι καὶ κυάθους προσκείμεναι.
καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θεωμένων σκόπει
τὰ πρόσωφ᾽, ἵνα γνῷς τὰς τέχνας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

αἰβοῖ τάλας,
ἐκεινονὶ γοῦν τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς
τίλλονθ᾽ ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν
κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ ᾽κεινουί.
ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται,
καὶ τὸν δορυξὸν οἷον ἐσκιμάλισεν;

ΕΡΜΗΣ

ἴθι νυν ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀκούετε λεῴ· τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι
τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχιστ᾽ ἄνευ δορατίου καὶ ξίφους κἀκοντίου·

ὡς ἅπαντ᾽ ἤδη 'στὶ μεστὰ τἀνθάδ᾽ εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.

ΧΟΡΟΣ

ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ᾽ ἰδὼν προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους,
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον ὢν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

νῦν μὲν οὖν ὦνδρες προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε καὶ τὰς γοργόνας·
εἶθ᾽ ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ᾽ ἐς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.

ΕΡΜΗΣ

ὦ Πόσειδον ὡς καλὸν τὸ στῖφος αὐτῶν φαίνεται
καὶ πυκνὸν καὶ γοργὸν ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

νὴ Δί᾽ ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ᾽ ἐξωπλισμένη,
αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον.
ὥστ᾽ ἔγωγ᾽ ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.
ἀλλ᾽ ἀναμνησθέντες ὦνδρες
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
ἣν παρεῖχ᾽ αὕτη ποθ᾽ ἡμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων
τῶν τε σύκων τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι τῶν τ᾽ ἐλαῶν
ὧν ποθοῦμεν,
ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προσείπατε.

ΧΟΡΟΣ

χαῖρε χαῖρ᾽, ὡς ἀσμένοισιν ἦλθες ἡμῖν φιλτάτη.
σῷ γὰρ ἐδάμην πόθῳ, δαιμόνια βουλόμενος εἰς ἀγρὸν
ἀνερπύσαι.
ἦσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος ὦ ποθουμένη
πᾶσιν ὁπόσοι γεωργὸν βίον ἐτρίβομεν.

μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα κἀδάπανα καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα χῖδρα καὶ σωτηρία.
ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια καὶ τὰ νέα συκίδια
τἄλλα θ' ὁπόσ' ἐστὶ φυτὰ προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα.
ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἥδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον ὦ θεῶν εὐνούστατε.

ΕΡΜΗΣ

ὦ λιπερνῆτες γεωργοί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ' ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ ἦρξεν ἄτης Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχοι τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν αὐτός, ἐξέφλεξε τὴν πόλιν,
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
κἀξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον ὥστε τῷ καπνῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ τούς τ' ἐνθαδί.
ὡς δ' ἅπαξ τὸ πρῶτον ἄκουσ' ἐψόφησεν ἄμπελος
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ,
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ' ἠφανίζετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ταῦτα τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ 'πεπύσμην οὐδενός,
οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόη.

ΧΟΡΟΣ

οὐδ' ἔγωγε πλήν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πόλλ' ἄρ' ἡμᾶς λανθάνει.

ΕΡΜΗΣ

κᾆτ' ἐπειδὴ 'γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις ὧν ἤρχετε
ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἳ δ' ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι
τήνδ' ἀπορρίψαντες αἰσχρῶς τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν·
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά·
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι καὶ κορώνεών γέ μου
ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.

ΧΟΡΟΣ

νὴ Δί' ὦ μέλ' ἐνδίκως γε δῆτ', ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον
ἐμβαλόντες ἑξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

ΕΡΜΗΣ

κᾆτα δ' ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὑργάτης λεώς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐμάνθανεν,
ἀλλ' ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας
ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας κἀποροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασιν,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθῳ,
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδα.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον ὥσπερ κυνίδι' ἐσπαράττετε·
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα κἀν φόβῳ καθημένη,
ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν.
οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες ἃς ἐτύπτεθ' οἱ ξένοι
χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα,
ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους, ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

παῦε παῦ' ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε,
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὗπερ ἔστ' εἶναι κάτω·
οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἁνὴρ ἀλλὰ σός.
ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον,
κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
καὶ λάλος καὶ συκοφάντης
καὶ κύκηθρον καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ
τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς ὦ πότνια κάτειπέ μοι.

ΕΡΜΗΣ

ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους·
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς ὧν ἔπαθε πολλὴν ἔχει.

όντ γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα
πανα καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα χῖδρα καὶ σωτηρία.
ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια καὶ τὰ νέα συκίδια
τἄλλα θ' ὁπόσ' ἐστὶ φυτὰ προσγελάσεται λαβόντ' ἄ
ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόν
ἥδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον ὦ θεῶν εὐνούστατε.

ΕΡΜΗΣ

ὦ λιπερνῆτες γεωργοί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ' ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ ἦρξεν ἄτης Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχοι τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρό
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν αὐτός, ἐξέφλεξε τὴν πόλι
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν μεγαρικοῦ ψηφίσματι
κἀξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον ὥστε τῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ τ
ὡς δ' ἅπαξ τὸ πρῶτον ἄκουσ' ἐψόφησε
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτι
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ' ἠφαν

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ταῦτα τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ 'πεπύ
οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκ

ΧΟΡΟΣ

οὐδ' ἔγωγε πλήν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρ
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πόλλ' ἄρ' ἡμᾶς λ

ΕΡΜΗΣ

κᾆτ' ἐπειδὴ 'γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις ὧν ἦ
ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν τοὺς φόρους φ
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους
οἱ δ' ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνό
τήνδ' ἀπορρίψαντες αἰσχρῶς τὸν πόλεμον
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κ
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεν
οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσ

μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν πρίν ποτ᾽ ἐπὶ σοῦ γλυκέα κἀδάπανα καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα χῖδρα καὶ σωτηρία.
ὥστε σὲ τά τ᾽ ἀμπέλια καὶ τὰ νέα συκίδια
τἄλλα θ᾽ ὁπόσ᾽ ἐστὶ φυτὰ προσγελάσεται λαβόντ᾽ ἄσμενα.
ἀλλὰ ποῦ ποτ᾽ ἦν ἀφ᾽ ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἥδε, τοῦθ᾽ ἡμᾶς δίδαξον ὦ θεῶν εὐνούστατε.

ΕΡΜΗΣ

ὦ λιπερνῆτες γεωργοί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ᾽, εἰ βούλεσθ᾽ ἀκοῦσαι τήνδ᾽ ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ ἦρξεν ἄτης Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχοι τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν αὐτός, ἐξέφλεξε τὴν πόλιν,
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
κἀξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον ὥστε τῷ καπνῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ᾽ ἐκεῖ τούς τ᾽ ἐνθαδί.
ὡς δ᾽ ἅπαξ τὸ πρῶτον ἄκουσ᾽ ἐψόφησεν ἄμπελος
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ᾽ ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ,
οὐκέτ᾽ ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ᾽ ἠφανίζετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ταῦτα τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω ᾽γὼ ᾽πεπύσμην οὐδενός,
οὐδ᾽ ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόη.

ΧΟΡΟΣ

οὐδ᾽ ἔγωγε πλήν γε νυνί. ταῦτ᾽ ἄρ᾽ εὐπρόσωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πόλλ᾽ ἄρ᾽ ἡμᾶς λανθάνει.

ΕΡΜΗΣ

κᾆτ᾽ ἐπειδὴ ᾽γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις ὧν ἤρχετε
ἠγριωμένους ἐπ᾽ ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ᾽ ἐμηχανῶντ᾽ ἐφ᾽ ὑμῖν τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ᾽ ἅτ᾽ ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι
τήνδ᾽ ἀπορρίψαντες αἰσχρῶς τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν·
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά·
αἱ γὰρ ἐνθένδ᾽ αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι καὶ κορώνεών γέ μου
ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.

ΧΟΡΟΣ

νὴ Δί' ὦ μέλ' ἐνδίκως γε δῆτ', ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον
ἐμβαλόντες ἑξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

ΕΡΜΗΣ

κᾆτα δ' ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὑργάτης λεώς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐμάνθανεν,
ἀλλ' ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας
ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἳ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας κἀποροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασιν,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθῳ,
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδα.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον ὥσπερ κυνίδι' ἐσπαράττετε·
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα κἀν φόβῳ καθημένη,
ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν.
οἳ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες ἃς ἐτύπτεθ' οἱ ξένοι
χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα,
ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους, ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

παῦε παῦ' ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε,
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὗπερ ἔστ' εἶναι κάτω·
οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἀλλὰ σός.
ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον,
κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
καὶ λάλος καὶ συκοφάντης
καὶ κύκηθρον καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ
τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς ὦ πότνια κάτειπέ μοι.

ΕΡΜΗΣ

ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους·
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς ὧν ἔπαθε πολλὴν ἔχει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἣ δ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.

ΕΡΜΗΣ

εἴφ' ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι πρὸς ἔμ' ὦ φιλτάτη.
ἴθ' ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.
εἶεν, ἀκούω. ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω.
ἀκούσαθ' ὑμεῖς ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
ἐλθοῦσά φησιν αὐτομάτη μετὰ τἀν Πύλῳ
σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τἠκκλησίᾳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἡμάρτομεν ταῦτ'· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.

ΕΡΜΗΣ

ἴθι νυν ἄκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο,
ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθαδί,
χὤστις φίλος κἄσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εὐνούστατος μὲν ἦν μακρῷ Κλεώνυμος.

ΕΡΜΗΣ

ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ
ὁ Κλεώνυμος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ψυχήν γ' ἄριστος πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ' οὗπέρ φησιν εἶναι τοῦ πατρός.
εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο.

ΕΡΜΗΣ

ἔτι νῦν ἄκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο,
ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

Ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
αὕτη τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;

ΕΡΜΗΣ

ἀποστρέφεται τὸν δῆμον ἀχθεσθεῖσ' ὅτι
οὕτω πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδέν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου καὶ γυμνὸς ὢν
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.

ΕΡΜΗΣ

πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ᾽ ἐρωτᾷ τῇ πόλει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εὐβουλότεροι γενησόμεθα.

ΕΡΜΗΣ

τρόπῳ τίνι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. πρὸ τοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα,
νυνὶ δ᾽ ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν.

ΕΡΜΗΣ

ὢ ὤ,
οἷά μ᾽ ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τὰ τί;

ΕΡΜΗΣ

πάμπολλα καὶ τἀρχαῖ᾽ ἃ κατέλιπεν τότε·
πρῶτον δ᾽ ὅ τι πράττει Σοφοκλέης ἀνήρετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εὐδαιμονεῖ, πάσχει δὲ θαυμαστόν.

ΕΡΜΗΣ

τὸ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.

ΕΡΜΗΣ

Σιμωνίδης; πῶς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὅτι γέρων ὢν καὶ σαπρὸς
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

ΕΡΜΗΣ

τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀπέθανεν
ὅθ᾽ οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.

ΕΡΜΗΣ

τί παθών;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὅ τι;
ὡρακιάσας· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ἰδὼν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.
χἄτερα πόσ᾽ ἄττ᾽ οἴει γεγενῆσθ᾽ ἐν τῇ πόλει;
ὥστ᾽ οὐδέποτ᾽ ὦ δέσποιν᾽ ἀφησόμεσθά σου.

ΕΡΜΗΣ

ἴθι νυν ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε

γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ φιλτάτη δεῦρ' ἐλθὲ καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

ΕΡΜΗΣ

οὐκ εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ βουλῇ λαβὼν ἧσπέρ ποτ' ἦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ μακαρία βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον ῥοφήσει ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν,
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ' ὦ φίλ' Ἑρμῆ χαῖρε πολλά.

ΕΡΜΗΣ

καὶ σύ γε
ὤνθρωπε χαίρων ἄπιθι καὶ μέμνησό μου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ κάνθαρ' οἴκαδ' οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.

ΕΡΜΗΣ

οὐκ ἐνθάδ' ὦ τᾶν ἔστι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ

ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;

ΕΡΜΗΣ

τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;

ΕΡΜΗΣ

θάρρει, καλῶς·
τῃδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

δεῦρ' ὦ κόρα.
ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἐστυκότες.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες
τοῖς ἀκολούθοις φῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φυλάττετε ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς
ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν ὅσα τε νοῦς ἔχει.
χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις·
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναί φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ καὶ τοῖς φθερσὶν πολεμοῦντας,
τούς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος, καὶ τοὺς δούλους παρέλυσεν
τοὺς φεύγοντας κἀξαπατῶντας καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς εἶτ' ἀνέροιτο,
ὦ κακόδαιμον τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι
ἐς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ κἀδενδροτόμησε τὸ νῶτον;
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις καὶ διανοίαις καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν οὐδὲ γυναῖκας,
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις ἐπεχείρει,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς κἀπειλὰς βαρβορομύθους,
θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ γλῶτται κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμήν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ', ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων

οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεί, καὶ τούτους οὕνεκα τουδί, 744

γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ᾽ ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ φιλτάτη δεῦρ᾽ ἐλθὲ καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ᾽ ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ
ὦ δέσποθ᾽ Ἑρμῆ τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

ΕΡΜΗΣ

οὐκ εἴ γε κυκεῶν᾽ ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ βουλῇ λαβὼν ἧσπέρ ποτ᾽ ἦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ μακαρία βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον ῥοφήσει ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν,
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ᾽ ὦ φίλ᾽ Ἑρμῆ χαῖρε πολλά.

ΕΡΜΗΣ

καὶ σύ γε
ὤνθρωπε χαίρων ἄπιθι καὶ μέμνησό μου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ κάνθαρ᾽ οἴκαδ᾽ οἴκαδ᾽ ἀποπετώμεθα.

ΕΡΜΗΣ

οὐκ ἐνθάδ᾽ ὦ τᾶν ἔστι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ

ὑφ᾽ ἅρματ᾽ ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ᾽ ἕξει σιτία;

ΕΡΜΗΣ

τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πῶς δῆτ᾽ ἐγὼ καταβήσομαι;

ΕΡΜΗΣ

θάρρει, καλῶς·
τῃδὶ παρ᾽ αὐτὴν τὴν θεόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

δεῦρ᾽ ὦ κόρα.
ἕπεσθον ἅμ᾽ ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ᾽ ἐστυκότες.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες
τοῖς ἀκολούθοις φῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φυλάττετε ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς
ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν ὅσα τε νοῦς ἔχει.
χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις·
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναί φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ καὶ τοῖς φθερσὶν πολεμοῦντας,
τούς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος, καὶ τοὺς δούλους παρέλυσεν
τοὺς φεύγοντας κἀξαπατῶντας καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς εἶτ' ἀνέροιτο,
ὦ κακόδαιμον τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι
ἐς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ κἀδενδροτόμησε τὸ νῶτον;
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις καὶ διανοίαις καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν οὐδὲ γυναῖκας,
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις ἐπεχείρει,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς κἀπειλὰς βαρβαρομύθους,
θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ γλῶτται κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμήν, λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ', ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων

οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεί, καὶ τούτους οὕνεκα τουδί, 744

γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ φιλτάτη δεῦρ' ἐλθὲ καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

ΕΡΜΗΣ

οὐκ εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ βουλῇ λαβὼν ἧσπέρ ποτ' ἦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ μακαρία βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον ῥοφήσει ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν,
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ' ὦ φίλ' Ἑρμῆ χαῖρε πολλά.

ΕΡΜΗΣ

καὶ σύ γε
ὤνθρωπε χαίρων ἄπιθι καὶ μέμνησό μου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ κάνθαρ' οἴκαδ' οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.

ΕΡΜΗΣ

οὐκ ἐνθάδ' ὦ τᾶν ἐστι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ

ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;

ΕΡΜΗΣ

τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;

ΕΡΜΗΣ

θάρρει, καλῶς·
τῃδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

δεῦρ' ὦ κόρα.
ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἐστυκότες.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες
τοῖς ἀκολούθοις φῶμεν σῴζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φυλάττετε ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς
ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν ὅσα τε νοῦς ἔχει.
χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις·
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναί φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ καὶ τοῖς φθερσὶν πολεμοῦντας,
τούς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος, καὶ τοὺς δούλους παρέλυσεν
τοὺς φεύγοντας κἀξαπατῶντας καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς εἶτ' ἀνέροιτο,
ὦ κακόδαιμον τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι
ἐς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ κἀδενδροτόμησε τὸ νῶτον;
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις καὶ διανοίαις καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν οὐδὲ γυναῖκας,
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις ἐπεχείρει,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς κἀπειλὰς βαρβορομύθους,
θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ γλῶτται κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμήν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ', ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων

οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεί, καὶ τούτους οὕνεκα τουδί, 744

ἀντεῖχον ἀεὶ καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὧν οὕνεκα νυνὶ
ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς καὶ μνήμονας εἶναι.
καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν
παῖδας ἐπείρων, ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν,
παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας, πάντα παρασχὼν τὰ δέοντα.
πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι μετ' ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.
πᾶς γάρ τις ἐρεῖ νικῶντος ἐμοῦ
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις,
φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
τῶν τρωγαλίων, καὶ μἀφαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν
λαμπρὸν τὸ μέτωπον ἔχοντος.
Μοῦσα σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ' ἐμοῦ
τοῦ φίλου χόρευσον,
κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας
καὶ θαλίας μακάρων· σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.
ἢν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν
ἀντιβολῇ μετὰ τῶν παίδων χορεῦσαι,
μήθ' ὑπάκουε μήτ' ἔλ-
θῃς συνέριθος αὐτοῖς,
ἀλλὰ νόμιζε πάντας
ὄρτυγας οἰκογενεῖς γυλιαύχενας ὀρχηστὰς
ναννοφυεῖς σφυράδων ἀποκνίσματα μηχανοδίφας.
καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ ὃ παρ' ἐλπίδας
εἶχε τὸ δρᾶμα γαλῆν τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι.
τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν, ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν
ἡδομένη κελαδῇ, χορὸν δὲ μὴ 'χῃ Μόρσιμος
μηδὲ Μελάνθιος, οὗ δὴ
πικροτάτην ὄπα γηρύσαντος ἤκουσ',

775—795=796—816

ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν
τὸν χορὸν εἶχον ἀδελ-
φός τε καὶ αὐτός, ἄμφω
γοργόνες ὀψοφάγοι βατιδοσκόποι ἅρπυιαι,
γραοσόβαι μιαροὶ τραγομάσχαλοι ἰχθυολῦμαι·
ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ
Μοῦσα θεὰ μετ᾽ ἐμοῦ ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὡς χαλεπὸν ἐλθεῖν ἦν ἄρ᾽ εὐθὺ τῶν θεῶν.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη.
μικροὶ δ᾽ ὁρᾶν ἄνωθεν ἦστ᾽. ἔμοιγέ τοι
ἀπὸ τοὐρανοῦ ᾽φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ,
ἐντευθενὶ δὲ πολύ τι κακοηθέστεροι.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ὦ δέσποθ᾽ ἥκεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὡς ἐγὼ ᾽πυθόμην τινός.

ΟΙΚΕΤΗΣ

τί δ᾽ ἔπαθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἤλγουν τὼ σκέλη μακρὰν ὁδὸν
διεληλυθώς.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ἴθι νυν κάτειπέ μοι,

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τὸ τί;

ΟΙΚΕΤΗΣ

ἄλλον τιν᾽ εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
πλανώμενον πλὴν σαυτόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὐκ εἰ μή γέ που
ψυχὰς δύ᾽ ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.

ΟΙΚΕΤΗΣ

τί δ᾽ ἔδρων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ξυνελέγοντ᾽ ἀναβολὰς ποτώμεναι
τὰς ἐνδιαεριαυεριναχέτους τινάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ

οὐκ ἦν ἄρ᾽ οὐδ᾽ ἃ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ᾽, ὅταν τις ἀποθάνῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μάλιστα.

ΟΙΚΕΤΗΣ

καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ
Ἴων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν ἀοῖόν ποθ᾽;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὡς ἦλθ᾽, εὐθέως
ἑῷον αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρα.

ΟΙΚΕΤΗΣ

τίνες γάρ εἰσ᾽ οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καόμενοι θέουσιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ᾽ ἀστέρων,
ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.
ἀλλ᾽ εἴσαγ᾽ ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβών,
καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε καὶ θέρμαιν᾽ ὕδωρ,
στόρνυ τ᾽ ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.
καὶ ταῦτα δράσας ἧκε δεῦρ᾽ αὖθις πάλιν·
ἐγὼ δ᾽ ἀποδώσω τήνδε τῇ βουλῇ τέως.

ΟΙΚΕΤΗΣ

πόθεν δ᾽ ἔλαβες ταύτας;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὁπόθεν; ἐκ τοὐρανοῦ.

ΟΙΚΕΤΗΣ

οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ᾽ ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὐκ ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι δῶ καταφαγεῖν
ταύτῃ τι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μηδέν· οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν
οὔτ᾽ ἄρτον οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ᾽ ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.

ΟΙΚΕΤΗΣ

λείχειν ἄρ᾽ αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον.

ΧΟΡΟΣ

εὐδαιμονικῶς γ' ὁ πρεσ-
βύτης, ὅσα γ' ὧδ' ἰδεῖν,
τὰ νῦν τάδε πράττει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τί δῆτ' ἐπειδὰν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;

ΧΟΡΟΣ

ζηλωτὸς ἔσει γέρων
αὖθις νέος ὢν πάλιν,
μύρῳ κατάλειπτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οἶμαι. τί δῆθ' ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;

ΧΟΡΟΣ

εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὔκουν δικαίως; ὅστις εἰς
ὄχημα κανθάρου 'πιβὰς
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ'
ἐν τοῖς ἀγροῖς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς
βινεῖν τε καὶ καθεύδειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ἡ παῖς λέλουται καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλά·
ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμὶς ξυμπλάττεται,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ βουλῇ τι.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ταυτηνί; τί φῄς;
αὕτη Θεωρία 'στίν, ἣν ἡμεῖς ποτε
ἐπαίομεν Βραυρωνάδ' ὑποπεπωκότες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

σάφ' ἴσθι, κἀλήφθη γε μόλις.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ὦ δέσποινα
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εἶεν, τίς ἐσθ' ὑμῶν δίκαιος, τίς ποτε;

856—867=910—921

τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ βουλῇ λαβών;
οὗτος τί περιγράφεις;

ΟΙΚΕΤΗΣ

τὸ δεῖν᾽ εἰς Ἴσθμια
σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὔπω λέγεθ᾽ ὑμεῖς τίς ὁ φυλάξων. δεῦρο σύ·
καταθήσομαι γὰρ αὐτὸς ἐς μέσους ἄγων.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ἐκεινοσὶ νεύει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τίς;

ΟΙΚΕΤΗΣ

ὅστις; Ἀριφράδης,
ἄγειν παρ᾽ αὑτὸν ἀντιβολῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ᾽ ὦ μέλε
τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.
ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὴν σκευὴν χαμαί.
βουλή, πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ᾽ ὅσ᾽ ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥστ᾽ εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη
ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάρρυσιν.
τουτὶ δ᾽ ὁρᾶτ᾽ ὀπτάνιον ἡμῖν ὡς καλόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ

διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικ᾽ ἄρ᾽· ἐνταυθὶ γὰρ οὖν
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ᾽ ἦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἔπειτ᾽ ἀγῶνά γ᾽ εὐθὺς ἐξέσται ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,
πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα, κῦβδ᾽ ἑστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ᾽ ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν ὀρύττειν πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει·
τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ᾽ ἱπποδρομίαν ἄξετε,
ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἅρματα δ᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα
φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται·
ἕτεροι δὲ κείσονταί γ᾽ ἀπεψωλημένοι

περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ' ὦ πρυτάνεις δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.
θᾶσθ' ὡς προθύμως ὁ πρύτανις παρεδέξατο.
ἀλλ' οὐκ ἂν εἴ τι προῖκα προσαγαγεῖν σ' ἔδει,
ἀλλ' ηὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.

ΧΟΡΟΣ

ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
ταις ἐστὶν ἅπασιν ὅσ-
τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὅταν τρυγᾶτ', εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον οἷός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ

καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

φήσεις γ' ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.

ΧΟΡΟΣ

καὶ πλήν γε τῶν θεῶν ἀεί σ' ἡγησόμεσθα πρῶτον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος ἁθμονεὺς ἐγώ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων
τὸν δημότην
καὶ τὸν γεωργικὸν λεών,
Ὑπέρβολόν τε παύσας.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ἄγε δὴ τί νῷν ἐντευθενὶ ποιητέον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τί δ' ἄλλο γ' ἢ ταύτην χύτραις ἱδρυτέον;

ΧΟΡΟΣ

χύτραισιν, ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε λαρινῷ βοΐ;

ΧΟΡΟΣ

βοΐ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν ποι δέῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' ὑὶ παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;

ΧΟΡΟΣ

μὴ μή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τιή;

ΧΟΡΟΣ

ἵνα μὴ γένηται Θεογένους ὑηνία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τῷ δαὶ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;

ΧΟΡΟΣ

οἴ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οἴ;

ΧΟΡΟΣ

ναὶ μὰ Δί᾽.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλὰ τοῦτό γ᾽ ἔστ᾽ ἰωνικὸν
τὸ ῥῆμ᾽.

ΧΟΡΟΣ

ἐπίτηδές γ᾽, ἵν᾽ ὅταν ἐν τὴκκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγῃ τις, οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ᾽ ἰωνικῶς οἴ,

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εὖ τοι λέγεις.

ΧΟΡΟΣ

καὶ τἄλλα γ᾽ ὦσιν ἤπιοι.
ὥστ᾽ ἐσόμεθ᾽ ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους
καὶ τοῖσι συμμάχοισι πρᾳότεροι πολύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἴθι νυν ἄγ᾽ ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβών·
ἐγὼ δὲποριῶ βωμὸν ἐφ᾽ ὅτου θύσομεν.

ΧΟΡΟΣ

ὡς πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἂν θεὸς θέλῃ χἠ τύχη κατορθοῖ,
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ᾽ ἑτέρῳ
τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὡς ταῦτα δῆλά γ᾽ ἔσθ᾽· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.

ΧΟΡΟΣ

ἐπείγετέ νυν ἐν ὅσῳ
σοβαρὰ θεόθεν κατέχει
πολέμου μετάτροπος αὔρα.

939—955=1023—1038

νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς
ἐς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τὸ κανοῦν πάρεστ᾽ ὀλὰς ἔχον καὶ στέμμα καὶ μάχαιραν,
καὶ πῦρ γε τουτί, κοὐδὲν ἴσχει πλὴν τὸ πρόβατον ἡμᾶς.

ΧΟΡΟΣ

οὔκουν ἁμιλλήσεσθον; ὡς
ἢν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλη-
τος, κᾆτα τοῦτ᾽ εὖ οἶδ᾽ ὅτι
φυσῶντι καὶ πονουμένῳ
προσδώσετε δήπου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἄγε δὴ τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα
περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ἰδού· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ᾽ ἐμβάψω λαβών,
καὐτός γε χερνίπτου παραδοὺς ταύτην ἐμοί.
σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν·
καὶ τοῖς θεαταῖς ῥῖπτε τῶν κριθῶν.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ἰδού.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἔδωκας ἤδη;

ΟΙΚΕΤΗΣ

νὴ τὸν Ἑρμῆν ὥστε γε
τούτων ὅσοιπέρ εἰσι τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὐχ αἱ γυναῖκές γ᾽ ἔλαβον.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ἀλλ᾽ εἰς ἑσπέραν
δώσουσιν αὐτοῖς ἄνδρες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ᾽ εὐχώμεθα.
τίς τῇδε; ποῦ ποτ᾽ εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;

ΟΙΚΕΤΗΣ

τοισδὶ φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κἀγαθοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας;

ΟΙΚΕΤΗΣ

οὐ γάρ, οἵτινες
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονὶ
ἐς ταὐτὸ τοῦθ' ἑστᾶσ' ἰόντες χωρίον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχώμεθ'.

ΧΟΡΟΣ

εὐχώμεσθα δή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ σεμνοτάτη βασίλεια θεὰ
πότνι' Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.

ΧΟΡΟΣ

δέξαι δῆτ' ὦ πολυτιμήτη
νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ' ἅπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες.
καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν,
κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς
ἀναχωροῦσιν,
κᾆτ' ἢν ἀπίῃ παρακύπτουσιν.
τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
ἡμῖν, οἵ σου τρυχόμεθ' ἤδη
τρία καὶ δέκ' ἔτη,
λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς,
ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμψους,
αἷς στωμυλλόμεθ' εἰς ἀλλήλους·
μῖξον δ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας
πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῷ καὶ συγγνώμῃ
τινὶ πρᾳοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν·

καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
ἐμπλησθῆναι, 'κ Μεγάρων σκορόδων,
σικύων πρῴων, μήλων, ῥοιῶν,
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας νήττας φάττας τροχίλους·
καὶ κωπᾴδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἁθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι
Μορύχῳ Τελέᾳ Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς· κᾆτα Μελάνθιον
ἥκειν ὕστερον ἐς τὴν ἀγοράν,
τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν,
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας,
ὀλόμαν ὀλόμαν, ἀποχηρωθεὶς
τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.
ταῦτ' ὦ πολυτίμητ' εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.

ΟΙΚΕΤΗΣ

λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' οὐ θέμις.

ΟΙΚΕΤΗΣ

τιὴ τί δή;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμός. ἀλλ' εἴσω φέρων
θύσας τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε,
χοὔτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

ΧΟΡΟΣ

σέ τοι θύρασι χρὴ . . . μένοντα τοίνυν
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως
τά τε πρόσφορα πάντ' ἐπὶ τούτοις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;

ΧΟΡΟΣ

πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ'
ὅσα χρὴ σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ

σὺ φρονεῖς ὁπόσα χρεὼν τὸν
σοφῇ . . δόκιμον
φρενὶ πορίμῳ τε τόλμῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,
καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.

ΧΟΡΟΣ

τίς οὖν ἂν οὐκ ἐπαινέσει-
εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅσ-
τις πόλλ' ἀνατλὰς ἔσω-
σε τὴν ἱερὰν πόλιν;
ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὢν
ζηλωτὸς ἅπασιν.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών.
ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἥκειν ἐχρῆν.

ΟΙΚΕΤΗΣ

ἰδοὺ πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὄπτα καλῶς νυν αὐτά· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
προσέρχεται δάφνῃ τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἄρα ποτ' ἐστίν;

ΟΙΚΕΤΗΣ

ὡς ἀλαζὼν φαίνεται·
μάντις τίς ἐστιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὐ μὰ Δί' ἀλλ' Ἱεροκλέης
οὗτός γέ πού 'σθ' ὁ χρησμολόγος οὑξ Ὠρεοῦ.

ΟΙΚΕΤΗΣ

τί ποτ' ἄρα λέξει;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

δῆλός ἐσθ' οὗτός γ' ὅτι
ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς.

ΟΙΚΕΤΗΣ

οὐκ ἀλλὰ κατὰ τὴν κνῖσαν εἰσελήλυθεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μή νυν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ

εὖ λέγεις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

τίς ἡ θυσία ποθ' αὑτηὶ καὶ τῷ θεῶν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὄπτα σὺ σιγῇ κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

ὅτῳ δὲ θύετ' οὐ φράσεθ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἡ κέρκος ποιεῖ
καλῶς;

ΟΙΚΕΤΗΣ

καλῶς δῆτ' ὦ πότνι' Εἰρήνη φίλη.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

ἄγε νυν ἀπάρχου κᾆτα δὸς τἀπάργματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὀπτᾶν ἄμεινον πρῶτον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

ἀλλὰ ταυταγὶ
ἤδη 'στὶν ὀπτά.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ.
κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μεμνήμεθα.
ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

ἢν φράσῃς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μὴ διαλέγου
νῷν μηδέν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερὰ θύομεν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

ὦ μέλεοι θνητοὶ καὶ νήπιοι,

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐς κεφαλὴν σοί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

οἵτινες ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀίοντες
συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις,

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

αἰβοῖ βοῖ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

τί γελᾷς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἥσθην χαροποῖσι πιθήκοις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
ὧν δόλιαι ψυχαί, δόλιαι φρένες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εἴθε σου εἶναι
ὤφελεν ὦλαζὼν οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

εἰ γὰρ μὴ νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητούς, μηδ᾽ αὖ νύμφαι Βάκιν αὐτόν,

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐξώλης ἀπόλοι᾽, εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ᾽ ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τόδε πρότερον

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τοῖσδ᾽ ἁλσί γε παστέα ταυτί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

οὐ γάρ πω τοῦτ᾽ ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

καὶ πῶς ὦ κατάρατε λύκος ποτ᾽ ἂν οἶν ὑμεναιοῖ;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

ὡς ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
χἠ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλὰ τί χρῆν ἡμᾶς; οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
ἢ διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσούμεθα μεῖζον,
ἐξὸν σπεισαμένοις κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὔποτε δειπνήσεις ἔτι τοῦ λοιποῦ ᾽ν πρυτανείῳ,
οὐδ᾽ ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

οὐδέποτ᾽ ἂν θείης λεῖον τὸν τρηχὺν ἐχῖνον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἆρα φενακίζων ποτ᾽ Ἀθηναίους ἔτι παύσει;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὅνπερ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος·
ὣς οἱ μὲν νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο
Εἰρήνην εἵλοντο καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον·
χρησμολόγῳ δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' ὁ σοφός τοι νὴ Δί' Ὅμηρος δεξιὸν εἶπεν·
ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

φράζεο δὴ μή πώς σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
ἰκτῖνος μάρψῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου,
ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὴ σπονδὴν καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

σπονδὴ σπονδή.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

ἔγχει δὴ κἀμοὶ καὶ σπλάγχνων μοῖραν ὄρεξον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν·
ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
ὦ πότνι' Εἰρήνη παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

πρόσφερε τὴν γλῶτταν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

σπονδή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θᾶττον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

οὐδεὶς προσδώσει μοι σπλάγχνων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὐ γὰρ οἷόν τε
ἡμῖν προσδιδόναι, πρὶν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

ναὶ πρὸς τῶν γονάτων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἄλλως ὦ τᾶν ἱκετεύεις·
οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τρηχὺν ἐχῖνον.
ἄγε δὴ θεαταὶ δεῦρο συσπλαγχνεύετε
μετὰ νῷν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

τί δ' ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

σὺ τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

οὔ τοι μὰ τὴν γῆν ταῦτα κατέδεσθον μόνω,
ἀλλ' ἁρπάσομαι σφῷν αὐτά· κεῖται δ' ἐν μέσῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὦ παῖε παῖε τὸν Βάκιν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ

μαρτύρομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

κἄγωγ' ὅτι τένθης εἶ σὺ κἀλαζὼν ἀνήρ.
παῖ' αὐτὸν ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα.

ΟΙΚΕΤΗΣ

σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κῳδίων,
ἁλάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
οὐ καταβαλεῖς τὰ κῴδι' ὦ θυηπόλε;
ἤκουσας; ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ Ὠρεοῦ.
οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον;

ΧΟΡΟΣ

ἥδομαί γ' ἥδομαι
κράνους ἀπηλλαγμένος
τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,
ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλ-
κων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων,
ἐκκέας τῶν ξύλων ἅττ' ἂν ᾖ

1127—1158=1159—1190

δανότατα τοῦ θέρους
ἐκπεπρισμένα,
κἀνθρακίζων τοὐρεβίνθου
τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
χἄμα τὴν Θρᾷτταν κυνῶν
τῆς γυναικὸς λουμένης.
οὐ γὰρ ἔσθ' ἥδιον ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψακάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα,
εἰπέ μοι τί τηνικαῦτα δρῶμεν ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφευε τῶν φασήλων ὦ γύναι τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μῖξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον.
κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω·
ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον καὶ λαγῷα τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα κἀκυδοιδόπα·
ὧν ἔνεγκ' ὦ παῖ τρί' ἡμῖν, ἓν δὲ δοῦναι τῷ πατρί·
μυρρίνας τ' αἴτησον ἐξ Ἀρχινάδου τῶν καρπίμων·
χἄμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος κὠφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρώματα.
ἡνίκ' ἂν δ' ἀχέτας
ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον,
διασκοπῶν ἥδομαι
τὰς λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἤ-
δη (τὸ γὰρ φῖτυ πρῷον φύσει),
τόν τε φήληχ' ὁρῶν οἰδάνοντ'·
εἶθ' ὁπόταν ᾖ πέπων,
ἐσθίω κἀπέχω
χἄμα φήμ', ὧραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·
κᾆτα γίγνομαι παχὺς

τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων
τρεῖς λόφους ἔχοντα καὶ φοινικίδ᾽ ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα σαρδιανικόν·
ἢν δέ που δέῃ μάχεσθ᾽ ἔχοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ᾽ αὐτὸς βέβαπται βάμμα κυζικηνικόν·
κᾆτα φεύγει πρῶτος ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ᾽ ἕστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκ᾽ ἂν δ᾽ οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν τοὺς δ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. αὔριον δ᾽ ἔσθ᾽ ἡ ᾽ξοδος·
τῷ δὲ σιτί᾽ οὐκ ἐώνητ᾽· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών·
εἶτα προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος
εἶδεν αὑτόν, κἀπορῶν θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν.
ταῦτα δ᾽ ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι, τοὺς δ᾽ ἐξ ἄστεως
ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψάσπιδες.
ὧν ἔτ᾽ εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ γὰρ δή μ᾽ ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες
ἐν μάχῃ δ᾽ ἀλώπεκες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἰοὺ ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ᾽ ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ᾽ ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ᾽ ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελός ἐστ᾽ αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ᾽ ἐπιφόρει τοὺς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας
καὶ τῶν λαγῴων πολλὰ καὶ τοὺς κολλάβους.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ

ποῦ ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀναβράττω κίχλας.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ

ὦ φίλτατ᾽ ὦ Τρυγαῖ᾽ ὅσ᾽ ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ᾽ ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου,
νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ·
ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους ἐς τοὺς ἀγρούς.
ἀλλ᾽ ὦ Τρυγαῖε τῶν δρεπάνων τε λάμβανε

καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου·
ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα κἀκερδάναμεν
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν ἐς τοὺς γάμους.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἴθι νυν καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ' εἴσιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

οἴμ' ὡς προθέλυμνόν μ' ὦ Τρυγαῖ' ἀπώλεσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τί δ' ἔστιν ὦ κακόδαιμον; οὔ τί που λοφᾷς;

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουὶ καὶ τοῦ δορυξοῦ 'κεινουί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

αὐτὸς σὺ τί δίδως;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι.
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολύν,
δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας·
κρεῖττον γὰρ ὦ τᾶν ἐστὶν ἢ μηδὲν λαβεῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀπόφερ' ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
τριχορρυεῖτον, οὐδέν ἐστον τὼ λόφω.
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει
ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἱρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας·
ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

παῦσαι 'φυβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασιν.

ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳί. 1

τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων
τρεῖς λόφους ἔχοντα καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα σαρδιανικόν·
ἢν δέ που δέῃ μάχεσθ' ἔχοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα κυζικηνικόν·
κᾆτα φεύγει πρῶτος ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ' ἕστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκ' ἂν δ' οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. αὔριον δ' ἔσθ' ἡ 'ξοδος·
τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών·
εἶτα προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος
εἶδεν αὑτόν, κἀπορῶν θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν.
ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι, τοὺς δ' ἐξ ἄστεως
ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψάσπιδες.
ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ γὰρ δή μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἰοὺ ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ' ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελός ἐστ' αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ' ἐπιφόρει τοὺς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας
καὶ τῶν λαγῴων πολλὰ καὶ τοὺς κολλάβους.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ

ποῦ ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀναβράττω κίχλας.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ

ὦ φίλτατ' ὦ Τρυγαῖ' ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου,
νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ·
ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους ἐς τοὺς ἀγρούς.
ἀλλ' ὦ Τρυγαῖε τῶν δρεπάνων τε λάμβανε

καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου·
ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα κἀκερδάναμεν
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν ἐς τοὺς γάμους.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἴθι νυν καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ' εἴσιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

οἴμ' ὡς προθέλυμνόν μ' ὦ Τρυγαῖ' ἀπώλεσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τί δ' ἔστιν ὦ κακόδαιμον; οὔ τί που λοφᾷς;

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουὶ καὶ τοῦ δορυξοῦ 'κεινουί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

αὐτὸς σὺ τί δίδως;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι.
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολύν,
δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας·
κρεῖττον γὰρ ὦ τᾶν ἐστὶν ἢ μηδὲν λαβεῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀπόφερ' ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
τριχορρυεῖτον, οὐδέν ἐστον τὼ λόφω.
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει
ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὗτος μὲν οὔ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας·
ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

παῦσαι 'φυβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασιν.

ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳί. 1218

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὡδὶ παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ποίᾳ δ' ἀποψήσει ποτ' ὠμαθέστατε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τηδὶ διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμιᾶς
καὶ τῇδ'.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἅμ' ἀμφοῖν δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἔγωγε νὴ Δία,
ἵνα μή γ' ἁλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἔγωγε νὴ Δί' ὦπίτριπτ'. οἴει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλιῶν δραχμῶν;

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἴθι δὴ 'ξένεγκε τἀργύριον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' ὦγαθὲ
θλίβει τὸν ὄρρον. ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

τί δ' ἆρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι,
ἣν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἑξήκοντ' ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

οἴμοι καταγελᾷς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον,
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάστιγγα πρόσθες, καὖτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον ὥς μ' ἀπώλεσας,

ὅτ᾽ ἀντέδωκ᾽ ἐγὼ ᾽ντὶ τῶνδε μνᾶν ποτέ·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὔτ᾽ ὠνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις·
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

οἴμ᾽ ὦ κρανοποί᾽ ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἀλλὰ τί
ἔτ᾽ ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃ λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὔτ᾽ ἀποδώσεται πολύ.

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ

ἀπίωμεν ὦ δορυξέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μηδαμῶς γ᾽, ἐπεὶ
τούτῳ γ᾽ ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ᾽ ὠνήσομαι.

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ

πόσον δίδως δῆτ᾽;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εἰ διαπρίσειεν δίχα,
λάβοιμ᾽ ἂν αὔτ᾽ ἐς χάρακας ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ

ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν ὦ τᾶν ἐκποδών.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

νὴ τὸν Δί᾽, ὡς τὰ παιδί᾽ ἤδη ᾽ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ᾽, ἵνα
ἅττ᾽ ᾄσεται προαναβάληταί μοι δοκεῖν.
ἀλλ᾽ ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ᾽ ἐμὲ στὰν πρότερον ἀναβαλοῦ ᾽νθαδί.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ

νῦν αὖθ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

παῦσαι
ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ᾽ ὦ τρισκακόδαιμον
εἰρήνης οὔσης· ἀμαθές γ᾽ εἶ καὶ κατάρατον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὡδὶ παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ποίᾳ δ' ἀποψήσει ποτ' ὠμαθέστατε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

τῃδὶ διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμιᾶς
καὶ τῇδ'.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἅμ' ἀμφοῖν δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἔγωγε νὴ Δία,
ἵνα μή γ' ἁλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἔγωγε νὴ Δί' ὠπίτριπτ'. οἴει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλιῶν δραχμῶν;

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἴθι δὴ 'ξένεγκε τἀργύριον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' ὠγαθὲ
θλίβει τὸν ὄρρον. ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

τί δ' ἆρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι,
ἣν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἑξήκοντ' ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

οἴμοι καταγελᾷς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον,
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάστιγγα πρόσθες, καὐτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον ὥς μ' ἀπώλεσας,

ὅτ᾽ ἀντέδωκ᾽ ἐγὼ ᾽ντὶ τῶνδε μνᾶν ποτέ·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὔτ᾽ ὠνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις·
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

οἴμ᾽ ὦ κρανοποί᾽ ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.

ΟΠΛΩΝ ΚΑΠΗΛΟΣ

ἀλλὰ τί
ἔτ᾽ ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃ λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὔτ᾽ ἀποδώσεται πολύ.

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ

ἀπίωμεν ὦ δορυξέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

μηδαμῶς γ᾽, ἐπεὶ
τούτῳ γ᾽ ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ᾽ ὠνήσομαι.

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ

πόσον δίδως δῆτ᾽;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εἰ διαπρίσειεν δίχα,
λάβοιμ᾽ ἂν αὔτ᾽ ἐς χάρακας ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.

ΟΠΛΟΠΩΛΗΣ

ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν ὦ τᾶν ἐκποδών.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

νὴ τὸν Δί᾽, ὡς τὰ παιδί᾽ ἤδη ᾽ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ᾽, ἵνα
ἅττ᾽ ᾄσεται προαναβάληταί μοι δοκεῖν.
ἀλλ᾽ ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ᾽ ἐμὲ στὰν πρότερον ἀναβαλοῦ ᾽νθαδί.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ

νῦν αὖθ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

παῦσαι
ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ᾽ ὦ τρισκακόδαιμον
εἰρήνης οὔσης· ἀμαθές γ᾽ εἶ καὶ κατάρατον.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ

οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδος ἡμῖν;

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ

ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαύσει νὴ τὸν Διόνυσον
οἰμωγὰς ᾄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ

ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γάρ εἰπέ μοι οἷστισι χαίρεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί·
ἄριστον προτίθεντο καὶ ἅττ' ἥδιστα πάσασθαι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ

ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων
ἔκλυον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου κᾆτ' ἤσθιον.
ταῦτ' ᾆδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορημένοι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ

θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι,

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἄσμενοι, οἶμαι.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ

πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

κάκιστ' ἀπόλοιο παιδάριον αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ᾄδεις πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ

ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

σὺ μέντοι νὴ Δί'.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ

υἱὸς Λαμάχου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

αἰβοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης
ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπερρε καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ᾆδ' ἰών.

ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον;
ᾆσον πρὶν εἰσιέναι τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ᾄσει· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.

ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ

ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

εἰπέ μοι ὦ πόσθων, ἐς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις;

ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ

ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα,

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

κατῄσχυνας δὲ τοκῆας.
ἀλλ' εἰσίωμεν. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς
ὅτι ταῦθ' ὅσ' ᾖσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος
οὐ μὴ 'πιλάθῃ ποτ' ὢν ἐκείνου τοῦ πατρός.
ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη 'νταῦθα τῶν μενόντων
φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν, καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν.
ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετ' ὦ
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν· οὐδὲν γὰρ ὦ πονηροὶ
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἢν μή τι καὶ μασῶνται.

ΧΟΡΟΣ

ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

ἀλλ' ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες ἐμβάλλεσθε τῶν λαγῴων·
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἔστιν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρύκετ' ἢ τάχ' ὑμῖν φημι μεταμελήσειν.

ΧΟΡΟΣ

εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν
δᾷδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεὼν συγχαίρειν κἀπιχορεύειν.
καὶ τὰ σκεύη πάλιν ἐς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ὀρχησαμένους καὶ σπείσαντας καὶ Ὑπέρβολον ἐξελάσαντας,
κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν
διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν,
κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς
πάντας ὁμοίως οἶνόν τε πολύν,
σῦκά τε τρώγειν,
τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν,

καὶ τἀγαθὰ πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἀπωλέσαμεν
συλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς,
λῆξαί τ᾽ αἴθωνα σίδηρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

δεῦρ᾽ ὦ γύναι εἰς ἀγρόν,
χὤπως μετ᾽ ἐμοῦ καλὴ
καλῶς κατακείσει.
Ὑμὴν Ὑμέναι᾽ ὦ.

ΧΟΡΟΣ

ὦ τρὶς μάκαρ ὡς δικαί-
ως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.
Ὑμὴν Ὑμέναι᾽ ὦ,
Ὑμὴν Ὑμέναι᾽ ὦ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν,
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ᾽ ἀράμενοι φέρω-
μεν οἱ προτεταγμένοι
τὸν νυμφίον ὦνδρες.
Ὑμὴν Ὑμέναι᾽ ὦ,
Ὑμὴν Ὑμέναι᾽ ὦ.
οἰκήσετε γοῦν καλῶς
οὐ πράγματ᾽ ἔχοντες, ἀλ-
λὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν Ὑμέναι᾽ ὦ,
Ὑμὴν Ὑμέναι᾽ ὦ.
τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ,
τῆς δ᾽ ἡδὺ τὸ σῦκον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

φήσεις γ᾽ ὅταν ἐσθίῃς
οἶνόν τε πίῃς πολύν.
Ὑμὴν Ὑμέναι᾽ ὦ,
Ὑμὴν Ὑμέναι᾽ ὦ.
ὦ χαίρετε χαίρετ᾽ ἄν-
δρες, κἂν ξυνέπησθέ μοι
πλακοῦντας ἔδεσθε.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΑΧΑΡΝΗΣ

I

Ἐκκλησία ὑφέστηκεν Ἀθήνησιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ' ἣν πολεμοποιοῦντας τοὺς ῥήτορας καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξαπατῶντας Δικαιόπολίς τις τῶν αὐτουργῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διά τινος Ἀμφιθέου καλουμένου, σπεισαμένου κατ' ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα προσέρχονται διώκοντες ἐν χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαιόπολιν ὁρῶντες ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμιωτάτοις καταλεύσειν ὁρμῶσιν. ὃ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιξήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσασθαι, ἐφ' ᾧτ', ἂν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι, ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην αἰτεῖ πτωχικὴν στολήν. καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασι παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους περὶ τοῦ μεγαρικοῦ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δέ τινων ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ ἑτέρων ὡς τὰ δίκαια αὐτοῦ εἰρηκότος, ἐπιφανεὶς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ κατελεγχθεὶς ὁ χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν καὶ πρὸς τοὺς θεατὰς διαλέγεται περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καθ' ἑαυτὸν εἰρήνην τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία ἑαυτοῦ διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια φέρων ἐν σάκκῳ πράσιμα παραγίνεται· μετὰ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος ἐγχέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. οἷς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν συλλαβόμενος τινὰ ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιόπολις καὶ βάλλων εἰς σάκκον, τοῦτον τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ προσαγόντων αὐτῷ πλειόνων καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικοῦντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν χοῶν ἑορτῆς, τοῦτον μὲν ἄγγελος παρὰ τῶν στρατηγῶν ἥκων κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὅπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιόπολιν παρὰ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὃ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων ἐπανήκει, ὁ δὲ Δικαιόπολις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἑταίρας ἀναλύων. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ σφόδρα πεποιημένων καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυδήμου ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζονται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.

καὶ τἀγαθὰ πάνθ' ὅσ' ἀπωλέσαμεν
συλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς,
λῆξαί τ' αἴθωνα σίδηρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

δεῦρ' ὦ γύναι εἰς ἀγρόν,
χὤπως μετ' ἐμοῦ καλὴ
καλῶς κατακείσει.
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ.

ΧΟΡΟΣ

ὦ τρὶς μάκαρ ὡς δικαί-
ως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ,
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν,
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ' ἀράμενοι φέρω-
μεν οἱ προτεταγμένοι
τὸν νυμφίον ὦνδρες.
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ,
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ.
οἰκήσετε γοῦν καλῶς
οὐ πράγματ' ἔχοντες, ἀλ-
λὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ,
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ.
τοῦ μὲν μέγα καὶ παχύ,
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ

φήσεις γ' ὅταν ἐσθίῃς
οἶνόν τε πίῃς πολύν.
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ,
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ.
ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄν-
δρες, κἂν ξυνέπησθέ μοι
πλακοῦντας ἔδεσθε.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΑΧΑΡΝΗΣ

I

Ἐκκλησία ὑφέστηκεν Ἀθήνησιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ' ἣν πολεμοποιοῦντας τοὺς ῥήτορας καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξαπατῶντας Δικαιόπολίς τις τῶν αὐτουργῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διά τινος Ἀμφιθέου καλουμένου, σπεισαμένου κατ' ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα προσέρχονται διώκοντες ἐν χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαιόπολιν ὁρῶντες ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμιωτάτοις καταλεύσειν ὁρμῶσιν. ὃ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιξήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσασθαι, ἐφ' ᾧτ', ἂν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι, ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην αἰτεῖ πτωχικὴν στολήν. καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασι παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους περὶ τοῦ μεγαρικοῦ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δέ τινων ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ ἑτέρων ὡς τὰ δίκαια αὐτοῦ εἰρηκότος, ἐπιφανεὶς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ κατελεγχθεὶς ὁ χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν καὶ πρὸς τοὺς θεατὰς διαλέγεται περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καθ' ἑαυτὸν εἰρήνην τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία ἑαυτοῦ διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια φέρων ἐν σάκκῳ πράσιμα παραγίνεται· μετὰ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος ἐγχέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. οἷς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν συλλαβόμενος τινὰ ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιόπολις καὶ βάλλων εἰς σάκκον, τοῦτον τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ προσαγόντων αὐτῷ πλειόνων καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικοῦντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν χοῶν ἑορτῆς, τοῦτον μὲν ἄγγελος παρὰ τῶν στρατηγῶν ἥκων κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὅπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιόπολιν παρὰ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὃ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων ἐπανήκει, ὁ δὲ Δικαιόπολις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἑταίρας ἀναλύων. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ σφόδρα πεποιημένων καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυδήμου ἄρχοντος ἐν ληναίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζονται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.

II

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

Ἐκκλησίας οὔσης παραγίνονταί τινες
πρέσβεις παρὰ Περσῶν καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν,
οἳ μὲν στρατιὰν ἄγοντες οἳ δὲ χρυσίον,
παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων τε μετὰ τούτους τινὲς
σπονδὰς φέροντες, οὓς Ἀχαρνεῖς οὐδαμῶς
εἴασαν ἀλλ' ἐξέβαλον, ὧν καθάπτεται
σκληρῶς ὁ ποιητής, αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε
μεγαρικὸν ἱκανῶς φησι καὶ τὸν Περικλέα,
οὐ τὸν Λάκωνα, τῶνδε πάντων αἴτιον ...
σπονδὰς λύσιν τε τῶν ἐφεστώτων κακῶν.

ΙΠΠΗΣ

I

Τὸ δρᾶμα τῶν Ἱππέων ποιεῖται εἰς Κλέωνα τὸν τῶν Ἀθηναίων δημαγωγόν. ὑπόκειται δὲ ὡς Παφλαγὼν νεώνητος δουλεύων τῷ Δήμῳ καὶ προαγόμενος παρ' αὐτῷ περιττότερον. ἐπιτιθεμένων δὲ αὐτῷ δυοῖν τοῖν ὁμοδούλοιν καὶ κατά τινα λόγια πονηρίᾳ διάσημον ἀλλαντοπώλην Ἀγοράκριτον ἐπαγόντοιν, ὡς ἐπιτροπεύσῃ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναίων Ἱππεῖς συλλαβόντες ἐν χοροῦ σχήματι παραφαίνονται· ὑφ' ὧν προπηλακιζόμενος ὁ Κλέων ἀγανακτεῖ, καὶ διενεχθεὶς ἱκανῶς περὶ τοῦ ἀνώτερος εἶναι τῶν ἐναντιουμένων, σφᾶς ὡς συνομωμοκότας κατὰ τῆς πόλεως (διαβαλῶν) πρὸς τὴν βουλὴν ἵεται· διώξαντος δὲ καὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου κατὰ πόδας, οἱ Ἱππεῖς περί τε τοῦ ποιητοῦ τινα καὶ τῶν προγόνων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συγκινδυνευόντων σφίσιν ἐπὶ ταῖς μάχαις ἵππων, πρὸς τοὺς πολίτας ἁδροτέρως διαλέγονται. ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης περιγεγενημένος ἐν βουλῇ μάλα γελοίως τοῦ Κλέωνος, καὶ λοιδορούμενος αὖθις αὐτῷ προσέρχεται· ἐκκαλεσαμένου δὲ τοῦ Κλέωνος τὸν Δῆμον, προσελθὼν οὗτος διαφερομένων ἀκροᾶται. λόγων δὲ πολλῶν γενομένων κατὰ τοῦ Κλέωνος, τοῦ Ἀγορακρίτου μάλ' ἐντέχνως τοῖς ἐπινοήμασι καὶ ταῖς θωπείαις καὶ προσέτι ταῖς ἐκ τῶν λογίων ὑπερβολαῖς κρατοῦντος, κατὰ μικρὸν τοῖς λόγοις ὁ Δῆμος συνεφέλκεται. δείσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος κἀπὶ τὸ ψωμίζειν τὸν Δῆμον ὁρμήσαντος, ἀντιψωμίζειν ἅτερος ἐγχειρεῖ. καὶ τέλος τοῦ Δήμου τὴν ἑκατέρου κίστην συνέντος, εἶτα τῆς μὲν κενῆς τῆς δὲ τοῦ Κλέωνος μεστῆς εὑρεθείσης, ἐλεγχθεὶς αὐτὸς ὡς περιφανῶς τὰ τοῦ Δήμου κλέπτων, εἴκει θατέρῳ τῆς ἐπιτροπείας. μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸν Δῆμον ἀφεψήσαντος, εἶτα νεώτερον ἐξ αὐτῆς γεγονότα ἐς τοὐμφανὲς προάγοντος, Κλέων περικείμενος τὴν Ἀγορακρίτου σκευὴν ἐπὶ παραδειγματισμῷ διὰ μέσης πόλεως ἀλλαντοπωλῶν ἀνὰ μέρος, καὶ τῇ τέχνῃ χρησάμενος

πέμπεται, καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῷ ἀλλαντοπώλῃ παραδίδοται. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν καλῶς πεποιημένων.

II

Ὁ σκοπὸς αὐτῷ πρὸς τὸ καθελεῖν Κλέωνα. οὗτος γὰρ βυρσοπώλης ὢν ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως τοιαύτης. Ἀθηναῖοι πόλιν Πύλον, λεγομένην Σφακτηρίαν, ἐπολιόρκουν διὰ Δημοσθένους στρατηγοῦ καὶ Νικίου· ὧν στρατηγῶν χρονισάντων ἐδυσχέραινον οἱ Ἀθηναῖοι. καὶ εἰς ἐκκλησίαν συνελθόντων αὐτῶν καὶ ἀδημονούντων Κλέων τις βυρσοπώλης ἀναστὰς ὑπέσχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ὑπεναντίους εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν, εἰ στρατηγὸς αἱρεθείη· ὅπερ καὶ γέγονε. κατὰ τὰς ὑποσχέσεις οὖν ἐστρατήγει κυκῶν τὴν πόλιν. ἐφ' οἷς μὴ ἐνεγκὼν Ἀριστοφάνης καθίησι τὸ τῶν Ἱππέων δρᾶμα δι' αὐτοῦ, ἐπεὶ τῶν σκευοποιῶν οὐδεὶς ἐπλάσατο τὸ τοῦ Κλέωνος πρόσωπον διὰ φόβον. καὶ τὰ μὲν πρῶτα κύπτει φοβούμενος· εἶτα προφανεὶς αὐτὸς ἀνεδίδαξε τὸ δρᾶμα.

ἔοικεν ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένης, ὃς ἐκεκμήκει περὶ τὴν Πύλου πολιορκίαν, ἀφῃρέθη δὲ τὴν στρατηγίαν ὑπὸ Κλέωνος, ὑποσχομένου τότε τοῖς Ἀθηναίοις παραστήσασθαι τὴν Πύλον εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν· ὃ καὶ κατώρθωσε διὰ τὸ πλεῖστα τῆς ἁλώσεως προπεπονῆσθαι Δημοσθένει. ἔοικε δὲ ὡς ἐπὶ οἰκίας δεσποτικῆς ποιεῖσθαι τὸν λόγον. εἴη δ' ἂν δεσπότης ὁ Δῆμος, οἰκία ἡ πόλις. οἰκέται δὲ δύο τοῦ Δήμου προλογίζουσι κακῶς πάσχοντες ὑπὸ Κλέωνος. ὁ δὲ χορὸς ἐκ τῶν ἱππέων ἐστίν, οἳ καὶ ἐζημίωσαν τὸν Κλέωνα πέντε ταλάντοις ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἁλόντα. λέγουσι δὲ τῶν οἰκετῶν τὸν μὲν εἶναι Δημοσθένην τὸν δὲ Νικίαν, ἵνα ὦσι δημηγόροι οἱ δύο.

ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς λήναια δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος ἐνίκα, δεύτερος Κρατῖνος Σατύροις, τρίτος Ἀριστομένης Ὑλοφόροις.

ἰστέον ὅτι εἰς τέτταρα μέρη διῄρητο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἰς ἱππέας εἰς ζευγίτας καὶ εἰς θῆτας.

III

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

Παράγει τινὰ Κλέωνα τὸν καλούμενον
Παφλαγόνα, κἄτι βυρσοπώλην πικρότατα
κατεσθίοντά πως τὰ κοινὰ χρήματα,
καὶ παραλογισμῷ διαφέροντ' ἐρρωμένως
ἀλλαντοπώλην τιν' εὐθέως σκατοφάγον
πεισθέντ' ἐπιτίθεσθαι σὺν ἱππεῦσίν τισιν
ἐν τῷ χορῷ παροῦσι τῇ τῶν πραγμάτων
ἀρχῇ, Κλέωνός τ' ἐν μέσῳ κατηγορεῖν.
ἐγένετο τοῦτ'· ἐξέπεσεν ὁ Κλέων παγκάκως,
ὁ δὲ σκατοφάγος ἔτυχε προεδρίας καλῆς.

8. φέρειν: an ἂν φέρειν?

ΝΕΦΕΛΑΙ

I

Τὸ δρᾶμα τὸ τῶν Νεφελῶν κατὰ Σωκράτους γέγραπται τοῦ φιλοσόφου ἐπίτηδες ὡς κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθήνησι, τῶν κωμικῶν πρὸς τοὺς φιλοσόφους ἐχόντων τινὰ ἀντιλογίαν· οὐχ ὥς τινες δι' Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων βασιλέα, ὅτι προὔκρινεν αὐτὸν Ἀριστοφάνους. ὁ χορὸς δὲ ὁ κωμικὸς εἰσήγετο ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ τῷ νῦν λεγομένῳ λογείῳ. καὶ ὅτε μὲν πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διελέγετο, πρὸς τὴν σκηνὴν ἀφεώρα, ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτῶν τοὺς ἀναπαίστους διεξῄει, πρὸς τὸν δῆμον ἀπεστρέφετο· καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο στροφή. ἦν δὲ τὰ ἰαμβεῖα τετράμετρα. εἶτα τὴν ἀντίστροφον ἀποδόντες, πάλιν τετράμετρα ἐπέλεγον ἴσων στίχων. ἦν δὲ περὶ τὸ πλεῖστον ις'. ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα ἐπιρρήματα. ἡ δὲ ὅλη πάροδος τοῦ χοροῦ ἐκαλεῖτο παράβασις. Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν

ἦν μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος ἡμᾶς
ἠνάγκαζε λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι.

II

Φασὶ τὸν Ἀριστοφάνην γράψαι τὰς Νεφέλας ἀναγκασθέντα ὑπὸ Ἀνύτου καὶ Μελήτου, ἵνα διασκέψαιντο ποῖοί τινες εἶεν Ἀθηναῖοι κατὰ Σωκράτους ἀκούοντες. ηὐλαβοῦντο γάρ, ὅτι πολλοὺς εἶχεν ἐραστὰς καὶ μάλιστα τοὺς περὶ Ἀλκιβιάδην, οἳ καὶ ἐπὶ τοῦ δράματος τούτου μηδὲ νικῆσαι ἐποίησαν τὸν ποιητήν. ὁ δὲ πρόλογός ἐστι τῶν Νεφελῶν ἁρμοδιώτατα καὶ δεξιώτατα συγκείμενος. πρεσβύτης γάρ ἐστιν ἄγροικος ἀχθόμενος παιδὶ ἀστικοῦ φρονήματος γέμοντι καὶ τῆς εὐγενείας εἰς πολυτέλειαν ἀπολελαυκότι. ἡ γὰρ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία, ὅθεν ἦν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὁ μειρακίσκος, ἐξ ἀρχῆς, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνῃρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπίασι τὰς δὲ Πυθοῖ ἐνίας δὲ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ καὶ ἐν ἄλλοις ἀγῶσιν. εὐδοκιμοῦσαν οὖν ὁρῶν ὁ νεανίσκος ἀπέκλινε πρὸς τὸ ἦθος τῶν πρὸς μητρὸς προγόνων.

III

Πρεσβύτης τις Στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καταπονούμενος διὰ τὴν ἱπποτροφίαν τοῦ παιδὸς δεῖται τούτου, φοιτήσαντα ὡς τὸν Σωκράτην μαθεῖν τὸν ἥττονα λόγον, εἴ πως δύναιτο τὰ ἄδικα λέγων ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοὺς χρήστας νικᾶν καὶ μηδενὶ τῶν δανειστῶν μηδὲν ἀποδοῦναι. οὐ βουλομένου δὲ τοῦ μειρακίσκου διαγνοὺς αὐτὸς ἐλθὼν μανθάνειν, μαθητὴν τοῦ Σωκράτους ἐκκαλέσας τινὰ διαλέγεται· ἐκκυκληθείσης δὲ τῆς διατριβῆς οἵ τε μαθηταὶ κύκλῳ καθήμενοι πιναροὶ συνορῶνται καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰωρούμενος καὶ

ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. μετὰ ταῦτα τελεῖ παραλαβὼν τὸν πρεσβύτην, καὶ τοὺς νομιζομένους παρ' αὐτῷ θεούς, Ἀέρα προσέτι δὲ καὶ Αἰθέρα καὶ Νεφέλας κατακαλεῖται. πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν εἰσέρχονται Νεφέλαι ἐν σχήματι χοροῦ καὶ φυσιολογήσαντος οὐκ ἀπιθάνως τοῦ Σωκράτους ἀποκαταστᾶσαι πρὸς τοὺς θεατὰς περὶ πλειόνων διαλέγονται. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν πρεσβύτης διδασκόμενος ἐν τῷ φανερῷ τινὰ τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ· καὶ ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀμαθίαν ἐκ τοῦ φροντιστηρίου ἐκβάλλεται ἄγων πρὸς βίαν τὸν υἱὸν συνίστησι τῷ Σωκράτει. τούτου δὲ ἐξαγαγόντος αὐτῷ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἄδικον καὶ τὸν δίκαιον λόγον, διαγωνισθεὶς ὁ ἄδικος πρὸς τὸν δίκαιον λόγον, καὶ παραλαβὼν αὐτὸν ὁ ἄδικος λόγος ἐκδιδάσκει. κομισάμενος δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐκπεπονημένον ἐπηρεάζει τοῖς χρήσταις καὶ ὡς κατωρθωκὼς εὐωχεῖ παραλαβών. γενομένης δὲ περὶ τὴν εὐωχίαν ἀντιλογίας πληγὰς λαβὼν ὑπὸ τοῦ παιδὸς βοὴν ἵστησι, καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν ἀντιτύπτεσθαι, ὑπεραλγῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν σύγκρουσιν ὁ γέρων κατασκάπτει καὶ ἐμπίπρησι τὸ φροντιστήριον τῶν Σωκρατικῶν. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πάνυ δυνατῶς πεποιημένων.

IV

Πατὴρ τὸν υἱὸν σωκρατίζειν βούλεται·
καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ψυχρολογίας διατριβὴ
ἱκανή, λόγων ἀπόνοια πρὸς τοὐναντίον,
χορὸν δὲ Νεφελῶν ὡς ἐπωφελῆ λέγων,
καὶ τὴν ἀσέβειαν Σωκράτους διεξιών.
ἄλλαι θ' ὑπ' ἀνδρὸς .. κατηγορίαι πικραί,
καὶ τῶν μαθητῶν εἰς πατραλοίας ἐκτόπως.
εἶτ' ἐμπυρισμὸς τῆς σχολῆς τοῦ Σωκράτους.
τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο τῆς ὅλης ποιήσεως
κάλλιστον εἶναί φησι καὶ τεχνικώτατον.

V

Αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐν ἄστει ἐδιδάχθησαν ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου, ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνῃ, Ἀμειψίας δὲ Κόννῳ. διόπερ Ἀριστοφάνης διαρριφθεὶς παραλόγως ᾠήθη δεῖν ἀναδιδάξαι τὰς δευτέρας καὶ ἀπομέμφεσθαι τὸ θέατρον. ἀποτυχὼν δὲ πολὺ μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα οὐκέτι τὴν διασκευὴν εἰσήγαγεν. αἱ δὲ δεύτεραι Νεφέλαι ἐπὶ Ἀμεινίου ἄρχοντος.

VI

Τοῦτο ταὐτόν ἐστι τῷ προτέρῳ. διεσκεύασται δὲ ἐπὶ μέρους ὡς ἂν δὴ ἀναδιδάξαι μὲν αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ προθυμηθέντος, οὐκέτι δὲ τοῦτο δι' ἥν ποτε αἰτίαν ποιήσαντος. καθόλου μὲν οὖν σχεδὸν παρὰ

27. 28. de his versibus v. Hist. crit. Com. gr. p. 48.

ΝΕΦΕΛΑΙ

I

Τὸ δρᾶμα τὸ τῶν Νεφελῶν κατὰ Σωκράτους γέγραπται το[illegible] σόφου ἐπίτηδες ὡς κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθήνησ[illegible] κωμικῶν πρὸς τοὺς φιλοσόφους ἐχόντων τινὰ ἀντιλογίαν· τινες δι' Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων βασιλέα, ὅτι προὔκρινει Ἀριστοφάνους. ὁ χορὸς δὲ ὁ κωμικὸς εἰσήγετο ἐν τῇ ὀρχήσ[illegible] νῦν λεγομένῳ λογείῳ. καὶ ὅτε μὲν πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς δι[illegible] πρὸς τὴν σκηνὴν ἀφεώρα, ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτ[illegible] ἀναπαίστους διεξῄει, πρὸς τὸν δῆμον ἀπεστρέφετο· καὶ τοῦτο στροφή. ἦν δὲ τὰ ἰαμβεῖα τετράμετρα. εἶτα τὴν ἀντίστροφ[illegible] δόντες, πάλιν τετράμετρα ἐπέλεγον ἴσων στίχων. ἦν δὲ πλεῖστον ις'. ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα ἐπιρρήματα. ἡ δὲ ὅλη τοῦ χοροῦ ἐκαλεῖτο παράβασις. Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν

ἦν μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος ἡμ[illegible]
ἠνάγκαζε λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι.

II

Φασὶ τὸν Ἀριστοφάνην γράψαι τὰς Νεφέλας αναγ[illegible] ὑπὸ Ἀνύτου καὶ Μελήτου, ἵνα διασκέψαιντο ποῖοί τινες ε[illegible] ναῖοι κατὰ Σωκράτους ἀκούοντες. ηὐλαβοῦντο γάρ, ὅτι εἶχεν ἐραστὰς καὶ μάλιστα τοὺς περὶ Ἀλκιβιάδην, οἳ καὶ ἐπὶ [illegible]ματος τούτου μηδὲ νικῆσαι ἐποίησαν τὸν ποιητήν. ὁ δὲ [illegible] ἐστι τῶν Νεφελῶν ἁρμοδιώτατα καὶ δεξιώτατα συγκείμενος. [illegible]της γάρ ἐστιν ἄγροικος ἀχθόμενος παιδὶ ἀστικοῦ φρονήματο[illegible] καὶ τῆς εὐγενείας εἰς πολυτέλειαν ἀπολελαυκότι. ἡ γὰρ τῶν [illegible]νιδῶν οἰκία, ὅθεν ἦν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὁ μειρακίσκος, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνῃρη[illegible] τὰς μὲν Ὀλυμπίασι τὰς δὲ Πυθοῖ ἐνίας δὲ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέ[illegible] ἄλλοις ἀγῶσιν. εὐδοκιμοῦσαν οὖν ὁρῶν ὁ νεανίσκος ἀπέκλ[illegible] τὸ ἦθος τῶν πρὸς μητρὸς προγόνων.

III

Πρεσβύτης τις Στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καταπονούμ[illegible] ἱπποτροφίαν τοῦ παιδὸς δεῖται τούτου, φοιτήσαντα ὡ[illegible] την μαθεῖν τὸν ἥττονα λόγον, εἴ πως δύναιτο τὰ ἄδικα δικαστηρίῳ τοὺς χρήστας νικᾶν καὶ μηδενὶ τῶν δανειστῶ[illegible] δοῦναι. οὐ βουλομένου δὲ τοῦ μειρακίσκου διαγνοὺς [illegible] μανθάνειν, μαθητὴν τοῦ Σωκράτους ἐκκαλέσας τινὰ δια[illegible] κυκληθείσης δὲ τῆς διατριβῆς οἵ τε μαθηταὶ κύκλῳ καθήμ[illegible] συνορῶνται καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰωρ[illegible]

[illegible]

…ῶν θανατικῶν μηδὲν ἀπο…γεται αὐτό. καὶ μὴ δυνά…ποστρέψας δὲ καὶ τῷ υἱῷ …καλέσας τὸν δίκαιον λόγον …σθαι, διδάσκει ἐκεῖνον τὸν …ἐβούλετο ὁ πατὴρ καὶ τὴν …ν πατέρα αὐτὸν [illegible]. …ἀπελθὼν κατακαίει τὸ …ν τῆς ἀσεβείας τοῦ παιδὸς …ς ὡς ἀσεβοῦς καὶ ξένους …ηθείς. Διαγράφεται δὲ Νε…λῶν ὁμιλῶν Σωκράτει, δι…ρεῖ. ὁ γὰρ Ἄνυτος καὶ Μέ… ἄλλως βλάψαι ἢ γραψ… ἀργύριον διδάσκειν [illegible] …ν γράψαι. τὰ δὲ [illegible] …κράτους, Σωκράτης, [illegible] Πασίας δανειστής, μάρτυς.

[illegible]

…κίας εὐγενείας πολυτέλειαν …καλώσαντι, καὶ μάλιστα εἰς …ν οἰκίᾳ ὅθεν ἦν τὸ πρὸς μη…σιν Ἡρόδοτος, ἱπποτρόφος … τὰς μὲν Ὀλυμπίασι τὰς δὲ … ἄλλας ἐν ἄλλοις. εὐδοκι…ρὸς τὸ ἦθος τῶν πρὸς μητρὸς … ὑπὸ τῶν χρεῶν καταπονού…ν βούλεται προσαγαγεῖν τῷ …αχθείη τὸν ἄδικον λόγον, ὡς

πᾶν μέρος γεγενημένη διόρθωσις. τὰ μὲν γὰρ περιῄρηται, τὰ δὲ παραπέπλεκται καὶ ἐν τῇ τάξει καὶ ἐν τῇ τῶν προσώπων διαλλαγῇ μετεσχημάτισται. τὰ δὲ ὁλοσχεροῦς τῆς διασκευῆς [τοιαῦτα ὄντα] τετύχηκεν, αὐτίκα ἡ μὲν παράβασις τοῦ χοροῦ ἤμειπται, καὶ ὅπου ὁ δίκαιος λόγος πρὸς τὸν ἄδικον λαλεῖ, καὶ τελευταῖον ὅπου καίεται ἡ διατριβὴ Σωκράτους.

VII

Τὴν μὲν κωμῳδίαν καθῆκε κατὰ Σωκράτους ὡς τοιαῦτα νομίζοντος, καὶ Νεφέλας καὶ Ἀέρα καὶ τί γὰρ ἀλλ' ἢ ξένους εἰσάγοντος δαίμονας. χορῷ δὲ ἐχρήσατο Νεφελῶν πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς κατηγορίαν, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ἐπεγράφη. διτταὶ δὲ φέρονται Νεφέλαι. οἱ δὲ κατηγορήσαντες Σωκράτους Μέλητος καὶ Ἄνυτος.

VIII

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

Ἄνυτος καὶ Μέλητος Σωκράτει τῷ Σωφρονίσκου βασκήναντες καὶ αὐτὸν μὴ δυνάμενοι βλάψαι ἀργύριον ἱκανὸν Ἀριστοφάνει δεδώκασιν, ἵνα δρᾶμα κατ' αὐτοῦ συστήσηται. καὶ ὃς πεισθεὶς γέροντά τινα Στρεψιάδην καλούμενον ἐπλάσατο ὑπὸ χρεῶν πιεζόμενον, ἃ δὴ ἀνηλώκει περὶ τὴν τοῦ παιδὸς Φειδιππίδου ἱπποτροφίαν. οὕτω δὲ τούτων ἐχόντων, μὴ ἔχων ὁ Στρεψιάδης τί ποιήσει περὶ τὰ χρέα, βουλεύεται προσαγαγεῖν τῷ Σωκράτει τὸν ἑαυτοῦ παῖδα, ἵνα παρ' αὐτοῦ τὸν ἄδικον μάθῃ λόγον, καὶ οὕτω τοὺς δανειστὰς ἀποκρούσηται. Φειδιππίδης μὲν οὖν, πολλὰ δεηθέντος τοῦ πατρός, προσελθεῖν οὐκ ἐπείσθη· ἀποτυχὼν δὲ ὁ πρεσβύτης τῆς ἐπ' ἐκείνου ἐλπίδος καὶ οὐκ ἔχων ὅστις καὶ γένηται, εἰς δεύτερον εἶδε πλοῦν. οὐδὲν γὰρ τῆς ἡλικίας φροντίσας οὐδ' ἐνθυμηθεὶς εἴ τισιν ἄτοπος δόξειεν ἀνὴρ ἐπὶ γήραος οὐδῷ μανθάνειν καθάπερ κομιδῇ νέος ἀρχόμενος, ἀλλ' εἰς ἓν ἀφεωρακὼς μόνον ἐκεῖνο, ἐὰν ἄρα οἷός τε γένηται τοὺς δανειστὰς διὰ πειθοῦς ἀποστερῆσαι τὰ χρήματα, αὐτὸς πρόσεισι τῷ Σωκράτει. οὐκ ἔχων δὲ ὑπηρετοῦντα τῇ βουλήσει τὸν νοῦν, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν οἷς ἐμάνθανεν, οἷος καὶ πρὶν τῆς παιδείας ἐφῆφθαι, αὐτὸς μὲν ἀπέγνω παιδεύεσθαι, προσελθὼν δὲ τῷ παιδὶ καὶ αὖθις πολλαῖς πέπεικε ταῖς δεήσεσιν ἕνα τῶν Σωκράτους ὁμιλητῶν γενέσθαι. ὃ δὲ καὶ γέγονε καὶ μεμάθηκε. συνίσταται δὲ τὸ δρᾶμα ἐκ χοροῦ Νεφελῶν. ἔχει δὲ κατηγορίαν τοῦ Σωκράτους, ὅτι τοὺς συνήθεις θεοὺς ἀφεὶς καινὰ ἐνόμιζε δαιμόνια, Ἀέρα καὶ Νεφέλας καὶ τὰ τοιαῦτα.

VIIII

Πρεσβύτης τις Στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καταπονούμενος διὰ τὴν ἱπποτροφίαν τοῦ παιδὸς δεῖται τούτον φοιτήσαντα εἰς τὸν Σωκράτην

μαθεῖν τὸν ἄδικον λόγον, ὅπως μηδενὶ τῶν δανειστῶν μηδὲν ἀποδώσει. μὴ βουλομένου δὲ τοῦ παιδὸς εἰσέρχεται αὐτός. καὶ μὴ δυνάμενος μαθεῖν διὰ τὸ γῆρας ἐκδιώκεται. ὑποστρέψας δὲ καὶ τῷ υἱῷ πείσας ἤγαγεν αὐτὸν τῷ Σωκράτει, ὃς καλέσας τὸν δίκαιον λόγον καὶ ἄδικον καὶ αἵρεσιν τῷ νέῳ δοὺς ἐκλέξασθαι, διδάσκει ἐκεῖνον τὸν ἄδικον λόγον. μαθὼν δὲ ὁ υἱὸς ὅπερ ἐβούλετο ὁ πατὴρ καὶ τὴν παχύτητα ἐκείνου καταγνοὺς τύπτει τὸν πατέρα αὐτὸν ἑστιῶντα. ὁ δὲ ἀλγήσας διὰ τὴν τοῦ παιδὸς ἀσέβειαν ἀπελθὼν κατακαίει τὸ φροντιστήριον, νομίσας Σωκράτην αἴτιον τῆς ἀσεβείας τοῦ παιδὸς εἶναι. κατηγορεῖ δὲ ἐνταῦθα τοῦ Σωκράτους ὡς ἀσεβοῦς καὶ ξένους θεοὺς ἐπεισάγοντος, ἀφέντος τοὺς συνήθεις. ἐπιγράφεται δὲ Νεφέλαι, διότι παρεισάγεται χορὸς Νεφελῶν ὁμιλῶν Σωκράτει, ἃς ἐνόμιζε θεάς, ὡς Ἀριστοφάνης κατηγορεῖ. ὁ γὰρ Ἄνυτος καὶ Μέλητος φθονοῦντες Σωκράτει καὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλως βλάψαι ἢ φανερῶς κατηγορῆσαι μεγάλου ὄντος ἱκανὸν ἀργύριον δεδώκασιν Ἀριστοφάνει ταύτην τὴν κωμῳδίαν κατ' ἐκείνου γράψαι. τὰ δὲ πρόσωπα Στρεψιάδης, Φειδιππίδης, μαθητὴς Σωκράτους, Σωκράτης, χορὸς Νεφελῶν, δίκαιος λόγος, ἄδικος λόγος, Πασίας δανειστής, μάρτυς.

X

Τὸ δρᾶμα τῶν Νεφελῶν κατὰ Σωκράτους γέγραπται τοῦ φιλοσόφου ἐπίτηδες, ὡς κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθήνησι, τῶν κωμικῶν πρὸς τοὺς φιλοσόφους ἀπεχθῶς ἐχόντων. ἄλλοι δέ φασι τὸν Ἀριστοφάνην τὸ τῶν Νεφελῶν συντάξασθαι δρᾶμα ὑπὸ Ἀνύτου καὶ Μελήτου παροξυνθέντα. βουλόμενοι γὰρ οὗτοι γραφὴν ποιήσασθαι κατὰ Σωκράτους καὶ θέλοντες πεῖραν λαβεῖν τῆς τῶν Ἀθηναίων γνώμης περὶ Σωκράτους ὁποῖοί τινες ἂν φανεῖεν, κατ' αὐτοῦ γραφῆς ἐνισταμένης, πολλοὺς γὰρ εἶχεν ἐραστὰς ἐκεῖνος καὶ μάλιστα τοὺς περὶ Ἀλκιβιάδην, οἳ καὶ ἐπὶ τοῦ δράματος τούτου μηδὲ νικῆσαι ἐποίησαν τὸν ποιητήν, τούτου ἕνεκεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν τοῦ δράματος τοῦδε παρώτρυναν ποίησιν, χρήμασιν αὐτὸν ἱκανοῖς, ὡς λόγος, δεξιωσάμενοι. ἔστι δὲ ὁ τοῦ δράματος πρόλογός τε καὶ ἡ ὑπόθεσις δεξιώτατα καὶ ἁρμοδιώτατα συγκείμενα. πλάττεται γάρ τις ἄγροικος πρεσβύτης Στρεψιάδης ὄνομα ἀχθόμενος παιδὶ Φειδιππίδῃ καλουμένῳ φρονήματος γέμοντι ἀστικοῦ καὶ διὰ τὴν τῆς οἰκίας εὐγενείας πολυτέλειαν πάντα τὰ τοῖς γονεῦσι προσόντα καταναλώσαντι, καὶ μάλιστα εἰς ἱπποτροφίας. ἡ γὰρ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία ὅθεν ἦν τὸ πρὸς μητρὸς γένος τῷ μειρακίσκῳ ἐξ ἀρχῆς, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἱπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνῃρημένη τὰς νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπίασι τὰς δὲ Πυθοῖ ἐνίας δὲ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ καὶ ἄλλας ἐν ἄλλοις. εὐδοκιμοῦσαν οὖν ὁρῶν ὁ νεανίσκος ἀπέκλινε πρὸς τὸ ἦθος τῶν πρὸς μητρὸς προγόνων. ὁ πατὴρ οὖν Στρεψιάδης ὑπὸ τῶν χρεῶν καταπονούμενος διὰ τὴν τοῦ παιδὸς ἱπποτροφίαν βούλεται προσαγαγεῖν τῷ Σωκράτει τὸν παῖδα, ἵν' ὑπ' αὐτοῦ διδαχθείη τὸν ἄδικον λόγον, ὡς

ἂν ἐντεῦθεν δι' αὐτοῦ τοὺς δανειστὰς ἀποκρούσηται. δεῖται οὖν τοῦ παιδὸς πεισθῆναι τοῖς βεβουλευμένοις αὐτῷ· μὴ πεισθέντος δὲ τούτου, διαγνοὺς αὐτὸς ἐλθὼν μανθάνειν μηδεμίαν τῆς τοῦ γήρως ἡλικίας φροντίδα ποιησάμενος μηδ' ἐνθυμηθεὶς εἴ τισιν ἄτοπον δόξειεν ἀνὴρ ἐν γήραος οὐδῷ μανθάνειν καθάπερ κομιδῇ νέος ἀρχόμενος, ἀλλ' εἰς ἓν ἀφεωρακὼς μόνον ἐκεῖνο, ἐὰν ἄρα οἷός τε γένηται τοὺς δανειστὰς διὰ πειθοῦς ἀποστερῆσαι τὰ χρήματα, αὐτὸς πρόσεισι τῷ Σωκράτει, καὶ μαθητήν τινα τοῦ Σωκράτους καλέσας διαλέγεται περὶ τούτου, καὶ τῆς διατριβῆς διαλυθείσης οἱ μαθηταὶ κύκλῳ καθήμενοι πιναροὶ συνορῶνται καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰωρούμενος καὶ ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. μετὰ ταῦτα τελεῖν παραλαβὼν τὸν πρεσβύτην καὶ τοὺς νομιζομένους παρ' αὐτῷ θεοὺς παραδοῦναι Ἀέρα τε καὶ Αἰθέρα πρὸς δὲ καὶ Νεφέλας μετακαλεῖται· πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν εἰσέρχονται Νεφέλαι χοροῦ σχῆμα πληροῦσαι· καὶ φυσιολογήσαντος οὐκ ἀπιθάνως τοῦ Σωκράτους ἀποστραφεῖσαι πρὸς τοὺς θεατὰς περὶ πλειόνων διαλέγονται· μετὰ ταῦτα ὁ πρεσβύτης διδασκόμενος μὲν ἐν τῷ φανερῷ, μὴ ἔχων δ' ὑπηρετοῦντα τῇ βουλήσει τὸν νοῦν, εἰς γέλωτα κινήσας τοὺς μαθητὰς τοῦ διδασκαλείου ἐκβάλλεται καὶ προσελθὼν αὖθις τῷ παιδὶ πολλαῖς πέπεικε ταῖς δεήσεσιν ἕνα τῶν Σωκράτους ὁμιλητῶν γεγενῆσθαι. συνίστησιν οὖν αὐτὸν τῷ Σωκράτει καὶ ἐξαγαγόντος Σωκράτους ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἄδικον καὶ τὸν δίκαιον λόγον διαγωνίζονται πρὸς ἀλλήλους οἱ λόγοι καὶ νικηθεὶς ὁ ἄδικος παραλαβὼν τὸν νέον πρὸς τὸ διδάξαι καὶ ἱκανῶς ἐκδιδάσκει. ὡς οὖν ἤδη ἐκπεπονημένον κομισάμενος αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐπηρεάζει τοῖς χρήσταις καὶ ὡς κατωρθωκὼς τὸ σπουδαζόμενον εὐωχίαν συνίστησιν· ἐν ᾗ καὶ ἀντιλογίας γινομένης πληγὰς λαβὼν ὑπὸ τοῦ παιδὸς βοὴν ἵστησι. καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν τύπτεσθαι ὑπεραλγῶν τούτου χάριν κατασκάπτει καὶ ἐμπίπρησι τὸ σωκρατικὸν φροντιστήριον. ἐστὶ δὲ τὸ δρᾶμα τῶν πάνυ δυνατῶς πεποιημένων.

ΣΦΗΚΕΣ

Ι

Φιλοκλέων Ἀθηναῖος φιλόδικος ὢν τὴν φύσιν ἐφοίτα περὶ τὰ δικαστήρια συνεχῶς. Βδελυκλέων δὲ ὁ τούτου παῖς ἀχθόμενος ταύτῃ τῇ νόσῳ καὶ πειρώμενος τὸν πατέρα παύειν, ἐγκαθείρξας τοῖς οἴκοις καὶ δίκτυα περιβαλὼν ἐφύλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ ἐξόδου αὐτῷ μὴ προκειμένης ἔκραζεν. οἱ δὲ συνδικασταὶ αὐτοῦ σφηξὶν ἑαυτοὺς ἀφομοιώσαντες παρεγένοντο, βουλόμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλέπτειν τὸν συνδικαστήν· ἐξ ὧν καὶ ὁ χορὸς συνέστηκε καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' οὐδὲν ἤνυον οὐδὲ οὗτοι.

πέρας δὲ τοῦ νεανίσκου θαυμάζοντος τίνος ἕνεκα ὁ πατὴρ οὕτως ἥττηται τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτης εἶναι τὸ πρᾶγμα σπουδαῖον καὶ σχεδὸν ἀρχὴν τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπειρᾶτο τὰς ὑποψίας ἐξαιρεῖν τοῦ πράγματος νουθετῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτης μηδαμῶς νουθετούμενος οὐ μεθίει τοῦ πάθους· ἀλλ' ἀναγκάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν φιλοδικεῖν, καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖ, καὶ τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζει. καὶ δύο κύνες ἐπεισάγονται πολιτικῶς παρ' αὐτῷ κρινόμενοι· καὶ κατὰ τοῦ φεύγοντος ἐκφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλλων ἀπατηθεὶς ἄκων τὴν ἀποδικάζουσαν φέρει ψῆφον. περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινὰ τοῦ χοροῦ ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου, ὡς σφηξὶν ἐμφερεῖς εἰσὶν οἱ τοῦ χοροῦ, ἐξ ὧν καὶ τὸ δρᾶμα. οἳ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, πικρῶς ταῖς δίκαις ἐφήδρευον, ἐπεὶ δὲ γέροντες γεγόνασι, κεντοῦσι τοῖς κέντροις. ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ δράματος ὁ γέρων ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ ὕβριν τρέπεται, καὶ κρίνει αὐτὸν ὕβρεως ἀρτόπωλις· ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐλὸν καὶ ὄρχησιν τρέπεται καὶ γελωτοποιεῖ τὸ δρᾶμα.

τοῦτο τὸ δρᾶμα πεποίηται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γενομένης. πέπλασται γὰρ τὸ ὅλον. διαβάλλει δὲ Ἀθηναίους ὡς φιλοδικοῦντας, καὶ σωφρονίζει τὸν δῆμον ἀποστῆναι δικῶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δικαστὰς σφηξὶν ἀπεικάζει κέντρα ἔχουσι καὶ πλήττουσι. πεποίηται δ' αὐτῷ χαριέντως. ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου διὰ Φιλωνίδου [ἐν τῇ πθ' ὀλυμπιάδι]. δεύτερος ἦν. εἰς λήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης Προάγωνι, Λεύκων Πρέσβεσι τρίτος.

II

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

Φιλοῦντα δικάζειν πατέρα παῖς εἵρξας ἄφνω
αὐτός τ' ἐφύλαττεν ἔνδον οἰκέται θ', ὅπως
μὴ λανθάνῃ μηδ' ἐξίῃ διὰ τὴν νόσον.
ὁ δ' ἀντιμάχεται παντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ.
εἶθ' οἱ συνήθεις καὶ γέροντες, λεγόμενοι
σφῆκες, παραγίνονται βοηθοῦντες σφόδρα
ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρον ἐνιέναι τισὶ
φρονοῦντες ἱκανόν. ὁ δὲ γέρων τηρούμενος
συμπείθετ' ἔνδον διαδικάζειν καὶ βιοῦν,
ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

ΕΙΡΗΝΗ

I

Τρυγαῖος ἄγροικος πρεσβύτης Ἀθήνησιν ὀχούμενος ἐπὶ κανθάρου ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναφέρεται. γενόμενος δὲ κατὰ

τὴν τοῦ Διὸς οἰκίαν ἐντυγχάνει τῷ Ἑρμῇ, καὶ ἀκούει ὅτι μετοικισαμένων τῶν θεῶν εἰς τὰ τοῦ οὐρανοῦ ἀνωτάτω διὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀλληλοκτονίαν, ἐνοικισάμενος ὁ Πόλεμος εἰς ἄντρον τὴν Εἰρήνην εἵρξας λίθους ἐπιφορήσειε, καὶ νῦν μέλλει τὰς πόλεις ἐμβαλὼν ἐν θυείᾳ τρίβειν. καὶ μέχρι μέν τινος ἐναγώνιος γίνεται· ἐπεὶ δὲ μεταπεμπομένου τοῦ Πολέμου παρὰ Ἀθηναίων δοίδυκα Κλέωνα καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων Βρασίδαν ἑκάτεροι χρήσαντες ἀπολωλεκέναι εἰς Θρᾴκην ἔφασαν, ἀναθαρρεῖ· καὶ ἐν ᾧ περὶ κατασκευὴν δοίδυκος ὁ Πόλεμος γίνεται, κηρύττει τοὺς δημιουργούς, ἔτι δὲ καὶ ἐμπόρους ἅμα μοχλοὺς καὶ σχοινία λαβόντας παραγενέσθαι. συνδραμόντων δὲ πολλῶν ἐν χοροῦ σχήματι προθύμως ἀφέλκει τε τοὺς λίθους ἀπὸ τοῦ ἄντρου, καὶ καθικετεύσας τὸν Ἑρμῆν συλλαβέσθαι ἐξάγει πρὸς τὸ φῶς τὴν Εἰρήνην. ἀσμένως δὲ τῆς θεᾶς πᾶσιν ὀφθείσης, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθέως Ὀπώρας τε καὶ Θεωρίας ἀναφανεισῶν, συμπαρὼν ὁ Ἑρμῆς ἀνιστορούσης τι τῆς Εἰρήνης καὶ πυνθανομένης τὰ περὶ τὸν Τρυγαῖον διασαφεῖ τὰ δέοντα· πάλιν ἀποφαινομένης πρὸς τοῦτο μηνύει, προδιελθόντος αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου καὶ δι' ἃς αἰτίας συνέστη, Φειδίου τε καὶ Περικλέους μνησθέντος. τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος ἐπὶ τῆς γῆς ἤδη περαίνεται, καὶ ὁ μὲν χορὸς περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ τέχνης χἀτέρων τινῶν πρὸς τοὺς θεατὰς διαλέγεται, ὁ δὲ Τρυγαῖος, καθὰ συνέταξεν ὁ Ἑρμῆς, τὴν μὲν Θεωρίαν τῇ βουλῇ συνέστησεν, αὐτὸς δὲ τὴν Ὀπώραν γαμεῖν διαγνοὺς τὴν Εἰρήνην ἱδρύεται, καὶ θύσας ἐν τῷ προφανεῖ πρὸς εὐωχίαν τρέπεται. ἐντεῦθεν οἵ τε τῶν εἰρηνικῶν ὅπλων δημιουργοὶ χαίροντες καὶ οἱ τῶν πολεμικῶν τοὔμπαλιν κλαίοντες. εἰσάγεται δὲ καὶ ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου παιδία τινὰ τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον λέγοντα ῥήσεις γελωτοποιούς. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν ἐπιτετευγμένων. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς κωμῳδίας ἐστὶ τοῦτο· συμβουλεύει Ἀθηναίοις σπείσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. οὐ τοῦτο δὲ μόνον ὑπὲρ εἰρήνης Ἀριστοφάνης τὸ δρᾶμα τέθεικεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀχαρνεῖς καὶ τοὺς Ἱππέας καὶ Ὁλκάδας, καὶ πανταχοῦ τοῦτο ἐσπούδακεν, τὸν δὲ Κλέωνα κωμῳδῶν τὸν ἀντιλέγοντα καὶ Λάμαχον τὸν φιλοπόλεμον ἀεὶ διαβάλλων. διὸ καὶ νῦν διὰ τούτου τοῦ δράματος εἰρήνης αὐτοὺς ἐπιθυμεῖν ποιεῖ, δεικνὺς ὁπόσα μὲν ὁ πόλεμος κακὰ ἐργάζεται, ὅσα δὲ ἀγαθὰ ἡ εἰρήνη ποιεῖ. οὐ μόνος δὲ περὶ εἰρήνης συνεβούλευσεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποιηταί. οὐδὲν γὰρ συμβούλων διέφερον· ὅθεν αὐτοὺς καὶ διδασκάλους ὠνόμαζον, ὅτι πάντα τὰ πρόσφορα διὰ δραμάτων αὐτοὺς ἐδίδασκον.

ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου, ἐν ἄστει. πρῶτος Εὔπολις Κόλαξι, δεύτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, τρίτος Λεύκων Φράτορσι. τὸ δὲ δρᾶμα ὑπεκρίνατο Ἀπολλόδωρος, ἡνίκα ἑρμῆν λοιοκρότης.

---

13. ἀσμένως: an ἀσμένοις? 23. θύσας: legebatur οὖσα

II

Ἤδη τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ κεκμηῶτας τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς σύμπαντας Ἕλληνας Ἀριστοφάνης ἰδών, ἱκανὸς γὰρ διαπεφύκει πολεμούντων αὐτῶν χρόνος, τὸ δρᾶμα συνέγραψε τοῦτο, προτρέπων τὰς πόλεις καταθέσθαι μὲν τὴν πρὸς αὐτὰς φιλονεικίαν, ὁμόνοιαν δὲ καὶ εἰρήνην ἀντὶ τῆς πρότερον ἔχθρας ἑλέσθαι. παρεισάγει τοίνυν γεωργόν, Τρυγαῖον τοὔνομα, μάλιστα τῆς εἰρήνης ἀντιποιούμενον. ὃς ἀσχάλλων ἐπὶ τῷ πολέμῳ εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν ἐβουλεύσατο πρὸς τὸν Δία, πευσόμενος παρ' αὐτοῦ δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐκτρύχει τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, τοσοῦτον ποιήσας πόλεμον αὐτοῖς. ὃν δὴ διαποροῦντα τίνα τρόπον τὴν εἰς οὐρανὸν πορείαν ποιήσει, παρεισάγει τρέφοντα κάνθαρον ὡς ἀναπτησόμενον εἰς οὐρανὸν δι' αὐτοῦ, Βελλεροφόντου δίκην. προλογίζουσι δὲ οἱ δύο θεράποντες αὐτοῦ, οἷς καὶ ἐκτρέφειν προσετέτακτο τὸν κάνθαρον, δυσφοροῦντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ σιτίοις. ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐκ μέρους μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ μέρους δὲ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἔκ τινων ἀττικῶν γεωργῶν.

III

Φαίνεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν δεδιδαχὼς Εἰρήνην ὁμοίως Ἀριστοφάνης. ἄδηλον οὖν φησιν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης μέντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως· ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν ἢ Βαβυλωνίοις ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ. καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἐστίν.

IV

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

Τῷ Διὶ φράσαι σπεύδων τὰ κατ' ἀνθρώπους κακὰ
Τρυγαῖος ἀναπτέσθαι θέλων ὡς τοὺς θεοὺς
ἐξέτρεφεν ὄρνιθ'. ὡς δ' ἀνέπτη, κατέλαβεν
Ἑρμῆν μόνον ἄνω· κᾆτ' ἐπιδείκνυσιν φράσας
τὸν Πόλεμον βρύθηται ἀπηρτημένον
ἀέρος, ἕτοιμόν τ' ὄντα πρὸς κακουχίαν
τὴν πρότερον, Εἰρήνην δὲ κατορωρυγμένην.
ἱκέτευσαν οἱ κατ' ἀγροὺς ἀνάπαλιν ποιεῖν.
τὸ μέλ βάδ' ἐπένευσε· καὶ τότε
ἀπάγουσιν αὐτὴν ἐκ βερέθρου καὶ τἀγαθά.

ARISTOPHANIS COMOEDIAE

ARISTOPHANIS

COMOEDIAE

EDIDIT

AUGUSTUS MEINEKE

VOL. II

EDITIO STEREOTYPA

EX OFFICINA BERNHARDI TAUCHNITZ

LIPSIAE MDCCCLX

ADNOTATIO CRITICA

AVES

V. 2. *ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ*: codices *ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ* constanter per totam fabulam; id alii *Πεισέταιρος*, alii *Πειθέταιρος*, alii quos ipse secutus sum *Πισθέταιρος* scripserunt. || *ἥδε δ' αὖ*: *ἡδεδὶ* Cobetus || 9. *οὐδ' ὅπου* Dawesius: *οὐδὲ πῆ*, *οὐδὲ ποῦ* et *οὐδὲ ποῖ* || 11. *Δι' ἐνγετεῦθεν* Fritzschius ad Thesmoph. 225: *Δία γ' ἐντεῦθεν* codices || 16. delevit Cobetus || 17. *Θαρρελείδου*: *Θαρριλείδου Δ*, *Θαρελλείδου* R. fort. *Θαρραλείδου* a *θαρραλέος* || 19. *ἤστην*: *ᾔστην* Etym. M. || 23. *τί δ'* Dindorfius olim, nunc *ἦ δ'*, R *ἦδ*, *ἥδ Γ*, *οὐδ'* reliqui || 25. *τί δ'*: *τί* Cobetus || 26. *μοι* Cobetus: *μου* || 32. *οὐκ ὢν* Cobetus: *ὢν οὐκ* || 35. *ἀνεπτόμεθ' — ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν* schol. ad 45. *ἀνεπτόμεσθ' — ἀμφοῖν ποδοῖν* codices || 40. *ᾄδουσ'* Dindorfius: *ᾄδουσιν* || 45. *ὅπου* lemma scholii: *ὅποι* || 48. *ἦ 'πέπτετο* Dawesius: *ἦ 'πέπτατο* || 58. *σ' ἐχρῆν* Beckius: *ἐχρῆν* || 63. versus corruptus || 69. *τί θηρίον ποτ' εἶ*: malim *τί ποτ' εἶ θηρίον* || 76. *ὅτε*: *τοτὲ* vulgo, *χὤτε* Hamakerus || 84. *δ' αὐτὸν οὕνεκ'*: *δ' οὕνεκ' αὐτὸν* Hirschigius || *οὕνεκ'* Brunckius: *εἵνεκ'* || 86. *μοἴχεται*: vulgo *μ' οἴχεται* || 90. *ἐστ'*: *ἐστιν* vulgo || *ἀπέπτετο* Dawesius: *ἀπέπτατο* || 97. *ἦ* Choeroboscus: *ἦν* codices || 102. *ταὧς*: vulgo *ταῶς* || 103. *ποῦ σοι* Cobetus: *σοι ποῦ* || 106. *πτερορρυεῖ κᾆτ' αὖθις* Dobraeus: libri *πτερορρυεῖ τε καὖθις*. an *πτερορρυοῦμεν καὖθις*? ita voluit etiam Cobetus || 108. *τὸ γένος δ'* Dindorfius: *γένος δ'* Dobraeus, *τὸ γένος* libri || 112. *ἠλθέτην* Elmsleius: *ἤλθετον* || 118. *ἐπέπτου καὶ* Bergkius: *ἐπέτου καὶ τὴν* libri, *ἐπεπέτου καὶ* Elmsleius || 120. *ἱκέτα* Elmsleius: *ἱκέται* || 127. *οἰκοίτην* Cobetus: *οἰκοῖτ' ἂν* || 128. *μοι ταδὶ* Cobetus: *τοιαδί* || 134. *ποτ' ἔλθῃς* Suidas: *τότε γ' ἔλθῃς* libri, *τότ' ἔλθῃς* Kusterus || 142. *ὠρχιπέδισας* L. Dindorfius: *ὠρχιπέδησας* || 146. *ἡμῖν γε παρὰ* Dindorfius: *ἡμῖν γε παρὰ τὴν* R, *ἡμῖν παρὰ τὴν* ceteri, *ἡμῖν παρὰ* argumentum fabulae || 149. *τί οὐ*: *τί δ' οὐ* Dindorfius ex Pausania aliisque || 150. *ὁτιή; νὴ* Halbertsma: *ὁτιὴ νὴ* || *ὅτι*: vulgo *ὃς* || 156. *ἐς τὴν τριβήν*: *ἐς διατριβήν*? || 159. *νεμόμεθα*: vulgo *νενόμεσθα* || 160. *μήκωνα*: *μήκωνας* Vat., *μηκώνια* Blaydesius ad Acharn. 107 || 163. *ᾗ* Dobraeus: *ἧ* || *πίθοισθε* Dawesius: *πείθεσθε* || 164. *πιθώμεθ'*: vulgo *πιθώμεσθ'* || *πίθησθε* Dawesius: *πίθοισθε* || 168. *ἔστιν* Dobraeus: *ὄρνις* || 172. *τί οὖν* Cobetus: *τί ἂν οὖν* || *ποιῶμεν* Kusterus: *ποιοῖμεν* || 180. *εἰ λέγοις* Cobetus: *εἴποι τις* || 181. 82. delevit Cobetus || 181. *ὅτι*: *ὁτιὴ* Dindorfius || 182. *τούτου* Bergkius: *τοῦτο* libri meliores, *τοῦτό γε* peiores || 190. *θύσωσιν*: *θύωσιν*? || 192. versum hunc infra (1218) redeuntem delevit Beckius || 202. *ἐσβὰς*: *ἐμβὰς* vulgo || 204. *καλοῦμεν*: *καλοῖμ' ἂν* Vat. et var. lect. in R. || 212. 13. *Ἴτυν. ἐλελιζομένη δ' ἱεροῖς*: *Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς* vulgo || 247. *πτερῶν ποικίλος τ'*: *τε πτεροποίκιλος* vulgo, *πτεροποίκιλος* RV. || 251. *ποτῆται* duce scholiasta Cobetus Mnem. VIII, 65: *ποτᾶται* || 253. *ἀθροΐζομεν* Dindorfius: *ἀθροίζομεν* || 266. *ἐσβὰς*: *ἐμβὰς* vulgo || 268. *ἀλλ' οὖν οὑτοσὶ* Bergkius: *ἀλλ' οὑτοσὶ* libri, *ἀλλὰ χοὐτοσὶ* Dindorfius || 269. *ταὧς* Athenaeus: *ταῶς* || 270. *αὐτὸς*: *αὐτοὺς* Dobraeus || 273. *εἰκότως γε* Köchlyus: *εἰκότως* libri || *αὐτῷ 'στι* Köchlyus ex optimis libris, *αὐτῷ γ' ἐστὶ* reliqui || 276. *ἁβροβάτης* Suidas et scholiasta:

ὀριβάτης Brunckius, ὀρειβάτης codices ‖ 278. εἰσέπτετο Brunckius: εἰσέπτατο ‖ 287. ἕτερος αὖ τις Bentleius: ὡς ἕτερος αὖ τις libri. ὡς ἕτερος αὖ? ‖ 285. ὑπό τε Köchlyus: ὑπὸ τῶν peiores, ὑπὸ RV ‖ 291. ἡ τῶν: ἐστ' ἠπὶ τῶν R, ἔσθ' ἡ 'πὶ τῶν V. an λόφωσις; ἐπί τιν'? ‖ 292. ἦ: ἡ Brunckius ‖ 297. δὲ Elmsleius: γε ‖ 298. ἐκεινηὶ δέ γ' Leutschius: ἐκεινοσὶ δέ γ' libri praeter R, qui ἐκεινοσί γε νὴ δί' ‖ 301. γλαῦξ Dindorfius: γλαὺξ ‖ 305. erant duo dimetri; coniunxit Hauptius ‖ 307. οἴμοι Dobraeus: οἴμοι ‖ 310. πο — ποῦ Dindorfius: πο — ποί. ποῦ libri ‖ μ' ἄρ' ὅς: μ' ὃς Hauptius. aut hoc probandum aut νέμει scribendum pro νέμεται. nisi forte, cum omnes codices ποτὲ habeant inter ἄρα et νέμεται, totus versus ita scribendus est ποποποποῦ μ' ἄρ' ὅς ἐκάλεσε; τίνα τόπον ἄρα ποτὲ νέμεται; ‖ 317. γὰρ λεπτῶ σοφιστά: γὰρ λεπτοσοφιστὰ Vat., γὰρ λεπτολογιστὰ B, λεπτολογοσοφιστὰ Hermannus* ‖ 336. ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν Porsonus: πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν codd. nisi quod V. οὖν omittere videtur, ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους Suidas ‖ 337. νῦν Dobraeus: τὴν ‖ 338. ἀπωλόμεσθ' Bentleius: ἀπολούμεσθ' et ἀπολούμεθ' ‖ 342. κλαύσει Dindorfius: κλαυσεῖ et κλαύσῃ ‖ 346. περίβαλε Reisigius: ἐπίβαλε ‖ 348. ῥάμφει v. l. apud scholiastam: ῥύγχει codices et hic et 364. 479. 672. 1138. 1155. vide Kiehlium Mnem. II, 103 ‖ 358. νώ γ' ὠφελήσει: νὼ 'πωφελήσει Dobraeus ‖ 360. πρὸ σαυτοῦ Bentleius: πρὸς αὐτόν ‖ 361. προσδοῦ Hauptius: προσθοῦ ‖ 364. ῥάμφος: vulgo ῥύγχος ‖ μέλλειν: μένειν R et Suidas ‖ 368. ξυγγενῆ Bentleius: ξυγγενέε ‖ 371. οἶδε Dobraeus: εἰ δὲ ‖ φίλοι: σοφοί? ‖ 373. οἶδ' Brunckius: οἶγ' ‖ 378. εὐθὺς RV: αὐτὸς reliqui et Suidas ‖ 382. χρήσιμον· μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν: suspectat h. v. ut ex 376 repetitum Hamakerus, corrigens ille χρήσιμον μάθοι γὰρ ἄν τι κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφός. Dobraeus χρήσιμον· μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφά, vel χρήσιμον· μάθοις γὰρ ἄν τι — σοφόν. vel sic exilis manet sententia nec novi aliquid afferens. pro κἀπὸ R habet και. forsan μάθοι γὰρ ἄν τις κἂν ἀπ' ἀνθρώπων σοφά ‖ 385. ἐνηντιώμεθα Bentleius: ἠναντιώμεθα ‖ 386. ἄγουσι νὴ Δί': ἄγουσιν ἡμῖν vulgo, ἄγειν δοκοῦσιν Dindorfius ‖ 388. τὸν ὀβελίσκον delet recte Halbertsma ‖ 390. 91. παρ' αὐτὴν τὴν χύτραν ἄκραν Dawesius: παρὰ τὴν (παρ' αὐτὴν A) χύτραν ἄκραν αὐτὴν ‖ 394. κατορυχησόμεσθα Elmsleius: κατορυχθησόμεσθα ‖ 396. δημοσίᾳ: δημόσια Brunckius, latet aliud quid ‖ 405. καὶ πόθεν: malim πόθεν, ut sit paroemiacus ‖ τίνα τ' ἐπίνοιαν Bergkius: ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν ‖ 409. ξένω Dindorfius: ξείνω ‖ 410. τύχη δὲ ποία: τύχης δὲ ποίας Köchlyus, idem 412 ἐλθεῖν ἔρως; pro ἐλθεῖν; ἔρως ‖ 411. τε καὶ σοῦ ξυνοικεῖν τέ σοι καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν: τε καὶ σοὶ ξυνοικεῖν τε καὶ σοὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν Bergkius. an τέ σου, καὶ ξυνοικεῖν γέ σοι καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν? in quo τέ σου καὶ iam Reiskius voluit ‖ 416. δή τινας Hermannus*: δὲ τίνας R δὲ δὴ τίνας reliqui ‖ 417. ἄπιστ' additum ab Hermanno* ‖ 419. ξύνοικος ὢν τὸ πᾶν: ξυνοικῶν vulgo ‖ 424. σὰ γὰρ τὰ πάντα ταῦτα: σὰ γὰρ ταῦτα πάντα libri optimi et schol. ad 348, σὰ γὰρ δὴ ταῦτα πάντα vulgo ‖ 428. post h. v. fortasse trimeter excedit cui respondeat 431 ‖ 431. κῦρμα τρῖμμα: vulgo κύρμα τρίμμα ‖ 444. τόνδ' Valckenarius: τὸν ‖ 444b. διατίθεμαι 'γὼ Hermannus de metris p. 153: διατίθεμ' ἔγωγε peiores, διατίθεμ' ἐγὼ RV ‖ 454. ἐξειπὼν: recte ἐξευρὼν coniecit Kiehlius Mnemos. II, 103 ‖ παρορᾶτ' Bentleius: παρορᾷς ‖ 457. τοῦθ' οὐρᾷς λέγ': τοῦθ' ὁρᾷς. λέγ' vulgo ‖ 459. ἔσται: ἔστω Köchlyus ‖ 460. πράγματι τὴν σὴν ἥκεις Dawesius: ἥκεις τὴν σὴν πράγματι ‖ 461. πρότεροι Hermannus: πρότερον ‖ 462. εἷς μοι: ἡμῖν Halbertsma, εὖ μοι Bergkius ‖ 463. οὐ κωλύει: οὐ om. R ‖ 465. τρίπαλαι Cobetus: τι πάλαι ‖ 467. τίνος ἡμεῖς; vulgo τίνος; ὑμεῖς ‖ 479. ῥάμφος: vulgo ῥύγχος ‖ 480. ὡς Hamakerus: οὐκ ‖ 481. ἦρχον τῶν ἀνθρώπων

Bentleius: τῶν ἀνθρώπων ἦρχον ‖ 484. πάντων πρότερος Hirschigius: πρῶτον πάντων ‖ 488. ἴσχυέ Elmsleius: ἴσχυσέ ‖ 489. ἀπὸ Hamakerus: ὑπὸ ‖ νόμον Porsonus: μόνον ‖ 490. σκυλοδέψαι Bentleius: σκυτοδέψαι ‖ 496. Ἁλιμουντάδε: vulgo Ἁλιμοῦντάδε ‖ 499. 502. ἰκτῖνος Dindorfius: ἴκτινος ‖ δ' οὖν: δ' αὖ Hamakerus ‖ 501. προκαλινδεῖσθαι Cobetus: προκυλίνδεσθαι ‖ 502. ἐκαλινδούμην Cobetus: ἐκυλινδούμην ‖ 505. τότ' ἂν Porsonus: τότε γ' Bentleius, τότ' et τότ' αὖ libri ‖ 515. ὄρνιν ἕστηκεν Tyrwhittus: ἕστηκεν ὄρνιν ‖ 520. ἂν Porsonus addidit ‖ 521. νυνὶ Kusterus: νῦν ‖ 523. νῦν δ' ἀνδράποδ' ἠλιθίους μανᾶς libri, nisi quod R δ' omittit; correxit eiecto emblemate ἀνδράποδ' ἠλιθίους vir doctus in Ephemer. Ienens. 1823 n. 30 ‖ 525. τοῖς ἱεροῖς: haec vulgo cum sequentibus iuncta Bergkius praecedentibus continuavit; eodem auctore sequente versu addidi δ' post ὑμῖν. at fortasse post κἂν τοῖς ἱεροῖς exciderunt verba ἐν τοῖσι δ' ἀγροῖς ‖ 534. κατατρίψαντες Hermannus*: συντρίψαντες scholia, καὶ τρίψαντες libri ‖ 538. αὐτῶν: αὐτῶς Hermannus*, malim οὕτως ‖ κενεβρείων Bentleius: κενεβρίων ‖ 543. ἐπ' ἐμοὶ A, ἐπ' ἐμοῦ ceteri ‖ 544. καί τινα συντυχίαν Bentleius: καὶ συντυχίαν codd., καὶ κατὰ συντυχίαν Brunckius ‖ 547. τά τε νοττία Dindorfius: τὰ νεόττια codd. praeter R qui τά τε νεόττια ‖ οἰκετεύσω Hermannus*: οἰκήσω libri ‖ 564. ἁρμόττῃ Lobeckius: ἁρμόζῃ ‖ 565. γύρους: πυροὺς vulgo ‖ 567. Ἡρακλέει Brunckius: Ἡρακλεῖ ‖ θύῃσι, λάρῳ ναστοὺς θύειν: θύῃ τις βοῦν, λάρῳ ναστοὺς vulgo, θύῃ τις, λάρῳ ναστοὺς θύειν codices ‖ μελιτοῦντας: vulgo μελιτούττας, μελιττούτας codices ‖ 575. Ἥρην Bentleius: Ἶριν ‖ βῆναι: εἶναι vulgo, ἰέναι Dobraeus ‖ 577. ἡμᾶς Köchlyus, ante quem haec Pisthetaeri erant, libri ὑμᾶς ‖ 578. στρούθων: vulgo στρουθῶν ‖ 584. Ἀπόλλων Elmsleius: ὁ γ' Ἀπόλλων ‖ ἰατρός γ' ὢν Brunckius: ἰατρὸς ὢν ‖ 586. σὲ θεὸν σὲ βίον: σεμνόν σε θεὸν Cobetus, quo locus non persanatur ‖ 591. κιχλῶν: κίγκλων Dobraeus ‖ 593. μέταλλ': μὲν ἀλλ' Cobetus ‖ δώσουσι: δείξουσι Bergkius ‖ 594. τάς τ': τὰς δ' Cobetus ‖ 603. δώσομεν Köchlyus: δώσουσ' ‖ 604. ὑγίει' αὖ: ὑγιεία vulgo ‖ 605. σάφ' ἴσθι — ὑγιαίνει recte Dobraeus tribuit Euelpidi ‖ 608. παρ' ὅτου Bekkerus: παρὰ τοῦ ‖ 609. πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς Bentleius: πέντε γενεὰς ἀνδρῶν ‖ 610. δὴ addidi et αἰβοῖ, quod Brunckius βαβαὶ scribebat, extra versum posui ‖ 612. πρῶτον μέν γ' Bentleius: πρῶτον μὲν R, πρῶτα μὲν ceteri libri ‖ 619. ὡς: vulgo εἰς ‖ 624. τὸ: vulgo τι ‖ 631. ἐὰν: vulgo ἢν ‖ 632. δίκαιος ἄδολος ὅσιος Bergkius: δικαίους ἀδόλους ὁσίους ‖ ἴῃς Porsonus: ἴοις ‖ 638. ἐνὶ Hamakerus: ἐπὶ ‖ 639. γ' ἔτι Porsonus e Plutarcho, qui γέ πω habet, Aristoph. libri ἔτι ‖ 641. δέ γε Dobraeus: δέ τε ‖ 642. τε Dobraeus: γε ‖ 644. τῳδεδί: ante Dindorfium τῷ δὲ τί;, τῷδε τί; V, τωδὶ τί; R. praeterea τῳδεδὶ cum Bergkio Pisthetaero dedi; vulgo Epopis est ‖ 647. 48. haec deletis verbis εἰσηγοῦ — ἴθι Hamakerus ita constituit ἴωμεν· ἀτὰρ τὸ δεῖν' ἐπ. πάλιν ‖ 658. σοῦ νῦν: ante Köchlyum σαυτοῦ, σοῦ R et Suidas, τοῦ σοῦ C ‖ 663. αὐτοῦ: ὦ τᾶν expectabam; delet αὐτοῦ et ὦ πρὸς τῶν θεῶν scribit Halbertsma; nec male legeretur ἐκβίβασον αὐτὴν δῆτα πρὸς θεῶν ‖ 666. τοῖν ξένοιν: τοῖς ξένοις vulgo ‖ 671. κἂν Seagerus: καὶ ‖ 681. Hamakerus post 683 transponit ‖ 688. πρόσχετε Bentleius: προσέχετε ‖ 698. οὗτος χάει ἠερόεντι Hermannus*: οὗτος δὲ χάει πτερόεντι ‖ 701. γέγον': ante Cobetum γένετ', ἐγένετ' R aliique ‖ 703. μακάρων ἡμεῖς. ὡς δ' Dobraeus: μακάρων. ἡμεῖς δ' ὡς ‖ 704. τε γὰρ Brunckius: γὰρ libri. an γὰρ οὖν? ‖ 713. ἰκτῖνος Dindorfius: ἴκτινος ‖ 714. ὥρα: an καιρὸς? ‖ 717. οὕτω πρὸς ἅπαντα: οὕτω πρὸς ἔργα Suidas, οὕτως ἐφ' ἅπαντα Dobraeus, οὕτω πρὸς τἄργα Porsonus ‖ 718. ἄλλος: vulgo ἀνδρός, quod ἄνδρες scripsit Brunckius ‖ 719. περὶ μαντείας: πέρι μαντεία Dobraeus ‖ 722. μαντεῖος: ὁ μαντεῖος Cobetus ‖

724—726. ἕξετε — πνίγει· κ: haec interpolatoris esse intellexit Hamakerus ‖ 728. ὥσπερ χὼ Ζεὺς delet Hamakerus ‖ 731. πλουθυγίειαν Aldus, πλουθυγιείαν vulgo, πλοῦθ' ὑγιείαν R. εὐδαιμονίαν, quod libri post πλουθυγίειαν habent, delevit Hamakerus ‖ 740. τε ab Hermanno additum ‖ 742. ἰζόμενος: malim ἑζόμενος ut in versu antistrophico ‖ 749. ὡσπερεὶ Reiskius: ὥσπερ ἢ ‖ 759. μαχεῖ Reisigius: μάχει ‖ 763. οὗτος Dobraeus: ἐνθάδ' ‖ 765. φράτερες: vulgo φράτορες ‖ 766. Πεισίου Dindorfius: Πισίου ‖ 767. νεοττίον Dindorfius: νεόττιον ‖ 777. φῦλά τε ποικίλα Hermannus*: ποικίλα φῦλά τε ‖ 778. αἰθὴρ Vat. et Γ: αἴθρη reliqui ‖ 787. τρυγῳδῶν nescio quis apud Scaligerum: τραγῳδῶν ‖ 788. ἐκπτόμενος Brunckius: ἐκπετόμενος et ἐκπετάμενος ‖ 789. κατέπτετο: κατέπτατο libri ut 792. et ἀνέπτατο 791. 795. ‖ 796. καθέζετο: κατέπτετο? ut 789. 792. ‖ 805. συγγεγραμμένῳ: σύ γε γεγραμμένῳ? σὺ μὲν κεκαρμένῳ Hamakerus ‖ 812. τοὔνομ' Bentleius: ὄνομ' et οὔνομ' ‖ 816. πάνυ γε: πάνυ τι? ‖ κειρίαν γ' RV et Suidas, κειρίαν reliqui ‖ 820. σύ γ' Brunckius: γ' libri, γὰρ Porsonus, τόδ' Bergkius ‖ 821. αὑτηγὶ Elmsleius: αὕτη γ' ἡ ‖ 822. καὶ τὰ: τοῦ τε Dobraeus ‖ Θεογένους Dindorfius: Θεαγένους ‖ 823. τά τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα: τοῦ τ' Αἰσχίνου τὰ πάντα Dobraeus, τά τ' Αἰσχίνου 'σθ' ἅπαντα Hermannus*; an καὶ τᾀσχίνου γ' ἅπαντα? ‖ 823. καὶ: an ναί, id ut Euelpidi tribuatur? ‖ 843. κήρυκα: κήρυκε Marklandus ‖ ἐς: ὡς? ‖ 847. σοῦ γ' ὧν Cobetus: σοῦ τῶνδ' ἃ ‖ 856. ἴτω ἴτω Ald.: ἴτω ἴτω ἴτω codices ‖ θεῷ Bentleius: τῷ θεῷ ‖ 857. συναυλείτω δὲ Χαῖρις ᾠδᾷ Hermannus*: συνᾳδέτω δὲ Χαῖρις ᾠδάν ‖ 859. 860. τουτὶ τί ἦν; τουτὶ Dindorfius: ante quem τουτὶ τί ἦν τουτί edebatur, τουτὶ τί ἦν τὸ κακόν Dobraeus ‖ 861. ἐμπεφορβειωμένον Brunckius: ἐμπεφορβιωμένον ‖ 866. ὀλυμπίῃσι — πάσῃσι: novitias formas αισι restitui voluit Dindorfius ‖ 868. ante Beckium sacerdoti continuabatur ‖ 875. στρούθῳ Dindorfius: στρουθῷ ‖ 877. ante Dindorfium sacerdoti continuabatur ‖ στροῦθε Dindorfius: στρουθέ ‖ 881. ἥρωσιν ὄρνισι Hermannus* et Bergkius: ἥρωσι καὶ ὄρνισι ‖ 882. ταῶνι: vulgo ταῶνι ‖ 885. βασκᾶ Dindorfius: βάσκᾳ ‖ ἐρῳδιῷ libri ‖ 886. καὶ ἠρισάλπιγγι ex schol. additum, ubi ἐρισάλπιγξ hoc nomen scribitur ‖ 892. ἰκτῖνος Dindorfius: ἴκτινος ‖ 895. ΧΟΡΟΣ Dobraeus: ΙΕΡΕΥΣ ‖ αὖ τἄρα Elmsleius: αὖτ' ἄρα ‖ 902. γένειόν τ': γένειον lemma scholii et fortasse V ‖ 905. κλῄσον: κλεῖσον R, an κλέϊσον? ‖ τεαῖς: νέαις Tyrwhittus ‖ 906. τὸ πρᾶγμα: τί πρᾶγμα; Dobraeus ‖ 910. 914. κατὰ τὸν Ὅμηρον delet vir doctus invito, ut equidem opinor, poeta ‖ 919. παρθένεια Dindorfius: παρθενεῖα ‖ 920. πόσον Bentleius: ποῖον ‖ 929. κεφαλᾷ Brunckius: κεφαλῇ ‖ 932. γ' αὐτῷ Hamakerus: τούτῳ ‖ 937. τόδε om. A. forsan τὸ ‖ 946. ξυνῆχ' Cobetus: ξυνίημ' ‖ 949. ἐλθών: an ἐθέλων? ‖ τοιαδί: δὴ ταδί vulgo, at δὴ om. RVΓ ‖ 951. πολύπορά τ': πολύπορά τε V et scholiasta, πολύπυρά τε Vat. et ΓΔ, πολύσπορά τ' vulgo. latere videtur πολυπύρετα, *febrium plena* ‖ ἦλυθον. ἀλαλαί Bentleius: ἦλυθον ἀλαλάν ‖ 959. εὐφημία 'στω: haec ante Beerium sacerdotis erant ‖ 975. ἐνιπλῆσαι Cobetus: ἐπιπλῆσαι ‖ 976. δοῦν' Bekkerus: διδόν' ‖ 977. κἂν: κἢν Cobetus ‖ θέσπιε: θέσκελε? ‖ ποιῇς ταῦθ': ποιήσῃς Cobetus ‖ 979. οὐ λάϊος: οὐδ' αἰετὸς vulgo ‖ 991. ἐκτρέχων: ἀποτρέχων Hamakerus ‖ 993. βουλεύματος Bergkius: βουλήματος ‖ 996. κατὰ γύας Dawesius: κατ' ἀγυιάς ‖ 997. ὅστις εἴμ'; ἐγώ: vulgo ὅστις εἴμ' ἐγώ; ‖ 1007. ἀστέρος: ἀστέρες libri praeter Vatic. qui ἀστέρος, Dobraeus ἀστέρες ‖ 1009. ἄνθρωπος Dobraeus: ἄνθρωπος ‖ 1010. ἴσθ': vulgo οἶσθ' ‖ 1011. πιθόμενος Bentleius: πειθόμενος ‖ 1013. ξενηλατεῖται Hauptius: ξενηλατοῦνται libri, ξενηλατοῦμεν Dindorfius, ξενηλατοῦσι Elmsleius ‖ 1017. τἄρ' ἂν Elmsleius: γὰρ ἂν et γάρ ἄν γε ‖ νὴ Δί' ante Elmsleium Metoni continuabatur ‖ οἶδ' ἂν cod. Δ, οἶδ' ἄρ'

reliqui ‖ 1018. φθαίης ἄρ᾽: φθαίης ἂν vulgo ‖ 1025. τι Dindorfius: vulgo τί; cum Pisthetaeri verbis coniunctum ‖ 1027. γοῦν Dobraeus: δ᾽ οὖν ‖ 1036. κακόν; τί τὸ Cobetus: κακὸν τὸ ‖ 1040. τοῖς αὐτοῖς Hamakerus: τοῖσδε τοῖς ‖ 1041. καὶ ψηφίσμασι: καὶ νομίσμασι Bergkius, fort. delendum ‖ 1042. οἷσπερ Dindorfius: οἷσίπερ ‖ 1046. μουνυχιῶνα: μῆνα addunt omnes praeter Δ ‖ 1053. καὶ γράφω: καὶ γράψω Mehlerus Mnem. II, 105. κἀγγράψω Bergkius ‖ σε: γε? ‖ 1056. 57. ante Beerium sacerdotis erant ‖ 1060. εὐχαῖς Bentleius: εὐχαῖσι ‖ 1061. μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω: μὲν γαῖαν ἐποπτεύω Dobraeus invito, ut mihi quidem videtur, metro ‖ 1064. οἷ: ἃ Brunckius et Dobraeus ‖ 1065. αὐξανόμενον γέννοι Vat. αὐξανό(ον)μενα γέννοι B, αὐξανόμενα γέννοι reliqui libri ‖ παμφάγοις Dobraeus: πολυφάγοις ‖ 1066. τ᾽: δ᾽ RV ‖ ἐφεζόμενα: ἐφημένα Dobraeus ‖ 1069. δάκετα πάνθ᾽ ὅσα περ Dissenus, ante quem δάκεθ᾽ ὁπόσα περ ἂν edebatur, δάκεθ᾽ ὅσα περ codices ‖ 1070. πτέρυγος: φάρυγος? ‖ ἐκ φοναῖς ὄλλυται Reisigius: ἐν φοναῖς ὄλλυται nescio quis, φοναῖσιν ἐξόλλυται codices ‖ 1076. βουλόμεσθ᾽ ἀνῦν Cobetus: βουλόμεσθ᾽ οὖν νῦν ‖ ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 1078. ζῶν τις ἀγάγῃ L. Dindorfius praef. ad Xenoph. Cyrop. p. XIII: ζῶντ᾽ ἀγάγῃ codices, ζῶντ᾽ ἄγῃ τις Dobraeus. respicit huc grammaticus Bekkeri Anecd. p. 22, 17. ‖ 1080. τὰς κίχλας: πᾶσι καὶ fere codices ‖ 1081. ἐγχεῖ suspectum ‖ 1086. πίθησθε Dindorfius: πείθησθε ‖ 1089. ἀμπισχνοῦνται Aldus: ἀμπισχοῦνται codices; an ἀμπισχνούμεσθ᾽? ‖ 1094. κόλποις ἐνναίω Bergkius: ἐν κόλποις ἐνναίω omnes praeter C qui ναίω pro ἐνναίω habet ‖ 1095. ὀξὺ μέλος Brunckius: ὀξυμελὴς ‖ 1102. ὅσ᾽ Dawesius: οἷς et οἷς ‖ 1106. λαυριωτικαί: λαυρειωτικαί? ‖ 1113. πρηγορῶνας Bentleius: πρηγορεῶνας ‖ 1115. ἀνδριάντες Dobraeus: ἀνδριάντες ‖ μῆν᾽ Seidlerus: μήνην et μήνιν codd. ‖ 1119. οὐκ Dobraeus: ὡς ‖ 1123. ἄρχων Bothius: ἄρχων ‖ 1127. Θεογένης Dindorfius: Θεαγένης ‖ 1130. δὲ μῆκος: δ᾽ ὕψος quivis expectet ‖ 1131. ἑκατοντορόγυιον Hotchkis: ἑκατοντόργυιον ‖ μακροὺς corruptum est ‖ 1138. ῥάμφεσιν: vulgo ῥύγχεσιν ‖ 1139. ἐπλινθούργουν Bergkius: libri ἐπλινθοφόρουν, Dindorfius ἐπλινθοποίουν ‖ 1146. αὐτοῖν Hauptius: αὐτοῖς codices omnes praeter B qui αὐτὸν ‖ 1150. 51. ὥσπερ—χελιδόνες: locus lacunosus nullisque coniecturis sanandus. v. Dobraeum Adv. II. p. 227. cuius haec verba sunt 'hirundines lutum in ore prius subactum τοῖς πλινθοφόροις dabant, quomodo nutrices puerulis ψωμίζουσι' ‖ 1154. ὄρνιθες: hoc e nuntii oratione ad Pisthetaeri verba bene retrahit Hamakerus ‖ 1155. ῥάμφεσιν: ῥύγχεσιν vulgo ‖ 1173. εἰσέπταθ᾽ vulgo ‖ 1181. τριόρχης: τριόρχος? ‖ 1196. ἔα ἔα (extra versum) αἰγᾶτε σῖγ᾽ supplet Hermannus* ‖ 1208. τουτὶ Elmsleius: τουτὶ τὸ et τοῦτο τὸ ‖ 1212. πρὸς—προσῆλθες: πῶς — παρῆλθες Bergkius; ac habent πῶς codd. ante προσῆλθες ‖ 1221. ἀδικεῖς δέ. καὶ νῦν ἄρα Hermannus*: ἀδικεῖς δὲ (μὲν R) καὶ νῦν. ἄρα libri ‖ 1225. δοκεῖν Cobetus: δοκεῖ ‖ 1226. ἄρξομεν Cobetus: ἄρχομεν ‖ 1228. ἀκροατέ᾽ Blaydesius Acharn. 107: ἀκροατέον ‖ 1234. οἷοισιν: vulgo ποίοισιν ‖ 1239. δείσας Porsonus: δεινὰς ‖ 1240. ἀναστρέψει: vulgo ἀναστρέψῃ ‖ 1242. καταιθαλώσει R aliique, καταιθαλώσῃ vulgo ‖ 1259. ἦ μήν Bentleius: ἢν μή ‖ 1262. ἀποκεκλῄκαμεν Reiskius: ἀποκεκλήκαμεν ‖ 1265. addidi ἂν ‖ 1266. βροτῶν RV. βροτὸν reliqui ‖ 1272. ὦ τρισμακάρι᾽ ὦ κλεινότατ᾽ R et Suidas: ὦ κλεινότατ᾽ ὦ σοφώτατ᾽ vulgo ‖ ὦ γλαφυρώτατε: ὦ σοφώτατε R et Suidas ‖ 1273. ὦ κατακέλευσον κατακέλευσον: ὦ τρισμακάρι᾽ ὦ κατακέλευσον vulgo, ὦ γλαφυρώτατε ὦ κατακέλευσον R et Suidas ‖ 1281. ἅνθρωποι Dindorfius: ἄνθρωποι ‖ 1283. ἐσκυταλιοφόρουν Porsonus: σκυτάλι᾽ ἐφόρουν codices. cf. ad Com. gr. II. p. 849. ‖ νῦν Porsonus: νυνὶ ‖ 1288. κατῆρον Cobetus: κατῆραν ‖ βιβλία: βυβλία R aliique ‖ 1289.

ἂν ἐνέμοντ' Cobetus: ἀπενέμοντ' || 1295. Θεογένει Dindorfius: Θεαγένει || 1297. Συρακοσίῳ Bentleius: Συρακουσίῳ || 1298. ἤκειν Dawesius: ἦκεν et εἶχεν || 1299. ὑπ' ὀρτυγοκόπου: ὑπ' ὀρτυγοκόμπου Dionysius, ὑπὸ στυφοκόμπου vulgo || 1303. καί: κἂν? || 1304. ἓν δέ: ἓν δ' ἔτι? || 1308. οὔτἄρα Elmsleius: οὐκ ἄρα || 1310. ἐμπίμπλη: vulgo ἐμπίπλη || 1313. δή Cobetus: δ' ἂν || 1314. καλεῖ codd. praeter interpolatos qui καλοῖ habent || 1315. τύχα μόνον προσείη Pisthetaeri erant ante Bergkium || 1325. πτερύγων Porsonus: πτερῶν || 1326. αὖθις: codices αὖτις || 1329. δειλός Brunckius: δῆλος Bergkius || 1337. αἰετὸς: ἀετὸς || 1338. ὑπέρ: indicavi lacunam || 1340. ψευδαγγελήσειν Bentleius: ψευδαγγελὴς εἶν' || 1343. Aristophanis grammatici versum esse adnotant scholia || ἔγωγε: ἐγώ τι RV, ἐγώ τοι Bekkerus || 1347. νομίζετε: νομίζεται R, νομίζεται reliqui || 1356. πελαργιδῆς Dindorfius: πελαργιδεῖς || 1358. τἄρα: γὰρ ἂν RV aliique, γὰρ vulgo, γ' ἄρα Dobraeus, τἄρ' ἂν Elmsleius, τί ἄρα Herwerdenus || 1362. σοὶ δ': σοί τ' Bergkius || 1363. ἢ e schol. Dindorfius: ἦν || 1364. ταυτηνδὶ Elmsleius: ταύτην δὲ et ταύτην δέγε || 1365. θἀτέρα Dindorfius: θητέρα || 1368. τὸν πατέρ' ἔα: malim τὸν πατέρα δ' ἔα || 1376. φρενὸς ὄμματι γενεὰν Hermannus*: φρενὶ σώματί τε νέαν codices, γενεὰν pro τε νέαν scholiasta || 1377. φιλύρινον: φελύρινον R. voluitne φέλλινον? || 1389. σκοτεινὰ Bergkius et Hermannus*: σκότι' ἄττα Dobraeus, σκότια RVΔ, σκότιά γε reliqui || 1395. ἀλάδε δρόμον Hermannus*: ἀλαδρόμον et ἀλάδρομον || 1407. κερκωπίδα Palmerius: κεκροπίδα || 1410. ὄρνιθές τινες Dindorfius: ὄρνιθες τίνες || 1426. ὑπό: ὑπαὶ R || 1427. γε: τε Hermannus*, με Bergkius || με: τι Bergkius || 1438. τοι Dobraeus: τοῖς || 1439. φυλέταις: vulgo μειρακίοις || 1440. γε Bentleius: τε || 1445. καὶ πεποτῆσθαι: κἀπτοῆσθαι Cobetus || 1446. versus fortasse spurius || 1448. θ' ἄνθρωπος Hirschigius: τ' ἄνθρωπος || 1456. κατ' αὖ Dobraeus: κᾆτ' αὖ || 1467. ἀπολούμενος: cf. Herm. praef. Eurip. Androm. p. XVII || 1478. τοῦ μὲν: τοῦ a Bentleio additum || 1495. Πισθέταιρός ἐστ': vulgo Πεισθέταιρός ἐστιν || 1496. οὐγκαλυμμός Dawesius: ὁ συγκαλυμμός || 1497. κατόπιν ἐνταυθα: κατόπισθεν ὄντα? || 1498. ἐστὶν ἄρα: ἐστὶ γάρ? || 1502. ξυννέφει Cobetus: ξυννεφεῖ || 1503. ἐκκαλύψομαι Aldus: ἐκκεκαλύψομαι codices || 1506. γάρ μ' ὀλεῖς: γάρ μ' ὀλέσει R, γὰρ ὀλέσει reliqui, γὰρ ὀλέσεις vulgo. correxi olim Curis crit. p. || 1527. Ἐξηκεστίδη Brunckius: Ἐξηκεστίδης || 1538. ταμιεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ: κεραμεύει pro ταμιεύει R. an igitur ταμιεύει τὸν κέραμον τὸν τοῦ? || 1541. κωλαγρέτην: vulgo κωλακρέτην || 1542. fortasse delendus || τἄρ' Elmsleius: γὰρ R, γ' ἄρ' vulgo || 1543. ἦν γ': τήνδ' Cobetus || 1561. ποθ' addidit Hermannus* || οὐδυσσεὺς Bentleius: Ὀδυσσεὺς || 1563. λαῖγμα Bentleius: λαῖμα || 1568. μεταβαλεῖ Cobetus: μεταβαλεῖς || 1571. κεχειροτονήκασ' Elmsleius: γ' ἐχειροτόνησαν || 1572. ἕξεις ἀτρέμας Neptuno continuavit Bergkius || 1573. ἑώρακα codices || 1579. τις Hamakerus: μοί τις Voss., μοι reliqui || 1582. ἐπικνῶ: ἐπικνᾶ Dobraeo legisse videtur scholiastes, quod si ita est, ἐπικνῇ scribendum || 1583. ταῦτ': ποτ' Halbertsma || 1586. ἐπικνῇς Cobetus: ἐπικνᾷς || 1598. τὸ scholiasta: τι libri || ἀλλὰ Elmsleius: ἄλλο || 1590. ὀρνίθεια Bentleius: ὀρνίθια || 1601. 1602. κἂν διαλλαττώμεθα ἐπὶ τοῖσδε Seagerus: καὶ διαλλαττώμεθα, ἐπὶ τοῖσδε || 1613. προσπτόμενος: vulgo προσπτάμενος || 1616. ἕτερόν νυν Cobetus: ἕτερον νῦν || 1620. μἀποδιδῷ Dindorfius: μὴ 'ποδιδῷ et μὴ ἀποδιδῷ || μισητία Suidas: μισητίαν || 1623. καθῆται Bekkerus: κάθηται || 1624. καταπτόμενος: codices καταπτάμενος || ἰκτῖνος Dindorfius: ἴκτινος || 1629. φησί μ' Dobraeus: φησίν || 1639. περὶ γυναικὸς μιᾶς: an γυναικὸς περὶ μιᾶς? || 1641. τί δ' Bergkius, τί δαὶ R, τί vulgo || 1652. γ' ἐκ Cobetus: γε || 1656. νοθεῖ' ἀποθνήσκων scholiasta, τὰ νοθεῖ' ἀπο-

θνήσκων Harpocratio, νόθῳ 'ξαποθνήσκων plerique, νόθω 'ξ ἀποθνήσκων R ‖ 1669. φράταρες: libri φράτορας ‖ 1672. καταστήσας: καταστήσω vulgo ‖ 1679. λέγει Bentleius: λέγεις ‖ 1681. βαβράζει γ': βαδίζειν vulgo, βαβάζει γ' Bentleius, βαβακίζει γ' vel βαβάζει γ' Reiskius, βατίζει γ' Dindorfius, τιτυβίζει γ' praeeunte Brunckio Dobraeus, βαυζει γ' Cobetus ‖ 1692. διετίθην (-ουν) Hamakerus: διετέθην ‖ 1709. οὐδὲ: οὔτε vulgo ‖ 1710. δόμῳ: δρόμῳ Kiehl Mnemos. II, 107. ‖ 1711. οὐδ': vulgo οὔθ' ‖ 1722. μάκαρα Dindorfius: τὸν μάκαρα ‖ μάκαρι: μακαίρᾳ Cobetus ‖ 1723. τοῦ κάλλους: delet Bothius in addendis ‖ 1732. τῶν: τὸν? ‖ 1733. θεοῖς: θεαὶ Brunckius ‖ 1735. τοιῷδ' Dawesius: ἐν τοιῷδ' ‖ 1741. κεὐδαίμονος Dawesius: τῆς τ' εὐδαίμονος ‖ 1753. δῖα δὲ πάντα Hauptius: δῖα σκῆπτρα Dobraeus, διὰ σὲ τὰ πάντα codices ‖ 1757. δάπεδον: vulgo πέδον metro invito, πάδον Δ ‖ 1763. ἀλαλαλαὶ: recte A aliique ἀλαλαὶ ‖ παιών: recte παιήων Bentleius.

LYSISTRATA

V. 4. ἐνταυθὶ Elmsleius: ἐνταυθοῖ ‖ 12. ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 16. γυναικῶν ἔξοδος: γυναιξὶν ἤξοδος Geelius Mnemos. II, 107, γυναικῶν ἤξοδος Dawesius ‖ 20. τἀρ' Elmsleius: γὰρ ‖ 24. h. v. delendum esse intellexit Nauckius ‖ 31. τἄρ' εἴχετο Mehlerus, γὰρ εἴχετο libri, γ' ᾠχεῖτ' ἄρα Dobraeus ‖ 32. suspectat Hamakerus ‖ 38. ἀλλ' Brunckius: ἀλλ' ‖ 39. ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 42. ἐργασαίμεθα Clemens Alexandrinus: ἐργασαίατο ‖ 43. ἐξανθισμέναι Clemens: ἐξηνθισμέναι ‖ 47. χαὶ Reisigius: καὶ ‖ 49. μηδένας: μηδένα vulgo ‖ 63. Θεογένους Dindorfius e scholiasta: Θεαγένους ‖ 64. θοὐκάτειον Suidas: τἀκάτιον ‖ 66. αἳ δ' αὖ γ': αἱ δ' αὖθ' legebatur, αἱδὶ δ' Dobraeus, qui haec usque ad τινες Lysistratae, reliqua ἰοὺ — εἰσίν Calonicae tribuit ‖ 70. Μυρρίνην Invernizius: μυρρίνηι R, Μυρρίνη reliqui ‖ 74. οὕνεκα Brunckius: εἵνεκα ‖ 79. γλυκυτάτη Bisetus: ὦ γλυκυτάτη codices, forsan ὦ γλύκη ‖ 81. γ' Reisigius: γὰρ ‖ τὼ σιὼ Berglerus: σιὼ ‖ 82. γὰρ Halbertsma: γε codices, τε Eustathius ‖ 83. τὸ χρῆμ' ἔχεις τῶν τιτθίων Bergkius: τὸ χρῆμα τῶν τιτθίων ἔχεις codices, τι χρῆμα τιτθίων ἔχεις Cobetus ‖ 84. ὑποψαλάσσετε: ὑποψαλάδδετε Cobetus, frustra Suidam antestatus ‖ 85. 90. ἀτέρα Dindorfius: ἡτέρα ‖ 87. ἀμὲ Hamakerus: ὑμὲ ‖ νὴ μὰ Δία Βοιωτία: vulgo νὴ Δί' ὦ Βοιωτία; praeterea malim ναὶ ‖ 89. τὴν Bentleius: τὰν ‖ 90. χαῖα Invernizius: χαῖα μὲν codices, etiam R, de quo Bekkerus in schedis '*μὲν fehlt nicht*' ‖ 92. οὖσα ταυταγί: οὐσ' ἐνταυθαγὶ Bentleius ‖ κἄντευθενί Bentleius: τἄντευθενί 94. ἅδ' Brunckius: ἥδ' ‖ μύσιδδέ τοι Bentleius: μύσιδδέ τω R, μυσιδδέτω reliqui ‖ 96. Calonicae alii tribuunt ‖ 101. spurius versus, ut vidit Hamakerus ‖ 102. 3. Myrrhinae alii tribuunt ‖ 105. καἴκα 'κ τᾶς: vulgo κἂν ἐκ τᾶς ‖ ποκά: vulgo πόκα ‖ 113. ἐγὼ γὰρ ἄν: ἔγωγ' ἂν Suidas et R, ἐγὼ δέ γ' ἂν vulgo, ἔγωγέ τἂν Bergkius ‖ χρείη Kusterus: χρὴ ἢ ‖ 114. ἐμπιεῖν Bergkius: ἐκπιεῖν ‖ 115. 16. δοκῶ δοῦναι ἄν: δοκῶ δοῦν' ἂν Dindorfius. expeditior structura esset si legeretur δέῃ δοῦναί μ' et παραταμοῦσαν ‖ 116. παραταμοῦσα Brunckius: παρταμοῦσα ‖ 117. καὶ κα: κα καὶ Cobetus ‖ Ταΰγετον Bothius: Ταΰγετόν γ' ‖ 118. ὅρος αἰ: vulgo ὄπα ‖ ἰδῆν Bergkius: ἰδεῖν ‖ 124. ἐστὶν ἡμῖν Bentleius: ἡμῖν ἐστι libri; potest etiam sic scribi ἀφεκτέ' ἡμῖν ἐστι τοίνυν ‖ 126. μοιμυᾶτε Bergkius: μοι μυᾶτε ‖ 130. ἐγὼ γ' ἂν Reisigius: ἐγὼ γὰρ ‖ 132. παραταμεῖν Dobraeus: παρατεμεῖν ‖ 136. κἀγὼ — πυρός: haec Atticae mulieri tribuit I. H. Vossius ‖ 137. παγκατάπυγον Reiskius: πᾶν κατάπυγον ‖ 141. τὸ πρᾶγμα σωσόμεσθ' ἔτι Reisigius: τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτι V aliique, τὸ πρᾶγμ' ἂν σωσαίμεσθ' ἔτι R, τὸ πρᾶγμα σωσαίμεσθ' ἔτι A, τὸ πρᾶγμ' ἂν ἀνασώσαιμ' ἔτι Bergkius, τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτ' ἂν Brunckius, possis etiam τὸ πρᾶγμ' ἔτ' ἂν σωσαίμεθα ‖ 143. ὑπνῶν ἐστ': corrigunt

ἐσθ' ὑπνῶν ‖ 144. γα Scaliger: γε ‖ τᾶς Tyrwhittus: τὰς ‖ αὖ: εὖ Brunckius ‖ 152. στύοιντο δ' Bothius: στύοιντ' ἂν ‖ ἄνδρες Brunckius: ἄνδρες ‖ σπλεκοῦν Dindorfius: πλεκοῦν libri, σπεκλοῦν ed. Zanetti ‖ 153. προσείμεθ' Halbertsma: προσίοιμεν libri ‖ 155. μαλά πᾳ: μᾶλα πο R, μᾶλα πᾷ V, μᾶλα που Suidas, μᾶλα πα AB ‖ 156. παραϊδών: παραυϊδὼν Bergkius, παρενίδων R, παρενιδὼν V, παρεσιδὼν alii, παρενιδὼν vulgo ‖ 157. ἀφίωσ' Kusterus: ἀφίωσιν ‖ 159. fortasse Myrhinae versus ‖ 162. τί addidit Dindorfius ‖ κακῶς Iuntina: κακακῶς R, κακὰ κακῶς V et Vat., κακακῶς fere reliqui ‖ 166. ἀνήρ: codd. ἀνήρ ‖ 171. κα Dobraeus: καὶ ‖ ἀμπείσειεν Engerus: ἂν πείσειεν ‖ 173. ἄς πόδας Valckenarius: ας σπουδᾶς R, ἀς σπουδᾶς V, similiter alii ‖ κ' Bergkius: γ' VB, om. alii ‖ ἔχωντι Bentleius: ἔχοντι ‖ τριήριες Koenius: τριήρεες ‖ 174. τὠργύριον Engerus: τἀργύριον ‖ πὰρ Engerus: παρὰ ‖ 176. καταληψόμεσθα τὴν πόλιν γὰρ Cobetus: καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν ‖ 179. καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν: τὴν πόλιν καταλαμβάνειν Cobetus ‖ 180. πάντ' εὖ κ' Schaeferus: πάντα γ' codices, παντᾶ κ' Bentleius ‖ 183. ὀμιόμεθα Elmsleius: ὀμιώμεθα ‖ 191. 92. εἰ — ἐντεμοίμεθα: ἢ — ἐντεμούμεθα; Hamakerus deleta Calonicae persona ‖ 193. indicavi lacunam ‖ 193. 94. ἀλλὰ — ἡμεῖς erant Calonicae ‖ 197. ὀμόσωμεν ἐς τὴν: ὀμόσωμεν. ΚΑΛΟΝΙΚΗ ἐς τὴν Dobraeus ‖ 198. ἐπαινίω Dindorfius: ἐπαινιῶ ‖ 201. κεραμὼν Reiskius: κεραμέων et κεραμεῶν ‖ 201. Myrrhinae tribui cum Hamakero, erat Calonicae ‖ 207. Calonicae erat, correxit Hamakerus ‖ 210. post h. v. intercidisse unum quo nominatim Lysistrata designarit nomen mulieris, quae iusiurandum diceret, vere statuere videtur Bergkius ‖ 212. 13. οὔτε — οὔτ' Bekkerus: οὐδὲ — οὐδ' ‖ 216. μου: μοι Cobetus ‖ 229. 30. τὼ περσικά Dindorfius: τὰ περσικὰ libri, τὰς περσικὰς Brunckius ‖ 235. 36. ἐμπλῆσθ' ἡ Dawesius: ἐμπλησθῇ ‖ 237. συνεπόμνυθ' Bentleius: συνεπόμνυσθ' ‖ 239. damnat Hamakerus ‖ 240. τοῦτ' Berglerus: ταῦτ' ‖ οὑγὼ 'λεγον Kusterus: οὐκ ἐγὼ 'λεγον ‖ 241. τὴν πόλιν τὴν τῆς θεοῦ Hirschigius: τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ ‖ 243. ὑμῖν Reisigius: ὑμῶν ‖ 244. κατάλιφ' Brunckius: κατάλειφ' ‖ ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 249. οὔτ' — οὔτε Bekkerus: οὐδ' — οὐδὲ ‖ 255. βάρος χλωρᾶς φέρων Bentleius: φέρων βάρος χλωρᾶς ‖ 256. ἔνεστιν Reisigius: ἐστὶν ‖ 259. Στρυμόδωρ' Brunckius: Στρυμμόδωρ' ‖ 263. δ' Dindorfius: τ' ‖ δ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν: δὲ πόλιν λαβεῖν ἐμήν? ‖ 264. κλῄθροισι: forsan κλῄθροισί μου ‖ 267. αὐταῖς: recte αὐτὰς Reisigius ‖ 270. ὑπὸ: an ἀπὸ? ‖ 277. ᾤχεθ' ὅπλα: forsan θὤπλ' ᾤχετο ‖ 278. ἔχων πάνυ τριβώνιον: an πάνυ τριβώνιον ἔχων? ‖ 279. ῥυπῶν ἀπαράτιλτος: ῥυπῶν ἄκαρτος Engerus, ῥυπῶν ἄλεκτος Bergkius; forsan ἀπαράτιλτος ῥυπῶν ‖ 281. οὕτως ἐπολιόρκησ': οὕτω δ' ἐπολιόρκησ' R ‖ ὠμῶς Bentleius: ὅμως ‖ 282. ἀσπίδας lemma scholii: ἀσπίδων ‖ 285. τετραπτόλει Brunckius: τετραπόλει fere codices, scribendum τῇ τετραπόλει ‖ 301. οὐ γὰρ ἂν Brunckius: οὐ γὰρ ‖ 304. ἤ ποτ' Bothe: εἴ ποτ' codices, ἤ ποτ' Reiskius ‖ 307. οὔκουν Brunckius: οὐκοῦν ‖ 311. ἐμπιμπράναι Brunckius: ἐμπιπράναι ‖ τὰς θύρας: τὴν πυρὰν Hamakerus ‖ 316. πρώτιστ' Engerus: πρώτῳ γ' Bothius, codices πρῶτον, πρῶτος, πρώτως ‖ 317. τῶν τ': τῶν mavult Bergkius ‖ 330. δούλησιν: δούλαισι Dindorfius ‖ 338. ἐς πόλιν ὡς τριτάλαντον: δεῦρο τριτάλαντόν τι Reisigius ‖ βάρος: τὸ βάρος Bothius ‖ 340. τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν: τὰς μυσαρὰς γρᾶας ἀπανθρακεύειν? an τὰς μυσαράς, τὰς κύνας ἀνθρακεύειν? ‖ 341. πιμπραμένας: 'μπιμπραμένας mavult Bergkius ‖ 345. σὰς πολιοῦχ' ἕσχον Bentleius: πολιοῦχε σὰς ἔσχον ‖ 347. 48. ἤν τις — ὑποπίμπρῃσιν: εἴ τις — ὑποπίμπρησιν Reisigius ‖ 350. ἔασον ὦ ante Dindorfium Stratyllidi dabatur ‖ πόνῳ πονηροί: πονωπόνηροι alii praeferunt, ut ante Brunckium scribebatur ‖ 353. ἐσμός

Dindorfius: ἑσμός ‖ 357. περικατᾶξαι Dindorfius: περικατάξαι ‖ αὐταῖς scholiasta: αὐτάς ‖ 364. θενὼν Dindorfius: θένων ‖ σου 'κκοκκιῶ τὸ γῆρας Reisigius: ἐκκοκιῶ τὸ γῆράς σου codices, ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας Florens Christianus ‖ 369. ὡδί: οὕτω plures codices ‖ 376. οἶδά σ' εἰ τῇδ' ὡς ἔχω: οἶδ' ἂν εἴ σε τῇδ' ἐγὼ Cobetus ‖ 377. γ' addidit Bentleius ‖ 380. ἡλιάζει Cobetus: ἡλιάζεις Δ, ἡλιάξεις ceteri, ἡλιάξει Buttmannus ‖ 384. ἀμβλαστανεῖς: ἀναβλαστάνῃς vulgo, ἀμβλαστάνῃς Reisigius, ἂν βλαστάνῃς Brunckius, ἀναβλαστανεῖς Dobraeus ‖ 389. ἀδωνιομὸς codices ‖ 391. ἔλεγε: ἔλεγεν vulgo ‖ 395. γυνὴ 'πί: an γυνὴ ἡ 'πί? ‖ 398. ἀκολαστάσματα Dobraeus: ἀκόλαστ' ᾄσματα ‖ 416. μου τῆς γυναικὸς τοῦ: vulgo τῆς μου γυναικὸς τοῦ ‖ 417. δακτυλίδιον: δακτυλίσκιον? ‖ 421. ὅτε γ' ὤν: ὅτ' ὤν? ‖ 423. ἀποκέκλῃμαι: codd. ἀποκέκλεισμαι, ἀποκέκλισμαι, ἀποκέκλειμαι ‖ ταῖς πύλαις Hamakerus: τῶν πυλῶν ‖ 424. οὐδέν: οὐκέτ' Hamakerus ‖ 429. ἐντεῦθεν ἐκ —: ἐντευθενὶ 'κ — Herwerdenus ‖ 439. 40. his olim pariter atque 443. 44. et 447. 48. Stratyllidis nomen praefigebatur. v. Engerum ad h. l. et Beerium p.86 sqq. ‖ 459. ἀράξετε Wakefieldus: ἀρήξετε ‖ 477. ἔτ' Bentleius: ἔστ' ‖ ἀνεκτέα Dobraeus: ἀνεκτὰ ‖ 479. ἐμοῦ: ἐμοῦ 'σθ' Bergkius ‖ 482. μεγαλόπετρον ἄβατον ἀκρόπολιν: forsan [ποτε τὸ] μεγαλόπετρον ἄβατον ἀκρόπολι, ut ἀκρόπολι neutrum sit ‖ 484. πείθου Bentleius: πιθοῦ ‖ 486. πάντων Hamakerus: αὐτῶν codices ‖ 487. τοῖσι μοχλοῖσιν: τοῖς μοχλοῖς codices ‖ 494. δὲ additum a Bentleio ‖ 499. γε addidit Brunckius ‖ 506. σαυτῇ 'κρώξας: vulgo σαυτῇ 'κρώξαις ‖ 507. χρόνον 'ἠνεσχόμεσθ' ὑμῶν Porsonus: τὸν χρόνον ἠνεσχόμεθα (ἠνειχόμεσθα V) codices ‖ 509. καἰτοὐκ Reiskius: κᾆτ' οὐκ ‖ 517. non unum tantum pedem sed praeterea duos versus excidisse vidit Engerus ‖ 519. ἂν ἔφασκ' εἰ Porsonus: ἔφασκε κεἰ ‖ 524. εἶφ' additum a Dobraeo ‖ 528. κἀντισιωπᾶν Kusterus: κἀντισιωπᾶθ' ‖ ἂν addidit Florens Christianus ‖ 532. σοὔστιν: σοι vulgo ‖ 534. περίθου: περιδοῦ? in sequentibus lacunam indicavi ‖ 535. τουτουγὶ Elmsleius: τουτονὶ R, τοῦτον ceteri ‖ 529. ἀπαίρετ' Brunckius: αἴρεσθ' ‖ 541. ἔγωγε γὰρ ἂν Engerus: ἐγὼ γὰρ ‖ 542. γόνατ' ἂν Hermannus: τὰ γόνατ' ‖ ἕλοι με καματηρὸς ἂν Bentleius: ἕλοι (ἑλεῖ) μου καματηρὸς codices ‖ 544. indicavi unius pedis lacunam; excidit fortasse μεγάλης ‖ 551. ὅ τε Porsonus: ὁ ‖ 553. ἐντείνῃ: ἐντέξῃ vulgo, ἐντήξῃ Bergkius, ἐνστάξῃ Hirschigius ‖ 557. κἂν Brunckius: καὶ ‖ καί: κἂν Brunckius ‖ 561. ἐφ' ἵππου: ἔφιππον R aliique ‖ 563. δ' αὖ Brunckius: δὲ ‖ 564. ἐδεδίσκετο: ἐδεδίττετο Maltby ‖ δρυπετεῖς Dindorfius: δρυπέπεις ‖ 565. δυναταὶ Porsonus: δύνασθε et δύνασθαι ‖ 567. κλωστῆρ' Bentleius: κλωστὴρ ‖ 572. κἂν: malim κἄν ‖ 574. πόκον Kusterus: πόκον ‖ 575. ἐπὶ κλίνης: vitiose vulgo ἐπικλινεῖς, cui illud ex pluribus codd. substituendum esse docui ad Fragm. Com. gr. II. p. 273. ‖ 580. 81. ᾖ — ὀφείλῃ Bergkius: ἢ — ὀφείλει ‖ 583. ὥσπερ τὰ: ὥσπερ γε Reisigius ‖ 589. ἦ γε: ἠὲ Dindorfius, de quo dixi ad Fragm. Com. gr. II. p. 78. ‖ 594. χἄνδρες Reisigius: κἄνδρες ‖ 596. χἂν i. e. καὶ ἢ ἂν: vulgo κἂν ‖ 598. ἔτι Florens Christianus: ἐστὶ libri, ἔτ' οὐ Bergkius ‖ 599. παθών: vulgo μαθὼν ‖ 600. χοιρίον Elmsleius: χωρίον ‖ 601. μελιτοῦτταν Bentleius: μελιττοῦταν ‖ 605. δεῖ Bentleius: δέει et δέῃ ‖ χώρει εἰς codices ‖ 615. ὦνδρες: vulgo ἄνδρες ‖ 634. αὐτὸ Scaliger: αὐτὸς ‖ 636. οὐκ ἄρ' Dobraeus: οὐ γὰρ ‖ εἰσιόντα σ' Bentleius: εἰσιόντας ‖ 644. οὖσά τ' ἀρχηγέτι ante Buttmannum ‖ 645. κᾆτ' ἔχουσα Bentleius: κατέχουσα et καταχέουσα ‖ τὸν additum a Florente Christiano ‖ 646. 'χουσ': σχοῦσ' Bentleius, ἔχουσ' codices ‖ 653. γενόμενον Geelius Mnem. II, 109: λεγόμενον ‖ 657. τἀψήκτῳ Cobetus: γ' ἀψήκτῳ ‖ 'γὼ Cobetus: τῷ ‖ 665. λευκόποδες Hermannus: λυκόποδες ‖ 670. τοδί: vulgo τόδε ‖ 673. λιπαροῦς Bentleius: λιπαρᾶς ‖ 676. διαγράφω Bentleius: διαγράψω et δια-

γράψαι ‖ 678. τὰς δ': malim τάσδ' ‖ 679. ἀφ' Cobetus: ἐφ' ‖ 691. ἐρεῖς: μ' ἐρεῖς Bentleius ‖ 704. παύσεσθε Bentleius: παύσησθε ‖ 709. ἄθυμον: ἀθυμεῖν? ‖ 723. στροῦθον Dindorfius: στρουθοῦ ‖ 725. χθὲς: an τρίς? ‖ 727. ἕλκουσιν: πλέκουσιν Wakefieldus ‖ ἠδὶ Elmsleius: ἤδη ‖ 730. κατακαπτόμενα Brunckius: κατακαμπτόμενος Etym. M. κατακοπτόμενα et κατασκοπτόμενα codices ‖ 731. ἀλλ' ἥξω: ἀνήξω? ‖ 735. ἀμοργίδος: ἀμόργιδος vulgo, de quo dictum est Fragm. Com. gr. II. p. 76. ‖ 736. αὕτη 'τέρα Dindorfius: αὖθ' ἡτέρα ‖ 739. ἀνέρχομαι Brunckius: ἀπέρχομαι ‖ 740. μἀποδείρῃς Dindorfius: μὴ ἀποδείρῃς ‖ ἄρξῃς Cobetus: ἄρξῃ ‖ τοῦδε σὺ Reisigius: τούτου σὺ et τοῦτο σὺ codices, τουτονὶ Bentleius ‖ 742. ἐπίσχες: an ἐπίσχε? totus enim versus esse videtur Euripidis ‖ 745. γ' ἐχθὲς: γε χθὲς R ‖ 757. οὐ τἀμφιδρόμια Bentleius: οὐδ' ἀμφιδρόμια et οὔτ' ἀμφιδρόμια libri, σὺ δὲ τἀμφιδρόμια Bergkius ‖ 760. ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε: ἐγὼ δέ γ' ὑπὸ γλαυκῶν Reisigius ‖ 761. κακκαβαζουσῶν Vossianus: κακκαβιζουσῶν reliqui ‖ 764. γ' Dobraeus: τ' R, om. reliqui ‖ 768. στασιάσωμεν Florens Christianus: στασιῶμεν ‖ 776. καταπυγωνέστερον vitii suspectum est ‖ 777—780. haec etiam ante Engerum choro mulierum tribuebantur ‖ 785. οὕτως ἦν: vulgo οὕτως praecedentibus iungitur, de quo dixi Com. graec. III. p. 82. ‖ 799. κἀνατείνας: codd. addunt τὸ σκέλος deletum a Bentleio ‖ 807. ἀίδρυτός τις Bentleius: τις ἀίδρυτος ‖ 810. τὰ πρόσωπα Hermannus: τὸ πρόσωπον ‖ 811. Ἐριννύος Hermannus: Ἐριννύων ‖ 812. ἄρ' Hermannus: οὖν libri. lacunam indicatam commode expleas verbis εἰς ἀγρὸν ἔρημον ‖ 816. 17. οὕτω τοὺς πονηροὺς — ἀντεμίσει: ita transposui vulgo hoc ordine scripta οὕτω κεῖνος ὑμῖν ἀντεμίσει τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεὶ ‖ 817. ὑμῖν: vulgo ὑμῶν, Bergkius ἡμῖν ‖ 822. ἔδεισά γε corruptum est ‖ 824. σάκανδρον Suidas: σάκανδρ' ‖ 831. ἄνδρ' ἄνδρ' Florens Christianus: ἄνδρ' ‖ παραπεπληγμένον: διαπεπλιγμένον? ‖ 833. 34. Lysistratae continuavit Dobraeus, Myrrhinae dedit Bergkius, vulgo ΓΥΝΗ ‖ 834. ὀρθὴν: forsan ὀρθὸς ‖ 839. ἤδη Dobraeus: εἴη ‖ 843. σοι addidit Porsonus, plus dimidio saeculo ante Cobetum NL p. 61, qui neque hic neque multis aliis locis criticorum commentarios inspexit; alioqui vidisset v. cl. etiam sequentia verba in omnibus libris sic ut ipse haec correxisse sibi videtur scripta esse ‖ παραμένουσ': περιμένουσ' Dobraeus ‖ 851. 'κκαλέσω Cobetus: καλέσω ‖ 'γὼ Μυρρίνην Engerus: 'γὼ τὴν Μυρρίνην codices, τὴν Μυρρίνην Brunckius ‖ 852. ἀνὴρ: codd. ἀνὴρ ‖ Παιονίδης: Παιονίδης Bentleius ‖ 862. ἔγωγέ σοι νὴ Bentleius, ἔγωγε νὴ codices ‖ 863. ἔχω δὲ τοὖθ'.: ἐγὼ δὲ τοὖθ', Bergkius ‖ 865. ἔγωγ' ἔχω βίον Hermannus: ἔχω γε τῷ βίῳ codices. possis etiam ἐγῷδα τῷ βίῳ cll. 869. ut ego conieci olim et nuper Cobetus; at praestat illud ‖ 866. αὕτη R aliique, αὐτὴ vulgo ‖ 'ξῆλθεν Florens Christianus: ξυνῆλθεν ‖ 871. κάλει. 'κκάλει Bergkius ‖ 884. οἷον τῶν· εκεῖν: ante haec excidit fortasse φεῦ vel similis interiectio ‖ τί γὰρ πάθω: haec ante Florentem Christianum Cinesiae tribuebantur ‖ 885. γάρ: μὲν Brunckius ‖ 888. δή 'σθ' ἃ Bentleius: δ' ἦσθ' ἃ et δῆσθ' ἃ ‖ κἄμ': malim καί μ' ‖ 895. δ' · τιθεῖς: διατίθῃς Dindorfius ‖ 898. δ' addidit Cobetus ‖ 901. 902. ἦν: ἂν libri ‖ 904. κατακλίνηθι Elmsleius: κατακλίθητι ‖ 906. μυρτίον Engerus: μύρριον et μυρρίνιον codices; fortasse Μυρρίνιον mutato verborum ordine verum est ‖ 909. μέντοι Aug.: μέν σοι vulgo ‖ 911. ὅπου; τὸ Reisigius: ὅπου τὸ vulgo ‖ 912. ἂν ἔλθοιμ' Brunckius: ἀνέλθοιμ' ‖ 913. τῇ: 'ν τῇ? ‖ 915. τρέποιτο Dindorfius ‖ 917. μή σ' ἐγὼ: malim οὐ μή σ' ἐγὼ ‖ 918. κατακλινῶ: κατακλίνω R ‖ 920. κἀγώ: καὶ δὴ Hamakerus, ut est 925 ‖ 927. οὐδὲ δέομ' Bentleius: οὐ δέομ' οὐδὲν et οὐδὲ δέομαι οὐδὲν ‖ 929. ἤδη πάντ' ἔχεις Hamakerus, qui haec Myrrhinae continuanda esse

intellexit, cum vulgo Cinesiae sint; pro ἔχεις libri ἔχω ‖ 930. ἅπαντα δῆτα ante Hamakerum Myrrhinae erant ‖ 933. ἀλλά: vulgo ἆρα (ἄρα codices) et cum Cinesiae verbis νὴ Δί' ἀπολοίμην coniunctum ‖ 934. οὐδὲ δέομαί γ' Dobraeus: οὐ δέομαι γωγ' et οὐ δέομαί γ' ‖ 942. οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογί: an οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον; ΚΙΝ. μὰ τὸν Ἀπόλλω οὐ τουτογί? ut priora Myrrhinae continuentur ‖ 944. ῥόδινον Bergkius: ῥόδιον ‖ 945. ἔα αὔτ' ὦ: ἔασον Reisigius ‖ 446. πρῶτος R: πρῶτον ‖ 956. ταυτηνὶ Reisigius: ταύτην ‖ 958. τιτθήν Dindorfius: τίτθην ‖ 959. ἐν δεινῷ γ' ὤν: ἐν δεινῷ γ' ὦ vulgo, ἢ δεινῷ γ' ὦ Cobetus ‖ 962. γάρ ἔτ' ἄν: γὰρ ἂν ἢ vulgo ‖ 964. ποῖος δ' schol. Ran. 224, ποῖος δ' ἂν et ποῖος ἂν codices ‖ 972. μιαρὰ addidi et separavi hunc versum a sequentibus ‖ 975. 76. καὶ πρηστῆρι ξυστρέψας καὶ seclusit Cobetus ‖ 976. ξυγγογγύλας Cobetus: ξυγγογυλίσας ‖ 980. γερωία Valckenarius: γερωχία R aliique, γερωσία ΑΔ ‖ 982. σὺ δὲ τίς; πότερον Bisetus: σὺ δ' εἶ πότερον et σὺ δ' εἶ τίς; ότερον codices ‖ 988. παλαιόρ γα Bentleius: πάλαι ὄργα R aliique, παλαιός γα et παλεός γα reliqui, παλεόρ γα Dindorfius, an παλαόρ γα? ‖ 989. ὤνθρωπος Toupius: ἄνθρωπος ‖ 993. εἰδότ' ἐμὲ Porsonus: εἰδότα με ‖ 998. ἄρχεν: ἀρχὰ μ.. codices, ἄρχε μὲν Hermannus, μὲν delendum esse vidit Engerus ‖ 999. ἔπειτα τἄλλαι Elmsleius: ἔπειτ' ἄλλαι, ἔπειτα ἄλλαι, ἔπειτα δ' ἄλλαι libri ‖ ἅμα: ἁμᾶ Bergkius ‖ 1001. ἀπήλαον: ἀπήλασαν Δ, unde Engerus ἀπήλααν ‖ 1002. μογίομες Hermannus: μογέομες et μογιῶμες ‖ 1003. ὑποκεκύφαμες Hamakerus: ἀποκεκύφαμες ‖ 1005. ἐῶντι: ἐάντι Elmsleius ‖ πρίν χ' Elmsleius: πρίν γ' et πρὶν ‖ 1013. παντᾷ Bentleius: πάντα ‖ 1016. σὺ addidit Bentleius ‖ ξυνιεὶς Reiskius: ξυνιεῖς codices, ξυνίεις Bergkius ‖ ἐμοὶ Hermannus de metris p. 390: εἰπέ μοι ‖ 1017. σοι βέβαιον ἔμ' Hermannus: σὺ (vel σοι) βεβαίαν μ' ‖ 1019. νυνὶ δ' οὐ Bentleius: νῦν δ' οὐ R, νῦν δ' οὖν οὐ reliqui ‖ 1020. ὅρα Dobraeus: ὁρῶ ‖ 1025. κεἰ Dobraeus: κἂν ‖ με μὴ 'λύπεις Florens Christianus: μή με λυπῇς (λυπεῖς) ‖ σοῦ κἂν: σοῦ γ' ἂν R ‖ 1030. ἔφυς Brunckius: γ' ἔφυς ‖ 1035. πάνυ Florens Christianus: γε πάνυ ‖ 1037. ὥρασ' Dindorfius: ὥρας codices, cf. tamen Hermannum praef. Epit. doctr. metr. p. XVII sqq. ‖ 1043. ΧΟΡΟΣ abhinc pro ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ vel ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ posuit Engerus. carminis huius rationem ante Elmsleium perspexerat Hermannus in libro de metris ‖ 1053. 54. πλέα 'στὶν ἄχομεν Burgesius: πόλλ' ἔσω 'στὶν κἄχομεν ‖ βαλλάντια R aliique, βαλάντια vulgo ‖ 1058. ἀποδῷ Brunckius: ἀποδιδῷ ‖ 1060. ἔτ' ἔτνος Reisigius, ἔτνος libri, an ἐτνίον? ‖ 1062. 63. κρέ' ἔδεσθ' Reisigius: κρέα ἕξεσθ' ‖ 1071. 72. ὡς ἡ Elmsleius: ἴσως δ' ἡ ‖ 1076. δῆ Dobraeus: δὴ libri, δεῖ Bentleius ‖ ὑμὲ Engerus: ὔμμε ‖ 1077. ἥκομες: ἵκομες recte Bergkius ‖ 1079. δέ: vulgo γε, Bothius τε ‖ 1080. κα Engerus: κἂν ‖ 1081. ἁμὶν Brunckius: ἁμῖν ‖ 1086. φράσειε ποῦ: malim φράσει' ὅπου ‖ 1087. ἄνδρες: ἄνδρες libri ‖ 1088. νόσος Reisigius: νόσῳ ‖ 1096. γα Reisigius: γε ‖ ἀμβαλώμεθα Brunckius: ἐμβαλώμεθα ‖ 1097. αἰσχρά γ': αἴσχρ' ἂν recte Bergkius ‖ 1098. πολυχαρεῖδα: πολυχαρίδα vulgo, πουλυχαρίδα Bentleius ‖ κα Bergkius: γ' αὖ codices, τοί κ' Blaydesius, τἂν Elmsleius ‖ 'πεπόνθεμες: πεπόνθαμες vulgo, ἐπεπόνθεμες Elmsleius ‖ 1099. αἱ εἶδον: αἴχ' ἴδον vulgo, αἴχ' εἶδον Brunckius ‖ ἀμὲ τὤνδρες Elmsleius: ἀμὲς ἄνδρες R, ἀμέ γ' ὤνδρες Brunckius ‖ 1102. γ' οὑτοιί Cobetus: τουτογί codices, ταὐτογί Bentleius ‖ 1105. καλῆτε Hirschigius: καλεῖτε Aug., κἂν λῆτε vulgo, κἂν λῆτε et supra scriptum καλεῖτε R, ubi Bekkerus adnotat '*vulg. a rec. manu*' ‖ τὰν Λυσιστράταν Hirschigius: τὸν Λυσίστρατον ‖ 1106. 7. ΑΘΗΝΑΙΟΣ praescripsit Bergkius ‖ 1109. ἀφελῆ addidi ‖ 1119. ἦν: κἢν Bergkius, malim κἂν ‖ 1121. τούτου Dobraeus: τού-

τους ‖ 1123. δ' Bergkius: ϑ' vulgo, τ' R ‖ 1125. αὐτῇ δ' ἐμαυτῆς: αὐτῇ δ' ἀπ' ἐμαυτῆς τ'? ‖ 1126. τοὺς δ': τούς τ'? ‖ 1129. ἐκ Bentleius: τε codices, γε Bothius ‖ 1132. ἄλλους: ἄϑλους? ‖ 1133. στρατεύμασιν Reiskius: στρατεύματι libri, quod revocandum ‖ 1148. ἀδικεῦμες: ἀδικοῦμες vulgo, ἀδικιοῦμες R ‖ ἄφατον ὡς καλὸς Bentleius: ἄφατος καὶ καλὸς codices. an ἁπαλὸς καὶ καλός? ‖ 1149. μ' οἴει Dobraeus: οἴει ‖ 1153. ἑταίρους Suidas: ἑτέρους ‖ 1154. Ἱππίου Brunckius: ἱππίαν codices Suidae, ἱππίους codices Aristophanis, Ἱππία Kusterus, Ἱππίᾳ Gaisfordus ‖ 1154. ξυνεκμαχοῦντες: scribendum ξυνεκμοχλοῦντες ‖ 1155. κῆλευϑέρωσαν Elmsleius: κἀλευϑέρωσαν ‖ 1159. γε Bothius: τε ‖ 1162. λῶμες Bentleius: λώμεσϑ' ‖ τοὔγκυκλον: τὤγκυκλον? ‖ 1163. ἀποδόμεν Brunckius: ἀποδῶμεν ‖ 1164. ἅσπερ Berglerus: ὥσπερ ‖ δεόμεϑα Elmsleius: δεόμεσϑα ‖ βλιμάδδομες Brunckius: βλιμάττομες ‖ 1165. δράσομεν Cobetus: δράσετε ‖ 1167. χωρίον Bentleius: χωρίον ‖ 1171. οὐχὶ: οὔτι? ‖ λισσάνιε Is. Vossius: λυσσάνιε ‖ 1172. τοῖν σκελοῖν Bentleius: σκελοῖν ‖ 1174. πρῴ Bisetus: πρόκα Bergkius, πρῶτα codices, an πρωτί? ‖ 1180. γῶν: vulgo γοῦν ‖ 1183. ἕως Hamakerus: ὅπως ‖ 1187. ἀλλ' — τάχος: Lysistratae continuat Beerius, ut est in Aug. ‖ 1188. ὅπᾳ: ὅποι? ‖ τάχιστ' ἄγε Beerius: τάχιστά γε ‖ 1190. ἐστί μοι Bentleius: ἐστὶν ἐμοὶ ‖ 1198. σεσημάνϑαι: σεσημάνϑω Hamakerus ‖ 1201. χἄττ' ἂν Dissenius: χ' ἄτ' et χἄ τ' ‖ 1211. σάκκους Bentleius: σάκους ‖ 1214. οὑμὸς αὐτοῖς Bentleius: αὐτοῖς οὑμὸς ‖ 1216–41. de personis personarumque vicibus v. Hamakerum, quem secutus sum ‖ 1216. ϑύραν· παραχωρεῖν οὐ Bentleius: ϑύραν σύ· παραχωρεῖν Scaliger, ϑύραν. οὐ παραχωρεῖν libri ‖ 1218. 19. τὸ χωρίον. οὐκ ἂν: μὲν τουτογί, κοὐκ ἂν Hamakerus ‖ 1220. χαρίσασϑαι προσταλαιπωρήσομεν Bentleius: χαρίζεσϑαι προσ ταλαιπωρήσαιμεν codices, χαρίζεσϑαι ταλαιπωρήσομεν Florens Christianus, χαρίσασϑαι προσταλαιπωρήσομαι Engerus ‖ 1224. corr. ἠνωχημένοι ‖ 1228. ὅτιὴ Bentleius: ὅτι ‖ 1230. πανταχοῖ Brunckius: πανταχοῦ libri ‖ 1242. πολυχαρεῖδα: πολυχαρίδα vulgo ‖ 1243. τε: γα Brunckius, γε libri ‖ κἀείσω Meursius: κᾄσω R, καὶ κινήσω reliqui ‖ 1244. χἄμ' ἄεισμ' ἁμᾷ: κῆς ἡμᾶς ἅμα vulgo, καὶ ἡμᾶς ἅμα R, κῆς ἄμ' ᾆσμ' ἁμᾷ Bergkius ‖ 1245. τοῖς κυρσανίοις: vulgo τὼς κυρσανίως ‖ 1246. ὑμᾶς ὁρῶν Bentleius: ὁρῶν ὑμᾶς ‖ 1249. τὰν τεὰν R: reliqui τάν τ' ἐμὰν ‖ 1250. οἶδεν: an εἶδεν? ‖ 1252. πρόκροον: πρώκροον recte Ahrens dial. dor. 204 ‖ σιοείκελοι: vulgo ϑεείκελοι ‖ 1254. ἁμὲ Engerus: ἀμὲ ‖ 1255. ἄγεν Berglerus: ἄγεν ‖ 1256. ϑάγοντας Berglerus: ϑαγόντας ‖ 1259. ἁμᾷ ἅμα libri ‖ κἀττῶν Reisigius: καὶ κατὰ τῶν et καὶ κατῶν ‖ ἀφρὸς: λύϑρος? ‖ 1262. ἀγροτέρα Ἄρταμι: ἀγροτέρ' Ἄρτεμι vulgo ‖ Ἄρταμι Koenius: Ἄρτεμι libri, Ἄτρεμι Engerus ‖ 1263. σιά: σιᾶ R, σεία Cobetus ‖ 1266. αἰὲς: ἀὲς Burgesius, ἐς αἰὲς Dindorfius ‖ τ' Schaeferus: δ' ‖ 1267. inepta verba ταῖς (ταῖσιν R) συνϑήκαις delevi, delevitque etiam Hamakerus ‖ 1278. παυσαίμεϑα: Thierschius: παυσαίμεϑ' ‖ 1274. τασδεδὶ Dindorfius: τάσδε τε R, τασδεῖ plures libri ‖ 1279. ἐπάγαγε: vulgo ἔπαγε ‖ 1281. ἀγέχορον Berglerus: ἄγε χορὸν ‖ 1283. βακχίοισ' οἰνάσι: vulgo βάκχειος (βακχείοις Δ) ὄμμασι ‖ δαίεται: hoc corruptum est ‖ 1285. Δία Florens Christianus: διά libri ‖ 1289. ἀγανόφρονος Reisigius: μεγαλόφρονος ‖ 1299. κλέωα Engerus: κλεῶα ‖ Ἀμύκλαις: huic quod adhaeret vulgo Ἀπόλλω, delevit Valckenarius ‖ 1300. ἄνασσαν e scholio Engerus: Ἀσάναν ‖ 1302. πὰρ Engerus: παρ' ‖ 1304. ὦ εἶα Bergkius: ὦ εἶα Kusterus, ὦῖα R, ὦ εἷα alii ‖ 1308. χᾆτε Engerus: ᾆτε Brunckius, αἴτε libri ‖ 1311. ἀγκονιῶαι (— ίωαι) Reisigius: ἀγκονεύονσαι et ἀγκονέονσαι libri; locus nondum persanatus ‖ 1312. ᾇπερ Brunckius: αἴπερ ‖ 1313. παδῶᾶν Koenius: παδοᾶν et παιδῶᾶν libri ‖ 1316. 17. παραμπύκιδδε τᾷ χερί, ποδοῖν τε: vulgo παραμπυκίδδετε, χερὶ

(vel χειρὶ) ποδοῖν τε ‖ 1319. ἁμᾶ Hermannus: ἅμα ‖ χορωφελήταν Hermannus: χοροφελέταν et χωροφελέταν ‖ 1321. ὕμνη Hermannus: ὕμνει.

THESMOPHORIAZUSAE

V. 1. ἆρά ποτε: codices ἆρα πότε ‖ 3. οἷόν τε: codices οἷόν τι ‖ 5. ταὖθ' Hamakerus: πάνθ' ‖ 12. personas distinxit Dobraeus ut distinctae sunt in Iuntina; vulgo omnia Euripidis sunt ‖ 15. αὐτῷ Hamakerus: αὐτῷ ‖ 16. πρῶτ' ἐμηχανήσατο Kusterus: πρῶτα μηχανήσατο ‖ 18. ἀκοῇ δὲ χοάνην Dobraeus: ἀκοὴν δὲ χοάνης ‖ 21. οἷόν γέ lemma scholii: οἷόν τε codices ‖ τοὔστιν Fritzschius: ποὔστιν ‖ 23. ἐξεύροις Reiskius: ἐξεύροιμ' ‖ 24. προσμάθοιμι Wellauerus: προσμάθοι μὴ codices ‖ 26. Ἡρακλέα: Ἡρακλῆ Dindorfius ‖ 27. σιῶπα Dobraeus: σίγα ‖ 28. ἀκούω Brunckius: ἀκούσω ‖ 29. ἐνθάδ' Wellauerus: ἐνθάδε δ' R, ἐνταῦθ' vulgo ‖ 34. οὔπω γ': οὔτοι γ' vulgo ‖ 38. οἶμαί γε: ἔοικε vulgo ‖ 39. λαὸς Suidas, λεὼς codices ‖ 45. τί λέγει, quae vulgo Euripidis sunt, Mnesilocho tribui, ut fecit etiam Geelius Mnem. II, 210 ‖ λέγει Reiskius: λέγεις ‖ 50. πράμος: πρόμος recte Scaliger ‖ 53. ἀψῖδας Suidas: γογγασπίδας ‖ 56. γογγύλλει Porsonus: γυλάζει ‖ 58. ἀγροιώτας Bentleius: ἀγριώτας ‖ 61. συγγογγύλας Engerus multis annis ante Cobetum, συγγογγυλίσας Brunckius, γογγυλίσας libri, in quibus quae huic adduntur verba καὶ συστρέψας delevi praeeunte Cobeto ‖ 69. θύραζε exemplar Zanetti: θύρασι ‖ 70. 71. personarum vices in Iuntina male distinctas recte distinxit Kusterus, de quo v. Engerum ‖ 74. ἐμόν: ἐμέ Brunckius ‖ 77. ζῶς: vulgo ζῶν ‖ 79. δικάζειν: καθίζειν Cobetus ‖ 86. δίκαιά γ' ἂν Scaliger: δι' καὶ ἂν R, Δία δίκαι' ἂν Aug. aliique ‖ 87. ἐκ τούτων Berglerus: ἐκ ταύτης libri ‖ 90. χἂν Marklandus: κἂν ‖ 91. φανερῶς Cobetus: φανερὸν ‖ 96. καὶ ποῦ 'σθ'; ὅπου 'στίν; οὗτος: vulgo καὶ ποῖός ἐστιν οὗτος; ‖ 99. μελῳδίαν: vulgo μελῳδεῖν ἂν ‖ 100. δὴ μινυρίζεται: vulgo διαμινύρεται e coniectura Dawesii, διαμινυρίζεται libri ‖ 101. χθονίαιν: legebatur χθονίαις, praeterea malim τοῖν χθονίαιν ‖ 103. πάτρια χορεύσασθε βοᾷ: πατρίδι χορεύσασθαι βοὰν vulgo, πατρίδι χορεύσασθε βοᾷ Kusterus ‖ 104. δὲ addidit Reisigius ‖ 105. νυν Dindorfius: νῦν ‖ εὐπίστως: εὐπιθῶς Dindorfius, εὐπειστως Reiskius; locus corruptus ‖ 106. ἔχει Suidas: ἔχεις ‖ 107. νυν: vulgo νῦν ‖ ὦ κλῇζε: ὄπλιζε vulgo, ὄλβιζε Bentleius ‖ 111. καλλίστας ἀοιδᾶς Cobetus: καλλίσταις ἀοιδαῖς ‖ 115. κόραν ἀείσατ': κόραν ἄεισον indicata ante κόραν lacuna Engerus, παρθένον κόραν ἀείσατ' Hermannus; pro ἀείσατ' in libris est ἀείσαντ' et ἄεισάντ' ‖ 117. σεμνὸν γόνον: σεμνὰν γόνον Dindorfius; forsan σεμνὸν τόνον ‖ 120. κρούματά τ': κροῦμάτ' Engerus ‖ ἀσιάδος: forsan add. κιθάρας ‖ 121. ποδὶ παρ' ἔρρυθμα φρυγίῳ Engerus: ποδὶ παράρυθμ' εὔρυθμα φρυγίων codices, ποδὶ παρ' εὔρυθμα φρυγίων Dindorfius ‖ 122. δινεύματα Bentleius: διανεύματα ‖ 125. δόκιμον Dindorfius: δοκίμῳ libri, forsan δοκίμων ‖ 126. φάος Fritzschius: φῶς ‖ θεοῦ addidi ego ‖ οἴμασιν Bergkius: ὄμμασιν ‖ 127. αἰφνίδιον: αἰδίον? ‖ 128. Φοῖβον ἄνακτ' ἄγαλλε τιμᾷ: vulgo ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ ‖ 134. νεᾶνις ἥτις εἶ Porsonus: νεανίσχ' εἴ τις εἶ codices, quod fuerunt qui νεανίσχ' ὅστις εἶ scriberent ‖ 135. Λυκουργείας Dobraeus: Λυκουργίας ‖ 147. παρεσχόμην: παρῃσθόμην Bergkius. forsan παρέσχετο scil. ὁ ψόγος ‖ 150. ἀεὶ ποιεῖ: ἃ δεῖ ποιεῖν vulgo ‖ 153. Φαίδραν: Φαίδρας? ‖ 154. ἦν ποιῇ Dindorfius: ἂν ποιῇ codices, αὖ ποιεῖ Fritzschius ‖ 158. ἑστηκὼς: ἐστυκὼς vulgo ‖ 162. κάχαιὸς: κάλκαῖος Aristophanes Byzantius ‖ οἵπερ Bentleius: οἳ περὶ ‖ ἐχύμισαν: ἐχύλισαν? ‖ 163. τε κάχλίδων: τε καὶ διεκίνων codices, τε καὶ διεκίνουν Suidas, τε καὶ διεκλῶντ' Toupius, τε καὶ διέκλων Bergkius; correxi praeeunte Fritzschio, qui καὶ διεχλίδων ‖ 165. ἠμπίσχετο Elmsleius: ἠμπέσχετο libri, quod revocandum ‖ 168. Φιλοκλέης Bent-

leius: *Φιλοκλῆς* ‖ 169. *Ξενοκλέης* Bentleius: *Ξενοκλῆς* ‖ 173. *βαΰζων*: an *βασανίζων*? ‖ *ἤ* Elmsleius: *ἦν* ‖ 179. *καινῇ* scholiasta: *κοινῇ* ‖ 186. *μου, σαφῶς*: *μου σοφῶς* Bentleius, praecedentibus *σοφῶς* iungens ‖ 196. *καὶ γὰρ ἂν* Suidas, *καὶ γὰρ* ‖ 204. *νυκτερήσια* Dobraeus: *νυκτερείσια* ‖ 209. *σύ γε* Hermannus: *γε σύ* ‖ 210. *Εὐριπίδη* Elmsleius: libri *Εὐριπίδης* idque cum Euripidis verbis coniungunt ‖ 216. *πρᾶττ' εἴ σοι*: *πρᾶτθ' ὅ τι σοι* Elmsleius, *πρᾶττ' ἂν σοι* et *δοκῇ* Dobraeus ‖ 217. *ἦ*: Hamakerus *ὡς*, fort. *εἰ* ‖ *μὴ 'πιδοῦναι 'μαυτὸν* Dawesius: *μὴ διδόναι γ' αὐτὸν* (*ἐμαυτὸν* Aug. pr. m.) codices ‖ 219. *ννν*: *νῦν* ‖ 222. *ὤμοι*: *οἴμοι* Dindorfius ‖ 225. *Δήμητρ' ἔτ'* Porsonus: *Δήμητρά γ'* ‖ 230. *ἀτρέμας αὑτοῦ* Dobraeus: *ἀτρέμα σαυτὸν* ‖ 231. *μυμῦ* Dindorfius: *μῦ μῦ* ‖ 233. *φαίνει* Dobraeus: *φανεῖ* ‖ 234. *θεᾶσθαι σαυτόν* Porsonus: *θεάσασθαι σεαυτὸν* ‖ 235. *Κλεισθένη* Dindorfius: *Κλεισθένην* ‖ 242. delevit Cobetus ‖ *πρωκτόν*: *τόν γε πρωκτὸν* Scaliger ‖ 245. *φῦ* Dindorfius: *φεῦ* ‖ *ἰού* Dindorfius: *ἰοῦ* ‖ 247. *σπογγιεῖ* libri ‖ 248. *οἰμώξεταί τἄρ' εἰ* Reisigius: *οἰμώζετ' ἄρ' εἰς* R, *οἰμώξετ' ἄρ' εἴ τις* Brunckius, *οἰμώξεταρ' εἴ τις* Dindorfius ‖ 260. *ἄρ'* Kusterus: *ἤ ῥ'* et *ἦρ'* ‖ 261. *ἐγκυκλόν τι. λάμβαν'* Reisigius: *ἔγκυκλον· τουτὶ λάμβαν'* libri nisi quod *ἐγκύκλιον* R. *ἔγκυκλον. τουτὶ λάβ'* Bentleius, *ἔγκυκλον ποῦ; Bergkius* ‖ 266. *ἀνὴρ* Fritzschius: *ἀνὴρ* ‖ 273. *Ἱπποκράτους* scholiasta: *ὑποκράτους* ‖ 277. *καὶ σπεῦδε* Hamakerus: *ἐκσπεῦδε* ‖ 278. *θεσμοφορείῳ*: vulgo *θεσμοφορίῳ* ‖ 281. *ἀνέρχεθ' ὑπὸ*: *ἀνέρχεται* Reiskius ‖ 283. *καὶ πάλιν* Bentleius: *πάλιν* ‖ 284. *κατάθου* Herwerdenus: *κάθελε* ‖ 285. *τὰ πόπαν'* Porsonus: *τὸ πόπανον* ‖ *τοῖν θεοῖν*: libri *ταῖν θεαῖν* ‖ 289. *καὶ τοῦ θυγατρίου χοῖρον*: *καὶ τὴν θυγατέρα* (*θυγατέραν* R) *χοῖρον* libri, *χοιρίον* scholiasta ‖ 290. *δ'* Hermannus: *τ'* ‖ 291. *ποσθαλίσκον* Dindorfius: *πρὸς θάληκον* (*θαληκον* R) libri ‖ 292. *καθίζωμ'*: Brunckius *καθέζωμ'* ‖ 293. *ἐξακούω*: *ἐξακούσω* Bergkius ‖ 294. fortasse spurius ‖ 295. *τοῖν*: vulgo *ταῖν* ‖ 300. *τῇ Γῇ* secludit Dobraeus ‖ *ταῖς Χάρισιν*: vulgo *Χάρισιν* ‖ 301. *τήνδε*: *ἤδη* Reisigius ‖ 304. *τῇ πόλει*: vulgo *πόλει* ‖ 309. *δῆμον τὸν* Dindorfius: *δῆμον τῶν* ‖ 311. *πάντ' ἀγαθὰ*: vulgo *τἀγαθὰ* ‖ 312. *δεχόμεθα* Hermannus: *δεχόμεσθα* ‖ 313. *λιτόμεθα* Hermannus: *λιτόμεσθα* ‖ 314. *φανέντας ἐπιχαρῆναι*: *χαρέντας ἐπιφανῆναι* Halbertsma ‖ 320. *θηροφόνη* Hermannus: *θηροφόνε παῖ* ‖ 325. *εἰνάλιοι* Brunckius: *ἐναλίου* ‖ 328. *ἰαχήσειεν*: *ἠχήσειαν* et *ἀχήσειεν* corrigunt ‖ 330. *Ἀθηναίων*: *Ἀθηνῶν* Reisigius, *Ἀθηνέων* Bergkius ‖ 334b. *τοῖς τ'* Scaliger: *καὶ τοῖς* ‖ 340. *κατεῖπεν* Bentleius: *κατεῖπέν τις* ‖ 341. *ἐνετρύλισεν* Dindorfius: *ἐνετρύλλισεν* ‖ 342. *τὰς*: vulgo *τις* ‖ 344. *ἂν* Brunckius: *ἃ ἂν* ‖ *τότε* Hamakerus: *ποτε* ‖ 347. *κεἰ*: *ἢ εἰ*? ‖ 349. *κοικίαν* Brunckius: *κοίκίαν* ‖ 352—71. carmen spurium ‖ 352. *ξυνευχόμεσθα* Bothius: *ξυνευχόμεθα* ‖ 355. *ὅσ' ἂν προσήκῃ*: *ὅσαι προσήκει* vulgo ‖ 356. *λεγούσας* Bothius: *λεγούσαις* ‖ 360. versus suspectus ‖ *οὕνεκ'* Bentleius: *ἕνεκ'* ‖ 365. 66. delevi, nisi forte primum versum *ἢ Μήδους ἐπάγουσι τῆς* ita correctum *ἢ μοιχοὺς ἀπάγουσι γῆς*, servare praestat ‖ 367. *ἀσεβοῦσιν ἀδικοῦσίν τε τὴν πόλιν*: *ἀσεβοῦσ' ἀδικοῦσί τε τὴν πόλιν* Hermannus; restitui librorum scripturam; trimeter si olim fuit, conicere possis *τὴν ἡμῶν πόλιν* vel *τ' Ἀθηναίων πόλιν* ‖ 372. *ταδὶ*: vulgo *τάδε* ‖ 386. *ἡμᾶς* Cobetus: *ὑμᾶς* ‖ 387. *λαχανοπωλητρίας*: *λαχανοπωλητρίδος* citat tanquam vulgatam lectionem v. d. in Mnemos. II, 211 ‖ 389. *ἡμᾶς*: *ἡμῖν* Brunckius ‖ 390. *πόσα*: vulgo *ποῦ*, schol. Platonis *πῶς* ‖ 391. *τραγῳδικοὶ* scholiasta Platonis: *τραγῳδοὶ καὶ* ‖ 392. *μοιχοτρόπους* Suidas: *μυχοτρόπους* ‖ 393. *οἰνοποτίδας*: *οἰνοπίπας* Suidas, *οἰνοπίπους* scholiasta ‖ 398. *ὥνπερ* Kusterus: *ὥσπερ* ‖ 400. *ἐάν πέρ τις*: *ἐάν τις* vulgo ‖ 417. *μορμολυκεῖα* Dindorfius ex Etym. M.: *μυρμολύκεια* vulgo ‖ 419. *ταμιεῦσαι καὶ* Reiskius: *ταμιευούσαις* Dobraeus, *ταμιεύσ-*

σθαι libri ‖ *λαθεῖν* Scaliger: *λαβεῖν* ‖ 420. *ἄλφιτον ἔλαιον*: an *ἔλαιον ἄλφιτ'*? ‖ 434. *οὔπω* Hermannus: *οὐπώποτε* ‖ 436. *δεινότερα* Hermannus: *δεινότερον* ‖ 348. *πάσας δ'*: *πᾶσαν* Hermannus ‖ 438. *ἰδέας* Suidas: *εἰδέας* libri, *ἰδέαν* Hermannus ‖ *ἐξήτασεν*: *ἐξετάζει* Hermannus ‖ 439. *πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί*: *πάντ' ἐβάστασεν* Engerus ‖ 440. *παρ' αὐτὴν* Scaliger: *παρ' αὐτῆς* ‖ 441. *Ξενοκλέης* Bentleius: *Ξενοκλῆς* ‖ 443. *ἕνεκα καὐτὴ* Porsonus: *ἕνεκ' αὐτὴ* ‖ 452. *οὐδὲ θἤμισυ* Hamakerus: *οὐδ' εἰς ἥμισυ* ‖ 456. *τοῖς λαχάνοις* Plutarchus et Gellius: *λαχάνοις* libri ‖ 462. *κἀστωμύλατο* Dobraeus: *κατεστωμύλατο* ‖ 464. *τι πολύπλοκον* Dobraeus: *πολύπλοκον* libri, *πολύστροφον* Hermannus ‖ 465. *ὕβρεος* Dindorfius: *ὕβρεως* ‖ 469. *ὀναίμην* Suidas: *ὀνοίμην* et *ὠνοίμην* ‖ 471. *ἀλλήλαισι* Brunckius: *ἀλλήλοισι* ‖ 472. *ἔκφορος*: *ἐκφορὰ* Valckenarius ‖ 473. *ἔχουσαι 'κεῖνον*: *ἔχουσαι κεῖνον* vulgo ‖ 474. *ἡμῶν*: *ἡμᾶς* Hamakerus ‖ 476. *μὴ ἄλλην* ante Dindorfium ‖ 477. *πολλὰ δεῖν'* Dawesius: *δεινὰ πόλλ'* Bentleius, *πόλλ'* codices ‖ 478. *ᾖ* Dindorfius: *ἦν* ‖ 479. *'κάθευδεν*: *καθεύδειν* libri, *καθεῦδεν* Bentleius ‖ 480. *διεκόρησεν* Pollux: *διεκόρευσεν* ‖ *οὖσαν ἑπτέτιν* Pollux: *ἑπτέτιν οὖσαν* ‖ 482. *κᾆτ' εὐθὺς*: *κἀγὼ εὐθὺς* malim crasi legitima ‖ 488. *ἐρείδομαι* Fritzschius: *ἐρειδόμην* R, *ἠρειδόμην* reliqui ‖ 489. *κῦβδ'*: *κύβδ'* ‖ 493. *μάλισθ' ὑπό του*: *μάλιστά που*? ‖ 494. *σκόροδα διαμασώμεθα* Bentleius: *σκορόδια μασώμεθα* ‖ 495. *ὀσφρόμενος* Bentleius: *ὀσφραινόμενος* ‖ *τείχους* Bentleius: *τοῦ τείχους* ‖ 500. intactum reliqui versum foede depravatum ‖ 501. *μοιχὸν* Frobenius: *μυχὸν* ‖ 504. *περιέτρεχ'* Hamakerus: *περιήρχετ'* ‖ *ὠκυτόκι'* Schaeferus: *ὠκυτόκει'* ‖ 509. *τίκτειν* Hirschigius: *τέξειν* ‖ 511. *τὸ κηρίον* Hirschigius: *τοῦ παιδίου* ‖ 528. *ἀλλὰ πᾶν* Cobetus: *ἀλλ' ἅπαν* ‖ 533. *Ἄγλαυρον* scholiasta: *ἄγραυλον* ‖ 536. *τις ἔστιν*: *ἔστι τις* schol. Ven. ad Il. *α*, 137. unde Hermannus *ἔστιν τις*, Bergkius *ἔστι τίσις* ‖ 537. *τε* Reiskius: *γε* ‖ 546. *ἐπίτηδες* Bentleius: *ἐξεπίτηδες* ‖ 548. *ἐποίησ'* Bentleius: *ἐποίησεν* ‖ 549. *τᾆτιον* Engerus: *ταἴτιον* ‖ 554. *ᾔδησθ'*: libri *ᾔδεις* ‖ 555. *πω* additum a Dobraeo ‖ 556. *ἐπεὶ τάδ'* Dindorfius: *ἔπειτα γ'* libri, *ἐπεὶ τόδ'* Kusterus ‖ 558. *ὥς τ' αὖ*: *οὐδ' ὡς* Cobetus ‖ 560. *ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει* Porsonus e Suida, ubi *ἑταίρα* libri, *τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ* codices Aristophanis, quos secutus conicias *γυνὴ τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει*, ut voluit etiam Engerus ‖ 563. *ἀχαρνικὴ* Dobraeus: *ἀχαρνικὴ* ‖ *ταυτί*: *ταῦτα* Bentleius ‖ 567. *οὐ δὴ* Bothius: *οὐδὲ* ‖ 569. *πρόσιθι* Cobetus: *πρόσθες* ‖ 570. *χεσεῖν*: *χέσαι* Dobraeus ‖ 575. versus politicus. delevit Cobetus ‖ 580. *μὴ καὶ* Porsonus: *καὶ μὴ* ‖ 590. *ἀφηῦσεν*: *ἄφευσεν* ‖ *κἀπέτιλ'* Bekkerus: *κἀπέτιλλ'* ‖ 593. *ἠνείχετ' ἂν* Brunckius: *ἠνείχετο* ‖ 594. *οἴομαι 'γωγ'* Bentleius: *οἴομ' ἔγωγ'* ‖ 596. *'πεπύσμην ταῦτα* Bentleius: *πεπύσμην ταυτὶ* ‖ 605. *ἥτις* Zanettus: *εἴτις* ‖ *εἴμ'* a Porsono additum ‖ 606. *ἡδὶ* Brubachiana: *ἥδε* et *ἡ δ' ἡ* ‖ 612. *ἀναμενῶ* Kusterus: *ἀναμένω* ‖ 624. *ὁσέτη* Schaeferus: *ὅσ' ἔτη* ‖ 625. *οἴμοι τάλας* ante Schaeferum cum sequentibus Clisthenis verbis coniuncta erant ‖ 630. *μέντοι* e Suida additum ‖ 632. *σὺ* addidit Engerus ‖ 641. *στερίφη*: vulgo *στεριφὴ* ‖ 644. *διέκυψε* Dobraeus: *δὴ ἔκυψε* ‖ 646. *μάλλὰ* Bentleius: *ἀλλὰ* ‖ 651. *εἰσεκύλησα* ante Kusterum ‖ 653. *οἰχήσεται* Bentleius: *οἴχεται* ‖ 657. *ἐσελήλυθε* vel *εἰσήλυθε* Bentleius: *εἰσελήλυθε* libri, *εἰσῆλθεν* Elmsleius ‖ 658. *διαθρῆσαι* Kusterus: *ἀθρῆσαι* ‖ 662. *χρῆν ὡς* Bentleius: *χρὴ ὡς* libri, *χρή σ' ὡς* Porsonus, possis *χρῆσθ' ὡς* ‖ 665. *δὲ ῥῖψον* Hermannus: *διάρριψον* libri, *δὴ ῥῖψον* Bergkius ‖ 668. *με* Bergkius: *μὴ* ‖ 669b. *ἀνδράσιν ἔσται* Bergkius: *ἅπασιν ἔσται* libri, *ἔσται ἅπασιν* Bothius ‖ 672. 73. *φήσει — δείξει*: malim *δείξει — φήσει* ‖ *δ' εἶναί τε θεοὺς*: *τε* (vel *δὲ*) *θεοὺς εἶναι* Dobraeus ‖ 674. indicavi lacunam; vide versum antitheticum ‖ 675. *δικαίως τ' ἐφέποντας* inclusi cum Engero; genuina perierunt ‖ 679. *οὐκέθ'* addidi ‖ 680. *μανίαις*

φλέγων λύσσῃ: metro satisfaceret μανιάσιν φλέγων λύσσαις || 681. εἴ τι δρῴη: requiritur dochmius; seclusi cum Engero || 682. ἔσται Reisigius: ἔστιν || βροτοῖσιν Engerus: βροτοῖς || 683. τά τε Fritzschius: τὰ || 685. παρὼν τίνεται: ἀποτίνεται vulgo, quo correcto sequentem versum παραχρῆμά τε τίνεται in marginem reieci || 689. ἃ Berglerus: ἀὰ et ἆἆ || 691. μου Hamakerus: μοι || 697. καὶ additum e schol. Platonis || 702. ἅπαντ' ἄρ' Bentleius: ἅπαν γὰρ || μεστὰ Porsonus: ἔργα codices, πλέα Suidas || 703. τοδί: τόδε || 704. ἐξαράξει Bentleius: ἐξάρξω || 706. ὅστις Porsonus: ὅτι || 710. ἥκεις γ' Suidas: ἥκιστ' Aug., ἥκεις reliqui || 710. 11. ὅθεν οὐ φαύλως γ' ἀποδρὰς λέξεις Reisigius: ὅθεν ἥκεις φαύλως τ' (θ' Iunt.) ἀποδρὰς οὐ λέξεις libri. quod Cobetus identidem commendavit ὅθεν οὐκ ἕξει φαύλως τ' ἀποδρὰς οὐ λέξεις, probari posset nisi metrum obstaret. recte Reisigium secutus est Engerus, at γ' post φαύλως omissum malim || 715. ἂν Brunckius: οὖν || 716. σοῖς: vulgo ξὺν || 720. ante Reisigium ἐνυβρίσεις. malim ἐνυβριεῖ || λέξεις τ' Fritzschius: τε λέξεις || ἀνοσίους Hermannus: ἀνοσιούς. || 721. ἐπ' ἀθέοις ἔργοις. καὶ γὰρ Hermannus, qui aliud metri genus requirens ἐπ' post ἀθέοις posuit; dochmium restituit Engerus; libri ἀθέοις ἔργοις γὰρ || 723. δὲ Fritzschius: δέ σε libri. malim nunc σε || κάχ' ἑτερότροπά Fritzschius: κακὸν ἑτερότροπον libri, quod revocandum || 725. τίς σ' ἐπέχει Engerus: τίς σ' ἔτ' ἔχει Fritzschius, ἐπέχει τις τύχῃ libri. fort. ἄξει τις τύχῃ || 726. χρῆν Engerus: χρῆν σ' || 730. δὲ Kusterus: τόδε || 741. καὶ addidit Kusterus || 747. χῶσον Bentleius: καὶ ὅσον || 754. σφαγεῖον Tyrwhittus: τὸ σφαγεῖον et τὸ σφάγιον || 759. τουτὶ λαβὲ ante Bergkium || 760. Μίκκα Lobeckius: Μίκα || 765. διεχρήσατο: vulgo 'ξηρήσατο || 768. φαίνεταί πω Dobraeus: φαίνετ' οὔπω || ἂν addidit Porsonus || 771. γάρ εἰσί μοι Dobraeus: πάρεισιν αἱ || 772. λαβεῖν addidi et πλάτας scripsi pro πλάται. Aug. πλάτα || 774. βέλτιστον: vulgo βέλτιον || 776. νῦν δὴ addidi, μὴ ἀλλ' volebat Hermannus || 477. ὑμᾶς addidit Hermannus || ἔργῳ πορίμῳ χρὴ Hermannus: χρὴ ἔργῳ πορίμῳ || 782. χώρει χώρει nescio quis: χωρεῖ χωρεῖ || 789. ὑμεῖς Dobraeus: ἡμᾶς || 790. ἐκκύψασαν Reiskius: ἐγκύψασαν || 792. εὕρητ' Porsonus, εὕρετ' || 795. ἀλλοτρίων suspectat Hamakerus Ἀγροτέρας coniciens || 796. σκηνὰς Hamakerus: κλίνας || 797. τὸ κακὸν ζητεῖτε θεᾶσθαι I. Kaye apud Dobraeum: ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι || 799. τὸ κακὸν παρακύψαν ἰδεῖν Porsonus: παρακύψαν (παρακύψασαν libri) ἰδεῖν τὸ κακὸν vulgo || 803. ἑκάστου Brubachiana: ἕκαστος || 804. γ' addidit Dobraeus || 805. καὶ μὴν: vulgo καὶ μὲν || 809. φήσει Kusterus: φήσεις || 813. αὖτ' ἀπέδωκεν: recte ἀνταπέδωκεν Bentleius || 815. ἀποδείξαιμεν Bentleius: ἀποδείξομεν || ποιοῦντας Kusterus: ποθοῦντας || 819. μὴν Bekkerus: μὲν || 832. χρῆν Brunckius: χρὴ || 833. 837. delevit Hamakerus || 834. ταύτῃ: τ' αὐτῇ vulgo, αὐτῇ Hamakerus || 836. 842. εἰ Brunckius: ἦν || 844. ἀλλὰ κείρεσθαι: vulgo ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι, R ἀλλ' ἀφερεῖσθαι || 838. αὐτὴν: malim ταύτην || 845. πόκου: τόκου vulgo || 851. δ' additum a Bentleio || 852. κυκανᾶς Kusterus: κυρκανᾶς || 867. Μενέλεως Brunckius: Μενέλαος || 868. τῶν κοράκων πονηρίᾳ ante Bentleium cum Mnesilochi oratione coniunctum erat || 878. πεπλεύκαμεν Dindorfius: πεπλώκαμεν || 879. τούτῳ Brubachiana: τῷ libri, τῷδε Bentleius || 880. θεσμοφορεῖον: vulgo θεσμοφόριον || 883. γ' addidit Scaliger || 887. κακὴ κακῶς τἄρ' — κἀξολεῖ: κακῶς ἄρ' — κἀξολεῖ γέ τοι vulgo, sed libri τἄρ' non ἄρ'. ut ego iam olim, ita nunc etiam Cobetus || 889. δὴ Bentleius: δὲ || 901. Μένελεων Dindorfius: Μενέλαον libri, an Μενέλαν? || 906. αὐτὸς libri || 910. Μενελάῳ γέ σ' Porsonus: Μενέλαον ὅσα γ' || 912. χέρας: χάρας libri, correctum ex Euripide || 914. περίβαλε Bisetus: περίβαλλε || 918. κωλύσεις Cobetus: κωλύεις || 926. οὐδέποτέ σ' Elmsleius: σ' οὐδέ-

ποτ' ‖ 927. προλίπωσ' Scaliger: προλείπωσ' ‖ 934. δή γ' Dobraeus: δῆτ' ‖ 939. χαρίσωμαι Porsonus: χαρίσομαι ‖ 944. παριοῦσι Brunckius: παροῦσι ‖ 945. ἰατταταιάξ: ἰαππαπαιάξ ante Bentleium ‖ 946. ἔστ' Bentleius: ἔστιν ‖ 947. νυν Dindorfius: νῦν ‖ πέσωμεν ante Zanettum ‖ ταῖσι Brunckius: ταῖς ‖ 948. θεοῖν: vulgo θεαῖν ‖ 950. αὐτοῖν: vulgo αὐταῖν ‖ 952. μέλειν Zanettus: μέλλειν ‖ 955. χερὶ Dobraeus: χειρὶ ‖ 966. χρῆν Bothius: χρὴ libri, an χρή μ'? ‖ 967. ὡς ἐπ' Fritzschius: ὥσπερ ‖ 968. εὐφυῆ ante Brunckium ‖ 975. χοροῖσι συμπαίζει: vulgo χοροῖσιν ἐμπαίζει ‖ 980. ἡμετέραισι Hermannus: ἡμετέραις ‖ 981b. ἔξαιρε: ἔξαρχε? ‖ χάριν Bisetus: χαίρειν ‖ 984. νηστεύομεν Bentleius: νηστεύωμεν ‖ 986. τόρευε: τόρνευε Bentleius ‖ 987. αὐτὸς ὧδε Fritzschius: ὧδ' αὐτὸς ‖ 990. εὔιε ὦ Διὸς σὺ Engerus: εὔιον ὦ Διόνυσε ‖ 994. 95. ὦ εὔι' εὔι' εὐοῖ ὦ εὔι' Hermannus: εὔιον εὔιον εὐοῖ ‖ 998. καὶ νάπαι πετρώδεις: πετρώδεις τε νάπαι probabiliter Engerus ‖ 1001. οἰμῶξι Brunckius: οἰμώξει ‖ 1002. ἰκετεῦσι Brunckius: ἱκετεύσῃ ‖ 1003. δράσ' Engerus: δρᾷς ‖ 1005. μᾶλλο Bentleius: μᾶλλον ‖ βοῦλι Engerus: βοῦλις ‖ 1007. 'ξινίγκι Engerus: ξεινίγκι et ξυνίγκι ‖ 1013. τοῦτ' addidit Dobraeus ‖ 1014. παρέπτετο Brunckius: παρέπτατο ‖ 1015—21. Mnesilocho continuavit Beerius; vulgo Euripidis sunt ‖ 1015. πῶς ἂν οὖν Hermannus: πῶς ἂν ‖ 1016. ἐπέλθοιμι Brunckius: ὑπέλθοιμι Bentleius, ἀπέλθοιμι libri ‖ 1017. λάθοιμι Brunckius: λάβοιμι ‖ 1018. πρὸς αἰδοῦς σὲ τὰν Seidlerus: προσαιδούσσαι τὰς R, προσαυδῶ σε τὰν Hermannus ‖ 1023. πολυστονώτατον Burgesius: πολυτονώτατον ‖ 1026. πάλαι μοι φύλαξ Engerus: φύλαξ ἐμοὶ πάλαι Hermannus, φύλαξ πάλαι libri ‖ 1027. ἐφεστὼς: ἐφέστηκ' vulgo ‖ ἐκρέμασεν: ἐκρέμασε libri ‖ 1028. κόραξι δεῖπνον: κόραξιν δεῖπνόν μ' Hermannus ‖ 1030. ἡλίκων ὑπὸ Hermannus: ὑφ' ἡλίκων ‖ 1031. ψῆφον seclusit Hermannus eique ἀοιδαῖσι substituit ‖ 1039. τάλαν' Hermannus: ἀλλ' ἂν et ἄλλαν ‖ 1040. φῶτα λιτομέναν: φῶτά τε λιτομένα Engerus ‖ 1041. φλέγουσαν Musgravius: φεύγουσαν libri, φλέγουσα Engerus ‖ 1044. κροκόεντ' ἐνέδυσεν: κροκόεν τόδ' ἐνέδυσεν Bergkius, κροκόεντ' ἀμφέδυσεν Hermannus ‖ 1045. τοῖοδ' ἐς Hermannus: τοῖσδε ‖ 1047. ἰὼ Hermannus: ἰώ μοι ‖ ἄτεγκτε nescio quis: ἀνέτικτε ‖ 1054. λαιμοτόμητ' Dindorfius: λαιμότμητ' ‖ δαιμόνι' Fritzschius: δαιμόνων ‖ 1062. τὸ σαυτῆς Dindorfius: τὸ σαυτοῦ Bentleius, τοσαύτης et τοσαῦτα libri ‖ 1063. ἐλεεινῶς libri ‖ 1064. γόων Bentleius: λόγων ‖ 1066. πῶς μακρὸν: ὡς μακρὸν vulgo ‖ 1073. γραῦ Brunckius: γραῦς ‖ 1080. σί κακόν, σί κακόν: articulum quem ante κακόν libri habent delevit Bentleius ‖ 1084. πρυτάνεις: πρυτάνις? ‖ 1086. πωτετοπωνὴ libri: divisit Tyrwhittus ‖ 1087. κλαύσει nescio quis: κλαύσαιμι libri, ἀντὶ τοῦ κλαύσαις ἂν schol. Put.; apertum est in librorum scriptura aliud quid latere ‖ 1089. κακκάσκι: κακκάσκει Engerus, κακκάσκις Fritzschius ‖ 1092. ποῦ 'στ' ἡ Brunckius: ποῦ 'σθ' ἡ ‖ καὶ δὴ φεύγει Mnesilocho tribuit Fritzschius, contra quem disputavit Engerus, quo praeeunte πεύγει scripsi pro φεύγει et 1093 πεύγεις pro φεύγεις ‖ 1096. τὴ μιαρά Brunckius: τῇ μιαρᾷ ‖ 1102. Γόργος e schol. Fritzschius: γοργόνος ‖ 1103. τὴ κεπαλὴ Bothius: τῇ κεφάλῃ et τῇ κεφαλῆι ‖ τὴν γοργόνος: haec ante Fritzschium sagittarii verbis continuabantur ‖ 1104. Γόργο Engerus: Γοργό ‖ 1108. μὴ λαλῆσι Brunckius: μὶ λαλῆς ‖ 1109. λαλᾷς: λαλῖς Bergkius ‖ 1114. κύστο· μή τι Scaliger: σκυτομῆτι et σηντομῆτι ‖ μικρὸ: μικτὸν libri, μικκὸν Bentleius, μικτὸ Engerus ‖ 1115. δεῦρο Bentleius: δεῦρο δεῦρο ‖ 1118. ζηλῶσι Fritzschius: ζηλῶ σί ‖ 1123 et 24. τὴ Bothius: τῇ et τῇ ‖ γέροντο πύγισο Tyrwhittus: γεροντοπύγισο ‖ 1125. δεσμὰ Bisetus: δέσμαι et δέμας ‖ 1127. τουτοΐ: τουτῳί Engerus ‖ 1129. ἐνδέξαιτο Kusterus: δέξαιτο ‖ 1132. τούτῳ nescio quis: τοῦτο ‖ 1135. ἔτι γὰρ σὺ

τὴ: πληγὰς σὺ τῇ Hamakerus ‖ 1139. κούρην Hermannus: κόρην ‖ 1145. δῆμός τοι: probabiliter δῆμος ἐπεὶ Hermannus ‖ 1148. ἥκετε δ' Hermannus: ἥκετ' ‖ 1150. ἄνδρας ἵν' οὐ θέμις Hermannus: οὗ δὴ ἀνδράσιν οὐ θεμιτὸν ‖ 1151. θεοῖν: vulgo θεαῖν ‖ 1155. πολυποτνία Hermannus: πολὺ ποτνία ‖ 1155. 56. transposui cum Hermanno ‖ 1156. ἀντόμεθα Hermannus: ἀντόμεθ' ὦ ‖ 1157. καὶ Hermannus: εἰ καὶ ‖ 1158. ἰὼ addidi ‖ 1159. ἐνθάδε χἠμῖν Hermannus: ἐνθάδ' ἡμῖν. ‖ 1162. μηδαμῇ Brunckius: μηδαμά ‖ 1167. ἀκούσεσθ' Hirschigius: ἀκούσαιτ' codices, ἀκούσητ' Reisigius ‖ πίθησθε Hirschigius: πείθησθε ‖ 1170. ἡμῖν Hirschigius: ἡμῶν ‖ 1171. πεῖθε Bisetus: πεῖσαι ‖ 1174. κἀνακάλπασον Hermannus: κἀνακόλπασον et κἂν ἀκόλπασαν libri, κἀνακόλπισον Bisetus ‖ 1176. ἀνεγεῖρί Dindorfius: ἀνεγείρι ‖ 1182. τοῖσι Bentleius: τοῖς ‖ 1183. ναῖκι Dindorfius pro ναικὶ, sic etiam in sequentibus ‖ 1184. ὦ additum ab Engero ‖ 1185. γογγύλη: γογγυλί Engerus ‖ 1187. κλαῦσί γ' Bentleius: κλαυσεῖ γ' ‖ ἂν: ἣν Dindorfius ‖ 1190. οὐκὶ πιλῆσι: τί οὐκ ἐπιλήσει libri, corr. partim Brunckius partim alii ‖ 1194. ναὶ ναὶ Brunckius: ναὶ ‖ γράδιο Bothius: γράδιον ‖ 1195. σὺ Brunckius: σου ‖ 1197. οὐκ ἐκῶδέν Bergkius: οὐκ ἐκ' ὧδέν et οὐκ ἐκ' ὧδὲν libri, οὐκ ἔκ' οὐδὲν Engerus ‖ σιβύνην Fritzschius: συμβήνην libri, συβήνην scholiasta; τὸ σιβύνη praeterea mavult Engerus ‖ 1198. κομίσι σ' αὐτός Engerus: κομίζεις αὐτοῖς libri; non Euripidis sed sagittarii esse verba ἐπ. κ. αὐτ. vidit Dobraeus ‖ ἀκολούτει Brunckius: ἀκολούτι ‖ 1199. γέροντ' ὦ γράϊο Bothius ‖ 1201. μέμνησο Reiskius, qui verba μ. τοίνυν τοὔνομα non sagittarii, sed Euripidis esse intellexit: μεμνῆσι libri ‖ 1203. ταντὶ Dindorfius: τουτὶ ‖ 1213. γρᾷ' Bentleius: γρᾶιο, γρᾶο, γράο ‖ οὐκ ἐπαινῶ γράδιο: οὐκ ἐπαίν' ὦ γράδιο? an οὐ σ' ἐπαινῶ γράδιο? ‖ 1214. μ' ὦ Engerus: μ' ὁ ‖ 1215. τι addidit Hermannus ‖ συβήνη libri ‖ 1216. οἴμοι extra versum esse vidit Bergkius ‖ δρᾶσι Engerus: δράσει ‖ γράδι' Bergkius: γράδιο ‖ Ἀρταμουξία in hunc versum retraxit Bergkius; vulgo extra versum est ‖ 1220. τὴ Bothius: τῇ ‖ 1222. γρᾷο Brunckius: γραῦ ‖ 1224. διώξει 's Cobetus: διώξεις ‖ 1225. ἄλλα Bisetus: ἀλλὰ ‖ τρέξι. Bothius: τρέξι ‖ 1226. νυν: vulgo νῦν ‖ τρέχε vulgo abest ‖ 1227. nescio quo errore factum sit ut duo versus (dimeter et paroemiacus) in tetrametrum sint contracti ‖ πέπαισται Bisetus: πέπυσται ‖ 1230. ἀνταποδοίτην Bentleius aliique: ἀνταδοῖτον.

RANAE

V. 14. καὶ Λύκις: κἀπίλυκος Kockius ‖ 15. eiecit Dindorfius ‖ 20. ἐρῶ Cobetus: ἐρεῖ ‖ 26—29. delevit Hamakerus ‖ 27. ὄνος R: οὗνος reliqui et Eustathius ‖ 28. ἔχω 'γὼ: ἐγὼ 'χω? ‖ 50. τρισκαίδεκα: imo τρεισκαίδεκα ‖ 57. ἀππαπαὶ v. l. apud scholiastam et Suidam, ἀτταταὶ et ἀππατὰτ codices Aristophanis, ἀταταὶ Brunckius, ἀπαπαῖ Kockius ‖ Κλεισθένει Aldus, τῷ Κλεισθένει codices, σὺ Κλεισθένει Kockius ‖ 76. οὐ Bentleius: οὐχὶ ‖ 83. ποῦ 'σθ'; ὅπου 'στ';: vulgo ποῦστιν; ‖ οἴχεται R: ἀποίχεται vulgo ‖ 87. Πυθάγγελος δέ: indicavi lacunam ‖ 90. 91. πλεῖν — λαλίστερα: haec vulgo Herculi continuantur ‖ 94. μόνον: malim ἅπαξ ‖ 95. ἅπαξ: malim μόνον ‖ 104. ἦ μὴν: καὶ μὴν Cobetus ‖ 111. ἔχρω Brunckius: ἐχρῶ ‖ 117. τῶν ὁδῶν: νῷν ὁδὸν Fritzschius ‖ 118. ὅπῃ V: ὅπως ‖ 124. θυΐας: vulgo θυείας ‖ 142. πῶς: πῶς δ'? ‖ 146. ἀείνων Elmsleius: ἀεὶ νῶν ‖ 148. βινῶν Dindorfius: κινῶν ‖ 150. ἤ: ἢ εἰ? ‖ τις ῥῆσιν: ῥῆσίν τιν' Cobetus ‖ 155. κάλλιστον ὥσπερ: malim κάλλιον ἤπερ ‖ ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 168. delevit Hamakerus ‖ τοῦτ': ταὔτ' Bergkius, Στύγ' vel πλοῦν Kockius ‖ 169. μὴ εὕρω: μὴ 'χω scholiasta ‖ τότε μ': τότ' ἔμ' Bergkius ‖ 170. τιν' ἐκφέρουσι Elmsleius: τινες φέρουσι et τινὲς ἐκφέρουσι ‖ οὑτοιὶ Hirschigius: τουτονὶ ‖ 180. delevit Hamakerus ‖ 181. τοὔτο; λίμνη Dobraeus: τοῦτο λίμνη ‖ 184. χαῖρ' ὦ Χάρων

χαῖρ' ω Χάρων χαῖρ' ὦ Χάρων: hanc triplicem salutem alii fortasse rectius inter Dionysum Xanthiam et mortuum illum partiuntur ‖ 186. ὄκνου πλοκάς: vulgo ὄνου πόκας ‖ 187. τάρταρον: vulgo Ταίναρον ‖ 191. κρεῶν: νεκρῶν Demetrius ‖ 193. οὔκουν Beckius: οὐκοῦν ‖ κύκλῳ: τρέχων alii ‖ 194. ἀναμενῶ: ἀναμένω dubitanter Dindorfius ‖ 197. ἔτι πλεῖ Kusterus: ἐπιπλεῖ ‖ 204. ἀθαλάττωτος: ἀθαλάττευτος dubitanter Kockius ‖ 207. βατραχοκύκνων Bothius: βατράχων κύκνων ‖ 216. Διώνυσον: Διόνυσον Hermannus ‖ 217. λίμναισιν: λίμναις lemma scholii ‖ 229. ἔστερξαν: μὲν addit Hermannus ‖ 243. ἁμέραισιν: malim ἡμέραισιν ‖ 245. πολυκολύμβοισιν μέλεσσιν Reisigius: πολυκολύμβοις μέλεσιν ‖ 251 et 262. βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ addidit Fritzschius ‖ 253. τἄρα Hermannus: τ' ἄρα V, γάρ R, γ' ἄρα alii ‖ 264a. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ: ἀλλὰ μὴν ἡμεῖς σὲ Bergkius ‖ 264b. οὐδέποτε: legebatur οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή με (δή om. RVA et Baroccianus, γ' ἐμὲ exhibentes). οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἔμ' οὐδεπώποτε. abieci scholiastarum supplementa. Dindorfius ‖ 265. δέῃ Cobetus: με δέῃ et με δεῖ ‖ 266. βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ: haec addidit Reisigius ‖ 270. ἀπόδος: ἀποδοὺς Halbertsma ‖ 277. νῷν: νοὶ (i. e. νὼ) V ‖ 279. τὰ δείν' ἔφασκ' ἐκεῖνος: εἶναι τὰ δείν' ἔφασκεν Hamakerus ‖ 286. ἐξόπισθ' ἴθι Dobraeus: ἐξόπισθεν ἴθι R, ἐξόπισθεν αὖ ἴθι V, ἐξόπισθε νῦν ἴθι alii libri ‖ 288. ὁρῶ νὴ τὸν Δία: ὁρῶ γε νὴ Δία Cobetus ‖ 304. γαλῆν Brunckius: γαλήν' et γαλὴν ‖ 310. αἰτιάσομαι: αἰτιάσωμαι Dindorfius ‖ 324. πολυτίμοις Hermannus: πολυτιμήτοις ‖ 330. ἐγκατακρούων: ἔξαγε κρούων Hamakerus ‖ 332. τιμάν: πομπάν Hamakerus ‖ 340. ἔγειρε — τινάσσων: fortasse ἐγείρων deleto τινάσσων ‖ 344. φλογὶ φέγγεται δὲ: φλέγεται δὴ φλογὶ Hermannus ‖ 350. φέγγων Bothius: φλέγων ‖ 355. γνώμην nonnulli codices, R aliique γνώμῃ, Plutarchus γλώσσῃ ‖ 363. Θωρυκίων ὢν: ὢν om. R. cf. ad 381 ‖ 369. τοισίδ' ἀπαυδῶ: τούτοις αὐδῶ vulgo, τούτοις ἀπαυδῶ codd. ‖ 371. κατά: vulgo καὶ ‖ καὶ τῇδε πρέπουσαν Hamakerus: αἳ τῇδε πρέπουσιν ‖ 377. ἠγίστευται Kockius: ἠρίστηται ‖ 378. ἀρεῖς Scaliger: αἴρεις R, αἱρεῖς et αἴρῃς alii, ἄρξει Hamakerus, quod fortasse verum est ‖ 380b. σώσειν: σώσει V, σώζειν vulgo ‖ 381. Θωρυκίων: fortasse et hic et 363. Θωρύκων scribendum ‖ 394. ἀλλ' Bentleius: ἄγ' ‖ 398. τέλος: μέλος vulgo, μέρος Kockius ‖ 404. κατασχισάμενος Kockius: κατεσχίσω (κατασχίσω R) μὲν codices ‖ 405. τόν τε Bentleius: τόνδε τὸν ‖ 407. ἐξεῦρες R: κἀξεῦρες reliqui ‖ 412. παραρραγέντος: διαρραγέντος R ‖ 414b. μετ' αὐτῆς, quod libri post εἰμὶ καὶ habent, delevit Beckius ‖ 418. φράτερας: φράτορας codices ‖ 427. Σεβῖνον ὅστις ἐστὶν: Σεβῖνος οὐκέτ' ἔστιν Hamakerus ‖ ἀναφλύστιος Porsonus: ἀναφλύστιος ‖ 430. κύσθῳ Fritzschius: κύσθου ‖ 453. Μοῖραι: Μοῦσαι? an Ὧραι? ‖ 471. ἀχερόντιος: ἀχερόντειος codd., ἀχερόντιος disertim Stephanus Byzantius ‖ 482. 487. σφογγίαν: codices σπογγιὰν ‖ 488. οὐκ ἂν V, οὔκουν reliqui ‖ ἕτερός γ' αὔτ': γ' ἕτερος ταὔτ' Bergkius ‖ 494. ληματίας Bentleius et v. l. in schol.: ληματιᾷς libri ‖ 502. ἄρωμαι Cobetus: αἴρωμαι et αἴρομαι ‖ 505. κατερεικτῶν: vulgo κατερικτῶν ‖ 509. περιόψομ' ἀπελθόντ' Porsonus: περιόψομαι ἀπελθόντ' ‖ 514. ἤδη 'νδον Seidlerus et Dobraeus: ἤδ' ἔνδον ‖ 518. ἔμελλ' R: vulgo ἤμελλ' ‖ 519. 20. delevi hos versus praeeunte Hamakero ‖ 523. 'νεσκεύασα Elmsleius: γ' ἐσκεύασα ‖ 546. κἀντὸς Bergkius: αὐτὸς ‖ 557. ἂν γνῶναι Elmsleius: ἀναγνῶναι ‖ 565. δεισάσα RV, δείσασαι reliqui ‖ 567. fortasse Plathanae tribuendus ‖ 568. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν: haec vulgo Xanthiae continuantur ‖ 570. delevi praeeunte Hamakero ‖ 572. 73 ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους κόπτοιμ' ἄν: malim τοὺς γομφίους ἄν σου λίθῳ 'κκτοιμ' ἄν ‖ 575. γε addidit Hamakerus ‖ ἐκτέμοιμι: malim ἐκτέμνοιμι propter κόπτοιμι 573 ‖ 576. τὰς Schaeferus: τοὺς ‖ χόλικας Schweighaeuserus: κόλικας ‖ 582. ὦ Ξανθίδιον: an delendum ὦ? ‖ Ἀλκμή-

νης Herwerdenus: *Ἀλκμήνης* ‖ 593. *πρὸς τὸ σοβαρόν*: haec vulgo desunt ‖ 595. *κἀκβαλεῖς* Hermannus: *κἀκβάλῃς* V, *καὶ βάλῃς* vel *καὶ βάλεις* reliqui ‖ 597. *'σται* Dawesius: *'στὶν* Bentleius, *'στὶ* V, om. R ‖ 608. 9. in marginem reieci ‖ 611. *μἀλλ'* scholiasta: *μάλ'* codices ‖ 612. *σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά*: haec Aeaci erant, Baccho tribuit Dobraeus, ego Xanthiae continuavi ‖ 645. *οὐκ* Kockius: *οὐδ'* libri ‖ 655. *ἐπεὶ προτιμᾷς γ' οὐδέν*: *γ'* codd. nonnulli omittunt, unde Bergkius *εἴπ' εἰ προτιμᾷς οὐδέν* ‖ 665. *πρῶνας*: *πρωνὸς* Scaliger, *πρῶνας ἔχεις* Bergkius ‖ 673. *νοῆσαι* V: *ποιῆσαι* reliqui ‖ 682. *ὑποβάρβαρον — κέλαδον*: *ἐπὶ βάρβαρον — πέταλον* vulgo ‖ *ἑζομένη* corruptum ‖ 691. *τὰς*: *τῆς* Bergkius, fortasse recte ‖ 692. delet h. v. Hamakerus, aberrans a sensu vs. 688 sqq. ‖ *εἶν' ἐν*: *εἶναι 'ν*? ‖ 696. *μόνα*: *μάλα*? ‖ 698. *προσήκουσιν*: *προήκουσιν*? ‖ 699. *αἰτουμένους* R, vulgo *αἰτουμένοις* ‖ 711. *ψευδολίτρου* Pollux: *ψευδονίτρου* ‖ 714. *ἰδὼν* Bentleius: *εἰδὼς* ‖ 720. *καλῶς κεκομμένον*: vulgo *τὸ καινὸν χρυσίον* ‖ 721. *τούτοισιν οὖσιν*: an *τούτοισι τοῖσιν*? ‖ 726. legebatur post 724 ‖ 731. *οὖσι πάντα*: vulgo *εἰς ἅπαντα* ‖ 734. *καὶ νῦν*: malim *κἂν νῦν* ‖ 743. *ᾤμωζε* Brunckius: *οἴμωζε* ‖ 749. *οἶδ'*: *ἀλλ'* Reiskius ‖ 752. *τοῖς θύρασι*: vulgo *τοῖς θύραζε* ‖ 757. *καὶ* R, vulgo *χὴ* ‖ 758. *πρᾶγμα* semel V ‖ 760. h. v. ante Bergkium legebatur post 757. sic ut verba *Αἰσχύλου κεὐριπίδου* Aeaci essent ‖ *χὼ*: aut *ὁ δὲ* scribendum, aut verba *χὼ λοιδορησμὸς* per interrogationem efferenda et Xanthiae tribuenda sunt ‖ 762. *ἀπὸ*: *ἐπὶ*? an *περὶ*? ‖ 765. *μανθάνεις;* vulgo *μανθάνω* praescripta Xanthiae persona ‖ 771. *ὅτε δὲ*: vulgo *ὅτε δὴ* ‖ 772. *τοῖσι βαλλαντιοτόμοις* Lachmannus: *τοῖς* (*τοῖσι* A) *βαλαντιητόμοις* codices peiores, *τοῖς βαλαντιοτόμοις* RVM ‖ 781. *οὐράνιόν γ' ὅσον*: haec paullo tolerabiliora erunt si totus versus post 779 transponitur ‖ 783. *ἐνθαδί*: vulgo *ἐνθάδε* ‖ 788. *ἐκεῖνος*: *ἐκεῖνός γ'*? ‖ 791. *ὡς ἔφη, Κλειδημίδης*: vulgo *ὡς ἔφη Κλειδημίδης*, magno sensus discrimine ‖ 795. *ὀλίγον*: *ὀλίγον γ'* V ‖ 797. *καὶ γὰρ*: *ἀλλ' ἦ* Etym. M. Photius aliique grammatici ‖ 800. *πλινθεύσουσι γὰρ* Kockius: *πλινθεύσουσι* (*πλινθεύουσι* R Barocc.) *γε* (*τε* RV) codices; haec Xanthiae tribuenda esse, cum vulgo Aeaco continuentur, intellexit Bergkius ‖ 803. *τὸν*: *τόδ'* F. Ranckius ‖ 804. *γοῦν* Kockius: *δ' οὖν* ‖ 812. *ὁπόταν*: *ὅταν γ'* vulgo, *ὅταν* V ‖ 819. *σχινδαλάμων* Porsonus ‖ 826. *λίσφη* Dindorfius: *λίσπη* ‖ 841. *δὴ 'μὲ*: vulgo *δή με* ‖ 855. *θενὼν* Blomfieldus: *θένων* R, *θείνων* fere reliqui ‖ 866. *ἐνθαδί*: vulgo *ἐνθάδε* ‖ 882. *σοφίας ὁ* Hermannus: *σοφίας ὅδε* ‖ 888. *ἐπίθες λαβὼν καὶ δὴ σὺ λιβανωτόν*: *ἐπίθες καὶ δὴ σὺ λιβανωτὸν λαβὼν* R, unde Fritzschius *ἐπίθες λιβανωτὸν καὶ σὺ δὴ λαβών*, Dindorfius *ἴθι νυν ἐπίθες καὶ δὴ σὺ λιβανωτόν* ‖ 890. *σοι*: *σου* R, *σοί* Cobetus ‖ 895. *γ'* addidit Cobetus ‖ 897. *τίν' ἐμμελείας* Kockius: *ἐμμέλειαν* ‖ 911. *ἕνα γέ τινα* Dawesius: *ἕνα τινὰ* R, *ἕνα τιν' ἂν* V ‖ *καθῖσεν* V, *'κάθισεν* et *κάθισεν* reliqui ‖ 919. *καθῆτο* Dobraeus: *καθοῖτο* codices ‖ 925. *μορμορωπὰ*: *μορμυρωπὰ* V, *μορμουρωπὰ* R ‖ 926. *ἄγνωστα* schol. R: *ἄγνωτα* et *ἀγνῶτα* ‖ 932. *ἱππαλέκτορα* Bothius, cuius immemor fuit praeter Herwerdenum Cobetus Mnem. VIII. p. 134. libri *ἱππαλεκτρυόνα* ‖ 935. delet Hamakerus ‖ 937. *ἱππαλέκτορας* Fritzschius: *ἱππαλεκτρυόνας* ‖ 942. *λευκοῖς*: *μικροῖς* scholiasta ‖ 957. *ἐρᾶν*: *περᾶν*? ‖ 964. *κἀμοὺς* Dobraeus: *κἀμοῦ γ'* vulgo, *καμοῦ* R ‖ 965. *μανῆς* Fritzschius: *μανὴς* RV, *μάνης* et *μάγνης* alii ‖ 971. *μέντοὐγὼ* Bothius: *μέντοι 'γὼ* ‖ 987. *χθιζινὸν* Lobeckius: *χθεσινὸν* ‖ 991. *μελιττίδαι*: *μελιτίδαι* codices, *Μελιτίδαι* Fritzschius ‖ 993. *σὺ δὲ τί φέρε* Bentleius: *σὺ δὲ δὴ τί φέρε* V, *σὺ δὴ τί φέρε* reliqui ‖ 1028. *ἡνίκ' ἰὰν ἤκουσ' ἀπὸ*: vulgo *ἡνίκ' ἤκουσα περὶ* ‖ 1030. *λάσκειν* Hamakerus: *ἀσκεῖν* ‖ 1035. *τοὖδ'* Bentleius: *τοῦθ'* ‖ 1036. *τάξεις ἀρετὰς ὁπλίσεις*: malim *ὁπλίσεις τάξεις ἀρετὰς* ‖ 1038. *ἐπιδήσειν*: *ἐπιθήσειν* Bergkius ‖ 1045. *οὐ γὰρ ἐπῆν*:

οὐδὲ γὰρ ἦν R errore manifesto, nisi etiam sequens μηδέ γ' ἐπείη corrigatur, quod a Kockio factum est μηδὲ γὰρ εἴη reponente ‖ 1046. ἐπί τοι σοὶ Dindorfius: ἐπί σοί τοι ‖ 'πικαθῆτο Hermannus ad Nubb. 915 et sic plures libri, 'πικαθοῖτο RVM ‖ 1049. ἁμαὶ Elmsleius: αἵ μαὶ ‖ 1058. χρῆν Fritzschius: χρὴ ‖ 1063. ἀμπισχὼν Fritzschius: ἀμπίσχων ‖ ἐλεινοί Brunckius: ἐλεεινοί ‖ 1064. ἔβλαψά τι: vulgo ἔβλαψα τί ‖ 1066. περιιλάμενος Cobetus: περιειλόμενοι R et M, περιλλόμενος V ‖ 1075. κἀκβάς τινα: κἀκβάντες Cobetus ‖ 1076. ἀντιλέγει: ἀντιλέγων Dindorfius ‖ ἐλαύνων Fritzschius: ἐλαύνειν καὶ ‖ 1086. eiecit Bergkius ‖ 1089. ὥστε γ' ἀφηνάνθην Hermannus: ὥστ' ἐπαφανάνθην ‖ 1106. ἀνὰ δ' ἔρεσθον Bergkius: ἀναδέρετον libri, ἀναδέρεσθον Dindorfius ‖ 1122. eieci ut spurium ‖ 1132—36. inclusi ut suspectos ‖ 1133. ἰαμβειοισι: ἰάμβοισιν R ‖ 1129. 30. Dionyso Aeschylum substituit Bergkius ‖ 1135. οὐράνιον Hermannus: οὐράνιόν γ' ‖ 1136. ἀλλ' — μέλει Dionysi erant ‖ 1162. καθ' ὅ. τί δὴ λέγεις; vulgo καθ' ὅτι δὴ λέγεις. ‖ 1163. ἥκειν Hirschigius: ἐλθεῖν ‖ μετῆν: μετῇ vulgo ‖ 1173. αὖ δὶς Cobetus: αὖθις ‖ 1175. 76. Aeschylo tribuit Bergkius ‖ 1210. γνῶ: γνῷ F. Rankius ‖ 1220. ἔσθ': ἔστιν vulgo ‖ δοκεῖ Kusterus: δοκεῖς ‖ 1229. ἐγὼ 'πρίωμαι: ἐγὼ 'ποπρίωμαι sive potius ἐγὼ 'ποπρίωμαι? ‖ 1230. ἔξω: ἔχω? ‖ 1235. ἀπόδου VA, ἀπόδος reliqui ‖ 1243. ἔα αὐτὸν: ἔασον R aliique ‖ 1249. οἷς Hamakerus: ὡς ‖ 1256. τῶν μέχρι νυνί: τῶν ἔτι νῦν ὄντων vulgo ‖ 1257—60. delevi ‖ 1258. τοῦτον: τουτονί Bentleius ‖ 1260. κοὐ: vulgo καὶ ‖ 1263. λογιοῦμαί γ' αὐτὰ Dobraeus: λογιοῦμαι ταῦτα ‖ 1265. ἰὴ κόπον Heathius hic et in sequentibus: ἰήκοπον ‖ 1281. πρίν γ' ἂν Reisigius: πρὶν γ' ‖ 1287. δυσαμεριᾶν Dindorfius: δυσαμερίαν ‖ 1301. μὲν φέρει πορνιδίων: an μεταφέρει, πορνῳδιῶν? ‖ 1303. τάχα: Reiskius ταχὺ ‖ 1305. τούτων duo codd., τοῦτον reliqui ‖ 1307. ταῦτ': τάγ' ἔστ' R, unde τάδε γ' Hermannus ‖ 1309. θαλάσσης: θαλάσσαις R i. e. θαλάσσας ‖ 1315. ἱστόπονα R, ἱστότονα vulgo ‖ 1324. om. V ‖ δὲ R: δαὶ vulgo ‖ 1335. παῖδα νυκτός: vulgo νυκτὸς παῖδα ‖ 1343. τάδε τέρα Bergkius: τάδε τέρατα libri praeter R, qui τάδ' ἕτερα ‖ 1347. ἔργοισι: ἔργοις Hermannus ‖ 1361. Διὸς διπύρους: Διὸς ἀμφιπύρους Bergkius; codices aliquot διαπύρους. an Διὸς ἁ διπύρους? ‖ 1367. inclusit Bergkius ‖ νῷν: νὼ Kockius ‖ 1373. lacunam indicavit Hermannus ‖ 1384. μέθεσθε Porsonus: μεθεῖτε ‖ 1393. μέθεσθε μέθεσθε Porsonus: μεθεῖτε μεθεῖτε ‖ 1399. ποῦ; φράσω Seidlerus: ποῦ φράσω; ‖ 1402. τ' fortasse delendum ‖ 1403. καὶ: an περὶ? ‖ 1410. lacunam indicavit Fritzschius ‖ 1416. ut spurium eieci; sic etiam Hamakerus ‖ 1424. ut spurium eieci ‖ 1428. πέφυκε: φανεῖται R et Suidas, πέφανται Hamakerus ‖ 1432. delevit I. H. Vossius ‖ 1437—41. in marginem reieci versus hoc certe loco ab Aristophane non positos; viderunt hoc iam Aristarchus et Apollonius ‖ 1450. τἀναντί' ἂν Dobraeus: τἀναντία ‖ 1452. 53. damnavit Dindorfius ‖ 1460—66. seclusi praeeunte Kockio ‖ 1460. εἴπερ: ἧπερ Seagerus ‖ 1474. ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις Dindorfius: προσβλέπεις μ' εἰργασμένος editiones, ἔργον εἰργασμένος προσβλέπεις R, μ' ἔργον εἰργασμένος προσβλέπεις V ‖ 1480. ξενίσω 'γὼ Bergkius: ξενίσω codices; at sufficit ξενίζω scribere ‖ εὖ: εὖ τοι Brunckius servato in superioribus ξενίσω ‖ 1486. αὖ Dindorfius: αὖθις ‖ 1489. φίλοισι Dindorfius: φίλοις ‖ 1491. χάριεν: vulgo χαρίεν ‖ 1501. ὑμετέραν Scaliger: ἡμετέραν ‖ 1505. τουτοισὶ: vulgo τουτὶ ‖ 1516. Σοφοκλεῖ: τούτῳ Bergkius ‖ 1517. καὶ διασώζειν Brunckius: καὶ σώζειν.

ECCLESIAZUSAE

V. 2. εὐστόχοισιν R: εὐσκόποισιν vulgo ‖ ἐξηυρημένον: libri ἐξητημένον, vulgo e coniectura Palmerii ἐξηρτημένον ‖ 4. ἄπο: Bergkius ὕπο ‖ 9. πλησίον: πλησίως R, πλησίος Γ, πλησίοις Bergkius ‖ 16. συνορῶν: vulgo συνδρῶν ‖ 17. συνείσει Bisetus: συνοι-

σει ‖ 23. ἑτέρας Iuntina: ἑταίρας ‖ πως κἀγκαθεζομένας Bentleius: πῶς κωλαθιζομένας R, καθαγιαζομένας πως alii, κἀγαθιζομένας sine πως Ald. ‖ 26. λαθεῖν: λαβεῖν Brunckius ‖ 32. ἐγρηγόρῃ Porsonus: ἐγρηγορεῖν R aliique, ἐγρηγόρουν B ‖ 42. προσιοῦσαν: παριοῦσαν R ‖ 43—45. choro tribuit Bergkius; fortasse Praxagorae dandi sunt ‖ 45. ἡμῶν: ἦ μήν? ‖ 47. καί μοι: καί τοι Cobetus, κἀμοὶ Bergkius verba haec usque ad μόνη Praxagorae assignans ‖ 49—51. vulgo post 61 leguntur ‖ 54. τε: γε? ‖ 57. ἂν ἀνέρωμαι Dawesius: ἀνείρωμαι ‖ ταδὶ: vulgo τάδε ‖ 64. ἐχραινόμην Bergkius: ἐχλιαινόμην ‖ 65. δέ γ': γάρ? ‖ 75. εἴπομεν: εἴπαμεν R ‖ 78. ἐκείνων Suidas: ἐκεῖνο libri Aristophanis, quo servato Bothius in sequentibus scripsit τὸ σκύταλον ᾧ πέρδεται ‖ 81. τὸ Bothius: τὸν ‖ post hunc versum in libris sequuntur 99—104. transposuit Bergkius ‖ 85. ἅμα Dobraeus: ἄρα ‖ 95. ὁρῶν: ὁρᾶν Cobetus ‖ 96—98. Praxagorae vulgo continuantur ‖ 99. ἀλλ' ἄγεθ' Dindorfius: γεθ' R, λέγεθ' et λέγοιθ' codices interpolati, λέγοιτ' ἂν Brunckius ‖ 100. ἐστὶ τἄστρα Cobetus: ἐστὶν ἄστρα ‖ 103. δεῖ γε: δεῖ με Bergkius, vulgo δεῖ σε ‖ 105. τοίνυν Bothius: τοὶ νὴ ‖ 107. τὰ πράγματα: τὰς ἡνίας Cobetus ‖ 115. οὐκ οἶδα: οἶδ' οἶδα? an εὖ οἶδα? ‖ 116. ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 117. προμελετήσωμεν: προμελετήσαιμεν Kiddius ‖ 119. ἄλλαι: ἀλλαι vulgo ‖ 122. τὸν στέφανον Cobetus: τοὺς στεφάνους ‖ 125. ὡς καταγέλαστον τοῦτο πρᾶγμα: ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα vulgo ‖ 128. χρῆν Cobetus: χρή ‖ 129. πάριτ': Faber πάριθ' ‖ 130. κάθιζ' ὁ παριών: κάθιζε παριών vulgo ‖ 136. γε σοὶ: γέ τοι Fritzschius ‖ 141. τοσαῦτ' ἂν Hermannus de part. ἂν I, 13: libri τοσαῦτά γ' ‖ 150. διερεισαμένη Schaeferus: διερεισμένη ‖ 157. τί δ': τί nescio quis ‖ πιεῖν γ' ἤτησά σε: πιεῖν ᾔτησά γε Cobetus ‖ 161. ἐκκλησιάσουσ' Kusterus: ἐκκλησιάζουσ' ‖ 167. ἐκεινονί· βλέψασα Elmsleius: ἐκεῖνον· ἐπιβλέψασα et ἐκεῖνον· εἴ τι βλέψασα libri ‖ 184. τόν γ': locus corruptus et fort. lacunosus ‖ 190. ὤμοσας Bentleius et post hunc alii: ὠνόμασας ‖ 192. νῦν I. H. Vossius: νυν ‖ 194. ἀπολεῖν: ἀπολεῖσθ' Bergkius, ἀπερεῖν Hirschigius ‖ 199. ἤχθεσθε Reiskius: ἄχθεσθε ‖ 200. νῦν Bergkius: νῦν δ' ‖ σύ νυν Cobetus: σὺ νῦν ‖ 202. ὡράζεται: ὀρίζεται vulgo ‖ 205. ἄρ': γὰρ vulgo ‖ 209. πίθησθε Cobetus: πείθησθε ‖ 213. h. v. inter duas mulieres partitus est Bergkius, choro assignat Cobetus ‖ 219. εἴ που τι Dobraeus: εἰ τοῦτο ‖ ἂν ἐσώζετο: ἐσώζετ' ἂν Elmsleius ‖ 226. αὐταῖς Bothius: αὐταῖς ‖ 227. εὔζωρον ἐμπίνουσιν: vulgo τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ' ‖ καὶ πρὸ τοῦ RΓ: vulgo πρὸ τοῦ ‖ 235. θᾶττον Suidas: μᾶλλον ‖ 239. πίθησθε Cobetus: πείθησθε ‖ 244. ἔπειτ': ἐκεῖ τ' Dindorfius ‖ 271. μέλλοι: μέλλει typographicus error videtur editionis Dindorfianae ‖ 274. ἀκριβῶς ἦτε Hirschigius Mnem. II, 216. ἀκριβώσητε codices ‖ 275. γ' ἅπερ Toupius: τάπερ codd. praeter R, qui τ' ἅπερ. praeterea malim ἃ παρεκλέψατε, ut voluit etiam Hirschigius ‖ 282. οἷόν τ', ἐπεὶ: vulgo εἴωθ' ἐκεῖ ‖ 284. ἔστ' ἀποτρέχειν: vulgo ὑπαποτρέχειν ‖ 288. ἐνδυόμεναι Faber: ἐνδούμεναι ‖ 291. 92. στέργων σκοροδάλμῃ, βλέπων ὑπότριμμα Porsonus: βλέπων ὑπότριμμα, στέργων σκοροδάλμῃ ‖ 293. ἀλλ' ὦ: σὺ δ' ὦ Porsonus ‖ 297. πλησίοι: πλησίον Brunckius ‖ 301. ἔδει λαβεῖν ἐλθόντ' Dawesius: ἐλθόντ' ἔδει λαβεῖν ‖ 302. καθῆντο Brunckius: κάθηντο ‖ 305. φέρων: λαβὼν Brunckius ‖ 307. ἄρτον ἂν καὶ πρὸς Porsonus (ἂν iam Dawesius): ἄρτον αὖ καὶ R et Ald., ἄρτον καὶ ΔΒΓ, ἄρτον αὖον καὶ Reiskius ‖ 315. ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο: ὅτε δέ γ' ἐκεῖνο? quae minus violenta est mutatio quam Dobraei transpositio τὰς ἐμβάδας καὶ θοἰμάτιον ἐν τῷ σκότῳ ζητῶν λαβεῖν· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο cett. ‖ 320. ποῦ ποῦ: ποῦ ποτε Cobetus ‖ 325. ποθ': πρὸς? ‖ 330. ποθεν: ante Brunckium πόθεν; Blepyro continuatum ‖ 332. κροκωτίδιον Arnaldus: κροκώτιον R, κροκώπιον ceteri ‖ 354. μον: μοι? ‖ 364. κατὰ πρωκτὸν B:

καταπρώκτων reliqui ‖ 365. ἀλλ' οἶδ', Ἀμύνων: vulgo ἀρ' οἶδ' Ἀμύνων ‖ 381. ἦλθον νὴ Δί' Reisigius: vulgo νῦν ἦλθον, R νὴ Δί' ἦλθον ‖ 382. Δί': vulgo τὸν Δί' ‖ οὐδέν' ἄλλον μᾶλλον: οὐδὲν ἄλλον R, οὐδὲν ἄλλο γ' Brunckius; correxit partim iam Halbertsma ‖ 383. αἴτιον τί; πλεῖστος: αἴτιον; ὅτι πλεῖστος? ‖ 384. ἄθρους: ἀθρόος vulgo ‖ 390. οὐδὲ μὰ Δί' εἰ: οὐδ' εἰ μὰ Δία vulgo ‖ 397. προθεῖναι Schoemannus Comit. Athen. p. 104: libri καθεῖναι ‖ 404. μ' ἐχρῆν Brunckius: με χρῆν ‖ 405. τοῦ λακωνικοῦ: τῶν λακωνικῶν Dobraeus ‖ 410. μέντοὔφασκεν nescio quis apud Maltby ad Morelli lex. pros. p. 380, qui primus intellexit id pro μέντοι ἔφασκεν dictum esse, libri μέντ' οὔ φάσκεν ‖ 414. ὡς: πῶς? ‖ 417. πλευρῖτις: ἂν add. R ‖ 420. ἀποκλήῃ Dindorfius: ἀποκλείῃ Abreschius, ἀποκλίνῃ libri ‖ 433. ἄρ' vel γ' ἄρ' Dobraeus, γὰρ libri ‖ 436. τί: τί μ' F. Rankius ‖ 448. οὐ: γ' οὐ ΓΒ, an κοὐ? ‖ μαρτύρων Dobraeus: μαρτύρων γ' ‖ 451. γ' R, τ' reliqui ‖ 453. 54. κἀγαθά, ἕτερά τε πλεῖστα τὰς: κἀγαθὰ ποιεῖν, ἕτερά τε τὰς Bergkius conicit, nisi lacuna post 453 indicanda sit; alia Dobraeus. indicavi lacunam ‖ 455. σε: γε B, δεῖν Cobetus ‖ 458. ἅπαντ' ἄρ' Cobetus: ἅπαντά τ' ‖ αὐταῖς: ἀσταῖς? ‖ 462. ἆρα Kusterus: ἄρα codices nisi quod B habet ἔστι ‖ 465. νὼ Dobraeus: νῷν ‖ 468. βινεῖν nescio quis apud Brunckium ‖ δυνώμεθα,: vulgo δυνώμεθα; malim praeterea βουλώμεθα ‖ 469. ἄριστον οὐ δώσουσιν: haec vulgo Blepyro tribuuntur ‖ 469. 70. σὺ δὲ — βινῇς ἅμα vulgo Chremetis sunt ‖ 470. βινῇς: κινῇς codices ‖ 471. τὸ — δεινότατον: haec vulgo Blepyro dantur ‖ 473—75. separavi a Chremetis oratione et Blepyro dedi ‖ 473. γε Suidas: τε codices ‖ 474. ὅσ' ἂν ἀνόητ' ᾖ μῶρα Bentleius: ὅσ' ἂν ἀνόητα χῆ μῶρα R, ἀνόηθ' ὅς ἂν καὶ μῦρα reliqui ‖ 482. παραφυλάξῃ: vulgo καταφυλάξῃ ‖ 488. lacunam commode expleas verbis τὰ πάνθ' ὅρα ‖ τἀκεῖσε Faber: κἀκεῖσε ‖ 490. ὡρμώμεθ' Portus: ὁρμώμεθ' ‖ 495. ἡμᾶς ὄψεθ' Hermannus: ὄψεθ' ἡμᾶς ‖ ἴσως: ἰὼν Dobraeus, poterat ἰδὼν ‖ 502 τοῖν: vulgo ταῖν ‖ 503. τοῦτ' ἔχουσαι. τὸ πρὶν ἔχουσαι? ‖ 514. κεῖται καὶ δὴ Dobraeus: κεῖται δὴ libri ‖ 522. οὔτἆρα παρὰ μοιχοῦ Cobetus: οὔτοι παρὰ τοῦ μοιχοῦ ‖ 524. ὄζω: ὄζει Cobetus ‖ 526. οὐ δῆτα τάλαν Reiskius: οὐ δὴ τάλαιν' libri ‖ ὀρθρία Cobetus: ὄρθριον ‖ 532. ἐνταυθοῖ Bothius: ἐνταῦθα ‖ τι κακὸν: κακόν τι Cobetus ‖ 540. ἠμπεσχόμην grammaticus Bekkeri p. 381, 25: ἠμπισχόμην vulgo ‖ 551. ᾔδησθα Brunckius: ἤδεισθα ‖ 563. μηδ' ἀφέλῃ: μἀφέλῃ Bergkius ‖ 564. choro vulgo tribuitur, Blepyri vicino dedit Bergkius, ego Praxagorae continuavi ‖ 569. σέ τε Bergkius: σέ γε ‖ 570. ἔτι Cobetus: ἐμοὶ ‖ 572. ταῖς: ταῖς σαῖσι dubitanter Dindorfius ‖ 573. εὐτυχίᾳ νῦν: vulgo εὐτυχίαισιν ‖ 574. γνώμης Marklandus: γλώττης ‖ 576. δηλοῦ δ': δηλοῦν vulgo ‖ 577. δύναται. καιρὸς δέ· δεῖται γὰρ Hermannus: δύναται καιρός· δεῖται γὰρ ‖ γάρ τι: γάρ τοί γε R ‖ 587. ἀρχῆς: ἀρετῆς Bergkius ‖ 594. ἅπασιν: vulgo πᾶσιν ‖ 595. κατέδει Brunckius: κατεδεῖ ‖ πέλεθον Bothius: σπέλεθον ‖ 596. πελέθων Bothius: σπελέθων ‖ 598. τἀγροίκων: vulgo τἀργύριον ‖ 603. καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει: haec ante Tyrwhittum Praxagorae continuabantur. malim nunc verba καὶ μὴ καταθεὶς Praxagorae relinqui in hunc modum καὶ μὴ καταθεὶς ΒΛΕΠΥΡΟΣ ψευδορκήσει· κἀκτήσατο γὰρ διὰ τοῦτο ‖ 609. ὦταῖρ': ὦ 'τὰν B interpolatione manifesta ‖ ἔτ' ἐχρώμεθα: vulgo διεχρώμεθα ‖ 611. ἐπιθυμήσῃ: ἐπιθυμῇ τις Herwerdenus ‖ 612. μεθέξει: παρέξει? an statim ξυγκαταδαρθοῦσ' pro ξυγκαταδαρθών? ‖ 621. περὶ σοῦ R, περὶ τοῦ ‖ 622. περὶ τοῦ μή σοι Dobraeus: περὶ τοῦ; τοῦ μὴ codices sic ut περὶ τοῦ Blepyro tribuatur; corr. Dobraeus ‖ 628. οἱ φαυλότεροι: haec a praecedentibus separavi et per interrogationem elata Blepyro assignavi ‖ 629. γυναιξὶ πρὶν ἂν: vulgo γυναιξὶν πρὶν ‖ μικροῖς: σιμοῖς bene Lennepius ‖ 633. ἐμβαδίων D. Heinsius, qui intellexit

huc spectare glossam Hesychii Ἐμβάδιον· παίζει ἐπὶ τούτου. codices ἐμβάδι γ' praeter R, qui ἐμβάδ' ἔχων habet ‖ πρότερος: hoc vulgo cum παραχωρεῖ coniunctum ad ἐμβαδίων traxi ‖ 636. γὰρ additum a Fabro ‖ ἅπαντας: ἅπαντες? ‖ 643. ἐκεῖνον: ἐκεῖνος Bergkius ‖ 645. πάππαν Brunckius: πάπαν ‖ καλεῖ: vulgo καλοῖ ‖ 647. αὐτοῦ: σ' αὐτοῦ Mehlerus Mnem. II, 218 ‖ 648. τἂν Cobetus: γ' ἂν ‖ 650. ἐπεπόνθη Suidas: ἐπεπόνθειν et ἐπεπόνθην ‖ 652. λιπαρῷ Bentleius: λιπαρῶς ‖ 656. τῶν κοινῶν γ' ἐστί: δὴ 'κ τῶν κοινῶν γε Cobetus ‖ 657. τουτὶ τοὔπος σ': τουτὶ τ' οὔπος R, vulgo τουτὶ δὲ πόσους ‖ 658. ante Bergkium totus versus erat Praxagorae ‖ ταύτῃ Toupius: ταύτην libri, quod revocandum ‖ 659. οὕνεκα Brunckius: εἵνεκα ‖ 663. τὴν Dobraeus: τῆς ‖ 667. κλέψει Brunckius: κλέψαι ‖ 669. οὐδ' — πρότερον: haec ante Dobraeum Praxagorae continuabantur et sine interrogatione ‖ θύρασ': vulgo θύραζ' ‖ 670. δώσει: δώσεις Bergkius ‖ 671. κομιεῖται: κομιεῖ τι Bergkius ‖ 675. ἀλλήλων Dindorfius: ἀλλήλους ‖ 702. εὐπρεπέσιν δ' Bentleius: δ' εὐπρεπέσιν ‖ 716. σήμερον libri ‖ 719. τουτογὶ Bentleius: τουτοτὶ et τοῦτο τί; ‖ 720. αὗται: ἀσταὶ probabiliter Elmsleius ‖ 721. οὐκέτι Herwerdenus: οὐχὶ ‖ 724. κατωνάκην Dobraeus: κατωνάκῃ ‖ 729. ἐξετάσω: ἐξετῶ Cobetus ‖ 730. *ΧΟΡΟΥ*, quod vulgo post 727 legitur, hic ponit R. qui statim loquitur *ΑΝΗΡ*, Blepyri vicinum esse vidit Beerius ‖ 733. κάτω δή: περὶ κάτω Cobetus ‖ τρέψασ' Cobetus: στρέψασ' ‖ 735. οἷ' ἂν εἰ: οὐδ' ἂν εἰ vulgo, ὡς ἂν εἰ Halbertsma ‖ 741. νυκτῶν: νύκτωρ R et Suidas fortasse rectius ‖ 742. λαβών: λαχὼν? ‖ 748. οὐδέποτέ γ' Porsonus: γ' οὐδέποτ' libri ‖ 746—876. *ΧΡΕΜΗΣ*: vulgo *ΑΝΗΡ Β*, quem Chremetem esse monuit Beerius ‖ 752. ἂν a Porsono additum ‖ 756. οὔτι: an εἴ τι sine interrogatione? ‖ 759. fortasse spurius ‖ 761. πῶς; ῥαδίως: haec corrupta sunt ‖ 780. γε Reiskius: τε ‖ 790. ἔπειτα fortasse alteri tribuendum et per interrogationem efferendum ‖ 795. καταθείην Brunckius: καταθείμην ‖ λάβῃς Heindorfius: λάβοις ‖ 800. seclusit Bergkius ‖ καλύσωσι Dobraeus: μὴ κομίσωσι ‖ 802. cf. ad 864 ‖ 807. αὐτ' εἰσενέγκοι: αὐτοῖς ἐνέγκοι? ‖ 812. δεινὸν Cobetus: δεινόν γε Reisigius, δεινά γε libri ‖ 822. χαλκὸν Pollux: χαλκοῦν ‖ 828. ἤρκεσεν: ἤρεσεν Scaliger ‖ 832. κατουρήσωσι: κατουρήσουσι R aliique, quare scribendum Ποσειδῶ. οὐ μὴ κατουρήσουσι ‖ 834. *ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ* Bothius: *ΚΗΡΥΞ* ‖ 836. ὑμῖν Faber: ἡμῖν ‖ 837. ὅπου Brunckius: ὅποι ‖ 838. ἐπινενησμέναι Brunckius: ἐπινεναομέναι ‖ 840. νεναομέναι: σεσαγμέναι? ‖ 841. κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν Dawesius: libri κρατῆρα συγκιρνᾶσιν, Porsonus ad Orest. 1645 κρατῆρας οὓς κιρνᾶσιν ‖ 843. πόπανα: λάγανα Athenaeus ‖ 845. νεώτεραι Bothius: νεώταται ‖ 846. Σμοῖος Brunckius: Σμοιὸς ‖ 848. Γέρων: ante Dindorfium γέρων ‖ κονίποδας Brunckius: κονίποδα ‖ 857. πρὶν ἄν γ' Porsonus: πρίν γ' ἂν B, πρίν γ' ceteri ‖ 864. probabiliter h. v. Dobraeus post 802 transponit ‖ καταγελῶσι: κἀπελῶσι (κἀπελάσωσι) Bergkius ‖ 873. τοιοδεδὶ Bergkius: τοῖσδε δὲ Dindorfius, τοῖσδέ γε libri ‖ 877. ἥκουσιν Brunckius: ἥξουσιν ‖ 881. παίζουσα. πῶς ἂν περιβάλοιμ' Dobraeus: παίζουσ', ὅπως ἂν περιλάβοιμ' ‖ 884. ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 890. τύμβῳ: vulgo τούτῳ ‖ 897. τις Portus: τοι ‖ 898. τὸν φίλον γ' ᾧπερ Dindorfius: τὸν φίλον ᾧπερ libri, τῶν φίλων ᾧπερ Bergkius, τὸν φίλον ὅτῳ περ Dobraeus ‖ 900. ταῖς Dindorfius: ταῖσι ‖ 907. ἀποβάλοιο Bothius: ἀποβάλοις ‖ 909. indicavi lacunam ‖ 914. καίτοι τἄλλα γ' οὐδὲν Hermannus: καὶ τἄλλ' οὐδέν με ‖ 915. ἱκετεύομεν Seidlerus: ἱκετεύομαι ‖ 923. ὥραν: aut hoc corruptum est aut 921—23 adolescentulae et 924. 25. vetulae tribuendi sunt; hoc fecit Bergkius, sed prohibere videntur sequentia ‖ ἀπολήψει: ἀπολάψει Dindorfius ‖ 930. διακύπτεις: δαὶ κύπτεις? ‖ 931. Ἐπιγένει: Ἐπιγόνῳ Bothius ex 167 ‖ 935. σύ: σοι mavult Bergkius ‖ 937. μᾶλ-

λον: vulgo μεῖζον ‖ 939. μὴ 'δει Elmsleius: μηδὲν ‖ 940. πρεσβυτέραν Bothius: πρεσβύτερον ‖ 946. δράσει Brunckius: δράσεις ‖ 950. μενεῖν Dindorfius: μένειν ‖ 951. 'μεμνήμεθα Brunckius: μεμνήμεθα ‖ 953. ξύνευνος Bothius: ξύνευνός μοι ‖ 969—72. puellae assignavit Hermannus, vulgo iuveni tribuebantur ‖ 970. ἐστίν: ἔστω Cobetus ‖ 974. ἄνοιξον: ἄρηξον Hermannus ‖ 980. Σεβῖνόν γ' Dobraeus: σὲ βινοῦντ' R, σεβινοῦνθ' Aldus, Σεβῖνον Bentleius ‖ προσεδόκας Cobetus: προσδοκᾷς ‖ 986. πρῶτον: πρότερον? ‖ 988. οὐδὲ δειπνεῖς: οὐδ' ἐδείπνεις Bentleius ‖ 997. μή σ' ἐπὶ θύραισιν: σε μὴ θύρασιν Halbertsma ‖ 1002. ὠνούμεθα Cobetus: ὠνοίμεθ' ἂν ‖ 1003. καθέντα: καθέντας? ‖ 1005. τᾶν Bentleius: τάλαν ‖ 1006. ἐτῶν Tyrwhittus: ἐμῶν ‖ 1008. γε μέντοι σ' Reisigius: σε μέντοι γ' codices, at γε μέντοι R ‖ 1017. πρῶτον: πρότερον Herwerdenus ‖ 1034. στεφάνην: an στέφανον? ‖ 1037. ἕλκεις; εἰς ἐμαυτῆς: vulgo ἕλκεις σύ; τὸν ἐμαυτῆς ‖ 1043. λόγον Faber: νόμον ‖ 1049. τονδὶ παραβᾶσα: vulgo παραβᾶσα τόνδε ‖ 1056. οὐκ ἐμέ γ': οὐ μὰ Δί' Halbertsma ‖ 1063. ἤπερ Porsonus: ἢ ‖ 1067. σύ Cobetus: γε libri, γραῦ Bergkius ‖ 1075. σ' οὐδέποτ': οὐδέποτέ σ' Dindorfius ‖ 1077. σε δεῖ Cobetus: σ' ἔδει ‖ 1080. φέρε πῶς: πῶς ποτ' Cobetus ‖ 1089. Καννωνοῦ: Καννώνου vulgo ‖ 1091. ἀμφοτέρας: malim ἀντιβολῶ ‖ 1101. ταῖς γνάθοις: τοῖν γνάθοιν Cobetus ‖ 1104. συνείρξομαι Bergkius: συνείξομαι codices, συννήξομαι Bisetus ‖ 1105. ὑμᾶς: vulgo ὅμως ‖ 1106. τοῖνδε τοῖν Cobetus: ταῖνδε ταῖν ‖ 1108. τήνδ' Berglerus: τῶν codices praeter B qui τὴν habet ‖ 1112. δὲ γῇ Dobraeus: δ' ἐγὼ ‖ 1113. αὐτή Brunckius: αὕτη ‖ τέ μου: vulgo τέ μοι, Bergkius τ' ἐμὴ ‖ 1114. ὑμεῖς θ' Dindorfius: ὑμεῖς δ' ‖ 1115. οἵτε δημόται Brunckius: οἱ τῶν δημοτῶν ‖ 1117. μεμύρισμαι Athenaeus: codices μεμύρωμαι, an μεμέθυσμαι? ‖ μυρώμασιν: μεθύσμασιν? ‖ 1118. ἀγαθοῖσιν: ἀγαθοῖσί γ' Cobetus ‖ 1121. ἀπέπτετο: ἀπέπτατο libri; at fortasse tragicum sermonem imitatur ‖ 1123. 24. hi versus aliunde huc illati erant ‖ 1124. ἐκλεγόμενος: vulgo ἐκλεγομένας ‖ 1127. γ' ἂν Brunckius: γὰρ ‖ ἐξευρεῖν: ἐντυχεῖν? ‖ 1129. Blepyri nomen reduxit Vossius, vulgo ΔΕΣΠΟΤΗΣ et hic et in seqq. ‖ 1132. πλεῖν ἂν Geelius Mnem. II, 220: πλεῖον codd. ‖ 1135. ποῖ ποῖ: malim ποῖ ποτε ‖ 1142. μή τις ἑτέρωσε: μὴ 'τέρωσέ τις Cobetus ‖ 1144—48. ante Bothium ancillae continuabantur ‖ 1144. οὔκουν Dindorfius: οὐκοῦν ‖ 1145. παραλείψεις Brunckius: παραλείψῃς ‖ 1146. καλεῖς Cobetus: καλεῖν ‖ 1147. αὐτοῖς: ἀστοῖς? ‖ ἐστὶν ἐσκευασμένον Cobetus: ἔστ' ἐπεσκευασμένον libri ‖ 1149 sq. vulgo choro continuantur, coniunxi cum Blepyri oratione; ancillae dedit Bergkius ‖ 1156. τὸ γελᾶν Porsonus: τὸν γέλων ‖ 1159. ἅπαντας Dobraeus: ἅπαντα ‖ 1161. τὸν Brunckius: τόν γε et τόν τε ‖ 1163. ὢ ὢ: delet Dindorfius, ἰὼ Bothius, malim ἰὼ ἰὼ ‖ 1164. ὢ additum a Dindorfio ‖ 1165. ὑπαποκινεῖν Cobetus: ὑπανακινεῖν ‖ 1166. τοῦτο δρῶ praeeunte Engero Blepyro dedi, vulgo *ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ* praescribitur ‖ *ΧΟΡΟΣ* I. H. Vossius, *ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ* vulgo ‖ νῦν: νυν? tum lacunam indicavi ‖ 1170. παραο: πρασο Dindorfius, an καραβο? ‖ κιχλεπι Faber: κινκλεπι ‖ 1171. κυσσυφοφαττο Dindorfius: κοσσυκοφαττο R, κοσσυφο Ald. ‖ 1172. οπτεκεφαλλιο: οπτεγκεφαλλιο R, οπτεγκεφαλο Dindorfius ‖ 1174. ταχέως ταχέως: vulgo ταχὺ καὶ ταχέως ‖ 1176. *ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ* quod huic versui, et *ΧΟΡΟΣ* quod sequentibus vulgo praescriptum est, delevit I. H. Vossius, qui inde ab 1163 coryphaeum, postremos autem quattuor versus universum chorum canere primus intellexit ‖ 1181. εὐοῖ εὐοῖ: vulgo εὐαὶ εὐαί.

PLUTUS

V. 17. ἀποκρινόμενος Bentleius: ἀποκρινομένῳ R, ἀποκρινομένου reliqui ‖ 44. καὶ τῷ: κᾆτα recte Cobetus ad Hyper. orat. fun. p. 38. τουτῳὶ Carioni continuans ‖ 45. ξυνιεῖς Cobetus: ξυνίης (ξυνίῃς) et ξυ-

νίεις ‖ 46. φράζοντος Cobetus: φράζουσαν ‖ 49. γνῶναι: γνωστόν? ‖ σύμφορον: vulgo συμφέρον ‖ 56. πότερον Bentleius: πρότερον ‖ 57. ταχὺ πάνυ: πάνυ ταχύ V ‖ 62. ἔγωγέ σοι: ἐγὼ καὶ σοὶ Cobetus ‖ 64. ἔτι: γ' ἔτι? ‖ 71. αἶρε: ἔρρε Bergkius, Carioni haec continuans et proxima μηδαμῶς· οὔκουν ἐρεῖς Chremylo assignans ‖ 98. ἑόραχ' ἐγώ: ἑώρακά πω (που) codices, ἑόρακά πω Tyrwhittus, corr. Dawesius nisi quod ὅπωπ' ἐγώ voluit ‖ 103. ἐμελλέτην Cobetus: ἐμέλλετον ‖ 116. βλέψαι ποιήσας: haec fortasse per interrogationem elata cum Pluti verbis coniungenda sunt ‖ 130. τί Porsonus: τίν' ‖ 136. παύσει' ἂν — ταῦθ' Dindorfius: παύσειεν — ταῦτ' ἂν et παύσειαν — ταῦτα codd. ‖ 148. διὰ — ἴσως Pluto dat Dobraeus ‖ 166. 'δὲ γναφεύει A, δὲ κναφεύει reliqui, δέ τις κναφεύει recte Brunckius ‖ 171. 174. 176. δ' οὐχὶ διὰ: δέ γ' οὐ διὰ Cobetus ‖ 179. Ναὶς Athenaeus: Λαὶς ‖ 181. ἐμπέσοι γέ σοι fort. Pluti sunt ‖ 185. μόνον R, μόνος reliqui ‖ 196. ἀνύσηται Dawesius: ἀνύσῃ libri, ἀνύσῃ τις Reisigius ‖ 197. βιωτὸν εἶναι: βιωτὸν αὐτῷ vulgo, εἶναι βιωτὸν αὐτῷ R ‖ 205. λαβεῖν: λαμβάνειν V ‖ 208. μή νυν Cobetus: μὴ νῦν ‖ 211. δρᾶν σὺ Cobetus: δρᾶσαι ‖ 216. χρῆ Cobetus: δεῖ vulgo, δῆ Dindorfius ‖ 219. ἦν: ἔστ' Cobetus ‖ 222. δραμών: τρέχων? ‖ 225. ἐνταυθοῖ libri ‖ 227. τουτοδὶ Elmsleius: τοῦτο δὲ et τοῦτο δὴ ‖ τὸ om. Elmsleius ‖ 237. ὡς Iuntina: εἰς codices ‖ 244. χρόνον Etym. M. apud Gaisfordum p. 45,26. χρόνῳ vulgo ‖ 247. γάρ: καί? ‖ 256. παρόντ' Dawesius: παρόντας ‖ 258. ὄντας: ἄνδρας vulgo ‖ 271. μ' ἔπειτ': ἡμᾶς vulgo, ἡμᾶς ἔπειτ' V ‖ 281. om. RV ‖ 286. ἔστι: ἔσται? ‖ ἡμῖν ἅπασιν Brunckius: ἡμὶν ἅπασιν Catabr., ἅπασιν ἡμῖν reliqui ‖ 287. Μίδαις Kusterus: Μίδας ‖ 293. βληχώμενοι: βληχωμένων Bergkius ‖ 296. γε Cobetus: γ' αὖ ‖ 300. καταδαρθόντα Porsonus: καταδαρθέντα ‖ 301. σφηνίσκον Bentleius: σφηκίσκον ‖ 312. 'κ τῶν Cobetus: τῶν ‖ 335. τί τὸ πρᾶγμ' ἂν εἴη καὶ πόθεν;: τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν vulgo, τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη καὶ πόθεν RV ‖ 338. ἐν Cobetus: ἐπὶ ‖ 340. θαυμάσιον ὅπως Piersonus: θαυμαστὸν ὅπως plerique, θαυμαστόν γ' ὅπως E et duo Mut.; Porsonus θαυμαστὸν αὐτὸ τοῦθ' ὅπως. possis etiam θαυμαστόν τι πῶς ‖ 354. τό τ': τότε δ' R, quod probari potest si 353 τότε scribitur, τὸ δ' Bergkius ‖ 361. τοιουτονὶ. φεῦ: τοιοῦτον φεῦ R, τοιοῦτο φεῦ reliqui, corr. Porsonus, qui φεῦ extra versum esse vidit ‖ 368. ὅτι πεπανούργηκέ τι: τι πεπανουργηκότι vulgo; praestat fortasse quod Bergkius edidit τι πεπανούργηχ' ὅτι ‖ 369. σὲ Elmsleius: σὺ ‖ 374. ἂν Kusterus: οὖν ‖ 400. οὐ τῷ: οὔ τῳ Bentleius ‖ 406. εἰσάγειν V: εἰσαγαγεῖν reliqui; cf. Cobetus ad Hyper. orat. fun. p. 42. ‖ 407. νῦν: τῶν nescio quis apud Halbertsmam Prosopogr. Arist. p. 99 ‖ 408. οὐδὲν: οὐδὲν ἔτ' Bergkius ‖ 413. ἄνυτε Porsonus: ἄνυε ‖ 438. φύγῃ Brunckius: φύγοι ‖ 445. λέγω: ὃ λέγω Bergkius ‖ 446. ἐργασόμεθ' εἰ: ἐργασαμένω (quidni ἐργασόμεθα?) et 447 ἀπολιπόντες εἰ Dobraeus ‖ 450. δ' om. Porsonus ‖ 461. 62. ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν ἀγαθόν; τί δ' ἄν: malim ἀνθρώποις ἀγάθ' ἐκπορίζομεν; τί δ' ἂν ποθ'. ac ποθ' est in cod. Dorv. ‖ 465. ἀνθρώπους: ἀνθρώποις RV quod fort. reponendum ‖ 485. πράττοντες· τί γάρ: πράττοντ'· ἢ τί γ' ἂν vulgo, πράττοντες· εἰ τί γὰρ R, quod verum est deleto εἰ, ut fecit iam Bergkius ‖ 498. τὶς: τίς vulgo ‖ 499. οὐδέν: vulgo οὔτις, RV οὐδεὶς ‖ 503. αὐτὰ: αὐτὸν? ‖ 505. παύσει V: παῦσαι R, παύσαι vulgo ‖ ταύτην: ταυτί? an ταῦτα? ‖ 506. ἥν τις Hemsterhusius: ἥντιν' ‖ 510. διανείμειέν τ' ἴσον αὐτὸν Bentleius· διανέμειέν τ' ἴσον ἑαυτὸν R, similiter reliqui ‖ 512. ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν: malim τούτοιν δ' ὑμῖν ἀμφοῖν ‖ 514. σκυλοδεψεῖν Bentleius: σκυτοδεψεῖν ‖ 521. παρ' ἀπίστων Hemsterhusius: παρὰ πλείστων ‖ 531. πλουτεῖν ἔσται Porsonus: πλουτεῖν ἐστιν libri, τοῖς πλουτοῦσιν Hirschigius ‖ ἀποροῦντι Valckenarius diatr. p. 150, ἀποροῦσιν Hirschigius, ἀποροῦντα et ἀποροῦντας codices ‖ 534.

πενίαν: forsan πεῖναν vel πείνην ‖ 536. κολοσυρτοῦ Kusterus: κολοσυρτὸν ‖ 544. φυλλεῖ' ex schol. Acharn. 468, φύλλ' libri ‖ 545. θράνου Brunckius e Polluce: θράνους ‖ 546. πιθάκνης: φιδάκνης Brunckius ‖ 547. αἴτιον Bentleius: αἰτίαν ‖ 548. ἐπεκρούσαι: vulgo ὑπεκρούσω, illud hic legerat Pollux IX, 139 ‖ 563. ἤδη τοίνυν: τοίνυν ἤδη Bergkius ‖ 564. ἐστὶν ὑβρίζειν: ἐνυβρίζειν R, unde Fritzschius ἐστ' ἐνυβρίζειν ‖ 566. delevit Bentleius ‖ 573. ἀναπείθειν Porsonus: ἀναπείσειν ‖ 575. σ' ἅπαντες: σε πάντες? ‖ 582. ἀποδείξω Porsonus: σε διδάξω libri, at διδάξω R ‖ 584. delevit Cobetus ‖ 586. 92. κοτίνῳ: Porsonus κοτινῷ ‖ 587. δῆλος Cobetus: δηλοῖ ‖ 607. χρῆν: recte vulgo χρή ‖ 630. ἄλλοι: ἄλλοι vulgo ‖ 641. ἆρ': ἆρά γ' RV ‖ ἀγγέλλεται R, ἀγγελεῖ reliqui ‖ 660. θυλήματα scholiastes: προθύματα codices ‖ 661. πέλανος: μέλανος probabiliter Bergkius ‖ 669. παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν Porsonus: παρήγγειλεν καθεύδειν ‖ 681. σάκταν: σάκκον v. l. apud scholiastam ‖ 688. ἠσθάνετο Porsonus: ἤσθετο δὴ vulgo, ἤσθετο codd. optimi ‖ 689. ἄρας ὑφῄρει Dobraeus: τὴν χεῖρ' ὑφῄρει ‖ 695. ἀνεπαυόμην: ἀνεπαλλόμην R et cum γρ. ἀνεπαυόμην V ‖ 696. post hunc versum nescio an unus vel duo versus exciderint ‖ 701. μέν γ' ἐπακολουθοῦσ' Bergkius: μέν γε ἀκολουθοῦσ' V, μέν γέ τις ἀκολουθοῦσ' R, μέν τις ἀκολουθοῦσ' reliqui ‖ 702. ὑπηρυθρίασε: ὑπερυθρίασε R, ὑπερηρυθρίασε Bergkius ‖ 705. σύ γ': τιν' Dobraeus ‖ 725. ὑπομνύμενον Brunckius: ἐπομνύμενον ‖ ταῖς ἐκκλησίαις scholiasta: τῆς ἐκκλησίας codices ‖ 727. Πλούτωνι: Πλούτῳ 'τι? ‖ 733. οὖν om. R ‖ 738. ἀνειστήκει: ἀνεστήκει vulgo ‖ 758. ἐκτυπεῖτο δὲ: ἐκτύπει γε (δὲ) δὴ Valckenarius ‖ 759. προβήμασιν: δρομήμασιν Valckenarius, an κροτήμασιν? ‖ 765. κριβανωτῶν: sunt qui κριβανιτῶν corrigant ‖ 770. ὑπαντῆσαι: vulgo ἀπαντῆσαι ‖ 771. ante h. v. plura videntur una cum chori carmine excidisse ‖ 772. κλεινὸν πέδον: κλεινὴν πόλιν Stephanus Byz. v. Ἀθῆναι ‖ 781. ἐπεδίδουν V: ἐνεδίδουν reliqui ‖ 783. οἱ φαινόμενοι: ὀσφραινόμενοι Hemsterhusius ‖ 801. τῶν ἰσχάδων cod. Suidae: τὰς ἰσχάδας libri ‖ 813. σαθροὺς: vulgo σαπροὺς ‖ 823. ἕπου: ἕπου δὲ ex R Bergkius deleto ἵνα ante πρὸς ‖ 834. τέως: τότε V ‖ 839. erat τοῦ Δικαίου ‖ σ': vulgo μ' ‖ 841. ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 842. τῶν θεῶν: Hemsterhusius τὸν θεὸν ‖ 843. μετὰ σοῦ τὸ: τὸ μετὰ σοῦ? ‖ 845. μῶν οὖν ἐμυήθης: μῶν ἐμυήθης V, μῶν ἐνεμυήθης R ‖ 848. ἔφερες οὖν: ἆρα φέρεις Cobetus; quidni οὖν φέρεις? ἐνθάδ' ἦλθες Bergkius ‖ νὴ τὸν: νὴ Bergkius ‖ 859. 'λλίπωσιν Dawesius: λίπωσιν ‖ 870. οὐδεὲν Scaliger: οὐδενὸς ‖ 876. οἰμώξἄρα Dindorfius: οἴμωξ' ἆρα R, οἴμωζ' ἆρα vulgo ‖ 878. θεὸς Brunckius: θεός ἐσθ' ‖ 892. ἐμπλήμενος Brunckius: ἐμπλησμένος RV, ἐμπεπλησμένος reliqui ‖ 908. παθών: vulgo μαθών ‖ 919. ὡς: ὥστ' vulgo ‖ 920. τἄρα Dindorfius: γ' ἆρα ‖ 928. πρὸς ἔμ' ὑμῶν: πρὸς ἐμέ τις vel τις ὑμῶν Dobraeus ‖ 932. ποιεῖ Budaeus: ποιεῖς ‖ 946. κἂν Hemsterhusius: καὶ ‖ 957. delevi h. v. ex 862 effictum; ac delevit etiam Hamakerus Mnem. II, 17 ‖ 979. γ' αὖ τὰ πάνθ' Holdenus: πάντα ταῦθ' et ταῦτα πάνθ' ‖ 993. οὐχί τοι νῦν: οὐχὶ τοίνυν R, οὐχὶ νυνί γ' vulgo ‖ 1004. ἐπεὶ ζαπλουτῶν: vulgo ἔπειτα πλουτῶν ‖ 1005. ἅπαντ' ἂν ἤσθιεν: vulgo ἅπαντα κατήσθιεν ‖ 1011. φάβιον: vulgo φάττιον, codices βάτιον ‖ 1013. μεγάλοις ὀχουμένην: μεγάλοισι νὴ Δία Ven. ‖ 1018. παγκάλας RVA, παγκάλους ceteri ‖ 1027. ποιήσῃ Bekkerus: ποιήσει ‖ 1030. δίκαιος Brunckius: δίκαιον ‖ 1042. σὲ R: τί reliqui ‖ 1053. λάβῃ: βάλῃ? ‖ 1055. πρὸς ἐμὲ: vulgo πρός με ‖ ποῦ: ποῖ codices, illud v. d. in Mnemos. II, 222 ‖ 1078. τοῦτ' ἐπέτρεψ' ἐγὼ V, τοῦτ' ἐπέτρεπον reliqui, τοῦτό γ' ἐπέτρεπον Brunckius; sequentia turbata sunt ‖ 1083. ἀπὸ Kusterus: ὑπὸ ‖ τε Dindorfius: γε ‖ 1097. ante h. v. excidisse aliquid, quo anum rediisse nuntiaretur, recte suspicatur Bergkius ‖ 1099. κλαυσιᾷ: de hoc dixi ad Fragm. Com. graec. II. p. 742 ‖

1100. ὁ A, ὢ vulgo ‖ 1110. τέμνεται: γίγνεται R ‖ 1115. delet Dobraeus ‖ 1116. ἔτι θύει V, ἐπιθύει ceteri ‖ 1117. τότε: τέως Bergkius ‖ 1120. μὲν: om. RV, unde ἂν Dobraeus ‖ 1124. ζημίαν: ζημίας V ‖ 1131. περὶ V, πρὸς reliqui ‖ ἔοικ' ἔτι στρέφειν margo Par. apud Dobraeum, ἔοικέ τι στρέφειν RV, ἔοικέ τις στρέφειν Mut. pr., ἔοικ' ἐπιστρέφειν reliqui ‖ 1139. ὁπότε γε: ὁπότε τι vulgo, ὅτε γε R ‖ 1140. ὑφέλοι' Dawesius: ὑφείλον et ὑφέλοις ‖ 1143. τοῦτον: an τὸ πλέον? ‖ 1161. καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς: τί δῆτ' ἐρεῖς V ‖ 1163. μουσικοὺς: Hemsterhusius dubitanter μουσικῆς ‖ 1170. εἶναι Brunckius: εἶναί μοι ‖ 1171. φράσει' ὅπου Cobetus: φράσειε ποῦ ‖ μοι om. R ‖ 1173. γὰρ αὖ βλέπειν ὁ Πλοῦτος ἤρξατο: γὰρ ὁ Πλοῦτος ἤρξατο βλέπειν vulgo, γὰρ βλέπειν ὁ Πλοῦτος ἤρξατο V, γὰρ ὁ Πλοῦτος ἤρξατο βλέπειν R ‖ 1189. ἐνθαδί: vulgo ἐνθάδε ‖ 1190. ἥκων: ἐλθών V ‖ 1201. ὡς σ': vulgo ὥς σ' ‖ 1209. post h. v. excidisse videtur carmen chori ἐξόδιον.

ΟΡΝΙΘΕΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΤΡΟΧΙΛΟΣ *θεράπων Ἔποπος*
ΕΠΟΨ
ΧΟΡΟΣ ΟΡΝΙΘΩΝ
ΚΗΡΥΞ
ΙΕΡΕΥΣ
ΠΟΙΗΤΗΣ
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ
ΜΕΤΩΝ *γεωμέτρης*
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ
ΑΓΓΕΛΟΙ
ΙΡΙΣ
ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ
ΚΙΝΗΣΙΑΣ *διθυραμβοποιός*
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ΠΟΣΕΙΔΩΝ
ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ
ΗΡΑΚΛΗΣ

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Ὀρθὴν κελεύεις, ᾗ τὸ δένδρον φαίνεται;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

διαρραγείης· ἥδε δ᾽ αὖ κρώζει πάλιν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τί ὦ πονήρ᾽ ἄνω κάτω πλανύττομεν;
ἀπολούμεθ᾽ ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τὸ δ᾽ ἐμὲ κορώνῃ πειθόμενον τὸν ἄθλιον
ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τὸ δ᾽ ἐμὲ κολοιῷ πειθόμενον τὸν δύσμορον
ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὅπου γῆς ἐσμὲν οἶδ᾽ ἔγωγ᾽ ἔτι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ᾽ ἂν ἐξεύροις σύ που;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐδ᾽ ἂν μὰ Δί᾽ ἐνγετεῦθεν Ἐξηκεστίδης.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

οἴμοι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

σὺ μὲν ὦ τᾶν τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἦ δεινὰ νὼ δέδρακεν οὑκ τῶν ὀρνέων,
ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν,
ὃς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα·
κἀπέδοτο τὸν μὲν Θαρρελείδου τουτονὶ
κολοιὸν ὀβολοῦ, τηνδεδὶ τριωβόλου.
τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἤστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν.
καὶ νῦν τί κέχηνας; ἔσθ' ὅποι κατὰ τῶν πετρῶν
ἡμᾶς ἔτ' ἄξεις. οὐ γάρ ἐστ' ἐνταῦθά τις
ὁδός.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τί δ'; ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐ ταὐτὰ κρώζει μὰ Δία νῦν τε καὶ τότε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τί δὴ λέγει περὶ τῆς ὁδοῦ;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί δ' ἄλλο γ' ἢ
βρύκουσ' ἀπέδεσθαι φησί μοι τοὺς δακτύλους;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐστὶν ἡμᾶς δεομένους
ἐς κόρακας ἐλθεῖν καὶ παρεσκευασμένους
ἔπειτα μὴ 'ξευρεῖν δύνασθαι τὴν ὁδόν;
ἡμεῖς γάρ, ὦνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ·
ὁ μὲν γὰρ οὐκ ὢν ἀστὸς ἐσβιάζεται,
ἡμεῖς δὲ φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι,
ἀστοὶ μετ' ἀστῶν, οὐ σοβοῦντος οὐδενὸς
ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν,
αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν
τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει κεὐδαίμονα

---

16 *τὸν ἔποφ' ὃς ὄρνις ἐγένετ' ἐκ τῶν ὀρνέων·*

καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα.
οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἕνα μῆν᾽ ἢ δύο
ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσ᾽, Ἀθηναῖοι δ᾽ ἀεὶ
ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον.
διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν,
κανοῦν δ᾽ ἔχοντε καὶ χύτραν καὶ μυρρίνας
πλανώμεθα ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα,
ὅπου καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ᾽ ἄν.
ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστι παρὰ τὸν Τηρέα
τὸν ἔποπα, παρ᾽ ἐκείνου πυθέσθαι δεομένω,
εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν ᾗ ᾽πέπτετο.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὗτος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τί ἔστιν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἡ κορώνη μοι πάλαι
ἄνω τι φράζει.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

χὠ κολοιὸς οὑτοσὶ
ἄνω κέχηνεν ὡσπερεὶ δεικνύς τί μοι,
κοὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ ἔστιν ἐνταῦθ᾽ ὄρνεα.
εἰσόμεθα δ᾽ αὐτίκ᾽, ἢν ποιήσωμεν ψόφον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλ᾽ οἶσθ᾽ ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ᾽, ἵν᾽ ᾖ διπλάσιος ὁ ψόφος.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

σὺ δ᾽ οὖν λίθῳ κόψον λαβών.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

πάνυ γ᾽, εἰ δοκεῖ.
παῖ παῖ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί λέγεις οὗτος; τὸν ἔποπα παῖ καλεῖς;
οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός σ᾽ ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἐποποῖ. ποιήσεις τοί με κόπτειν αὖθις αὖ.
ἐποποῖ.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

τίνες οὗτοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Ἄπολλον ἀποτρόπαιε τοῦ χασμήματος.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

οἴμοι τάλας ὀρνιθοθήρα τουτωί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

οὕτως τι δεινὸν οὐδὲ κάλλιον λέγειν.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

ἀπολεῖσθον.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἀλλ᾽ οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπω.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

τί δαί;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Ὑποδεδιὼς ἔγωγε λιβυκὸν ὄρνεον.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

οὐδὲν λέγεις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

καὶ μὴν ἐροῦ τὰ πρὸς ποδῶν.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

ὁδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε φασιανικός.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἀτὰρ σὺ τί θηρίον ποτ᾽ εἶ πρὸς τῶν θεῶν;

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

ὄρνις ἔγωγε δοῦλος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἡττήθης τινὸς
ἀλεκτρυόνος;

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

οὐκ ἀλλ᾽ ὅτε περ ὁ δεσπότης
ἔποψ ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ᾽ ηὔξατο
ὄρνιν, ἵν᾽ ἀκόλουθον διάκονόν τ᾽ ἔχῃ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

δεῖται γὰρ ὄρνις καὶ διακόνου τινός;

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

οὗτός γ᾽ ἅτ᾽ οἶμαι πρότερον ἄνθρωπός ποτ᾽ ὤν·
ὅτε μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας φαληρικάς,
τρέχω 'π᾽ ἀφύας λαβὼν ἐγὼ τὸ τρύβλιον.

ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας,
τρέχω 'πὶ τορύνην.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τροχίλος ὄρνις οὑτοσί.
οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον ὦ τροχίλε; τὸν δεσπότην
ἡμῖν κάλεσον.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

ἀλλ' ἀρτίως νὴ τὸν Δία
εὕδει καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους τινάς.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὅμως ἐπέγειρον αὐτόν.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ

οἶδα μὲν σαφῶς
ὅτι ἀχθέσεται, σφῷν δ' αὐτὸν οὕνεκ' ἐπεγερῶ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

κακῶς σύ γ' ἀπόλοι', ὥς μ' ἀπέκτεινας δέει.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

οἴμοι κακοδαίμων χὠ κολοιός μοἴχεται
ὑπὸ τοῦ δέους.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
δείσας ἀφῆκας τὸν κολοιόν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

εἰπέ μοι,
σὺ δὲ τὴν κορώνην οὐκ ἀφῆκας καταπεσών;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ποῦ γάρ ἐστ';

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀπέπτετο.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

οὐκ ἆρ' ἀφῆκας; ὦγάθ' ὡς ἀνδρεῖος εἶ.

ΕΠΟΨ

ἄνοιγε τὴν ὕλην, ἵν' ἐξέλθω ποτέ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὦ Ἡράκλεις τουτὶ τί ποτ' ἐστὶ τὸ θηρίον;
τίς ἡ πτέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας;

ΕΠΟΨ

τίνες εἰσί μ' οἱ ζητοῦντες;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

οἱ δώδεκα θεοὶ
εἴξασιν ἐπιτρῖψαί σε.

ΕΠΟΨ

μῶν με σκώπτετον
ὁρῶντε τὴν πτέρωσιν; ἦ γὰρ ὦ ξένω
ἄνθρωπος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

οὐ σοῦ καταγελῶμεν.

ΕΠΟΨ

ἀλλὰ τοῦ;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τὸ ῥάμφος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται.

ΕΠΟΨ

τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις ἢ ταὧς;

ΕΠΟΨ

ὄρνις ἔγωγε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

κᾆτα ποῦ σοι τὰ πτερά;

ΕΠΟΨ

ἐξερρύηκε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

πότερον ὑπὸ νόσου τινός;

ΕΠΟΨ

οὐκ ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τὤρνεα
πτερορρυεῖ, κᾆτ' αὖθις ἕτερα φύομεν.
ἀλλ' εἴπατόν μοι σφὼ τίν' ἐστόν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

νώ; βροτώ.

ΕΠΟΨ

ποδαπὼ τὸ γένος δ';

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί.

ΕΠΟΨ

μῶν ἡλιαστά;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

μᾶλλα θατέρου τρόπου,
ἀπηλιαστά.

ΕΠΟΨ

σπείρεται γὰρ τοῦτ᾽ ἐκεῖ
τὸ σπέρμ᾽;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὀλίγον ζητῶν ἂν ἐξ ἀγροῦ λάβοις.

ΕΠΟΨ

πράγους δὲ δὴ τοῦ δεομένω δεῦρ᾽ ἠλθέτην;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω.

ΕΠΟΨ

τίνος πέρι;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ᾽ ἄνθρωπος ὥσπερ νὼ ποτέ,
κἀργύριον ὠφείλησας ὥσπερ νὼ ποτέ,
κοὐκ ἀποδιδοὺς ἔχαιρες ὥσπερ νὼ ποτέ·
εἶτ᾽ αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν
καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ,
καὶ πάνθ᾽ ὅσαπερ ἄνθρωπος ὅσα τ᾽ ὄρνις φρονεῖς·
ταῦτ᾽ οὖν ἱκέτα νὼ πρὸς σὲ δεῦρ᾽ ἀφίγμεθα,
εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον
ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλινῆναι μαλθακήν.

ΕΠΟΨ

ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

μείζω μὲν οὐδέν, προσφορωτέραν δὲ νῷν.

ΕΠΟΨ

ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἐγώ;
ἥκιστα· καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι.

ΕΠΟΨ

ποίαν τιν᾽ οὖν ἥδιστ᾽ ἂν οἰκοίτην πόλιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὅπου τὰ μέγιστα πράγματ᾽ εἴη μοι ταδί·
ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων
λέγοι ταδί· πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου
ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία

λουσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑστιᾶν γάμους·
καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσῃς· εἰ δὲ μή,
μή μοί ποτ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω κακῶς.

ΕΠΟΨ

νὴ Δία ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς.
τί δαὶ σύ;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τοιούτων ἐρῶ κἀγώ.

ΕΠΟΨ

τίνων;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἵ του ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται
ὥσπερ ἀδικηθεὶς παιδὸς ὡραῖον πατήρ·
καλῶς γέ μου τὸν υἱὸν ὦ Στιλβωνίδη
εὑρὼν ἀπιόντ' ἀπὸ γυμνασίου λελουμένον
οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου,
οὐκ ὠρχιπέδισας, ὢν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος.

ΕΠΟΨ

ὦ δειλακρίων σὺ τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς.
ἀτὰρ ἔστι γ' ὁποίαν λέγετον εὐδαίμων πόλις
παρὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλατταν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

οἴμοι μηδαμῶς
ἡμῖν γε παρὰ θάλατταν, ἵν' ἀνακύψεται
κλητῆρ' ἄγουσ' ἕωθεν ἡ σαλαμινία.
ἑλληνικὴν δὲ πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι;

ΕΠΟΨ

τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον
ἐλθόνθ';

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὁτιή; νὴ τοὺς θεοὺς ὅτι οὐκ ἰδὼν
βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

ΕΠΟΨ

ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι,
ἵνα χρὴ κατοικεῖν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος
οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου.

οὗτος δὲ δὴ τίς ἔσθ' ὁ μετ' ὀρνίθων βίος;
σὺ γὰρ οἶσθ' ἀκριβῶς.

ΕΠΟΨ

οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβήν·
οὗ πρῶτα μὲν δεῖ ζῆν ἄνευ βαλλαντίου.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

πολλήν γ' ἀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν.

ΕΠΟΨ

νεμόμεθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα
καὶ μύρτα καὶ μήκωνα καὶ σισύμβρια.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

φεῦ φεῦ·
ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει,
καὶ δύναμιν ἣ γένοιτ' ἄν, εἰ πίθοισθέ μοι.

ΕΠΟΨ

τί σοι πιθώμεθ';

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὅ τι πίθησθε; πρῶτα μὲν
μὴ περιπέτεσθε πανταχῇ κεχηνότες·
ὡς τοῦτ' ἄτιμον τοὔργον ἐστίν. αὐτίκα
ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἢν ἔρῃ,
τίς ἔστιν οὗτος; ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδί·
ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος,
ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένων.

ΕΠΟΨ

νὴ τὸν Διόνυσον εὖ γε μωμᾷ ταυταγί.
τί οὖν ποιῶμεν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἰκίσατε μίαν πόλιν.

ΕΠΟΨ

ποίαν δ' ἂν οἰκίσαιμεν ὄρνιθες πόλιν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἄληθες; ὦ σκαιότατον εἰρηκὼς ἔπος,
βλέψον κάτω.

ΕΠΟΨ

καὶ δὴ βλέπω.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

βλέπε νῦν ἄνω.

ΕΠΟΨ

βλέπω.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

περίαγε τὸν τράχηλον.

ΕΠΟΨ

νὴ Δία
ἀπολαύσομαί τι δ', εἰ διαστραφήσομαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

εἶδές τι;

ΕΠΟΨ

τὰς νεφέλας γε καὶ τὸν οὐρανόν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐχ οὗτος οὖν δήπου 'στὶν ὀρνίθων πόλος;

ΕΠΟΨ

πόλος; τίνα τρόπον;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὥσπερ εἰ λέγοις τόπος.
ἢν δ' οἰκίσητε τοῦτο καὶ φράξηθ' ἅπαξ,
ἐκ τοῦ πόλου τούτου κεκλήσεται πόλις.
ὥστ' ἄρξετ' ἀνθρώπων μὲν ὥσπερ παρνόπων,
τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῷ μηλίῳ.

ΕΠΟΨ

πῶς;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐν μέσῳ δήπουθεν ἀήρ ἐστι γῆς.
εἶθ' ὥσπερ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα
Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα,
οὕτως, ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς,
ἢν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοί,
τῶν μηρίων τὴν κνῖσαν οὐ διαφρήσετε.

ΕΠΟΨ

ἰοῦ ἰοῦ·
μὰ γῆν μὰ παγίδας μὰ νεφέλας μὰ δίκτυα,
μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω·
ὥστ' ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις.

---

181 ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται
ἅπαντα διὰ τούτου, καλεῖται νῦν πόλος.

192 διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγήσαιτο;

ΕΠΟΨ

σύ.

ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ
ἐδίδαξα τὴν φωνήν, ξυνὼν πολὺν χρόνον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πῶς δῆτ' ἂν αὐτοὺς ξυγκαλέσειας;

ΕΠΟΨ

ῥᾳδίως.

δευρὶ γὰρ ἐσβὰς αὐτίκα μάλ' ἐς τὴν λόχμην,
ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,
καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος
ἐάνπερ ἐπακούσωσι θεύσονται δρόμῳ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ φίλτατ' ὀρνίθων σὺ μή νυν ἕσταθι·
ἀλλ' ἀντιβολῶ σ' ἄγ' ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην
ἔσβαινε κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.

ΕΠΟΨ

ἄγε σύννομέ μοι παῦσαι μὲν ὕπνου,
λῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς
τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν·
ἐλελιζομένης δ' ἱεροῖς μέλεσιν
γένυος ξουθῆς
καθαρὰ χωρεῖ διὰ φυλλοκόμου
σμίλακος ἠχὼ πρὸς Διὸς ἕδρας,
ἵν' ὁ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων
τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων
ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα θεῶν
ἵστησι χορούς· διὰ δ' ἀθανάτων
στομάτων χωρεῖ ξύμφωνος ὁμοῦ
θεία μακάρων ὀλολυγή.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τοῦ φθέγματος τοὐρνιθίου·
οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὗτος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τί ἔστιν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐ σιωπήσει;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τί δαί;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὕποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.

ΕΠΟΨ

ἐποποποποποποποποποποῖ,
ἰὼ ἰὼ ἰτὼ ἰτὼ ἰτὼ ἰτώ,
ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων·
ὅσοι τ' εὐσπόρους ἀγροίκων γύας
νέμεσθε, φῦλα μυρία κριθοτράγων
σπερμολόγων τε γένη
ταχὺ πετόμενα, μαλθακὴν ἱέντα γῆρυν·
ὅσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ
βῶλον ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε λεπτὸν
ἁδομένᾳ φωνᾷ·
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιό.
ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ
κλάδεσι νομὸν ἔχει,
τά τε κατ' ὄρεα τά τε κοτινοτράγα τά τε κομαροφάγα,
ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἐμὰν ἀοιδάν·
τριοτὸ τριοτὸ τοτοβρίξ·
οἵ θ' ἑλείας παρ' αὐλῶνας ὀξυστόμους
ἐμπίδας κάπτεθ', ὅσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους
ἔχετε λειμῶνά τ' ἐρόεντα Μαραθῶνος, ὄρ-
νις πτέρων ποικίλος τ' ἀτταγᾶς ἀτταγᾶς.
ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης
φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται,
δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι τὰ νεώτερα,
πάντα γὰρ ἐνθάδε φῦλ' ἀθροΐζομεν
οἰωνῶν ταναοδείρων.
ἥκει γάρ τις δριμὺς πρέσβυς
καινὸς γνώμην
καινῶν ἔργων τ' ἐγχειρητής.
ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἅπαντα,

δεῦρο δεῦρο δεῦρο δεῦρο.
τοροτοροτοροτοροτίξ.
κικκαβαῦ κικκαβαῦ.
τοροτοροτοροτορολιλιλίξ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὁρᾷς τιν' ὄρνιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ·
καίτοι κέχηνά γ' ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἄλλως ἄρ' οὔποψ, ὡς ἔοικ', ἐς τὴν λόχμην
ἐμβὰς ἐπῷζε χαραδριὸν μιμούμενος.

ΟΡΝΙΣ

τοροτὶξ τοροτίξ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦγάθ' ἀλλ' οὖν οὑτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

νὴ Δί' ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου ταὧς;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὗτος αὐτὸς νῷν φράσει· τίς ἐστιν ὄρνις οὑτοσί;

ΕΠΟΨ

οὗτος οὐ τῶν ἠθάδων τῶνδ' ὧν ὁρᾶθ' ὑμεῖς ἀεί,
ἀλλὰ λιμναῖος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

βαβαὶ καλός γε καὶ φοινικιοῦς.

ΕΠΟΨ

εἰκότως γε· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ 'στὶ φοινικόπτερος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

οὗτος ὦ σέ τοι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί βωστρεῖς;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἕτερος ὄρνις οὑτοσί.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

νὴ Δί' ἕτερος δῆτα χοὖτος ἔξεδρον χώραν ἔχων.
τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ἁβροβάτης;

ΕΠΟΨ

ὄνομα τούτῳ Μῆδός ἐστι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Μῆδος; ὦναξ Ἡράκλεις·
εἶτα πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ὢν εἰσέπτετο;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἕτερος αὖ λόφον κατειληφώς τις ὄρνις οὑτοσί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τί τὸ τέρας τουτί ποτ᾽ ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἄρ᾽ ἦσθ᾽ ἔποψ,
ἀλλὰ χοὖτος ἕτερος;

ΕΠΟΨ

ἀλλ᾽ οὗτος μέν ἐστι Φιλοκλέους
ἐξ ἔποπος, ἐγὼ δὲ τούτου πάππος, ὥσπερ εἰ λέγοις
Ἱππόνικος Καλλίου κἀξ Ἱππονίκου Καλλίας.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Καλλίας ἄρ᾽ οὗτος οὕρνις ἐστίν· ὡς πτερορρυεῖ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος ὑπό τε συκοφαντῶν τίλλεται,
αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὦ Πόσειδον ἕτερος αὖ τις βαπτὸς ὄρνις οὑτοσί.
τίς ὀνομάζεταί ποθ᾽ οὗτος;

ΕΠΟΨ

οὑτοσὶ κατωφαγᾶς.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἔστι γὰρ κατωφαγᾶς τις ἄλλος ἢ Κλεώνυμος;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πῶς ἂν οὖν Κλεώνυμός γ᾽ ὢν οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ᾽ ἡ λόφωσις ἡ τῶν ὀρνέων;
ἢ 'πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον;

ΕΠΟΨ

ὥσπερ οἱ Κᾶρες μὲν οὖν
ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν ὠγάθ᾽ ἀσφαλείας οὕνεκα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ Πόσειδον οὐχ ὁρᾷς ὅσον συνείλεκται κακὸν
ὀρνέων;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὦναξ Ἄπολλον τοῦ νέφους. ἰοὺ ἰού,
οὐδ᾽ ἰδεῖν ἔτ᾽ ἔσθ᾽ ὑπ᾽ αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον.

ΕΠΟΨ

οὑτοσὶ πέρδιξ, ἐκεινοσὶ δὲ νὴ Δί᾽ ἀτταγᾶς,
οὑτοσὶ δὲ πηνέλοψ, ἐκεινηὶ δέ γ᾽ ἀλκυών.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
τίς γὰρ ἔσθ᾽ οὔπισθεν αὐτῆς;
ΕΠΟΨ
ὅστις ἐστί; κειρύλος.
ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
κειρύλος γάρ ἐστιν ὄρνις;
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος;
ΕΠΟΨ
χαὔτηί γε γλαῦξ.
ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
τί φῄς; τίς γλαῦκ᾽ Ἀθήναζ᾽ ἤγαγεν;
ΕΠΟΨ
κίττα τρυγὼν κορυδὸς ἐλεᾶς ὑποθυμὶς περιστερὰ
νέρτος ἱέραξ φάττα κόκκυξ ἐρυθρόπους κεβλήπυρις
πορφυρὶς κερχνῄς κολυμβὶς ἀμπελὶς φήνη δρύοψ.
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
ἰοὺ ἰοὺ τῶν ὀρνέων, ἰοὺ ἰοὺ τῶν κοψίχων·
οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες.
ἆρ᾽ ἀπειλοῦσίν γε νῷν; οἴμαι, κεχήνασίν γέ τοι
καὶ βλέπουσιν ἐς σὲ κἀμέ.
ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
τοῦτο μὲν κἀμοὶ δοκεῖ.
ΧΟΡΟΣ
ποποποποποποποποῦ μ᾽ ἄρ᾽ ὃς ἐκάλεσε; τίνα τόπον ἄρα
νέμεται;
ΕΠΟΨ
οὑτοσὶ πάλαι πάρειμι κοὐκ ἀποστατῶ φίλων.
ΧΟΡΟΣ
τιτιτιτιτιτιτιτίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς ἐμὲ φίλον ἔχων;
ΕΠΟΨ
κοινὸν ἀσφαλῆ δίκαιον ἡδὺν ὠφελήσιμον.
ἄνδρε γὰρ λεπτὼ σοφιστὰ δεῦρ᾽ ἀφῖχθον ὡς ἐμέ.
ΧΟΡΟΣ
ποῦ; πᾷ; πῶς φῄς;
ΕΠΟΨ
φήμ᾽ ἀπ᾽ ἀνθρώπων ἀφῖχθαι δεῦρο πρεσβύτα δύο·
ἥκετον δ᾽ ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου.
ΧΟΡΟΣ
ὦ μέγιστον ἐξαμαρτὼν ἐξ ὅτου ᾽τράφην ἐγώ,
πῶς λέγεις;

ΕΠΟΨ

μήπω φοβηθῇς τὸν λόγον.

ΧΟΡΟΣ

τί μ' εἰργάσω;

ΕΠΟΨ

ἄνδρ' ἐδεξάμην ἐραστὰ τῆσδε τῆς ξυνουσίας.

ΧΟΡΟΣ

καὶ δέδρακας τοῦτο τοὔργον;

ΕΠΟΨ

καὶ δεδρακώς γ' ἥδομαι.

ΧΟΡΟΣ

κἀστὸν ἤδη που παρ' ἡμῖν;

ΕΠΟΨ

εἰ παρ' ὑμῖν εἴμ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ

ἔα ἔα,
προδεδόμεθ' ἀνόσιά τ' ἐπάθομεν·
ὃς γὰρ φίλος ἦν ὁμότροφά θ' ἡμῖν
ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν,
παρέβη μὲν θεσμοὺς ἀρχαίους,
παρέβη δ' ὅρκους ὀρνίθων·
ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσε, παρέβαλέ τ' ἐμὲ παρὰ
γένος ἀνόσιον, ὅπερ ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ
πολέμιον ἐτράφη.
ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν ἐστιν ὕστερος λόγος·
τὼ δὲ πρεσβύτα δοκεῖ μοι τώδε δοῦναι νῦν δίκην
διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

αἴτιος μέντοι σὺ νῷν εἶ τῶν κακῶν τούτων μόνος.
ἐπὶ τί γάρ μ' ἐκεῖθεν ἦγες;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἵν' ἀκολουθοίης ἐμοί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἵνα μὲν οὖν κλάοιμι μεγάλα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων
κάρτα· πῶς κλαύσει γάρ, ἢν ἅπαξ γε τὠφθαλμὼ 'κκοπῇς;

327—335=343—351

ΧΟΡΟΣ

ἰὼ ἰώ,
ἔπαγ᾽ ἔπιθ᾽ ἐπίφερε πολέμιον
ὁρμὰν φονίαν, πτέρυγά τε παντᾷ
περίβαλε περί τε κύκλωσαι·
ὡς δεῖ τώδ᾽ οἰμώζειν ἄμφω
καὶ δοῦναι ῥάμφει φορβάν.
οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν οὔτε νέφος αἰθέριον
οὔτε πολιὸν πέλαγος ἔστιν ὅ τι δέξεται
τώδ᾽ ἀποφυγόντε με.
ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τώδε τίλλειν καὶ δάκνειν.
ποῦ 'σθ᾽ ὁ ταξίαρχος; ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τοῦτ᾽ ἐκεῖνο· ποῖ φύγω δύστηνος;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὗτος οὐ μενεῖς;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἵν᾽ ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς
ἐκφυγεῖν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἄν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλ᾽ ἐγώ τοι σοι λέγω,
ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι λαμβάνειν τε τῶν χυτρῶν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τί δὲ χύτρα νώ γ᾽ ὠφελήσει;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

γλαῦξ μὲν οὐ πρόσεισι νῷν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοισδί;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τὸν ὀβελίσκον ἁρπάσας
εἶτα κατάπηξον πρὸ σαυτοῦ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τοῖσι δ᾽ ὀφθαλμοῖσι τί;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὀξύβαφον ἐντευθενὶ προσδοῦ λαβὼν ἢ τρύβλιον.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὦ σοφώτατ᾽, εὖ γὰρ ηὗρες αὐτὸ καὶ στρατηγικῶς·
ὑπερακοντίζεις σύ γ᾽ ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.

ΧΟΡΟΣ

ἐλελελεῦ χώρει κάθες τὸ ῥάμφος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν.
ἕλκε τίλλε παῖε δεῖρε, κόπτε πρώτην τὴν χύτραν.

ΕΠΟΨ

εἰπέ μοι τί μέλλετ᾽ ὦ πάντων κάκιστα θηρίων
ἀπολέσαι παθόντες οὐδὲν ἄνδρε καὶ διασπάσαι
τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενῆ καὶ φυλέτα;

ΧΟΡΟΣ

φεισόμεσθα γάρ τι τῶνδε μᾶλλον ἡμεῖς ἢ λύκων;
ἢ τίνας τισαίμεθ᾽ ἄλλους τῶνδ᾽ ἂν ἐχθίους ἔτι;

ΕΠΟΨ

οἵδε τὴν φύσιν μὲν ἐχθροὶ τὸν δὲ νοῦν εἰσιν φίλοι,
καὶ διδάξοντές τι δεῦρ᾽ ἥκουσιν ὑμᾶς χρήσιμον.

ΧΟΡΟΣ

πῶς δ᾽ ἂν οἵδ᾽ ἡμᾶς τι χρήσιμον διδάξειάν ποτε
ἢ φράσειαν, ὄντες ἐχθροὶ τοῖσι πάπποις τοῖς ἐμοῖς;

ΕΠΟΨ

ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
οὐ μάθοις ἂν τοῦθ᾽, ὁ δ᾽ ἐχθρὸς εὐθὺς ἐξηνάγκασεν.
αὐτίχ᾽ αἱ πόλεις παρ᾽ ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν κοὐ φίλων
ἐκπονεῖν θ᾽ ὑψηλὰ τείχη ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς.
τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας οἶκον χρήματα.

ΧΟΡΟΣ

ἔστι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν δοκεῖ,
χρήσιμον· μάθοι γὰρ ἄν τις κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἵδε τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασιν. ἄναγ᾽ ἐπὶ σκέλος.

ΕΠΟΨ

καὶ δίκαιόν γ᾽ ἐστὶ κἀμοὶ δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλὰ μὴν οὐδ᾽ ἄλλο σοί πω πρᾶγμ᾽ ἐνηντιώμεθα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσι νὴ Δί᾽, ὥστε τὴν χύτραν
τώ τε τρυβλίω καθίει·
καὶ τὸ δόρυ χρή, τὸν ὀβελίσκον,

περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς
τῶν ὅπλων ἐντός, παρ' αὐτὴν
τὴν χύτραν ἄκραν ὁρῶντας
ἐγγύς· ὡς οὐ φευκτέον νῷν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἐτεόν, ἢν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν,
κατορυχησόμεσθα ποῦ γῆς;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νώ.
δημοσίᾳ γὰρ ἵνα ταφῶμεν,
φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγοὺς
μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν
ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.

ΧΟΡΟΣ

ἄναγ' ἐς τάξιν πάλιν ἐς ταυτόν,
καὶ τὸν θυμὸν κατάθου κύψας
παρὰ τὴν ὀργὴν ὥσπερ ὁπλίτης·
κἀναπυθώμεθα τούσδε τίνες ποτὲ
καὶ πόθεν ἔμολον τίνα τ' ἐπίνοιαν.
ἰὼ ἔποψ σέ τοι καλῶ.

ΕΠΟΨ

καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων;

ΧΟΡΟΣ

τίνες ποθ' οἵδε καὶ πόθεν;

ΕΠΟΨ

ξένω σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.

ΧΟΡΟΣ

τύχη δὲ ποια κομι-
ζει ποτ' αὐτὼ πρὸς ὄρ-
νιθας ἐλθεῖν;

ΕΠΟΨ

ἔρως
βίου διαίτης τε καὶ
σοῦ ξυνοικεῖν τέ σοι
καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν.

ΧΟΡΟΣ

τί φῄς; λέγουσι δή τινας λόγους;

ΕΠΟΨ

ἄπιστ', ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν.

410—412 = 413—415. 416 = 417

ΧΟΡΟΣ

ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθάδ᾽ ἄ-
ξιον μονῆς, ὅτῳ πέποιθ᾽
ἐμοὶ ξύνοικος ὢν τὸ πᾶν
κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν ἢ
φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν;

ΕΠΟΨ

λέγει μέγαν τιν᾽ ὄλβον οὔ-
τε λεκτὸν οὔτε πιστόν· ὡς
σὰ γὰρ τὰ πάντα ταῦτα καὶ
τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ
τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων.

ΧΟΡΟΣ

πότερα μαινόμενος;

ΕΠΟΨ

ἄφατον ὡς φρόνιμος.

ΧΟΡΟΣ

ἔνι σοφόν τι φρενί;

ΕΠΟΨ

πυκνότατον κίναδος,
σόφισμα κῦρμα τρῖμμα παιπάλημ᾽ ὅλον.

ΧΟΡΟΣ

λέγειν λέγειν κέλευέ μοι.
κλύων γὰρ ὧν σύ μοι λέγεις
λόγων ἀνεπτέρωμαι.

ΕΠΟΨ

ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν μὲν πάλιν
ταύτην λαβόντε κρεμάσατον τὐχἀγαθῇ
ἐς τὸν ἰπνὸν εἴσω πλησίον τοὐπιστάτου·
σὺ δὲ τούσδ᾽ ἐφ᾽ οἷσπερ τοῖς λόγοις συνέλεξ᾽ ἐγὼ
φράσον, δίδαξον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω ᾽γὼ μὲν οὔ,
ἢν μὴ διάθωνταί γ᾽ οἵδε διαθήκην ἐμοὶ
ἥνπερ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο,
ὁ μαχαιροποιός, μήτε δάκνειν τούτους ἐμὲ
μήτ᾽ ὀρχίπεδ᾽ ἕλκειν μήτ᾽ ὀρύττειν

ΧΟΡΟΣ

οὔ τί που
τόνδ᾽; οὐδαμῶς.

418—421 = 422—426

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐχ ἀλλὰ τὠφθαλμὼ λέγω.

ΧΟΡΟΣ

διατίθεμαι 'γώ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

κατόμοσόν νυν ταῦτά μοι.

ΧΟΡΟΣ

ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις, πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς
καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἔσται ταυταγί.

ΧΟΡΟΣ

εἰ δὲ παραβαίην, ἑνὶ κριτῇ νικᾶν μόνον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀκούετε λεῴ· τοὺς ὁπλίτας νυνμενὶ
ἀνελομένους θὤπλ' ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε,
σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράφωμεν ἐν τοῖς πινακίοις.

ΧΟΡΟΣ

δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον
πέφυκεν ἄνθρωπος· σὺ δ' ὅμως λέγε μοι.
τάχα γὰρ τύχοις ἂν
χρηστὸν ἐξειπὼν ὅ τι μοι παρορᾷτ', ἢ
δύναμίν τινα μείζω
παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς ἀξυνέτου·
σὺ δὲ τοῦθ' ὁρᾷς λέγ' ἐς κοινόν.
ὃ γὰρ ἂν σὺ τύχῃς μοι
ἀγαθὸν πορίσας, τοῦτο κοινὸν ἔσται.
ἀλλ' ἐφ' ὅτῳπερ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην ἀναπείσας,
λέγε θαρρήσας· ὡς τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότεροι παρα-
βῶμεν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

καὶ μὴν ὀργῶ νὴ τὸν Δία καὶ προπεφύραται λόγος εἷς μοι,
ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει· φέρε παῖ στέφανον· καταχεῖσθαι
κατὰ χειρὸς ὕδωρ φερέτω ταχύ τις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

δειπνήσειν μέλλομεν; ἢ τί;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μὰ Δί' ἀλλὰ λεγειν ζητῶ τριπαλαι μέγα καὶ λαρινὸν ἔπος τι,

451—459 = 539—547

ὅ τι τὴν τούτων θραύσει ψυχήν· οὕτως ὑμῶν ὑπεραλγῶ,
οἵτινες ὄντες πρότερον βασιλῆς

ΧΟΡΟΣ

ἡμεῖς βασιλῆς; τίνος ἡμεῖς;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πάντων ὁπόσ' ἔστιν, ἐμοῦ πρῶτον, τουδί, καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ,
ἀρχαιότεροι πρότεροί τε Κρόνου καὶ Τιτάνων ἐγένεσθε,
καὶ γῆς.

ΧΟΡΟΣ

καὶ γῆς;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΧΟΡΟΣ

τουτὶ μὰ Δί' οὐκ ἐπεπύσμην.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πε-'πάτηκας,
ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
προτέραν τῆς γῆς, κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν·
γῆν δ' οὐκ εἶναι, τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον· τὴν δ' ἀποροῦσαν
ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὁ πατὴρ ἄρα τῆς κορυδοῦ νυνὶ κεῖται τεθνεὼς Κεφαλῆσιν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὔκουν δῆτ' εἰ πρότεροι μὲν γῆς πρότεροι δὲ θεῶν ἐγένοντο,
ὡς πρεσβυτάτων αὐτῶν ὄντων ὀρθῶς ἔσθ' ἡ βασιλεία;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

νὴ τὸν Ἀπόλλω· πάνυ τοίνυν χρὴ ῥύγχος βόσκειν σε τὸ λοιπόν·
ὡς ἀποδώσει ταχέως ὁ Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυκολάπτῃ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὡς οὐχὶ θεοὶ τοίνυν ἦρχον τῶν ἀνθρώπων τὸ παλαιόν,
ἀλλ' ὄρνιθες, κἀβασίλευον, πόλλ' ἐστὶ τεκμήρια τούτων.
αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν', ὡς ἐτυράννει

ἦρχέ τε Περσῶν πάντων πρότερος Δαρείου καὶ Μεγαβάζου,
ὥστε καλεῖται περσικὸς ὄρνις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔτ' ἐκείνης.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν τῶν ὀρνίθων μόνος ὀρθήν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὕτω δ' ἴσχυέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολύς, ὥστ' ἔτι καὶ νῦν
ἀπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης, ὁπόταν νόμον ὄρθριον ᾄσῃ,
ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον χαλκῆς κεραμῆς σκυλοδέψαι
σκυτῆς βαλανῆς ἀλφιταμοιβοὶ τορνευτολυρασπιδοπηγοί·
οἳ δὲ βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκτωρ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἐμὲ τοῦτό γ' ἐρώτα.
χλαῖναν γὰρ ἀπώλεσ' ὁ μοχθηρὸς φρυγίων ἐρίων διὰ τοῦτον.
ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει,
κἄρτι καθηῦδον, καὶ πρὶν δειπνεῖν τοὺς ἄλλους οὗτος ἄρ' ᾖσεν·
κἀγὼ νομίσας ὄρθρον ἐχώρουν Ἁλιμουντάδε, κἄρτι προκύπτω
ἔξω τείχους καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον·
κἀγὼ πίπτω μέλλω τε βοᾶν, ὃ δ' ἀπέβλισε θοἰμάτιόν μου.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἰκτῖνος δ' οὖν τῶν Ἑλλήνων ἦρχεν τότε κἀβασίλευεν.

ΧΟΡΟΣ

τῶν Ἑλλήνων;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

καὶ κατέδειξέν γ' οὗτος πρῶτος βασιλεύων
προκαλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

νὴ τὸν Διόνυσον, ἐγὼ γοῦν
ἐκαλινδούμην ἰκτῖνον ἰδών· κᾆθ' ὕπτιος ὢν ἀναχάσκων
ὀβολὸν κατεβρόχθισα· κᾆτα κενὸν τὸν θύλακον οἴκαδ' ἀφεῖλκον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Αἰγύπτου δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν·
χὠπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότ' ἂν οἱ Φοίνικες ἅπαντες
τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐκεῖν᾽ ἦν τοὔπος ἀληθῶς· κόκκυ ψωλοὶ πεδίονδε.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἦρχον δ᾽ οὕτω σφόδρα τὴν ἀρχήν, ὥστ᾽ εἴ τις καὶ βασιλεύοι
ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων Ἀγαμέμνων ἢ Μενέλαος,
ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκάθητ᾽ ὄρνις μετέχων ὅ τι δωροδοκοίη.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τουτὶ τοίνυν οὐκ ᾔδη ᾽γώ· καὶ δῆτά μ᾽ ἐλάμβανε θαῦμα,
ὁπότ᾽ ἐξέλθοι Πρίαμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς,
ὃ δ᾽ ἄρ᾽ εἱστήκει τὸν Λυσικράτη τηρῶν ὅ τι δωροδοκοίη.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὃ δὲ δεινότατόν γ᾽ ἐστὶν ἁπάντων· ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων
αἰετὸν ὄρνιν ἕστηκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὤν,
ἡ δ᾽ αὖ θυγάτηρ γλαῦχ᾽, ὁ δ᾽ Ἀπόλλων ὥσπερ θεράπων ἱέρακα.

ΧΟΡΟΣ

νὴ τὴν Δήμητρ᾽ εὖ ταῦτα λέγεις. τίνος οὕνεκα ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἔχουσιν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἵν᾽ ὅταν θύων τις ἔπειτ᾽ αὐτοῖς ἐς τὴν χεῖρ᾽, ὡς νόμος ἐστίν,
τὰ σπλάγχνα διδῷ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλάγχνα λάβωσιν.
ὤμνυ τ᾽ οὐδεὶς τότ᾽ ἂν ἀνθρώπων θεόν, ἀλλ᾽ ὄρνιθας ἅπαντες·
Λάμπων δ᾽ ὄμνυσ᾽ ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν᾽, ὅταν ἐξαπατᾷ τι.
οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἁγίους τ᾽ ἐνόμιζον,
νῦν δ᾽ αὖ μανᾶς·
ὥσπερ δ᾽ ἤδη τοὺς μαινομένους
βάλλουσ᾽ ὑμᾶς κἀν τοῖς ἱεροῖς,
πᾶς τις ἐφ᾽ ὑμῖν δ᾽ ὀρνιθευτὴς
ἵστησι βρόχους παγίδας ῥάβδους
ἕρκη νεφέλας δίκτυα πηκτάς·
εἶτα λαβόντες πωλοῦσ᾽ ἁθρόους·
οἱ δ᾽ ὠνοῦνται βλιμάζοντες·
κοὐδ᾽ οὖν, εἴπερ ταῦτα δοκεῖ δρᾶν,

523—538=611—626

ὀπτησάμενοι παρέθενθ' ὑμᾶς,
ἀλλ' ἐπικνῶσιν τυρὸν ἔλαιον
σίλφιον ὄξος κατατρίψαντες
κατάχυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρόν,
κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν
τοῦτο καθ' ὑμῶν
αὐτῶν ὥσπερ κενεβρείων.

ΧΟΡΟΣ

πολὺ δὴ πολὺ δὴ χαλεπωτάτους λόγους
ἤνεγκας ἄνθρωφ'· ὡς ἐδάκρυσά γ' ἐμῶν
πατέρων κάκην, οἳ
τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων παραδόντων
ἐπ' ἐμοῦ κατέλυσαν.
σὺ δέ μοι κατὰ δαίμονα καί τινα συντυχίαν
ἀγαθὴν ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ.
ἀναθεὶς γὰρ ἐγώ σοι
τά τε νοττία κἀμαυτὸν οἰκετεύσω.
ἀλλ' ὅ τι χρὴ δρᾶν, σὺ δίδασκε παρών· ὡς ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν,
εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν εἶναι,
κἄπειτα τὸν ἀέρα πάντα κύκλῳ καὶ πᾶν τουτὶ τὸ μεταξὺ
περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς ὥσπερ Βαβυλῶνα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὦ Κεβριόνα καὶ Πορφυρίων ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

κἄπειτ' ἢν τοῦτ' ἐπανεστήκῃ, τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαιτεῖν·
κἂν μὲν μὴ φῇ μηδ' ἐθελήσῃ μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ,
ἱερὸν πόλεμον πρωνδᾶν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν
διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐστυκόσι μὴ διαφοιτᾶν,
ὥσπερ πρότερον μοιχεύσοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον
καὶ τὰς Ἀλόπας καὶ τὰς Σεμέλας· ἤνπερ δ' ἐπίωσ', ἐπιβάλλειν
σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλήν, ἵνα μὴ βινῶσ' ἔτ' ἐκείνας.
τοῖς δ' ἀνθρώποις ὄρνιν ἕτερον πέμψαι κήρυκα κελεύω,
ὡς ὀρνίθων βασιλευόντων θύειν ὄρνισι τὸ λοιπόν,
κἄπειτα θεοῖς ὕστερον αὖθις· προσνείμασθαι δὲ πρεπόντως
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων ὃς ἂν ἁρμόττῃ καθ' ἕκαστον·

ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ, γύρους ὄρνιθι φαληρίδι θύειν·
ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήττῃ πυροὺς καθαγίζειν·
ἢν δ' Ἡρακλέει θύῃσι, λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτοῦντας·
κἂν Διὶ θύῃ βασιλεῖ κριόν, βασιλεύς ἐστ' ὀρχίλος ὄρνις,
ᾧ προτέρῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζειν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἥσθην σέρφῳ σφαγιαζομένῳ. βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν.

ΧΟΡΟΣ

καὶ πῶς ἡμᾶς νομιοῦσι θεοὺς ἄνθρωποι κοὐχὶ κολοιούς,
οἳ πετόμεσθα πτέρυγάς τ' ἔχομεν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ληρεῖς· καὶ νὴ Δί' ὅ γ' Ἑρμῆς
πέτεται θεὸς ὢν πτέρυγάς τε φορεῖ, κἄλλοι γε θεοὶ πάνυ πολλοί.
αὐτίκα Νίκη πέτεται πτερύγοιν χρυσαῖν καὶ νὴ Δί' Ἔρως γε·
Ἥρην δέ γ' Ὅμηρος ἔφασκ' ἰκέλην βῆναι τρήρωνι πελείῃ.
ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν οὐ βροντήσας πέμπει πτερόεντα κεραυνόν;

ΧΟΡΟΣ

ἢν δ' οὖν ἡμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίσωσι τὸ μηδέν,
τούτους δὲ θεοὺς τοὺς ἐν ὀλύμπῳ;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τότε χρὴ στρούθων νέφος ἀρθὲν
καὶ σπερμολόγων ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι·
κἄπειτ' αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυροὺς πεινῶσι μετρείτω.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

οὐκ ἐθελήσει μὰ Δί', ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτὴν παρέχουσαν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσιν,
καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων ἐπὶ πείρᾳ·
εἶθ' Ἀπόλλων ἰατρός γ' ὢν ἰάσθω· μισθοφορεῖ δέ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

μὴ πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοιδαρίω τὠμὼ πρῶτιστ' ἀποδῶμαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἢν δ' ἡγῶνται σὲ θεὸν σὲ βίον σὲ δὲ γῆν σὲ Κρόνον σὲ Ποσειδῶ,
ἀγάθ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσται.

ΧΟΡΟΣ

λέγε δή μοι τῶν ἀγαθῶν ἕν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται,
ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κερχνῄδων ἐπιτρίψει.
εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται,
ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κιχλῶν.

ΧΟΡΟΣ

πλουτεῖν δὲ πόθεν δώσομεν αὐτοῖς; καὶ γὰρ τούτου σφόδρ' ἐρῶσιν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντευομένοις οὗτοι δώσουσι τὰ χρηστά,
τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν,
ὥστ' ἀπολεῖται τῶν ναυκλήρων οὐδείς.

ΧΟΡΟΣ

πῶς οὐκ ἀπολεῖται;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

προερεῖ τις ἀεὶ τῶν ὀρνίθων μαντευομένῳ περὶ τοῦ πλοῦ·
νυνὶ μὴ πλεῖ, χειμὼν ἔσται· νυνὶ πλεῖ, κέρδος ἐπέσται.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ, κοὐκ ἂν μείναιμι παρ' ὑμῖν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τοὺς θησαυρούς τ' αὐτοῖς δείξουσ' οὓς οἱ πρότερον κατέθεντο
τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες,
οὐδεὶς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

πωλῶ γαῦλον, κτῶμαι σμινύην, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω.

ΧΟΡΟΣ

πῶς δ' ὑγίειαν δώσομεν αὐτοῖς, οὖσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἢν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίει' αὖ μεγάλη τοῦτ' ἐστί; σάφ' ἴσθι,
ὡς ἄνθρωπός γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει.

ΧΟΡΟΣ

πῶς δ' ἐς γῆράς ποτ' ἀφίξονται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστ' ἐν Ὀλύμπῳ·
ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθνῄσκειν δεῖ;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μὰ Δί' ἀλλὰ τριακόσι' αὐτοῖς
ἔτι προσθήσουσ' ὄρνιθες ἔτη.

ΧΟΡΟΣ

παρὰ τοῦ;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

παρ' ὅτου; παρ' ἑαυτῶν.
οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κορώνη;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

αἰβοῖ,
ὡς δὴ πολλῷ κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλεύειν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐ γὰρ πολλῷ;
πρῶτον μέν γ' οὐχὶ νεὼς ἡμᾶς
οἰκοδομεῖν δεῖ λιθίνους αὐτοῖς,
οὐδὲ θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις,
ἀλλ' ὑπὸ θάμνοις καὶ πρινιδίοις
οἰκήσουσιν. τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς
τῶν ὀρνίθων δένδρον ἐλάας
ὁ νεὼς ἔσται· κοὐκ ἐς Δελφοὺς
οὐδ' ὡς Ἄμμων' ἐλθόντες ἐκεῖ
θύσομεν, ἀλλ' ἐν ταῖσιν κομάροις
καὶ τοῖς κοτίνοις στάντες ἔχοντες
κριθὰς πυροὺς εὐξόμεθ' αὐτοῖς
ἀνατείνοντες τὼ χεῖρ' ἀγαθῶν
διδόναι τὸ μέρος· καὶ ταῦθ' ἡμῖν
παραχρῆμ' ἔσται
πυροὺς ὀλίγους προβαλοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ

ὦ φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ πρεσβυτῶν ἐξ ἐχθίστου μεταπίπτων,
οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγώ ποθ' ἑκὼν τῆς σῆς γνώμης ἔτ' ἀφείμην.
ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις
ἐπηπείλησα καὶ κατώμοσα,
ἐὰν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος ὁμόφρονας λόγους
δίκαιος ἄδολος ὅσιος ἐπὶ θεοὺς ἴῃς,
ἐμοὶ φρονῶν ξυνῳδά, μὴ πολὺν χρόνον
θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν.
ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ ῥώμῃ πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τεταξόμεθ' ἡμεῖς·
ὅσα δὲ γνώμῃ δεῖ βουλεύειν, ἐνὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται.

ΕΠΟΨ

καὶ μὴν μὰ τὸν Δί᾽ οὐχὶ νυστάζειν γ᾽ ἔτι
ὥρα 'στὶν ἡμῖν οὐδὲ μελλονικιᾶν,
ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα δεῖ τι δρᾶν· πρῶτον δέ γε
εἰσέλθετ᾽ ἐς νεοττιάν τε τὴν ἐμὴν
καὶ τἀμὰ κάρφη καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,
καὶ τοὔνομ᾽ ἡμῖν φράσατον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλὰ ῥᾴδιον.
ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πισθέταιρος, τῳδεδὶ
Εὐελπίδης Κριῶθεν.

ΕΠΟΨ

ἀλλὰ χαίρετον
ἄμφω.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

δεχόμεθα.

ΕΠΟΨ

δεῦρο τοίνυν εἴσιτον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἴωμεν· εἰσηγοῦ σὺ λαβὼν ἡμᾶς.

ΕΠΟΨ

ἴθι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀτὰρ τὸ δεῖνα δεῦρ᾽ ἐπανάκρουσαι πάλιν.
φέρ᾽ ἴδω, φράσον νῷν, πῶς ἐγώ τε χοὐτοσὶ
ξυνεσόμεθ᾽ ὑμῖν πετομένοις οὐ πετομένω;

ΕΠΟΨ

καλῶς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὅρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις
ἐστὶν λεγόμενον δή τι, τὴν ἀλώπεχ᾽, ὡς
φλαύρως ἐκοινώνησεν ἀετῷ ποτέ.

ΕΠΟΨ

μηδὲν φοβηθῇς· ἔστι γάρ τι ῥίζιον,
ὃ διατραγόντ᾽ ἔσεσθον ἐπτερωμένω.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὕτω μὲν εἰσίωμεν. ἄγε δὴ Ξανθία
καὶ Μανόδωρε λαμβάνετε τὰ στρώματα.

ΧΟΡΟΣ

οὗτος σὲ καλῶ σὲ καλῶ.

ΕΠΟΨ

τί καλεῖς;

ΧΟΡΟΣ

τούτους μὲν ἄγων μετὰ σοῦ νῷν
ἀρίστισον εὖ· τὴν δ' ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα Μούσαις
κατάλειφ' ἡμῖν δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν μετ' ἐκείνης.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ τοῦτο μέντοι νὴ Δί' αὐτοῖσιν πιθοῦ·
ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὔρνιθιον.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἐκβίβασον αὐτοῦ πρὸς θεῶν αὐτήν, ἵνα
καὶ νὼ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.

ΕΠΟΨ

ἀλλ' εἰ δοκεῖ σφῷν, ταῦτα χρὴ δρᾶν. ἡ Πρόκνη
ἔκβαινε καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖν ξένοιν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ' ὡς καλὸν τοὔρνιθιον,
ὡς δ' ἁπαλόν, ὡς δὲ λευκόν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἆρά γ' οἶσθ' ὅτι
ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσόν, ὥσπερ παρθένος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἐγὼ μὲν αὐτὴν κἂν φιλῆσαί μοι δοκῶ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλ' ὦ κακόδαιμον ῥάμφος ὀβελίσκοιν ἔχει.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἀλλ' ὥσπερ ᾠὸν νὴ Δί' ἀπολέψαντα χρὴ
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα κᾆθ' οὕτω φιλεῖν.

ΕΠΟΨ

ἴωμεν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἡγοῦ δὴ σὺ νῷν τύχἀγαθῇ.

ΧΟΡΟΣ

ὦ φίλη, ὦ ξουθή,
ὦ φίλτατον ὀρνέων
πάντων, ξύννομε τῶν ἐμῶν
ὕμνων, ξύντροφ' ἀηδοῖ,
ἦλθες ἦλθες ὤφθης,

ἡδὺν φθόγγον ἐμοὶ φέρουσ᾽·
ἀλλ᾽ ὦ καλλιβόαν κρέκουσ᾽
αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς,
ἄρχου τῶν ἀναπαίστων.
ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι,
ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ᾽ ἀμενηνά,
ἀπτῆνες ἐφημέριοι ταλαοὶ βροτοὶ ἀνέρες εἰκελόνειροι,
πρόσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν τοῖς αἰὲν ἐοῦσιν,
τοῖς αἰθερίοις τοῖσιν ἀγήρῳς τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν,
ἵν᾽ ἀκούσαντες πάντα παρ᾽ ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετεώρων
φύσιν οἰωνῶν γένεσίν τε θεῶν ποταμῶν τ᾽ ἐρέβους τε χάους τε
εἰδότες ὀρθῶς παρ᾽ ἐμοῦ Προδίκῳ κλάειν εἴπητε τὸ λοιπόν.
χάος ἦν καὶ νὺξ ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ τάρταρος εὐρύς.
γῆ δ᾽ οὐδ᾽ ἀὴρ οὐδ᾽ οὐρανὸς ἦν· ἐρέβους δ᾽ ἐν ἀπείροσι κόλποις
τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠόν,
ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν ἔρως ὁ ποθεινός,
στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.
οὗτος χάει ἠερόεντι μιγεὶς νυχίῳ κατὰ τάρταρον εὐρὺν
ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς.
πρότερον δ᾽ οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν ἔρως ξυνέμιξεν ἅπαντα·
ξυμμιγνυμένων δ᾽ ἑτέρων ἑτέροις γένετ᾽ οὐρανὸς ὠκεανός τε
καὶ γῆ πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὧδε μέν ἐσμεν
πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων ἡμεῖς. ὡς δ᾽ ἐσμὲν ἔρωτος
πολλοῖς δῆλον· πετόμεσθά τε γὰρ καὶ τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν·
πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας
διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί,
ὁ μὲν ὄρτυγα δοὺς ὁ δὲ πορφυρίων᾽ ὁ δὲ χῆν᾽ ὁ δὲ περσικὸν ὄρνιν.

πάντα δὲ θνητοῖς ἐστιν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ μέγιστα.
πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος χειμῶνος ὀπώρας·
σπείρειν μέν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ·
καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι καθεύδειν,
εἶτα δ' Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ.
ἰκτῖνος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανεὶς ἑτέραν ὥραν ἀποφαίνει,
ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινόν· εἶτα χελιδών,
ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι.
ἐσμὲν δ' ὑμῖν Ἄμμων Δελφοὶ Δωδώνη Φοῖβος Ἀπόλλων.
ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε,
πρός τ' ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν, καὶ πρὸς γάμον ἄλλος.
ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει·
φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί, πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε,
ξύμβολον ὄρνιν, φωνὴν ὄρνιν, θεράποντ' ὄρνιν, ὄνον ὄρνιν.
ἆρ' οὐ φανερῶς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμὲν μαντεῖος Ἀπόλλων;
ἢν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεούς,
οὐκ ἀποδράντες
καθεδούμεθ' ἄνω σεμνυνόμενοι
παρὰ ταῖς νεφέλαις ὥσπερ χὼ Ζεύς·
ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν
αὐτοῖς, παισίν, παίδων παισίν,
πλουθυγίειαν βίον εἰρήνην
νεότητα γέλωτα χοροὺς θαλίας
γάλα τ' ὀρνίθων. ὥστε παρέσται
κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν·
οὕτω πλουτήσετε πάντες.
Μοῦσα λοχμαία,
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ
νάπαισί τε κορυφαῖσίν τ' ἐν ὀρείαις,

ἕξετε χρῆσθαι μάντεσι μούσαις
αὔραις ὥραις χειμῶνι θέρει
μετρίῳ πνίγει· κ

737—768 = 769—800

τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
ἰζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου,
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
δι' ἐμῆς γέννος ξουθῆς μελέων
Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω
σεμνά τε μητρὶ χορεύματ' ὀρείᾳ,
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτίξ,
ἔνθεν ὡσπερεὶ μέλιττα
Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν ἀεὶ φέ-ρων γλυκεῖαν ᾠδάν.
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ.
εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν ὦ θεαταὶ βούλεται
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπόν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατούμενα,
ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.
εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ,
τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν, ἤν τις τῷ πατρὶ
προσδραμὼν εἴπῃ πατάξας, αἶρε πλῆκτρον, εἰ μαχεῖ.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος,
ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου,
φρυγίλος ὄρνις οὗτος ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.
εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κὰρ ὥσπερ Ἐξηκεστίδης,
φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτερες.
εἰ δ' ὁ Πεισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεοττίον·
ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.
τοιάδε κύκνοι,
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ
πτεροῖς κρέκοντες ἴακχον Ἀπόλλω,
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἕβρον ποταμόν,
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά·
πτῆξε δὲ φῦλά τε ποικίλα θηρῶν,
κύματά τ' ἔσβεσε νήνεμος αἰθήρ,

τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτίξ·
πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος·
εἷλε δὲ θάμβος ἄνακτας· ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες
Μοῦσαί τ' ἐπωλόλυξαν.
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ.
οὐδέν ἐστ' ἄμεινον οὐδ' ἥδιον ἢ φῦσαι πτερά.
αὐτίχ' ὑμῶν τῶν θεατῶν εἴ τις ἦν ὑπόπτερος,
εἶτα πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τρυγῳδῶν ἤχθετο,
ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε,
κᾆτ' ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὖθις αὖ κατέπτετο.
εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν,
οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοἰμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτετο,
κἀποπαρδὼν κἀναπνεύσας αὖθις αὖ κατέπτετο·
εἴ τε μοιχεύων τις ὑμῶν ἐστιν ὅστις τυγχάνει,
κᾆθ' ὁρᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν βουλευτικῷ,
οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτετο,
εἶτα βινήσας ἐκεῖθεν αὖθις αὖ καθέζετο.
ἆρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον;
ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ
ᾑρέθη φύλαρχος, εἶθ' ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
μεγάλα πράττει κἀστὶ νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ταυτὶ τοιαυτί· μὰ Δί' ἐγὼ μὲν πρᾶγμά πω
γελοιότερον οὐκ εἶδον οὐδεπώποτε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἐπὶ τῷ γελᾷς;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις.
οἶσθ' ᾧ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος;
εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ταυτὶ μὲν ᾐκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον·
τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς.

ΧΟΡΟΣ

ἄγε δὴ τί χρὴ δρᾶν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πρῶτον ὄνομα τῇ πόλει

θέσθαι τι μέγα καὶ κλεινόν, εἶτα τοῖς θεοῖς
θῦσαι μετὰ τοῦτο.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ταῦτα κἀμοὶ συνδοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ

φέρ᾽ ἴδω, τί δ᾽ ἡμῖν τοὔνομ᾽ ἔσται τῇ πόλει;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο τοὐκ Λακεδαίμονος
Σπάρτην ὄνομα καλῶμεν αὐτήν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ἡράκλεις·
Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τἠμῇ πόλει;
οὐδ᾽ ἂν χαμεύνῃ πάνυ γε κειρίαν γ᾽ ἔχων.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τί δῆτ᾽ ὄνομ᾽ αὐτῇ θησόμεσθ᾽;

ΧΟΡΟΣ

ἐντευθενὶ
ἐκ τῶν νεφελῶν καὶ τῶν μετεώρων χωρίων
χαῦνόν τι πάνυ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

βούλει Νεφελοκοκκυγίαν;

ΧΟΡΟΣ

ἰοὺ ἰού·
καλὸν σύ γ᾽ ἀτεχνῶς καὶ μέγ᾽ ηὗρες τοὔνομα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ἆρ᾽ ἐστὶν αὑτηγὶ Νεφελοκοκκυγία,
ἵνα καὶ τὰ Θεογένους τὰ πολλὰ χρήματα
τά τ᾽ Αἰσχίνου γ᾽ ἅπαντα;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

καὶ λῷστον μὲν οὖν
τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν᾽ οἱ θεοὶ τοὺς γηγενεῖς
ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν.

ΧΟΡΟΣ

λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς π[illegible]
πολιοῦχος ἔσται; τῷ ξ[illegible]

[illegible]

τί δ᾽ οὐκ [illegible]

καὶ πῶς [illegible]
ὅπου [illegible]
ἔστη[illegible]

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

τίς δαὶ καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;

ΧΟΡΟΣ

ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τοῦ περσικοῦ,
ὅσπερ λέγεται δεινότατος εἶναι πανταχοῦ
Ἄρεως νεοττός.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ὦ νεοττὲ δέσποτα·
ὡς δ' ὁ θεὸς ἐπιτήδειος οἰκεῖν ἐπὶ πετρῶν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἄγε νυν σὺ μὲν βάδιζε πρὸς τὸν ἀέρα
καὶ τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει,
χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον,
λεκάνην ἀνένεγκε, κατάπεσ' ἀπὸ τῆς κλίμακος,
φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεί,
κωδωνοφορῶν περίτρεχε καὶ κάθευδ' ἐκεῖ·
κήρυκα δὲ πέμψον τὸν μὲν ἐς θεοὺς ἄνω,
ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω,
κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμέ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

σὺ δέ γ' αὐτοῦ μένων
οἴμωζε παρ' ἔμ'.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἴθ' ὠγάθ' οἷ πέμπω σ' ἐγώ.
οὐδὲν γὰρ ἄνευ σοῦγ' ὧν λέγω πεπράξεται.
ἐγὼ δ' ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς,
τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ.
παῖ παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.

ΧΟΡΟΣ

ὁμορροθῶ, συνθέλω,
συμπαραινέσας ἔχω
προσόδια μεγάλα σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν,
ἅμα δὲ προσέτι χάριτος ἕνεκα προβάτιόν τι θύειν.
ἴτω ἴτω δὲ πυθιὰς βοὰ θεῷ,
συναυλείτω δὲ Χαῖρις ᾠδᾷ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις τουτὶ τί ἦν;
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δείν' ἰδὼν

851—858=895—902

οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβειωμένον.
ἱερεῦ σὸν ἔργον, θῦε τοῖς καινοῖς θεοῖς.

ΙΕΡΕΥΣ

δράσω τάδ'. ἀλλὰ ποῦ 'στιν ὁ τὸ κανοῦν ἔχων;
εὔχεσθε τῇ Ἑστίᾳ τῇ ὀρνιθείῳ καὶ τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἑστι-
ούχῳ καὶ ὄρνισιν ὀλυμπίοις καὶ ὀλυμπίῃσι πᾶσι καὶ πά-
σῃσιν,

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ σουνιέρακε χαῖρ' ἄναξ πελαργικέ.

ΙΕΡΕΥΣ

καὶ κύκνῳ πυθίῳ καὶ δηλίῳ καὶ Λητοῖ ὀρτυγομήτρᾳ καὶ
Ἀρτέμιδι ἀκαλανθίδι,

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκέτι κολαινὶς ἀλλ' ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις.

ΙΕΡΕΥΣ

καὶ φρυγίλῳ σαβαζίῳ καὶ στρούθῳ μεγάλῃ μητρὶ θεῶν
καὶ ἀνθρώπων,

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

δέσποινα Κυβέλη, στροῦθε, μῆτερ Κλεοκρίτου.

ΙΕΡΕΥΣ

διδόναι Νεφελοκοκκυγιεῦσιν ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν αὐ-
τοῖσι καὶ Χίοισι,

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Χίοισιν ἥσθην πανταχοῦ προσκειμένοις.

ΙΕΡΕΥΣ

καὶ ἥρωσιν ὄρνισι καὶ ἡρώων παισί, πορφυρίωνι καὶ
πελεκᾶντι καὶ πελεκίνῳ καὶ φλέξιδι καὶ τέτρακι καὶ ταῶνι
καὶ ἐλεᾷ καὶ βασκᾷ καὶ ἐλασᾷ καὶ ἐρῳδιῷ καὶ καταρράκτῃ
καὶ μελαγκορύφῳ καὶ αἰγιθάλλῳ καὶ ἠρισάλπιγγι,

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

παῦ' ἐς κόρακας, παῦσαι καλῶν. ἰοὺ ἰού,
ἐπὶ ποῖον ὦ κακόδαιμον ἱερεῖον καλεῖς
ἁλιαέτους καὶ γῦπας; οὐχ ὁρᾷς ὅτι
ἰκτῖνος εἷς ἂν τουτό γ' οἴχοιθ' ἁρπάσας;
ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ καὶ τὰ στέμματα·
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τουτογὶ θύσω μόνος.

ΧΟΡΟΣ

εἶτ' αὖθις αὖ τἄρα σοι
δεῖ με δεύτερον μέλος

χέρνιβι θεοσεβὲς ὅσιον ἐπιβοᾶν, καλεῖν δὲ
μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ ἱκανὸν ἕξετ' ὄψον.
τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
γένειόν τ' ἐστὶ καὶ κέρατα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

θύοντες εὐξώμεσθα τοῖς πτερίνοις θεοῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα
κλῇσον ὦ Μοῦσα τεαῖς ἐν ὕμνων ἀοιδαῖς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τουτὶ τὸ πρᾶγμα ποδαπόν; εἰπέ μοι τίς εἶ;

ΠΟΙΗΤΗΣ

ἐγὼ μελιγλώσσων ἐπέων ἱεὶς ἀοιδὰν
Μουσάων θεράπων ὀτρηρός,
κατὰ τὸν Ὅμηρον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ

οὐκ ἀλλὰ πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι
Μουσάων θεράποντες ὀτρηροί,
κατὰ τὸν Ὅμηρον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸν καὶ τὸ ληδάριον ἔχεις.
ἀτὰρ ὦ ποιητὰ κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;

ΠΟΙΗΤΗΣ

μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας
τὰς ὑμετέρας κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλὰ
καὶ παρθένεια καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ταυτὶ σὺ πότ' ἐποίησας; ἀπὸ πόσου χρόνου;

ΠΟΙΗΤΗΣ

πάλαι πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ,
καὶ τοὔνομ' ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ 'θέμην;

ΠΟΙΗΤΗΣ

ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις
οἷάπερ ἵππων ἀμαρυγά.
σὺ δὲ πάτερ κτίστορ Αἴτνας,

ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
δὸς ἐμὶν ὅ τι περ
τεᾷ κεφαλᾷ θέλῃς
πρόφρων δόμεν ἐμὶν τεΐν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τουτὶ παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματα,
εἰ μή τί γ' αὐτῷ δόντες ἀποφευξούμεθα.
οὗτος, σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις,
ἀπόδυθι καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.
ἔχε τὴν σπολάδα· πάντως δέ μοι ῥιγῶν δοκεῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ

τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα
Μοῦσα τόδε δῶρον δέχεται·
τὺ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε πινδάρειον ἔπος.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἅνθρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλαχθήσεται.

ΠΟΙΗΤΗΣ

νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ὑφαντοδόνατον ἔσθος οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.
ξύνες ὅ τοι λέγω.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ξυνῆχ' ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.
ἀπόδυθι· δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ὠφελεῖν.
ἄπελθε τουτονὶ λαβών.

ΠΟΙΗΤΗΣ

ἀπέρχομαι,
κἀς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω τοιαδί·
κλῇσον ὦ χρυσόθρονε τὰν τρομερὰν κρυεράν,
νιφοβόλα πεδία πολύπορά τ' ἤλυθον· ἀλαλαί.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

νὴ τὸν Δί' ἀλλ' ἤδη πέφευγας ταυταγὶ
τὰ κρυερὰ τονδὶ τὸν χιτωνίσκον λαβών.
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐδέποτ' ἤλπισα,
οὕτω ταχέως τοῦτον πεπύσθαι τὴν πόλιν.
αὖθις σὺ περιχώρει λαβὼν τὴν χέρνιβα.
εὐφημία 'στω.

χέρνιβι θεοσεβὲς ὅσιον ἐπιβοᾶν, καλεῖν δὲ
μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ ἱκανὸν ἕξετ' ὄψον.
τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
γένειόν τ' ἐστὶ καὶ κέρατα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

θύοντες εὐξώμεσθα τοῖς πτερίνοις θεοῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα
κλῆσον ὦ Μοῦσα τεαῖς ἐν ὕμνων ἀοιδαῖς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τουτὶ τὸ πρᾶγμα ποδαπόν; εἰπέ μοι τίς εἶ;

ΠΟΙΗΤΗΣ

ἐγὼ μελιγλώσσων ἐπέων ἱεὶς ἀοιδὰν
Μουσάων θεράπων ὀτρηρός,
κατὰ τὸν Ὅμηρον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ

οὐκ ἀλλὰ πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι
Μουσάων θεράποντες ὀτρηροί,
κατὰ τὸν Ὅμηρον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸν καὶ τὸ ληδάριον ἔχεις.
ἀτὰρ ὦ ποιητὰ κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;

ΠΟΙΗΤΗΣ

μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας
τὰς ὑμετέρας κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλὰ
καὶ παρθένεια καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ταυτὶ σὺ πότ' ἐποίησας; ἀπὸ πόσου χρόνου;

ΠΟΙΗΤΗΣ

πάλαι πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλῄζω πόλιν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ,
καὶ τοὔνομ' ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ 'θέμην;

ΠΟΙΗΤΗΣ

ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις
οἷάπερ ἵππων ἀμαρυγά.
σὺ δὲ πάτερ κτίστορ Αἴτνας,

ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
δὸς ἐμὶν ὅ τι περ
τεᾷ κεφαλᾷ θέλῃς
πρόφρων δόμεν ἐμὶν τεΐν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τουτὶ παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματα,
εἰ μή τί γ' αὐτῷ δόντες ἀποφευξούμεθα.
οὗτος, σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις,
ἀπόδυθι καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.
ἔχε τὴν σπολάδα· πάντως δέ μοι ῥιγῶν δοκεῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ

τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα
Μοῦσα τόδε δῶρον δέχεται·
τὺ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε πινδάρειον ἔπος.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἅνθρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλαχθήσεται.

ΠΟΙΗΤΗΣ

νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ὑφαντοδόνατον ἔσθος οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.
ξύνες ὅ τοι λέγω.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ξυνῆχ' ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.
ἀπόδυθι· δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ὠφελεῖν.
ἄπελθε τουτονὶ λαβών.

ΠΟΙΗΤΗΣ

ἀπέρχομαι,
κἀς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω τοιαδί·
κλῇσον ὦ χρυσόθρονε τὰν τρομερὰν κρυεράν,
νιφοβόλα πεδία πολύπορά τ' ἤλυθον· ἀλαλαί.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

νὴ τὸν Δί' ἀλλ' ἤδη πέφευγας ταυταγὶ
τὰ κρυερὰ τονδὶ τὸν χιτωνίσκον λαβών.
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐδέποτ' ἤλπισα,
οὕτω ταχέως τοῦτον πεπύσθαι τὴν πόλιν.
αὖθις σὺ περιχώρει λαβὼν τὴν χέρνιβα.
εὐφημία 'στω.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

σὺ δ' εἶ τίς;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

ὅστις; χρησμολόγος.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἴμωζέ νυν.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

ὦ δαιμόνιε τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε·
ὡς ἔστι Βάκιδος χρησμὸς ἄντικρυς λέγων
ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

κἄπειτα πῶς
τοῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν
τήνδ' οἰκίσαι;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

τὸ θεῖον ἐνεπόδιζέ με.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλ' οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

ἀλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι
ἐν ταὐτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος,

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

ᾐνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα.
πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν·
ὃς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστα προφήτης,
τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν καὶ καινὰ πέδιλα,

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

λαβὲ τὸ βιβλίον.
καὶ φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐνιπλῆσαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

καὶ σπλάγχνα δοῦν' ἔνεστι;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

λαβὲ τὸ βιβλίον.
κἂν μὲν θέσπιε κοῦρε ποιῇς ταῦθ' ὡς ἐπιτέλλω,

αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι· αἰ δέ κε μὴ δῷς,
οὐκ ἔσει οὐ τρυγὼν οὐ λάϊος οὐ δρυκολάπτης.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

καὶ ταῦτ᾽ ἔνεστ᾽ ἐνταῦθα;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

λαβὲ τὸ βιβλίον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐδὲν ἄρ᾽ ὅμοιός ἐσθ᾽ ὁ χρησμὸς τουτῳί,
ὃν ἐγὼ παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην·
αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν
λυπῇ θύοντας καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ,
δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ,

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

οὐδὲν λέγειν οἶμαί σε.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

λαβὲ τὸ βιβλίον.
καὶ φείδου μηδὲν μηδ᾽ αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσιν,
μήτ᾽ ἢν Λάμπων ᾖ μήτ᾽ ἢν ὁ μέγας Διοπείθης.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

καὶ ταῦτ᾽ ἔνεστ᾽ ἐνταῦθα;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

λαβὲ τὸ βιβλίον.
οὐκ εἶ θύραζ᾽; ἐς κόρακας.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ

οἴμοι δείλαιος.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὔκουν ἑτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων;

ΜΕΤΩΝ

ἥκω παρ᾽ ὑμᾶς

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἕτερον αὖ τουτὶ κακόν.
τί δ᾽ αὖ σὺ δράσων; τίς ἰδέα βουλεύματος;
τίς ἡ ᾽πίνοια, τίς ὁ κόθορνος τῆς ὁδοῦ;

ΜΕΤΩΝ

γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα
ὑμῖν διελεῖν τε κατὰ γύας.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πρὸς τῶν θεῶν
σὺ δ᾽ εἶ τίς ἀνδρῶν;

ΜΕΤΩΝ

ὅστις εἴμ'; ἐγὼ Μέτων,
ὃν οἶδεν Ἑλλὰς χὠ Κολωνός.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

εἰπέ μοι,
ταυτὶ δέ σοι τί ἔστι;

ΜΕΤΩΝ

κανόνες ἀέρος.
αὐτίκα γὰρ ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλος
κατὰ πνιγέα μάλιστα. προσθεὶς οὖν ἐγὼ
τὸν κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον,
ἐνθεὶς διαβήτην — μανθάνεις;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐ μανθάνω.

ΜΕΤΩΝ

ὀρθῷ μετρήσω κανόνι προστιθείς, ἵνα
ὁ κύκλος γένηταί σοι τετράγωνος κἀν μέσῳ
ἀγορά, φέρουσαι δ' ὦσιν εἰς αὐτὴν ὁδοὶ
ὀρθαὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον, ὥσπερ δ' ἀστέρος
αὐτοῦ κυκλοτεροῦς ὄντος ὀρθαὶ πανταχῇ
ἀκτῖνες ἀπολάμπωσιν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἅνθρωπος Θαλῆς.
Μέτων

ΜΕΤΩΝ

τί ἔστιν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἴσθ' ὁτιὴ φιλῶ σ' ἐγώ,
κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.

ΜΕΤΩΝ

τί δ' ἐστὶ δεινόν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι
ξενηλατεῖται καὶ κεκίνηνταί τινες
πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ.

ΜΕΤΩΝ

μῶν στασιάζετε;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'.

ΜΕΤΩΝ

ἀλλὰ πῶς;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὁμοθυμαδὸν
σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ.

ΜΕΤΩΝ

ὑπάγοιμί τἄρ' ἄν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

νὴ Δί' ὡς οὐκ οἶδ' ἂν εἰ
φθαίης ἄρ'· ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὑταιί.

ΜΕΤΩΝ

οἴμοι κακοδαίμων.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ ἔλεγον ἐγὼ πάλαι;
οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῇ;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ποῦ πρόξενοι;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τίς ὁ Σαρδανάπαλλος οὑτοσί;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχὼν
ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐπίσκοπος;
ἔπεμψε δὲ τίς σε δεῦρο;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

φαῦλον βιβλίον
Τελέου τι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

βούλει δῆτα τὸν μισθὸν λαβὼν
μὴ πράγματ' ἔχειν ἀλλ' ἀπιέναι;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

νὴ τοὺς θεούς.
ἐκκλησιάσαι γοῦν ἐδεόμην οἴκοι μένων.
ἔστιν γὰρ ἃ δι' ἐμοῦ πέπρακται Φαρνάκῃ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἄπιθι λαβών· ἔστιν δ' ὁ μισθὸς οὑτοσί.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

τουτὶ τί ἦν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

μαρτύρομαι τυπτόμενος ὢν ἐπίσκοπος.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω;
οὐ δεινά; καὶ πέμπουσιν ἤδη 'πισκόπους
ἐς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τεθύσθαι τοῖς θεοῖς;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ

ἐὰν δ' ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀθηναῖον ἀδικῇ

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τουτὶ τί ἔστιν αὖ κακόν; τί τὸ βιβλίον;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ

ψηφισματοπώλης εἰμὶ καὶ νόμους νέους
ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τὸ τί;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ

χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγιᾶς τοῖς αὐτοῖς μέτροισι καὶ
σταθμοῖσι καὶ ψηφίσμασι καθάπερ Ὀλοφύξιοι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

σὺ δέ γ' οἷσπερ ὠτοτύξιοι χρήσει τάχα.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ

οὗτος τί πάσχεις;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους;
πικροὺς ἐγώ σοι τήμερον δείξω νόμους.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

καλοῦμαι Πισθέταιρον ὕβρεως ἐς τὸν μουνυχιῶνα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἄληθες οὗτος; ἔτι γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθα σύ;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ

ἐὰν δέ τις ἐξελαύνῃ τοὺς ἄρχοντας καὶ μὴ δέχηται
κατὰ τὴν στήλην,

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἴμοι κακοδαίμων, καὶ σὺ γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθ' ἔτι;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ἀπολῶ σε καὶ γράψω σε μυρίας δραχμάς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐγὼ δὲ σοῦ γε τὼ κάδω διασκεδῶ.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

μέμνησ' ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἑσπέρας;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

αἰβοῖ· λαβέτω τις αὐτόν. οὗτος οὐ μενεῖς;
ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ' ἐντευθενὶ
θύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον.

ΧΟΡΟΣ

ἤδη 'μοὶ τῷ παντόπτᾳ
καὶ παντάρχᾳ θνητοὶ πάντες
θύσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖς.
πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω,
σώζω δ' εὐθαλεῖς καρποὺς
κτείνων παμφύλων γένναν
θηρῶν, οἳ πάντ' ἐν γαίᾳ
ἐκ κάλυκος αὐξανόμενον γένυσι παμφάγοις
δένδρεσί τ' ἐφεζόμενα καρπὸν ἀποβόσκεται·
κτείνω δ' οἳ κήπους εὐώδεις
φθείρουσιν λύμαις ἐχθίσταις,
ἑρπετά τε καὶ δάκετα πάνθ' ὅσαπερ
ἔστιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐκ φοναῖς ὄλλυται.
τῇδε μέντοι θἠμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται,
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
λαμβάνειν τάλαντον, ἤν τε τῶν τυράννων τίς τινα
τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.
βουλόμεσθά νυν ἀνειπεῖν ταὐτὰ χἠμεῖς ἐνθαδί·
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον,
λήψεται τάλαντον, ἢν δὲ ζῶν τις ἀγάγῃ, τέτταρα,
ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοὐβολοῦ,
εἶτα φυσῶν τὰς κίχλας δείκνυσι καὶ λυμαίνεται,
τοῖς τε κοψίχοισιν ἐς τὰς ῥῖνας ἐγχεῖ τὰ πτερά,
τὰς περιστεράς θ' ὁμοίως ξυλλαβὼν εἵρξας ἔχει,
κἀπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ.
ταῦτα βουλόμεσθ' ἀνειπεῖν· κεἴ τις ὄρνιθας τρέφει
εἰργμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ, φράζομεν μεθιέναι.
ἢν δὲ μὴ πίθησθε, συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ὀρνέων
αὖθις ὑμεῖς αὖ παρ' ἡμῖν δεδεμένοι παλεύσετε.
εὔδαιμον φῦλον πτηνων
οἰωνῶν, οἳ χειμῶνος μὲν

1058—1087=1088—1117

χλαίνας οὐκ ἀμπισχνοῦνται·
οὐδ᾽ αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς
ἀκτὶς τηλαυγὴς θάλπει·
ἀλλ᾽ ἀνθηρῶν λειμώνων
φύλλων κόλποις ἐνναίω,
ἡνίκ᾽ ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξὺ μέλος ἀχέτας
θάλπεσι μεσημβρινοῖς ἡλιομανὴς βοᾷ.
χειμάζω δ᾽ ἐν κοίλοις ἄντροις
νύμφαις οὐρείαις ξυμπαίζων·
ἠρινά τε βοσκόμεθα παρθένια
λευκότροφα μύρτα Χαρίτων τε κηπεύματα.
τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βουλόμεσθα τῆς νίκης πέρι,
ὅσ᾽ ἀγάθ᾽, ἢν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,
ὥστε κρείττω δῶρα πολλῷ τῶν Ἀλεξάνδρου λαβεῖν.
πρῶτα μὲν γὰρ οὗ μάλιστα πᾶς κριτὴς ἐφίεται,
γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ᾽ ἐπιλείψουσι λαυριωτικαί·
ἀλλ᾽ ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἔν τε τοῖς βαλλαντίοις
ἐννεοττεύσουσι κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα.
εἶτα πρὸς τούτοισιν ὥσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε·
τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν·
κἂν λαχόντες ἀρχίδιον εἶθ᾽ ἁρπάσαι βούλησθέ τι,
ὀξὺν ἱερακίσκον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσομεν.
ἢν δέ που δειπνῆτε, πρηγορῶνας ὑμῖν πέμψομεν.
ἢν δὲ μὴ κρίνητε, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν
ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν ὃς ἂν μὴ μῆν᾽ ἔχῃ,
ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκήν, τότε μάλισθ᾽ οὕτω δίκην
δώσεθ᾽ ἡμῖν, πᾶσι τοῖς ὄρνισι κατατιλώμενοι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τὰ μὲν ἱέρ᾽ ἡμῖν ἐστιν ὤρνιθες καλά·
ἀλλ᾽ οὐκ ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος
οὐδεὶς ὅτου πευσόμεθα τἀκεῖ πράγματα.
ἀλλ᾽ οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

ποῦ ποῦ ᾽στι, ποῦ ποῦ ποῦ ᾽στι, ποῦ ποῦ ποῦ ᾽στι ποῦ,
ποῦ Πισθέταιρός ἐστιν ἄρχων;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὑτοσί.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

εὖ λέγεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον·
ὥστ' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς
καὶ Θεογένης ἐναντίω δύ' ἅρματε,
ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ δούριος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ἡράκλεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

τὸ δὲ μῆκός ἐστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὔτ' ἐγώ,
ἑκατοντορόγυιον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους.
τίνες ᾠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτονί;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, οὐκ αἰγύπτιος
πλινθοφόρος, οὐ λιθουργός, οὐ τέκτων παρῆν,
ἀλλ' αὐτόχειρες, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
ἐκ μέν γε Λιβύης ἧκον ὡς τρισμύριαι
γέρανοι θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους.
τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥάμφεσιν.
ἕτεροι δ' ἐπλινθούργουν πελαργοὶ μύριοι·
ὕδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα
οἱ χαραδριοὶ καὶ τἄλλα ποτάμι' ὄρνεα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσι τίνες;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

ἐρῳδιοὶ
λεκάναισι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλοντο πῶς;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

τοῦτ' ὦγάθ' ἐξηύρητο καὶ σοφώτατα·
οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες ὥσπερ ταῖς ἄμαις
ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλλον αὐτοῖν τοῖν ποδι

χλαίνας οὐκ ἀμπισχνοῦνται·
οὐδ᾽ αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς
ἀκτὶς τηλαυγὴς θάλπει·
ἀλλ᾽ ἀνθηρῶν λειμώνων
φύλλων κόλποις ἐνναίω,
ἡνίκ᾽ ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξὺ μέλος ἀχέτας
θάλπεσι μεσημβρινοῖς ἡλιομανὴς βοᾷ.
χειμάζω δ᾽ ἐν κοίλοις ἄντροις
νύμφαις οὐρείαις ξυμπαίζων·
ἠρινά τε βοσκόμεθα παρθένια
λευκότροφα μύρτα Χαρίτων τε κηπεύματα.
τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βουλόμεσθα τῆς νίκης πέρι,
ὅσ᾽ ἀγάθ᾽, ἢν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,
ὥστε κρείττω δῶρα πολλῷ τῶν Ἀλεξάνδρου λαβεῖν.
πρῶτα μὲν γὰρ οὗ μάλιστα πᾶς κριτὴς ἐφίεται,
γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ᾽ ἐπιλείψουσι λαυριωτικαί·
ἀλλ᾽ ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἔν τε τοῖς βαλλαντίοις
ἐννεοττεύσουσι κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα.
εἶτα πρὸς τούτοισιν ὥσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε·
τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν·
κἂν λαχόντες ἀρχίδιον εἶθ᾽ ἁρπάσαι βούλησθέ τι,
ὀξὺν ἱερακίσκον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσομεν.
ἢν δέ που δειπνῆτε, πρηγορῶνας ὑμῖν πέμψομεν.
ἢν δὲ μὴ κρίνητε, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν
ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν ὃς ἂν μὴ μῆν᾽ ἔχῃ,
ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκήν, τότε μάλισθ᾽ οὕτω δίκην
δώσεθ᾽ ἡμῖν, πᾶσι τοῖς ὄρνισι κατατιλώμενοι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τὰ μὲν ἱέρ᾽ ἡμῖν ἐστιν ὤρνιθες καλά·
ἀλλ᾽ οὐκ ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος
οὐδεὶς ὅτου πευσόμεθα τἀκεῖ πράγματα.
ἀλλ᾽ οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

ποῦ ποῦ ᾽στι, ποῦ ποῦ ποῦ ᾽στι, ποῦ ποῦ ποῦ ᾽στι ποῦ,
ποῦ Πισθέταιρός ἐστιν ἄρχων;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὑτοσί.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

εὖ λέγεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον·
ὥστ᾽ ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς
καὶ Θεογένης ἐναντίω δύ᾽ ἅρματε,
ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ δούριος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ἡράκλεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

τὸ δὲ μῆκός ἐστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ᾽ αὔτ᾽ ἐγώ,
ἑκατοντορόγυιον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους.
τίνες ᾠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτονί;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, οὐκ αἰγύπτιος
πλινθοφόρος, οὐ λιθουργός, οὐ τέκτων παρῆν,
ἀλλ᾽ αὐτόχειρες, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
ἐκ μέν γε Λιβύης ἧκον ὡς τρισμύριαι
γέρανοι θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους.
τούτους δ᾽ ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥάμφεσιν.
ἕτεροι δ᾽ ἐπλινθούργουν πελαργοὶ μύριοι·
ὕδωρ δ᾽ ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα
οἱ χαραδριοὶ καὶ τἄλλα ποτάμι᾽ ὄρνεα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐπηλοφόρουν δ᾽ αὐτοῖσι τίνες;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

ἐρῳδιοὶ
λεκάναισι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλοντο πῶς;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

τοῦτ᾽ ὠγάθ᾽ ἐξηύρητο καὶ σοφώτατα·
οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες ὥσπερ ταῖς ἄμαις
ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλλον αὐτοῖν τοῖν ποδοῖν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί δῆτα πόδες ἂν οὐκ ἂν ἐργασαίατο;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτταί γε περιεζωσμέναι
ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα
ἐπέτοντ' ἔχουσαι κατόπιν . . . .
. . . . ὥσπερ παιδία
τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις;
φέρ' ἴδω, τί δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες
ἀπειργάσαντ';

ΑΓΓΕΛΟΣ Α

ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες
σοφώτατοι πελεκᾶντες, οἳ τοῖς ῥάμφεσιν
ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ' ὁ κτύπος
αὐτῶν πελεκώντων ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ.
καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις
καὶ βεβαλάνωται καὶ φυλάττεται κύκλῳ,
ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ
φυλακαὶ καθεστήκασι καὶ φρυκτωρίαι
ἐν τοῖσι πύργοις. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων
ἀπονίψομαι· σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.

ΧΟΡΟΣ

οὗτος τί ποιεῖς; ἆρα θαυμάζεις ὅτι
οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε· καὶ γὰρ ἄξιον·
ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν.
ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος
ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο πυρρίχην βλέπων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Β

ἰοὺ ἰού, ἰοὺ ἰού, ἰοὺ ἰού.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί τὸ πρᾶγμα τουτί;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β

δεινότατα πεπόνθαμεν.
τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς

διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτετ' ἐς τὸν ἀέρα,
λαθὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὢ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.
τίς τῶν θεῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β

οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πτερά,
τοῦτ' ἴσμεν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν
πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β

ἀλλ' ἐπέμψαμεν
τρισμυρίους ἱέρακας ἱπποτοξότας,
χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,
κερχνῆς τριόρχης γὺψ κύμινδις ἀετός·
ῥύμῃ τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν
αἰθὴρ δονεῖται τοῦ θεοῦ ζητουμένου·
κἄστ' οὐ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά που
ἤδη 'στίν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκοῦν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν
καὶ τόξα· χώρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
τόξευε παῖε, σφενδόνην τίς μοι δότω.

ΧΟΡΟΣ

πόλεμος αἴρεται, πόλεμος οὐ φατὸς
πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς. ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
ἀέρα περινέφελον, ὃν ἔρεβος ἐτέκετο,
μή σε λάθῃ θεῶν τις ταύτῃ περῶν·
. . . . ἄθρει δὲ πᾶς κύκλῳ σκοπῶν,
ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου
δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

αὕτη σὺ ποῖ; ποῖ ποῖ πέτει; μέν' ἥσυχος,
ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στῆθ'· ἐπίσχες τοῦ δρόμου.
τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν ὁπόθεν πότ' εἶ.

1188—1195=1262—1268

ΙΡΙΣ

παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν ὀλυμπίων.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὄνομα δέ σοι τί ἐστι; πλοῖον ἢ κυνῆ;

ΙΡΙΣ

Ἶρις ταχεῖα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πάραλος ἢ σαλαμινία;

ΙΡΙΣ

τί δὲ τοῦτο;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ταυτηνί τις οὐ συλλήψεται
ἀναπτόμενος τρίορχος;

ΙΡΙΣ

ἐμὲ συλλήψεται;
τί ποτ' ἐστὶ τουτὶ τὸ κακόν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἰμώξει μακρά.

ΙΡΙΣ

ἄτοπόν γε τουτὶ πρᾶγμα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

κατὰ ποίας πύλας
εἰσῆλθες ἐς τὸ τεῖχος ὦ μιαρωτάτη;

ΙΡΙΣ

οὐκ οἶδα μὰ Δί' ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἤκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται;
πρὸς τοὺς κολοιάρχους προσῆλθες; οὐ λέγεις;
σφραγῖδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;

ΙΡΙΣ

τί τὸ κακόν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ ἔλαβες;

ΙΡΙΣ

ὑγιαίνεις μέν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐδὲ σύμβολον
ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών;

ΙΡΙΣ

μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγ' ἐπέβαλεν οὐδεὶς ὦ μέλε.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

κἄπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;

ΙΡΙΣ

ποίᾳ γὰρ ἄλλῃ χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεούς;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ οἶδα μὰ Δί' ἔγωγε· τῇδε μὲν γὰρ οὔ.
ἀδικεῖς δέ. καὶ νῦν ἆρά γ' οἶσθα τοῦθ' ὅτι
δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων
ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες;

ΙΡΙΣ

ἀλλ' ἀθάνατός εἰμ'.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες.
δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ', ἐμοὶ δοκεῖν,
εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρξομεν, ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
ἀκολαστανεῖτε, κοὐδέπω γνώσεσθ' ὅτι
ἀκροατέ' ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.
φράσον δέ τοί μοι τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς;

ΙΡΙΣ

ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς
φράσουσα θύειν τοῖς ὀλυμπίοις θεοῖς
μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις
κνισᾶν τ' ἀγυιάς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;

ΙΡΙΣ

οἵοισιν; ἡμῖν τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

θεοὶ γὰρ ὑμεῖς;

ΙΡΙΣ

τίς γάρ ἐστ' ἄλλος θεός;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσιν θεοί,
οἷς θυτέον αὐτούς, ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ τῷ Διί.

ΙΡΙΣ

ὦ μῶρε μῶρε μὴ θεῶν κίνει φρένας
δείσασ' ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον

Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψει δίκη,
λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς
καταιθαλώσει σου λικυμνίαις βολαῖς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἄκουσον αὕτη· παῦε τῶν παφλασμάτων·
ἔχ' ἀτρέμα. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα
ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς;
ἆρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρα μὲν αὐτοῦ καὶ δόμους Ἀμφίονος
καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἐτοῖς;
πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν
ὄρνις ἐπ' αὐτὸν παρδαλᾶς ἐνημμένους
πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμόν. καὶ δή ποτε
εἷς πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα.
σὺ δ' εἴ με λυπήσεις τι, τῆς διακόνου
πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη διαμηριῶ
τὴν Ἶριν αὐτήν, ὥστε θαυμάζειν ὅπως
οὕτω γέρων ὢν στύομαι τριέμβολον.

ΙΡΙΣ

διαρραγείης ὦ μέλ' αὐτοῖς ῥήμασιν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐ ταχέως; εὐρὰξ πατάξ.

ΙΡΙΣ

ἦ μήν σε παύσει τῆς ὕβρεως οὑμὸς πατήρ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἴμοι τάλας. οὔκουν ἑτέρωσε πετομένη
καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά;

ΧΟΡΟΣ

ἀποκεκλῄκαμεν διογενεῖς θεοὺς
μηκέτι τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν,
μηδέ τιν' ἱερόθυτον ἀνὰ δάπεδον ἂν ἔτι
τῇδε βροτῶν θεοῖσι πέμπειν καπνόν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς
οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν.

ΚΗΡΥΞ

ὦ Πισθέταιρ' ὦ μακάρι' ὦ σοφώτατε,

ὦ τρισμακάρι᾽ ὦ κλεινότατ᾽ ὦ γλαφυρώτατε·
ὦ κατακέλευσον, κατακέλευσον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί σὺ λέγεις;

ΚΗΡΥΞ

στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε σοφίας οὕνεκα
στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῴ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

δέχομαι. τί δ᾽ οὕτως οἱ λεῴ τιμῶσί με;

ΚΗΡΥΞ

ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσας πόλιν,
οὐκ οἶσθ᾽ ὅσην τιμὴν παρ᾽ ἀνθρώποις φέρει,
ὅσους τ᾽ ἐραστὰς τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις.
πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σε τήνδε τὴν πόλιν,
ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε,
ἐκόμων ἐπείνων ἐρρύπων ἐσωκράτων
ἐσκυταλιοφόρουν· νῦν δ᾽ ὑποστρέψαντες αὖ
ὀρνιθομανοῦσι, πάντα δ᾽ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες ἐκμιμούμενοι·
πρῶτον μὲν εὐθὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
ἐπέτονθ᾽ ἕωθεν ὥσπερ ἡμεῖς ἐπὶ νομόν·
κἄπειτ᾽ ἂν ἅμα κατῆρον ἐς τὰ βιβλία·
εἶτ᾽ ἂν ἐνέμοντ᾽ ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα.
ὠρνιθομάνουν δ᾽ οὕτω περιφανῶς ὥστε καὶ
πολλοῖσιν ὀρνίθων ὀνόματ᾽ ἦν κείμενα.
πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο
χωλός, Μενίππῳ δ᾽ ἦν χελιδὼν τοὔνομα,
Ὀπουντίῳ δ᾽ ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων κόραξ,
κορυδὸς Φιλοκλέει, χηναλώπηξ Θεογένει,
ἶβις Λυκούργῳ, Χαιρεφῶντι νυκτερίς,
Συρακοσίῳ δὲ κίττα· Μειδίας δ᾽ ἐκεῖ
ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ ᾔκειν ὄρτυγι
ὑπ᾽ ὀρτυγοκόπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ.
ᾖδον δ᾽ ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη,
ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη
ἢ πηνέλοψ ἢ χήν τις ἢ περιστερὰ
ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσῆν.

τοιαῦτα μὲν τἀκεῖθεν. ἓν δέ σοι λέγω·
ἥξουσ' ἐκεῖθεν δεῦρο πλεῖν ἢ μύριοι
πτερῶν δεόμενοι καὶ τρόπων γαμψωνύχων·
ὥστε πτερῶν σοι τοῖς ἐποίκοις δεῖ ποθέν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὔ τἄρα μὰ Δί' ἡμῖν ἔτ' ἔργον ἑστάναι.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀρρίχους
καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πτερῶν·
Μανῆς δὲ φερέτω μοι θύραζε τὰ πτερά·
ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.

ΧΟΡΟΣ

ταχὺ δὴ πολυάνορα τάνδε πόλιν
καλεῖ τις ἀνθρώπων.
τύχα μόνον προσείη.
κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

θᾶττον φέρειν κελεύω.

ΧΟΡΟΣ

τί γὰρ οὐκ ἔνι ταύτῃ
καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν;
σοφία πόθος ἀμβροσία χάριτες
τό τε τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας
εὐήμερον πρόσωπον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὡς βλακικῶς διακονεῖς·
οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις;

ΧΟΡΟΣ

φερέτω κάλαθον ταχύ τις πτερύγων,
σὺ δ' αὖθις ἐξόρμα
τύπτων γε τουτονὶ ὧδί.
πάνυ γὰρ βραδύς ἐστί τις ὥσπερ ὄνος.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Μανῆς γάρ ἐστι δειλός.

ΧΟΡΟΣ

σὺ δὲ τὰ πτερὰ πρῶτον
διάθες τάδε κόσμῳ,
τά τε μουσίχ' ὁμοῦ τά τε μαντικὰ καὶ

1313—1322=1325—1334

τὰ θαλάττι᾽. ἔπειτα δ᾽ ὅπως φρονίμως
πρὸς ἄνδρ᾽ ὁρῶν πτερώσεις.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὔ τοι μὰ τὰς κερχνῇδας ἔτι σοῦ σχήσομαι,
οὕτως ὁρῶν σε δειλὸν ὄντα καὶ βραδύν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ

γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ . . . ἀτρυγέτου
γλαυκᾶς ἐπ᾽ οἶδμα λίμνας.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἔοικεν οὐ ψευδαγγελήσειν ἄγγελος.
ᾄδων γὰρ ὅδε τις ἀετοὺς προσέρχεται.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ

αἰβοῖ·
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον·
ὀρνιθομανῶ γὰρ καὶ πέτομαι καὶ βούλομαι
οἰκεῖν μεθ᾽ ὑμῶν κἀπιθυμῶ τῶν νόμων.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ποίων νόμων; πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοι.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ

πάντων· μάλιστα δ᾽ ὅτι καλὸν νομίζετε
τὸν πατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄγχειν καὶ δάκνειν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

καὶ νὴ Δί᾽ ἀνδρεῖόν γε πάνυ νομίζομεν,
ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα νεοττὸς ὤν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ

διὰ ταῦτα μέντοι δεῦρ᾽ ἀνοικισθεὶς ἐγὼ
ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα καὶ πάντ᾽ ἔχειν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλ᾽ ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος
παλαιὸς ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν·
ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους
πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδῆς τρέφων,
δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ

ἀπέλαυσά τἄρα νὴ Δί᾽ ἐλθὼν ἐνθαδί,
εἴπερ γέ μοι καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.

ἐρῶ δ᾽ ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐδέν γ᾽. ἐπειδήπερ γὰρ ἦλθες ὦ μέλε
εὔνους, πτερώσω σ᾽ ὥσπερ ὄρνιν ὀρφανόν.
σοὶ δ᾽ ὦ νεανίσκ᾽ οὐ κακῶς ὑποθήσομαι,
ἀλλ᾽ οἷάπερ αὐτὸς ἔμαθον ὅτε παῖς ἦ. σὺ γὰρ
τὸν μὲν πατέρα μὴ τύπτε· ταυτηνδὶ λαβὼν
τὴν πτέρυγα καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θἀτέρᾳ,
νομίσας ἀλεκτρυόνος ἔχειν τονδὶ λόφον,
φρούρει στρατεύου μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφε,
τὸν πατέρ᾽ ἔα ζῆν· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ μάχιμος εἶ,
ἐς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου κἀκεῖ μάχου.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ

νὴ τὸν Διόνυσον εὖ γέ μοι δοκεῖς λέγειν,
καὶ πείσομαί σοι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

νοῦν ἄρ᾽ ἕξεις νὴ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἀναπέτομαι δὴ πρὸς ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις·
πέτομαι δ᾽ ὁδὸν ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλαν μελέων.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τουτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερῶν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἀφόβῳ φρενὸς ὄμματι γενεὰν ἐφέπων

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀσπαζόμεσθα φιλύρινον Κινησίαν.
τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ὄρνις γενέσθαι βούλομαι λιγύφθογγος ἀηδών.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

παῦσαι μελῳδῶν, ἀλλ᾽ ὅ τι λέγεις εἰπέ μοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος
ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν
ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἄν τις ἀναβολὰς λάβοι;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη.

τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται
ἀέρια καὶ σκοτεινὰ καὶ κυαναυγέα
καὶ πτεροδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἴσει τάχα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐ δῆτ᾽ ἔγωγε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

νὴ τὸν Ἡρακλέα σύ γε.
ἅπαντα γὰρ δίειμί σοι τὸν ἀέρα,
εἴδωλα πετεινῶν
αἰθεροδρόμων
οἰωνῶν ταναοδείρων.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὠόπ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

τὸν ἁλάδε δρόμον ἁλάμενος
ἅμ᾽ ἀνέμων πνοαῖσι βαίην.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

νὴ τὸν Δί᾽ ἦ ᾽γώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

τοτὲ μὲν νοτίαν στείχων πρὸς ὁδόν,
τοτὲ δ᾽ αὖ βορέᾳ σῶμα πελάζων
ἀλίμενον αἰθέρος αὔλακα τέμνων.
χαρίεντά γ᾽ ὦ πρεσβῦτ᾽ ἐσοφίσω καὶ σοφά.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐ γὰρ σὺ χαίρεις πτεροδόνητος γενόμενος;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ταυτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον,
ὃς ταῖσι φυλαῖς περιμάχητός εἰμ᾽ ἀεί;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

βούλει διδάσκειν καὶ παρ᾽ ἡμῖν οὖν μένων
Λεωτροφίδῃ χορὸν πετομένων ὀρνέων
κερκωπίδα φυλήν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

καταγελᾷς μου, δῆλος εἶ.
ἀλλ᾽ οὖν ἔγωγ᾽ οὐ παύσομαι, τοῦτ᾽ ἴσθ᾽ ὅτι,
πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ὄρνιθές τινες οἵδ᾽ οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι,
τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ·

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν.
ὅδ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τανυσίπτερε ποικίλα μάλ' αὖθις.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐς θοἰμάτιον τὸ σκόλιον ᾄδειν μοι δοκεῖ,
δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τίς ὁ πτερῶν δεῦρ' ἐστὶ τοὺς ἀφικνουμένους;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὁδὶ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου δεῖ χρὴ λέγειν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

πτερῶν πτερῶν δεῖ· μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

μὰ Δί' ἀλλὰ κλητήρ εἰμι νησιωτικὸς
καὶ συκοφάντης

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ μακάριε τῆς τέχνης.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

καὶ πραγματοδίφης. εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν
κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ἵν' οἱ λῃσταί τε μὴ λυπῶσί με,
μετὰ τῶν γεράνων τ' ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοὔργον; εἰπέ μοι,
νεανίας ὢν συκοφαντεῖς τοὺς ξένους;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλ' ἔστιν ἕτερα νὴ Δί' ἔργα σώφρονα,
ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρῆν τοσουτονὶ
ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ δικορραφεῖν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ὦ δαιμόνιε μὴ νουθέτει μ' ἀλλὰ πτέρου.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

νῦν τοι λέγων πτερῶ σε.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

καὶ πῶς ἂν λόγοις
ἄνδρα πτερώσειας σύ;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πάντες τοι λόγοις
ἀναπτεροῦνται.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

πάντες;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ ἀκήκοας,
ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἑκάστοτε
τοῖς φυλέταις ἐν τοῖσι κουρείοις ταδί;
δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον Διιτρέφης
λέγων ἀνεπτέρωκεν ὥσθ' ἱππηλατεῖν.
ὃ δέ τις τὸν αὑτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ
ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

λόγοισί τἄρα καὶ πτεροῦνται;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

φήμ' ἐγώ.
ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται
ἐπαίρεταί θ' ἄνθρωπος. οὕτω καί σ' ἐγὼ
ἀναπτερώσας βούλομαι χρηστοῖς λόγοις
τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ἀλλ' οὐ βούλομαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί δαὶ ποιήσεις;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ.
παππῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐστί μοι.
ἀλλὰ πτέρου με ταχέσι καὶ κούφοις πτεροῖς
ἱέρακος ἢ κερχνῇδος, ὡς ἂν τοὺς ξένους
καλεσάμενος κᾆτ' ἐγκεκληκὼς ἐνθαδὶ
κᾆτ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν.
ὅδ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τανυσίπτερε ποικίλα μάλ' αὖθις.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐς θοἰμάτιον τὸ σκόλιον ᾄδειν μοι δοκεῖ,
δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τίς ὁ πτερῶν δεῦρ' ἐστὶ τοὺς ἀφικνουμένους;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὁδὶ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου δεῖ χρὴ λέγειν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

πτερῶν πτερῶν δεῖ· μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

μὰ Δί' ἀλλὰ κλητήρ εἰμι νησιωτικὸς
καὶ συκοφάντης

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ μακάριε τῆς τέχνης.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

καὶ πραγματοδίφης. εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν
κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ἵν' οἱ λησταί τε μὴ λυπῶσί με,
μετὰ τῶν γεράνων τ' ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοὔργον; εἰπέ μοι,
νεανίας ὢν συκοφαντεῖς τοὺς ξένους;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλ' ἔστιν ἕτερα νὴ Δί' ἔργα σώφρονα,
ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρῆν τοσουτονὶ
ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ δικορραφεῖν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ὦ δαιμόνιε μὴ νουθέτει μ' ἀλλὰ πτέρου.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

νῦν τοι λέγων πτερῶ σε.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

καὶ πῶς ἂν λόγοις
ἄνδρα πτερώσειας σύ;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πάντες τοι λόγοις
ἀναπτεροῦνται.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

πάντες;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκ ἀκήκοας,
ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἑκάστοτε
τοῖς φυλέταις ἐν τοῖσι κουρείοις ταδί;
δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον Διιτρέφης
λέγων ἀνεπτέρωκεν ὥσθ' ἱππηλατεῖν.
ὃ δέ τις τὸν αὑτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ
ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

λόγοισι τἄρα καὶ πτεροῦνται;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

φήμ' ἐγώ.
ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται
ἐπαίρεταί θ' ἄνθρωπος. οὕτω καί σ' ἐγὼ
ἀναπτερώσας βούλομαι χρηστοῖς λόγοις
τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ἀλλ' οὐ βούλομαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί δαὶ ποιήσεις;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ.
παππῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐστί μοι.
ἀλλὰ πτέρου με ταχέσι καὶ κούφοις πτεροῖς
ἱέρακος ἢ κερχνῇδος, ὡς ἂν τοὺς ξένους
καλεσάμενος κἆτ' ἐγκεκληκὼς ἐνθαδὶ
κᾆτ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μανθάνω.

ὡδὶ λέγεις· ὅπως ἂν ὠφλήκῃ δίκην
ἐνθάδε πρὶν ἥκειν ὁ ξένος.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

πάνυ μανθάνεις.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

κἄπειθ᾽ ὁ μὲν πλεῖ δεῦρο, σὺ δ᾽ ἐκεῖσ᾽ αὖ πέτει
ἁρπασόμενος τὰ χρήματ᾽ αὐτοῦ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

πάντ᾽ ἔχεις.

βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μανθάνω

βέμβικα· καὶ μὴν ἔστι μοι νὴ τὸν Δία
κάλλιστα κορκυραῖα τοιαυτὶ πτερά.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οἴμοι τάλας μάστιγ᾽ ἔχεις.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πτερὼ μὲν οὖν,

οἷσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικιᾶν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οἴμοι τάλας.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐ πτερυγιεῖς ἐντευθενί;

οὐκ ἀπολιβάξεις ὦ κάκιστ᾽ ἀπολούμενος;
πικρὰν τάχ᾽ ὄψει στρεψοδικοπανουργίαν.
ἀπίωμεν ἡμεῖς ξυλλαβόντες τὰ πτερά.

ΧΟΡΟΣ

πολλὰ δὴ καὶ καινὰ καὶ θαυ-
μάστ᾽ ἐπεπτόμεσθα καὶ
δεινὰ πράγματ᾽ εἴδομεν.
ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
ἔκτοπόν τι καρδίας ἀ-
πωτέρω Κλεώνυμος,
χρήσιμον μὲν οὐδέν, ἄλ-
λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.

1470—1481=1482—1493

τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος ἀεὶ
βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ,
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς
ἀσπίδας φυλλορροεῖ.
ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ
τῷ σκότῳ πόρρω τις ἐν
τῇ λύχνων ἐρημίᾳ,
ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρω-
ποι ξυναριστῶσι καὶ ξύν-
εισι πλὴν τῆς ἑσπέρας.
τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν
ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν.
εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ
τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ,
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ
πάντα τἀπιδέξια.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

οἴμοι τάλας, ὁ Ζεὺς ὅπως μή μ' ὄψεται.
ποῦ Πισθέταιρός ἐστ';

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἔα τουτὶ τί ἦν;
τίς οὑγκαλυμμός;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

τῶν θεῶν ὁρᾷς τινα
ἐμοῦ κατόπιν ἐνταῦθα;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
τίς δ' εἶ σύ;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὁπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν.
ἀλλὰ σὺ τίς εἶ;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

βουλυτὸς ἢ περαιτέρω;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἴμ' ὡς βδελύττομαί σε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας ἢ ξυννέφει;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἴμωζε μεγάλ᾽.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

οὕτω μὲν ἐκκαλύψομαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ φίλε Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

παῦε παῦε, μὴ βόα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί γὰρ ἔστι;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

σίγα, μὴ κάλει μου τοὔνομα·
ἀπὸ γάρ μ᾽ ὀλεῖς, εἴ μ᾽ ἐνθάδ᾽ ὁ Ζεὺς ὄψεται.
ἀλλ᾽ ἵνα φράσω σοι πάντα τἄνω πράγματα,
τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
ἄνωθεν, ὡς ἂν μή μ᾽ ὁρῶσιν οἱ θεοί.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἰοὺ ἰού·
εὖ γ᾽ ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς.
ὑπόδυθι ταχὺ δὴ κᾆτα θαρρήσας λέγε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ἄκουε δή νυν.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὡς ἀκούοντος λέγε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

πηνίκ᾽ ἄττ᾽ ἀπώλετο;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ἐξ οὗπερ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα.
θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι
θεοῖσιν, οὐδὲ κνῖσα μηρίων ἄπο
ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ᾽ ἐκείνου τοῦ χρόνου,
ἀλλ᾽ ὡσπερεὶ θεσμοφορίοις νηστεύομεν
ἄνευ θυηλῶν· οἱ δὲ βάρβαροι θεοὶ
πεινῶντες ὥσπερ Ἰλλυριοὶ κεκριγότες
ἐπιστρατεύσειν φάσ᾽ ἄνωθεν τῷ Διί,

εἰ μὴ παρέξει τἀμπόρι' ἀνεῳγμένα,
ἵν' εἰσάγοιτο σπλάγχνα κατατετμημένα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

εἰσὶν γὰρ ἕτεροι βάρβαροι θεοί τινες
ἄνωθεν ὑμῶν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

οὐ γάρ εἰσι βάρβαροι,
ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδῃ;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις
τί ἔστιν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ὅ τι ἔστιν; Τριβαλλοί.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μανθάνω.
ἐντεῦθεν ἄρα τοὐπιτριβείης ἐγένετο;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

μάλιστα πάντων. ἓν δέ σοι λέγω σαφές·
ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν
παρὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω·
ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδεσθ', ἐὰν μὴ παραδιδῷ
τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν,
καὶ τὴν Βασίλειάν σοι γυναῖκ' ἔχειν διδῷ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τίς ἐστιν ἡ Βασίλεια;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

καλλίστη κόρη,
ἥπερ ταμιεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα, τὴν εὐβουλίαν
τὴν εὐνομίαν τὴν σωφροσύνην τὰ νεώρια,
τὴν λοιδορίαν τὸν κωλαγρέτην τὰ τριώβολα.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἅπαντά τἄρ' αὐτῷ ταμιεύει;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

φήμ' ἐγώ.
ἣν γ' ἢν σὺ παρ' ἐκείνου παραλάβῃς, πάντ' ἔχεις.
τούτων ἕνεκα δεῦρ' ἦλθον, ἵνα φράσαιμί σοι.
ἀεί ποτ' ἀνθρώποις γὰρ εὔνους εἴμ' ἐγώ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

μόνον θεῶν γὰρ διὰ σ' ἀπανθρακίζομεν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεούς, ὡς οἶσθα σύ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

νὴ τὸν Δί' ἀεὶ δῆτα θεομισὴς ἔφυς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Τίμων καθαρός. ἀλλ' ὡς ἂν ἀποτρέχω πάλιν,
φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἂν ὁ Ζεὺς ἴδῃ
ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κανηφόρῳ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών.

ΧΟΡΟΣ

πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν λί-
μνη τις ἔστ' ἄλουτος οὗ
ψυχαγωγεῖ Σωκράτης·
ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε
δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν ἣ
ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπε,
σφάγι' ἔχων κάμηλον ἀ-
μνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμὼν ὥσ-
περ ποθ' οὐδυσσεὺς ἀπῆλθε,
κᾆτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν
πρὸς τὸ λαῖγμα τῆς καμήλου
Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

τὸ μὲν πόλισμα τῆς Νεφελοκοκκυγίας
ὁρᾶν τοδὶ πάρεστιν, οἷ πρεσβεύομεν.
οὗτος τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχει;
οὐ μεταβαλεῖ θοἰμάτιον ὧδ' ἐπὶ δεξιά;
τί ὦ κακόδαιμον; Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν;
ὦ δημοκρατία ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε,
εἰ τουτονὶ κεχειροτονήκασ' οἱ θεοί;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ

ἕξεις ἀτρέμας;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

οἴμωζε· πολὺ γὰρ δή σ' ἐγὼ

1553—1564=1694—1705

ἑόρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν.
ἄγε δὴ τί δρῶμεν Ἡράκλεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἀκήκοας
ἐμοῦ γ' ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἄγχειν βούλομαι,
ὅστις ποτ' ἔσθ' ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίσας.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

ἀλλ' ὠγάθ' ᾑρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν
πρέσβεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ

διπλασίως μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τὴν τυρόκνηστίν τις δότω· φέρε σίλφιον·
τυρὸν φερέτω τις· πυρπόλει τοὺς ἄνθρακας.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

τὸν ἄνδρα χαίρειν οἱ θεοὶ κελεύομεν
τρεῖς ὄντες ἡμεῖς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον.

ΗΡΑΚΛΗΣ

τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐστίν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὄρνιθές τινες
ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις
ἔδοξαν ἀδικεῖν.

ΗΡΑΚΛΗΣ

εἶτα δῆτα σίλφιον
ἐπικνῇς πρότερον αὐτοῖσιν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὦ χαῖρ' Ἡράκλεις.
τί ἔστι;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

πρεσβεύοντες ἡμεῖς ἥκομεν
παρὰ τῶν θεῶν περὶ τοῦ πολέμου καταλλαγῆς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ.

ΗΡΑΚΛΗΣ

καὶ μὴν τά γ' ὀρνίθεια λιπάρ' εἶναι πρέπει.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον ποῖ φέρει;
ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

τί δαὶ ποιῶμεν;

ΗΡΑΚΛΗΣ

ὅ τι; διαλλαττώμεθα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

τί δ' ὠζύρ'; οὐκ οἶσθ' ἐξαπατώμενος πάλαι;
βλάπτεις δέ τοι σὺ σαυτόν. ἢν γὰρ ἀποθάνῃ
ὁ Ζεύς, παραδοὺς τούτοισι τὴν τυραννίδα
πένης ἔσει σύ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται
τὰ χρήμαθ', ὅσ' ἂν ὁ Ζεὺς ἀποθνήσκων καταλίπῃ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἴμοι τάλας οἷόν σε περισοφίζεται.
δεῦρ' ὡς ἔμ' ἀποχώρησον, ἵνα τί σοι φράσω.
διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος ὦ πονηρὲ σύ.
τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι
κατὰ τοὺς νόμους· νόθος γὰρ εἶ κοὐ γνήσιος.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἐγὼ νόθος; τί λέγεις;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

σὺ μέντοι νὴ Δία
ὤν γ' ἐκ ξένης γυναικός. ἢ πῶς ἄν ποτε
ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;

ΗΡΑΚΛΗΣ

τί δ' ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
νοθεῖ' ἀποθνήσκων;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.
οὗτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ὃς ἐπαίρει σε νῦν,
ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων
φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.
ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον.

νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν παίδων ὄντων γνησίων. ἐὰν δὲ παῖδες μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς ἐγγυτάτω γένους μετεῖναι τῶν χρημάτων.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἐμοὶ δ᾽ ἄρ᾽ οὐδὲν τῶν πατρῴων χρημάτων
μέτεστιν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐ μέντοι μὰ Δία. λέξον δέ μοι,
ἤδη σ᾽ ὁ πατὴρ εἰσήγαγ᾽ ἐς τοὺς φράτερας;

ΗΡΑΚΛΗΣ

οὐ δῆτ᾽ ἐμέ γε. καὶ δῆτ᾽ ἐθαύμαζον πάλαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί δῆτ᾽ ἄνω κέχηνας αἰκίαν βλέπων;
ἀλλ᾽ ἢν μεθ᾽ ἡμῶν ᾖς, καταστήσας σ᾽ ἐγὼ
τύραννον ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

δίκαι᾽ ἔμοιγε καὶ πάλιν δοκεῖς λέγειν
περὶ τῆς κόρης, κἄγωγε παραδίδωμί σοι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί δαὶ σὺ φῄς;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

τἀναντία ψηφίζομαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ

καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα βασιλιναῦ
ὄρνιτο παραδίδωμι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

παραδοῦναι λέγει.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

μὰ τὸν Δί᾽ οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
εἰ μὴ βαβράζει γ᾽ ὥσπερ αἱ χελιδόνες.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

σφὼ νῦν διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε·
ἐγὼ δ᾽, ἐπειδὴ σφῷν δοκεῖ, σιγήσομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἡμῖν ἃ λέγεις σὺ πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ.
ἀλλ᾽ ἴθι μεθ᾽ ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανόν,
ἵνα τὴν Βασίλειαν καὶ τὰ πάντ᾽ ἐκεῖ λάβῃς.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον ποῖ φέρει;
ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

τί δαὶ ποιῶμεν;

ΗΡΑΚΛΗΣ

ὅ τι; διαλλαττώμεθα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

τί δ' ᾠζύρ'; οὐκ οἶσθ' ἐξαπατώμενος πάλαι;
βλάπτεις δέ τοι σὺ σαυτόν. ἢν γὰρ ἀποθάνῃ
ὁ Ζεύς, παραδοὺς τούτοισι τὴν τυραννίδα
πένης ἔσει σύ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται
τὰ χρήμαθ', ὅσ' ἂν ὁ Ζεὺς ἀποθνήσκων καταλίπῃ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἴμοι τάλας οἷόν σε περισοφίζεται.
δεῦρ' ὡς ἔμ' ἀποχώρησον, ἵνα τί σοι φράσω.
διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος ὦ πονηρὲ σύ.
τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι
κατὰ τοὺς νόμους· νόθος γὰρ εἶ κοὐ γνήσιος.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἐγὼ νόθος; τί λέγεις;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

σὺ μέντοι νὴ Δία
ὤν γ' ἐκ ξένης γυναικός. ἢ πῶς ἄν ποτε
ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;

ΗΡΑΚΛΗΣ

τί δ' ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
νοθεῖ' ἀποθνήσκων;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.
οὗτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ὃς ἐπαίρει σε
ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων
φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.
ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός νόμον.
νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχι-
γνησίων. ἐὰν δὲ παῖδες
ἐγγυτάτω γένους μετεῖναι

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἐμοὶ δ' ἄρ' οὐδὲν τῶν πατρῴων χρημάτων
μέτεστιν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐ μέντοι μὰ Δία. λέξον δέ μοι,
ἤδη σ' ὁ πατὴρ εἰσήγαγ' ἐς τοὺς φράτερας;

ΗΡΑΚΛΗΣ

οὐ δῆτ' ἐμέ γε. καὶ δῆτ' ἐθαύμαζον πάλαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί δῆτ' ἄνω κέχηνας αἰκίαν βλέπων;
ἀλλ' ἢν μεθ' ἡμῶν ᾖς, καταστήσας σ' ἐγὼ
τύραννον ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

δίκαι' ἔμοιγε καὶ πάλιν δοκεῖς λέγειν
περὶ τῆς κόρης, κἄγωγε παραδίδωμί σοι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί δαὶ σὺ φῄς;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

τἀναντία ψηφίζομαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ

καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα βασιλιναῦ
ὄρνιτο παραδίδωμι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

παραδοῦναι λέγει.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
εἰ μὴ βαβράζει γ' ὥσπερ αἱ χελιδόνες.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

... νῦν διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε·
... γ', ἐπειδὴ σφῷν δοκεῖ, σιγήσομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

... σὺ πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ.
...ιῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανόν,
καὶ τὰ πάντ' ἐκεῖ λα...

ΗΡΑΚΛΗΣ

ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον ποῖ φέρει;
ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

τί δαὶ ποιῶμεν;

ΗΡΑΚΛΗΣ

ὅ τι; διαλλαττώμεθα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

τί δ' ᾠζύρ'; οὐκ οἶσθ' ἐξαπατώμενος πάλαι;
βλάπτεις δέ τοι σὺ σαυτόν. ἢν γὰρ ἀποθάνῃ
ὁ Ζεύς, παραδοὺς τούτοισι τὴν τυραννίδα
πένης ἔσει σύ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται
τὰ χρήμαθ', ὅσ' ἂν ὁ Ζεὺς ἀποθνῄσκων καταλίπῃ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οἴμοι τάλας οἷόν σε περισοφίζεται.
δεῦρ' ὡς ἔμ' ἀποχώρησον, ἵνα τί σοι φράσω.
διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος ὦ πονηρὲ σύ.
τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι
κατὰ τοὺς νόμους· νόθος γὰρ εἶ κοὐ γνήσιος.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἐγὼ νόθος; τί λέγεις;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

σὺ μέντοι νὴ Δία
ὤν γ' ἐκ ξένης γυναικός. ἢ πῶς ἄν ποτε
ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;

ΗΡΑΚΛΗΣ

τί δ' ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
νοθεῖ' ἀποθνῄσκων;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.
οὗτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ὃς ἐπαίρει σε νῦν,
ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων
φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.
ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον.
νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν παίδων ὄντων
γνησίων. ἐὰν δὲ παῖδες μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς
ἐγγυτάτω γένους μετεῖναι τῶν χρημάτων.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἐμοὶ δ' ἄρ' οὐδὲν τῶν πατρῴων χρημάτων
μέτεστιν;

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐ μέντοι μὰ Δία. λέξον δέ μοι,
ἤδη σ' ὁ πατὴρ εἰσήγαγ' ἐς τοὺς φράτερας;

ΗΡΑΚΛΗΣ

οὐ δῆτ' ἐμέ γε. καὶ δῆτ' ἐθαύμαζον πάλαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί δῆτ' ἄνω κέχηνας αἰκίαν βλέπων;
ἀλλ' ἢν μεθ' ἡμῶν ᾖς, καταστήσας σ' ἐγὼ
τύραννον ὀρνίθων παρέξω σοι γάλα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

δίκαι' ἔμοιγε καὶ πάλιν δοκεῖς λέγειν
περὶ τῆς κόρης, κἄγωγε παραδίδωμί σοι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

τί δαὶ σὺ φῄς;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

τἀναντία ψηφίζομαι.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ

καλάνι κόραννα καὶ μεγάλα βασιλιναῦ
ὄρνιτο παραδίδωμι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

παραδοῦναι λέγει.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
εἰ μὴ βαβράζει γ' ὥσπερ αἱ χελιδόνες.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

σφὼ νῦν διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε·
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ σφῷν δοκεῖ, σιγήσομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἡμῖν ἃ λέγεις σὺ πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ.
ἀλλ' ἴθι μεθ' ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανόν,
ἵνα τὴν Βασίλειαν καὶ τὰ πάντ' ἐκεῖ λάβῃς.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἐς καιρὸν ἆρα κατεκόπησαν οὑτοιὶ
ἐς τοὺς γάμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ

βούλεσθε δῆτ᾽ ἐγὼ τέως
ὀπτῶ τὰ κρέα ταυτὶ μένων; ὑμεῖς δ᾽ ἴτε.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

ὀπτᾷς τὰ κρέα; πολλήν γε τενθείαν λέγεις.
οὐκ εἶ μεθ᾽ ἡμῶν;

ΗΡΑΚΛΗΣ

εὖ γε μέντἂν διετίθην.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα δότω τις δεῦρό μοι.

ΧΟΡΟΣ

ἔστι δ᾽ ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ
κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγ-
γλωττογαστόρων γένος,
οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπεί-
ρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-
ταισι συκάζουσί τε·
βάρβαροι δ᾽ εἰσὶν γένος,
Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι.
κἀπὸ τῶν ἐγγλωττογαστό-
ρων ἐκείνων τῶν Φιλίππων
πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς ἡ
γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ

ὦ πάντ᾽ ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μείζω λόγου,
ὦ τρισμακάριον πτηνὸν ὀρνίθων γένος,
δέχεσθε τὸν τύραννον ὀλβίοις δόμοις.
προσέρχεται γὰρ οἷος οὐδὲ παμφαὴς
ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ·
οὐδ᾽ ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας
τοιοῦτον ἐξέλαμψεν, οἷον ἔρχεται
ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν,
πάλλων κεραυνόν, πτεροφόρον Διὸς βέλος·
ὀσμὴ δ᾽ ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου
χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ᾽

αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτός ἐστιν. ἀλλὰ χρὴ θεᾶς
Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα.

ΧΟΡΟΣ

ἄναγε δίεχε πάραγε πάρεχε.
περιπέτεσθε
μάκαρα μάκαρι σὺν τύχᾳ.
ὢ φεῦ φεῦ τῆς ὥρας τοῦ κάλλους.
ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον τῇδε πόλει γήμας.
μεγάλαι μεγάλαι κατέχουσι τύχαι
γένος ὀρνίθων
διὰ τόνδε τὸν ἄνδρ᾽. ἀλλ᾽ ὑμεναίοις
καὶ νυμφιδίοισι δέχεσθ᾽ ᾠδαῖς
αὐτὸν καὶ τὴν Βασίλειαν.
Ἥρᾳ ποτ᾽ ὀλυμπίᾳ
τῶν ἠλιβάτων θρόνων
ἄρχοντα θεοῖς μέγαν
Μοῖραι ξυνεκοίμισαν
τοιῷδ᾽ ὑμεναίῳ.
Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι᾽ ὦ.
ὁ δ᾽ ἀμφιθαλὴς Ἔρως
χρυσόπτερος ἡνίας
εὔθυνε παλιντόνους,
Ζηνὸς πάροχος γάμων
κεὐδαίμονος Ἥρας.
Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι᾽ ὦ.
ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς·
ἄγαμαι δὲ λόγων. ἄγε νυν αὐτοῦ
καὶ τὰς χθονίας κλῄσατε βροντὰς
τάς τε πυρώδεις Διὸς ἀστεροπὰς
δεινόν τ᾽ ἀργῆτα κεραυνόν.
ὦ μέγα χρύσεον ἀστεροπῆς φάος,
ὦ Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον,
ὦ χθόνιαι βαρυαχέες
ὀμβροφόροι θ᾽ ἅμα βρονταί,
αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει.

1731—1736=1737—1742

δῖα δὲ πάντα κρατήσας
καὶ πάρεδρον Βασίλειαν ἔχει Διός.
Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι᾽ ὦ.

ΠΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ἕπεσθε νῦν γάμοισιν ὦ
φῦλα πάντα συννόμων
πτεροφόρ᾽ ἐπὶ δάπεδον Διὸς
καὶ λέχος γαμήλιον.
ὄρεξον ὦ μάκαιρα σὴν
χεῖρα καὶ πτερῶν ἐμῶν
λαβοῦσα συγχόρευσον· αἴ-
ρων δὲ κουφιῶ σ᾽ ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ

ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιών,
τήνελλα καλλίνικος, ὦ
δαιμόνων ὑπέρτατε.

1755—1758 = 1759—1762

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ
ΚΑΛΟΝΙΚΗ
ΜΥΡΡΙΝΗ
ΛΑΜΠΙΤΩ
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ
ΚΙΝΗΣΙΑΣ
ΠΑΙΣ *Κινησίου*
ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ
ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ἀλλ' εἴ τις ἐς βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν,
ἢ 'ς Πανὸς ἢ 'πὶ Κωλιάδ' ἢ 'ς Γενετυλλίδος,
οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων.
νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθὶ γυνή·
πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ' ὦ Καλονίκη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

καὶ σύ γ' ὦ Λυσιστράτη.
τί συντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ' ὦ τέκνον.
οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ' ὦ Καλονίκη κάομαι τὴν καρδίαν,
καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι,
ὁτιὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσιν νενομίσμεθα
εἶναι πανοῦργοι,

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

καὶ γάρ ἐσμεν νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθαδὶ
βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος,
εὕδουσι κοὐχ ἥκουσιν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἀλλ' ὦ φιλτάτη

ἥξουσι· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος.
ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν,
ἡ δ' οἰκέτην ἤγειρεν, ἡ δὲ παιδίον
κατέκλινεν, ἡ δ' ἔλουσεν, ἡ δ' ἐψώμισεν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ' ἕτερά τἄρ' ἦν τῶνδε προὐργιαίτερα
αὐταῖς.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

τί δ' ἐστὶν ὦ φίλη Λυσιστράτη,
ἐφ' ὅ τι ποθ' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας συγκαλεῖς;
τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μέγα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

μῶν καὶ παχύ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν.
ἀλλ' ἔστιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον
πολλαῖσί τ' ἀγρυπνίαισιν ἐρριπτασμένον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἦ πού τι λεπτόν ἐστι τοὐρριπτασμένον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

οὕτω γε λεπτὸν ὥσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἡ σωτηρία.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου τἄρ εἴχετο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὡς ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,
ἢ μηκέτ' εἶναι μήτε Πελοποννησίους

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

βέλτιστα τοίνυν μηκέτ' εἶναι νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

μὴ δῆτα πάντας γ', ἀλλ' ἄφελε τὰς ἐγχέλεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
τοιοῦτον οὐδέν· ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι.

---

24 ΛΥ. καὶ νὴ Δία παχύ. ΚΑΛ. κᾆτα πῶς οὐχ ἥκομεν;

ἢν δὲ ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες ἐνθαδὶ
αἵ τ' ἐκ Βοιωτῶν αἵ τε Πελοποννησίων
ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίμεθα
ἢ λαμπρόν, αἳ καθήμεθ' ἐξανθισμέναι,
κροκωτὰ φοροῦσαι καὶ κεκαλλωπισμέναι
καὶ κιμβερίκ' ὀρθοστάδια καὶ περιβαρίδας;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ταῦτ' αὐτὰ γάρ τοι κἄσθ' ἃ σώσειν προσδοκῶ,
τὰ κροκωτίδια καὶ τὰ μύρα χαἰ περιβαρίδες
χἠ 'γχουσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

τίνα δὴ τρόπον ποθ';

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὥστε τῶν νῦν μηδένας
ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἴρεσθαι δόρυ,

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

κροκωτὸν ἄρα νὴ τὼ θεὼ 'γὼ βάψομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μηδ' ἀσπίδα λαβεῖν

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μηδὲ ξιφίδιον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

κτήσομαι περιβαρίδας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἆρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ' ὦ μέλ' ὄψει τοι σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικάς,
ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστερον.
ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἀλλ' ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι
ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι.

ἥξουσι· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος.
ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἐκύπτασεν,
ἡ δ᾽ οἰκέτην ἤγειρεν, ἡ δὲ παιδίον
κατέκλινεν, ἡ δ᾽ ἔλουσεν, ἡ δ᾽ ἐψώμισεν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ᾽ ἕτερά τἄρ᾽ ἦν τῶνδε προὐργιαίτερα
αὐταῖς.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

τί δ᾽ ἐστὶν ὦ φίλη Λυσιστράτη,
ἐφ᾽ ὅ τι ποθ᾽ ἡμᾶς τὰς γυναῖκας συγκαλεῖς;
τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μέγα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

μῶν καὶ παχύ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν.
ἀλλ᾽ ἔστιν ὑπ᾽ ἐμοῦ πρᾶγμ᾽ ἀνεζητημένον
πολλαῖσί τ᾽ ἀγρυπνίαισιν ἐρριπτασμένον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἦ πού τι λεπτόν ἐστι τοὐρριπτασμένον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

οὕτω γε λεπτὸν ὥσθ᾽ ὅλης τῆς Ἑλλάδος
ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἡ σωτηρία.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ᾽ ὀλίγου τἄρ εἴχετο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὡς ἔστ᾽ ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,
ἢ μηκέτ᾽ εἶναι μήτε Πελοποννησίους

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

βέλτιστα τοίνυν μηκέτ᾽ εἶναι νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

μὴ δῆτα πάντας γ᾽, ἀλλ᾽ ἄφελε τὰς ἐγχέλεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ᾽ οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
τοιοῦτον οὐδέν· ἀλλ᾽ ὑπονόησον σύ μοι.

---

24 ΛΥ. καὶ νὴ Δία παχύ. ΚΑΛ. κᾆτα πῶς οὐχ ἥκομεν;

ἢν δὲ ξυνέλθωσ᾽ αἱ γυναῖκες ἐνθαδὶ
αἵ τ᾽ ἐκ Βοιωτῶν αἵ τε Πελοποννησίων
ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

τί δ᾽ ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίμεθα
ἢ λαμπρόν, αἳ καθήμεθ᾽ ἐξανθισμέναι,
κροκωτὰ φοροῦσαι καὶ κεκαλλωπισμέναι
καὶ κιμβερίκ᾽ ὀρθοστάδια καὶ περιβαρίδας;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ταῦτ᾽ αὐτὰ γάρ τοι κἄσθ᾽ ἃ σώσειν προσδοκῶ,
τὰ κροκωτίδια καὶ τὰ μύρα χαὶ περιβαρίδες
χἠ ᾽γχουσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

τίνα δὴ τρόπον ποθ᾽;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὥστε τῶν νῦν μηδένας
ἀνδρῶν ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν αἴρεσθαι δόρυ,

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

κροκωτὸν ἄρα νὴ τὼ θεὼ ᾽γὼ βάψομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μηδ᾽ ἀσπίδα λαβεῖν

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μηδὲ ξιφίδιον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

κτήσομαι περιβαρίδας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἆρ᾽ οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ᾽ ἐχρῆν;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

οὐ γὰρ μὰ Δί᾽ ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ᾽ ὦ μέλ᾽ ὄψει τοι σφόδρ᾽ αὐτὰς Ἀττικάς,
ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστερον.
ἀλλ᾽ οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ᾽ ἐκ Σαλαμῖνος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἀλλ᾽ ἐκεῖναί γ᾽ οἶδ᾽ ὅτι
ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ᾽ ὄρθριαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

οὐδ᾽ ἃς προσεδόκων κἀλογιζόμην ἐγὼ
πρώτας παρέσεσθαι δεῦρο τὰς Ἀχαρνέων
γυναῖκας, οὐχ ἥκουσιν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἡ γοῦν Θεογένους
ὡς δεῦρ᾽ ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο.
ἀτὰρ αἵδε καὶ δή σοι προσέρχονταί τινες.
αἱ δ᾽ αὖ γ᾽ ἕτεραι χωροῦσί τινες. ἰοὺ ἰού,
πόθεν εἰσίν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Ἀναγυρουντόθεν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

νὴ τὸν Δία·
ὁ γοῦν ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

μῶν ὕστεραι πάρεσμεν ὦ Λυσιστράτη;
τί φῄς; τί σιγᾷς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

οὐκ ἐπαινῶ Μυρρίνην
ἥκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.

ΜΥΡΡΙΝΗ

μόλις γὰρ ηὗρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον.
ἀλλ᾽ εἴ τι πάνυ δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ἐπαναμείνωμεν ὀλίγον γ᾽ οὕνεκα
τάς τ᾽ ἐκ Βοιωτῶν τάς τε Πελοποννησίων
γυναῖκας ἐλθεῖν.

ΜΥΡΡΙΝΗ

πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.
ἡδὶ δὲ καὶ δὴ Λαμπιτὼ προσέρχεται.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὦ φιλτάτη Λάκαινα χαῖρε Λαμπιτοῖ.
οἷον τὸ κάλλος γλυκυτάτη σοὺ φαίνεται.
ὡς δ᾽ εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου.
κἂν ταῦρον ἄγχοις.

ΛΑΜΠΙΤΩ

μάλα γ᾽ οἰῶ ναὶ τὼ σιώ·
γυμνάδδομαι γὰρ καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὡς δὴ καλὸν τὸ χρῆμ᾽ ἔχεις τῶν τιτθίων.

ΛΑΜΠΙΤΩ

ᾇπερ ἱερεῖόν τοί μ᾽ ὑποψαλάσσετε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἡδὶ δὲ ποδαπή ᾽σθ᾽ ἡ νεᾶνις ἀτέρα;

ΛΑΜΠΙΤΩ

πρέσβειρά τοι ναὶ τὼ σιὼ Βοιωτία
ἵκει ποθ᾽ ἁμέ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

νὴ μὰ Δία Βοιωτία,
καλόν γ᾽ ἔχουσα τὸ πεδίον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

καὶ νὴ Δία
κομψότατα τὴν βληχώ γε παρατετιλμένη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τίς δ᾽ ἀτέρα παῖς;

ΛΑΜΠΙΤΩ

χαΐα ναὶ τὼ σιώ,
Κορινθία δ᾽ αὖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

χαΐα νὴ τὸν Δία
δήλη ᾽στὶν οὖσα ταυταγὶ κἀντευθενί.

ΛΑΜΠΙΤΩ

τίς δ᾽ αὖ ξυναλίαξε τόνδε τὸν στόλον
τὸν τᾶν γυναικῶν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἥδ᾽ ἐγώ.

ΛΑΜΠΙΤΩ

μύσιδδέ τοι
ὅ τι λῇς ποθ᾽ ἁμέ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

νὴ Δί᾽ ὦ φίλη γύναι,
λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ τι τοῦτ᾽ ἐστί σοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

λέγοιμ᾽ ἂν ἤδη. πρὶν λέγειν δ᾽, ὑμᾶς τοδὶ
ἐπερήσομαί τι μικρόν.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ὅ τι βούλει γε σύ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων
ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντας; εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας ὦ τάλαν
ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτη.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ὁ δ' ἐμός γε τελέους ἑπτὰ μῆνας ἐν Πύλῳ.

ΛΑΜΠΙΤΩ

ὁ δ' ἐμός γα καἴκα 'κ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ ποκά,
πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ.
ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,
οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον,
ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία.
ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὕροιμ' ἐγώ,
μετ' ἐμοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον;

ΜΥΡΡΙΝΗ

νὴ τὼ θεώ·
ἐγὼ γὰρ ἂν κἂν εἴ με χρείη τοὔγκυκλον
τουτὶ καταθεῖσαν ἐμπιεῖν αὐθημερόν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἐγὼ δέ γ' ἂν κἂν ὡσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ
δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παραταμοῦσα θήμισυ.

ΛΑΜΠΙΤΩ

ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετον ἄνω
ἔλσοιμ' ὅρος, αἰ μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδῆν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

λέγοιμ' ἄν· οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.
ἡμῖν γὰρ ὦ γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν
ἀναγκάσειν τοὺς ἄνδρας εἰρήνην ἄγειν,
ἀφεκτέ' ἐστὶ

ΜΥΡΡΙΝΗ

τοῦ; φράσον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ποιήσετ' οὖν;

---

101 *πάσαισιν ὑμῖν ἐστιν ἀποδημῶν ἀνήρ.*

ΜΥΡΡΙΝΗ

ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀφεκτέα τοίνυν ἐστὶν ἡμῖν τοῦ πέους.
τί μοι μεταστρέφεσθε; ποῖ βαδίζετε;
αὗται τί μοιμυᾶτε κἀνανεύετε;
τί χρὼς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται;
ποιήσετ᾽ ἢ οὐ ποιήσετ᾽; ἢ τί μέλλετε;

ΜΥΡΡΙΝΗ

οὐκ ἂν ποιήσαιμ᾽, ἀλλ᾽ ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

μὰ Δί᾽ οὐδ᾽ ἐγώ γ᾽ ἄν, ἀλλ᾽ ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ταυτὶ σὺ λέγεις ὦ ψῆττα; καὶ μὴν ἄρτι γε
ἔφησθα σαυτῆς κἂν παραταμεῖν θἤμισυ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἄλλ᾽ ἄλλ᾽ ὅ τι βούλει· κἄν με χρῇ διὰ τοῦ πυρὸς
ἐθέλω βαδίζειν· τοῦτο μᾶλλον τοῦ πέους.
οὐδὲν γὰρ οἷον ὦ φίλη Λυσιστράτη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τί δαὶ σύ;

ΜΥΡΡΙΝΗ

κἀγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὦ παγκατάπυγον θἡμέτερον ἅπαν γένος.
οὐκ ἐτὸς ἀφ᾽ ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι.
οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.
ἀλλ᾽ ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ
μόνη μετ᾽ ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμα σωσόμεσθ᾽ ἔτι·
ξυμψήφισαί μοι.

ΛΑΜΠΙΤΩ

χαλεπὰ μὲν ναὶ τὼ σιὼ
γυναῖκας ὑπνῶν ἐστ᾽ ἄνευ ψωλᾶς μόνας.
ὅμως γα μάν· δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ᾽ αὖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὦ φιλτάτη σὺ καὶ μόνη τούτων γυνή.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

εἰ δ᾽ ὡς μάλιστ᾽ ἀπεχοίμεθ᾽ οὗ σὺ δὴ λέγεις,
ὃ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογὶ
γένοιτ᾽ ἂν εἰρήνη;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

πολύ γε νὴ τὼ θεώ.
εἰ γὰρ καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι,
κἀν τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις
γυμναὶ παρίοιμεν δέλτα παρατετιλμέναι,
στύοιντο δ' ἄνδρες κἀπιθυμοῖεν σπλεκοῦν,
ἡμεῖς δὲ μὴ προσείμεθ' ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,
σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως, εὖ οἶδ' ὅτι.

ΛΑΜΠΙΤΩ

ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλά πᾳ
γυμνᾶς παραϊδὼν ἐξέβαλ', οἰῶ, τὸ ξίφος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

τί δ' ἢν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς ὦ μέλε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τὸ τοῦ Φερεκράτους, κύνα δέρειν δεδαρμένην.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα.
ἐὰν λαβόντες δ' ἐς τὸ δωμάτιον βίᾳ
ἕλκωσιν ἡμᾶς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἐὰν δὲ τύπτωσιν, τί;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

παρέχειν χρὴ κακῶς.
οὐ γὰρ ἔνι τούτοις ἡδονὴ τοῖς πρὸς βίαν.
κἄλλως ὀδυνᾶν χρή· κἀμέλει ταχέως πάνυ
ἀπεροῦσιν. οὐ γὰρ οὐδέποτ' εὐφρανθήσεται
ἀνήρ, ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ συμφέρῃ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, χἠμῖν ξυνδοκεῖ.

ΛΑΜΠΙΤΩ

καὶ τὼς μὲν ἁμῶν ἄνδρας ἁμὲς πείσομες
παντᾷ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν·
τὸν τῶν Ἀσαναίων γα μὰν ῥυάχετον
πᾷ κά τις ἀμπείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἡμεῖς ἀμέλει σοι τά γε παρ' ἡμῖν πείσομεν.

ΛΑΜΠΙΤΩ

οὐχ ἇς πόδας κ' ἔχωντι ταὶ τριήριες,
καὶ τὠργύριον τὤβυσσον ᾖ πὰρ τᾷ σιῷ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ' ἔστι καὶ τοῦτ' εὖ παρεσκευασμένον·
καταληψόμεσθα τὴν πόλιν γὰρ τήμερον.
ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προστέτακται τοῦτο δρᾶν,
ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα,
θύειν δοκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.

ΛΑΜΠΙΤΩ

πάντ' εὖ κ' ἔχοι, καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις καλῶς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα Λαμπιτοῖ
ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀρρήκτως ἔχῃ;

ΛΑΜΠΙΤΩ

πάρφαινε μὰν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμιόμεθα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

καλῶς λέγεις. ποῦ 'σθ' ἡ Σκύθαινα; ποῖ βλέπεις;
θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα,
καί μοι δότω τὰ τόμιά τις.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

Λυσιστράτη
τίν' ὅρκον ὁρκώσεις ποθ' ἡμᾶς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὅντινα;
εἰς ἀσπίδ', ὥσπερ φασὶν Αἰσχύλος ποτέ,
μηλοσφαγούσας.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

μὴ σύ γ' ὦ Λυσιστράτη
εἰς ἀσπίδ' ὀμόσῃς μηδὲν εἰρήνης πέρι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὅρκος;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

εἰ λευκόν ποθεν
ἵππον λαβοῦσαι τόμιον ἐντεμοίμεθα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ποῖ λευκὸν ἵππον; . . . . .
. . . . . ἀλλὰ πῶς ὀμούμεθα
ἡμεῖς;

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἐγώ σοι νὴ Δί', ἢν βούλῃ, φράσω.
θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν,
μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου σταμνίον
ὀμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ.

ΛΑΜΠΙΤΩ

φεῦ δᾶ τὸν ὅρκον ἄφατον ὡς ἐπαινίω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

φερέτω κύλικά τις ἔνδοθεν καὶ σταμνίον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ὦ φίλταται γυναῖκες, ὁ κεραμὼν ὅσος.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἥσθείη λαβών.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

καταθεῖσα ταύτην προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου.
δέσποινα Πειθοῖ καὶ κύλιξ φιλοτησία,
τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

εὔχρων γε θαἷμα κἀποπυτίζει καλῶς.

ΛΑΜΠΙΤΩ

καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἁδὺ ναὶ τὸν Κάστορα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἐᾶτε πρώτην μ' ὦ γυναῖκες ὀμνύναι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἐάν γε μὴ λάχῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος ὦ Λαμπιτοῖ·
λεγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μί' ἅπερ ἂν κἀγὼ λέγω·
ὑμεῖς δ' ἐπομεῖσθε ταὐτὰ κἀμπεδώσετε.
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὔτε μοιχὸς οὔτ' ἀνήρ

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὔτε μοιχὸς οὔτ' ἀνήρ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς. λέγε.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς. παπαῖ
ὑπολύεταί μου τὰ γόνατ' ὦ Λυσιστράτη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

οἴκοι δ᾽ ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη,

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη,

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὅπως ἂν ἁνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου·

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ὅπως ἂν ἁνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου·

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

κοὐδέποθ᾽ ἑκοῦσα τἀνδρὶ τὠμῷ πείσομαι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

κοὐδέποθ᾽ ἑκοῦσα τἀνδρὶ τὠμῷ πείσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἐὰν δέ μ᾽ ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ,

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ἐὰν δέ μ᾽ ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ,

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

κακῶς παρέξω κοὐχὶ προσκινήσομαι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

κακῶς παρέξω κοὐχὶ προσκινήσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὼ περσικά.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὼ περσικά.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

οὐ στήσομαι λέαιν᾽ ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

οὐ στήσομαι λέαιν᾽ ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ταῦτ᾽ ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ᾽ ἐντευθενί·

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

ταῦτ᾽ ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ᾽ ἐντευθενί·

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῇθ᾽ ἡ κύλιξ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῇθ᾽ ἡ κύλιξ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

συνεπόμνυθ᾽ ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι;

ΜΥΡΡΙΝΗ

νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

τὸ μέρος γ' ὦ φίλη,
ὅπως ἂν ὦμεν εὐθὺς ἀλλήλων φίλαι.

ΛΑΜΠΙΤΩ

τίς ὡλολυγά;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον·
αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν πόλιν τὴν τῆς θεοῦ
ἤδη κατειλήφασιν. ἀλλ' ὦ Λαμπιτοῖ
σὺ μὲν βάδιζε καὶ τὰ παρ' ὑμῖν εὖ τίθει,
τασδὶ δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθαδί·
ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει
ξυνεμβάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλούς.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

οὔκουν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει
τοὺς ἄνδρας εὐθύς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
οὐ γὰρ τοσαύτας οὔτ' ἀπειλὰς οὔτε πῦρ
ἥξουσ' ἔχοντες ὥστ' ἀνοῖξαι τὰς πύλας
ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν ἡμεῖς εἴπομεν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐδέποτέ γ'· ἄλλως γὰρ ἂν
ἄμαχοι γυναῖκες καὶ μιαραὶ κεκλήμεθ' ἄν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

χώρει Δράκης, ἡγοῦ βάδην, εἰ καὶ τὸν ὦμον ἀλγεῖς
κορμοῦ τοσουτονὶ βάρος χλωρᾶς φέρων ἐλάας.
ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἔνεστιν ἐν τῷ μακρῷ βίῳ φεῦ,
ἐπεὶ τίς ἄν ποτ' ἤλπισ' ὦ Στρυμόδωρ' ἀκοῦσαι
γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν
κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακόν,
κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας,
κατὰ δ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν,
μοχλοῖς δὲ καὶ κλῄθροισι
τὰ προπύλαια πακτοῦν;
ἀλλ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν ὦ Φιλοῦργε,

256—265=271—280

ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτί,
ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον,
μίαν πυρὰν νήσαντες ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
πάσας ὑπὸ ψήφου μιᾶς, πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος.
οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρ' ἐμοῦ ζῶντος ἐγχανοῦνται·
ἐπεὶ οὐδὲ Κλεομένης, ὅς αὐτὴν κατέσχε πρῶτος,
ἀπῆλθεν ἀψάλακτος, ἀλλ'
ὅμως λακωνικὸν πνέων
ᾤχεθ' ὅπλα παραδοὺς ἐμοί,
σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον,
πινῶν ῥυπῶν ἀπαράτιλτος,
ἓξ ἐτῶν ἄλουτος.
οὕτως ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὠμῶς
ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδας πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.
τασδὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς
ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω παρὼν τολμήματος τοσούτου;
μή 'νυν ἔτ' ἐν τετραπτόλει τοὐμὸν τροπαῖον εἴη.
ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ
λοιπόν ἐστι χωρίον
τὸ πρὸς πόλιν τὸ σιμόν, οἷ σπουδὴν ἔχω·
χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν
τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.
ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξιπώκατον·
ἀλλ' ὅμως βαδιστέον,
καὶ τὸ πῦρ φυσητέον,
μή μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.
φῦ φῦ.
ἰοὺ ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
ὡς δεινὸν ὦναξ Ἡράκλεις
προσπεσόν μ' ἐκ τῆς χύτρας
ὥσπερ κύων λυττῶσα τὠφθαλμὼ δάκνει·
κἄστιν γε λήμνιον τὸ πῦρ
τοῦτο πάσῃ μηχανῇ.
οὐ γὰρ ἄν ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ.
σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν
καὶ βοήθει τῇ θεῷ.

286—295 = 296—305

ἢ πότ᾽ αὐτῇ μᾶλλον ἢ νῦν ὦ Λάχης ἀρήξομεν;
φῦ φῦ.
ἰοὺ ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι καὶ ζῇ.
οὔκουν ἄν, εἰ τὼ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ,
τῆς ἀμπέλου δ᾽ ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες
ἅψαντες εἶτ᾽ ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπέσοιμεν;
κἂν μὴ καλούντων τοὺς μοχλοὺς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες,
ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας καὶ τῷ καπνῷ πιέζειν.
θώμεσθα δὴ τὸ φορτίον. φεῦ τοῦ καπνοῦ βαβαιάξ.
τίς ξυλλάβοιτ᾽ ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;
ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν ῥάχιν θλίβοντά μου πέπαυται.
σὸν δ᾽ ἔργον ἐστὶν ὦ χύτρα τὸν ἄνθρακ᾽ ἐξεγείρειν,
τὴν λαμπάδ᾽ ἡμμένην ὅπως πρώτιστ᾽ ἐμοὶ προσοίσεις.
δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ τῶν τ᾽ ἐν πόλει γυναικῶν
τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους θέσθαι τροπαῖον ἡμᾶς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

λιγνὺν δοκῶ μοι καθορᾶν καὶ καπνὸν ὦ γυναῖκες
ὥσπερ πυρὸς καομένου· σπευστέον ἐστὶ θᾶττον.
πέτου πέτου Νικοδίκη,
πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην
τε καὶ Κρίτυλλαν περιφυσήτω
ὑπό τε νόμων ἀργαλέων
ὑπό τε γερόντων ὀλέθρων.
ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε, μῶν ὑστερόπους βοηθῶ.
νῦν δὴ γὰρ ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία
μόλις ἀπὸ κρήνης ὑπ᾽ ὄχλου καὶ θορύβου καὶ πατάγου
χυτρείου,
δούλησιν ὠστιζομένη
. . . . .
στιγματίαις θ᾽, ἁρπαλέως
ἀραμένη ταῖσιν ἐμαῖς
δημότισιν καομέναις
φέρουσ᾽ ὕδωρ βοηθῶ.
ἤκουσα γὰρ τυφογέρον-
τας ἄνδρας ἔρρειν, στελέχη

321—334=335—349

φέροντας ὥσπερ βαλανεύσοντας
ἐς πόλιν ὡς τριτάλαντον βάρος,
δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν
ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν·
ἃς ὦ θεὰ μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι,
ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας Ἑλλάδα καὶ πολίτας,
ἐφ' οἶσπερ ὦ χρυσολόφα
σὰς πολιοῦχ' ἔσχον ἕδρας.
καί σε καλῶ ξύμμαχον ὦ
Τριτογένει', ἤν τις ἐκεί-
νας ὑποπίμπρησιν ἀνήρ,
φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν.
ἔασον ὦ. τουτὶ τί ἦν; ὦνδρες πόνῳ πονηροί·
οὐ γάρ ποτ' ἂν χρηστοί γ' ἔδρων οὐδ' εὐσεβεῖς τάδ' ἄνδρες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

τουτὶ τὸ πρᾶγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον ἥκει·
ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύρασιν αὖ βοηθεῖ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὔ τί που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὁρᾶτ' οὔπω τὸ μυριοστόν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ὦ Φαιδρία ταύτας λαλεῖν ἐάσομεν τοσαυτί;
οὐ περικατᾶξαι τὸ ξύλον τύπτοντ' ἐχρῆν τιν' αὐταῖς;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

θώμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χἠμεῖς χαμᾶζ', ὅπως ἂν
ἢν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίζῃ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δὶς ἢ τρὶς
ἔκοψεν ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

καὶ μὴν ἰδοὺ παταξάτω τις· στᾶσ' ἐγὼ παρέξω,
κοὐ μή ποτ' ἄλλη σου κύων τῶν ὄρχεων λάβηται.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

εἰ μὴ σιωπήσει, θενών σου 'κκοκκιῶ τὸ γῆρας.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἅπτου μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσελθών.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

τί δ' ἢν σποδῶ τοῖς κονδύλοις; τί μ' ἐργάσει τὸ δεινόν;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ᾽ ἐξαμήσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

οὐκ ἔστ᾽ ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιητής·
οὐδὲν γὰρ ὧδὶ θρέμμ᾽ ἀναιδές ἐστιν ὡς γυναῖκες.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

αἰρώμεθ᾽ ἡμεῖς θοὔδατος τὴν κάλπιν ὦ Ῥοδίππη.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

τί δ᾽ ὦ θεοῖς ἐχθρὰ σὺ δεῦρ᾽ ὕδωρ ἔχουσ᾽ ἀφίκου;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

τί δαὶ σὺ πῦρ ὦ τύμβ᾽ ἔχων; ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ἐγὼ μὲν ἵνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἐγὼ δέ γ᾽ ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τούτῳ κατασβέσαιμι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

τοὐμὸν σὺ πῦρ κατασβέσεις;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

τοὔργον τάχ᾽ αὐτὸ δείξει.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

οὐκ οἶδά σ᾽ εἰ τῇδ᾽ ὡς ἔχω τῇ λαμπάδι σταθεύσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρόν γ᾽ ἐγὼ παρέξω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ἐμοὶ σὺ λουτρὸν ὦ σαπρά;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

καὶ ταῦτα νυμφικόν γε.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ἤκουσας αὐτῆς τοῦ θράσους;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἐλευθέρα γάρ εἰμι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

σχήσω σ᾽ ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀλλ᾽ οὐκ ἔθ᾽ ἡλιάζει.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

σὸν ἔργον ὦχελῷε.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

οἴμοι τάλας.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

μῶν θερμὸν ἦν;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ποῖ θερμόν; οὐ παύσει; τί δρᾷς;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἄρδω σ᾽ ὅπως ἀμβλαστανεῖς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ἀλλ᾽ αὖός εἰμ᾽ ἤδη τρέμων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

οὔκουν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις, σὺ χλιανεῖς σεαυτόν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἆρ᾽ ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφὴ
χὡ τυμπανισμὸς χοἰ πυκνοὶ σαβάζιοι,
ὅ τ᾽ ἀδωνιασμὸς οὗτος οὑπὶ τῶν τεγῶν,
οὗ ᾽γώ ποτ᾽ ὢν ἤκουον ἐν τἠκκλησίᾳ;
ἔλεγε δ᾽ ὁ μὴ ὥρασι μὲν Δημόστρατος
πλεῖν ἐς Σικελίαν, ἡ γυνὴ δ᾽ ὀρχουμένη
'αἰαῖ Ἄδωνιν' φησίν, ὁ δὲ Δημόστρατος
ἔλεγεν ὁπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων·
ἡ δ᾽ ὑποπεπωκυῖ᾽ ἡ γυνὴ ᾽πὶ τοῦ τέγους
'κόπτεσθ᾽ Ἄδωνιν' φησίν· ὁ δ᾽ ἐβιάζετο
ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιαρὸς Χολοζύγης.
τοιαῦτ᾽ ἀπ᾽ αὐτῶν ἐστιν ἀκολαστάσματα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

τί δῆτ᾽ ἂν εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ᾽ ὕβριν;
αἳ τἄλλα θ᾽ ὑβρίκασι κἀκ τῶν καλπίδων
ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥστε θαἰματίδια
σείειν πάρεστιν ὥσπερ ἐνεουρηκότας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἁλυκὸν δίκαιά γε.
ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα
ταῖσιν γυναιξὶ καὶ διδάσκωμεν τρυφᾶν,
τοιαῦτ᾽ ἀπ᾽ αὐτῶν βλαστάνει βουλεύματα.
οἳ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδί·
ὦ χρυσοχόε τὸν ὅρμον ὃν ἐπεσκεύασας,
ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἑσπέρας

ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.
ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμῖνα πλευστέα·
σὺ δ' ἢν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ πρὸς ἑσπέραν
ἐλθὼν ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον.
ἕτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδὶ λέγει
νεανίαν καὶ πέος ἔχοντ' οὐ παιδικόν·
ὦ σκυτοτόμε μου τῆς γυναικὸς τοῦ ποδὸς
τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγὸν
ἅθ' ἁπαλὸν ὄν· τοῦτ' οὖν σὺ τῆς μεσημβρίας
ἐλθὼν χάλασον, ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχῃ.
τοιαῦτ' ἀπήντηκ' ἐς τοιαυτὶ πράγματα,
ὅτε γ' ὢν ἐγὼ πρόβουλος, ἐκπορίσας ὅπως
κωπῆς ἔσονται, τἀργυρίου νυνὶ δέον,
ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλῃμαι ταῖς πύλαις.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. φέρε τοὺς μοχλούς,
ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω.
τί κέχηνας ὦ δύστηνε; ποῖ δ' αὖ σὺ βλέπεις,
οὐδὲν ποιῶν ἀλλ' ἢ καπηλεῖον σκοπῶν;
οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ'; ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ
ξυνεκμοχλεύσω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μηδὲν ἐκμοχλεύετε·
ἐξέρχομαι γὰρ αὐτομάτη. τί δεῖ μοχλῶν;
οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον ἢ νοῦ καὶ φρενῶν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἄληθες ὦ μιαρὰ σύ; ποῦ 'σθ' ὁ τοξότης;
ξυλλάμβαν' αὐτὴν κὠπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

εἴ τἄρα νὴ τὴν Ἄρτεμιν τὴν χεῖρά μοι
ἄκραν προσοίσει, δημόσιος ὢν κλαύσεται.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἔδεισας οὗτος; οὐ ξυναρπάσει μέσην
καὶ σὺ μετὰ τούτου κἀνύσαντε δήσετον;

ΓΥΝΗ Α

εἴ τἄρα νὴ τὴν Πάνδροσον ταύτῃ μόνον
τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἰδού γ' ἐπιχεσεῖ. ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης;
ταύτην προτέραν ξύνδησον, ὁτιὴ καὶ λαλεῖ.

ΓΥΝΗ Β

εἴ τἄρα νὴ τὴν Φωσφόρον τὴν χεῖρ' ἄκραν
ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

τουτὶ τί ἦν; ποῦ τοξότης; ταύτης ἔχου.
παύσω τιν' ὑμῶν τῆσδ' ἐγὼ τῆς ἐξόδου.

ΓΥΝΗ Γ

εἴ τἄρα νὴ τὴν Ταυροπόλον ταύτῃ πρόσει,
ἐκκοκκιῶ σου τὰς στενοκωκύτους τρίχας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

οἴμοι κακοδαίμων· ἐπιλέλοιφ' ὁ τοξότης.
ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποθ' ἔσθ' ἡττητέα
ἡμῖν· ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς ὦ Σκύθαι
ξυνταξάμενοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

νὴ τὼ θεὼ γνώσεσθ' ἄρα
ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι
μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν ὦ Σκύθαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὦ ξύμμαχοι γυναῖκες ἐκθεῖτ' ἔνδοθεν,
ὦ σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπώλιδες,
ὦ σκοροδοπανδοκευτριαρτοπώλιδες,
οὐχ ἕλξετ', οὐ παιήσετ', οὐκ ἀράξετε;
οὐ λοιδορήσετ', οὐκ ἀναισχυντήσετε;
παύεσθ', ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

οἴμ' ὡς κακῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλὰ τί γὰρ ᾤου; πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς
ἥκειν ἐνόμισας, ἢ γυναιξὶν οὐκ οἴει
χολὴν ἐνεῖναι;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

νὴ τὸν Ἀπόλλω καὶ μάλα
πολλήν γ', ἐάνπερ πλησίον κάπηλος ᾖ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ὦ πόλλ᾽ ἀναλώσας ἔπη πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς,
τί τοῖσδε σαυτὸν ἐς λόγον τοῖς θηρίοις συνάπτεις;
οὐκ οἶσθα λουτρὸν οἷον αἵδ᾽ ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι
ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ᾽ ἄνευ κονίας;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀλλ᾽ ὦ μέλ᾽ οὐ χρὴ προσφέρειν τοῖς πλησίοισιν εἰκῇ
τὴν χεῖρ᾽· ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη.
ἐπεὶ θέλω ᾽γὼ σωφρόνως ὥσπερ κόρη καθῆσθαι,
λυποῦσα μηδέν᾽ ἐνθαδί, κινοῦσα μηδὲ κάρφος,
ἢν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με κἀρεθίζῃ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ὦ Ζεῦ τί ποτε χρησόμεθα τοῖσδε τοῖς κνωδάλοις;
οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἀνεκτέα τάδ᾽, ἀλλὰ βασανιστέον
τόδε σοι τὸ πάθος μετ᾽ ἐμοῦ
ὅ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κραναὰν
κατέλαβον, ἐφ᾽ ὅ τι τε
μεγαλόπετρον ἄβατον ἀκρόπολιν
ἱερὸν τέμενος.
ἀλλ᾽ ἀνερώτα καὶ μὴ πείθου καὶ πρόσφερε πάντας ἐλέγχους,
ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν τὸ τοιοῦτον πρᾶγμα μεθέντας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

καὶ μὴν πάντων τοῦτ᾽ ἐπιθυμῶ νὴ τὸν Δία πρῶτα πυθέσθαι,
ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλῄσατε τοῖσι μοχλοῖσιν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχοιμεν καὶ μὴ πολεμοῖτε δι᾽ αὐτό.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

διὰ τἀργύριον πολεμοῦμεν γάρ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

καὶ τἄλλα γε πάντ᾽ ἐκυκήθη.
ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν χοἰ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,
ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. οἱ δ᾽ οὖν τοῦδ᾽ οὕνεκα δρώντων
ὅ τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ᾽ οὐκέτι μὴ καθέλωσιν.

476—483 = 541—548

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἀλλὰ τί δράσεις;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τοῦτό μ' ἐρωτᾷς; ἡμεῖς ταμιεύσομεν αὐτό.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ὑμεῖς ταμιεύσετε τἀργύριον;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις;
οὐ καὶ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἀλλ' οὐ ταὐτόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

πῶς οὐ ταὐτόν;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

πολεμητέον ἔστ' ἀπὸ τούτου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ' οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

πῶς γὰρ σωθησόμεθ' ἄλλως;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ὑμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἡμεῖς μέντοι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

σχέτλιόν γε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλῃ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

δεινόν γε λέγεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀγανακτεῖς,
ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὅμως.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

νὴ τὴν Δήμητρ' ἄδικόν γε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

σωστέον ὦ τᾶν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

κεἰ μὴ δέομαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τοῦδ' οὕνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου τῆς τ᾽ εἰρήνης ἐμέλησεν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἡμεῖς φράσομεν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλάῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀκροῶ δή,
καὶ τὰς χεῖρας πειρῶ κατέχειν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἀλλ᾽ οὐ δύναμαι· χαλεπὸν γὰρ
ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἴσχειν.

ΓΥΝΗ Α

κλαύσει τοίνυν πολὺ μᾶλλον.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

τοῦτο μὲν ὦ γραῦ σαυτῇ ᾽κρωξας· σὺ δέ μοι λέγε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ταῦτα ποιήσω.
ἡμεῖς τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ χρόνον ἠνεσχόμεθ᾽ ὑμῶν
ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας τῶν ἀνδρῶν ἅττ᾽ ἐποιεῖτε.
οὐ γὰρ γρύζειν εἰᾶθ᾽ ἡμᾶς. καίτοὐκ ἠρέσκετέ γ᾽ ἡμᾶς.
ἀλλ᾽ ᾐσθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν· καὶ πολλάκις ἔνδον ἂν οὖσαι
ἠκούσαμεν ἄν τι κακῶς ὑμᾶς βουλευσαμένους μέγα πρᾶγμα·
εἶτ᾽ ἀλγοῦσαι τἄνδοθεν ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ᾽ ἂν γελάσασαι,
τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι
ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν; τί δὲ σοὶ ταῦτ᾽; ἦ δ᾽ ὃς ἂν ἀνήρ.
οὐ σιγήσει; κἀγὼ ᾽σίγων.

ΓΥΝΗ Α

ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἐγώ ποτ᾽ ἐσίγων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

κἂν ᾤμωζές γ᾽, εἰ μὴ ᾽σίγας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τοιγὰρ ἔγωγ᾽ ἔνδον ἐσίγων.
. . . ἕτερόν τι πονηρότερον βούλευμ᾽ ἐπεπύσμεθ᾽ ἂν ὑμῶν·
εἶτ᾽ ἠρόμεθ᾽ ἄν· πῶς ταῦτ᾽ ὦνερ διαπράττεσθ᾽ ὧδ᾽ ἀνοήτως;
ὁ δέ μ᾽ εὐθὺς ὑποβλέψας ἂν ἔφασκ᾽, εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσω,
ὀτοτύξεσθαι μακρὰ τὴν κεφαλήν· πόλεμος δ᾽ ἄνδρεσσι μελήσει.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ὀρθῶς γε λέγων νὴ Δί᾽ ἐκεῖνος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

πῶς ὀρθῶς ὦ κακόδαιμον,
εἰ μηδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποθέσθαι;
ὅτε δὴ δ᾽ ὑμῶν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς φανερῶς ἠκούομεν ἤδη,
οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ; μὰ Δί᾽ οὐ δῆτ᾽, εἶφ᾽ ἕτερός τις·
μετὰ ταῦθ᾽ ἡμῖν εὐθὺς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῇ
ταῖσι γυναιξὶν συλλεχθείσαις. ποῖ γὰρ καὶ χρῆν ἀναμεῖναι;
ἢν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐθελήσητ᾽ ἀντακροᾶσθαι
κἀντισιωπᾶν ὥσπερ χἠμεῖς, ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ὑμεῖς ἡμᾶς; δεινόν γε λέγεις κοὐ τλητὸν ἔμοιγε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

σιώπα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

σοί γ᾽ ὦ κατάρατε σιωπῶ ᾽γώ, καὶ ταῦτα κάλυμμα φο-
ρούσῃ
περὶ τὴν κεφαλήν; μή νυν ζῴην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ᾽ εἰ τοῦτ᾽ ἐμπόδιόν σοὔστιν,
παρ᾽ ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν
ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλήν,
κᾆτα σιώπα . . . .

ΓΥΝΗ Α

. . . . .

ΓΥΝΗ Β

καὶ τουτογὶ τὸν καλαθίσκον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

κᾆτα ξαίνειν ξυζωσάμενος
κυάμους τρώγων·
πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀπαίρετ᾽ ὦ γυναῖκες ἀπὸ τῶν καλπίδων, ὅπως ἂν
ἐν τῷ μέρει χἠμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν.
ἔγωγε γὰρ ἂν οὔποτε κάμοιμ᾽ ἂν ὀρχουμένη,
οὐδὲ γόνατ᾽ ἂν κόπος ἕλοι με καματηρὸς ἄν·
ἐθέλω δ᾽ ἐπὶ πᾶν ἰέναι
μετὰ τῶνδ᾽ ἀρετῆς . . ἕνεχ᾽ αἷς

531—538=598—607

ἔνι φύσις, ἔνι χάρις,
ἔνι θράσος, ἔνι δὲ σοφόν, ἔνι φιλόπολις
ἀρετὴ φρόνιμος.
ἀλλ' ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτη καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν,
χωρεῖτ' ὀργῇ καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἔτι γὰρ νῦν οὔρια θεῖτε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ' ἤνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως χἠ κυπρογένει' Ἀφροδίτη
ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ,
κᾆτ' ἐντείνῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς,
οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

τί ποιησάσας;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἢν παύσωμεν πρώτιστον μὲν ξὺν ὅπλοισιν
ἀγοράζοντας καὶ μαινομένους.

ΓΥΝΗ Α

νὴ τὴν παφίαν Ἀφροδίτην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

νῦν μὲν γὰρ δὴ κἀν ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως
περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις ὥσπερ κορύβαντες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

νὴ Δία· χρὴ γὰρ τοὺς ἀνδρείους.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

καὶ μὴν τό γε πρᾶγμα γέλοιον,
ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ γοργόνα τις κᾆτ' ὠνῆται κορακίνους.

ΓΥΝΗ Α

νὴ Δί' ἐγὼ γοῦν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππου
ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γραός·
ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον ὥσπερ ὁ Τηρεύς,
ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν καὶ τὰς δρυπετεῖς κατέπινεν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

πῶς οὖν ὑμεῖς δυναταὶ παῦσαι τεταραγμένα πράγματα πολλὰ
ἐν ταῖς χώραις καὶ διαλῦσαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

φαύλως πάνυ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

πῶς; ἀπόδειξον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὥσπερ κλωστῆρ᾽, ὅταν ἡμῖν ᾖ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι,
ὑπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις τὸ μὲν ἐνταυθὶ τὸ δ᾽ ἐκεῖσε,
οὕτως καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἤν τις ἐάσῃ,
διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν τὸ μὲν ἐνταυθὶ τὸ δ᾽ ἐκεῖσε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἐξ ἐρίων δὴ καὶ κλωστήρων καὶ ἀτράκτων πράγματα δεινὰ
παύσειν οἴεσθ᾽ ὦ ἀνόητοι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

κἂν ὑμῖν γ᾽ εἴ τις ἐνῆν νοῦς,
ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ᾽ ἂν ἅπαντα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

πῶς δή; φέρ᾽ ἴδω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκου ἐν βαλανείῳ
ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ κλίνης
ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς καὶ τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι,
καὶ τούς γε συνισταμένους τούτους καὶ τοὺς πιλοῦντας ἑαυτοὺς
ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι·
εἶτα ξαίνειν ἐς καλαθίσκον κοινὴν εὔνοιαν ἅπαντας,
καταμιγνύντας τούς τε μετοίκους κεἴ τις ξένος ᾖ φίλος ὑμῖν,
κεἴ τις ὀφείλῃ τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκαταμῖξαι·
καὶ νὴ Δία τάς γε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ᾽ εἰσὶν ἄποικοι,
διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ᾽ ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται
χωρὶς ἕκαστον· κᾆτ᾽ ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας
δεῦρο ξυνάγειν καὶ συναθροίζειν εἰς ἕν, κἄπειτα ποιῆσαι
τολύπην μεγάλην κᾆτ᾽ ἐκ ταύτης τῷ δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

οὔκουν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ῥαβδίζειν καὶ τολυπεύειν,
αἷς οὐδὲ μετῆν πάνυ τοῦ πολέμου;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

καὶ μὴν ὦ παγκατάρατε
πλεῖν ἤ γε διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν, πρώτιστον μέν γε τεκοῦσαι
κἀκπέμψασαι παῖδας ὁπλίτας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

σίγα, μὴ μνησικακήσῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

εἶθ᾽ ἡνίκα χρῆν εὐφρανθῆναι καὶ τῆς ἥβης ἀπολαῦσαι,
μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς. καὶ θἠμέτερον μὲν ἐᾶτε,
περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν ἀνιῶμαι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

οὔκουν χἄνδρες γηράσκουσιν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ οὐκ εἶπας ὅμοιον.
ὁ μὲν ἥκων γάρ, κἂν ᾖ πολιός, ταχὺ παῖδα κόρην γε-
γάμηκεν·
τῆς δὲ γυναικὸς σμικρὸς ὁ καιρός, κἂν τούτου μὴ ᾽πι-
λάβηται,
οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην, ὀττευομένη δὲ κάθηται.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἀλλ᾽ ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατὸς

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

σὺ δὲ δὴ τί παθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις;
χωρίον ἔσται· σορὸν ὠνήσει·
μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.
λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι.

ΓΥΝΗ Α

καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ᾽ ἐμοῦ.

ΓΥΝΗ Β

καὶ τουτονγὶ λαβὲ τὸν στέφανον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τοῦ δεῖ; τί ποθεῖς; χώρει ᾽ς τὴν ναῦν·
ὁ Χάρων σε καλεῖ,
σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

εἶτ᾽ οὐχὶ ταῦτα δεινὰ πάσχειν ἔστ᾽ ἐμέ;
νὴ τὸν Δί᾽ ἀλλὰ τοῖς προβούλοις ἄντικρυς
ἐμαυτὸν ἐπιδείξω βαδίζων ὡς ἔχω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μῶν ἐγκαλεῖς ὅτι οὐχὶ προὐθέμεσθά σε;
ἀλλ᾽ ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοὶ πρῴ πάνυ
ἥξει παρ᾽ ἡμῶν τὰ τρίτ᾽ ἐπεσκευασμένα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

οὐκέτ᾽ ἔργον ἐγκαθεύδειν ὅστις ἔστ᾽ ἐλεύθερος,

614—635=636—657

ἀλλ᾽ ἐπαποδυώμεθ᾽ ὦνδρες τουτῳὶ τῷ πράγματι.
ἤδη γὰρ ὄζειν ταδὶ πλειόνων καὶ μειζόνων
πραγμάτων μοι δοκεῖ,
καὶ μάλιστ᾽ ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος·
καὶ πάνυ δέδοικα μὴ τῶν Λακώνων τινὲς
δεῦρο συνεληλυθότες ἄνδρες ἐς Κλεισθένους
τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ
καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ᾽ ἡμῶν τόν τε μισθόν,
ἔνθεν ἔζων ἐγώ.
δεινὰ γάρ τοι τάσδε γ᾽ ἤδη τοὺς πολίτας νουθετεῖν,
καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
οἷσι πιστὸν οὐδὲν εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.
ἀλλὰ ταῦθ᾽ ὕφηναν ἡμῖν ὦνδρες ἐπὶ τυραννίδι.
ἀλλ᾽ ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύσουσ᾽, ἐπεὶ φυλάξομαι
καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί,
ἀγοράσω τ᾽ ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι,
ὡδέ θ᾽ ἑστήξω παρ᾽ αὐτόν· αὐτὸ γάρ μοι γίγνεται
τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

οὐκ ἄρ᾽ εἰσιόντα σ᾽ οἴκαδ᾽ ἡ τεκοῦσα γνώσεται.
ἀλλὰ θώμεσθ᾽· ὦ φίλαι γρᾶες ταδὶ πρῶτον χαμαί.
ἡμεῖς γὰρ ὦ πάντες ἀστοὶ λόγων κατάρχομεν
τῇ πόλει χρησίμων·
εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με.
ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσ᾽ εὐθὺς ἠρρηφόρουν·
εἶτ᾽ ἀλετρὶς ἦ δεκέτις οὖσα τἀρχηγέτι·
κᾆτ᾽ ἔχουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἦ βραυρωνίοις·
κἀκανηφόρουν ποτ᾽ οὖσα παῖς καλὴ ᾽χουσ᾽
ἰσχάδων ὁρμαθόν·
ἆρα προὐφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι;
εἰ δ᾽ ἐγὼ γυνὴ πέφυκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,
ἢν ἀμείνω γ᾽ εἰσενέγκω τῶν παρόντων πραγμάτων.
τοὐράνου γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας ἐσφέρω,
τοῖς δὲ δυστήνοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ᾽ ὑμῖν, ἐπεὶ
τὸν ἔρανον τὸν γενόμενον παππῷον ἐκ τῶν μηδικῶν
εἶτ᾽ ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεσφέρετε τὰς ἐσφοράς,

ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν.
ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; εἰ δὲ λυπήσεις τί με,
τῷδε τἀψήκτῳ πατάξω 'γὼ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ταῦτ' οὖν οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ' ἐστὶ
πολλή; κἀπιδώσειν μοι δοκεῖ τὸ χρῆμα μᾶλλον.
ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ' ὅστις γ' ἐνορχης ἔστ' ἀνήρ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς, ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει.
ἀλλ' ἄγετε λευκόποδες, οἵπερ ἐπὶ Λειψύδριον ἤλθομεν
ὅτ' ἦμεν ἔτι,
νῦν δεῖ νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν κἀναπτερῶσαι
πᾶν τὸ σῶμα κἀποσείσασθαι τὸ γῆρας τοδί.
εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβήν,
οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργίας,
ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανοῦνται, κἀπιχειρήσουσ' ἔτι
ναυμαχεῖν καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία·
ἢν δ' ἐφ' ἱππικὴν τράπωνται, διαγράφω τοὺς ἱππέας.
ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή,
κοὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος· τὰς δ' Ἀμαζόνας σκόπει,
ἃς Μίκων ἔγραψ' ἀφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδράσιν.
ἀλλὰ τούτων χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον
ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

εἰ νὴ τὼ θεώ με ζωπυρήσεις,
λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν ἐγὼ δή, καὶ ποιήσω
τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.
ἀλλὰ χἠμεῖς ὦ γυναῖκες θᾶττον ἐκδυώμεθα,
ὡς ἂν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων.
νῦν πρὸς ἔμ' ἴτω τις, ἵνα μή ποτε φάγῃ σκόροδα, μηδὲ
κυάμους μέλανας.
ὡς εἰ καὶ μόνον κακῶς ἐρεῖς, ὑπερχολῶ γάρ,
ἀετὸν τίκτοντα κάνθαρός σε μαιεύσομαι.
οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ' ἄν, ἢν ἐμοὶ ζῇ Λαμπιτὼ
ἥ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενὴς Ἰσμηνία.
οὐ γὰρ ἔσται δύναμις, οὐδ' ἢν ἑπτάκις σὺ ψηφίσῃ,

. 658—681 = 682—705

ὅστις ὦ δύστην᾽ ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γείτοσιν.
ὥστε κἀχθὲς θἠκάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγὼ
τοῖσι παισὶ τὴν ἑταίραν ἐκάλεσ᾽ ἐκ τῶν γειτόνων,
παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔγχελυν·
οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα.
κοὐχὶ μὴ παύσεσθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, πρὶν ἂν
τοῦ σκέλους λαβών τις ὑμᾶς ἐκτραχηλίσῃ φέρων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

κακῶν γυναικῶν ἔργα καὶ θήλεια φρὴν
ποιεῖ μ᾽ ἄθυμον περιπατεῖν τ᾽ ἄνω κάτω.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

τί φῄς; τί φῄς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀληθῆ, ἀληθῆ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

τί δ᾽ ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σαυτῆς φίλαις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ᾽ αἰσχρὸν εἰπεῖν καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

μή νύν με κρύψῃς ὅ τι πεπόνθαμεν κακόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

βινητιῶμεν, ἧ βράχιστον τοῦ λόγου.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἰὼ Ζεῦ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τί Ζῆν᾽ ἀυτεῖς; ταῦτα δ᾽ οὖν οὕτως ἔχει.
ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι
οἵα τ᾽ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· ἀποδιδράσκουσι γάρ.
τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν
κατέλαβον ἧ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον,
τὴν δ᾽ ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπωμένην,
τὴν δ᾽ αὐτομολοῦσαν, τὴν δ᾽ ἐπὶ στρούθου μίαν
ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω
ἐς Ὀρσιλόχου χθὲς τῶν τριχῶν κατέσπασα.
πάσας τε προφάσεις ὥστ᾽ ἀπελθεῖν οἴκαδε
ἕλκουσιν. ἠδὶ γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται.
αὕτη σὺ ποῖ θεῖς;

ΓΥΝΗ Α

οἴκαδ᾽ ἐλθεῖν βούλομαι.
οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι μιλήσια
ὑπὸ τῶν σέων κατακαπτόμενα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ποίων σέων;
οὐκ εἶ πάλιν;

ΓΥΝΗ Α

ἀλλ᾽ ἥξω ταχέως νὴ τὼ θεὼ
ὅσον διαπετάσασ᾽ ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μὴ διαπετάννυ, μηδ᾽ ἀπέλθῃς μηδαμῇ.

ΓΥΝΗ Α

ἀλλ᾽ ἐῶ ᾽πολέσθαι τἄρι᾽;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἢν τούτου δέῃ.

ΓΥΝΗ Β

τάλαιν᾽ ἐγώ, τάλαινα τῆς ἀμοργίδος,
ἣν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιφ᾽.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

αὕτη ᾽τέρα
ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
χώρει πάλιν δεῦρ᾽.

ΓΥΝΗ Β

ἀλλὰ νὴ τὴν Φωσφόρον
ἔγωγ᾽ ἀποδείρασ᾽ αὐτίκα μάλ᾽ ἀνέρχομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μὴ μἀποδείρῃς. ἢν γὰρ ἄρξῃς τοῦδε σύ,
ἑτέρα γυνὴ ταὐτὸν ποιεῖν βουλήσεται.

ΓΥΝΗ Γ

ὦ πότνι᾽ Εἰλείθυι᾽ ἐπίσχες τοῦ τόκου,
ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω ᾽γὼ χωρίον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τί ταῦτα ληρεῖς;

ΓΥΝΗ Γ

αὐτίκα μάλα τέξομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ᾽ οὐκ ἐκύεις σύ γ᾽ ἐχθές.

ΓΥΝΗ Γ

ἀλλὰ τήμερον.

ἀλλ' οἴκαδέ μ' ὡς τὴν μαῖαν ὦ Λυσιστράτη
ἀπόπεμψον ὡς τάχιστα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τίνα λόγον λέγεις;
τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν;

ΓΥΝΗ Γ

ἄρρεν παιδίον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐ σύ γ', ἀλλ' ἢ χαλκίον
ἔχειν τι φαίνει κοῖλον· εἴσομαι δ' ἐγώ.
ὦ καταγέλαστ' ἔχουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν
κυεῖν ἔφασκες;

ΓΥΝΗ Γ

καὶ κυῶ γε νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τί δῆτα ταύτην εἶχες;

ΓΥΝΗ Γ

ἵνα μ' εἰ καταλάβοι
ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κυνῆν
ἐσβᾶσα ταύτην, ὥσπερ αἱ περιστεραί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τί λέγεις; προφασίζει· περιφανῆ τὰ πράγματα.
οὐ τἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς;

ΓΥΝΗ Γ

ἀλλ' οὐ δύναμαι 'γωγ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε.

ΓΥΝΗ Δ

ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι
ταῖς ἀγρυπνίαισι κακκαβαζουσῶν ἀεί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὦ δαιμόνιαι παύσασθε τῶν τερατευμάτων.
ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἄνδρας· ἡμᾶς δ' οὐκ οἴει
ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας γ' εὖ οἶδ' ὅτι
ἄγουσι νύκτας. ἀλλ' ἀνάσχεσθ' ὠγαθαί,
καὶ προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον χρόνον,
ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
μὴ στασιάσωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὑτοσί.

ΓΥΝΗ Α

λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

σιγᾶτε δή.
ἀλλ' ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον,
τοὺς ἔποπας φεύγουσαι, ἀπόσχωνταί τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται, τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης.

ΓΥΝΗ Α

ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἢν δὲ διαστῶσιν καὶ ἀναπτῶνται πτερύγεσσιν
ἐξ ἱεροῦ ναοῖο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει
ὄρνεον οὐδ' ὁτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.

ΓΥΝΗ Α

σαφής γ' ὁ χρησμὸς νὴ Δί'. ὦ πάντες θεοί,
μή νυν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσίωμεν. καὶ γὰρ αἰσχρὸν τουτογὶ
ὦ φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσομεν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

μῦθον βούλομαι λέξαι τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκουσ'
αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν.
οὕτως ἦν νεανίσκος Μελανίων τις,
ὃς φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν,
κἀν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·
κᾆτ' ἐλαγοθήρει
πλεξάμενος ἄρκυς,
καὶ κύνα τιν' εἶχεν,
κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.
οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
'κεῖνος, ἡμεῖς τ' οὐδὲν ἧττον
τοῦ Μελανίωνος οἱ σώφρονες.

ΓΕΡΩΝ

βούλομαί σε γραῦ κύσαι,

ΓΥΝΗ

κρόμμυόν τἄρ' οὐκ ἔδει.

781—804=804—828

ΓΕΡΩΝ

κἀνατείνας λακτίσαι.

ΓΥΝΗ

τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν
τραχὺς ἐντεῦθεν μελάμπυ-
γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν,
ὣς δὲ καὶ Φορμίων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

κἀγὼ βούλομαι μῦθόν τιν᾽ ὑμῖν ἀντιλέξαι
τῷ Μελανίωνι.
Τίμων ἦν αἵδρυτός τις ἀβάτοισιν
ἐν σκώλοισι τὰ πρόσωπα περιειργμένος,
Ἐρινύος ἀπορρώξ.
οὗτος ἄρ᾽ ὁ Τίμων

. . . .

ᾤχεθ᾽ ὑπὸ μίσους
πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς.
οὕτω τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεὶ
᾽κεῖνος ὑμῖν ἀντεμίσει,
ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.

ΓΥΝΗ

τὴν γνάθον βούλει θένω;

ΓΕΡΩΝ

μηδαμῶς· ἔδεισά γε.

ΓΥΝΗ

ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει;

ΓΕΡΩΝ

τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀλλ᾽ ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις
καίπερ οὔσης γραὸς ὄντ᾽ αὐ-
τὸν κομήτην, ἀλλ᾽ ἀπεψι-
λωμένον τῷ λύχνῳ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἰοὺ ἰοὺ γυναῖκες ἴτε δεῦρ᾽ ὡς ἐμὲ
ταχέως.

ΜΥΡΡΙΝΗ

φιλῶ φιλῶ 'γὼ τοῦτον· ἀλλ' οὐ βούλεται
ὑπ' ἐμοῦ φιλεῖσθαι. σὺ δ' ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ὦ γλυκύτατον Μυρρινίδιον τί ταῦτα δρᾷς;
κατάβηθι δεῦρο.

ΜΥΡΡΙΝΗ

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὔ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἐμοῦ καλοῦντος οὐ καταβήσει Μυρρίνη;

ΜΥΡΡΙΝΗ

οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἐγὼ οὐ δεόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὖν.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἄπειμι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

μὴ δῆτ', ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ
ὑπάκουσον· οὗτος οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;

ΠΑΙΣ

μαμμία, μαμμία, μαμμία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

αὕτη τί πάσχεις; οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον
ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν;

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἔγωγ' ἐλεῶ δῆτ'· ἀλλ' ἀμελὴς αὐτῷ πατὴρ
ἔστιν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

κατάβηθ' ὦ δαιμονία τῷ παιδίῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

οἷον τὸ τεκεῖν· καταβατέον. τί γὰρ πάθω;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι κἀγανώτερον βλέπειν·
χἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται,
ταῦτ' αὐτὰ δή 'σθ' ἃ κἄμ' ἐπιτρίβει τῷ πόθῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρός,
φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

τί ὦ πονηρὰ ταῦτα ποιεῖς χἀτέραις
πείθει γυναιξί; κἀμέ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς
αὐτή τε λυπεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

τὰ δ' ἔνδον ὄντα τἀμὰ καὶ σὰ χρήματα
χεῖρον διατιθεῖς.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων;

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἔμοιγε νὴ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

τὰ τῆς Ἀφροδίτης δ' ἱέρ' ἀνοργίαστά σοι
χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν;

ΜΥΡΡΙΝΗ

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἢν μὴ διαλλαχθῆτέ γε
καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

τοιγάρ, ἢν δοκῇ,
ποιήσομεν καὶ ταῦτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

τοιγάρ, ἢν δοκῇ,
κἄγωγ' ἄπειμ' ἐκεῖσε· νῦν δ' ἀπομώμοκα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίνηθι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.

ΜΥΡΡΙΝΗ

οὐ δῆτα· καίτοι σ' οὐκ ἐρῶ γ' ὡς οὐ φιλῶ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνης ὦ μυρτίον;

ΜΥΡΡΙΝΗ

'λυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρός,
ε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ὖ πονηρὰ ταῦτα ποιεῖς χἀτέραις
θει γυναιξί; κἀμέ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς
ή τε λυπεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

δ' ἔνδον ὄντα τἀμὰ καὶ σὰ χρήματα
ιον διατιθεῖς.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
τῶν ἀλεκτρυόνων;

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἔμοιγε νὴ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ῆς Ἀφροδίτης δ' ἱέρ' ἀνοργίαστά σοι
ον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν;

ΜΥΡΡΙΝΗ

ί' οὐκ ἔγωγ', ἢν μὴ διαλλαχθῆτέ γε
νῦ πολέμου παύσησθε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

τοιγάρ, ἢν δοκῇ,
μεν καὶ ταῦτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

τοιγάρ, ἢν δοκῇ,
ἄπειμ' ἐκεῖσε· νῦν δ' ἀπομώμοκα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

λὰ κατακλίνηθι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.

ΜΥΡΡΙΝΗ

καίτοι σ' οὐκ ἐρῶ γ' ὡς οὐ φιλῶ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

οὖν οὐ κατεκλίνης ὦ μυρτίον;

ΓΥΝΗ Α

λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

σιγᾶτε δή.
ἀλλ' ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον,
τοὺς ἔποπας φεύγουσαι, ἀπόσχωνταί τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται, τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης.

ΓΥΝΗ Α

ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἢν δὲ διαστῶσιν καὶ ἀναπτῶνται πτερύγεσσιν
ἐξ ἱεροῦ ναοῖο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει
ὄρνεον οὐδ' ὁτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.

ΓΥΝΗ Α

σαφής γ' ὁ χρησμὸς νὴ Δί'. ὦ πάντες θεοί,
μή νυν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσίωμεν. καὶ γὰρ αἰσχρὸν τουτογὶ
ὦ φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσομεν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

μῦθον βούλομαι λέξαι τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκουσ'
αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν.
οὕτως ἦν νεανίσκος Μελανίων τις,
ὃς φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν,
κἀν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·
κᾆτ' ἐλαγοθήρει
πλεξάμενος ἄρκυς,
καὶ κύνα τιν' εἶχεν,
κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.
οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
'κεῖνος, ἡμεῖς τ' οὐδὲν ἧττον
τοῦ Μελανίωνος οἱ σώφρονες.

ΓΕΡΩΝ

βούλομαί σε γραῦ κύσαι,

ΓΥΝΗ

κρόμμυόν τἄρ' οὐκ ἔδει.

781—804=804—828

ΓΕΡΩΝ

κἀνατείνας λακτίσαι.

ΓΥΝΗ

τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν
τραχὺς ἐντεῦθεν μελάμπυ-
γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν,
ὣς δὲ καὶ Φορμίων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

κἀγὼ βούλομαι μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι
τῷ Μελανίωνι.
Τίμων ἦν αἴδρυτός τις ἀβάτοισιν
ἐν σκώλοισι τὰ πρόσωπα περιειργμένος,
Ἐρινύος ἀπορρώξ.
οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων
. . . .
ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους
πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς.
οὕτω τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεὶ
'κεῖνος ὑμῖν ἀντεμίσει,
ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.

ΓΥΝΗ

τὴν γνάθον βούλει θένω;

ΓΕΡΩΝ

μηδαμῶς· ἔδεισά γε.

ΓΥΝΗ

ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει;

ΓΕΡΩΝ

τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀλλ' ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις
καίπερ οὔσης γραὸς ὄντ' αὐ-
τὸν κομήτην, ἀλλ' ἀπεψι-
λωμένον τῷ λύχνῳ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἰοὺ ἰοὺ γυναῖκες ἴτε δεῦρ' ὡς ἐμὲ
ταχέως.

ΓΥΝΗ

τί δ᾽ ἔστιν; εἰπέ μοι τίς ἡ βοή;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἄνδρ᾽ ἄνδρ᾽ ὁρῶ προσιόντα παραπεπληγμένον,
τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον.
ὦ πότνια Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου
μεδέουσ᾽. ἴθ᾽ ὀρθὴν ἥνπερ ἔρχει τὴν ὁδόν.

ΓΥΝΗ

ποῦ δ᾽ ἐστὶν ὅστις ἐστί;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

παρὰ τὸ τῆς Χλόης.

ΓΥΝΗ

ὦ νὴ Δί᾽ ἔστι δῆτα. τίς κἄστίν ποτε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὁρᾶτε· γιγνώσκει τις ὑμῶν;

ΜΥΡΡΙΝΗ

νὴ Δία
ἔγωγε· κἄστὶν οὑμὸς ἀνὴρ Κινησίας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

σὸν ἔργον ἤδη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν
κἀξηπεροπεύειν καὶ φιλεῖν καὶ μὴ φιλεῖν,
καὶ πάνθ᾽ ὑπέχειν πλὴν ὧν σύνοιδεν ἡ κύλιξ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἀμέλει ποιήσω ταῦτ᾽ ἐγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

καὶ μὴν ἐγὼ
ξυνηπεροπεύσω σοὶ παραμένουσ᾽ ἐνθαδί,
καὶ ξυσταθεύσω τοῦτον. ἀλλ᾽ ἀπέλθετε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

οἴμοι κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ᾽ ἔχει
χὠ τέτανος ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τίς οὗτος οὑντὸς τῶν φυλάκων ἑστώς;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἐγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀνήρ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἀνὴρ δῆτ᾽.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

οὐκ ἄπει δῆτ᾽ ἐκποδών;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

σὺ δ' εἶ τίς ἡ 'κβάλλουσά μ';

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἡμεροσκόπος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκκάλεσόν μοι Μυρρίνην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἰδοὺ 'κκαλέσω 'γὼ Μυρρίνην σοι; σὺ δὲ τίς εἶ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἀνὴρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησίας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὦ χαῖρε φίλτατ'· οὐ γὰρ ἀκλεὲς τοὔνομα
τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν οὐδ' ἀνώνυμον.
ἀεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα.
κἂν ᾠὸν ἢ μῆλον λάβῃ, Κινησίᾳ
τουτὶ γένοιτο, φησίν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ὢ πρὸς τῶν θεῶν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

νὴ τὴν Ἀφροδίτην· κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ
λόγος τις, εἴρηκ' εὐθέως ἡ σὴ γυνὴ
ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἴθι νυν κάλεσον αὐτήν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τί οὖν; δώσεις τί μοι;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἔγωγέ σοι νὴ τὸν Δί', ἢν βούλῃ γε σύ·
ἔχω δὲ τοῦθ'· ὅπερ οὖν ἔχω, δίδωμί σοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

φέρε νυν καλέσω καταβᾶσά σοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ταχύ νυν πάνυ.
ὡς οὐδεμίαν ἔγωγ' ἔχω βίου χάριν,
ἐξ οὗπερ αὕτη 'ξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας·
ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιών, ἔρημα δὲ
εἶναι δοκεῖ μοι πάντα, τοῖς δὲ σιτίοις
χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων· ἔστυκα γάρ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

φιλῶ φιλῶ 'γὼ τοῦτον· ἀλλ' οὐ βούλεται
ὑπ' ἐμοῦ φιλεῖσθαι. σὺ δ' ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ὦ γλυκύτατον Μυρρινίδιον τί ταῦτα δρᾷς;
κατάβηθι δεῦρο.

ΜΥΡΡΙΝΗ

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὔ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἐμοῦ καλοῦντος οὐ καταβήσει Μυρρίνη;

ΜΥΡΡΙΝΗ

οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἐγὼ οὐ δεόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὖν.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἄπειμι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

μὴ δῆτ', ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ
ὑπάκουσον· οὗτος οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;

ΠΑΙΣ

μαμμία, μαμμία, μαμμία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

αὕτη τί πάσχεις; οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον
ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν;

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἔγωγ' ἐλεῶ δῆτ'· ἀλλ' ἀμελὴς αὐτῷ πατὴρ
ἔστιν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

κατάβηθ' ὦ δαιμονία τῷ παιδίῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

οἷον τὸ τεκεῖν· καταβατέον. τί γὰρ πάθω;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι κἀγανώτερον βλέπειν·
χἂ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται,
ταῦτ' αὐτὰ δή 'σθ' ἃ κἄμ' ἐπιτρίβει τῷ πόθῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρός,
φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

τί ὦ πονηρὰ ταῦτα ποιεῖς χἀτέραις
πείθει γυναιξί; κἀμέ τ᾽ ἄχθεσθαι ποιεῖς
αὐτή τε λυπεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

τὰ δ᾽ ἔνδον ὄντα τἀμὰ καὶ σὰ χρήματα
χεῖρον διατιθεῖς.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων;

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἔμοιγε νὴ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

τὰ τῆς Ἀφροδίτης δ᾽ ἱέρ᾽ ἀνοργίαστά σοι
χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν;

ΜΥΡΡΙΝΗ

μὰ Δί᾽ οὐκ ἔγωγ᾽, ἢν μὴ διαλλαχθῆτέ γε
καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

τοιγάρ, ἢν δοκῇ,
ποιήσομεν καὶ ταῦτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

τοιγάρ, ἢν δοκῇ,
κἄγωγ᾽ ἄπειμ᾽ ἐκεῖσε· νῦν δ᾽ ἀπομώμοκα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

σὺ δ᾽ ἀλλὰ κατακλίνηθι μετ᾽ ἐμοῦ διὰ χρόνου.

ΜΥΡΡΙΝΗ

οὐ δῆτα· καίτοι σ᾽ οὐκ ἐρῶ γ᾽ ὡς οὐ φιλῶ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνης ὦ μυρτίον;

ΜΥΡΡΙΝΗ

ὦ καταγέλαστ᾽ ἐναντίον τοῦ παιδίου;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

μὰ Δί᾽ ἀλλὰ τοῦτό γ᾽ οἴκαδ᾽ ὦ Μανῆ φέρε.
ἰδοὺ τὸ μέντοι παιδίον καὶ δὴ ᾽κποδών,
σὺ δ᾽ οὐ κατακλίνει.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ποῦ γὰρ ἄν τις καὶ τάλαν
δράσειε τοῦθ᾽;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ὅπου; τὸ τοῦ Πανὸς καλόν.

ΜΥΡΡΙΝΗ

καὶ πῶς ἔθ᾽ ἁγνὴ δῆτ᾽ ἂν ἔλθοιμ᾽ ἐς πόλιν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

κάλλιστα δήπου λουσαμένη τῇ Κλεψύδρᾳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἔπειτ᾽ ὀμόσασα δῆτ᾽ ἐπιορκήσω τάλαν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὅρκου φροντίσῃς.

ΜΥΡΡΙΝΗ

φέρε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῷν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

μηδαμῶς.
ἀρκεῖ χαμαὶ νῷν.

ΜΥΡΡΙΝΗ

μὰ τὸν Ἀπόλλω μή σ᾽ ἐγὼ
καίπερ τοιοῦτον ὄντα κατακλινῶ χαμαί.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἥ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δήλη ᾽στὶν καλῶς.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἰδοὺ κατάκεισ᾽ ἀνύσας τι, κἀγὼ ᾽κδύομαι.
καίτοι τὸ δεῖνα ψίαθός ἐστ᾽ ἐξοιστέα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ποία ψίαθος; μὴ ᾽μοί γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ

νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
αἰσχρὸν γὰρ ἐπὶ τόνου γε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

δός μοί νυν κύσαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἰδού.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

παπαιάξ. ἧκέ νυν ταχέως πάνυ.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἰδοὺ ψίαθος· κατάκεισο, καὶ δὴ 'κδύομαι.
καίτοι τὸ δεῖνα προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἀλλ' οὐδὲ δέομ' ἔγωγε.

ΜΥΡΡΙΝΗ

νὴ Δί' ἀλλ' ἐγώ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἀλλ' ἦ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἀνίστασ', ἀναπήδησον. ἤδη πάντ' ἔχεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἅπαντα δῆτα. δεῦρό νυν ὦ χρύσιον.

ΜΥΡΡΙΝΗ

τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. μέμνησό νυν·
μή μ' ἐξαπατήσῃς τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

νὴ Δί' ἀπολοίμην.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἀλλὰ σισύραν οὐκ ἔχεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

μὰ Δί' οὐδὲ δέομαί γ', ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἀμέλει ποιήσεις τοῦτο· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἅνθρωπος ἐπιτρίψει με διὰ τὰ στρώματα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ἔπαιρε σαυτόν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ

βούλει μυρίσω σε;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω μή 'μέ γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ

νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἤν τε βούλῃ γ' ἤν τε μή.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

εἴθ' ἐκχυθείη τὸ μύρον ὦ Ζεῦ δέσποτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ

πρότεινέ νυν τὴν χεῖρα κἀλείφου λαβών.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογί,
εἰ μὴ διατριπτικόν γε κοὐκ ὄζον γάμων.

ΜΥΡΡΙΝΗ

τάλαιν' ἐγὼ τὸ ῥόδινον ἤνεγκον μύρον.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἀγαθόν· ἔα αὔτ' ὦ δαιμονία.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ληρεῖς ἔχων.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος ἑψήσας μύρον.

ΜΥΡΡΙΝΗ

λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστον.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ἀλλ' ἕτερον ἔχω.
ἀλλ' ᾡζυρὰ κατάκεισο καὶ μή μοι φέρε
μηδέν.

ΜΥΡΡΙΝΗ

ποιήσω ταῦτα νὴ τὴν Ἄρτεμιν.
ὑπολύομαι γοῦν. ἀλλ' ὅπως ὦ φίλτατε
σπονδὰς ποιεῖσθαι ψηφιεῖ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

βουλεύσομαι.
ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνὴ
τά τ' ἄλλα πάντα κἀποδείρασ' οἴχεται.
οἴμοι τί πάθω; τίνα βινήσω
τῆς καλλίστης πασῶν ψευσθείς;
πῶς ταυτηνὶ παιδοτροφήσω;
ποῦ Κυναλώπηξ;
μίσθωσόν μοι τὴν τιτθήν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ἐν δεινῷ γ' ὢν δύστηνε κακῷ

τείρει ψυχὴν ἐξαπατηθείς.
κἄγωγ' οἰκτείρω σ' αἰαῖ.
ποῖος γὰρ ἔτ' ἂν νέφρος ἀντίσχοι,
ποία ψυχή, ποῖοι δ' ὄρχεις,
ποία δ' ὀσφύς, ποῖος δ' ὄρρος
κατατεινόμενος
καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ὦ Ζεῦ δεινῶν ἀντισπασμῶν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ταυτὶ μέντοι νυνί σ' ἐποίησ'
ἡ παμβδελυρὰ καὶ παμμυσαρά.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

μὰ Δί' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ποία γλυκερά; μιαρὰ μιαρά.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

μιαρὰ δῆτ' ὦ Ζεῦ ὦ Ζεῦ.
εἴθ' αὐτὴν ὥσπερ τοὺς θωμοὺς
μεγάλῳ τυφῷ [καὶ πρηστῆρι
ξυστρέψας καὶ] ξυγγογγύλας
οἴχοιο φέρων, εἶτα μεθείης,
ἣ δὲ φέροιτ' αὖ πάλιν ἐς τὴν γῆν,
κᾆτ' ἐξαίφνης
περὶ τὴν ψωλὴν περιβαίη.

ΚΗΡΥΞ

πᾷ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστιν ἁ γερωία
ἢ τοὶ πρυτάνιες; λῶ τι μυσίξαι νέον.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

σὺ δὲ τίς; πότερον ἄνθρωπος ἢ κονίσαλος;

ΚΗΡΥΞ

κᾶρυξ ἐγὼν ὦ κυρσάνιε ναὶ τὼ σιὼ
ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τᾶν διαλλαγᾶν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

κἄπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἥκεις ἔχων;

ΚΗΡΥΞ

οὐ τὸν Δί' οὐκ ἐγών γα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ποῖ μεταστρέφει;
τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἢ βουβωνιᾷς
ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;

ΚΗΡΥΞ

παλαιόρ γα ναὶ τὸν Κάστορα
ὤνθρωπος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἀλλ' ἔστυκας ὦ μιαρώτατε.

ΚΗΡΥΞ

οὐ τὸν Δί' οὐκ ἐγών γα· μηδ' αὖ πλαδδίη.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

τί δ' ἐστί σοι τοδί;

ΚΗΡΥΞ

σκυτάλα λακωνικά.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

εἴπερ γε χαὔτη 'στὶ σκυτάλη λακωνική.
ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότ' ἐμὲ σὺ τἀληθῆ λέγε.
τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστι τἀν Λακεδαίμονι;

ΚΗΡΥΞ

ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα καὶ τοὶ σύμμαχοι
ἅπαντες ἐστύκαντι· Πελλάνας δὲ δεῖ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν;
ἀπὸ Πανός;

ΚΗΡΥΞ

οὐκ ἀλλ' ᾆρχεν οἰῶ Λαμπιτώ,
ἔπειτα τἄλλαι ταὶ κατὰ Σπάρταν ἅμα
γυναῖκες ᾇπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος
ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

πῶς οὖν ἔχετε;

ΚΗΡΥΞ

μογίομες. ἂν γὰρ τὰν πόλιν
ᾇπερ λυχνοφορίοντες ὑποκεκύφαμες.
ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σιγῆν
ἐῶντι, πρίν χ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
σπονδὰς ποιησώμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται
ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
ἀλλ' ὡς τάχιστα φράζε περὶ διαλλαγῶν
αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί.
ἐγὼ δ' ἑτέρους ἐνθένδε τῇ βουλῇ φράσω
πρέσβεις ἑλέσθαι τὸ πέος ἐπιδείξας τοδί.

ΚΗΡΥΞ

πωτάομαι· κράτιστα γὰρ παντᾷ λέγεις.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὧδ' ἀναιδὴς οὐδεμία πόρδαλις.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεὶς εἶτα πολεμεῖς ἐμοί,
ἐξὸν ὦ πονηρέ σοι βέβαιον ἔμ' ἔχειν φίλην;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ὡς ἐγὼ μισῶν γυναῖκας οὐδέποτε παύσομαι.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀλλ' ὅταν βούλῃ σύ· νυνὶ δ' οὔ σε περιόψομαι
γυμνὸν ὄνθ' οὕτως. ὅρα γὰρ ὡς καταγέλαστος εἶ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦσ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·
ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότ' ἀπέδυν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

πρῶτα μὲν φαίνει γ' ἀνήρ, εἶτ' οὐ καταγέλαστος εἶ.
κεἴ με μὴ 'λύπεις, ἐγὼ σοῦ κἂν τόδε τὸ θηρίον
τοὐπὶ τὠφθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξεῖλον ἂν ὃ νῦν ἔνι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρῖβον· δακτύλιος οὑτοσί·
ἐκσκάλευσον αὐτό, κᾆτα δεῖξον ἀφελοῦσά μοι·
ὡς τὸν ὀφθαλμόν γέ μου νὴ τὸν Δία πάλαι δάκνει.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀλλὰ δράσω ταῦτα· καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνήρ.
ἦ μέγ' ὦ Ζεῦ χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἔνεστί σοι.
οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε τρικορυσία;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ποῖ μεταστρέφει;
τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἢ βουβωνιᾷς
ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;

ΚΗΡΥΞ

παλαιόρ γα ναὶ τὸν Κάστορα
ὤνθρωπος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἀλλ' ἔστυκας ὦ μιαρώτατε.

ΚΗΡΥΞ

οὐ τὸν Δί' οὐκ ἐγών γα· μηδ' αὖ πλαδδίη.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

τί δ' ἐστί σοι τοδί;

ΚΗΡΥΞ

σκυτάλα λακωνικά.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

εἴπερ γε χαὕτη 'στὶ σκυτάλη λακωνική.
ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότ' ἐμὲ σὺ τἀληθῆ λέγε.
τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστι τὰν Λακεδαίμονι;

ΚΗΡΥΞ

ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα καὶ τοὶ σύμμαχοι
ἅπαντες ἐστύκαντι· Πελλάνας δὲ δεῖ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν;
ἀπὸ Πανός;

ΚΗΡΥΞ

οὐκ ἀλλ' ἆρχεν οἰῶ Λαμπιτώ,
ἔπειτα τἄλλαι ταὶ κατὰ Σπάρταν ἅμα
γυναῖκες ᾇπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος
ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

πῶς οὖν ἔχετε;

ΚΗΡΥΞ

μογίομες. ἂν γὰρ τὰν πόλιν
ᾇπερ λυχνοφορίοντες ὑποκεκύφαμες.
ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σιγῆν
ἐῶντι, πρίν χ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
σπονδὰς ποιησώμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ

τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται
ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα φράζε περὶ διαλλαγῶν
αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί.
ἐγὼ δ᾽ ἑτέρους ἐνθένδε τῇ βουλῇ φράσω
πρέσβεις ἑλέσθαι τὸ πέος ἐπιδείξας τοδί.

ΚΗΡΥΞ

πωτάομαι· κράτιστα γὰρ παντᾷ λέγεις.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
οὐδὲ πῦρ, οὐδ᾽ ὧδ᾽ ἀναιδὴς οὐδεμία πόρδαλις.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεὶς εἶτα πολεμεῖς ἐμοί,
ἐξὸν ὦ πονηρέ σοι βέβαιον ἔμ᾽ ἔχειν φίλην;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ὡς ἐγὼ μισῶν γυναῖκας οὐδέποτε παύσομαι.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀλλ᾽ ὅταν βούλῃ σύ· νυνὶ δ᾽ οὔ σε περιόψομαι
γυμνὸν ὄνθ᾽ οὕτως. ὅρα γὰρ ὡς καταγέλαστος εἶ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ᾽ ἐνδύσω σε προσιοῦσ᾽ ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί᾽ οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·
ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότ᾽ ἀπέδυν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

πρῶτα μὲν φαίνει γ᾽ ἀνήρ, εἶτ᾽ οὐ καταγέλαστος εἶ.
κεἴ με μὴ ᾽λύπεις, ἐγὼ σοῦ κἂν τόδε τὸ θηρίον
τοὐπὶ τὠφθαλμῷ λαβοῦσ᾽ ἐξεῖλον ἂν ὃ νῦν ἔνι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἦν με τοὐπιτρῖβον· δακτύλιος οὑτοσί·
ἐκσκάλευσον αὐτό, κᾆτα δεῖξον ἀφελοῦσά μοι·
ὡς τὸν ὀφθαλμόν γέ μου νὴ τὸν Δία πάλαι δάκνει.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀλλὰ δράσω ταῦτα· καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνήρ.
ἦ μέγ᾽ ὦ Ζεῦ χρῆμ᾽ ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἔνεστί σοι.
οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε τρικορυσία;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

νὴ Δί᾽ ὤνησάς γέ μ᾽, ὡς πάλαι γέ μ᾽ ἐφρεωρύχει,
ὥστ᾽ ἐπειδὴ ᾽ξηρέθη, ῥεῖ μου τὸ δάκρυον πολύ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀλλ᾽ ἀποψήσω σ᾽ ἐγώ, καίτοι πάνυ πονηρὸς εἶ,
καὶ φιλήσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

μὴ φιλήσῃς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἤν τε βούλῃ γ᾽ ἤν τε μή.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ἀλλὰ μὴ ὥρασ᾽ ἵκοισθ᾽· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει,
κἄστ᾽ ἐκεῖνο τοὔπος ὀρθῶς κοὐ κακῶς εἰρημένον,
οὔτε σὺν πανωλέθροισιν οὔτ᾽ ἄνευ πανωλέθρων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαί σοι, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτι
οὔτε δράσω φλαῦρον οὐδὲν οὔθ᾽ ὑφ᾽ ὑμῶν πείσομαι.
ἀλλὰ κοινῇ συσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα.

ΧΟΡΟΣ

οὐ παρασκευαζόμεσθα
τῶν πολιτῶν οὐδέν᾽ ὦνδρες
φλαῦρον εἰπεῖν οὐδεέν·
ἀλλὰ πολὺ τοὔμπαλιν
πάντ᾽ ἀγαθὰ καὶ λέγειν καὶ
δρᾶν· ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ
καὶ τὰ παρακείμενα.
ἀλλ᾽ ἐπαγγελλέτω
πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνή,
εἴ τις ἀργυρίδιον δεῖ-
ται λαβεῖν μνᾶς ἢ δύ᾽ ἢ τρεῖς,
ὡς πλέα ᾽στὶν
ἄχομεν βαλλάντια.
κἄν ποτ᾽ εἰρήνη φανῇ,
ὅστις ἂν νυνὶ δανείση-
ται παρ᾽ ἡμῶν,

1043—1072=1189—1215

ἂν λάβῃ μηκέτ᾽ ἀποδῷ.
ἑστιᾶν δὲ μέλλομεν ξέ-
νους τινὰς Καρυστίους, ἄν-
δρας καλούς τε κἀγαθούς.
κἄστιν ἔτ᾽ ἔτνος τι· καὶ
δελφάκιον ἦν τί μοι, καὶ
τοῦτο τέθυχ᾽, ὡς τὰ κρέ᾽ ἔ-
δεσθ᾽ ἁπαλὰ καὶ καλά.
ἥκετ᾽ οὖν εἰς ἐμοῦ
τήμερον· πρῲ δὲ χρὴ
τοῦτο δρᾶν λελουμένους αὐ-
τούς τε καὶ τὰ παιδί᾽, εἶτ᾽ εἴ-
σω βαδίζειν,
μηδ᾽ ἐρέσθαι μηδένα,
ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς
ὥσπερ οἴκαδ᾽ εἰς ἑαυτῶν
γεννικῶς, ὡς
ἡ θύρα κεκλῄσεται.
καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἱδὶ πρέσβεις ἕλκοντες ὑπήνας
χωροῦσ᾽, ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.
ἄνδρες Λάκωνες πρῶτα μέν μοι χαίρετε,
εἶτ᾽ εἴπαθ᾽ ἡμῖν πῶς ἔχοντες ἥκετε.

ΛΑΚΩΝ

τί δῆ ποθ᾽ ὑμὲ πολλὰ μυσίδδειν ἔπη;
ὁρῆν γὰρ ἔξεσθ᾽ ὡς ἔχοντες ἥκομες.

ΧΟΡΟΣ

βαβαί· νενεύρωται μὲν ἥδε συμφορὰ
δεινῶς, τεθερμῶσθαι δὲ χεῖρον φαίνεται.

ΛΑΚΩΝ

ἄφατα. τί κα λέγοι τις; ἀλλ᾽ ὅπᾳ σέλει
παντᾷ τις ἐλσὼν ἁμὶν εἰράναν σέτω.

ΧΟΡΟΣ

καὶ μὴν ὁρῶ γε τούσδε τοὺς αὐτόχθονας
ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων
θαἰμάτι᾽ ἀποστέλλοντας· ὥστε φαίνεται
ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στιν ἡ Λυσιστράτη;
ὡς ἄνδρες ἡμεῖς οὑτοιὶ τοιουτοιί.

ΧΟΡΟΣ

χαὔτη ξυνᾴδει χἀτέρα ταύτῃ νόσος.
ἦ που πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

μὰ Δί' ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα.
ὥστ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχύ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθένη βινήσομεν.

ΧΟΡΟΣ

εἰ σωφρονεῖτε, θαἰμάτια λήψεσθ', ὅπως
τῶν ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

νὴ τὸν Δί' εὖ μέντοι λέγεις.

ΛΑΚΩΝ

ναὶ τὼ σιὼ
παντᾷ γα. φέρε τὸ ἔσθος ἀμβαλώμεθα.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ὢ χαίρετ' ὦ Λάκωνες· αἰσχρά γ' ἐπάθομεν.

ΛΑΚΩΝ

ὦ πολυχαρείδα δεινά κα 'πεπόνθεμες,
αἰ εἶδον ἁμὲ τὤνδρες ἀναπεφλασμένως.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ἄγε δὴ Λάκωνες αὔθ' ἕκαστα χρὴ λέγειν.
ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;

ΛΑΚΩΝ

περὶ διαλλαγᾶν
πρέσβεις.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

καλῶς δὴ λέγετε· χἠμεῖς γ' οὑτοιί.
τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,
ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη;

ΛΑΚΩΝ

ναὶ τὼ σιὼ καλῆτε τὰν Λυσιστράταν.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' οὐδὲν ἡμᾶς, ὡς ἔοικε, δεῖ καλεῖν·

αὐτὴ γάρ, ὡς ἤκουσεν, ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ' ὦ πασῶν ἀνδρειοτάτη· δεῖ δὴ νυνί σε γενέσθαι
δεινὴν ἀγαθὴν φαύλην ἀφελῆ σεμνὴν ἀγανὴν πολύπειρον·
ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἴυγγι
συνεχώρησάν σοι καὶ κοινῇ τἀγκλήματα πάντ' ἐπέτρεψαν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἀλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τοὔργον, εἰ λάβοι γέ τις
ὀργῶντας ἀλλήλων τε μὴ 'κπειρωμένους.
τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. ποῦ 'στιν ἡ Διαλλαγή;
πρόσαγε λαβοῦσα πρῶτα τοὺς Λακωνικούς,
καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ μηδ' αὐθαδικῇ,
μηδ' ὥσπερ ἡμῶν ἄνδρες ἀμαθῶς τοῦτ' ἔδρων,
ἀλλ' ὡς γυναῖκας εἰκός, οἰκείως πάνυ.
ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.
ἴθι καὶ σὺ τούτους τοὺς Ἀθηναίους ἄγε,
οὗ δ' ἂν διδῶσι πρόσαγε τούτου λαβομένη.
ἄνδρες Λάκωνες στῆτε παρ' ἐμὲ πλησίον,
ἐνθένδε δ' ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.
ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι,
αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω,
τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους
πολλοὺς ἀκούσασ' οὐ μεμούσωμαι κακῶς.
λαβοῦσα δ' ὑμᾶς λοιδορῆσαι βούλομαι
κοινῇ δικαίως, οἳ μιᾶς ἐκ χέρνιβος
βωμοὺς περιρραίνοντες ὥσπερ ξυγγενεῖς
Ὀλυμπίασιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ (πόσους
εἴποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν δέοι;)
ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων στρατεύμασιν
Ἕλληνας ἄνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.
εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαί γ' ἀπεψωλημένος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

εἶτ' ὦ Λάκωνες, πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέψομαι,
οὐκ ἴσθ' ὅτ' ἐλθὼν δεῦρο Περικλείδας ποτὲ
ὁ Λάκων Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο
ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν φοινικίδι

στρατιὰν προσαιτῶν; ἡ δὲ Μεσσήνη τότε
ὑμῖν ἐπέκειτο χὠ θεὸς σείων ἅμα.
ἐλθὼν δὲ σὺν ὁπλίταισι τετρακισχιλίοις
Κίμων ὅλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα.
ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὕπο
δῃοῦτε χώραν, ἧς ὕπ' εὖ πεπόνθατε;

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ἀδικοῦσιν οὗτοι νὴ Δί' ὦ Λυσιστράτη.

ΛΑΚΩΝ

ἀδικεῦμες· ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατον ὡς καλός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ὑμᾶς δ' ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους μ' οἴει;
οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ
κατωνάκας φοροῦντας ἐλθόντες δορὶ
πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου καὶ ξυμμάχους
ξυνεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι
κἠλευθέρωσαν κἀντὶ τῆς κατωνάκης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν;

ΛΑΚΩΝ

οὔπα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ἐγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

τί δῆθ' ὑπηργμένων γε πολλῶν κἀγαθῶν
μάχεσθε κοὐ παύεσθε τῆς μοχθηρίας;
τί δ' οὐ διηλλάγητε; φέρε τί τοὐμποδών;

ΛΑΚΩΝ

ἁμές γε λῶμες, αἴ τις ἁμὶν τοὔγκυκλον
λῇ τοῦτ' ἀποδόμεν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ποῖον ὦ τᾶν;

ΛΑΚΩΝ

τὰν Πύλον,
ἅσπερ πάλαι δεόμεθα καὶ βλιμάδδομες.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

μὰ τὸν Ποσειδῶ τοῦτο μέν γ' οὐ δράσομεν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἄφετ᾽ ὠγάθ᾽ αὐτοῖς.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

κᾆτα τίνα κινήσομεν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἕτερόν γ᾽ ἀπαιτεῖτ᾽ ἀντὶ τούτου χωρίον.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

τὸ δεῖνα τοίνυν παράδοθ᾽ ἡμῖν τουτονὶ
πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα καὶ τὸν Μηλιᾶ
κόλπον τὸν ὄπισθεν καὶ τὰ Μεγαρικὰ σκέλη.

ΛΑΚΩΝ

οὐ τὼ σιὼ οὐχὶ πάντα γ᾽ ὦ λισσάνιε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἐᾶτε, μηδὲν διαφέρου περὶ τοῖν σκελοῖν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι.

ΛΑΚΩΝ

ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γα πρῴ ναὶ τὼ σιώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἐπὴν διαλλαγῆτε, ταῦτα δράσετε.
ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ δρᾶν ταῦτα, βουλεύσασθε καὶ
τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ποίοισιν ὦ τᾶν ξυμμάχοις; ἐστύκαμεν.
οὐ ταὐτὰ δόξει τοῖσι συμμάχοισι νῷν
βινεῖν ἅπασιν;

ΛΑΚΩΝ

τοῖσι γῶν ναὶ τὼ σιὼ
ἁμοῖσι.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

καὶ γὰρ ναὶ μὰ Δία Καρυστίοις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

καλῶς λέγετε. νῦν οὖν ὅπως ἁγνεύσετε,
ἕως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἴχομεν.
ὅρκους δ᾽ ἐκεῖ καὶ πίστιν ἀλλήλοις δότε.
κἄπειτα τὴν αὑτοῦ γυναῖχ᾽ ὑμῶν λαβὼν
ἄπεισ᾽ ἕκαστος.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.

ΛΑΚΩΝ

ἄγ' ὅπᾳ τυ λῇς.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

νὴ τὸν Δί' ὡς τάχιστ' ἄγε.

ΧΟΡΟΣ

στρωμάτων δὲ ποικίλων καὶ
χλανιδίων καὶ ξυστίδων καὶ
χρυσίων, ὅσ' ἐστί μοι,
οὐ φθόνος ἔνεστί μοι
πᾶσι παρέχειν φέρειν τοῖς
παισίν, ὁπόταν τε θυγά-
τηρ τινὶ κανηφορῇ.
πᾶσιν ὑμῖν λέγω
λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
χρημάτων νῦν ἔνδοθεν, καὶ
μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάν-
θαι τὸ μὴ οὐχὶ
τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,
χἄττ' ἂν ἔνδον ᾖ φορεῖν.
ὄψεται δ' οὐδὲν σκοπῶν, εἰ
μή τις ὑμῶν
ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
εἰ δέ τῳ μὴ σῖτος ὑμῶν
ἔστι, βόσκει δ' οἰκέτας καὶ
σμικρὰ πολλὰ παιδία,
ἔστι παρ' ἐμοῦ λαβεῖν
πυρίδια λεπτὰ μέν, ὁ δ'
ἄρτος ἀπὸ χοίνικος ἰ-
δεῖν μάλα νεανίας.
ὅστις οὖν βούλεται
τῶν πενήτων ἴτω
εἰς ἐμοῦ σάκκους ἔχων καὶ
κωρύκους, ὡς λήψεται πυ-
ρούς· ὁ μανῆς δ'
οὑμὸς αὐτοῖς ἐμβαλεῖ.

πρός γε μέντοι τὴν θύραν
προαγορεύω μὴ βαδίζειν
τὴν ἐμήν, ἀλλ᾽
εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Α

ἄνοιγε τὴν θύραν· παραχωρεῖν οὐ θέλεις;
ὑμεῖς τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι
ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον.
οὐκ ἂν ποιήσαιμ᾽. εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν,
ὑμῖν χαρίσασθαι, προσταλαιπωρήσομεν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Β

χἠμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Α

οὐκ ἄπιτε; κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρά.
οὐκ ἄπιθ᾽, ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν
καθ᾽ ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι;

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Β

οὔπω τοιοῦτον συμπόσιον ὄπωπ᾽ ἐγώ.
ἦ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί·
ἡμεῖς δ᾽ ἐν οἴνῳ συμπόται σοφώτατοι.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Α

ὀρθῶς γ᾽, ὁτιὴ νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν·
ἢν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,
μεθύοντες ἀεὶ πανταχοῖ πρεσβεύσομεν.
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ τι ταράξομεν·
ὥσθ᾽ ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν οὐκ ἀκούομεν,
ἃ δ᾽ οὐ λέγουσι, ταῦθ᾽ ὑπονενοήκαμεν,
ἀγγέλλομεν δ᾽ οὐ ταὐτὰ τῶν αὐτῶν πέρι.
νυνὶ δ᾽ ἅπαντ᾽ ἤρεσκεν· ὥστ᾽ εἰ μέν γέ τις
ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον,
ἐπῃνέσαμεν ἂν καὶ προσεπιωρκήσαμεν.
ἀλλ᾽ οὑτοιὶ γὰρ αὖθις ἔρχονται πάλιν
ἐς ταὐτόν. οὐκ ἐρρήσετ᾽ ὦ μαστιγίαι;

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Β

νὴ τὸν Δί᾽ ὡς ἤδη γε χωροῦσ᾽ ἔνδοθεν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ἀλλ᾽ ἴωμεν ὡς τάχος.

ΛΑΚΩΝ

ἄγ᾽ ὅπᾳ τυ λῇς.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

νὴ τὸν Δί᾽ ὡς τάχιστ᾽ ἄγε.

ΧΟΡΟΣ

στρωμάτων δὲ ποικίλων καὶ
χλανιδίων καὶ ξυστίδων καὶ
χρυσίων, ὅσ᾽ ἐστί μοι,
οὐ φθόνος ἔνεστί μοι
πᾶσι παρέχειν φέρειν τοῖς
παισίν, ὁπόταν τε θυγά-
τηρ τινὶ κανηφορῇ.
πᾶσιν ὑμῖν λέγω
λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
χρημάτων νῦν ἔνδοθεν, καὶ
μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάν-
θαι τὸ μὴ οὐχὶ
τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,
χἄττ᾽ ἂν ἔνδον ᾖ φορεῖν.
ὄψεται δ᾽ οὐδὲν σκοπῶν, εἰ
μή τις ὑμῶν
ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
εἰ δέ τῳ μὴ σῖτος ὑμῶν
ἔστι, βόσκει δ᾽ οἰκέτας καὶ
σμικρὰ πολλὰ παιδία,
ἔστι παρ᾽ ἐμοῦ λαβεῖν
πυρίδια λεπτὰ μέν, ὁ δ᾽
ἄρτος ἀπὸ χοίνικος ἰ-
δεῖν μάλα νεανίας.
ὅστις οὖν βούλεται
τῶν πενήτων ἴτω
εἰς ἐμοῦ σάκκους ἔχων καὶ
κωρύκους, ὡς λήψεται πυ-
ρούς· ὁ μανῆς δ᾽
οὑμὸς αὐτοῖς ἐμβαλεῖ.

πρός γε μέντοι τὴν θύραν
προαγορεύω μὴ βαδίζειν
τὴν ἐμήν, ἀλλ᾽
εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Α

ἄνοιγε τὴν θύραν· παραχωρεῖν οὐ θέλεις;
ὑμεῖς τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι
ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον.
οὐκ ἂν ποιήσαιμ᾽. εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν,
ὑμῖν χαρίσασθαι, προσταλαιπωρήσομεν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Β

χἠμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Α

οὐκ ἄπιτε; κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρά.
οὐκ ἄπιθ᾽, ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν
καθ᾽ ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι;

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Β

οὔπω τοιοῦτον συμπόσιον ὄπωπ᾽ ἐγώ.
ἦ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί·
ἡμεῖς δ᾽ ἐν οἴνῳ συμπόται σοφώτατοι.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Α

ὀρθῶς γ᾽, ὁτιὴ νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν·
ἢν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,
μεθύοντες ἀεὶ πανταχοῖ πρεσβεύσομεν.
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ τι ταράξομεν·
ὥσθ᾽ ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν οὐκ ἀκούομεν,
ἃ δ᾽ οὐ λέγουσι, ταῦθ᾽ ὑπονενοήκαμεν,
ἀγγέλλομεν δ᾽ οὐ ταὐτὰ τῶν αὐτῶν πέρι.
νυνὶ δ᾽ ἅπαντ᾽ ἤρεσκεν· ὥστ᾽ εἰ μέν γέ τις
ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον,
ἐπῃνέσαμεν ἂν καὶ προσεπιωρκήσαμεν.
ἀλλ᾽ οὑτοιὶ γὰρ αὖθις ἔρχονται πάλιν
ἐς ταὐτόν. οὐκ ἐρρήσετ᾽ ὦ μαστιγίαι;

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Β

νὴ τὸν Δί᾽ ὡς ἤδη γε χωροῦσ᾽ ἔνδοθεν.

ΛΑΚΩΝ

ὦ πολυχαρείδα λαβὲ τὰ φυσατήρια,
ἵν᾽ ἐγὼ διποδιάξω τε κἀείσω καλὸν
ἐς τὼς Ἀσαναίως τε χἄμ᾽ ἄεισμ᾽ ἁμᾷ.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

λαβὲ δῆτα τὰς φυσαλλίδας πρὸς τῶν θεῶν,
ὡς ἥδομαί γ᾽ ὑμᾶς ὁρῶν ὀρχουμένους.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΩΝΩΝ

ὅρμαον
τοῖς κυρσανίοις ὦ Μναμόνα
τὰν τεὰν μῶαν, ἅτις
οἶδεν ἁμὲ τώς τ᾽ Ἀσαναίως,
ὅκα τοὶ μὲν ἐπ᾽ Ἀρταμιτίῳ
πρόκροον σιοείκελοι
ποττὰ κᾶλα τὼς Μήδως τ᾽ ἐνίκων,
ἁμὲ δ᾽ αὖ Λεωνίδας
ἆγεν ᾇπερ τὼς κάπρως
θάγοντας οἰῶ τὸν ὀδόντα·
πολὺς δ᾽ ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει,
πολὺς δ᾽ ἁμᾷ καττῶν σκελῶν ἀφρὸς ἵετο.
ἦν γὰρ τὤνδρες οὐκ ἐλάσσως
τᾶς ψάμμας τοὶ Πέρσαι.
ἀγροτέρα Ἄρταμι σηροκτόνε
μόλε δεῦρο παρσένε σιὰ
ποττὰς σπονδάς,
ὡς συνέχῃς πολὺν ἁμὲ χρόνον.
νῦν δ᾽ αὖ φιλία τ᾽ αἰὲς εὔπορος εἴη
καὶ τᾶν αἱμυλᾶν ἀλωπέκων πανσαίμεθα.
ὢ δεῦρ᾽ ἴθι δεῦρ᾽ ὤ
κυναγὲ παρσένε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

ἄγε νυν ἐπειδὴ τἄλλα πεποίηται καλῶς,
ἀπάγεσθε ταύτας ὦ Λάκωνες, τασδεδὶ
ὑμεῖς· ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα καὶ γυνὴ
στήτω παρ᾽ ἄνδρα, κᾆτ᾽ ἐπ᾽ ἀγαθαῖς συμφοραῖς

1267 ταῖς συνθήκαις,

ὀρχησάμενοι θεοῖσιν εὐλαβώμεθα
τὸ λοιπὸν αὖθις μὴ 'ξαμαρτάνειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

πρόσαγε χορόν, ἐπάγαγε χάριτας,
ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν,
ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον ἰήιον
εὔφρον', ἐπὶ δὲ νύσιον,
ὃς μετὰ μαινάσι βακχίσιν οἰνάσι δαίεται,
Δία τε πυρὶ φλεγόμενον, ἐπί τε
πότνιαν ἄλοχον ὀλβίαν·
εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπιμάρτυσι
χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν
ἡσυχίας πέρι τῆς ἀγανόφρονος,
ἣν ἐποίησε θεὰ Κύπρις.
ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων·
αἴρεσθ' ἄνω ἰαί,
ὡς ἐπὶ νίκῃ ἰαί.
εὐοῖ εὐοῖ, εὐαί εὐαί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

Λάκων πρόφαινε δὴ σὺ μοῦσαν ἐπὶ νέᾳ νέαν.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΩΝΩΝ

Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα
Μῶα μόλε λάκαινα πρεπτὸν ἁμὶν
κλέωα τὸν Ἀμύκλαις σιὸν
καὶ χαλκίοικον ἄνασσαν
Τυνδαρίδας τ' ἀγασώς,
τοὶ δὴ πὰρ Εὐρώταν ψιάδδοντι.
εἶα μάλ' ἔμβη
ὢ εἶα κοῦφα πάλλων,
ὡς Σπάρταν ὑμνίωμες,
τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι
καὶ ποδῶν κτύπος,
χᾆτε πῶλοι ταὶ κόραι
πὰρ τὸν Εὐρώταν
ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν
ἀγκονίωαι,
ταὶ δὲ κόμαι σείονθ' ᾇπερ βακχᾶν

θυρσαδδωᾶν καὶ παδωᾶν.
ἁγῆται δ' ἁ Λήδας παῖς
ἁγνὰ χοραγὸς εὐπρεπής.
ἀλλ' ἄγε κόμαν παραμπύκιδδε τᾷ χερί,
ποδοῖν τε πάδη
ᾇ τις ἔλαφος·
κρότον δ' ἁμᾷ ποίη χορωφελήταν.
καὶ τὰν σιὰν δ' αὖ τὰν κρατίσταν
χαλκίοικον ὕμνη
τὰν πάμμαχον.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ *Εὐριπίδου κηδεστής*
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ
ΘΕΡΑΠΩΝ *Ἀγάθωνος*
ΑΓΑΘΩΝ
ΧΟΡΟΣ *Ἀγάθωνος*
ΚΗΡΥΞ
ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ
ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ
ΠΡΥΤΑΝΙΣ
ΣΚΥΘΗΣ ΤΟΞΟΤΗΣ

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

Ὦ Ζεῦ χελιδὼν ἆρά ποτε φανήσεται;
ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἅνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
οἷόν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῇ μ' ἐκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πυθέσθαι ποῖ μ' ἄγεις ὦὐριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' οὐκ ἀκούειν δεῖ σε ταῦθ' ὅσ' αὐτίκα
ὄψει παρεστώς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

πῶς λέγεις; αὖθις φράσον.
οὐ δεῖ μ' ἀκούειν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐχ ἅ γ' ἂν μέλλῃς ὁρᾶν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οὐδ' ἆρ' ὁρᾶν δεῖ μ';

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐχ ἅ γ' ἂν ἀκούειν δέῃ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

πῶς μοι παραινεῖς; δεξιῶς μέντοι λέγεις.
οὐ φῄς σὺ χρῆναί μ' οὔτ' ἀκούειν οὔθ' ὁρᾶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στὶν ἡ φύσις.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τοῦ μήτ' ἀκούειν μήθ' ὁρᾶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

πῶς χωρίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο
καὶ ζῷ' ἐν αὑτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
ᾧ μὲν βλέπειν χρὴ πρῶτ' ἐμηχανήσατο
ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ,
ἀκοῇ δὲ χοάνην ὦτα διετετρήνατο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ' ἀκούω μήθ' ὁρῶ;
νὴ τὸν Δί' ἥδομαί γε τουτὶ προσμαθών.
οἷόν γέ τοὔστιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ' ἐμοῦ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

πῶς ἂν οὖν
πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροις ὅπως
ἔτι προσμάθοιμι χωλὸς εἶναι τὼ σκέλη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

βάδιζε δευρὶ καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἰδού.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

νὴ τὸν Ἡρακλέα
οἶμαί γε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σιώπα νυν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

σιωπῶ τὸ θύριον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἄκου'.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἀκούω καὶ σιωπῶ τὸ θύριον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐνθάδ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει
ὁ τραγῳδοποιός.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ποῖος οὗτος Ἀγάθων;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔστιν τις Ἀγάθων

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μῶν ὁ μέλας ὁ καρτερός;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐκ ἀλλ' ἕτερός τις· οὐχ ἑόρακας πώποτε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μῶν ὁ δασυπώγων;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐχ ἑόρακας πώποτε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μὰ τὸν Δί' οὔπω γ' ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καὶ μὴν βεβίνηκας σύ γ', ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἴσως.
ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται
θεράπων τις αὐτοῦ πῦρ ἔχων καὶ μυρρίνας,
προθυσόμενος, οἶμαί γε, τῆς ποιήσεως.

ΘΕΡΑΠΩΝ

εὔφημος πᾶς ἔστω λαός,
στόμα συγκλήσας· ἐπιδημεῖ γὰρ
θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων
τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.
ἐχέτω δὲ πνοὰς νήνεμος αἰθήρ,
κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
γλαυκόν·

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

βομβάξ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σίγα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τί λέγει;

ΘΕΡΑΠΩΝ

πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
θηρῶν τ' ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων
μὴ λυέσθων.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

βομβαλοβομβάξ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων
πρόμος ἡμέτερος

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μῶν βινεῖσθαι;

ΘΕΡΑΠΩΝ

τίς ὁ φωνήσας;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

νήνεμος αἰθήρ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.
κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν,
τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ κἀντονομάζει
καὶ κηροχυτεῖ καὶ γογγύλλει
καὶ χοανεύει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

καὶ λαικάζει.

ΘΕΡΑΠΩΝ

τίς ἀγροιώτας πελάθει θριγκοῖς;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὃς ἕτοιμος σοῦ τοῦ τε ποιητοῦ
τοῦ καλλιεποῦς κατὰ τοῦ θριγκοῦ
συγγογγύλας
τουτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι.

ΘΕΡΑΠΩΝ

ἦ που νέος γ᾽ ὢν ἦσθ᾽ ὑβριστὴς ὦ γέρον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὦ δαιμόνιε τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν, σὺ δὲ
Ἀγάθωνά μοι δεῦρ᾽ ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

μηδὲν ἱκέτευ᾽· αὐτὸς γὰρ ἔξεισιν τάχα.
καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν
ὄντος κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥᾴδιον,
ἢν μὴ προΐῃ θύραζε πρὸς τὸν ἥλιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί οὖν ἐγὼ δρῶ;

ΘΕΡΑΠΩΝ

περίμεν᾽, ὡς ἐξέρχεται.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὦ Ζεῦ τί δρᾶσαι διανοεῖ με τήμερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

νὴ τοὺς θεοὺς ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι
τί τὸ πρᾶγμα τουτί. τί στένεις; τί δυσφορεῖς;
οὐ χρῆν σε κρύπτειν ὄντα κηδεστὴν ἐμόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔστιν κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ποῖόν τι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τῇδε θἠμέρᾳ κριθήσεται
εἴτ' ἔστ' ἔτι ζῶς εἴτ' ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

καὶ πῶς; ἐπεὶ νῦν γ' οὔτε τὰ δικαστήρια
μέλλει δικάζειν οὔτε βουλῆς ἐσθ' ἕδρα,
ἐπεὶ τρίτη 'στὶ θεσμοφορίων ἡ μέση.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι κἀπολεῖν με προσδοκῶ.
αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι
κἀν θεσμοφόροιν μέλλουσι περί μου τήμερον
ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τιὴ τί δή;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὁτιὴ τραγῳδῶ καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοις.
ἀτὰρ τίν' ἐκ τούτων σὺ μηχανὴν ἔχεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἀγάθωνα πεῖσαι τὸν τραγῳδοδιδάσκαλον
ἐς θεσμοφόροιν ἐλθεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τί δράσοντ'; εἰπέ μοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐκκλησιάσοντ' ἐν ταῖς γυναιξὶ χἂν δέῃ
λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

πότερα φανερῶς ἢ λάθρᾳ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

λάθρᾳ, στολὴν γυναικὸς ἠμφιεσμένον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τὸ πρᾶγμα κομψὸν καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου·
τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σίγα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τί δ᾽ ἔστιν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἀγάθων ἐξέρχεται.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

καὶ ποῦ ᾽σθ᾽;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὅπου ᾽στίν; οὗτος οὑκκυκλούμενος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἀλλ᾽ ἦ τυφλὸς μέν εἰμ᾽· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ
ἄνδρ᾽ οὐδέν᾽ ἐνθάδ᾽ ὄντα, Κυρήνην δ᾽ ὁρῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σίγα· μελῳδίαν παρασκευάζεται.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μύρμηκος ἀτραπούς, ἢ τί δὴ μινυρίζεται;

ΑΓΑΘΩΝ

ἱερὰν χθονίαις δεξάμεναι
λαμπάδα κοῦραι ξὺν ἐλευθέρᾳ
πάτρια χορεύσασθε βοᾷ.

ΧΟΡΟΣ

τίνι δὲ δαιμόνων ὁ κῶμος;
λέγε νυν. εὐπίστως δὲ τοὐμὸν
δαίμονας ἔχει σεβίσαι.

ΑΓΑΘΩΝ

ἄγε νυν ὦ κλῇζε Μοῦσα
χρυσέων ῥύτορα τόξων
Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας
γύαλα Σιμουντίδι γᾷ.

ΧΟΡΟΣ

χαῖρε καλλίστας ἀοιδᾶς
Φοῖβ᾽ ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς
γέρας ἱερὸν προφέρων.

ΑΓΑΘΩΝ

τάν τ᾽ ἐν ὄρεσι δρυογόνοισι
κόραν ἀείσατ᾽
Ἄρτεμιν ἀγροτέραν.

ΧΟΡΟΣ

ἕπομαι κλῄζουσα σεμνὸν

104—110=111—116 117—119=123—125

γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς
Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ.

ΑΓΑΘΩΝ

Λατώ τε κρούματά τ᾽ ἀσιάδος
ποδὶ παρ᾽ ἔρρυθμα φρυγίῳ
δινεύματα Χαρίτων.

ΧΟΡΟΣ

σέβομαι Λατώ τ᾽ ἄνασσαν
κίθαρίν τε ματέρ᾽ ὕμνων
ἄρσενι βοᾷ δόκιμον,
τᾷ φάος ἔσσυτο δαιμονίοις θεοῦ οἴμασιν
ἁμετέρας τε δι᾽ αἰφνιδίου ὀπός. ὧν χάριν
Φοῖβον ἄνακτ᾽ ἄγαλλε τιμᾷ.
χαῖρ᾽ ὄλβιε παῖ Λατοῦς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὡς ἡδὺ τὸ μέλος ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες
καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον
καὶ μανδαλωτόν, ὥστ᾽ ἐμοῦ γ᾽ ἀκροωμένου
ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.
καί σ᾽ ὦ νεᾶνις, ἥτις εἶ, κατ᾽ Αἰσχύλον
ἐκ τῆς Λυκουργείας ἐρέσθαι βούλομαι.
ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος
λαλεῖ κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον.
τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;
σύ τ᾽ αὐτὸς ὦ παῖ πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει;
καὶ ποῦ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ λακωνικαί;
ἀλλ᾽ ὡς γυνὴ δῆτ᾽· εἶτα ποῦ τὰ τιτθία;
τί φῄς; τί σιγᾷς; ἀλλὰ δῆτ᾽ ἐκ τοῦ μέλους
ζητῶ σ᾽, ἐπειδή γ᾽ αὐτὸς οὐ βούλει φράσαι;

ΑΓΑΘΩΝ

ὦ πρέσβυ πρέσβυ, τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ᾽ ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην·
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ᾽ ἅμα γνώμῃ φορῶ.
χρὴ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα
ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.

αὐτίκα γυναικεῖ᾽ ἢν ποιῇ τις δράματα,
μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ᾽ ἔχειν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οὐκοῦν κελητίζεις, ὅταν Φαίδραν ποιῇς;

ΑΓΑΘΩΝ

ἀνδρεῖα δ᾽ ἢν ποιῇ τις, ἐν τῷ σώματι
ἔνεσθ᾽ ὑπάρχον τοῦθ᾽. ἃ δ᾽ οὐ κεκτήμεθα,
μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὅταν σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμέ,
ἵνα συμποιῶ σοὔπισθεν ἑστηκὼς ἐγώ.

ΑΓΑΘΩΝ

ἄλλως τ᾽ ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν· σκέψαι δ᾽ ὅτι
Ἴβυκος ἐκεῖνος κἀνακρέων ὁ Τήιος
κἀχαιός, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
ἐμιτροφόρουν τε κἀχλίδων ἰωνικῶς,
καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας,
αὐτός τε καλὸς ἦν καὶ καλῶς ἠμπίσχετο·
διὰ τοῦτ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῦ καὶ κάλ᾽ ἦν τὰ δράματα.
ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ὁ Φιλοκλέης αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ,
ὁ δὲ Ξενοκλέης ὢν κακὸς κακῶς ποιεῖ,
ὁ δ᾽ αὖ Θέογνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ.

ΑΓΑΘΩΝ

ἅπασ᾽ ἀνάγκη· ταῦτα γάρ τοι γνοὺς ἐγὼ
ἐμαυτὸν ἐθεράπευσα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

πῶς πρὸς τῶν θεῶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

παῦσαι βαΰζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦ
ὢν τηλικοῦτος, ἡνίκ᾽ ἠρχόμην ποιεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μὰ τὸν Δί᾽ οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ᾽ ὧνπερ οὕνεκ᾽ ἦλθον, ἔα μ᾽ εἰπεῖν.

ΑΓΑΘΩΝ

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους.
ἐγὼ δὲ καινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος
ἱκέτης ἀφῖγμαι πρὸς σέ.

ΑΓΑΘΩΝ

τοῦ χρείαν ἔχων;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μέλλουσί μ᾽ αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον
τοῖς Θεσμοφορίοις, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.

ΑΓΑΘΩΝ

τίς οὖν παρ᾽ ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἡ πᾶσ᾽· ἐὰν γὰρ ἐγκαθεζόμενος λάθρᾳ
ἐν ταῖς γυναιξίν, ὡς δοκῶν εἶναι γυνή,
ὑπεραποκρίνῃ μου, σαφῶς σώσεις ἐμέ.
μόνος γὰρ ἂν λέξειας ἀξίως ἐμοῦ.

ΑΓΑΘΩΝ

ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐγὼ φράσω σοι. πρῶτα μὲν γιγνώσκομαι·
ἔπειτα πολιός εἰμι καὶ πώγων᾽ ἔχω,
σὺ δ᾽ εὐπρόσωπος λευκὸς ἐξυρημένος
γυναικόφωνος ἁπαλὸς εὐπρεπὴς ἰδεῖν.

ΑΓΑΘΩΝ

Εὐριπίδη

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί ἔστιν;

ΑΓΑΘΩΝ

ἐποίησάς ποτε,
χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ᾽ οὐ χαίρειν δοκεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔγωγε.

ΑΓΑΘΩΝ

μή νυν ἐλπίσῃς τὸ σὸν κακὸν
ἡμᾶς ὑφέξειν. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ᾽ ἄν.
ἀλλ᾽ αὐτὸς ὅ γε σόν ἐστιν οἰκείως φέρε.
τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασιν
φέρειν δίκαιον ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

καὶ μὴν σύ γ' ὦ κατάπυγον εὐρύπρωκτος εἶ
οὐ τοῖς λόγοισιν ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί δ' ἔστιν ὅτι δέδοικας ἐλθεῖν αὐτόσε;

ΑΓΑΘΩΝ

κάκιον ἀπολοίμην ἂν ἢ σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πῶς;

ΑΓΑΘΩΝ

ὅπως;
δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερήσια
κλέπτειν ὑφαρπάζειν τε θήλειαν κύπριν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἰδού γε κλέπτειν· νὴ Δία βινεῖσθαι μὲν οὖν.
ἀτὰρ ἡ πρόφασίς γε νὴ Δί' εἰκότως ἔχει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί οὖν; ποιήσεις ταῦτα;

ΑΓΑΘΩΝ

μὴ δόκει σύ γε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὦ τρισκακοδαίμων ὡς ἀπόλωλ'.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

Εὐριπίδη
ὦ φίλτατ' ὦ κηδεστὰ μὴ σαυτὸν προδῷς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πῶς οὖν ποιήσω δῆτα;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τοῦτον μὲν μακρὰ
κλάειν κέλευ', ἐμοὶ δ' ὅ τι βούλει χρῶ λαβών.

ΕΥΡΙΠΙΔΑΣ

ἄγε νυν ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοί,
ἀπόδυθι τουτὶ θοἰμάτιον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

καὶ δὴ χαμαί.
ἀτὰρ τί μέλλεις δρᾶν μ';

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀποξυρεῖν ταδί,
τὰ κάτω δ' ἀφεύειν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἀλλὰ πρᾶττ', εἴ σοι δοκεῖ.
ἢ μὴ 'πιδοῦναι 'μαυτὸν ὤφελόν ποτε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἀγάθων σὺ μέντοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε,
χρῆσόν τί νυν ἡμῖν ξυρόν.

ΑΓΑΘΩΝ

αὐτὸς λάμβανε
ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

γενναῖος εἶ.
κάθιζε· φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὤμοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί κέκραγας; ἐμβαλῶ σοι πάτταλον,
ἢν μὴ σιωπᾷς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἀτταταῖ ἰατταταῖ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὗτος σὺ ποῖ θεῖς;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἐς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν·
οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρ᾽ ἔτ᾽ ἐνταυθὶ μενῶ
τεμνόμενος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὔκουν καταγέλαστος δῆτ᾽ ἔσει
τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὀλίγον μέλει μοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν
προδῷς με. χώρει δεῦρο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

κακοδαίμων ἐγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔχ᾽ ἀτρέμας αὐτοῦ κἀνάκυπτε. ποῖ στρέφει;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μυμῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οἴμοι κακοδαίμων, ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μὴ φροντίσῃς· ὡς εὐπρεπὴς φαίνει πάνυ.
βούλει θεᾶσθαι σαυτόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

εἰ δοκεῖ, φέρε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὁρᾷς σεαυτόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οὐ μὰ Δί' ἀλλὰ Κλεισθένη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀνίστασ', ἵν' ἀφεύσω σε, κἀγκύψας ἔχε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οἴμοι κακοδαίμων δελφάκιον γενήσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν δᾷδ' ἢ λύχνον.
ἐπίκυπτε· τὴν κέρκον φυλάττου νυν ἄκραν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἐμοὶ μελήσει νὴ Δία, πλήν γ' ὅτι κάομαι.
οἴμοι τάλας. ὕδωρ ὕδωρ ὦ γείτονες.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

θάρρει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τί θαρρῶ καταπεπυρπολημένος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' οὐκ ἔτ' οὐδὲν πρᾶγμά σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ
ἀποπεπόνηκας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

φῦ ἰοὺ τῆς ἀσβόλου.
αἰθὸς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μὴ φροντίσῃς· ἕτερος γὰρ αὐτὰ σφογγιεῖ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οἰμώξεταί τἄρ' εἰ τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς,
ἀλλ' ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν τουτῳὶ
καὶ στρόφιον· οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἔστ' ἐρεῖς.

ΑΓΑΘΩΝ

λαμβάνετε καὶ χρῆσθ'· οὐ φθονῶ.

---

242 πρὶν ἀντιλαβέσθαι πρωκτὸν τῆς φλογός.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τί οὖν λάβω;

ΑΓΑΘΩΝ

ὅ τι; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου.
σύζωσον ἀνύσας. αἶρε νῦν στρόφιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἰδού.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἴθι νυν κατάστειλόν με τὰ περὶ τὼ σκέλη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

κεκρυφάλου δεῖ καὶ μίτρας.

ΑΓΑΘΩΝ

ἡδὶ μὲν οὖν
κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ κἀπιτηδεία πάνυ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἆρ' ἁρμόσει μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

νὴ Δί' ἀλλ' ἄριστ' ἔχει.
φέρ' ἔγκυκλόν τι.

ΑΓΑΘΩΝ

λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὑποδημάτων δεῖ.

ΑΓΑΘΩΝ

τἀμὰ ταυτὶ λάμβανε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἆρ' ἁρμόσει μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

χαλαρὰ γοῦν χαίρεις φορῶν.

ΑΓΑΘΩΝ

σὺ τοῦτο γίγνωσκ'· ἀλλ' ἔχεις γὰρ ὧν δέει,
εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' ἐσκυκλησάτω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὑτοσὶ καὶ δὴ γυνὴ
τό γ' εἶδος· ἢν λαλῇς δ', ὅπως τῷ φθέγματι
γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

πειράσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

βάδιζε τοίνυν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω οὐκ ἤν γε μὴ
ὀμόσῃς ἐμοί

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί χρῆμα;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

συσσώσειν ἐμὲ
πάσαις τέχναις, ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τί μᾶλλον ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν,
ἡ γλῶττα δ' οὐκ ὀμώμοκ'· οὐδ' ὥρκωσ' ἐγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καὶ σπεῦδε ταχέως· ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας
σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορείῳ φαίνεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

δεῦρό νυν ὦ Θρᾷττ' ἕπου.
ὦ Θρᾷττα θέασαι, καομένων τῶν λαμπάδων
ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεθ' ὑπὸ τῆς λιγνύος.
ἀλλ' ὦ περικαλλῆ Θεσμοφόρω δέξασθέ με
ἀγαθῇ τύχῃ καὶ δεῦρο καὶ πάλιν οἴκαδε.
ὦ Θρᾷττα τὴν κίστην κατάθου, κᾆτ' ἔξελε
τὰ πόπαν', ὅπως λαβοῦσα θύσω τοῖν θεοῖν.
δέσποινα πολυτίμητε Δήμητερ φίλη
καὶ Φερσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
θύειν ἔχουσαν, εἰ δὲ μάλλα νῦν λαθεῖν.
καὶ τοῦ θυγατρίου χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν
πλουτοῦντος, ἄλλως δ' ἠλιθίου κἀβελτέρου,
καὶ ποσθαλίσκον νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
ποῦ ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων
ἵν' ἐξακούω; σὺ δ' ἄπιθ' ὦ Θρᾷττ' ἐκποδών·
δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκούειν τῶν λόγων.

ΚΗΡΥΞ

εὐφημία 'στω, εὐφημία 'στω. εὔχεσθε τοῖν Θεσμοφόροιν τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ καὶ τῷ Πλούτῳ καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ καὶ τῇ Κουροτρόφῳ τῇ Γῇ καὶ τῷ Ἑρμῇ καὶ ταῖς Χάρισιν ἐκκλησίαν τήνδε καὶ σύνοδον τὴν νῦν κάλλιστα καὶ ἄριστα ποιῆσαι, πολυωφελῶς μὲν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων τυχηρῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς. καὶ τὴν δρῶσαν τήν τ' ἀγορεύουσαν τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν τῶν γυναικῶν ταύτην νικᾶν. ταῦτ' εὔχεσθε, καὶ ὑμῖν αὐταῖς πάντ' ἀγαθά. ἰὴ παιὼν ἰὴ παιών. χαίρωμεν.

ΧΟΡΟΣ

δεχόμεθα καὶ θεῶν γένος
λιτόμεθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς
φανέντας ἐπιχαρῆναι.
Ζεῦ μεγαλώνυμε χρυσολύρα τε
Δῆλον ὃς ἔχεις ἱεράν,
καὶ σὺ παγκρατὴς κόρα γλαῦ-
κῶπι χρυσόλογχε πόλιν οἰ-
κοῦσα περιμάχητον, ἐλθὲ δεῦρο.
καὶ πολυώνυμε θηροφόνη
Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος,
σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον
ἁλιμέδον προλιπὼν
μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδόνητον,
Νηρέος εἰνάλιοί τε κόραι
νύμφαι τ' ὀρείπλαγκτοι.
χρυσέα τε φόρμιγξ
ἰαχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς
ἡμετέραις· τελέως δ'
ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων
εὐγενεῖς γυναῖκες.

ΚΗΡΥΞ

εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς ὀλυμπίοις
καὶ ταῖς ὀλυμπίαισι καὶ τοῖς πυθίοις
καὶ ταῖσι πυθίαισι καὶ τοῖς δηλίοις

καὶ ταῖσι δηλίαισι τοῖς τ᾽ ἄλλοις θεοῖς,
εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν
τῷ τῶν γυναικῶν ἢ ᾽πικηρυκεύεται
Εὐριπίδῃ Μήδοις τ᾽ ἐπὶ βλάβῃ τινὶ
τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ
ἢ τὸν τύραννον συγκατάγειν, ἢ παιδίον
ὑποβαλλομένης κατεῖπεν, ἢ δούλη τινὸς
προαγωγὸς οὖσ᾽ ἐνετρύλισεν τῷ δεσπότῃ
ἢ πεμπομένη τὰς ἀγγελίας ψευδεῖς φέρει,
ἢ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ ψευδῆ λέγων
καὶ μὴ δίδωσιν ἃν ὑπόσχηται τότε,
ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνή,
ἢ καὶ δέχεται προδιδοῦσ᾽ ἑταίρα τὸν φίλον,
κεἴ τις κάπηλος ἢ καπηλὶς τοῦ χοὸς
ἢ τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κᾠκίαν
ἀρᾶσθε, ταῖς δ᾽ ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς
εὔχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κἀγαθά.

ΧΟΡΟΣ

[ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν
πόλει τέλεα δὲ δήμῳ
τάδ᾽ εὔγματα γενέσθαι,
τὰ δ᾽ ἄρισθ᾽ ὅσ᾽ ἂν προσήκῃ
νικᾶν λεγούσας· ὁπόσαι δ᾽ ἐξ-
απατῶσιν παραβαίνουσί τε τοὺς
ὅρκους τοὺς νενομισμένους
κερδῶν οὕνεκ᾽ ἐπὶ βλάβῃ,
ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον
ζητοῦσ᾽ ἀντιμεθιστάναι,
τἀπόρρητά τε τοῖσιν ἐ-
χθροῖς τοῖς ἡμετέροις λέγουσ᾽,
ἀσεβοῦσιν ἀδικοῦσίν τε τὴν πόλιν.
ἀλλ᾽ ὦ παγκρατὲς
Ζεῦ ταῦτα κυρώσειας, ὥσθ᾽

---

365 *ἢ Μήδους ἐπάγουσι τῆς*
χώρας οὕνεκ᾽ ἐπὶ βλάβῃ,

ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν
καίπερ γυναιξὶν οὔσαις.]

ΚΗΡΥΞ

ἄκουε πᾶς. ἔδοξε τῇ βουλῇ ταδὶ
τῇ τῶν γυναικῶν· Τιμόκλει' ἐπεστάτει,
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν, εἶπε Σωστράτη·
ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ
τῶν Θεσμοφορίων, ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή,
καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον· ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ
ἡμῖν ἁπάσαις. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΓΥΝΗ Α

ἐγώ.

ΚΗΡΥΞ

περίθου νυν τόνδε πρῶτον πρὶν λέγειν.

ΧΟΡΟΣ

σίγα σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν· χρέμπτεται γὰρ ἤδη
ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες. μακρὰν ἔοικε λέξειν.

ΓΥΝΗ Α

φιλοτιμίᾳ μὲν οὐδεμιᾷ μὰ τὼ θεὼ
λέξουσ' ἀνέστην ὦ γυναῖκες· ἀλλὰ γὰρ
βαρέως φέρω τάλαινα πολὺν ἤδη χρόνον
προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ἡμᾶς ὑπὸ
Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας
καὶ πολλὰ καὶ παντοῖ' ἀκουούσας κακά.
τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;
πόσα δ' οὐχὶ διαβέβληχ', ὅπουπερ ἐμβραχὺ
εἰσὶν θεαταὶ καὶ τραγῳδικοὶ χοροί,
τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
τὰς οἰνοπότιδας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους,
τὰς οὐδὲν ὑγιές, τὰς μέγ' ἀνδράσιν κακόν·
ὥστ' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων
ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς σκοποῦνταί τ' εὐθέως,
μὴ μοιχὸς ἔνδον ᾖ τις ἀποκεκρυμμένος.
δρᾶσαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ὧνπερ καὶ πρὸ τοῦ
ἔξεστι· τοιαῦθ' οὗτος ἐδίδαξεν κακὰ
τοὺς ἄνδρας ἡμῶν· ὥστ' ἐάνπερ τις πλέκῃ
γυνὴ στέφανον, ἐρᾶν δοκεῖ· κἂν ἐκβάλῃ

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τὸ μὲν ὦ γυναῖκες ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα
Εὐριπίδῃ, τοιαῦτ᾽ ἀκουούσας κακά,
οὐ θαυμάσιόν ἐστ᾽, οὐδ᾽ ἐπιζεῖν τὴν χολήν.
καὐτὴ γὰρ ἔγωγ᾽, οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,
μισῶ τὸν ἄνδρ᾽ ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι.
ὅμως δ᾽ ἐν ἀλλήλαισι χρὴ δοῦναι λόγον·
αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί᾽ ἔκφορος λόγου.
τί ταῦτ᾽ ἔχουσαι ᾽κεῖνον αἰτιώμεθα
βαρέως τε φέρομεν, εἰ δύ᾽ ἡμῶν ἢ τρία
κακὰ ξυνειδὼς εἶπε δρώσας μυρία;
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρῶτον, ἵνα μἄλλην λέγω,
ξύνοιδ᾽ ἐμαυτῇ πολλὰ δειν᾽· ἐκεῖνο δ᾽ οὖν
δεινότατον, ὅτε νύμφη μὲν ἦ τρεῖς ἡμέρας,
ὁ δ᾽ ἀνὴρ παρ᾽ ἐμοὶ ᾽κάθευδεν· ἦν δέ μοι φίλος,
ὅσπερ με διεκόρησεν οὖσαν ἑπτέτιν.
οὗτος πόθῳ μου ᾽κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν·
κᾆτ᾽ εὐθὺς ἔγνων· εἶτα καταβαίνω λάθρᾳ.
ὁ δ᾽ ἀνὴρ ἐρωτᾷ ποῖ σὺ καταβαίνεις; ὅποι;
στρόφος μ᾽ ἔχει τὴν γαστέρ᾽ ὦνερ κὠδύνη·
ἐς τὸν κοπρῶν᾽ οὖν ἔρχομαι. βάδιζέ νυν·
κᾆθ᾽ ὁ μὲν ἔτριβε κεδρίδας ἄννηθον σφάκον·
ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ
ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ᾽ ἐρείδομαι
παρὰ τὸν ἀγυιᾶ κῦβδ᾽ ἐχομένη τῆς δάφνης.
ταῦτ᾽ οὐδεπώποτ᾽ εἶφ᾽, ὁρᾶτ᾽, Εὐριπίδης·
οὐδ᾽ ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεωκόμων
σποδούμεθ᾽, ἢν μὴ ᾽χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
οὐδ᾽ ὡς ὅταν μάλισθ᾽ ὑπό του ληκώμεθα
τὴν νύχθ᾽, ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
ἵν᾽ ὀσφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιὼν
μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται. ταῦθ᾽, ὁρᾷς,
οὐπώποτ᾽ εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
ἡμῖν τί τοῦτ᾽ ἔστ᾽; οὐδ᾽ ἐκεῖν᾽ εἴρηκέ πω,
ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τοὔγκυκλον
ὑπ᾽ αὐγὰς οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον
τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐκ εἴρηκέ πω.

πάσας δ' ἰδέας ἐξήτασεν,
πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ πυκνῶς τε
ποικίλους λόγους ἀνηῦρεν
εὖ διεζητημένους·
ὥστ' ἂν εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν
Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου, δο-
κεῖν ἂν αὐτόν, ὡς ἐγᾦμαι,
πᾶσιν ὑμῖν
ἄντικρυς μηδὲν λέγειν. 442

ΓΥΝΗ Β

ὀλίγων ἕνεκα καὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλ' αὕτη κατηγόρηκεν εὖ·
ἃ δ' ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι.
ἐμοὶ γὰρ ἁνὴρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ
παιδάρια πέντε καταλιπών, ἁγὼ μόλις
στεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκον ἐν ταῖς μυρρίναις.
τέως μὲν οὖν ἀλλ' ἡμικάκως ἐβοσκόμην·
νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν
τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς·
ὥστ' οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδὲ θήμισυ.
νῦν οὖν ἁπάσαις συμπαραινῶ καὶ λέγω
τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὕνεκα·
ἄγρια γὰρ ἡμᾶς ὦ γυναῖκες δρᾷ κακά,
ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς.
ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσιν
πλέξαι στεφάνους συνθηματιαίους εἴκοσιν.

ΧΟΡΟΣ

ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο
κομψότερον ἔτ' ἢ τὸ πρότερον
ἀναπέφηνεν.
οἷα κἀστωμύλατο
οὐκ ἄκαιρα, φρένας ἔχουσα
καί τι πολύπλοκον νόημ', οὐδ'
ἀσύνετ' ἀλλὰ πιθανὰ πάντα.
δεῖ δὲ ταύτης τῆς ὕβρεος ἡ-
μῖν τὸν ἄνδρα
περιφανῶς δοῦναι δίκην.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τὸ μὲν ὦ γυναῖκες ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα
Εὐριπίδῃ, τοιαῦτ' ἀκουούσας κακά,
οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν.
καὐτὴ γὰρ ἔγωγ', οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,
μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι.
ὅμως δ' ἐν ἀλλήλαισι χρὴ δοῦναι λόγον·
αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί' ἔκφορος λόγου.
τί ταῦτ' ἔχουσαι 'κεῖνον αἰτιώμεθα
βαρέως τε φέρομεν, εἰ δύ' ἡμῶν ἢ τρία
κακὰ ξυνειδὼς εἶπε δρώσας μυρία;
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρῶτον, ἵνα μἄλλην λέγω,
ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δείν'· ἐκεῖνο δ' οὖν
δεινότατον, ὅτε νύμφη μὲν ἦ τρεῖς ἡμέρας,
ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ 'κάθευδεν· ἦν δέ μοι φίλος,
ὅσπερ με διεκόρησεν οὖσαν ἑπτέτιν.
οὗτος πόθῳ μου 'κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν·
κᾆτ' εὐθὺς ἔγνων· εἶτα καταβαίνω λάθρᾳ.
ὁ δ' ἀνὴρ ἐρωτᾷ ποῖ σὺ καταβαίνεις; ὅποι;
στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ' ὦνερ κὠδύνη·
ἐς τὸν κοπρῶν' οὖν ἔρχομαι. βάδιζέ νυν·
κᾆθ' ὁ μὲν ἔτριβε κεδρίδας ἄννηθον σφάκον·
ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ
ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἐρείδομαι
παρὰ τὸν ἀγυιᾶ κῦβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.
ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης·
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεωκόμων
σποδούμεθ', ἢν μὴ 'χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
οὐδ' ὡς ὅταν μάλισθ' ὑπό του ληκώμεθα
τὴν νύχθ', ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
ἵν' ὀσφρόμενος ἁνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιὼν
μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται. ταῦθ', ὁρᾷς,
οὐπώποτ' εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ'; οὐδ' ἐκεῖν' εἴρηκέ πω,
ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τοὔγκυκλον
ὑπ' αὐγὰς οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον
τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐκ εἴρηκέ πω.

ἑτέραν δ᾽ ἐγῷδ᾽ ἣ ᾽φασκεν ὠδίνειν γυνὴ
δέχ᾽ ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον·
ὁ δ᾽ ἀνὴρ περιέτρεχ᾽ ὠκυτόκι᾽ ὠνούμενος·
τὸ δ᾽ εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον,
ἵνα μὴ βοῴη, κηρίῳ βεβυσμένον·
εἶθ᾽ ὡς ἔνευσεν ἡ φέρουσ᾽, εὐθὺς βοᾷ,
ἄπελθ᾽ ἄπελθ᾽, ἤδη γὰρ ὦνέρ μοι δοκῶ
τίκτειν. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισεν·
χὼ μὲν γεγηθὼς ἔτρεχεν, ἣ δ᾽ ἐξέσπασεν
ἐκ τοῦ στόματος τὸ κηρίον, τὸ δ᾽ ἀνέκραγεν.
εἶθ᾽ ἡ μιαρὰ γραῦς, ἣ ᾽φερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ λέγει,
λέων λέων σοι γέγονεν, αὐτέκμαγμα σόν,
τά τ᾽ ἄλλ᾽ ἁπαξάπαντα καὶ τὸ πόσθιον
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον.
ταῦτ᾽ οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νὴ τὴν Ἄρτεμιν
ἡμεῖς γε. κᾆτ᾽ Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον ἢ δεδράκαμεν;

ΧΟΡΟΣ

τουτὶ μέντοι θαυμαστόν,
ὁπόθεν ηὑρέθη τὸ χρῆμα,
χἤτις ἐξέθρεψε χώρα
τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω.
τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον
κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ᾽ ἀναιδῶς
οὐκ ἂν ᾠόμην ἐν ἡμῖν
οὐδὲ τολμῆσαί ποτ᾽ ἄν.
ἀλλὰ πᾶν γένοιτ᾽ ἂν ἤδη·
τὴν παροιμίαν δ᾽ ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ
μὴ δάκῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν.
ἀλλ᾽ οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν
οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα πλὴν ἄρ᾽ εἰ γυναῖκες.

ΓΥΝΗ Α

οὔ τοι μὰ τὴν Ἄγλαυρον ὦ γυναῖκες εὖ φρονεῖτε,
ἀλλ᾽ ἢ πεφάρμαχθ᾽ ἢ κακόν τι μέγα πεπόνθατ᾽ ἄλλο,

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

αἶκες ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρ
ɔιαῦτ' ἀκουούσας κακά,
όν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χο
ἐγωγ', οὕτως ὀναίμην τῶν τ
ɴδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι
ἀλλήλαισι χρὴ δοῦναι λόγοι
ἐσμεν, κοὐδεμί' ἔκφορος λό
χουσαι 'κεῖνον αἰτιώμεθα
ε φέρομεν, εἰ δύ' ἡμῶν ἢ τρ
ειδὼς εἶπε δρώσας μυρία;
αὐτὴ πρῶτον, ἵνα μᾶλλην λέ
ἐμαυτῇ πολλὰ δείν'· ἐκεῖνο δ'
τον, ὅτε νύμφη μὲν ἦ τρεῖς ἡ
ὴρ παρ' ἐμοὶ 'κάθευδεν· ἦν δέ
με διεκόρησεν οὖσαν ἑπτέτιν.
πόθῳ μου 'κνυεν ἐλθὼν τὴν
εὐθὺς ἔγνων· εἶτα καταβαίνω λά
ἀνὴρ ἐρωτᾷ ποῖ σὺ καταβαίνεις;
φος μ' ἔχει τὴν γαστέρ' ὦνερ κώδ
ὸν κοπρῶν' οὖν ἔρχομαι. βάδιζέ νυ
ὃ μὲν ἔτριβε κεδρίδας ἄννηθον σφ
δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ
θον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἐρείδομαι
ὰ τὸν ἀγυιᾶ κῦβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης
' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης
ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεωκόμων
δούμεθ', ἢν μὴ 'χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει
ὡς ὅταν μάλισθ' ὑπό του ληκώμεθα
νύχθ', ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
σφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιὼν
ν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται. ταῦθ', ὁρᾷς,
ύποτ' εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
τί τοῦτ' ἔστ'; οὐδ' ἐκεῖν' εἴρηκέ πω,
γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τοὔγκυκλον
αὐγὰς οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον
μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐκ εἴρηκέ πω.

ταύτην ἐῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν
ἡμᾶς ἁπάσας. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν· εἰ δὲ μή, ἡμεῖς
αὐταί τε καὶ τὰ δουλάρια τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι
ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῇ
γυνὴ γυναῖκας οὖσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μὴ δῆτα τόν γε χοῖρον ὦ γυναῖκες. εἰ γὰρ οὔσης
παρρησίας κἀξὸν λέγειν ὅσαι πάρεσμεν ἀσταί,
εἶτ' εἶπον ἁγίγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,
διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὑμῶν;

ΓΥΝΗ Α

οὐ γάρ σε δεῖ δοῦναι δίκην; ἥτις μόνη τέτληκας
ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀντειπεῖν, ὃς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέδρακεν
ἐπίτηδες εὑρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν Φαίδρας τε· Πηνελόπην δὲ
οὐπώποτ' ἐποίησ', ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἐγὼ γὰρ οἶδα τἄτιον. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις
τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἁπαξαπάσας.

ΓΥΝΗ Α

ἀκούετ' ὦ γυναῖκες οἷ' εἴρηκεν ἡ πανοῦργος
ἡμᾶς ἁπάσας αὖθις αὖ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

καὶ νὴ Δί' οὐδέπω γε
εἴρηχ' ὅσα ξύνοιδ'· ἐπεὶ βούλεσθε πλεῖον' εἴπω;

ΓΥΝΗ Α

ἀλλ' οὐκ ἂν ἔτ' ἔχοις· ὅσα γὰρ ᾔδησθ' ἐξέχεας ἅπαντα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μὰ Δί' οὐδέ πω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν ποιοῦμεν.
ἐπεὶ τάδ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι
ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.

ΓΥΝΗ Α

ἐπιτριβείης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ ἀπατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦσαι
ἔπειτα τὴν γαλῆν φαμέν,

ΓΥΝΗ Α

τάλαιν' ἐγώ· φλυαρεῖς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οὐδ' ὡς ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησεν,
οὐκ εἶπον· οὐδ' ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν,
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξέν ποτ'

ΓΥΝΗ Α

ἐξόλοιο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἀχαρνικὴ τὸν πατέρα.

ΓΥΝΗ Α

ταυτὶ δῆτ' ἀνέκτ' ἀκούειν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οὐδ' ὡς σὺ τῆς δούλης τεκούσης ἄρρεν εἶτα σαυτῇ
τοῦθ' ὑπεβάλου, τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρῆκας αὐτῇ.

ΓΥΝΗ Α

οὔ τοι μὰ τὼ θεὼ σὺ καταπροίξει λέγουσα ταυτί,
ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οὐ δὴ μὰ Δία σύ γ' ἅψει.

ΓΥΝΗ Α

καὶ μὴν ἰδού.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

καὶ μὴν ἰδού.

ΓΥΝΗ Α

λαβὲ θοἰμάτιον Φιλίστη.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

πρόσιθι μόνον, κἀγώ σε νὴ τὴν Ἄρτεμιν

ΓΥΝΗ Α

τί δράσεις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τὸν σησαμοῦνθ' ὃν κατέφαγες, τοῦτον χεσεῖν ποιήσω.

ΧΟΡΟΣ

παύσασθε λοιδορούμεναι· καὶ γάρ γυνή τις ἡμῖν
ἐσπουδακυῖα προστρέχει. πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι,
σιγᾶθ', ἵν' αὐτῆς κοσμίως πυθώμεθ' ἅττα λέξει.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

φίλαι γυναῖκες ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου·
γυναικομανῶ γὰρ προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεί.
καὶ νῦν ἀκούσας πρᾶγμα περὶ ὑμῶν μέγα
ὀλίγῳ τι πρότερον κατ' ἀγορὰν λαλούμενον,
ἥκω φράσων τοῦτ' ἀγγελῶν θ' ὑμῖν, ἵνα

ὅτι μὲν φίλος εἴμ' ὑμῖν, ἐπίδηλος ταῖς γνάθοις.

σκοπῆτε καὶ τηρῆτε μὴ καὶ προσπέσῃ
ὑμῖν ἀφράκτοις πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα.

ΧΟΡΟΣ

τί δ' ἔστιν ὦ παῖ; παῖδα γάρ σ' εἰκὸς καλεῖν,
ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

Εὐριπίδην φάσ' ἄνδρα κηδεστήν τινα
αὑτοῦ γέροντα δεῦρ' ἀναπέμψαι τήμερον.

ΧΟΡΟΣ

πρὸς ποῖον ἔργον ἢ τίνος γνώμης χάριν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

ἵν' ἅττα βουλεύοισθε καὶ μέλλοιτε δρᾶν,
ἐκεῖνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος.

ΧΟΡΟΣ

καὶ πῶς λέληθεν ἐν γυναιξὶν ὢν ἀνήρ;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

ἀφηῦσεν αὐτὸν κἀπέτιλ' Εὐριπίδης
καὶ τἄλλ' ἅπανθ' ὥσπερ γυναῖκ' ἐσκεύασεν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
ἠλίθιος ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν;
οὐκ οἴομαι 'γωγ' ὦ πολυτιμήτω θεώ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

ληρεῖς· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἦλθον ἀγγελῶν,
εἰ μὴ 'πεπύσμην ταῦτα τῶν σάφ' εἰδότων.

ΧΟΡΟΣ

τὸ πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται.
ἀλλ' ὦ γυναῖκες οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν,
ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα καὶ ζητεῖν ὅπου
λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος.
καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτόν, ὡς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε κἀκείνην ἔχῃς ὦ πρόξενε.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

φέρ' ἴδω· τίς ἡ πρώτη σύ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ποῖ τις τρέψεται;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

ζητητέαι γάρ ἐστε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

κακοδαίμων ἐγώ.

ΓΥΝΗ Α

ἔμ᾽ ἥτις εἴμ᾽ ἤρου; Κλεωνύμου γυνή.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

γιγνώσκεθ᾽ ὑμεῖς ἥτις ἔσθ᾽ ἡδὶ γυνή;

ΧΟΡΟΣ

γιγνώσκομεν δῆτ᾽. ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ἡ τὸ παιδίον
ἔχουσα;

ΓΥΝΗ Α

τιτθὴ νὴ Δί᾽ ἐμή.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

διοίχομαι.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

αὕτη σὺ ποῖ στρέφει; μέν᾽ αὐτοῦ. τί τὸ κακόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἔασον οὐρῆσαί μ᾽.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

ἀναίσχυντός τις εἶ.
σὺ δ᾽ οὖν ποίει τοῦτ᾽· ἀναμενῶ γὰρ ἐνθάδε.

ΧΟΡΟΣ

ἀνάμενε δῆτα καὶ σκόπει γ᾽ αὐτὴν σφόδρα·
μόνην γὰρ αὐτὴν ὦνερ οὐ γιγνώσκομεν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

πολύν γε χρόνον οὐρεῖς σύ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

νὴ Δί᾽ ὦ μέλε·
στραγγουριῶ γάρ· ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ᾽ ὡς ἐμέ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τί δῆτά μ᾽ ἕλκεις ἀσθενοῦσαν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

εἰπέ μοι,
τίς ἔστ᾽ ἀνήρ σοι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει;
τὸν δεῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

τὸν δεῖνα; ποῖον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἔσθ᾽ ὁ δεῖν᾽, ὅς καί ποτε
τὸν δεῖνα τὸν τοῦ δεῖνα

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

ληρεῖν μοι δοκεῖς.
ἀνῆλθες ἤδη δεῦρο πρότερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

νὴ Δία
ὁσέτη γε.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

καὶ τίς σοὐστὶ συσκηνήτρια;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἡ δεῖν᾽ ἔμοιγ᾽. οἴμοι τάλας.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

οὐδὲν λέγεις.

ΓΥΝΗ Α

ἄπελθ᾽. ἐγὼ γὰρ βασανιῶ ταύτην καλῶς
ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσι· σὺ δ᾽ ἀπόστηθί μοι,
ἵνα μὴ ᾽πακούσῃς ὢν ἀνήρ. σὺ δ᾽ εἰπέ μοι
ὅ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

φέρ᾽ ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν.

ΓΥΝΗ Α

τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

προὐπίνομεν.

ΓΥΝΗ Α

ταυτὶ μὲν ἤκουσάς τινος σύ· τί δὲ τρίτον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

σκάφιον Ξένυλλ᾽ ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς.

ΓΥΝΗ Α

οὐδὲν λέγεις. δεῦρ᾽ ἐλθὲ δεῦρ᾽ ὦ Κλείσθενες·
ὅδ᾽ ἐστὶν ἀνὴρ ὃν λέγεις.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

τί οὖν ποιῶ;

ΓΥΝΗ Α

ἀπόδυσον αὐτόν· οὐδὲν ὑγιὲς γὰρ λέγει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

κἄπειτ᾽ ἀποδύσετ᾽ ἐννέα παίδων μητέρα;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

χάλα ταχέως τὸ στρόφιον ὦναίσχυντε σύ.

ΓΥΝΗ Α

ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά·
καὶ νὴ Δία τιτθούς γ᾽ ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἔχει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

στερίφη γάρ εἰμι κοὐκ ἐκύησα πώποτε.

ΓΥΝΗ Α

νῦν· τότε δὲ μήτηρ ἦσθα παίδων ἐννέα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

ἀνίστασ᾽ ὀρθός. ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω;

ΓΥΝΗ Α

τοδὶ διέκυψε καὶ μάλ᾽ εὔχρων ὦ τάλαν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

καὶ ποῦ ᾽στιν;

ΓΥΝΗ Α

αὖθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

οὐκ ἐνγεταυθί.

ΓΥΝΗ Α

μάλλὰ δεῦρ᾽ ἥκει πάλιν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

ἰσθμόν τιν᾽ ἔχεις ὤνθρωπ᾽· ἄνω τε καὶ κάτω
τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.

ΓΥΝΗ Α

ὦ μιαρὸς οὗτος· ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ Εὐριπίδου
ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

κακοδαίμων ἐγώ,
εἰς οἷ᾽ ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα.

ΓΥΝΗ Α

ἄγε δὴ τί δρῶμεν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ

τουτονὶ φυλάττετε
καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγὼν οἰχήσεται·
ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς πρυτάνεσιν ἀγγελῶ.

ΧΟΡΟΣ

ἡμᾶς τοίνυν μετὰ τοῦτ᾽ ἤδη τὰς λαμπάδας ἁψαμένας χρὴ
ξυζωσαμένας εὖ κἀνδρείως τῶν θ᾽ ἱματίων ἀποδύσας
ζητεῖν, εἴ που κἄλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιθρέξαι
τὴν πύκνα πᾶσαν καὶ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς διόδους διαθρῆσαι.
εἶα δὴ πρώτιστα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα
καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ πανταχῇ· μόνον δὲ χρὴ

μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρός ἐστι μὴ μέλλειν ἔτι,
ἀλλὰ τὴν πρώτην τρέχειν χρῆν ὡς τάχιστ᾽ ἤδη κύκλῳ.
εἶά νυν ἴχνευε καὶ μάτευε ταχὺ πάντ᾽,
εἴ τις ἐν τόποις ἑδραῖος
ἄλλος αὖ λέληθεν ὤν.
πανταχῇ δὲ ῥῖψον ὄμμα,
καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο
πάντ᾽ ἀνασκόπει καλῶς.
ἢν γάρ με λάθῃ δράσας ἀνόσια,
δώσει τε δίκην καὶ πρὸς τούτῳ
τοῖς ἄλλοις ἀνδράσιν ἔσται
παράδειγμ᾽ ὕβρεως ἀδίκων τ᾽ ἔργων
ἀθέων τε τρόπων·
φήσει δ᾽ εἶναί τε θεοὺς φανερῶς,
δείξει τ᾽ ἤδη
πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας . . . .
[δικαίως τ᾽ ἐφέποντας] ὅσια καὶ νόμιμα
μηδομένους ποιεῖν ὅ τι καλῶς ἔχει.
κἂν μὴ ποιῶσι ταῦτα τοιάδ᾽ ἔσται·
αὐτῶν ὅταν ληφθῇ τις οὐκέθ᾽ ὅσια δρῶν,
μανίαις φλέγων λύσσῃ παράκοπος,
[εἴ τι δρῴη]
πᾶσιν ἐμφανὴς ὁρᾶν ἔσται γυναιξὶ καὶ βροτοῖσιν,
ὅτι τά τε παράνομα τά τ᾽ ἀνόσια θεὸς
παρὼν τίνεται.
ἀλλ᾽ ἔοιχ᾽ ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.
οὐχ ὁρῶμεν γοῦν ἔτ᾽ ἄλλον οὐδέν᾽ ἐγκαθήμενον.

ΓΥΝΗ Α

ἆ ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος οὗτος οὐ μενεῖς;
τάλαιν᾽ ἐγὼ τάλαινα, καὶ τὸ παιδίον
ἐξαρπάσας μου φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

κέκραχθι· τοῦτο δ᾽ οὐδέποτε σὺ ψωμιεῖς,
ἢν μή μ᾽ ἀφῆτ᾽· ἀλλ᾽ ἐνθάδ᾽ ἐπὶ τῶν μηρίων

---

686 παραχρῆμά τε τίνεται

668—687 ≐ 707—727

πληγὲν μαχαίρᾳ τῇδε φοινίας φλέβας
καθαιματώσει βωμόν.

ΓΥΝΗ Α

ὦ τάλαιν᾽ ἐγώ.
γυναῖκες, οὐκ ἀρήξετ᾽; οὐ πολλὴν βοὴν
στήσεσθε καὶ τροπαῖον, ἀλλὰ τοῦ μόνου
τέκνου με περιόψεσθ᾽ ἀποστερουμένην;

ΧΟΡΟΣ

ἔα ἔα.
ὦ πότνιαι Μοῖραι τί δὴ δέρκομαι
νεοχμὸν αὖ τέρας;
ὡς ἅπαντ᾽ ἄρ᾽ ἐστὶ τόλμης μεστὰ κἀναισχυντίας.
οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ φίλαι τοδί.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οἷον ὑμῶν ἐξαράξει τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.

ΧΟΡΟΣ

ταῦτα δῆτ᾽ οὐ δεινὰ πράγματ᾽ ἐστὶ καὶ περαιτέρω;

ΓΥΝΗ Α

δεινὰ δῆθ᾽, ὅστις γ᾽ ἔχει μου ᾽ξαρπάσας τὸ παιδίον.

ΧΟΡΟΣ

τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε
τοιαῦτα ποιῶν ὅδ᾽ ἀναισχυντεῖ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι.

ΓΥΝΗ Α

ἀλλ᾽ οὖν ἥκεις γ᾽ ὅθεν οὐ φαύλως γ᾽
ἀποδρὰς λέξεις
οἷον δράσας διέδυς ἔργον,
λήψει δὲ κακόν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.

ΧΟΡΟΣ

τίς ἄν σοι, τίς ἂν σύμμαχος ἐκ θεῶν
ἀθανάτων ἔλθοι σοῖς ἀδίκοις ἔργοις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μάτην λαλεῖτε· τὴν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀφήσω.

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ᾽ οὐ μὰ τὼ θεὼ τάχ᾽ οὐ χαίρων ἴσως
ἐνυβριεῖς λόγους λέξεις τ᾽ ἀνοσίους

ἐπ' ἀθέοις ἔργοις·
καὶ γὰρ ἀνταμειψόμεσθά σ' ὥσπερ εἰκὸς ἀντὶ τῶνδε.
τάχα δὲ μεταβαλοῦσ' ἐπὶ κάχ' ἑτερότροπά
τίς σ' ἐπέχει τύχη.
ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,
καὶ καταίθειν τὸν πανοῦργον πυρπολεῖν θ' ὅσον τάχος

ΓΥΝΗ Α

ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας ὦ Μανία.
κἀγώ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὕφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ κρητικὸν
ἀπόδυθι ταχέως· τοῦ θανάτου δ' ὦ παιδίον
μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα.
τουτὶ τί ἔστιν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη
οἴνου πλέως καὶ ταῦτα περσικὰς ἔχων.
ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταται
κἀκ παντὸς ὑμεῖς μηχανώμεναι πιεῖν,
ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθὸν ἡμῖν δ' αὖ κακόν,
κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαρίοις καὶ τῇ κρόκῃ.

ΓΥΝΗ Α

παράβαλλε πολλὰς κληματίδας ὦ Μανία.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

παράβαλλε δῆτα· σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδί,
τουτὶ τεκεῖν φῄς;

ΓΥΝΗ Α

καὶ δέκα μῆνας αὔτ' ἐγὼ
ἤνεγκον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἤνεγκας σύ;

ΓΥΝΗ Α

νὴ τὴν Ἄρτεμιν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τρικότυλον ἢ πῶς; εἰπέ μοι.

ΓΥΝΗ Α

τί μ' εἰργάσω;
ἀπέδυσας ὦναίσχυντέ μου τὸ παιδίον
τυννοῦτον ὄν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τυννοῦτο;

ΓΥΝΗ Α

μικρὸν νὴ Δία.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χόας ἢ τέτταρας;

ΓΥΝΗ Α

σχεδὸν τοσοῦτον χὤσον ἐκ διονυσίων.
ἀλλ' ἀπόδος αὐτό.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.

ΓΥΝΗ Α

ἐμπρήσομεν τοίνυν σε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

πάνυ γ' ἐμπίμπρατε·
αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μάλ' αὐτίκα.

ΓΥΝΗ Α

μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ'· ἀλλ' ἔμ' ὅ τι χρῄζεις ποίει
ὑπέρ γε τούτου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

φιλότεκνός τις εἶ φύσει.
ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἥδ' ἀποσφαγήσεται.

ΓΥΝΗ Α

οἴμοι τέκνον. δός μοι σφαγεῖον Μανία,
ἵν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοὐμοῦ λάβω.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὕπεχ' αὐτό, χαριοῦμαι γὰρ ἕν γε τοῦτό σοι.

ΓΥΝΗ Α

κακῶς ἀπόλοι', ὡς φθονερὸς εἶ καὶ δυσμενής.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται.

ΓΥΝΗ Α

τί τῆς ἱερείας γίγνεται;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τουτί. λαβέ.

ΓΥΝΗ Γ

ταλαντάτη Μίκκα τίς ἐξεκόρησέ σε;
τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου διεχρήσατο;

ΓΥΝΗ Α

ὁ πανοῦργος οὗτος. ἀλλ' ἐπειδήπερ πάρει,
φύλαξον αὐτόν, ἵνα λαβοῦσα Κλεισθένη
τοῖσιν πρυτάνεσιν ἃ πεποίηχ' οὗτος φράσω.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας;
τίς πεῖρα, τίς ἐπίνοι'; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος
κἄμ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα
οὐ φαίνεταί πω. φέρε τίν' οὖν ἂν ἄγγελον
πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον
ἐκ τοῦ Παλαμήδους· ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας
ῥίψω γράφων. ἀλλ' οὐ γάρ εἰσί μοι πλάται.
πόθεν οὖν γένοιτ' ἄν μοι πλάτας λαβεῖν; πόθεν;
τί δ' ἂν εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν
γράφων διαρρίπτοιμι; βέλτιστον πολύ.
ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα κἀκεῖν' ἦν ξύλον.
ὦ χεῖρες ἐμαὶ νῦν δὴ 'γχειρεῖν
ὑμᾶς ἔργῳ πορίμῳ χρή.
ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
δέξασθε σμίλης ὁλκοὺς
κήρυκας ἐμῶν μόχθων· οἴμοι
τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρόν·
χώρει χώρει. ποίαν αὔλακα;
βάσκετ' ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδοὺς
κείνᾳ ταύτᾳ· ταχέως χρή.

ΧΟΡΟΣ

ἡμεῖς τοίνυν ἡμᾶς αὐτὰς εὖ λέξωμεν παραβᾶσαι,
καίτοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φῦλον κακὰ πόλλ' ἀγορεύει,
ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνθρώποις κἀξ ἡμῶν ἐστιν ἅπαντα,
ἔριδες νείκη στάσις ἀργαλέα λύπη πόλεμος. φέρε δή νυν,
εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ὑμεῖς, εἴπερ ἀληθῶς κακόν ἐσμεν,
κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν μήτ' ἐκκύψασαν ἁλῶναι,
ἀλλ' οὑτωσὶ πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν;
κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι, κᾆθ' εὕρητ' αὐτὸ θύρασιν,
μανίας μαίνεσθ', οὓς χρῆν σπένδειν καὶ χαίρειν, εἴπερ ἀληθῶς
ἔνδοθεν ηὕρετε φροῦδον τὸ κακὸν καὶ μὴ κατελαμβάνετ' ἔνδον.
κἂν καταδάρθωμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι,
πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ περὶ τὰς σκηνὰς περινοστῶν.
κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, τὸ κακὸν ζητεῖτε θεᾶσθαι·

κἂν αἰσχυνθεῖσ᾽ ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις τὸ κακὸν παρακῦψαν ἰδεῖν. οὕτως ἡμεῖς ἐπιδήλως
ὑμῶν ἐσμεν πολὺ βελτίους, βάσανός τε πάρεστιν ἰδέσθαι.
βάσανον δῶμεν πότεροι χείρους. ἡμεῖς μὲν γάρ φαμὲν ὑμᾶς,
ὑμεῖς δ᾽ ἡμᾶς. σκεψώμεθα δὴ κἀντιτιθῶμεν πρὸς ἕκαστον,
παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τἀνδρὸς τοὔνομ᾽ ἑκάστου.
Ναυσιμάχης μέν γ᾽ ἥττων ἐστὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τἄργα.
καὶ μὴν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλα-
βακχοῦς.
πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν
Μαραθῶνι,
καὶ Στρατονίκην ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ᾽ ἐγχειρεῖ πολεμίζειν.
ἀλλ᾽ Εὐβούλης τῶν πέρυσίν τις βουλευτής ἐστιν ἀμείνων
παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν· οὐδ᾽ αὐτὸς τοῦτό γε φήσει.
οὕτως ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθ᾽ εἶναι.
οὐδ᾽ ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων· ἀλλ᾽ ἢν τὰ μέγισθ᾽ ὑφέληται
φορμὸν πυρῶν τἀνδρὸς κλέψασ᾽, αὐθημερὸν αὔτ᾽ ἀπέδωκεν.
ἀλλ᾽ ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων
ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποιοῦντας.
καὶ πρὸς τούτοις γάστριδας ἡμῶν
ὄντας μᾶλλον καὶ λωποδύτας
καὶ βωμολόχους κἀνδραποδιστάς.
καὶ μὴν δήπου καὶ τὰ πατρῷά γε
χείρους ἡμῶν εἰσιν σώζειν·
ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν
τἀντίον ὁ κανὼν οἱ καλαθίσκοι
τὸ σκιάδειον·
τοῖς δ᾽ ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις
ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν
ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ,
πολλοῖς δ᾽ ἑτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς στρατιαῖς
ἔρριπται τὸ σκιάδειον.
πόλλ᾽ ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ᾽ ἂν
τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως, ἓν δ᾽ ὑπερφυέστατον.
χρῆν γάρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει,

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας;
τίς πεῖρα, τίς ἐπίνοι'; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος
κἄμ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα
οὐ φαίνεταί πω. φέρε τίν' οὖν ἂν ἄγγελον
πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον
ἐκ τοῦ Παλαμήδους· ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας
ῥίψω γράφων. ἀλλ' οὐ γάρ εἰσί μοι πλάται.
πόθεν οὖν γένοιτ' ἄν μοι πλάτας λαβεῖν; πόθεν;
τί δ' ἂν εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν
γράφων διαρρίπτοιμι; βέλτιστον πολύ.
ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα κἀκεῖν' ἦν ξύλον.
ὦ χεῖρες ἐμαὶ νῦν δὴ 'γχειρεῖν
ὑμᾶς ἔργῳ ποριμῳ χρή.
ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
δέξασθε σμίλης ὁλκοὺς
κήρυκας ἐμῶν μόχθων· οἴμοι
τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρόν·
χώρει χώρει. ποίαν αὔλακα;
βάσκετ' ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδοὺς
κείνᾳ ταύτᾳ· ταχέως χρή.

ΧΟΡΟΣ

ἡμεῖς τοίνυν ἡμᾶς αὐτὰς εὖ λέξωμεν παραβᾶσαι,
καίτοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φῦλον κακὰ πόλλ' ἀγορεύει,
ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνθρώποις κἀξ ἡμῶν ἐστιν ἅπαντα,
ἔριδες νεῖκη στάσις ἀργαλέα λύπη πόλεμος. φέρε δή νυν,
εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ὑμεῖς, εἴπερ ἀληθῶς κακόν ἐσμεν,
κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν μήτ' ἐκκύψασαν ἁλῶναι,
ἀλλ' οὑτωσὶ πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν;
κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι, κᾆθ' εὕρητ' αὐτὸ θύρασιν,
μανίας μαίνεσθ', οὓς χρῆν σπένδειν καὶ χαίρειν, εἴπερ ἀληθῶς
ἔνδοθεν ηὕρετε φροῦδον τὸ κακὸν καὶ μὴ κατελαμβάνετ' ἔνδον.
κἂν καταδάρθωμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι,
πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ περὶ τὰς σκηνὰς περινοστῶν.
κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, τὸ κακὸν ζητεῖτε θεᾶσθαι·

κἂν αἰσχυνθεῖσ᾽ ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις τὸ κακὸν παρακύψαν ἰδεῖν. οὕτως ἡμεῖς ἐπιδήλως
ὑμῶν ἐσμεν πολὺ βελτίους, βάσανός τε πάρεστιν ἰδέσθαι.
βάσανον δῶμεν πότεροι χείρους. ἡμεῖς μὲν γάρ φαμεν ὑμᾶς,
ὑμεῖς δ᾽ ἡμᾶς. σκεψώμεθα δὴ κἀντιτιθῶμεν πρὸς ἕκαστον,
παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τἀνδρὸς τοὔνομ᾽ ἑκάστου.
Ναυσιμάχης μέν γ᾽ ἥττων ἐστὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τἄργα.
καὶ μὴν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλα-
βακχοῦς.
πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν
Μαραθῶνι,
καὶ Στρατονίκην ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ᾽ ἐγχειρεῖ πολεμίζειν.
ἀλλ᾽ Εὐβούλης τῶν πέρυσίν τις βουλευτής ἐστιν ἀμείνων
παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν· οὐδ᾽ αὐτὸς τοῦτό γε φήσει.
οὕτως ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθ᾽ εἶναι.
οὐδ᾽ ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων· ἀλλ᾽ ἢν τὰ μέγισθ᾽ ὑφέληται
φορμὸν πυρῶν τἀνδρὸς κλέψασ᾽, αὐθημερὸν αὔτ᾽ ἀπέδωκεν.
ἀλλ᾽ ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων
ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποιοῦντας.
καὶ πρὸς τούτοις γάστριδας ἡμῶν
ὄντας μᾶλλον καὶ λωποδύτας
καὶ βωμολόχους κἀνδραποδιστάς.
καὶ μὴν δήπου καὶ τὰ πατρῷά γε
χείρους ἡμῶν εἰσὶν σώζειν·
ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν
τἀντίον ὁ κανὼν οἱ καλαθίσκοι
τὸ σκιάδειον·
τοῖς δ᾽ ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις
ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν
ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ,
πολλοῖς δ᾽ ἑτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς στρατιαῖς
ἔρριπται τὸ σκιάδειον.
πόλλ᾽ ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ᾽ ἂν
τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως, ἓν δ᾽ ὑπερφυέστατον.
χρῆν γάρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει,

προεδρίαν ταύτῃ δίδοσθαι στηνίοισι καὶ σκίροις
ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν·
εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνή,
ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι σκάφιον ἀποκεκαρμένην
τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκὸς ὦ πόλις
τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἠμφιεσμένην
λευκὰ καὶ κόμας καθεῖσαν πλησίον τῆς Λαμάχου,
καὶ δανείζειν χρήμαθ', ᾗ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι
καὶ τόκον πράττοιτο, διδόναι μηδέν' ἀνθρώπων τόκον,
ἀλλὰ κείρεσθαι βίᾳ τὰ χρήματ' εἰπόντας τοδί,
ἀξία γοῦν εἶ τόκου τεκοῦσα τοιοῦτον τόκον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ' οὐδέπω.
τί δῆτ' ἂν εἴη τοὐμποδών; οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται.
τῷ δῆτ' ἂν αὐτὸν προσαγαγοίμην δράματι;
ἐγᾦδα· τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι.
πάντως δ' ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.

ΓΥΝΗ Γ

τί αὖ σὺ κυκανᾷς ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;
πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ', εἰ μὴ κοσμίως
ἕξεις, ἕως ἂν τῶν πρυτάνεών τις φανῇ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
ὃς ἀντὶ δίας ψακάδος Αἰγύπτου πέδον
λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεών.

ΓΥΝΗ Γ

πανοῦργος εἶ νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος
Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως.

ΓΥΝΗ Γ

σοί γ' ὤλεθρε
πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυνώνδας μὲν οὖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

Ἑλένη δ' ἐκλήθην.

---

833 *ταξίαρχον ἢ στρατηγόν, λαμβάνειν τιμήν τινα,*
837 *ἢ τριήραρχον πονηρὸν ἢ κυβερνήτην κακόν,*

ΓΥΝΗ Γ

αὖθις αὖ γίγνει γυνή,
πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἔμ' ἐπὶ σκαμανδρίαις
ῥοαῖσιν ἔθανον.

ΓΥΝΗ Γ

ὤφελες δὲ καὶ σύ γε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

κἀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἴμ'· ὁ δ' ἄθλιος πόσις
οὑμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.
τί οὖν ἔτι ζῶ;

ΓΥΝΗ Γ

τῶν κοράκων πονηρίᾳ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν.
μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,
ὅστις ξένους δέξαιτο ποντίῳ σάλῳ
κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

Πρωτέως τάδ' ἐστὶ μέλαθρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ποίου Πρωτέως;

ΓΥΝΗ Γ

ὦ τρισκακόδαιμον, ψεύδεται νὴ τὼ θεώ,
ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

Αἴγυπτον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὦ δύστηνος οἷ πεπλεύκαμεν.

ΓΥΝΗ Γ

πείθει τι τούτῳ τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ
ληροῦντι λῆρον; θεσμοφορεῖον τουτογί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔστ' ἢ 'ξώπιος;

ΓΥΝΗ Γ

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾷς ἔτ' ὦ ξένε,

προεδρίαν ταύτῃ δίδοσθαι στηνίοισι καὶ σκίροις
ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν·
εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνή,
ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι σκάφιον ἀποκεκαρμένην
τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκὸς ὦ πόλις
τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἠμφιεσμένην
λευκὰ καὶ κόμας καθεῖσαν πλησίον τῆς Λαμάχου,
καὶ δανείζειν χρήμαθ', ᾗ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι
καὶ τόκον πράττοιτο, διδόναι μηδέν' ἀνθρώπων τόκον,
ἀλλὰ κείρεσθαι βίᾳ τὰ χρήματ' εἰπόντας τοδί,
ἀξία γοῦν εἶ τόκου τεκοῦσα τοιοῦτον τόκον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ' οὐδέπω.
τί δῆτ' ἂν εἴη τοὐμποδών; οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται.
τῷ δῆτ' ἂν αὐτὸν προσαγαγοίμην δράματι;
ἐγᾦδα· τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι.
πάντως δ' ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.

ΓΥΝΗ Γ

τί αὖ σὺ κυκανᾷς ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;
πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ', εἰ μὴ κοσμίως
ἕξεις, ἕως ἂν τῶν πρυτάνεών τις φανῇ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
ὃς ἀντὶ δίας ψακάδος Αἰγύπτου πέδον
λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεών.

ΓΥΝΗ Γ

πανοῦργος εἶ νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος
Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως.

ΓΥΝΗ Γ

σοί γ' ὤλεθρε
πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυνώνδας μὲν οὖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

Ἑλένη δ' ἐκλήθην.

---

833 *ταξίαρχον ἢ στρατηγόν, λαμβάνειν τιμήν τινα,*
837 *ἢ τριήραρχον πονηρὸν ἢ κυβερνήτην κακόν,*

ΓΥΝΗ Γ

αὖθις αὖ γίγνει γυνή,
πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἔμ' ἐπὶ σκαμανδρίαις
ῥοαῖσιν ἔθανον.

ΓΥΝΗ Γ

ὤφελες δὲ καὶ σύ γε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

κἀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἴμ'· ὁ δ' ἄθλιος πόσις
οὑμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.
τί οὖν ἔτι ζῶ;

ΓΥΝΗ Γ

τῶν κοράκων πονηρίᾳ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν.
μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,
ὅστις ξένους δέξαιτο ποντίῳ σάλῳ
κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

Πρωτέως τάδ' ἐστὶ μέλαθρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ποίου Πρωτέως;

ΓΥΝΗ Γ

ὦ τρισκακόδαιμον, ψεύδεται νὴ τὼ θεώ,
ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

Αἴγυπτον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὢ δύστηνος οἷ πεπλεύκαμεν.

ΓΥΝΗ Γ

πείθει τι τούτῳ τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ
ληροῦντι λῆρον; θεσμοφορεῖον τουτογί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔστ' ἢ 'ξώπιος;

ΓΥΝΗ Γ

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾷς ἔτ' ὦ ξένε,

ὅστις γ' ἀκούσας ὅτι τέθνηκε Πρωτέας
ἔπειτ' ἐρωτᾷς ἔνδον ἔστ' ἢ 'ξώπιος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

αἰαῖ τέθνηκε. ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τόδ' ἐστὶν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα.

ΓΥΝΗ Γ

κακὴ κακῶς τἄρ' ἐξόλοιο κἀξολεῖ,
ὅστις γε τολμᾷς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας
φάρει καλυπτὸς ὦ ξένη;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

βιάζομαι
γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμῖξαι λέχος.

ΓΥΝΗ Γ

τί ὦ κακόδαιμον ἐξαπατᾷς αὖ τὸν ξένον;
οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνῆλθεν ὦ ξένε
ὡς τὰς γυναῖκας ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

βάυζε τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ξένη τίς ἡ γραῦς ἡ κακορροθοῦσά σε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

αὕτη Θεονόη Πρωτέως.

ΓΥΝΗ Γ

μὰ τὼ θεὼ
εἰ μὴ Κρίτυλλά γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν·
σὺ δ' εἶ πανοῦργος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὁπόσα τοι βούλει λέγε.
οὐ γὰρ γαμοῦμαι σῷ κασιγνήτῳ ποτὲ
προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

γύναι τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

αἰσχύνομαί σε τὰς γνάθους ὑβρισμένη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τουτὶ τί ἔστιν; ἀφασία τίς τοί μ' ἔχει.
ὦ θεοὶ τίν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ γύναι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γάρ σε κἄμ' ἔχει λόγος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἑλληνὶς εἶ τις ἢ 'πιχωρία γυνή;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

Ἑλληνίς. ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἑλένῃ σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον γύναι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἐγὼ δὲ Μενελάῳ γέ σ' ἐκ τῶν ἰφύων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔγνως ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,
λαβέ με λαβέ με πόσι, περίβαλε δὲ χέρας.
φέρε σὲ κύσω. ἄπαγέ μ' ἄπαγ' ἄπαγ' ἄπαγέ με
λαβὼν ταχὺ πάνυ.

ΓΥΝΗ Γ

κλαύσετ' ἄρα νὴ τὼ θεὼ
ὅστις σ' ἀπάξει τυπτόμενος τῇ λαμπάδι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα κωλύσεις ἐμέ,
τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;

ΓΥΝΗ Γ

οἴμ' ὡς πανοῦργος καὐτὸς εἶναί μοι δοκεῖς
καὶ τοῦδέ τις ξύμβουλος. οὐκ ἐτὸς πάλαι
ἠγυπτιάζετ'. ἀλλ' ὅδε μὲν δώσει δίκην.
προσέρχεται γὰρ ὁ πρύτανις χὡ τοξότης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἐγὼ δ' ὁ κακοδαίμων τί δρῶ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μέν' ἥσυχος.
οὐ γὰρ προδώσω οὐδέποτέ σ', ἤνπερ ἐμπνέω,
ἢν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

ὅδ' ἔσθ' ὁ πανοῦργος ὃν ἔλεγ' ἡμῖν Κλεισθένης;

οὗτος τί κύπτεις; δῆσον αὐτὸν εἰσάγων
ὦ τοξότ' ἐν τῇ σανίδι, κἄπειτ' ἐνθαδὶ
στήσας φύλαττε καὶ προσιέναι μηδένα
ἔα πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ τὴν μάστιγ' ἔχων
παῖ' ἢν προσίῃ τις.

ΓΥΝΗ Γ

νὴ Δί' ὡς νῦν δή γ' ἀνὴρ
ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἱστιορράφος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὦ πρύτανι πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
χάρισαι βραχύ τί μοι καίπερ ἀποθανουμένῳ.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

τί σοι χαρίσωμαι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

γυμνὸν ἀποδύσαντά με
κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην,
ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ
γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἑστιῶν.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ

ἔχοντα ταῦτ' ἔδοξε τῇ βουλῇ σε δεῖν,
ἵνα τοῖς παριοῦσι δῆλος ᾖς πανοῦργος ὤν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἰατταταιάξ· ὦ κροκώθ' οἷ' εἴργασαι·
κοὐκ ἔστ' ἔτ' ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας.

ΧΟΡΟΣ

ἄγε νυν ἡμεῖς παίσωμεν ἅπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι γυναιξίν,
ὅταν ὄργια σεμνὰ θεοῖν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν, ἅπερ καὶ
Παύσων σέβεται καὶ νηστεύει,
πολλάκις αὐτοῖν ἐκ τῶν ὡρῶν
ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος
τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ.
ὅρμα χώρει·
κοῦφα ποσὶν ἄγ' ἐς κύκλον,
χερὶ σύναπτε χεῖρα,
ῥυθμὸν χορείας ὕπαγε πᾶσα·
βαῖνε καρπαλίμοιν ποδοῖν.
ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ

κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν.
ἅμα δὲ καὶ
γένος ὀλυμπίων θεῶν
μέλπε καὶ γέραιρε φωνῇ πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ.
εἰ δέ τις
προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν
ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὖσαν ἄνδρας, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
ἀλλὰ χρῆν
ὥς ἐπ' ἔργον αὖ τι καινὸν
πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυᾶ στῆσαι βάσιν.
πρόβαινε ποσὶ τὸν εὐλύραν
μέλπουσα καὶ τὴν τοξοφόρον
Ἄρτεμιν ἄνασσαν ἁγνήν.
χαῖρ' ὦ ἑκάεργε,
ὄπαζε δὲ νίκην.
Ἥραν δὲ τὴν τελείαν
μέλψωμεν ὥσπερ εἰκός,
ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσι συμπαίζει τε καὶ
κλῇδας γάμου φυλάττει.
Ἑρμῆν τε νόμιον ἄντομαι
καὶ Πᾶνα καὶ νύμφας φίλας
ἐπιγελάσαι προθύμως
ταῖς ἡμετέραισι
χαρέντα χορείαις.
ἔξαιρε δὴ προθύμως
διπλῆν χάριν χορείας.
παίσωμεν ὦ γυναῖκες οἷάπερ νόμος,
νηστεύομεν δὲ πάντως.
ἀλλ' εἶ' ἐπ' ἄλλ' ἀναστρεφ' εὐρύθμῳ ποδί,
τόρευε πᾶσαν ᾠδήν·
ἡγοῦ δέ γ' αὐτὸς ὧδε
σὺ κισσοφόρε βάκχειε
δέσποτ'· ἐγὼ δὲ κώμοις
σὲ φιλοχόροισι μέλψω.

959—961 = 962—965
969—973^{a} = 977—981^{b}
974^{a}—976 = 981^{b}—984

εὔιε ὦ Διὸς σὺ
βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ,
χοροῖς τερπόμενος
κατ' ὄρεα νυμφᾶν ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις,
ὦ εὔι' εὔι' εὐοῖ
ὦ εὔι' ἀναχορεύων.
ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται
κιθαιρώνιος ἠχώ,
μελάμφυλλά τ' ὄρη
δάσκια καὶ νάπαι πετρώδεις βρέμονται·
κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς
εὐπέταλος ἕλικι θάλλει.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ἐνταῦτα νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτρίαν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὦ τοξόθ' ἱκετεύω σε.

ΤΟΞΟΤΗΣ

μή μι' ἱκετεῦσι σύ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

χάλασον τὸν ἧλον.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ἀλλὰ ταῦτα δρᾶσ' ἐγώ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οἴμοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούεις σύ γε.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ἔτι μᾶλλο βοῦλις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἀτταταῖ ἰατταταῖ·
κακῶς ἀπόλοιο.

ΤΟΞΟΤΗΣ

σῖγα κακοδαίμων γέρον.
πέρ' ἐγὼ 'ξινίγκι πορμός, ἵνα πυλάξι σοι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ταυτὶ τὰ βέλτιστ' ἀπολέλαυκ' Εὐριπίδου.
ἔα· θεοί, Ζεῦ σῶτερ, εἰσὶν ἐλπίδες.
ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν, ἀλλά μοι
σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμών,
ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν· πάντως δέ μοι

990—994=995—1000

τὰ δέσμ᾽ ὑπάρχει. δῆλον οὖν τοῦτ᾽ ἔσθ᾽ ὅτι
ἥξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτετο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

φίλαι παρθένοι φίλαι, πῶς ἂν οὖν
ἐπέλθοιμι καὶ
τὸν Σκύθην λάθοιμι;
κλύεις; ὦ πρὸς αἰδοῦς σὲ τὰν ἐν ἄντροις,
κατάνευσον, ἔασον ὡς
τὴν γυναῖκά μ᾽ ἐλθεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἄνοικτος ὅς μ᾽ ἔδησε τὸν
πολυστονώτατον βροτῶν·
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν
σαπρὰν ἀπωλόμην ὅμως.
ὅδε γὰρ ὁ Σκύθης πάλαι μοι φύλαξ
ἐφεστὼς ὀλοὸν ἄφιλον ἐκρέμασεν
κόραξι δεῖπνον. ὁρᾷς; οὐ χοροῖ-
σιν οὐδ᾽ ἡλίκων ὑπὸ νεανίδων
[ψῆφον] κημὸν ἕστηκ᾽ ἔχουσ᾽,
ἀλλ᾽ ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη
κήτει βορὰ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
παιῶνι δεσμίῳ δὲ
γοᾶσθέ μ᾽ ὦ γυναῖκες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα μέλεος,
ὦ τάλας ἐγὼ τάλας,
ἀπὸ δὲ συγγόνων τάλαν᾽ ἄνομα πάθεα,
φῶτά τε λιτομέναν, πολυδάκρυτον αἵ-
δα γόον φλέγουσαν,
αἰαῖ αἰαῖ,
ὃς ἔμ᾽ ἀπεξύρησε πρῶτον,
ὃς ἐμὲ κροκόεντ᾽ ἐνέδυσεν·
ἐπὶ δὲ τοῖσδ᾽ ἐς τόδ᾽ ἀνέπεμψεν
ἱερόν, ἔνθα γυναῖκες.
ἰὼ μοίρας ἄτεγκτε δαίμων·
ὦ κατάρατος ἐγώ·
τίς ἐμὸν οὐκ ἐπόψεται

πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ;
εἴθε με πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ
τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν
ἐστὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην,
λαιμοτόμητ' ἄχη δαιμόνι', αἰόλαν
νέκυσιν ἐπὶ πορείαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

χαῖρ' ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα
ὅς σ' ἐξέθηκεν ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

σὺ δ' εἶ τίς ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια,
ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταὐτῷ χωρίῳ
Εὐριπίδῃ καὐτὴ ξυνηγωνιζόμην.
ἀλλ' ὦ τέκνον σὲ μὲν τὸ σαυτῆς χρὴ ποιεῖν,
κλάειν ἐλεινῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

σὲ δ' ἐπικλάειν ὕστερον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλ' ἄρχου γόων.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὦ νὺξ ἱερὰ
πῶς μακρὸν ἵππευμα διώκεις
ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ'
αἰθέρος ἱερᾶς
τοῦ σεμνοτάτου δι' ὀλύμπου;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

δι' ὀλύμπου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν
μέρος ἐξέλαχον

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μέρος ἐξέλαχον

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

θανάτου τλήμων;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

θανάτου τλήμων;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἀπολεῖς μ' ὦ γραῦ στωμυλλομένη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

στωμυλλομένη.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

νὴ Δί᾽ ὀχληρά γ᾽ εἰσήρρηκας
λίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

λίαν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὦγάθ᾽ ἔασόν με μονῳδῆσαι,
καὶ χαριεῖ μοι. παῦσαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

παῦσαι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

βάλλ᾽ ἐς κόρακας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

βάλλ᾽ ἐς κόρακας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

τί κακόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί κακόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ληρεῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ληρεῖς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

οἴμωζ᾽.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οἴμωζ᾽.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὀτότυζ᾽.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὀτότυζ᾽.

ΤΟΞΟΤΗΣ

οὗτος σί λαλῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὗτος σί λαλῖς;

ΤΟΞΟΤΗΣ

πρυτάνεις καλέσω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πρυτάνεις καλέσω.

ΤΟΞΟΤΗΣ

σί κακόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σί κακόν;

ΤΟΞΟΤΗΣ

πῶτε τὸ πωνή;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πῶτε τὸ πωνή;

ΤΟΞΟΤΗΣ

σὺ λαλῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σὺ λαλῖς;

ΤΟΞΟΤΗΣ

κλαύσει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

κλαύσει.

ΤΟΞΟΤΗΣ

κακκάσκι μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

κακκάσκι μοι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μὰ Δί' ἀλλὰ γυνὴ πλησίον αὔτη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πλησίον αὔτη.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ποῦ 'σθ' ἡ μιαρά; καὶ δὴ πεύγει.
ποῖ ποῖ πεύγεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ποῖ ποῖ πεύγεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ

οὐ καιρήσεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐ καιρήσεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ

ἔτι γὰρ γρύζεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔτι γὰρ γρύζεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ

λαβὲ τὴ μιαρά.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

λαβὲ τὴ μιαρά.

ΤΟΞΟΤΗΣ

λάλο καὶ κατάρατο γύναικο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὦ θεοὶ τίν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
τέμνων κέλευθον πόδα τίθημ' ὑπόπτερον
Περσεὺς πρὸς Ἄργος ναυστολῶν τὸ γοργόνος
κάρα κομίζων.

ΤΟΞΟΤΗΣ

τί λέγι; τῆ Γόργος πέρι
τὸ γραμματέο σὺ τὴ κεπαλή;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τὴν γοργόνος
ἔγωγε φημί.

ΤΟΞΟΤΗΣ

Γόργο τοι κἀγὼ λέγι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔα· τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ καὶ παρθένον
θεαῖς ὁμοίαν ναῦν ὅπως ὡρμισμένην;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ὦ ξένε κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν,
λῦσόν με δεσμῶν.

ΤΟΞΟΤΗΣ

οὐκὶ μὴ λαλῇσι σύ.
κατάρατο τολμᾷς ἀποτανουμένη λαλᾷς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὦ παρθέν' οἰκτείρω σὲ κρεμαμένην ὁρῶν.

ΤΟΞΟΤΗΣ

οὐ παρτέν' ἐστίν, ἀλλ' ἁμαρτωλὴ γέρων
καὶ κλέπτο καὶ πανοῦργο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ληρεῖς ὦ Σκύθα.
αὕτη γάρ ἐστιν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως.

ΤΟΞΟΤΗΣ

σκέψαι τὸ κύστο· μή τι μικρὸ παίνεται;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ', ἵν' ἅψωμαι κόρης·
φέρε Σκύθ'· ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
ἅπασίν ἐστιν· ἐμὲ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
ταύτης ἔρως εἴληφεν.

ΤΟΞΟΤΗΣ

οὐ ζηλῶσί σε·
ἀτὰρ εἰ τὸ πρωκτὸ δεῦρο περιεστραμμένον,
οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτὸ πυγίζεις ἄγων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί δ' οὐκ ἐᾷς λύσαντά μ' αὐτὴν ὦ Σκύθα
πεσεῖν ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος;

ΤΟΞΟΤΗΣ

εἰ σπόδρ᾽ ἐπιτυμεῖς τὴ γέροντο πύγισο,
τὴ σανίδο τρήσας ἐξόπιστο πρώκτισον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μὰ Δί᾽ ἀλλὰ λύσω δεσμά.

ΤΟΞΟΤΗΣ

μαστιγῶ σ᾽ ἄρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο.

ΤΟΞΟΤΗΣ

τὸ κεπαλή σ᾽ ἄρα
τὸ ξιπομάκαιραν ἀποκεκόψο τουτοΐ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

αἰαῖ· τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.
σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ
μάτην ἀναλίσκοις ἄν, ἀλλ᾽ ἄλλην τινὰ
τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.

ΤΟΞΟΤΗΣ

μιαρὸς ἀλώπηξ, οἷον ἐπιτήκιζέ μοι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

μέμνησο Περσεῦ μ᾽ ὡς καταλείπεις ἀθλίαν.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ἔτι γὰρ σὺ τὴ μάστιγαν ἐπιτυμεῖς λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ

Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορόν,
παρθένον ἄζυγα κούρην.
ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει
καὶ κράτος φανερὸν μόνη
κληδοῦχός τε καλεῖται.
φάνηθ᾽ ὦ τυράννους
στυγοῦσ᾽ ὥσπερ εἰκός.
δῆμός τοί σε καλεῖ γυναι-
κῶν· ἔχουσα δέ μοι μόλοις
εἰρήνην φιλέορτον.
ἥκετε δ᾽ εὔφρονες ἵλαοι,
πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον,

1140—1142 = 1145—1147 1148—1152 = 1155—1159

ἄνδρας ἵν' οὐ θέμις εἰσορᾶν
ὄργια σεμνὰ θεοῖν, ἵνα λαμπάσι
φαίνετον ἄμβροτον ὄψιν.
θεσμοφόρω πολυποτνία,
μόλετον ἔλθετον, ἀντόμεθα·
καὶ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω
ἤλθετε· νῦν ἀφίκεσθον, ἰὼ ἱκε-
τεύομεν, ἐνθάδε χἠμῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

γυναῖκες εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον
σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἐμέ, νυνὶ πάρα,
ἐφ' ᾧτ' ἀκοῦσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμῇ
κακὸν τὸ λοιπόν. ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι.

ΧΟΡΟΣ

χρείᾳ δὲ ποίᾳ τόνδ' ἐπεσφέρεις λόγον;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὅδ' ἐστὶν οὑν τῇ σανίδι κηδεστὴς ἐμός.
ἢν οὖν κομίσωμαι τοῦτον, οὐδὲν μή ποτε
κακῶς ἀκούσεσθ'· ἢν δὲ μὴ πίθησθέ μοι,
ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε τοῖσιν ἀνδράσιν
ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.

ΧΟΡΟΣ

τὰ μὲν παρ' ἡμῖν ἴσθι σοι πεπεισμένα·
τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πεῖθε σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐμὸν ἔργον ἐστίν· καὶ σὸν ὦλάφιον ἅ σοι
καθ' ὁδὸν ἔφραζον ταῦτα μεμνῆσθαι ποιεῖν.
πρῶτον μὲν οὖν δίελθε κἀνακάλπασον.
σὺ δ' ὦ Τερηδὼν ἐπαναφύσα περσικόν.

ΤΟΞΟΤΗΣ

τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγεῖρί μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾶν ὦ τοξότα.
ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ὀρκῆσι καὶ μελετῆσι, οὐ κωλύσ' ἐγώ.
ὡς ἐλαπρός, ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κῴδιο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

φέρε θοἰμάτιον ἄνωθεν ὦ τέκνον τοδί·
καθιζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου
τὼ πόδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ναῖκι ναὶ
κάτησο κάτησο, ναῖκι ναὶ ὦ τυγάτριον.
οἴμ' ὡς στέριπο τὸ τιττί', ὥσπερ γογγύλη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

αὔλει σὺ θᾶττον· ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθην;

ΤΟΞΟΤΗΣ

καλό γε τὸ πυγή. κλαῦσί γ' ἂν μὴ 'νδον μένης.
εἶεν· καλὴ τὸ σχῆμα περὶ τὸ πόστιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καλῶς ἔχει. λαβὲ θοἰμάτιον· ὥρα 'στὶ νῷν
ἤδη βαδίζειν.

ΤΟΞΟΤΗΣ

οὐκὶ πιλῆσι πρῶτά με;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πάνυ γε· φίλησον αὐτόν.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ὂ ὂ ὂ παπαπαπαῖ,
ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ', ὥσπερ ἀττικὸς μέλις.
τί οὐ κατεύδει παρ' ἐμέ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

χαῖρε τοξότα,
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ναὶ ναὶ γράδιο.
ἐμοὶ κάρισο σὺ τοῦτο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

δώσεις οὖν δραχμήν;

ΤΟΞΟΤΗΣ

ναὶ ναῖκι δῶσι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τἀργύριον τοίνυν φέρε.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ἀλλ' οὐκ ἔκωδέν· ἀλλὰ τὸ σιβύνην λαβέ.
ἔπειτα κομίσι σ' αὐτός. ἀκολούτει τέκνον.

σὺ δὲ τοῦτο τήρει τὴ γέροντο, γράδιο.
ὄνομα δέ σοι τί ἔστιν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἀρτεμισία.
μέμνησο τοίνυν τοὔνομ᾽.

ΤΟΞΟΤΗΣ

Ἀρταμουξία.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἑρμῆ δόλιε ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς.
σὺ μὲν οὖν ἀπότρεχε παιδάριον ταυτὶ λαβών·
ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. σὺ δ᾽ ὅπως ἀνδρικῶς
ὅταν λυθῇς τάχιστα φεύξει καὶ τενεῖς
ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί᾽ οἴκαδε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ᾽ ἢν ἅπαξ λυθῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

λέλυσο. σὸν ἔργον, φεῦγε πρὶν τὸν τοξότην
ἥκοντα καταλαβεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ

ἐγὼ δὴ τοῦτο δρῶ.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ὦ γράδι᾽ ὡς καρίεντό σοι τὸ τυγάτριον,
κοὐ δύσκολ᾽ ἀλλὰ πρᾶο. ποῦ τὸ γράδιο;
οἴμ᾽ ὡς ἀπόλωλο· ποῦ τὸ γέροντ᾽ ἐντευτενί;
ὦ γράδι᾽, ὦ γρᾷ᾽. οὐκ ἐπαινῶ γράδιο.
Ἀρταμουξία.
διέβαλέ μ᾽ ὠ γραῦς. ἀπότρεκ᾽ ὡς τάκιστα σύ·
ὀρτῶς δέ τι σιβύνη ᾽στί· καταβινῆσι γάρ.
οἴμοι
τί δρᾶσι; ποῖ τὸ γράδι᾽; Ἀρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ

τὴν γραῦν ἐρωτᾷς ἣ ᾽φερεν τὰς πηκτίδας;

ΤΟΞΟΤΗΣ

ναὶ ναῖκι. εἶδες αὐτό;

ΧΟΡΟΣ

ταύτῃ γ᾽ οἴχεται
αὐτή τ᾽ ἐκείνη καὶ γέρων τις εἵπετο.

ΤΟΞΟΤΗΣ

κροκῶτ᾽ ἔκοντο τὴ γέροντο;

ΧΟΡΟΣ

φήμ' ἐγώ.
ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηΐ.

ΤΟΞΟΤΗΣ

ὢ μιαρὸ γρᾶο· πότερα τρέξι τὴν ὁδό;
Ἀρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ

ὀρθὴν ἄνω δίωκε. ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
τηδὶ διώξει; 'ς τοὔμπαλιν τρέχεις σύ γε.

ΤΟΞΟΤΗΣ

κακόδαιμον, ἄλλα τρέξι. Ἀρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ

τρέχε νυν κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας, τρέχε.
ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν· ὥσθ' ὥρα δή 'στι βαδίζειν
οἴκαδ' ἑκάστη. τὼ Θεσμοφόρω δ'
ἡμῖν ἀγαθὴν
τούτων χάριν ἀνταποδοίτην.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΞΑΝΘΙΑΣ
ΔΙΟΝΥΣΟΣ
ΗΡΑΚΛΗΣ
ΝΕΚΡΟΣ
ΧΑΡΩΝ
ΠΑΡΑΧΟΡΗΓΗΜΑ ΒΑΤΡΑΧΩΝ
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ
ΑΙΑΚΟΣ
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ
ΠΛΑΘΑΝΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ
ΑΙΣΧΥΛΟΣ
ΠΛΟΥΤΩΝ

ΞΑΝΘΙΑΣ

Εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα,
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τὸν Δί' ὅ τι βούλει γε, πλὴν πιέζομαι,
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μηδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πλήν γ' ὡς θλίβομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ Δία
θαρρῶν γ'· ἐκεῖνο μόνον ὅπως μὴ 'ρεῖς,

ΞΑΝΘΙΑΣ

τὸ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μηδ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μὴ δῆθ', ἱκετεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω 'ξεμεῖν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧνπερ Φρύνιχος
εἴωθε ποιεῖν καὶ Λύκις κἀμειψίας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μή νυν ποιήσῃς· ὡς ἐγὼ θεώμενος,
ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὢ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὑτοσί,
ὅτι θλίβεται μέν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρῶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή,
ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος υἱὸς Σταμνίου
αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐ γὰρ φέρω 'γώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πῶς φέρεις γὰρ ὅς γ' ὀχεῖ;

ΞΑΝΘΙΑΣ

φέρων γε ταυτί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τίνα τρόπον;

ΞΑΝΘΙΟΣ

βαρέως πάνυ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὔκουν τὸ βάρος τοῦθ' ὃ σὺ φέρεις ὄνος φέρει;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐ δῆθ' ὅ γ' ἔχω 'γὼ καὶ φέρω μὰ τὸν Δί' οὔ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῄς σ' ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οἴμοι κακοδαίμων· τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;
ἦ τἄν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.

15 σκεύη φέρουσ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κατάβα πανοῦργε. καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας
ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδ', οἷ πρῶτά με
ἔδει τραπέσθαι. παιδίον, παῖ, ἠμί, παῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ

τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ἐνήλαθ' ὅστις· εἰπέ μοι τουτὶ τί ἦν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὁ παῖς.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί ἔστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐκ ἐνεθυμήθης;

ΞΑΝΘΙΑΣ

τὸ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε.

ΞΑΝΘΙΑΣ

νὴ Δία μὴ μαίνοιό γε.

ΗΡΑΚΛΗΣ

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαι μὴ γελᾶν·
καίτοι δάκνω γ' ἐμαυτόν· ἀλλ' ὅμως γελῶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὦ δαιμόνιε πρόσελθε· δέομαι γάρ τί σου.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐπεβάτευον Κλεισθένει.

ΗΡΑΚΛΗΣ

κἀναυμάχησας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ' ἢ τρεισκαίδεκα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

σφώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΗΡΑΚΛΗΣ

κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ δῆτ᾽ ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι
τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

πόθος; πόσος τις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μικρὸς ἡλίκος Μόλων.

ΗΡΑΚΛΗΣ

γυναικός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐ δῆτ᾽.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἀλλὰ παιδός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἀλλ᾽ ἀνδρός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἀτταταῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ξυνεγένου Κλεισθένει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μὴ σκῶπτέ μ᾽ ὦδέλφ᾽· οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἔχω κακῶς·
τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ποῖός τις ὠδελφίδιον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐκ ἔχω φράσαι.
ὅμως γε μέντοι σοι δι᾽ αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἤδη ποτ᾽ ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἔτνους; βαβαιάξ, μυριάκις γ᾽ ἐν τῷ βίῳ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἆρ᾽ ἐκδιδάσκω τὸ σαφὲς ἢ ᾽τέρᾳ φράσω;

ΗΡΑΚΛΗΣ

μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου.

ΗΡΑΚΛΗΣ

καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον.

ΗΡΑΚΛΗΣ

πότερον εἰς ᾅδου κάτω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ νὴ Δί' εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.

ΗΡΑΚΛΗΣ

τί βουλόμενος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ.
οἳ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν, οἱ δ' ὄντες κακοί.

ΗΡΑΚΛΗΣ

τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῇ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα·
οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.

ΗΡΑΚΛΗΣ

εἶτ' οὐ Σοφοκλέα πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου
μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐ πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ κωδωνίσω.
κἄλλως ὁ μέν γ' Εὐριπίδης πανοῦργος ὢν
κἂν ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειέ μοι·
ὃ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ' εὔκολος δ' ἐκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἀγάθων δὲ ποῦ 'σθ';

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὅπου 'στ'; ἀπολιπών μ' οἴχεται,
ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ποῖ γῆς ὁ τλήμων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐς μακάρων εὐωχίαν.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ὁ δὲ Ξενοκλέης;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐξόλοιτο νὴ Δία.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Πυθάγγελος δέ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

. . . .

. . . . . .

ΞΑΝΘΙΑΣ

περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος
ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

οὔκουν ἕτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια
τραγῳδίας ποιοῦντα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πλεῖν ἢ μύρια,
Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα.
ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα,
χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ,
ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ.
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι
ζητῶν ἄν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

πῶς γόνιμον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὡδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον,
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα,
ἢ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν,
γλῶτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός.

ΗΡΑΚΛΗΣ

σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μάλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστίν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.

ΗΡΑΚΛΗΣ

καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

δειπνεῖν με δίδασκε.

ΞΑΝΘΙΑΣ

περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἀλλ' ὧνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
ἦλθον κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
ἐχρῶ τόθ', ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν κέρβερον,
τούτους φράσον μοι, λιμένας ἀρτοπώλια
πορνεῖ' ἀναπαύλας ἐκτροπὰς κρήνας ὁδοὺς
πόλεις διαίτας πανδοκευτρίας, ὅπου
κόρεις ὀλίγιστοι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ὦ σχέτλιε τολμήσεις γὰρ ἰέναι καὶ σύ γε;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ', ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν
ὅπῃ τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς ᾅδου κάτω·
καὶ μήτε θερμὴν μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσῃς.

ΗΡΑΚΛΗΣ

φέρε δὴ τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην; τίνα;
μία μὲν γὰρ ἔστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου,
κρεμάσαντι σαυτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

παῦε, πνιγηρὰν λέγεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη
ἡ διὰ θυΐας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἆρα κώνειον λέγεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ

μάλιστά γε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ψυχράν γε καὶ δυσχείμερον·
εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια.

ΗΡΑΚΛΗΣ

βούλει κατάντη καὶ ταχεῖαν σοι φράσω;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τὸν Δί' ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

ΗΡΑΚΛΗΣ

καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εἶτα τί;

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλόν

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τί δρῶ;

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ᾽ ἐντεῦθεν θεῶ,
κἄπειτ᾽ ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι
εἶναι, τόθ᾽ εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ποῖ;

ΗΡΑΚΛΗΣ

κάτω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἀλλ᾽ ἀπολέσαιμ᾽ ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην.

ΗΡΑΚΛΗΣ

τί δαί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἥνπερ σὺ τότε κατῆλθες.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἀλλ᾽ ὁ πλοῦς πολύς.
εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ
ἄβυσσον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εἶτα πῶς περαιωθήσομαι;

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῳί σ᾽ ἀνὴρ γέρων
ναύτης διάξει δύ᾽ ὀβολὼ μισθὸν λαβών.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

φεῦ,
ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ᾽ ὀβολώ.
πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Θησεὺς ἤγαγεν.
μετὰ ταῦτ᾽ ὄφεις καὶ θηρί᾽ ὄψει μυρία
δεινότατα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μή μ᾽ ἔκπληττε μηδὲ δειμάτου·
οὐ γάρ μ᾽ ἀποτρέψεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ

εἶτα βόρβορον πολὺν
καὶ σκῶρ ἀείνων· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους,
εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
ἢ παῖδα βινῶν τἀργύριον ὑφείλετο,
ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
ἐπάταξεν, ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν,
ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι κεἰ
τὴν πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ἐντεῦθεν αὐλῶν τίς σε περίεισιν πνοή,
ὄψει τε φῶς κάλλιστον ὥσπερ ἐνθαδί,
καὶ μυρρινῶνας καὶ θιάσους εὐδαίμονας
ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ κρότον χειρῶν πολύν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;

ΗΡΑΚΛΗΣ

οἱ μεμυημένοι,

ΞΑΝΘΙΑΣ

νὴ τὸν Δί' ἐγὼ γοῦν ὄνος ἄγων μυστήρια.
ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.

ΗΡΑΚΛΗΣ

οἵ σοι φράσουσ' ἁπαξάπανθ' ὧν ἂν δέῃ.
οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν
ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
καὶ χαῖρε πόλλ' ὦδελφέ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ Δία καὶ σύ γε
ὑγίαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε.

ΞΑΝΘΙΑΣ

πρὶν καὶ καταθέσθαι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ ταχέως μέντοι πάνυ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἀλλὰ μίσθωσαί τινα.

τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται. 169

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐὰν δὲ μὴ εὕρω;

ΞΑΝΘΙΑΣ

τότε μ' ἄγειν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καλῶς λέγεις.
καὶ γάρ τιν' ἐκφέρουσιν οὑτοιὶ νεκρόν.
οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·
ἄνθρωπε βούλει σκευάρι' εἰς ᾅδου φέρειν;

ΝΕΚΡΟΣ

πόσ' ἄττα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ταυτί.

ΝΕΚΡΟΣ

δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ἔλαττον.

ΝΕΚΡΟΣ

ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἀνάμεινον ὦ δαιμόνι', ἐὰν ξυμβῶ τί σοι.

ΝΕΚΡΟΣ

εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς, μὴ διαλέγου.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

λάβ' ἐννέ' ὀβολούς.

ΝΕΚΡΟΣ

ἀναβιῴην νυν πάλιν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τουτὶ τί ἐστι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τοῦτο; λίμνη νὴ Δία
αὕτη 'στὶν ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὁρῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ κἄστι γ' ὁ Χάρων οὑτοσί.

---

180 *χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.* ΧΑΡΩΝ *ὠὸπ παραβαλοῦ.*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.

ΧΑΡΩΝ

τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
τίς ἐς τὸ λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄκνου πλοκάς,
ἢ 'ς κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ τάρταρον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐγώ.

ΧΑΡΩΝ

ταχέως ἔμβαινε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ποῖ σχήσειν δοκεῖς;
ἐς κόρακας ὄντως;

ΧΑΡΩΝ

ναὶ μὰ Δία σοῦ γ' οὕνεκα.
ἔμβαινε δή.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

παῖ δεῦρο.

ΧΑΡΩΝ

δοῦλον οὐκ ἄγω,
εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.

ΧΑΡΩΝ

οὔκουν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην κύκλῳ;

ΞΑΝΘΙΑΣ

ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;

ΧΑΡΩΝ

παρὰ τὸν αὑαίνου λίθον
ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μανθάνεις;

ΞΑΝΘΙΑΣ

πάνυ μανθάνω.
οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών;

ΧΑΡΩΝ

κάθιζ' ἐπὶ κώπην. εἴ τις ἔτι πλεῖ, σπευδέτω.
οὗτος τί ποιεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ἵζω 'πὶ κώπην, οὗπερ ἐκέλευές με σύ;

ΧΑΡΩΝ

οὔκουν καθεδεῖ δῆτ᾽ ἐνθαδὶ γάστρων;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἰδού.

ΧΑΡΩΝ

οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀκτενεῖς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἰδού.

ΧΑΡΩΝ

οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων ἀλλ᾽ ἀντιβὰς
ἐλᾷς προθύμως;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κᾆτα πῶς δυνήσομαι
ἄπειρος ἀθαλάττωτος ἀσαλαμίνιος
ὢν εἶτ᾽ ἐλαύνειν;

ΧΑΡΩΝ

ῥᾷστ᾽· ἀκούσει γὰρ μέλη
κάλλιστ᾽, ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅπαξ,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τίνων;

ΧΑΡΩΝ

βατραχοκύκνων θαυμαστά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κατακέλευε δή.

ΧΑΡΩΝ

ὢ ὀπὸπ ὢ ὀπόπ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ,
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
λιμναῖα κρηνῶν τέκνα,
ξύναυλον ὕμνων βοὰν
φθεγξώμεθ᾽, εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδάν,
κοὰξ κοάξ,
ἣν ἀμφὶ νυσήιον
Διὸς Διώνυσον ἐν
λίμναισιν ἰαχήσαμεν,
ἡνίχ᾽ ὁ κραιπαλόκωμος
τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι
χωρεῖ κατ᾽ ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐγὼ δέ γ᾽ ἀλγεῖν ἄρχομαι

τὸν ὄρρον ὦ κοὰξ κοάξ·
ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ·
οὐδὲν γάρ ἐστ' ἄλλ' ἢ κοάξ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

εἰκότως γ' ὦ πολλὰ πράττων.
ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροί τε Μοῦσαι
καὶ κεροβάτας Πὰν ὁ καλαμόφθογγα παίζων·
προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων,
ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον
ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω.
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω,
χὠ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι,
κᾆτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἀλλ' ὦ φιλῳδὸν γένος
παύσασθε.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

μᾶλλον μὲν οὖν
φθεγξόμεσθ', εἰ δή ποτ' εὐ-
ηλίοις ἐν ἁμέραισιν
ἡλάμεσθα διὰ κυπείρου
καὶ φλέω, χαίροντες ᾠδῆς
πολυκολύμβοισιν μέλεσσιν,
ἢ Διὸς φεύγοντες ὄμβρον
ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα
πομφολυγοπαφλάσμασιν.
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

δεινά τἄρα πεισόμεσθα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων
εἰ διαρραγήσομαι.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οἰμώζετ'· οὐ γάρ μοι μέλει.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά γ'
ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
χανδάνῃ δι' ἡμέρας,
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐδέποτε· κεκράξομαι γὰρ
κἂν δέῃ δι' ἡμέρας
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ,
ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ,
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ.

ΧΑΡΩΝ

ὢ παῦε παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.
ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἔχε δὴ τὠβολώ.
ὁ Ξανθίας. ποῦ Ξανθίας; ἦ Ξανθία.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἰαῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

βάδιζε δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ

χαῖρ' ὦ δέσποτα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τί ἔστι τἀνταυθί;

ΞΑΝΘΙΑΣ

σκότος καὶ βόρβορος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι
καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;

ΞΑΝΘΙΑΣ

σὺ δ' οὔ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ 'γωγε, καὶ νυνί γ' ὁρῶ.
ἄγε δὴ τί δρῶμεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ

προϊέναι βέλτιστα νῷν,
ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστὶν οὗ τὰ θηρία
τὰ δείν' ἔφασκ' ἐκεῖνος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὡς οἰμώξεται.
ἠλαζονεύεθ' ἵνα φοβηθείην ἐγώ,
εἰδώς με μάχιμον ὄντα φιλοτιμούμενος.
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρόν ἐσθ' ὡς Ἡρακλῆς.
ἐγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι
λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

νὴ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ποῦ ποῦ 'στιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἐξόπισθεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐξόπισθ' ἴθι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀλλ' ἐστὶν ἐν τῷ πρόσθε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πρόσθε νυν ἴθι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

καὶ μὴν ὁρῶ νὴ τὸν Δία θηρίον μέγα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ποῖόν τι;

ΞΑΝΘΙΑΣ

δεινόν· παντοδαπὸν γοῦν γίγνεται

ποτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ᾽ ὀρεύς, ποτὲ δ᾽ αὖ γυνὴ
ὡραιοτάτη τις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ποῦ ᾽στι; φέρ᾽ ἐπ᾽ αὐτὴν ἴω.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀλλ᾽ οὐκέτ᾽ αὖ γυνή ᾽στιν, ἀλλ᾽ ἤδη κύων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἔμπουσα τοίνυν ἐστί.

ΞΑΝΘΙΑΣ

πυρὶ γοῦν λάμπεται
ἅπαν τὸ πρόσωπον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;

ΞΑΝΘΙΑΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον,
σάφ᾽ ἴσθι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ποῖ δῆτ᾽ ἂν τραποίμην;

ΞΑΝΘΙΑΣ

ποῖ δ᾽ ἐγώ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἱερεῦ διαφύλαξόν μ᾽, ἵν᾽ ὦ σοι ξυμπότης.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀπολούμεθ᾽ ὦναξ Ἡράκλεις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐ μὴ καλεῖς μ᾽
ὦνθρωφ᾽, ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα.

ΞΑΝΘΙΑΣ

Διόνυσε τοίνυν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τοῦτ᾽ ἔθ᾽ ἧττον θατέρου.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἴθ᾽ ᾗπερ ἔρχει. δεῦρο δεῦρ᾽ ὦ δέσποτα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τί δ᾽ ἔστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ

θάρρει· πάντ᾽ ἀγαθὰ πεπράγαμεν,
ἔξεστί θ᾽ ὥσπερ Ἡγέλοχος ἡμῖν λέγειν·
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ.
ἥμπουσα φρούδη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κατόμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ

νὴ τὸν Δία.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὖθις κατόμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ

νὴ Δί'.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὄμοσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ

νὴ Δία.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ' αὐτὴν ἰδών.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεπυρρίασέ σου.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οἴμοι, πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεσεν;
τίν' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον ἢ χρόνου πόδα;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὗτος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τί ἔστιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐ κατήκουσας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τίνος;

ΞΑΝΘΙΑΣ

αὐλῶν πνοῆς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἔγωγε, καὶ δᾴδων γέ με
αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἠρεμὶ πτήξαντες ἀκροασώμεθα.

ΧΟΡΟΣ

Ἴακχ' ὦ Ἴακχε.
Ἴακχ' ὦ Ἴακχε.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖν' ὦ δέσποθ'· οἱ μεμυημένοι
ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῷν.
ᾄδουσι γοῦν τὸν Ἴακχον ὅνπερ Διαγόρας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κἀμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν
βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.

ΧΟΡΟΣ

Ἴακχ᾽ ὦ πολυτίμοις ἐν ἕδραις ἐνθάδε ναίων,
Ἴακχ᾽ ὦ Ἴακχε,
ἐλθὲ τόνδ᾽ ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων
ὁσίους ἐς θιασώτας,
πολύκαρπον μὲν τινάσσων περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα
στέφανον μύρτων, θρασεῖ δ᾽ ἐγκατακρούων
ποδὶ τὰν ἀκόλαστον φιλοπαίγμονα τιμάν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν μέρος, ἁγνὰν ὁσίοις
μετὰ μύσταισι χορείαν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὔκουν ἀτρέμ᾽ ἕξεις, ἤν τι καὶ χορδῆς λάβῃς;

ΧΟΡΟΣ

ἔγειρε φλογέας λαμπάδας ἐν χερσὶ γὰρ ἥκει τινάσσων,
Ἴκαχ᾽ ὦ Ἴακχε,
νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.
φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών·
γόνυ πάλλεται γερόντων· ἀποσείονται δὲ λύπας
χρονίους τ᾽ ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοὺς
ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς. σὺ δὲ λαμπάδι φέγγων
προβάδην ἔξαγ᾽ ἐπ᾽ ἀνθηρὸν ἕλειον δάπεδον
χοροποιὸν μάκαρ ἥβαν.
εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων ἢ γνώμην μὴ καθαρεύει,
ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ᾽ εἶδεν μήτ᾽ ἐχόρευσεν,
μηδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ᾽ ἐτελέσθη,
ἢ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει μὴ ᾽ν καιρῷ τοῦτο ποιοῦσιν,
ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει μηδ᾽ εὔκολός ἐστι πολίταις,
ἀλλ᾽ ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν,
ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται,
ἢ προδίδωσιν φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τἀπόρρητ᾽ ἀποπέμπει
ἐξ Αἰγίνης Θωρυκίων ὢν εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον,

324—336=340—353

ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει,
ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων,
ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει
κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου·
τοισίδ' ἀπαυδῶ καὖθις ἀπαυδῶ καὖθις τὸ τρίτον μάλ'
ἀπαυδῶ
ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε μολπὴν
κατὰ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας καὶ τῇδε πρέπουσαν ἑορτῇ.
χώρει νυν πᾶς ἀνδρείως
ἐς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους
λειμώνων ἐγκρούων
κἀπισκώπτων
καὶ παίζων καὶ χλευάζων,
ἠρίστευται δ' ἐξαρκούντως.
ἀλλ' ἔμβα χὤπως ἀρεῖς
τὴν σώτειραν γενναίως
τῇ φωνῇ μολπάζων,
ἣ τὴν χώραν
σώσειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας,
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.
ἄγε νυν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν τὴν καρποφόρον βασίλειαν
Δήμητρα θεὰν ἐπικοσμοῦντες ζαθέοις μολπαῖς κελαδεῖτε.
Δήμητερ ἁγνῶν ὀργίων
ἄνασσα συμπαραστάτει,
καὶ σῷζε τὸν σαυτῆς χορόν,
καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι·
καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰ-
πεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ
τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
παίσαντα καὶ σκώψαντα νι-
κήσαντα ταινιοῦσθαι.
ἀλλ' εἶα
νῦν καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν παρακαλεῖτε δεῦρο
ᾠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον τῆσδε τῆς χορείας.

372—377 = 377a—381 384—388 = 389—393
394—397 = 440—444 = 444—447

Ἴακχε πολυτίμητε, τέλος ἑορτῆς
ἥδιστον εὑρών, δεῦρο συνακολούθει
πρὸς τὴν θεὸν
καὶ δεῖξον ὡς ἄνευ πόνου
πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ συμπρόπεμπέ με.
σὺ γὰρ κατασχισάμενος ἐπὶ γέλωτι
κἀπ' εὐτελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον
καὶ τὸ ῥάκος
ἐξηῦρες ὥστ' ἀζημίους
παίζειν τε καὶ χορεύειν.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ συμπρόπεμπέ με.
καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης
νῦν δὴ κατεῖδον καὶ μάλ' εὐπροσώπου
συμπαιστρίας
χιτωνίου παραρραγέν-
τος τιτθίον προκύψαν.
Ἴακχε φιλοχορευτὰ συμπρόπεμπέ με.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι καὶ
παίζων χορεύειν βούλομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

κἄγωγε πρός.

ΧΟΡΟΣ

βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχέδημον;
ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτερας,
νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ
ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι,
κἀστὶν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.
τὸν Κλεισθένους δ' ἀκούω
ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν
τίλλειν ἑαυτοῦ καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
κἀκόπτετ' ἐγκεκυφώς,
κἄκλαε κἀκεκράγει
Σεβῖνον ὅστις ἐστὶν ἀναφλύστιος;
καὶ Καλλίαν γέ φασι

τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου
κύσθῳ λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν
Πλούτων' ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ;
ξένω γάρ ἐσμεν ἀρτίως ἀφιγμένω.

ΧΟΡΟΣ

μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς,
μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με,
ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

αἴροι' ἂν αὖθις ὦ παῖ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;
ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασιν.

ΧΟΡΟΣ

χωρεῖτε
νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς, ἀνθοφόρον ἀν' ἄλσος
παίζοντες οἷς μετουσία θεοφιλοῦς ἑορτῆς·
ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσιν κόραις εἶμι καὶ γυναιξίν,
οὗ παννυχίζουσιν θεᾷ, φέγγος ἱερὸν οἴσων.
χωρῶμεν ἐς πολυρρόδους
λειμῶνας ἀνθεμώδεις,
τὸν ἡμέτερον τρόπον
τὸν καλλιχορώτατον
παίζοντες, ὃν ὄλβιαι
Μοῖραι ξυνάγουσιν.
μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος
καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν,
ὅσοι μεμυήμεθ' εὐ-
σεβῆ τε διήγομεν
τρόπον περὶ τοὺς ξένους
καὶ τοὺς ἰδιώτας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα;
πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οὑπιχώριοι;

448—453 = 454—459

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας,
καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

παῖ παῖ.

ΑΙΑΚΟΣ

τίς οὗτος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.

ΑΙΑΚΟΣ

ὦ βδελυρὲ κἀναίσχυντε καὶ τολμηρὲ σὺ
καὶ μιαρὲ καὶ παμμίαρε καὶ μιαρώτατε,
ὃς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν κέρβερον
ἀπῆξας ἄγχων κἀποδρὰς ᾤχου λαβών,
ὃν ἐγὼ 'φύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·
τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα
ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου
διασπαράξει, πνευμόνων τ' ἀνθάψεται
ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω
διασπάσονται γοργόνες τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὗτος τί δέδρακας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐγκέχοδα· κάλει θεόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὦ καταγέλαστ' οὔκουν ἀναστήσει ταχὺ
πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἀλλ' ὡρακιῶ.
ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σφογγίαν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἰδοὺ λαβέ, προσθοῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ποῦ 'στιν;

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὦ χρυσοῖ θεοὶ
ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

δείσασα γὰρ
ἐς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐγώ;
πῶς δειλὸς ὅστις σφογγίαν ᾔτησά σε;
οὐκ ἂν ἕτερός γ' αὔτ' εἰργάσατ' ἀνήρ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀλλὰ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν·
ἐγὼ δ' ἀνέστην καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀνδρεῖά γ' ὦ Πόσειδον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οἶμαι νὴ Δία.
σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων
καὶ τὰς ἀπειλάς;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴθι νυν ἐπειδὴ ληματίας κἀνδρεῖος εἶ,
σὺ μὲν γενοῦ 'γὼ τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν
καὶ τὴν λεοντῆν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ·
ἐγὼ δ' ἔσομαί σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.

ΞΑΝΘΙΑΣ

φέρε δὴ ταχέως αὔτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
καὶ βλέψον ἐς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
εἰ δειλὸς ἔσομαι καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.
φέρε νυν ἐγὼ τὰ στρώματ' ἄρωμαι ταδί.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ

ὦ φίλταθ' ἥκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἴσιθι.
ἡ γὰρ θεός σ' ὡς ἐπύθεθ' ἥκοντ', εὐθέως
ἔπεττεν ἄρτους, ἧψε κατερεικτῶν χύτρας
ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς, βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον,
πλακοῦντας ὤπτα κολλάβους. ἀλλ' εἴσιθι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

κάλλιστ', ἐπαινῶ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ

μὰ τὸν Ἀπόλλω οὐ μή σ' ἐγὼ
περιόψομἀπελθόντ', ἐπεί τοι καὶ κρέα
ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, καὶ τραγήματα
ἔφρυγε, κῷνον ἀνεκεράννυ γλυκύτατον.
ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί.

ΞΑΝΘΙΑΣ

πάνυ καλῶς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ

ληρεῖς ἔχων·
οὐ γάρ σ' ἀφήσω. καὶ γὰρ αὐλητρίς γέ σοι
ἤδη 'νδον ἔσθ' ὡραιοτάτη κὠρχηστρίδες
ἕτεραι δύ' ἢ τρεῖς.

ΞΑΝΘΙΑΣ

πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ

ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι.
ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη
ἔμελλ' ἀφαιρεῖν χἠ τράπεζ' εἰσῄρετο.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὁ παῖς ἀκολούθει δεῦρο τὰ σκεύη φέρων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐπίσχες οὗτος. οὔ τί που σπουδὴν ποιεῖ,
ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα 'νεσκεύασα;
οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων ὦ Ξανθία,
ἀλλ' ἀράμενος οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί δ' ἔστιν; οὐ δή πού μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ
ἅδωκας αὐτός;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ.
κατάθου τὸ δέρμα.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι
καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.

---

519 ἴθι νυν φράσον πρώτιστα ταῖς ὀρχηστρίσιν
ταῖς ἔνδον οὔσαις αὐτὸς ὅτι εἰσέρχομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ποίοις θεοῖς;
τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ᾽ οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν
ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς Ἀλκμήνης ἔσει;

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἀμέλει καλῶς· ἔχ᾽ αὔτ᾽. ἴσως γάρ τοί ποτε
ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλοι.

ΧΟΡΟΣ

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι
νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας καὶ
πολλὰ περιπεπλευκότος,
μετακυλίνδειν αὑτὸν ἀεὶ
πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον
μᾶλλον ἢ γεγραμμένην
εἰκόν᾽ ἑστάναι, λαβόνθ᾽ ἓν
σχῆμα· τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι
πρὸς τὸ μαλθακώτερον
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι
καὶ φύσει Θηραμένους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ
Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν ἐν
στρώμασιν μιλησίοις
ἀνατετραμμένος κυνῶν ὀρ-
χηστρίδ᾽ εἶτ᾽ ᾔτησεν ἀμίδ᾽, ἐ-
γὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων
τοὐρεβίνθου ᾽δραττόμην, οὗ-
τος δ᾽ ἅτ᾽ ὢν καὐτὸς πανοῦργος
εἶδε κᾆτ᾽ ἐκ τῆς γνάθου
πὺξ πατάξας μοὐξέκοψε
τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ

Πλαθάνη Πλαθάνη δεῦρ᾽ ἔλθ᾽, ὁ πανοῦργος οὑτοσί,
ὃς ἐς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτε
ἑκκαίδεκ᾽ ἄρτους κατέφαγ᾽ ἡμῶν.

ΠΛΑΘΑΝΗ

νὴ Δία
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα.

534—548—590—604

ΞΑΝΘΙΑΣ

κακὸν ἥκει τινί.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ

καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ᾽ εἴκοσιν
ἀν᾽ ἡμιωβολιαῖα.

ΞΑΝΘΙΑΣ

δώσει τις δίκην.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ

καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ληρεῖς ὦ γύναι
κοὐκ οἶσθ᾽ ὅ τι λέγεις.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ

οὐ μὲν οὖν με προσεδόκας,
ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἂν γνῶναί σ᾽ ἔτι;
τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω.

ΠΛΑΘΑΝΗ

μὰ Δί᾽ οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν τάλαν,
ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ

κἄπειτ᾽ ἐπειδὴ τἀργύριον ἐπραττόμην,
ἔβλεψεν ἔς με δριμὺ κἀμυκᾶτό γε.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τούτου πάνυ τοὔργον· οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ

καὶ τὸ ξίφος γ᾽ ἐσπᾶτο μαίνεσθαι δοκῶν.

ΠΛΑΘΑΝΗ

νὴ Δία τάλαινα.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ

νὼ δὲ δεισάσα γέ που
ἐπὶ τὴν κατῆλιφ᾽ εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν·
ὃ δ᾽ ᾤχετ᾽ ἐξάξας γε τὰς ψιάθους λαβών.

ΞΑΝΘΙΑΣ

καὶ τοῦτο τούτου τοὔργον.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ

ἀλλ᾽ ἐχρῆν τι δρᾶν.
ἴθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνά μοι,
ἵν᾽ αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν. ὦ μιαρὰ φάρυγξ,

---

570 ΠΛΑΘΑΝΗ σὺ δ᾽ ἔμοιγ᾽ ἐάνπερ ἐπιτύχῃς Ὑπέρβολον.

ὡς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.

ΠΛΑΘΑΝΗ

ἐγὼ δέ γε τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου
δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τὰς χόλικας κατέσπασας.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οἶδ' οἶδα τὸν νοῦν· παῦε παῦε τοῦ λόγου.
οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς αὖ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μηδαμῶς
ὦ Ξανθίδιον.

ΞΑΝΘΙΑΣ

καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
υἱὸς γενοίμην δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ὤν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οἶδ' οἶδ' ὅτι θυμοῖ, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς·
κἂν εἴ με τύπτοις, οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι.
ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,
πρόρριζος αὐτός, ἡ γυνή, τὰ παιδία,
κάκιστ' ἀπολοίμην, κἀρχέδημος ὁ γλάμων.

ΞΑΝΘΙΑΣ

δέχομαι τὸν ὅρκον κἀπὶ τούτοις λαμβάνω.

ΧΟΡΟΣ

νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ
τὴν στολὴν εἴληφας ἥνπερ
εἶχες ἐξ ἀρχῆς πάλιν,
ἀνανεάζειν πρὸς τὸ σοβαρὸν
καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινόν,
τοῦ θεοῦ μεμνημένον
ᾧπερ εἰκάζεις σεαυτόν.
εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει
κἀκβαλεῖς τι μαλθακόν,

ἐγὼ δέ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιμί σε. 574

αὖθις αἵρεσθαί σ' ἀνάγκη
'σται πάλιν τὰ στρώματα.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐ κακῶς ὦνδρες παραινεῖτ',
ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω ταῦτ'
ἄρτι συννοούμενος.
ὅτι μὲν οὖν, ἢν χρηστὸν ᾖ τι,
ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πει-
ράσεταί μ' εὖ οἶδ' ὅτι.
ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω
'μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα
καὶ βλέποντ' ὀρίγανον.
δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω
τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.

ΑΙΑΚΟΣ

ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον,
ἵνα δῷ δίκην· ἀνύετον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἥκει τῳ κακόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον.

ΑΙΑΚΟΣ

εἶεν, καὶ μάχει;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονὶ
κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια;

ΑΙΑΚΟΣ

μάλλ' ὑπερφυᾶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά. καὶ μὴν νὴ Δία
εἰ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καί σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβών,
κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.

---

608 *ὁ Διτύλας χὼ Σκεβλύας χὼ Παρδόκας*
χωρεῖτε δευρὶ καὶ μάχεσθε τουτῳί.

ΑΙΑΚΟΣ

καὶ πῶς βασανίσω;

ΞΑΝΘΙΑΣ

πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
δήσας κρεμάσας ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,
στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθείς, πάντα τἄλλα, πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον μηδὲ γητείῳ νέῳ.

ΑΙΑΚΟΣ

δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σου
τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μὴ δῆτ' ἔμοιγ'. οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.

ΑΙΑΚΟΣ

αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοὶ κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χὤπως ἐρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἀγορεύω τινὶ
ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μή,
αὐτὸς σεαυτὸν αἰτιῶ.

ΑΙΑΚΟΣ

λέγεις δὲ τί;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἀθάνατος εἶναί φημι Διόνυσος Διός,
τοῦτον δὲ δοῦλον.

ΑΙΑΚΟΣ

ταῦτ' ἀκούεις;

ΞΑΝΘΙΑΣ

φήμ' ἐγώ.
καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος·
εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῂς εἶναι θεός,
οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;

ΞΑΝΘΙΑΣ

δίκαιος ὁ λόγος· χὠπότερόν γ' ἂν νῷν ἴδῃς
κλαύσαντα πρότερον ἢ προτιμήσαντά τι
τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.

ΑΙΑΚΟΣ

οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ·
χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δή.

ΞΑΝΘΙΑΣ

πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως;

ΑΙΑΚΟΣ

ῥᾳδίως·
πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον.

ΞΑΝΘΙΑΣ

καλῶς λέγεις.
ἰδού, σκόπει νυν ἤν μ᾽ ὑποκινήσαντ᾽ ἴδῃς.

ΑΙΑΚΟΣ

ἤδη ᾽πάταξά σ᾽;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐ μὰ Δί᾽ οὐκ ἐμοὶ δοκεῖς.

ΑΙΑΚΟΣ

ἀλλ᾽ εἶμ᾽ ἐπὶ τονδὶ καὶ πατάξω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πηνίκα;

ΑΙΑΚΟΣ

καὶ δὴ ᾽πάταξα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κᾆτα πῶς οὐκ ἔπταρον;

ΑΙΑΚΟΣ

οὐκ οἶδα· τονδὶ δ᾽ αὖθις ἀποπειράσομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὔκουν ἀνύσεις; ἰατταταῖ ἰατταταῖ.

ΑΙΑΚΟΣ

μῶν ὠδυνήθης;

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐ μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ἐφρόντισα
ὁπόθ᾽ Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται.

ΑΙΑΚΟΣ

ἅνθρωπος ἱερός. δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἰοὺ ἰού.

ΑΙΑΚΟΣ

τί ἔστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἱππέας ὁρῶ.

ΑΙΑΚΟΣ

τί δῆτα κλάεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κρομμύων ὀσφραίνομαι.

ΑΙΑΚΟΣ

ἐπεὶ προτιμᾷς γ᾽ οὐδέν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐδέν μοι μέλει.

ΑΙΑΚΟΣ

βαδιστέον τἄρ᾽ ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οἴμοι.

ΑΙΑΚΟΣ

τί ἔστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ

τὴν ἄκανθαν ἔξελε.

ΑΙΑΚΟΣ

τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν᾽ ἔχεις.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἤλγησεν· οὐκ ἤκουσας;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐκ ἔγωγ᾽, ἐπεὶ
ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.

ΞΑΝΘΙΑΣ

οὐδὲν ποιεῖς γάρ· ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.

ΑΙΑΚΟΣ

μὰ τὸν Δί᾽ ἀλλ᾽ ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Πόσειδον

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἤλγησέν τις.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὃς αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις ἁλὸς ἐν βένθεσιν.

ΑΙΑΚΟΣ

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαί πω μαθεῖν
ὁπότερος ὑμῶν ἐστι θεός. ἀλλ᾽ εἴσιτον·
ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται
χἡ Φερσέφατθ᾽, ἅτ᾽ ὄντε κἀκείνω θεώ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ᾽ ἂν τοῦτό σε
πρότερον νοῆσαι, πρὶν ἐμὲ τὰς πληγὰς λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ

Μοῦσα χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι καὶ ἔλθ᾽ ἐπὶ τέρψιν ἀ-
οιδᾶς ἐμᾶς,

675—705=706—737

τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι
μυρίαι κάθηνται
φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις
δεινὸν ἐπιβρέμεται
Θρῃκία χελιδὼν
ὑποβάρβαρον ἑζομένη κέλαδον·
ῥύζει δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, ὡς ἀπολεῖται,
κἂν ἴσαι γένωνται.
τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει
ξυμπαραινεῖν καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας κἀφελεῖν τὰ δείματα,
κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε
αἰτίαν ἐκθεῖσι λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἶτ' ἄτιμόν φημι χρῆναι μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει·
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν
καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι κἀντὶ δούλων δεσπότας.
κοὐδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν,
ἀλλ' ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε.
πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ
χοἰ πατέρες ἐναυμάχησαν καὶ προσήκουσιν γένει,
τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένους.
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες ὦ σοφώτατοι φύσει
πάντας ἀνθρώπους ἑκόντες συγγενεῖς κτησώμεθα
κἀπιτίμους καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ.
εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα κἀποσεμνυνούμεθα,
τὴν πόλιν καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.
εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος ἢ τρόπον ὅστις ἔτ' οἰμώξεται,
οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος ὁ νῦν ἐνοχλῶν,
Κλειγένης ὁ μικρός,
ὁ πονηρότατος βαλανεὺς ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου
ψευδολίτρου κονίας
καὶ κιμωλίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· ἰδὼν δὲ τάδ' οὐκ
εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μή ποτε κἀποδυθῇ μεθύων ἄ-

νευ ξύλου βαδίζων.
πολλάκις γ᾽ ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι
ταὐτὸν ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς
ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα καὶ καλῶς κεκομμένον.
οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων
καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις
χρώμεθ᾽ οὐδέν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις
χθές τε καὶ πρῴην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι
ἔν τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ·
τῶν πολιτῶν θ᾽ οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ,
προυσελοῦμεν, τοῖς δὲ χαλκοῖς καὶ ξένοις καὶ πυρρίαις
καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν οὖσι πάντα χρώμεθα
ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ᾽ ἄν.
ἀλλὰ καὶ νῦν ὠνόητοι μεταβαλόντες τοὺς τρόπους
χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ
εὔλογον, κἄν τι σφαλῆτ᾽, ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου,
ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε.

ΑΙΑΚΟΣ

νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα γεννάδας ἀνὴρ
ὁ δεσπότης σου.

ΞΑΝΘΙΑΣ

πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον;

ΑΙΑΚΟΣ

τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ᾽ ἐξελεγχθέντ᾽ ἄντικρυς,
ὅτι δοῦλος ὢν ἔφασκες εἶναι δεσπότης.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ᾤμωξε μέντἄν.

ΑΙΑΚΟΣ

τοῦτο μέντοι δουλικὸν
εὐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.

ΞΑΝΘΙΑΣ

χαίρεις; ἱκετεύω.

ΑΙΑΚΟΣ

μάλλ᾽ ἐποπτεύειν δοκῶ,
ὅταν καταράσωμαι λάθρᾳ τῷ δεσπότῃ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί δὲ τονθορύζων, ἡνίκ᾽ ἂν πληγὰς λαβὼν
πολλὰς ἀπίῃς θύραζε;

ΑΙΑΚΟΣ

καὶ τοῦθ᾽ ἥδομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί δὲ πολλὰ πράττων;

ΑΙΑΚΟΣ

ὡς μὰ Δί᾽ οὐδὲν οἶδ᾽ ἐγώ.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὁμόγνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν
ἅττ᾽ ἂν λαλῶσι;

ΑΙΑΚΟΣ

μᾶλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί δὲ τοῖς θύρασι ταῦτα καταλαλῶν;

ΑΙΑΚΟΣ

ἐγώ;
μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμιαίνομαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὦ Φοῖβ᾽ Ἄπολλον ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν,
καὶ δὸς κύσαι καὐτὸς κύσον, καί μοι φράσον
πρὸς Διός, ὃς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας,
τίς οὗτος οὔνδον ἐστὶ θόρυβος καὶ βοή;

ΑΙΑΚΟΣ

ἆ πρᾶγμα πρᾶγμα μέγα κεκίνηται μέγα
ἐν τοῖς νεκροῖσι καὶ στάσις πολλὴ πάνυ,
χὠ λοιδορησμὸς Αἰσχύλου κεὐριπίδου.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἐκ τοῦ;

ΑΙΑΚΟΣ

νόμος τις ἐνθάδ᾽ ἐστὶ κείμενος
ἀπὸ τῶν τεχνῶν ὅσαι μεγάλαι καὶ δεξιαί,
τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων
σίτησιν αὐτὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν
θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς, μανθάνεις;
ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί δῆτα τουτὶ τεθορύβηκεν Αἰσχύλον;

ΑΙΑΚΟΣ

ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον,
ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην.

ΞΑΝΘΙΑΣ

νυνὶ δὲ τίς;

ΑΙΑΚΟΣ

ὅτε δὲ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βαλλαντιοτόμοις
καὶ τοῖσι πατραλοίαισι καὶ τοιχωρύχοις,
ὅπερ ἔστ' ἐν ᾅδου πλῆθος, οἱ δ' ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν
ὑπερεμάνησαν κἀνόμισαν σοφώτατον·
κἄπειτ' ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
ἵν' Αἰσχύλος καθῆστο.

ΞΑΝΘΙΑΣ

κοὐκ ἐβάλλετο;

ΑΙΑΚΟΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν
ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ὁ τῶν πανούργων;

ΑΙΑΚΟΣ

νὴ Δί' οὐράνιόν γ' ὅσον.

ΞΑΝΘΙΑΣ

μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι σύμμαχοι;

ΑΙΑΚΟΣ

ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν ὥσπερ ἐνθαδί.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται;

ΑΙΑΚΟΣ

ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα καὶ κρίσιν
κἄλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.

ΞΑΝΘΙΑΣ

κἄπειτα πῶς
οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;

ΑΙΑΚΟΣ

μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,

κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου·
νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη, Κλειδημίδης
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
ἕξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρός γ' Εὐριπίδην.

ΞΑΝΘΙΑΣ

τὸ χρῆμ' ἄρ' ἔσται;

ΑΙΑΚΟΣ

νὴ Δί' ὀλίγον ὕστερον.
κἀνταῦθα δὴ τὰ δεινὰ κινηθήσεται.
καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται,

ΞΑΝΘΙΑΣ

τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;

ΑΙΑΚΟΣ

καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν
καὶ πλαίσια ξύμπηκτα

ΞΑΝΘΙΑΣ

πλινθεύσουσι γάρ;

ΑΙΑΚΟΣ

καὶ διαμέτρους καὶ σφῆνας. ὁ γὰρ Εὐριπίδης
κατ' ἔπος βασανιεῖν φησι τὰς τραγῳδίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ

ἦ που βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.

ΑΙΑΚΟΣ

ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.

ΞΑΝΘΙΑΣ

κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα;

ΑΙΑΚΟΣ

τοῦτ' ἦν δύσκολον·
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν ηὑρισκέτην.
οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος,

ΞΑΝΘΙΑΣ

πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.

ΑΙΑΚΟΣ

λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν· εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ
ἐπέτρεψαν, ὁτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.
ἀλλ' εἰσίωμεν· ὡς ὁπόταν οἱ δεσπόται
ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται.

ΧΟΡΟΣ

ἦ που δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει,
ἡνίκ᾽ ἂν ὀξυλάλον παρίδῃ θήγοντος ὀδόντα
ἀντιτέχνου· τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
ὄμματα στροβήσεται.
ἔσται δ᾽ ἱππολόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη
σκινδαλάμων τε παραξόνια σμιλεύματά τ᾽ ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς
ῥήμαθ᾽ ἱπποβάμονα.
φρίξας δ᾽ αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν,
δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων βρυχώμενος ἥσει
ῥήματα γομφοπαγῆ πινακηδὸν ἀποσπῶν
γηγενεῖ φυσήματι·
ἔνθεν δὴ στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσφη
γλῶσσ᾽ ἀνελισσομένη φθονεροὺς κινοῦσα χαλινοὺς
ῥήματα δαιομένη καταλεπτολογήσει
πλευμόνων πολὺν πόνον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει.
κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Αἰσχύλε τί σιγᾷς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὦ δαιμόνι᾽ ἀνδρῶν μὴ μεγάλα λίαν λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐγᾦδα τοῦτον καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν αὐθαδόστομον,
ἔχοντ᾽ ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀθύρωτον στόμα,
ἀπεριλάλητον κομποφακελορρήμονα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἄληθες ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
σὺ δή ᾿μὲ ταῦτ᾽ ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη
καὶ πτωχοποιὲ καὶ ῥακιοσυρραπτάδη;
ἀλλ᾽ οὔ τι χαίρων αὔτ᾽ ἐρεῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

παῦ' Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

οὐ δῆτα πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω σαφῶς
τὸν χωλοποιὸν οἷος ὢν θρασύνεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἄρν' ἄρνα μέλανα παῖδες ἐξενέγκατε·
τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ὦ κρητικὰς μὲν συλλέγων μονῳδίας,
γάμους δ' ἀνοσίους ἐσφέρων ἐς τὴν τέχνην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐπίσχες οὗτος ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.
ἀπὸ τῶν χαλαζῶν δ' ὦ πονήρ' Εὐριπίδη
ἄναγε σεαυτὸν ἐκποδών, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θενὼν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν Αἰσχύλ' ἀλλὰ πραόνως
ἔλεγχ' ἐλέγχου· λοιδορεῖσθαι δ' οὐ θέμις
ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας·
σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς βοᾷς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι,
δάκνειν δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας,
καὶ νὴ Δία τὸν Πηλέα γε καὶ τὸν Αἴολον
καὶ τὸν Μελέαγρον κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

σὺ δὲ δὴ τί βουλεύει ποιεῖν; λέγ' Αἰσχύλε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθαδί·
οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἁγὼν νῷν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τί δαί;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι,
τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἕξει λέγειν.
ὅμως δ' ἐπειδή σοι δοκεῖ, δρᾶν ταῦτα χρή.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·
ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.

ΧΟΡΟΣ

ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναὶ
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθετ᾽ ἐποψόμεναι δύναμιν
δεινοτάτοιν στομάτοιν πορίσασθαι
ῥήματα καὶ παραπρίσματ᾽ ἐπῶν.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας ὁ μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι πρὶν τἄπη λέγειν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Δήμητερ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐπίθες λαβὼν καὶ δὴ σὺ λιβανωτόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καλῶς·
ἕτεροι γάρ εἰσιν οἷσιν εὔχομαι θεοῖς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καὶ μάλα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴθι δὴ προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα καὶ γλώττης στρόφιγξ
καὶ ξύνεσι καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,
ὀρθῶς μ᾽ ἐλέγχειν ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.

ΧΟΡΟΣ

καὶ μὴν ἡμεῖς γ᾽ ἐπιθυμοῦμεν
παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαι
τίνα λόγων τίν᾽ ἐμμελείας
ἔπιτε δαΐαν ὁδόν.

895—904=992—1003

[redacted]

γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται,
λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν,
οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.
προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν
καὶ κατερρινημένον,
τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν
ἐμπεσόντα συσκεδᾶν πολ-
λὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ' ὅπως ἐρεῖτον
ἀστεῖα καὶ μήτ' εἰκόνας μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καὶ μὴν ἐμαυτὸν μέν γε τὴν ποίησιν οἷός εἰμι,
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω, τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ οἵοις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα μώρους λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.
πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γέ τινα καθῖσεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆθ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἠλίθιος γὰρ ἦσθα,
σάφ' ἴσθι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κἀμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατὴς προσδοκῶν καθῇτο,
ὁπόθ' ἡ Νιόβη τι φθέγξεται· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διῄει.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὢ παμπόνηρος, οἷ' ἄρ' ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ.
τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.
κἄπειτ᾽ ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ᾽ ἂν βόεια δώδεκ᾽ εἶπεν,
ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δείν᾽ ἄττα μορμορωπά,
ἄγνωστα τοῖς θεωμένοις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

οἴμοι τάλας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

σιώπα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σαφὲς δ᾽ ἂν εἶπεν οὐδεέν,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ᾽ ἢ Σκαμάνδρους ἢ τάφρους ἢ ᾽π᾽ ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαέτους χαλκηλάτους καὶ ῥήμαθ᾽ ἱππόκρημνα,
ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδι᾽ ἦν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τοὺς θεοὺς ἐγὼ γοῦν
ἤδη ποτ᾽ ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα
τὸν ξουθὸν ἱππαλέκτορα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

σημεῖον ἐν ταῖς ναυσὶν ὠμαθέστατ᾽ ἐνεγέγραπτο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ᾽ ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

εἶτ᾽ ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

σὺ δ᾽ ὦ θεοῖσιν ἐχθρὲ ποῖ᾽ ἄττ᾽ ἐστὶν ἅττ᾽ ἐποίεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐχ ἱππαλέκτορας μὰ Δί᾽ οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σύ,
ἃν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς μηδικοῖς γράφουσιν·
ἀλλ᾽ ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τὸ πρῶτον εὐθὺς
οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,
ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον
ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις καὶ τευτλίοισι λευκοῖς,
χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
εἶτ᾽ ἀνέτρεφον μονῳδίαις Κηφισοφῶντα μιγνύς.
εἶτ᾽ οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ᾽ οὐδ᾽ ἐμπεσὼν ἔφυρον,

ἀλλ' οὐξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθὺς
τοῦ δράματος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κρεῖττον γὰρ ἦν σοι νὴ Δί' ἢ τὸ σαυτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργόν,
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
χὠ δεσπότης χἠ παρθένος χἠ γραῦς ἄν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

εἶτα δῆτα
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μὰ τὸν Ἀπόλλω·
δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τοῦτο μὲν ἔασον ὦ τᾶν.
οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

φημὶ κἀγώ.
ὡς πρὶν διδάξαι γ' ὤφελες μέσος διαρραγῆναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς ἐπῶν τε γωνιασμούς,
νοεῖν ὁρᾶν ξυνιέναι στρέφειν ἐρᾶν τεχνάζειν,
κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

φημὶ κἀγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι
ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην· ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτούς,
Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κἀμοὺς ἑκατέρου μαθητάς.
τουτουμενὶ Φορμίσιος Μεγαίνετός θ' ὁ μανῆς,
σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται,
οὑμοὶ δὲ Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,

ὃς ἢν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τοιαῦτα μέντοὐγὼ φρονεῖν
τούτοισιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ
καὶ σκέψιν, ὥστ᾽ ἤδη νοεῖν
ἅπαντα καὶ διειδέναι
τά τ᾽ ἄλλα καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ πρὸ τοῦ
κἀνασκοπεῖν, πῶς τοῦτ᾽ ἔχει;
ποῦ μοι τοδί; τίς τοῦτ᾽ ἔλαβε;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τοὺς θεοὺς νῦν γοῦν Ἀθη-
ναίων ἅπας τις εἰσιὼν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας
ζητεῖ τε, ποῦ ᾽στιν ἡ χύτρα;
τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; τὸ τρύβλιον
τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι·
ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθιζινόν;
τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως δ᾽ ἀβελτερώτατοι
κεχηνότες μαμμάκυθοι
μελιττίδαι καθῆντο.

ΧΟΡΟΣ

τάδε μὲν λεύσσεις φαίδιμ᾽ Ἀχιλλεῦ·
σὺ δὲ τί φέρε πρὸς ταῦτα λέξεις;
μόνον ὅπως . . . . .
μή σ᾽ ὁ θυμὸς ἁρπάσας
ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν·
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν.
ἀλλ᾽ ὅπως ὦ γεννάδα
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,
ἀλλὰ συστείλας ἄκροισι
χρώμενος τοῖς ἱστίοις,
εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις

καὶ φυλάξεις,
ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον
καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.
ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαρρῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ,
εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκῃ δ' ἀπορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι, τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

δεξιότητος καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν
τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ταῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,
ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τεθνάναι· μὴ τοῦτον ἐρώτα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

σκέψαι τοίνυν οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,
μηδ' ἀγοραίους μηδὲ κοβάλους ὥσπερ νῦν μηδὲ πανούργους,
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τρυφαλείας
καὶ πήληκας καὶ κνημῖδας καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ τί σὺ δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;
Αἰσχύλε λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

δρᾶμα ποιήσας ἄρεως μεστόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ποῖον;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

τοὺς ἕπτ' ἐπὶ Θήβας·
ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας
ἀνδρειοτέρους ἐς τὸν πόλεμον, καὶ τούτου γ' οὕνεκα τύπτου.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἀλλ' ὑμῖν αὔτ' ἐξῆν ἀσκεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε.
εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα
νικᾶν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐχάρην γοῦν, ἡνίκ' ἰὰν ἤκουσ' ἀπὸ Δαρείου τεθνεῶτος,
ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ συγκρούσας εἶπεν ἰαυοῖ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ταῦτα γὰρ ἄνδρας χρὴ ποιητὰς λάσκειν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται.
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι,
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων καὶ χρησμούς, Ἡσίοδος δὲ
γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος
ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦδ' ὅτι χρήστ' ἐδίδαξεν,
τάξεις ἀρετὰς ὁπλίσεις ἀνδρῶν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ μὴν οὐ Παντακλέα γε
ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρῴην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν,
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως·
ὅθεν ἡμὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν,
Πατρόκλων, Τεύκρων θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα πολίτην
ἀντεκτείνειν αὑτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.
ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας οὐδὲ Σθενεβοίας,
οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μὰ Δί' οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

μηδέ γ' ἐπείη.

[redacted]

ἀλλ' ἐπί τοι σοὶ καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο,
ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δή.
ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καὶ τί βλάπτουσ' ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν τὴν πόλιν ἁμαὶ Σθενέβοιαι;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας
κώνεια πιεῖν αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ὄντ'· ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν τόν γε ποιητήν,
καὶ μὴ παράγειν μηδὲ διδάσκειν. τοῖς μὲν γὰρ παιδαρίοισιν
ἔστι διδάσκαλος ὅστις φράζει, τοῖσιν δ' ἡβῶσι ποιηταί.
πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἢν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβηττοὺς
καὶ Παρνασῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἐστὶ τὸ χρηστὰ διδάσκειν,
ὃν χρῆν φράζειν ἀνθρωπείως;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἀλλ' ὦ κακόδαιμον ἀνάγκη
μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν.
κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι·
καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν.
ἁμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί δράσας;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπισχών, ἵν' ἐλεινοὶ
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ' εἶναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τοῦτ' οὖν ἔβλαψά τι δράσας;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

οὔκουν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ ταῦτα,
ἀλλὰ ῥακίοις περιιλάμενος κλάει καὶ φησὶ πένεσθαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τὴν Δήμητρα χιτῶνά γ' ἔχων οὔλων ἐρίων ὑπένερθεν.
κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας,
ἣ 'ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψεν
τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ' ἡνίκ' ἐγὼ 'ζων,
οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ' ἢ μᾶζαν καλέσαι καὶ ῥυππαπαῖ εἰπεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι,
καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον κἀκβάς τινα λωποδυτῆσαι·
νῦν δ' ἀντιλέγει κοὐκέτ' ἐλαύνων πλεῖ δευρὶ καὖθις ἐκεῖσε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιός ἐστ';
οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;
κᾆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπογραμματέων ἀνεμεστώθη
καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν
ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστε γ' ἀφηυάνθην
παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας
λευκὸς πίων ὑπολειπόμενος
καὶ δεινὰ ποιῶν· κᾆθ' οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
γαστέρα πλευρὰς λαγόνας πυγήν,

ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί 1086

ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις
ὑποπερδόμενος
φυσῶν τὴν λαμπάδ' ἔφευγεν.

ΧΟΡΟΣ

μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἁδρὸς ὁ πόλεμος ἔρχεται.
χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως,
ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς.
ἀλλὰ μὴ 'ν ταὐτῷ καθῆσθον·
ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων.
ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν,
λέγετον ἔπιτον ἀνὰ δ' ἔρεσθον
τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινά,
κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ
λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀρρωδεῖτε τοῦθ'· ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι,
βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἱ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται,
νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.
μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ
πάντ' ἐπέξιτον θεατῶν γ' οὕνεχ' ὡς ὄντων σοφῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σου τρέψομαι,
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνήρ. λέγ' Αἰσχύλε.

1122 ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

1099—1108=1109—1118

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Ἑρμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τούτων ἔχεις ψέγειν τι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πλεῖν ἢ δώδεκα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἀλλ' ἢ τρία.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔχει δ' ἕκαστον εἴκοσίν γ' ἁμαρτίας.

[ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Αἰσχύλε παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μή,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἐγὼ σιωπῶ τῷδ';

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιον ὅσον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς; ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει.]

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

πῶς φῄς μ' ἁμαρτεῖν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

αὖθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Ἑρμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

οὐκ ἄλλως λέγω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς
δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

οὐ δῆτ' ἐκεῖνος, ἀλλὰ τὸν ἐριούνιον

Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων
ὁτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες ἢ 'γὼ 'βουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὕτως ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

σωτὴρ γενοῦ μοι σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πῶς δίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν, φησί, καὶ κατέρχομαι·
ἥκω δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τὸν Δί' ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι,
χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει κάρδοπον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

οὐ δῆτα τοῦτό γ' ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πῶς δή; δίδαξον γάρ με καθ' ὅ. τί δὴ λέγεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἥκειν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὅτῳ μετῆν πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθεν·
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εὖ νὴ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις Εὐριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὔ φημι τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρᾳ γὰρ ἦλθεν οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εὖ νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πέραινε τοίνυν ἕτερον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴθι πέραινε σὺ
Αἰσχύλ' ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν ἀκοῦσαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τοῦθ' ἕτερον αὖ δὶς λέγει,
κλύειν ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν ὦ μοχθηρὲ σύ,
οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐγὼ φράσω.
κἄν που δὶς εἴπω ταὐτόν, ἢ στοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴθι δὴ λέγ'· οὐ γάρ μοὐστὶν ἀλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
ὅντινά γε πρὶν φῦναι μὲν Ἀπόλλων ἔφη
ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι·
πῶς οὗτος ἦν τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ' οὐ μὲν οὖν ἐπαύσατο.
πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον
χειμῶνος ὄντος ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,
ἵνα μὴ 'κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἰδῶν τὼ πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν αὐτὸς ὢν νέος

Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων
ὅτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες ἢ 'γὼ 'βουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὕτως ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

σωτὴρ γενοῦ μοι σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πῶς δίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν, φησί, καὶ κατέρχομαι·
ἥκω δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τὸν Δί' ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι,
χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει κάρδοπον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

οὐ δῆτα τοῦτό γ' ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πῶς δή; δίδαξον γάρ με καθ' ὅ. τί δὴ λέγεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἥκειν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὅτῳ μετῆν πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθεν·
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εὖ νὴ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις Εὐριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὔ φημι τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρᾳ γὰρ ἦλθεν οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εὖ νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πέραινε τοίνυν ἕτερον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴϑι πέραινε σὺ
Αἰσχύλ᾽ ἀνύσας· σὺ δ᾽ ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

τύμβου δ᾽ ἐπ᾽ ὄχϑῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν ἀκοῦσαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τοῦϑ᾽ ἕτερον αὖ δὶς λέγει,
κλύειν ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τεϑνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν ὦ μοχϑηρὲ σύ,
οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεϑα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐγὼ φράσω.
κἂν που δὶς εἴπω ταὐτόν, ἢ στοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴϑι δὴ λέγ᾽· οὐ γάρ μοὐστὶν ἀλλ᾽ ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρϑότητος τῶν ἐπῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

μὰ τὸν Δί᾽ οὐ δῆτ᾽, ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
ὅντινά γε πρὶν φῦναι μὲν Ἀπόλλων ἔφη
ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι·
πῶς οὗτος ἦν τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

εἶτ᾽ ἐγένετ᾽ αὖϑις ἀϑλιώτατος βροτῶν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

μὰ τὸν Δί᾽ οὐ δῆτ᾽ οὐ μὲν οὖν ἐπαύσατο.
πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον
χειμῶνος ὄντος ἐξέϑεσαν ἐν ὀστράκῳ,
ἵνα μὴ ᾽κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶϑ᾽ ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἰδῶν τὼ πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν αὐτὸς ὢν νέος

καὶ πρός γε τούτοις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·
εἶτ᾽ ἐξετύφλωσεν αὑτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εὐδαίμων ἄρ᾽ ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ᾽ Ἐρασινίδου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

καὶ μὴν μὰ τὸν Δί᾽ οὐ κατ᾽ ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ᾽ ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἑνὸς μόνου.
ποιεῖς γὰρ οὕτως ὥστ᾽ ἐναρμόττειν ἅπαν,
καὶ κῳδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον,
ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ᾽ αὐτίκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἰδού, σὺ δείξεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

φημί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ δὴ χρὴ λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχὼν

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

λέγ᾽ ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῶ πάλιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οἴμοι πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ
τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Εὐριπίδη

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί ἔσθ';

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὑφέσθαι μοι δοκεῖ·
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐδ' ἂν μὰ τὴν Δήμητρα φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον κἀπέχου τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τὸ τί;
ἐγὼ πρίωμαι τῷδ';

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἕξω λέγειν
ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
Πέλοψ ὁ ταντάλειος ἐς Πῖσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

καὶ πρός γε τούτοις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·
εἶτ' ἐξετύφλωσεν αὑτόν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἑνὸς μόνου.
ποιεῖς γὰρ οὕτως ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
καὶ κῳδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον,
ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἰδού, σὺ δείξεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

φημί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ δὴ χρὴ λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχὼν

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῶ πάλιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οἴμοι πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ
τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Εὐριπίδη

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί ἔσθ';

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὑφέσθαι μοι δοκεῖ·
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐδ' ἂν μὰ τὴν Δήμητρα φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον κἀπέχου τῆς ληκύθου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν ἀποπρίω τὴν λήκυθον
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐγὼ πρίωμαι τῷδ';

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἕξω λέγειν
ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
Πέλοψ ὁ ταντάλειος ἐς Πῖσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὁρᾷς, προσῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
ἀλλ' ὠγάθ' ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάσῃ τέχνῃ·
λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μὰ τὸν Δί' οὔπω γ'· ἔτι γὰρ εἰσί μοι συχνοί.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.
Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν
θύων ἀπαρχάς

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὔθ' ὑφείλετο;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἔα αὐτὸν ὦ τᾶν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἀπολεῖς· ἐρεῖ γάρ, ληκύθιον ἀπώλεσεν.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου
ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφυ.
ἀλλ' ἐς τὰ μέλη πρὸς τῶν θεῶν αὐτοῦ τραποῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καὶ μὴν ἔχω γ' οἷς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
μελοποιὸν ὄντα καὶ ποιοῦντα ταὔτ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ

τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,
τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ
καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-
σαντι τῶν μέχρι νυνί.

1257 *θαυμάζω γὰρ ἔγωγ' ὅπῃ*
μέμψεταί ποτε τοῦτον
τὸν βακχεῖον ἄνακτα,
κοὺ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα.
εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ μὴν λογιοῦμαί γ' αὐτὰ τῶν ψήφων λαβών.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδάικτον ἀκούων
ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν,
ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

δύο σοὶ κόπω Αἰσχύλε τούτω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

κύδιστ' Ἀχαιῶν Ἀτρέως πολυκοίρανε μάνθανέ μου παῖ·
ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τρίτος Αἰσχύλε σοὶ κόπος οὗτος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

εὐφαμεῖτε· μελισσονόμοι δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν.
ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν.
ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον.
ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι·
ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μὴ πρίν γ' ἂν ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν
ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας,
φλαττοθραττο φλαττοθρατ,
σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα, πέμπει,
φλαττοθραττο φλαττοθρατ,
σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις,
φλαττοθραττο φλαττοθρατ,
κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις,

φλαττοθραττο φλαττοθρατ,
τὸ συγκλινὲς ἐπ᾽ Αἴαντι,
φλαττοθραττο φλαττοθρατ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τί τὸ φλαττοθρατ τοῦτ᾽ ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος ἢ
πόθεν συνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἀλλ᾽ οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
ἤνεγκον αὔθ᾽, ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων·
οὗτος δ᾽ ἀπὸ πάντων μὲν φέρει, πορνιδίων,
σκολίων Μελήτου, καρικῶν αὐλημάτων,
θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καίτοι τί δεῖ
λύρας ἐπὶ τούτων; ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις
αὕτη κροτοῦσα; δεῦρο Μοῦσ᾽ Εὐριπίδου,
πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια ταῦτ᾽ ᾄδειν μέλη.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

αὕτη ποθ᾽ ἡ Μοῦσ᾽ οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἀλκυόνες, αἳ παρ᾽ ἀενάοις θαλάσσης
κύμασι στωμύλλετε,
τέγγουσαι νοτίοις πτερῶν
ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι·
αἵ θ᾽ ὑπωρόφιοι κατὰ γωνίας
εἱειειειλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες
ἱστόπονα πηνίσματα,
κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας,
ἵν᾽ ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελ-
φὶς πρῴραις κυανεμβόλοις
μαντεῖα καὶ σταδίους.
οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου,
βότρυος ἕλικα παυσίπονον.
περίβαλλ᾽ ὦ τέκνον ὠλένας.
ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὁρῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

τί δέ; τοῦτον ὁρᾷς;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὁρῶ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

τοιαυτὶ μέντοι σὺ ποιῶν
τολμᾷς τἀμὰ μέλη ψέγειν,
ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον
Κυρήνης μελοποιῶν;
τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι
τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.
ὦ νυκτὸς κελαινοφαὴς
ὄρφνα, τίνα μοι δύστανον ὄνειρον
πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀίδα πρόπολον,
ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα,
μελαίνας παῖδα νυκτός,
φρικώδη δεινὰν ὄψιν,
μελανονεκυείμονα, φόνια φόνια δερκόμενον,
μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα.
ἀλλά μοι ἀμφίπολοι λύχνον ἅψατε
κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.
ἰὼ πόντιε δαῖμον,
τοῦτ' ἐκεῖν'· ἰὼ ξύνοικοι,
τάδε τέρα θεάσασθε.
τὸν ἀλεκτρυόνα μου συναρπάσασα
φρούδη Γλύκη.
νύμφαι ὀρεσσίγονοι.
ὦ Μανία ξύλλαβε.
ἐγὼ δ' ἁ τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον
ἐμαυτῆς ἔργοισι,
λίνου μεστὸν ἄτρακτον
εἱειειειλίσσουσα χεροῖν
κλωστῆρα ποιοῦσ', ὅπως
κνεφαῖος εἰς ἀγορὰν
φέρουσ' ἀποδοίμαν·
ὃ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα
κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς·

ἐμοὶ δ᾽ ἄχε᾽ ἄχεα κατέλιπε,
δάκρυα δάκρυά τ᾽ ἀπ᾽ ὀμμάτων
ἔβαλον ἔβαλον ἁ τλάμων.
ἀλλ᾽ ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα,
τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε,
τὰ κῶλά τ᾽ ἀμπάλλετε κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν.
ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ
τὰς κυνίσκας ἔχουσ᾽ ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῇ,
σὺ δ᾽ ὦ Διὸς διπύρους ἀνέχουσα
λαμπάδας ὀξυτάτας χε-
ροῖν Ἑκάτα παράφηνον
ἐς Γλύκης, ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

κἄμοιγ᾽ ἅλις.
ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,
ὅπερ ἐξελέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνον.
τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴτε δεῦρό νυν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.

ΧΟΡΟΣ

ἐπίπονοί γ᾽ οἱ δεξιοί.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
νεοχμόν, ἀτοπίας πλέων,
ὃ τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος;
. . . . . .
μὰ τὸν ἐγὼ μὲν οὐδ᾽ ἂν εἴ τις
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιθόμην, ἀλλ᾽ ᾠόμην ἂν
αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἴθι νυν παρίστασθον παρὰ τὼ πλάστιγγ᾽,

ΑΙΣΧΥΛΟΣ καὶ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἰδού.

1370—1377 = 1482—1490 = 1491—1499

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

καὶ λαβομένω τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον,
καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ *καὶ* ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐχόμεθα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τοὔπος νῦν λέγετον ἐς τὸν σταθμόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Σπερχειὲ ποταμὲ βουνόμοι τ' ἐπιστροφαί.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

κόκκυ, μέθεσθε· καὶ πολύ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

καὶ τί ποτ' ἐστὶ τἄτιον;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ὅτι εἰσέθηκε ποταμόν, ἐριοπωλικῶς
ὑγρὸν ποιήσας τοὔπος ὥσπερ τἄρια,
σὺ δ' εἰσέθηκας τοὔπος ἐπτερωμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι κἀντιστησάτω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

λάβεσθε τοίνυν αὖθις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ *καὶ* ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἢν ἰδού.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

οὐκ ἔστι πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

μέθεσθε μέθεσθε· καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει·
θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύτατον κακόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐγὼ δὲ πειθώ γ' ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων,
ὅ τι σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

φέρε ποῦ τοιοῦτον δῆτά μοὐστί; ποῦ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

φράσω·
βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.
λέγοιτ' ἄν, ὡς αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρός.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐξηπάτηκεν αὖ σὲ καὶ νῦν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τῷ τρόπῳ;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

δύ' ἅρματ' εἰσήνεγκε καὶ νεκρὼ δύο,
οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

καὶ μηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτὸς τὰ παιδί' ἡ γυνὴ Κηφισοφῶν
ἐμβὰς καθήσθω συλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δύ' ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνον.

. . . . .

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἄνδρες φίλοι, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ.
οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν τῷ δ' ἥδομαι.

ΠΛΟΥΤΩΝ

οὐδὲν ἄρα πράξεις ὧνπερ ἦλθες οὕνεκα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐὰν δὲ κρίνω;

ΠΛΟΥΤΩΝ

τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εὐδαιμονοίης. φέρε πύθεσθέ μου ταδί.
ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τοῦ χάριν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.

1416 *ὁπότερον ἂν κρίνῃς, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.*

ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσῃ
μᾶλλόν τι χρηστόν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον
γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.
ποθεῖ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν.
ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον εἴπατον τούτου πέρι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς πέφυκε μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς,
καὶ πόριμον αὑτῷ τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εὖ γ' ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν,
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν ὁ δ' ἕτερος σοφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν. 1442

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,

ΕΥΡ. *ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;* ΔΙΟΝ. *τίνα;* 1424
μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν, 1432
ΕΥΡ. *εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,* 1437
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.
ΔΙΟΝ. *γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;*
ΕΥΡ. *εἰ ναυμαχοῖεν κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας* 1440
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.

τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

1451 *εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.*
τί δαὶ σύ; τί λέγεις;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον
1455 *πρῶτον τίσι χρῆται· πότερα τοῖς χρηστοῖς;*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

πόθεν;
μισεῖ κάκιστα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

τοῖς πονηροῖς δ' ἥδεται;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,
1459 *ᾗ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα συμφέρει;*

ΠΛΟΥΤΩΝ

1467 *κρίνοις ἄν.*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

αὕτη σφῷν κρίσις γενήσεται.
αἱρήσομαι γὰρ ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

μεμνημένος νυν τῶν θεῶν οὓς ὤμοσας
1470 *ἦ μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἱροῦ τοὺς φίλους.*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

† *ἡ γλῶττ' ὀμώμοχ', Αἰσχύλον δ' αἱρήσομαι.* †

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

τί δέδρακας ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων;

1449 *εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς*
τἀναντί' ἂν πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν;
1452 *ταυτὶ πότερ' αὐτὸς ηὗρες ἢ Κηφισοφῶν;*
ΕΥΡ. *ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.*
1460 ΔΙΟΝ. *εὕρισκε νὴ Δί', εἴπερ ἀναδύσει πάλιν.*
ΑΙΣΧ. *ἐκεῖ φράσαιμ' ἄν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.*
ΔΙΟΝ. *μὴ δῆτα σύ γ', ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά.*
ΑΙΣΧ. *τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων*
εἶναι σφετέραν τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων,
1465 *πόρον δὲ τὰς ναῦς ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.*
ΔΙΟΝ. *εὖ, πλὴν ὅ γε δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.*

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ἐγώ;
ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον. τιὴ γὰρ οὔ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

αἴσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τί δ' αἰσχρόν, ἢν μὴ τοῖς θεωμένοις δοκῇ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὦ σχέτλιε περιόψει με δὴ τεθνηκότα;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, τὸ δὲ καθεύδειν κῴδιον;

ΠΛΟΥΤΩΝ

χωρεῖτε τοίνυν ὦ Διόνυσ' εἴσω.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

τί δαί;

ΠΛΟΥΤΩΝ

ἵνα ξενίσω 'γὼ σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

εὖ λέγεις
νὴ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.

ΧΟΡΟΣ

μακάριός γ' ἀνὴρ ἔχων
ξύνεσιν ἠκριβωμένην.
πάρα δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας
πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖ,
ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,
ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ
ξυγγενέσι τε καὶ φίλοισι,
διὰ τὸ συνετὸς εἶναι.
χάριεν οὖν μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικὴν
τά τε μέγιστα παραλιπόντα
τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφησμοῖσι λήρων
διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

ΠΛΟΥΤΩΝ

ἄγε δὴ χαίρων Αἰσχύλε χώρει,
καὶ σῶζε πόλιν τὴν ὑμετέραν
γνώμαις ἀγαθαῖς καὶ παίδευσον
τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν·
καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων
καὶ τουτοισὶ τοῖσι πορισταῖς
Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ,
τόδε δ' Ἀρχενόμῳ·
καὶ φράζ' αὐτοῖς ταχέως ἥκειν
ὡς ἐμὲ δευρὶ καὶ μὴ μέλλειν·
κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ
νὴ τὸν Ἀπόλλω στίξας αὐτοὺς
καὶ συμποδίσας
μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου
κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν
καὶ διασῴζειν, ἢν ἄρ' ἐγώ ποτε
δεῦρ' ἀφίκωμαι. τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.
μέμνησο δ' ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνὴρ
καὶ ψευδολόγος καὶ βωμολόχος
μηδέποτ' ἐς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται.

ΠΛΟΥΤΩΝ

φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ
λαμπάδας ἱεράς, χἄμα προπέμπετε
τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.

ΧΟΡΟΣ

πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε δαίμονες οἱ κατὰ γαίας,
τῇ δὲ πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως
ἀργαλέων τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων. Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΒΛΕΠΥΡΟΣ
ΑΝΗΡ ΤΙΣ (*Βλεπύρου γείτων*)
ΧΡΕΜΗΣ
ΚΗΡΥΞ
ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ
ΝΕΑΝΙΣ
ΝΕΑΝΙΑΣ
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ (*Πραξαγόρας*)

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου
κάλλιστ' ἐν εὐστόχοισιν ἐξηυρημένον·
γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν·
τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο
μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις·
ὅρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.
σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν εἰκότως, ἐπεὶ
κἀν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων
πειρωμέναισι πλησίον παραστατεῖς,
λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην
ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων.
μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀπορρήτους μυχοὺς
λάμπεις ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα·
στοάς τε καρποῦ βακχίου τε νάματος
πλήρεις ὑποιγνύσαισι συμπαραστατεῖς·
καὶ ταῦτα συνορῶν οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον.
ἀνθ' ὧν συνείσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα,
ὅσα σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις.
ἀλλ' οὐδεμία πάρεστιν ἃς ἥκειν ἐχρῆν.
καίτοι πρὸς ὄρθρον γ' ἐστίν· ἡ δ' ἐκκλησία
αὐτίκα μάλ' ἔσται· καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἕδρας,
ἃς Φυρόμαχός ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι,

δεῖ τὰς ἑτέρας πως κἀγκαθεζομένας λαθεῖν.
τί δῆτ' ἂν εἴη; πότερον οὐκ ἐρραμμένους
ἔχουσι τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν;
ἢ θαἰμάτια τἀνδρεῖα κλεψάσαις λαθεῖν
ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ' ὁρῶ τονδὶ λύχνον
προσιόντα. φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν,
μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνει.

ΧΟΡΟΣ

ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κῆρυξ ἀρτίως
ἡμῶν προσιόντων δεύτερον κεκόκκυκεν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγόρη
τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλὰ φέρε τὴν γείτονα
τήνδ' ἐκκαλέσωμαι θρυγονῶσα τὴν θύραν.
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρ' αὐτῆς λαθεῖν.

ΓΥΝΗ Α

ἤκουσά τοι
ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,
ἅτ' οὐ καταδαρθοῦσ'. ὁ γὰρ ἀνὴρ ὦ φιλτάτη,
Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν ᾧ ξύνειμ' ἐγώ,
τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν,
ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοἰμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Κλειναρέτην καὶ Σωστράτην
προσιοῦσαν ἤδη τήνδε καὶ Φιλαινέτην.

ΧΟΡΟΣ

οὔκουν ἐπείξεσθ'; ὡς Γλύκη κατώμοσεν
τὴν ὑστάτην ἥκουσαν οἴνου τρεῖς χόας
ἡμῶν ἀποτίσειν κἀρεβίνθων χοίνικα.

ΓΥΝΗ Α

τὴν Σμικυθίωνος δ' οὐχ ὁρᾷς Μελιστίχην
σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; καί μοι δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τἀνδρὸς ἐξελθεῖν μόνη.

ΓΥΝΗ Β

καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ' ὦ φιλτάτη
ἐκδρᾶσα παρέδυν. ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην
ἔβηττε τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλήμενος.

ΓΥΝΗ Α

τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὁρᾷς Γευσιστράτην
ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου
ὁρῶ προσιούσας χἀτέρας πολλὰς πάνυ
γυναῖκας, ὅ τι πέρ ἐστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει.
κάθησθε τοίνυν, ὡς ἂν ἀνέρωμαι ταδὶ
ὑμᾶς, ἐπειδὴ συλλελεγμένας ὁρῶ,
ὅσα σκίροις ἔδοξεν εἰ δεδράκατε.

ΓΥΝΗ Α

ἔγωγε. πρῶτον μέν γ' ἔχω τὰς μασχάλας
λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυγκείμενον·
ἔπειθ' ὁπόθ' ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου,
ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὅλον δι' ἡμέρας
ἐχραινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.

ΓΥΝΗ Β

κἄγωγε· τὸ ξυρὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας
ἔρριψα πρῶτον, ἵνα δασυνθείην ὅλη
καὶ μηδὲν εἴην ἔτι γυναικὶ προσφερής.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἔχετε δὲ τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν
πάσαισιν ἡμῖν, ὁπότε συλλεγοίμεθα;

ΓΥΝΗ Α

νὴ τὴν Ἑκάτην καλόν γ' ἔγωγε τουτονί.

ΓΥΝΗ Β

κἄγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ὑμεῖς δὲ τί φατέ;

ΓΥΝΗ Α

φασί· κατανεύουσι γάρ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

καὶ μὴν τά γ' ἄλλ' ὑμῖν ὁρῶ πεπραγμένα.
λακωνικὰς γὰρ ἔχετε καὶ βακτηρίας
καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖα, καθάπερ εἴπομεν.

ΓΥΝΗ Α

ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην
τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρᾳ.

ΓΥΝΗ Β

τοῦτ' ἔστ' ἐκείνων τῶν σκυτάλων ὧν πέρδεται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρ' ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν
τὴν τοῦ πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος
εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸ δήμιον.

ΓΥΝΗ Β

ταυτί γέ τοι νὴ τὸν Δί' ἐφερόμην, ἵνα
πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

πληρουμένης τάλαινα;

ΓΥΝΗ Β

νὴ τὴν Ἄρτεμιν
ἔγωγε. τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροῴμην ἅμα
ξαίνουσα; γυμνὰ δ' ἐστί μοι τὰ παιδία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἰδού γέ σε ξαίνουσαν, ἣν τοῦ σώματος
οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει.
οὐκοῦν καλά γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι
ὁ δῆμος ὢν κἄπειθ' ὑπερβαίνουσά τις
ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν φορμίσιον.
ἢν δ' ἐγκαθεζώμεσθα πρότεραι, λήσομεν
ξυστειλάμεναι θαἰμάτια· τὸν πώγωνά τε
ὅταν καθῶμεν ὃν περιδησόμεσθ' ἐκεῖ,
τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ' ὁρῶν;

ΓΥΝΗ Α

Ἀγύρριος γοῦν τὸν Προνόμου πώγων' ἔχων
λέληθε· καίτοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή·
νυνὶ δ', ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἀλλ' ἄγεθ' ὅπως καὶ τἀπὶ τούτοις δράσομεν,
ἕως ἔτ' ἐστὶ τἄστρα κατὰ τὸν οὐρανόν·
ἡκκλησία δ', εἰς ἣν παρεσκευάσμεθα
ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἕω γενήσεται.

ΓΥΝΗ Α

νὴ τὸν Δί' ὥστε δεῖ γε καταλαβεῖν ἕδρας
ὑπὸ τῷ λίθῳ τῶν πρυτάνεων καταντικρύ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

τούτου γε τοίνυν τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν
τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον οὕνεκα,
ἤν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα

δυνώμεθ᾽, ὥστ᾽ ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν·
νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν οὔτ᾽ ἐλαύνομεν.

ΓΥΝΗ Α

καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία
δημηγορήσει;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

πολὺ μὲν οὖν ἄριστά που.
λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι
πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν·
ἡμῖν δ᾽ ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.

ΓΥΝΗ Α

οὐκ οἶδα· δεινὸν δ᾽ ἐστὶν ἡ μὴ ᾽μπειρία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθαδί,
ὅπως προμελετήσωμεν ἀκεῖ δεῖ λέγειν.
οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη
ἄλλαι θ᾽ ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασί που.

ΓΥΝΗ Α

τίς δ᾽ ὦ μέλ᾽ ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίσταται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἴθι δὴ σὺ περιδοῦ καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ·
ἐγὼ δὲ θεῖσα τὸν στέφανον περιδήσομαι
καὐτὴ μεθ᾽ ὑμῶν, ἤν τί μοι δόξῃ λέγειν.

ΓΥΝΗ Α

δεῦρ᾽ ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, σκέψαι τάλαν
ὡς καταγέλαστον τοῦτο πρᾶγμα φαίνεται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

πῶς καταγέλαστον;

ΓΥΝΗ Α

ὥσπερ εἴ τις σηπίαις
πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ὁ περιστίαρχος περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν.
πάριτ᾽ ἐς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες παῦσαι λαλῶν.
κάθιζ᾽ ὁ παριών. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΓΥΝΗ Α

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχἀγαθῇ.

ΓΥΝΗ Α

ἰδού.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

λέγοις ἄν.

ΓΥΝΗ Α

εἶτα πρὶν πιεῖν λέγω;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἰδοὺ πιεῖν.

ΓΥΝΗ Α

τί γὰρ ὦ μέλ' ἐστεφανωσάμην;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἄπιθ' ἐκποδών· τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσω
κἀκεῖ.

ΓΥΝΗ Α

τί δ'; οὐ πίνουσι κἀν τἠκκλησίᾳ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἰδού γε σοὶ πίνουσι.

ΓΥΝΗ Α

νὴ τὴν Ἄρτεμιν
καὶ ταῦτα γ' εὔζωρον. τὰ γοῦν βουλεύματα
αὐτῶν ὅσ' ἂν πράξωσιν ἐνθυμουμένοις
ὥσπερ μεθυόντων ἐστὶ παραπεπληγμένα.
καὶ νὴ Δία σπένδουσί γ'· ἢ τίνος χάριν
τοσαῦτ' ἂν ηὔχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;
καὶ λοιδοροῦνταί γ' ὥσπερ ἐμπεπωκότες,
καὶ τὸν παροινοῦντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

σὺ μὲν βάδιζε καὶ κάθησ'· οὐδὲν γὰρ εἶ.

ΓΥΝΗ Α

νὴ τὸν Δί' ἦ μοι μὴ γενειᾶν κρεῖττον ἦν·
δίψῃ γάρ, ὡς ἔοικ', ἀφαναυθήσομαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἔσθ' ἥτις ἑτέρα βούλεται λέγειν;

ΓΥΝΗ Β

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἴθι δὴ στεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χρῆμ' ἐργάζεται.
ἄγε νυν ὅπως ἀνδριστὶ καὶ καλῶς ἐρεῖς
διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.

ΓΥΝΗ Β

ἐβουλόμην μὲν ἂν ἕτερον τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος·
νῦν δ' οὐκ ἐάσω κατά γε τὴν ἐμὴν μίαν

ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν
ὕδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ μὰ τὼ θεώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

μὰ τὼ θεώ; τάλαινα ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;

ΓΥΝΗ Β

τί δ' ἔστιν; οὐ γὰρ δὴ πιεῖν γ' ᾔτησά σε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

μὰ Δί' ἀλλ' ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας,
καίτοι τά γ' ἄλλ' εἰποῦσα δεξιώτατα.

ΓΥΝΗ Β

ὢ νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

παῦε τοίνυν, ὡς ἐγὼ
ἐκκλησιάσουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται.

ΓΥΝΗ Β

φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν.
οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.
ἐμοὶ γὰρ ὦ γυναῖκες αἱ καθήμεναι,

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

γυναῖκας αὖ δύστηνε τοὺς ἄνδρας λέγεις;

ΓΥΝΗ Β

δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκεινονί· βλέψασα γὰρ
ἐκεῖσε πρὸς γυναῖκας ᾠόμην λέγειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἄπερρε καὶ σὺ καὶ κάθησ' ἐντευθενί·
αὐτὴ γὰρ ὑμῶν ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ
τονδὶ λαβοῦσα. τοῖς θεοῖς μὲν εὔχομαι
τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλευμένα.
ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα
ὅσονπερ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα.
ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάταισι χρωμένην
ἀεὶ πονηροῖς· κἄν τις ἡμέραν μίαν
χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται.
ἐπέτρεψας ἑτέρῳ· πλεῖον' ἔτι δράσει κακά.
χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,
οἳ τους φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,

τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἑκάστοτε.
ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ' οὐκ ἐχρώμεθα
οὐδὲν τὸ παράπαν· ἀλλὰ τόν γ' Ἀγύρριον
πονηρὸν ἡγούμεσθα· νῦν δὲ χρωμένων
ὃ μὲν λαβὼν ἀργύριον ὑπερεπήνεσεν,
ὃ δ' οὐ λαβὼν εἶναι θανάτου φήσ' ἀξίους
τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τἠκκλησίᾳ.

ΓΥΝΗ Α

νὴ τὴν Ἀφροδίτην εὖ γε ταυταγὶ λέγεις.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

τάλαιν' Ἀφροδίτην ὤμοσας; χαρίεντά γ' ἂν
ἔδρασας, εἰ τοῦτ' εἶπας ἐν τἠκκλησίᾳ.

ΓΥΝΗ Α

ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

μηδ' ἐθίζου νῦν λέγειν.
τὸ συμμαχικὸν αὖ τοῦθ', ὅτ' ἐσκοπούμεθα,
εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο, τῶν δὲ ῥητόρων
ὁ τοῦτ' ἀναπείσας εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο.
ναῦς δεῖ καθέλκειν· τῷ πένητι μὲν δοκεῖ,
τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ.
Κορινθίοις ἤχθεσθε, κἀκεῖνοί γέ σοι·
νῦν εἰσὶ χρηστοί, καὶ σύ νυν χρηστὸς γενοῦ.
Ἀργεῖος ἀμαθής, ἀλλ' Ἱερώνυμος σοφός·
σωτηρία παρέκυψεν, ἀλλ' ὠρράζεται
Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος.

ΓΥΝΗ Α

ὡς ξυνετὸς ἀνήρ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

νῦν καλῶς ἐπήνεσας.
ὑμεῖς ἄρ' ἔστ' ὦ δῆμε τούτων αἴτιοι.
τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα
ἰδίᾳ σκοπεῖσθ' ἕκαστος ὅ τι τις κερδανεῖ,
τὸ δὲ κοινὸν ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται.
ἢν οὖν ἐμοὶ πίθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.
ταῖς γὰρ γυναιξὶ φημὶ χρῆναι τὴν πόλιν

ἡμᾶς παραδοῦναι. καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις
ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα.

ΓΥΝΗ Α

εὖ γ᾽ εὖ γε νὴ Δί᾽ εὖ γε.

ΓΥΝΗ Β

λέγε λέγ᾽ ὦγαθέ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ὡς δ᾽ εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες
ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τἄρια
βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον
ἁπαξάπασαι, κοὐχὶ μεταπειρωμένας
ἴδοις ἂν αὐτάς. ἡ δ᾽ Ἀθηναίων πόλις,
εἴ που τι χρηστῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο,
εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο.
καθήμεναι φρύγουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
τὰ Θεσμοφόρι᾽ ἄγουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
πέττουσι τοὺς πλακοῦντας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
τοὺς ἄνδρας ἐπιτρίβουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
αὑταῖς παροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
εὔζωρον ἐμπίνουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
βινούμεναι χαίρουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
ταύταισιν οὖν ὦνδρες παραδόντες τὴν πόλιν
μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα
τί ποτ᾽ ἄρα δρᾶν μέλλουσιν, ἀλλ᾽ ἁπλῷ τρόπῳ
ἐῶμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνα,
ὡς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οὖσαι μητέρες
σώζειν ἐπιθυμήσουσιν· εἶτα σιτία
τίς τῆς τεκούσης θᾶττον ἐπιπέμψειεν ἄν;
χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή,
ἄρχουσά τ᾽ οὐκ ἂν ἐξαπατηθείη ποτέ·
αὐταὶ γάρ εἰσιν ἐξαπατᾶν εἰθισμέναι.
τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ἐάσω ταῦτα· κἂν πίθησθέ μοι,
εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.

ΓΥΝΗ Α

εὖ γ᾽ ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα καὶ δεξιῶς.
πόθεν ὦ τάλαινα ταῦτ᾽ ἔμαθες οὕτω καλῶς;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἐν ταῖς φυγαῖς μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ᾽ ἐν πυκνί·
ἔπειτ᾽ ἀκούουσ᾽ ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων.

ΓΥΝΗ Α

οὐκ ἐτὸς ἄρ᾽ ὦ μέλ᾽ ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή·
καί σε στρατηγὸν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
αἱρούμεθ᾽, ἢν ταῦθ᾽ ἁπινοεῖς κατεργάσῃ.
ἀτὰρ ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς,
πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τἠκκλησίᾳ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

φήσω παραφρονεῖν αὐτόν.

ΓΥΝΗ Α

ἀλλὰ τοῦτό γε
ἴσασι πάντες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἀλλὰ καὶ μελαγχολᾶν.

ΓΥΝΗ Α

καὶ τοῦτ᾽ ἴσασιν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἀλλὰ καὶ τὰ τρύβλια
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.

ΓΥΝΗ Α

τί δ᾽ ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

τούτῳ μὲν εἶπον ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν.

ΓΥΝΗ Α

τί δ᾽ ἢν ὑποκρούωσίν σε;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

προσκινήσομαι
ἅτ᾽ οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων.

ΓΥΝΗ Α

ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἤν σ᾽ οἱ τοξόται
ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτ᾽.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἐξαγκωνιῶ
ὡδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.

ΓΥΝΗ Β

ἡμεῖς δέ γ᾽, ἢν αἴρωσ᾽, ἐᾶν κελεύσομεν.

ΓΥΝΗ Α

ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς

ἐκεῖνο δ᾽ οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ
τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε.
εἰθισμέναι γάρ ἐσμεν αἴρειν τὼ σκέλη.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ᾽· ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
ἄγε νυν ἀναστέλλεσθ᾽ ἄνω τὰ χιτώνια·
ὑποδεῖσθε δ᾽ ὡς τάχιστα τὰς λακωνικάς,
ὥσπερ τὸν ἄνδρ᾽ ἐθεᾶσθ᾽, ὅτ᾽ εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν ἢ θύραζ᾽ ἑκάστοτε.
ἔπειτ᾽ ἐπειδὰν ταῦτα πάντ᾽ ἔχῃ καλῶς,
περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ᾽ ἂν δέ γε
τούτους ἀκριβῶς ἦτε περιηρμοσμέναι,
καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖά γ᾽ ἅπερ ἐκλέψατε
ἐπαναβάλεσθε, κᾆτα ταῖς βακτηρίαις
ἐπερειδόμεναι βαδίζετ᾽ ᾄδουσαι μέλος
πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμεναι
τὸν τῶν ἀγροίκων.

ΓΥΝΗ Β

εὖ λέγεις· ἡμεῖς δέ γε
προΐωμεν αὐτῶν. καὶ γὰρ ἑτέρας οἴομαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν πύκν᾽ ἥξειν ἄντικρυς
γυναῖκας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἀλλὰ σπεύσαθ᾽ ὡς οἷόν τ᾽, ἐπεὶ
τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίοις ἐς τὴν πύκνα
ἔστ᾽ ἀποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον.

ΧΟΡΟΣ

ὥρα προβαίνειν ὦνδρες ἡμῖν ἐστι· τοῦτο γὰρ χρὴ
μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ᾽ ἐξολίσθῃ
ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρός, ἢν ἁλῶμεν
ἐνδυόμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον.
χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν ὦνδρες· ἠπείλησε γὰρ
ὁ θεσμοθέτης, ὃς ἂν
μὴ πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους
ἥκῃ κεκονιμένος,
στέργων σκοροδάλμῃ,

289—299=300—310

βλέπων ὑπότριμμα, μὴ
δώσειν τὸ τριώβολον.
ἀλλ' ὦ Χαριτιμίδη
καὶ Σμίκυθε καὶ Δράκης
ἕπου κατεπείγων,
σαυτῷ προσέχων ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς
ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι·
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον
λαβόντες ἔπειτα πλη-
σίοι καθεδούμεθ', ὡς
ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ' ὁπόσ' ἂν δέῃ
τὰς ἡμετέρας φίλας.
καίτοι τί λέγω; φίλους
γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.
ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεως
ἥκοντας, ὅσοι πρὸ τοῦ
μέν, ἡνίκ' ἔδει λαβεῖν
ἐλθόντ' ὀβολὸν μόνον,
καθῆντο λαλοῦντες
ἐν τοῖς στεφανώμασιν,
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν.
ἀλλ' οὐχί, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας,
οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοι-
κεῖν ἀργύριον φέρων·
ἀλλ' ἧκεν ἕκαστος
ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν ἅμα τ' ἄρτον ἂν
καὶ πρὸς δύο κρομμύω
καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας.
νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν
πράττωσί τι κοινὸν ὥσ-
περ πηλοφοροῦντες.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

τί τὸ πρᾶγμα; ποῖ ποϑ' ἡ γυνὴ φρούδη 'στί μοι;
ἐπεὶ πρὸς ἕω νῦν γ' ἔστιν, ἣ δ' οὐ φαίνεται.
ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ
καὶ ϑοἰμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὃ δ' ἤδη τὴν ϑύραν
ἐπεῖχε κρούων ὁ κοπρεαῖος, λαμβάνω
τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοίδιον,
καὶ τὰς ἐκείνης περσικὰς ὑφέλκομαι.
ἀλλ' ἐν καϑαρῷ ποῦ ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι;
ἢ πανταχοῦ τοι νυκτός ἐστιν ἐν καλῷ;
οὐ γάρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται.
οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρων ὢν ἠγόμην
γυναῖχ'· ὅσας εἴμ' ἄξιος πληγὰς λαβεῖν.
οὐ γάρ ποϑ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐξελήλυϑεν
δράσουσ'. ὅμως δ' οὖν ἐστιν ἀποπατητέον.

ΑΝΗΡ

τίς ἔστιν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν;
νὴ τὸν Δί' αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος. εἰπέ μοι,
τί τοῦτό σοι τὸ πυρρόν ἐστιν; οὔ τί που
Κινησίας σου κατατετίληκέν ποϑεν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὐκ ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυϑα
τὸ κροκωτίδιον ἀμπισχόμενος οὑνδύεται.

ΑΝΗΡ

τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ 'στιν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὐκ ἔχω φράσαι.
ζητῶν γὰρ αὔτ' οὐχ ηὗρον ἐν τοῖς στρώμασιν.

ΑΝΗΡ

εἶτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκ' ἐκέλευσάς σοι φράσαι;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει,
ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαϑοῦσά μ' ἔνδοϑεν·
ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον.

ΑΝΗΡ

νὴ τὸν Ποσειδῶ ταὐτὰ τοίνυν ἄντικρυς

ἐμοὶ πέπονθας. καὶ γὰρ ᾗ ξύνειμ' ἐγὼ
φρούδη 'στ' ἔχουσα θοἰμάτιον οὑγὼ 'φόρουν.
κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ', ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας.
οὔκουν λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

μὰ τὸν Διόνυσον οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμὰς
λακωνικάς, ἀλλ' ὡς ἔτυχον χεζητιῶν,
ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἵεμαι,
ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν.

ΑΝΗΡ

τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ
κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

γνώμην γ' ἐμήν.
οὔκουν πονηρά γ' ἐστὶν ὅ τι κἄμ' εἰδέναι.

ΑΝΗΡ

ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς, ἐμοὶ δ'
ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
ἤνπερ λάβω θοἰμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

κἄγωγ', ἐπειδὰν ἀποπατήσω· νῦν δέ μου
ἀχράς τις ἐγκλῄσασ' ἔχει τὰ σιτία.

ΑΝΗΡ

μῶν ἣν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

νὴ τὸν Διόνυσον ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
ὅποι βαδιεῖταί μοι τὸ λοιπὸν ἡ κόπρος.
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος ἀχραδούσιος.
τίς ἂν οὖν ἰατρόν μοι μετέλθοι καὶ τίνα;
τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
ἀλλ' οἶδ', Ἀμύνων. ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.
Ἀντισθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.
οὗτος γὰρ ἁνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων
οἶδεν τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν.
ὦ πότνι' Εἰλείθυια μή με περιίδῃς

διαρραγέντα μηδὲ βεβαλανωμένον,
ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική.

ΧΡΕΜΗΣ

οὗτος τί ποιεῖς; οὔ τί που χέζεις;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἐγώ;
οὐ δῆτ' ἔτι γε μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.

ΧΡΕΜΗΣ

τὸ τῆς γυναικὸς δ' ἀμπέχει χιτώνιον;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβών.
ἀτὰρ πόθεν ἥκεις ἐτεόν;

ΧΡΕΜΗΣ

ἐξ ἐκκλησίας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἤδη λέλυται γάρ;

ΧΡΕΜΗΣ

νὴ Δί' ὄρθριον μὲν οὖν.
καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος ὦ Ζεῦ φίλτατε
γέλων παρέσχεν, ἣν προσέρραινον κύκλῳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες;

ΧΡΕΜΗΣ

εἰ γὰρ ὤφελον.
ἀλλ' ὕστερος ἦλθον νὴ Δί', ὥστ' αἰσχύνομαι
μὰ Δί' οὐδέν' ἄλλον μᾶλλον ἢ τὸν θύλακον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

τὸ δ' αἴτιον τί;

ΧΡΕΜΗΣ

πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἄθρους ἐς τὴν πύκνα.
καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ᾐκάζομεν
ὁρῶντες αὐτούς. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡκκλησία·
ὥστ' οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς οὔτ' ἄλλοι συχνοί.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὐδ' ἄρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθών;

ΧΡΕΜΗΣ

πόθεν;
οὐδὲ μὰ Δί' εἰ τότ' ἦλθες ὅτε τὸ δεύτερον
ἀλεκτρυὼν ἐφθέγγετ'.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οἴμοι δείλαιος.
Ἀντίλοχ᾽ ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβόλου
τὸν ζῶντα μᾶλλον. τἀμὰ γὰρ διοίχεται.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ᾽ ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ᾽ ὄχλου
οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη;

ΧΡΕΜΗΣ

τί δ᾽ ἄλλο γ᾽ ἢ
ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας προθεῖναι τῆς πόλεως; κᾆτ᾽ εὐθέως
πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσεν.
κἄπειθ᾽ ὁ δῆμος ἀναβοᾷ πόσον δοκεῖς,
οὐ δεινὰ τολμᾶν τουτονὶ δημηγορεῖν,
καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου,
ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ᾽ οὐκ ἐσώσατο;
ὁ δ᾽ ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη,
τί δαί μ᾽ ἐχρῆν δρᾶν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

σκόροδ᾽ ὁμοῦ τρίψαντ᾽ ὀπῷ
τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ λακωνικοῦ
σαυτοῦ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας,
ἔγωγ᾽ ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον.

ΧΡΕΜΗΣ

μετὰ τοῦτον Εὐαίων ὁ δεξιώτατος
παρῆλθε γυμνός, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν·
αὐτός γε μέντοὔφασκεν ἱμάτιον ἔχειν·
κἄπειτ᾽ ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους·
ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας
τετραστατήρου καὐτόν· ἀλλ᾽ ὅμως ἐρῶ
ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.
ἢν γὰρ παρέχωσι τοῖς δεομένοις οἱ κναφῆς
χλαίνας, ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ,
πλευρῖτις ἡμῶν οὐδέν᾽ ἂν λάβοι ποτέ.
ὅσοις δὲ κλίνη μή ᾽στι μηδὲ στρώματα,
ἰέναι καθευδήσοντας ἀπονενιμμένους
ἐς τῶν σκυλοδεψῶν· ἢν δ᾽ ἀποκλῄῃ τῇ θύρᾳ
χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

νὴ τὸν Διόνυσον χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε
προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν,
τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν ἢ κλάειν μακρά,
ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τἀγαθόν.

ΧΡΕΜΗΣ

μετὰ τοῦτο τοίνυν εὐπρεπὴς νεανίας
λευκός τις ἀνεπήδησ' ὅμοιος Νικίᾳ
δημηγορήσων, κἀπεχείρησεν λέγειν
ὡς χρὴ παραδοῦναι ταῖς γυναιξὶ τὴν πόλιν.
εἶτ' ἐθορύβησαν κἀνέκραγον ὡς εὖ λέγοι,
τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος, οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
ἀνεβορβόρυξαν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

νοῦν ἄρ' εἶχον νὴ Δία.

ΧΡΕΜΗΣ

ἀλλ' ἦσαν ἥττους· ὃ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ,
τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ
πολλὰ κακά.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

καὶ τί εἶπε;

ΧΡΕΜΗΣ

πρῶτον μέν σ' ἔφη
εἶναι πανοῦργον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

καὶ σέ;

ΧΡΕΜΗΣ

μή πω τοῦτ' ἔρῃ.
κἄπειτα κλέπτην.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἐμὲ μόνον;

ΧΡΕΜΗΣ

καὶ νὴ Δία
καὶ συκοφάντην.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἐμὲ μόνον;

ΧΡΕΜΗΣ

καὶ νὴ Δία
τωνδὶ τὸ πλῆθος.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;

ΧΡΕΜΗΣ

γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικὸν
καὶ χρηματοποιόν· κοὔτε τἀπόρρητ' ἔφη
ἐκ Θεσμοφόροιν ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν,
σὲ δὲ κἀμὲ βουλεύοντε τοῦτο δρᾶν ἀεί.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

καὶ νὴ τὸν Ἑρμῆν τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο.

ΧΡΕΜΗΣ

ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη
ἱμάτια χρυσί' ἀργύριον ἐκπώματα
μόνας μόναις, οὐ μαρτύρων ἐναντίον,
καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα κοὐκ ἀποστερεῖν,
ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾶν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ μαρτύρων γ' ἐναντίον.

ΧΡΕΜΗΣ

οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν
δῆμον καταλύειν, ἀλλὰ πολλὰ κἀγαθὰ . . .
ἕτερά τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας ηὐλόγει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

τί δῆτ' ἔδοξεν;

ΧΡΕΜΗΣ

ἐπιτρέπειν σε τὴν πόλιν
ταύταις. ἐδόκει γὰρ τοῦτο μόνον ἐν τῇ πόλει
οὔπω γεγενῆσθαι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

καὶ δέδοκται;

ΧΡΕΜΗΣ

φήμ' ἐγώ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἅπαντ' ἄρ' αὐταῖς ἐστι προστεταγμένα
ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν;

ΧΡΕΜΗΣ

οὕτω ταῦτ' ἔχει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὐδ' ἐς δικαστήριον ἄρ' εἶμ' ἀλλ' ἡ γυνή;

ΧΡΕΜΗΣ

οὐδ' ἔτι σὺ θρέψεις οὓς ἔχεις ἀλλ' ἡ γυνή.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἆρά μοι;

ΧΡΕΜΗΣ

μὰ Δί᾿ ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ᾿ ἤδη μέλει·
σὺ δ᾿ ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νώ,
μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας
ἔπειτ᾿ ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν

ΧΡΕΜΗΣ

τί δρᾶν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

βινεῖν ἑαυτάς.

ΧΡΕΜΗΣ

ἢν δὲ μὴ δυνώμεθα,
ἄριστον οὐ δώσουσι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

σὺ δέ γε νὴ Δία
δρᾶ ταῦθ᾿, ἵν᾿ ἀριστᾷς τε καὶ βινῇς ἅμα.

ΧΡΕΜΗΣ

τὰ πρὸς βίαν δεινότατον, ἀλλ᾿ εἰ τῇ πόλει
τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ᾿ ἄνδρα δρᾶν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

λόγος γέ τοί τις ἔστι τῶν γεραιτέρων,
ὅσ᾿ ἂν ἀνόητ᾿ ἢ μῶρα βουλευσώμεθα,
ἅπαντ᾿ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.

ΧΡΕΜΗΣ

καὶ ξυμφέροι γ᾿ ὦ πότνια Παλλὰς καὶ θεοί.
ἀλλ᾿ εἶμι· σὺ δ᾿ ὑγίαινε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

καὶ σύ γ᾿ ὦ Χρέμης.

ΧΟΡΟΣ

ἔμβα χώρει.
ἆρ᾿ ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ;
στρέφου σκόπει,
φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι,
μή πού τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα παραφυλάξῃ.
ἀλλ᾿ ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε·
ἡμῖν δ᾿ ἂν αἰσχύνην φέροι
πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν τὸ πρᾶγμα τοῦτ᾿ ἐλεγχθέν.

483—492 = 493—503

πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυ-
τὴν καὶ περισκοπουμένη
. . . . τἀκεῖσε καὶ
τἀκ δεξιᾶς, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγύς ἐσμεν ἤδη,
ὅθενπερ εἰς ἐκκλησίαν ὡρμώμεθ' ἡνίκ' ἦμεν·
τὴν δ' οἰκίαν ἔξεσθ' ὁρᾶν, ὅθενπερ ἡ στρατηγὸς
ἔσθ' ἡ τὸ πρᾶγμ' εὑροῦσ' ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις.
ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας
πώγωνας ἐξηρτημένας,
μὴ καί τις ἡμᾶς ὄψεται χἠμῶν ἴσως κατείπῃ.
ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς
ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον
παραβλέπουσα θατέρῳ
πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις ἥπερ ἦσθα,
καὶ μὴ βράδυν'· ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὁρῶμεν. ἀλλ' ἐπείγου
ἅπασα καὶ μίσει σάκον πρὸς τοῖν γνάθοιν ἔχουσα·
χαὗται γὰρ ἥκουσιν πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ταυτὶ μὲν ὦ γυναῖκες ἡμῖν εὐτυχῶς
τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν ἁβουλεύσαμεν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πρίν τιν' ἀνθρώπων ἰδεῖν,
ῥιπτεῖτε χλαίνας, ἐμβὰς ἐκποδὼν ἴτω,
χάλα συναπτοὺς ἡνίας λακωνικάς,
βακτηρίας ἄφεσθε. καὶ μέντοι σὺ μὲν
ταύτας κατευτρέπιζ', ἐγὼ δὲ βούλομαι
εἴσω παρερπύσασα πρὶν τὸν ἄνδρα με
ἰδεῖν, καταθέσθαι θοἰμάτιον αὐτοῦ πάλιν
ὅθενπερ ἔλαβον τἄλλα θ' ἁξηνεγκάμην.

ΧΟΡΟΣ

κεῖται καὶ δὴ πάνθ' ἅπερ εἶπας· σὸν δ' ἔργον τἄλλα δι-
δάσκειν,
ὅ τι σοι δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν.
οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασ' οἶδα γυναικί.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

περιμείνατέ νυν, ἵνα τῆς ἀρχῆς ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι,

ξυμβούλοισιν πάσαις ὑμῖν χρήσωμαι. καὶ γὰρ ἐκεῖ μοι
ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρειόταται γεγένησθε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

αὕτη πόθεν ἥκεις Πραξαγόρα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

τί δ' ὦ μέλε
σοὶ τοῦθ';

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ὅ τί μοι τοῦτ' ἔστιν; ὡς εὐηθικῶς.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

οὔ τἄρα παρὰ μοιχοῦ γε φήσεις.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὐκ ἴσως
ἑνός γε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι
ἔξεστι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

πῶς;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

τί δ'; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἄνευ μύρου;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

οὐ δῆτα τάλαν ἔγωγε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

πῶς οὖν ὀρθρία
ᾤχου σιωπῇ θοἰμάτιον λαβοῦσά μου;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

γυνή μέ τις νύκτωρ ἑταίρα καὶ φίλη
μετεπέμψατ' ὠδίνουσα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

κᾆτ' οὐκ ἦν ἐμοὶ
φράσασαν ἰέναι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

τῆς λεχοῦς δ' οὐ φροντίσαι
οὕτως ἐχούσης ὦνερ;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

εἰποῦσάν γέ μοι.
ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθί τι κακόν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

μὰ τὼ θεὼ
ἀλλ' ὥσπερ εἶχον ᾠχόμην· ἐδεῖτο δὲ
ἥπερ μεθῆκέ μ' ἐξιέναι πάσῃ τέχνῃ.

καιρὸς δέ· δεῖται γάρ τι σοφοῦ τινὸς ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.
ἀλλὰ πέραινε μόνον
μήτε δεδραμένα μήτ' εἰρημένα πω πρότερον·
μισοῦσι γὰρ ἢν τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται.
ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἅπτεσθαι καὶ δὴ χρὴ ταῖς διανοίαις,
ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω· τοὺς δὲ θεατάς,
εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν
τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, τοῦτ' ἔσθ' ὃ μάλιστα δέδοικα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

μή νυν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ μηδ' ὑποκρούσῃ,
πρὶν ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι.
κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι πάντων μετέχοντας
κἀκ ταὐτοῦ ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν τὸν δ' ἄθλιον εἶναι,
μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλὴν τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι,
μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ·
ἀλλ' ἕνα ποιῶ κοινὸν ἅπασιν βίοτον καὶ τοῦτον ὅμοιον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

πῶς οὖν ἔσται κοινὸς ἅπασιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

κατέδει πέλεθον πρότερός μου.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

καὶ τῶν πελέθων κοινωνοῦμεν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

μὰ Δί' ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας.
τοῦτο γὰρ ἤμελλον ἐγὼ λέξειν· τὴν γῆν πρώτιστα ποιήσω
κοινὴν πάντων καὶ τἀργύριον καὶ τἆλλ' ὁπόσ' ἐστὶν ἑκάστῳ.
εἶτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς
ταμιευόμεναι καὶ φειδόμεναι καὶ τὴν γνώμην προσέχουσαι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ
καὶ δαρεικοὺς ἀφανῆ πλοῦτον;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

τοῦτ᾽ ἐς τὸ μέσον καταθήσει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει· κἀκτήσατο γὰρ διὰ τοῦτο.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἀλλ᾽ οὐδέν τοι χρήσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

κατὰ δὴ τί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει· πάντα γὰρ ἕξουσιν ἅπαντες,
ἄρτους τεμάχη μάζας χλαίνας οἶνον στεφάνους ἐρεβίνθους.
ὥστε τί κέρδος μὴ καταθεῖναι; σὺ γὰρ ἐξευρὼν ἀπόδειξον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὔκουν καὶ νῦν οὗτοι μᾶλλον κλέπτουσ᾽ οἷς ταῦτα πάρεστιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

πρότερόν γ᾽ ὦταῖρ᾽ ὅτε τοῖσι νόμοις ἐτ᾽ ἐχρώμεθα τοῖς
προτέροισιν·
νῦν δ᾽ ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ καταθεῖναι;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἢν μείρακ᾽ ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι,
ἕξει τούτων ἀφελὼν δοῦναι, τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει
ξυγκαταδαρθών;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἀλλ᾽ ἐξέσται προῖκ᾽ αὐτῷ ξυγκαταδαρθεῖν.
καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι
καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

πῶς οὖν οὐ πάντες ἴασιν
ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν καὶ ζητήσουσιν ἐρείδειν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθε-
δοῦνται·
κᾆτ᾽ ἢν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ᾽ ὑποκρούσει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἢν ταῖς αἰσχραῖσι συνῶμεν,
οὐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον πρὶν ἐκεῖσ᾽ οἷ φῂς ἀφι-
κέσθαι;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

πολλῶν οὕνεκα νὴ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτον δ' ἑνὸς οὕνεκα δήπου,
ἤν τις ὀφείλων ἐξαρνῆται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας
ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δήπου 'στ' ἐπίδηλος.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

νὴ τὴν Δήμητρ' εὖ γε διδάσκεις. τουτὶ τοίνυν φρασάτω μοι,
τὴν αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὰν
εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτο γὰρ οἶμαί σ' ἀπορήσειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἀπὸ τῆς μάζης ἧς σιτεῖται· ταύτης γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ,
οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὕτως αὖθις τῇ γαστρὶ κολασθείς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὐδ' αὖ κλέπτης οὐδεὶς ἔσται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

πῶς γὰρ κλέψει μετὸν αὐτῷ;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὐδ' ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

οὐκ ἢν οἴκοι γε καθεύδῃς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὐδ' ἤν γε θύρασ' ὥσπερ πρότερον;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

βίοτος γὰρ πᾶσιν ὑπάρξει.
ἢν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δώσει. τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι;
ἕτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινοῦ κρεῖττον ἐκείνου κομιεῖται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὐδὲ κυβεύσουσ' ἆρ' ἄνθρωποι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ
μίαν οἴκησίν φημι ποιήσειν συρρήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα,
ὥστε βαδίζειν εἰς ἀλλήλων.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

τὸ δὲ δεῖπνον ποῦ παραθήσεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

τοὺς κρατῆρας καταθήσω
καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισιν
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, κεἴ τις δειλὸς γεγένηται,
ἵνα μὴ δειπνῶσ᾽ αἰσχυνόμενοι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

νὴ τὸν Ἀπόλλω χάριέν γε.
τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

εἰς τὴν ἀγορὰν καταθήσω·
κᾆτα στήσασα παρ᾽ Ἁρμοδίῳ κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ·
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ βῆτ᾽ ἐπὶ τὴν στοιὰν ἀκολουθεῖν
τὴν βασίλειον δειπνήσοντας· τὸ δὲ θῆτ᾽ ἐς τὴν παρὰ ταύτην,
τοὺς δ᾽ ἐκ τοῦ κάππ᾽ ἐς τὴν στοιὰν χωρεῖν τὴν ἀλφιτόπωλιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἵνα κάπτωσιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ἵν᾽ ἐκεῖ δειπνῶσιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα
μὴ ᾿ξελκυσθῇ καθ᾽ ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

ἀλλ᾽ οὐκ ἔσται τοῦτο παρ᾽ ἡμῖν·
πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρέξομεν,
ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ
πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾷδα λαβών.
αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δείπνου
τάδε λέξουσιν· δεῦρο παρ᾽ ἡμᾶς·
ἐνθάδε μεῖραξ ἔσθ᾽ ὡραία.
παρ᾽ ἐμοὶ δ᾽, ἑτέρα
φήσει τις ἄνωθ᾽ ἐξ ὑπερῴου,

καὶ καλλίστη καὶ λευκοτάτη·
πρότερον μέντοι δεῖ σε καθεύδειν
αὐτῆς παρ᾽ ἐμοί.
τοῖς εὐπρεπέσιν δ᾽ ἀκολουθοῦντες
καὶ μειρακίοις οἱ φαυλότεροι
τοιάδ᾽ ἐροῦσιν· ποῖ θεῖς οὗτος;
πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθών·
τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
ἐψήφισται προτέροις βινεῖν,
ὑμᾶς δὲ τέως θρῖα λαβόντας
διφόρου συκῆς
ἐν τοῖς προθύροισι δέφεσθαι.
φέρε νυν φράσον μοι, ταῦτ᾽ ἀρέσκει σφῷν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

πάνυ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

βαδιστέον τἄρ᾽ ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί,
ἵν᾽ ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα,
λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα.
ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δρᾶν ᾑρημένην
ἄρχειν, καταστῆσαί τε τὰ ξυσσίτια,
ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρῶτον τήμερον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἤδη γὰρ εὐωχησόμεσθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

φήμ᾽ ἐγώ.
ἔπειτα τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι
ἁπαξαπάσας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἵνα τί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

δῆλον τουτογί·
ἵνα τῶν νέων ἔχωσιν αὗται τὰς ἀκμάς.
καὶ τάς γε δούλας οὐκέτι δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν κύπριν,
ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον
κατωνάκην τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

φέρε νυν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πλησίον,

ἵν' ἀποβλέπωμαι καὶ λέγωσί μοι ταδί,
τὸν τῆς στρατηγοῦ τοῦτον οὐ θαυμάζετε;

ΑΝΗΡ

ἐγὼ δ' ἵν' εἰς ἀγοράν γε τὰ σκεύη φέρω,
προχειριοῦμαι κἀξετάσω τὴν οὐσίαν.

ΧΟΡΟΥ

——

ΑΝΗΡ

χώρει σὺ δεῦρο κιναχύρα καλὴ καλῶς
τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς,
πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους τρέψασ' ἐμούς.
ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; ἡ χύτρα δεῦρ' ἔξιθι,
νὴ Δία μέλαινά γ', οἷ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον
ἕψουσ' ἔτυχες ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.
ἵστω παρ' αὐτήν, δεῦρ' ἴθ', ἡ κομμώτρια.
φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν ὑδριαφόρε
ἐνταῦθα. σὺ δὲ δεῦρ' ἡ κιθαρῳδὸς ἔξιθι,
πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
ἀωρὶ νυκτῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω· τὰ κηρία
κόμιζε, τοὺς θαλλοὺς καθίστη πλησίον,
καὶ τὼ τρίποδ' ἐξένεγκε καὶ τὴν λήκυθον.
τὰ χυτρίδι' ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.

ΧΡΕΜΗΣ

ἐγὼ καταθήσω τἀμά; κακοδαίμων ἄρα
ἀνὴρ ἔσομαι καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτέ γ', ἀλλὰ βασανιῶ
πρώτιστον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι.
οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
πρὶν ἂν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει.
οὗτος τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
πότερον μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας
αὔτ' ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;

ΑΝΗΡ

οὐδαμῶς.

ΧΡΕΜΗΣ

τί δῆτ᾽ ἐπὶ στοίχου 'στὶν οὕτως; οὔ τι μὴ
Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε;

ΑΝΗΡ

μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ἀποφέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
ἐς τὴν ἀγορὰν κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.

ΧΡΕΜΗΣ

μέλλεις ἀποφέρειν;

ΑΝΗΡ

πάνυ γε.

ΧΡΕΜΗΣ

κακοδαίμων ἄρ᾽ εἶ
νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα.

ΑΝΗΡ

πῶς;

ΧΡΕΜΗΣ

πῶς; ῥᾳδίως.

ΑΝΗΡ

τί δ᾽; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ;

ΧΡΕΜΗΣ

ποίοισιν ὦ δύστηνε;

ΑΝΗΡ

τοῖς δεδογμένοις.

ΧΡΕΜΗΣ

δεδογμένοισιν; ὡς ἀνόητος ἦσθ᾽ ἄρα.

ΑΝΗΡ

ἀνόητος;

ΧΡΕΜΗΣ

οὐ γάρ; ἠλιθιώτατος μὲν οὖν
ἁπαξαπάντων.

ΑΝΗΡ

ὅτι τὸ ταττόμενον ποιῶ;

ΧΡΕΜΗΣ

τὸ ταττόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα;

ΑΝΗΡ

μάλιστα πάντων.

ΧΡΕΜΗΣ

τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.

ΑΝΗΡ

σὺ δ᾽ οὐ καταθεῖναι διανοεῖ;

ΧΡΕΜΗΣ

φυλάξομαι,
πρὶν ἄν γ᾽ ἴδω τὸ πλῆθος ὅ τι βουλεύεται.

ΑΝΗΡ

τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι
τὰ χρήματ' εἰσίν;

ΧΡΕΜΗΣ

ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην.

ΑΝΗΡ

λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

ΧΡΕΜΗΣ

λέξουσι γάρ.

ΑΝΗΡ

καί φασιν οἴσειν ἀράμενοι.

ΧΡΕΜΗΣ

φήσουσι γάρ.

ΑΝΗΡ

ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ'.

ΧΡΕΜΗΣ

ἀπιστήσουσι γάρ.

ΑΝΗΡ

ὁ Ζεύς σέ γ' ἐπιτρίψειεν.

ΧΡΕΜΗΣ

ἐπιτρίψουσι γάρ.
οἴσειν δοκεῖς τιν' ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ λαμβάνειν
ἡμᾶς μόνον δεῖ νὴ Δία· καὶ γὰρ οἱ θεοί·
γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε τῶν ἀγαλμάτων·
ὅταν γὰρ εὐχώμεσθα διδόναι τἀγαθά,
ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν
οὐχ ὥς τι δώσοντ' ἀλλ' ὅπως τι λήψεται.

ΑΝΗΡ

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν ἔα με τῶν προὔργου τι δρᾶν.
ταυτὶ γάρ ἐστι συνδετέα. ποῦ μοὔσθ' ἱμάς;

ΧΡΕΜΗΣ

ὄντως γὰρ οἴσεις;

ΑΝΗΡ

ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν
τωδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε.

ΧΡΕΜΗΣ

τῆς μωρίας,
τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅ τι
δράσουσιν εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη

ΑΝΗΡ

τί δρᾶν;

ΧΡΕΜΗΣ

ἐπαναμένειν, ἔπειτα διατρίβειν ἔτι.

ΑΝΗΡ

ἵνα δὴ τί;

ΧΡΕΜΗΣ

σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις
ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διᾴξειεν γαλῆ,
παύσαιντ᾽ ἂν ἐσφέροντες ὦμβρόντητε σύ.

ΑΝΗΡ

χαρίεντα γοῦν πάθοιμ᾽ ἄν, εἰ μὴ ᾽χοιμ᾽ ὅποι
ταῦτα καταθείην.

ΧΡΕΜΗΣ

μὴ γὰρ οὐ λάβῃς ὅποι·
θάρρει, καταθήσεις, κἂν ἕνης ἔλθῃς.

ΑΝΗΡ

τιή;

ΧΡΕΜΗΣ

ἐγᾦδα τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχύ,
ἅττ᾽ ἂν δὲ δόξῃ ταῦτα πάλιν ἀρνουμένους.

ΑΝΗΡ

οἴσουσιν ὦ τᾶν.

ΧΡΕΜΗΣ

ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

ΑΝΗΡ

ἀμέλει κομιοῦσιν.

ΧΡΕΜΗΣ

ἢν δὲ κωλύσωσι, τί;

ΑΝΗΡ

μαχούμεθ᾽ αὐτοῖς.

ΧΡΕΜΗΣ

ἢν δὲ κρείττους ὦσι, τί;

ΑΝΗΡ

ἄπειμ᾽ ἐάσας.

ΧΡΕΜΗΣ

ἢν δὲ πωλῶσ᾽ αὐτά, τί;

ΑΝΗΡ

διαρραγείης.

ΧΡΕΜΗΣ

ἢν διαρραγῶ δέ, τί;

ΑΝΗΡ

καλῶς ποιήσεις.

ΧΡΕΜΗΣ

σὺ δ᾽ ἐπιθυμήσεις φέρειν;

ΑΝΗΡ

ἔγωγε· καὶ γὰρ τοὺς ἐμαυτοῦ γείτονας
ὁρῶ φέροντας.

ΧΡΕΜΗΣ

πάνυ γ' ἂν οὖν Ἀντισθένης
αὔτ' εἰσενέγκοι· πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον
πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας.

ΑΝΗΡ

οἴμωζε.

ΧΡΕΜΗΣ

Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος
αὐτοῖσιν εἰσοίσει τι;

ΑΝΗΡ

πλείω Καλλίου.

ΧΡΕΜΗΣ

ἄνθρωπος οὗτος ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν.

ΑΝΗΡ

δεινὸν λέγεις.

ΧΡΕΜΗΣ

τί δεινόν; ὥσπερ οὐχ ὁρῶν
ἀεὶ τοιαῦτα γιγνόμενα ψηφίσματα.
οὐκ οἶσθ' ἐκεῖν' οὔδοξε τὸ περὶ τῶν ἁλῶν;

ΑΝΗΡ

ἔγωγε.

ΧΡΕΜΗΣ

τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα
ἐψηφισάμεθ', οὐκ οἶσθα;

ΑΝΗΡ

καὶ κακόν γέ μοι
τὸ κόμμ' ἐγένετ' ἐκεῖνο. πωλῶν γὰρ βότρυς
μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων,
κἄπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιτα.
ἔπειθ' ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν θύλακον,
ἀνέκραγ' ὁ κήρυξ μὴ δέχεσθαι μηδένα
χαλκὸν τὸ λοιπόν· ἀργύρῳ γὰρ χρώμεθα.

ΧΡΕΜΗΣ

τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν
τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει
τῆς τετταρακοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπουμένοις ἐφαίνετο
ὁ Διὸς Κόρινθος καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν,
πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.

ΑΝΗΡ

οὐ ταὐτὸν ὦ τᾶν. τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν,
νῦν δ' αἱ γυναῖκες.

ΧΡΕΜΗΣ

ἃς ἐγὼ φυλάξομαι
νὴ τὸν Ποσειδῶ μὴ κατουρήσωσί μου.

ΑΝΗΡ

οὐκ οἶδ' ὅ τι ληρεῖς. φέρε σὺ τἀνάφορον ὁ παῖς.

ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ

ὦ πάντες ἀστοί, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει,
χωρεῖτ' ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος,
ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ' ὅπου δειπνήσετε·
ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενησμέναι
ἀγαθῶν ἁπάντων καὶ παρεσκευασμέναι,
κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι,
κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν, αἱ μυροπώλιδες
ἑστᾶσ' ἐφεξῆς, τὰ τεμάχη ῥιπίζεται,
λαγῷ' ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται,
στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα,
χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώτεραι.
Σμοῖος δ' ἐν αὐταῖς ἱππικὴν στολὴν ἔχων
τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρύβλια.
Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδας
ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου·
ἐμβὰς δὲ κεῖται καὶ τρίβων ἐρριμμένος.
πρὸς ταῦτα χωρεῖθ', ὡς ὁ τὴν μᾶζαν φέρων
ἕστηκεν· ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγνυτε.

ΧΡΕΜΗΣ

οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα. τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων
ἐνταῦθ', ἐπειδὴ ταῦτα τῇ πόλει δοκεῖ;

ΑΝΗΡ

καὶ ποῖ βαδιεῖ σὺ μὴ καταθεὶς τὴν οὐσίαν;

ΧΡΕΜΗΣ

ἐπὶ δεῖπνον.

ΑΝΗΡ

οὐ δῆτ', ἤν γ' ἐκείναις νοῦς ἐνῇ,
πρίν ἂν γ' ἀπενέγκῃς.

ΧΡΕΜΗΣ

ἀλλ' ἀποίσω.

ΑΝΗΡ

πηνίκα;

ΧΡΕΜΗΣ

οὐ τοὐμὸν ὦ τᾶν ἐμποδὼν ἔσται.

ΑΝΗΡ

τί δή;

ΧΡΕΜΗΣ

ἑτέρους ἀποίσειν φήμ' ἔθ' ὑστέρους ἐμοῦ.

ΑΝΗΡ

βαδιεῖ δὲ δειπνήσων ὅμως;

ΧΡΕΜΗΣ

τί γὰρ πάθω;
τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὖ φρονοῦντας.

ΑΝΗΡ

ἢν δὲ κωλύσωσι, τί;

ΧΡΕΜΗΣ

ὁμόσ' εἶμι κύψας.

ΑΝΗΡ

ἢν δὲ μαστιγῶσι, τί;

ΧΡΕΜΗΣ

καλούμεθ' αὐτάς.

ΑΝΗΡ

ἢν δὲ καταγελῶσι, τί;

ΧΡΕΜΗΣ

ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστώς

ΑΝΗΡ

τί δράσεις; εἰπέ μοι.

ΧΡΕΜΗΣ

τῶν ἐσφερόντων ἁρπάσομαι τὰ σιτία.

ΑΝΗΡ

βάδιζε τοίνυν ὕστερος· σὺ δ' ὦ Σίκων
καὶ Παρμένων αἴρεσθε τὴν παμπησίαν.

ΧΡΕΜΗΣ

φέρε νυν ἐγώ σοι ξυμφέρω.

ΑΝΗΡ

μὴ μηδαμῶς.
δέδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι,
ὅταν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων.

ΧΡΕΜΗΣ

νὴ τὸν Δία δεῖ γοῦν μηχανήματός τινος,

ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήμαθ᾽ ἕξω, τοισδεδὶ
τῶν ματτομένων κοινῇ μεθέξω πως ἐγώ.
ὀρθῶς ἔμοιγε φαίνεται· βαδιστέον
ὁμόσ᾽ ἐστὶ δειπνήσοντα κοὐ μελλητέον.

ΧΟΡΟΥ

ΓΡΑΥΣ Α

τί ποθ᾽ ἄνδρες οὐχ ἥκουσιν; ὥρα δ᾽ ἦν πάλαι·
ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ
ἕστηκα καὶ κροκωτὸν ἠμφιεσμένη
ἀργός, μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος,
παίζουσα. πῶς ἂν περιβάλοιμ᾽ αὐτῶν τινὰ
παριόντα; Μοῦσαι δεῦρ᾽ ἴτ᾽ ἐπὶ τοὐμὸν στόμα,
μελύδριον εὑροῦσαί τι τῶν ἰωνικῶν.

ΝΕΑΝΙΣ

νῦν μέν με παρακύψασα προὔφθης ὦ σαπρά.
ᾤου δ᾽ ἐρήμας οὐ παρούσης ἐνθαδὶ
ἐμοῦ τρυγήσειν καὶ προσάξεσθαί τινα
ᾄδουσ᾽· ἐγὼ δ᾽ ἢν τοῦτο δρᾷς ἀντᾴσομαι.
κεἰ γὰρ δι᾽ ὄχλου τοῦτ᾽ ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμῳδικόν.

ΓΡΑΥΣ Α

τύμβῳ διαλέγου κἀποχώρησον· σὺ δὲ
φιλοττάριον αὐλητὰ τοὺς αὐλοὺς λαβὼν
ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλος.
εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται πα-
θεῖν τι, παρ᾽ ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.
οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔν-
εστιν ἀλλ᾽ ἐν ταῖς πεπείραις·
οὐδέ τις στέργειν ἂν ἐθέλοι μᾶλλον ἢ ᾽γὼ
τὸν φίλον γ᾽ ᾧπερ ξυνείην,
ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ἕτερον ἂν πέτοιτο.

ΝΕΑΝΙΣ

μὴ φθόνει ταῖς νέαισι.
τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε
τοῖς ἁπαλοῖσι μηροῖς
κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ· σὺ δ᾽ ὦ γραῦ,

παραλέλεξαι κἀντέτριψαι,
τῷ θανάτῳ μέλημα.

ΓΡΑΥΣ Α

ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα
τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοιο
βουλομένη σποδεῖσθαι,
κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις . . .
. . καὶ προσελκύσαιο
βουλομένη φιλῆσαι.

ΝΕΑΝΙΣ

αἰαῖ τί ποτε πείσομαι;
οὐχ ἥκει μοὐταῖρος·
μόνη δ' αὐτοῦ λείπομ'· ἡ
γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ
βέβηκε· καίτοι τἄλλα γ' οὐδὲν δεῖ λέγειν.
ἀλλ' ὦ μαῖ' ἱκετεύομεν, κά-
λει τὸν ὀρθαγόραν, ὅπως
σαυτῆς ἂν κατόναι', ἀντιβολῶ σε.

ΓΡΑΥΣ Α

ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας
τρόπον τάλαινα κνησιᾷς·
δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο
τἀμὰ παίγνια· τὴν δ' ἐμὴν
ὥραν οὐκ ἀπολεῖς οὐδ' ἀπολήψει.

ΝΕΑΝΙΣ

ᾆδ' ὁπόσα βούλει καὶ παράκυφθ' ὥσπερ γαλῆ·
οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ.

ΓΡΑΥΣ Α

οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε.

ΝΕΑΝΙΣ

καινόν γ' ὦ σαπρά.

ΓΡΑΥΣ Α

οὐ δῆτα.

ΝΕΑΝΙΣ

τί γὰρ ἂν γρᾶϊ καινά τις λέγοι;

ΓΡΑΥΣ Α

οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.

911—917=918—923

ΝΕΑΝΙΣ

ἀλλὰ τί;
ᾕγχουσα μᾶλλον καὶ τὸ σὸν ψιμύθιον;

ΓΡΑΥΣ Α

τί μοι διαλέγει;

ΝΕΑΝΙΣ

σὺ δὲ τί διακύπτεις;

ΓΡΑΥΣ Α

ἐγώ;
ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τὠμῷ φίλῳ.

ΝΕΑΝΙΣ

σοὶ γὰρ φίλος τίς ἐστιν ἄλλος ἢ Γέρης;

ΓΡΑΥΣ Α

δείξει γε καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΣ

ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐστιν.

ΓΡΑΥΣ Α

οὐ σοῦ γ' ὤλεθρε
δεόμενος οὐδέν.

ΝΕΑΝΙΣ

νὴ Δί' ὦ φθίνυλλα σὺ
δείξει τάχ' αὐτός, ὡς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.

ΓΡΑΥΣ Α

κἄγωγ', ἵνα γνῷς ὡς πολύ σου μᾶλλον φρονῶ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

εἴθ' ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν,
καὶ μὴ 'δει πρότερον διασποδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρεσβυτέραν·
οὐ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ.

ΓΡΑΥΣ Α

οἰμώζων ἄρα νὴ Δία σποδήσεις.
οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.
ἀλλ' εἶμι τηρήσουσ' ὅ τι καὶ δράσει ποτέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

εἴθ' ὦ θεοὶ λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,
ἐφ' ἣν πεπωκὼς ἔρχομαι πάλαι ποθῶν.

ΝΕΑΝΙΣ

ἐξηπάτησα τὸ κατάρατον γρᾴδιον·

938—941 = 942—945

φρούδη γάρ ἐστιν οἰομένη μ' ἔνδον μενεῖν.
ἀλλ' οὑτοσὶ γὰρ αὐτὸς οὗ 'μεμνήμεθα.
δεῦρο δὴ δεῦρο δή,
φίλον ἐμόν, δεῦρό μοι
πρόσελθε καὶ ξύνευνος
τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει.
πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων.
ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις
πόθος, ὅς με διακναίσας ἔχει.
μέθες, ἱκνοῦμαί σ' Ἔρως,
καὶ ποίησον τόνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ

δεῦρο δὴ δεῦρο δή,
καὶ σύ μοι καταδραμοῦ-
σα τὴν θύραν ἄνοιξον
τήνδ'· εἰ δὲ μή, καταπεσὼν κείσομαι.
φίλον, ἀλλ' ἐν τῷ σῷ
βούλομαι κόλπῳ πληκτίζεσθαι
μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.
Κύπρι τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;
μέθες, ἱκνοῦμαί σ' Ἔρως,
καὶ ποίησον τήνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.

ΝΕΑΝΙΣ

καὶ ταῦτα μέντοι μετρίως πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην
εἰρημέν' ἐστίν. σὺ δέ μοι, φίλτατον, ὦ ἱκετεύω,
ἄνοιξον ἀσπάζου με·
διά τοι σὲ πόνους ἔχω.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα, Κύπριδες ἔρνος,
μέλιττα Μούσης, Χαρίτων θρέμμα, Τρυφῆς πρόσωπον,
ἄνοιξον ἀσπάζου με·
διά τοι σὲ πόνους ἔχω.

952—959 = 960—968
969—972 = 973—976

ΝΕΑΝΙΣ

ἀλλὰ τί;
ἤγχουσα μᾶλλον καὶ τὸ σὸν ψιμύθιον;

ΓΡΑΥΣ Α

τί μοι διαλέγει;

ΝΕΑΝΙΣ

σὺ δὲ τί διακύπτεις;

ΓΡΑΥΣ Α

ἐγώ;
ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τὼμῷ φίλῳ.

ΝΕΑΝΙΣ

σοὶ γὰρ φίλος τίς ἐστιν ἄλλος ἢ Γέρης;

ΓΡΑΥΣ Α

δείξει γε καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΣ

ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐστιν.

ΓΡΑΥΣ Α

οὐ σοῦ γ᾽ ὤλεθρε
δεόμενος οὐδέν.

ΝΕΑΝΙΣ

νὴ Δί᾽ ὦ φθίνυλλα σὺ
δείξει τάχ᾽ αὐτός, ὡς ἔγωγ᾽ ἀπέρχομαι.

ΓΡΑΥΣ Α

κἄγωγ᾽, ἵνα γνῷς ὡς πολύ σου μᾶλλον φρονῶ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

εἴθ᾽ ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν,
καὶ μὴ ᾽δει πρότερον διασποδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρεσβυτέραν·
οὐ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ᾽ ἐλευθέρῳ.

ΓΡΑΥΣ Α

οἰμώζων ἄρα νὴ Δία σποδήσεις.
οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ᾽ ἐστίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.
ἀλλ᾽ εἶμι τηρήσουσ᾽ ὅ τι καὶ δράσει ποτέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

εἴθ᾽ ὦ θεοὶ λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,
ἐφ᾽ ἣν πεπωκὼς ἔρχομαι πάλαι ποθῶν.

ΝΕΑΝΙΣ

ἐξηπάτησα τὸ κατάρατον γρᾴδιον·

938—941 = 942—945

φρούδη γάρ ἐστιν οἰομένη μ' ἔνδον μενεῖν.
ἀλλ' οὑτοσὶ γὰρ αὐτὸς οὗ 'μεμνήμεθα.
δεῦρο δὴ δεῦρο δή,
φίλον ἐμόν, δεῦρό μοι
πρόσελθε καὶ ξύνευνος
τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει.
πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων.
ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις
πόθος, ὅς με διακναίσας ἔχει.
μέθες, ἱκνοῦμαί σ' Ἔρως,
καὶ ποίησον τόνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ

δεῦρο δὴ δεῦρο δή,
καὶ σύ μοι καταδραμοῦ-
σα τὴν θύραν ἄνοιξον
τήνδ'· εἰ δὲ μή, καταπεσὼν κείσομαι.
φίλον, ἀλλ' ἐν τῷ σῷ
βούλομαι κόλπῳ πληκτίζεσθαι
μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.
Κύπρι τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;
μέθες, ἱκνοῦμαί σ' Ἔρως,
καὶ ποίησον τήνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.

ΝΕΑΝΙΣ

καὶ ταῦτα μέντοι μετρίως πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην
εἰρημέν' ἐστίν. σὺ δέ μοι, φίλτατον, ὦ ἱκετεύω,
ἄνοιξον ἀσπάζου με·
διά τοι σὲ πόνους ἔχω.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα, Κύπριδες ἔρνος,
μέλιττα Μούσης, Χαρίτων θρέμμα, Τρυφῆς πρόσωπον,
ἄνοιξον ἀσπάζου με·
διά τοι σὲ πόνους ἔχω.

952—959 = 960—968
969—972 = 973—976

ΓΡΑΥΣ Α

οὗτος τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;

ΝΕΑΝΙΑΣ

πόθεν;

ΓΡΑΥΣ Α

καὶ τὴν θύραν γ' ἤραττες.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀποθάνοιμ' ἄρα.

ΓΡΑΥΣ Α

τοῦ δαὶ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας;

ΝΕΑΝΙΑΣ

Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον.

ΓΡΑΥΣ Α

τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ

οὐ τὸν Σεβῖνόν γ', ὃν σὺ προσεδόκας ἴσως.

ΓΡΑΥΣ Α

νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἤν τε βούλῃ γ' ἤν τε μή.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις
εἰσάγομεν, ἀλλ' εἰσαῦθις ἀναβεβλήμεθα.
τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.

ΓΡΑΥΣ Α

ἐπὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν ὦ γλύκων·
νυνὶ δὲ πρῶτον εἰσάγειν ἡμᾶς δοκεῖ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

τῷ βουλομένῳ γε κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.

ΓΡΑΥΣ Α

ἀλλ' οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.

ΝΕΑΝΙΑΣ

οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις· τηνδεδί μοι κρουστέον.

ΓΡΑΥΣ Α

ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα.

ΓΡΑΥΣ Α

οἶδ' ὅτι φιλοῦμαι· νῦν δὲ θαυμάζεις ὅτι
θύρασί μ' ηὗρες· ἀλλὰ πρόσαγε τὸ στόμα.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀλλ' ὦ μέλ' ὀρρωδῶ τὸν ἐραστήν σου.

ΓΡΑΥΣ Α

τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ

τὸν τῶν γραφέων ἄριστον.

ΓΡΑΥΣ Α

οὗτος δ' ἔστι τίς;

ΝΕΑΝΙΑΣ

ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.
ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.

ΓΡΑΥΣ Α

οἶδ' οἶδ' ὅ τι βούλει.

ΝΕΑΝΙΑΣ

καὶ γὰρ ἐγώ σε νὴ Δία.

ΓΡΑΥΣ Α

μὰ τὴν Ἀφροδίτην ἥ μ' ἔλαχε κληρουμένη,
μὴ 'γώ σ' ἀφήσω.

ΝΕΑΝΙΑΣ

παραφρονεῖς ὦ γρᾴδιον.

ΓΡΑΥΣ Α

ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τἀμὰ στρώματα.

ΝΕΑΝΙΑΣ

τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνούμεθα,
ἐξὸν καθέντα γρᾴδιον τοιουτονὶ
ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;

ΓΡΑΥΣ Α

μὴ σκῶπτέ μ' ὦ τᾶν ἀλλ' ἕπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοὐστίν, εἰ μὴ τῶν ἐτῶν
τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει.

ΓΡΑΥΣ Α

νὴ τὴν Ἀφροδίτην δεῖ γε μέντοι σ'. ὡς ἐγὼ
τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι,
κοὐκ ἂν πιθοίμην οὐδέποτ'.

ΓΡΑΥΣ Α

ἀλλὰ νὴ Δία
ἀναγκάσει τουτί σε.

ΝΕΑΝΙΑΣ

τοῦτο δ' ἔστι τί;

ΓΡΑΥΣ Α

ψήφισμα, καθ' ὅ σε δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

λέγ' αὐτὸ τί ποτε κἄστι.

ΓΡΑΥΣ Α

καὶ δή σοι λέγω.
ἔδοξε ταῖς γυναιξίν, ἢν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ
πρότερον προκρούειν ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον
ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ παττάλου.

ΝΕΑΝΙΑΣ

οἴμοι Προκρούστης τήμερον γενήσομαι.

ΓΡΑΥΣ Α

τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πειστέον.

ΝΕΑΝΙΑΣ

τί δ' ἢν ἀφαιρῆταί μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
ἢ τῶν φίλων ἐλθών τις;

ΓΡΑΥΣ Α

ἀλλ' οὐ κύριος
ὑπὲρ μέδιμνόν ἐστ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν;

ΓΡΑΥΣ Α

οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι.

ΓΡΑΥΣ Α

κλάων γε σύ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

τί δῆτα χρὴ δρᾶν;

ΓΡΑΥΣ Α

δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοὐστί;

ΓΡΑΥΣ Α

διομήδειά γε.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ὑποστόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου,
καὶ κλήμαθ' ὑπόθου συγκλάσασα τέτταρα,
καὶ ταινίωσαι καὶ παράθου τὰς ληκύθους,
ὕδατός τε κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας.

ΓΡΑΥΣ Α

ἦ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί.

ΝΕΑΝΙΑΣ

νὴ τὸν Δί' ἤνπερ ᾖ γέ που τῶν κηρίνων·
οἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαί σ' αὐτίκα.

ΝΕΑΝΙΣ

ποῖ τοῦτον ἕλκεις;

ΓΡΑΥΣ Α

εἰς ἐμαυτῆς εἰσάγω.

ΝΕΑΝΙΣ

οὐ σωφρονοῦσά γ'· οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
παρὰ σοὶ καθεύδειν τηλικοῦτος ὤν, ἐπεὶ
μήτηρ ἂν αὐτῷ μᾶλλον εἴης ἢ γυνή.
ὥστ' εἰ καταστήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον,
τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.

ΓΡΑΥΣ Α

ὦ παμβδελυρὰ φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον
ἐξηῦρες· ἀλλ' ἐγώ σε τιμωρήσομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ

νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα κεχάρισαί γέ μοι
ὦ γλυκύτατον τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου·
ὥστ' ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἑσπέραν
μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.

ΓΡΑΥΣ Β

αὕτη σὺ ποῖ τονδὶ παραβᾶσα τὸν νόμον
ἕλκεις, παρ' ἐμοὶ τῶν γραμμάτων εἰρηκότων
πρότερον καθεύδειν αὐτόν;

ΝΕΑΝΙΑΣ

οἴμοι δείλαιος.
πόθεν ἐξέκυψας ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη;
τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.

ΓΡΑΥΣ Β

βάδιζε δεῦρο.

ΝΕΑΝΙΑΣ

μηδαμῶς με περιίδῃς
ἑλκόμενον ὑπὸ τῆσδ' ἀντιβολῶ σ'.

ΓΡΑΥΣ Β

ἀλλ' οὐκ ἐγώ,
ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει σ'.

ΝΕΑΝΙΑΣ

οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' ἔμπουσά τις
ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη.

ΓΡΑΥΣ Β

ἕπου μαλακίων δεῦρ' ἀνύσας καὶ μὴ λάλει.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἴθι νυν ἔασον εἰς ἄφοδον πρώτιστά με
ἐλθόντα θαρρῆσαι πρὸς ἐμαυτόν· εἰ δὲ μή,
αὐτοῦ τι δρῶντα πυρρὸν ὄψει μ' αὐτίκα
ὑπὸ τοῦ δέους.

ΓΡΑΥΣ Β

θάρρει, βάδιζ'· ἔνδον χεσεῖ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

δέδοικα κἀγὼ μὴ πλέον ἤπερ βούλομαι.
ἀλλ' ἐγγυητάς σοι καταστήσω δύο
ἀξιόχρεως.

ΓΡΑΥΣ Β

μή μοι καθίστη.

ΓΡΑΥΣ Γ

ποῖ σὺ ποῖ
χωρεῖς μετὰ ταύτης;

ΝΕΑΝΙΑΣ

οὐκ ἔγωγ', ἀλλ' ἕλκομαι.
ἀτὰρ ἥτις εἶ σύ, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'. ὦ Ἡράκλεις
ὦ Πᾶνες ὦ Κορύβαντες ὦ Διοσκόρω,
τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἔστ' ἀντιβολῶ τουτί ποτε;
πότερον πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου,
ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων;

ΓΡΑΥΣ Γ

μὴ σκῶπτέ μ' ἀλλὰ δεῦρ' ἕπου.

ΓΡΑΥΣ Β

δευρὶ μὲν οὖν.

ΓΡΑΥΣ Γ

ὡς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'.

ΓΡΑΥΣ Β

οὐδὲ μὴν ἐγώ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

διασπάσεσθέ μ' ὦ κακῶς ἀπολούμεναι.

ΓΡΑΥΣ Β

ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σε δεῖ κατὰ τὸν νόμον.

ΓΡΑΥΣ Γ

οὐκ ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ᾽ αἰσχίων φανῇ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἢν οὖν ὑφ᾽ ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
φέρε πῶς ἐπ᾽ ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι;

ΓΡΑΥΣ Γ

αὐτὸς σκόπει σύ· τάδε δέ σοι ποιητέον.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;

ΓΡΑΥΣ Β

οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δεῦρ᾽.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀφέτω νύν μ᾽ αὑτηί.

ΓΡΑΥΣ Γ

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ᾽ ὡς ἔμ᾽.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἢν ἡδί μ᾽ ἀφῇ.

ΓΡΑΥΣ Β

ἀλλ᾽ οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ᾽.

ΓΡΑΥΣ Γ

οὐδὲ μὴν ἐγώ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

χαλεπαί γ᾽ ἂν ἦστε γενόμεναι πορθμῆς.

ΓΡΑΥΣ Β

τιή;

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.

ΓΡΑΥΣ Β

σιγῇ βάδιζε δεῦρο.

ΓΡΑΥΣ Γ

μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

τουτὶ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννωνοῦ σαφῶς
ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.
πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;

ΓΡΑΥΣ Β

καλῶς, ἐπειδὰν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν.

ΝΕΑΝΙΑΣ

οἴμοι κακοδαίμων ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας
ἑλκόμενός εἰμ᾽.

ΓΡΑΥΣ Γ

ἀλλ' οὐδὲν ἔσται σοι πλέον.
ξυνεσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.

ΝΕΑΝΙΑΣ

μὴ πρὸς θεῶν·
ἑνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.

ΓΡΑΥΣ Γ

νὴ τὴν Ἑκάτην ἐάν τε βούλῃ γ' ἤν τε μή.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ὢ τρισκακοδαίμων εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν
βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν,
κἄπειτ' ἐπειδὰν τῆσδ' ἀπαλλαγῶ, πάλιν
Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.
ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν
νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρ' ἀνὴρ καὶ δυστυχής,
ὅστις τοιούτοις θηρίοις συνείρξομαι.
ὑμᾶς δ' ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω
ὑπὸ τοῖνδε τοῖν κασαλβάδοιν δεῦρ' ἐσπλέων,
θάψαι μ' ἐπ' αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς,
καὶ τήνδ' ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος
ζῶσαν καταπιττώσαντας εἶτα τὼ πόδε
μολυβδοχοήσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφυρὰ
ἄνω 'πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου.

ΧΟΡΟΥ

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ

ὢ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δὲ γῆ,
αὐτή τέ μου δέσποινα μακαριωτάτη,
ὑμεῖς θ' ὅσαι παρέστατ' ἐπὶ ταῖσιν θύραις,
οἵ γείτονές τε πάντες οἵ τε δημόται,
ἐγώ τε πρὸς τούτοισιν ἡ διάκονος,
ἥτις μεμύρισμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν,
ἀγαθοῖσιν ὦ Ζεῦ· πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν αὖ
τούτων ἁπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορείδια.
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον·
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτετο·
ὥστ' ἐστὶ πολὺ βέλτιστα, πολὺ δῆτ' ὦ θεοί.

1123 κέρασον ἄκρατον, εὐφρανεῖ τὴν νύχθ' ὅλην
ἐκλεγόμενος ὅ τι ἂν μάλιστ' ὀσμὴν ἔχῃ.

ἀλλ' ὦ γυναῖκες φράσατέ μοι τὸν δεσπότην,
τὸν ἄνδρ', ὅπου 'στί, τῆς ἐμῆς κεκτημένης.

ΧΟΡΟΣ

αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ

μάλισθ'· ὁδὶ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
ὦ δέσποτ' ὦ μακάριε καὶ τρισόλβιε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ

σὺ μέντοι νὴ Δί' ὥς γ' οὐδεὶς ἀνήρ.
τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος,
ὅστις πολιτῶν πλεῖν ἂν ἢ τρισμυρίων
ὄντων τὸ πλῆθος οὐ δεδείπνηκας μόνος;

ΧΟΡΟΣ

εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἴρηκας σαφῶς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ

ποῖ ποῖ βαδίζεις;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ

νὴ τὴν Ἀφροδίτην πολύ γ' ἁπάντων ὕστατος.
ὅμως δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
ἄγειν σε καὶ τασδὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.
οἶνος δὲ χῖός ἐστι περιλελειμμένος
καὶ τἄλλ' ἀγαθά. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε,
καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει,
καὶ τῶν κριτῶν εἰ μή τις ἑτέρωσε βλέπει,
ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρέξομεν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

οὔκουν ἅπασι δῆτα γενναίως ἐρεῖς
καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρως
καλεῖς γέροντα μειράκιον παιδίσκον; ὡς
τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐστιν ἐσκευασμένον
ἁπαξάπασιν, ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε.
ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη 'πείξομαι·
ἔχω δέ τοι καὶ δᾷδα ταυτηνὶ καλῶς.

ΧΟΡΟΣ

τί δῆτα διατρίβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις

τασδὶ λαβών; ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
ἐπᾴσομαι μέλος τι μελλοδειπνικόν.
σμικρὸν δ᾽ ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι,
τοῖς σοφοῖς μὲν τῶν σοφῶν μεμνημένοις κρίνειν ἐμέ,
τοῖς γελῶσι δ᾽ ἡδέως διὰ τὸ γελᾶν κρίνειν ἐμέ·
σχεδὸν ἅπαντας οὖν κελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ,
μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
ὅτι προείληχ᾽· ἀλλ᾽ ἅπαντας ταῦτα χρὴ μεμνημένους
μὴ ᾽πιορκεῖν ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χοροὺς ὀρθῶς ἀεί,
μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί.
ὦ ὦ ὥρα δή,
ὦ φίλαι γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δρᾶν,
ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπαποκινεῖν. κρητικῶς οὖν τὼ πόδε
καὶ σὺ κίνει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ

τοῦτο δρῶ.

ΧΟΡΟΣ

καὶ τάσδε νῦν . . . .
. . . . . . λαγαρὰς τοῖν σκελίσκοιν τὸν ῥυθμόν.
τάχα γὰρ ἔπεισι λοπαδοτέμαχος σελαχογαλεο-
κρανιολειψανοδριμυποτριμματοσιλφιο-
παραομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπι-
κοσσυφοφαττοπεριστερα-
λεκτρυονοπτεκεφαλλιοκιγκλοπε-
λειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων.
σὺ δὲ ταῦτ᾽ ἀκροασάμενος ταχέως ταχέως λάβε τρύβλιον·
εἶτα κόνισαι λαβὼν λέκιθον, ἵν᾽ ἐπιδειπνῇς.
ἀλλὰ λαιμάττουσί που.
αἴρεσθ᾽ ἄνω, ἰαὶ εὐαί.
δειπνήσομεν, εὐοῖ εὐαί,
εὐαί, ὡς ἐπὶ νίκῃ·
εὐοῖ εὐοῖ, εὐαὶ εὐαί.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΡΙΩΝ
ΧΡΕΜΥΛΟΣ
ΠΛΟΥΤΟΣ
ΧΟΡΟΣ ΑΓΡΟΙΚΩΝ
ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ
ΠΕΝΙΑ
ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ
ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΗΡ
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ
ΓΡΑΥΣ
ΝΕΑΝΙΑΣ
ΕΡΜΗΣ
ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ

ΚΑΡΙΩΝ

Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ
δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.
ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.
τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὲ λοξίᾳ,
ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι
ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφὸς
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,
ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.
οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα,
οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κἀμὲ προσβιάζεται,
καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενος τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
ἢν μὴ φράσῃς ὅ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε
ὦ δέσποτ', ἀλλά σοι παρέξω πράγματα.
οὐ γάρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν λυπῇς τί με,
ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς.

ΚΑΡΙΩΝ

λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι
πρὶν ἂν φράσῃς μοι τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί·
εὔνους γὰρ ὤν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀλλ' οὔ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.
ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν.

ΚΑΡΙΩΝ

οἶδά τοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἕτεροι δ' ἐπλούτουν ἱερόσυλοι ῥήτορες
καὶ συκοφάνται καὶ πονηροί.

ΚΑΡΙΩΝ

πείθομαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν,
τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον,
τὸν δ' υἱόν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει,
πευσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους
εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδεέν,
ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας συμφέρειν.

ΚΑΡΙΩΝ

τί δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί·
ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξιών,
ἐκέλευε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι,
πείθειν δ' ἐμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.

ΚΑΡΙΩΝ

καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τουτῳί.

ΚΑΡΙΩΝ

εἶτ' οὐ ξυνιεῖς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ

φράζοντος ὦ σκαιότατέ σοι σαφέστατα
ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τῷ τοῦτο κρίνεις;

ΚΑΡΙΩΝ

δῆλον ὁτιὴ καὶ τυφλῷ
γνῶναι δοκεῖ τοῦθ', ὡς σφόδρ' ἐστὶ σύμφορον
τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν βίῳ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς ἐς τοῦτο ῥέπει,
ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἢν δ' ἡμῖν φράσῃ
ὅστις ποτ' ἐστὶν οὑτοσὶ καὶ τοῦ χάριν
καὶ τοῦ δεόμενος ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδί,
πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν ὅ τι νοεῖ.

ΚΑΡΙΩΝ

ἄγε δὴ σὺ πότερον σαυτὸν ὅστις εἶ φράσεις,
ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ; λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι.

ΚΑΡΙΩΝ

μανθάνεις
ὅς φησιν εἶναι;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

σοὶ λέγει τοῦτ', οὐκ ἐμοί·
σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει.
ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,
ἐμοὶ φράσον.

ΠΛΟΥΤΟΣ

κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.

ΚΑΡΙΩΝ

δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα χαιρήσεις ἔτι.

ΚΑΡΙΩΝ

εἰ μὴ φράσεις γάρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ὦ τᾶν ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

πώμαλα.

ΚΑΡΙΩΝ

καὶ μὴν ὃ λέγω βέλτιστόν ἐστ' ὦ δέσποτα.

ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.
ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν᾽ αὐτὸν καταλιπὼν
ἄπειμ᾽, ἵν᾽ ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀλλ᾽ αἶρε ταχέως.

ΠΛΟΥΤΟΣ

μηδαμῶς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὔκουν ἐρεῖς;

ΠΛΟΥΤΟΣ

ἀλλ᾽ ἢν πύθησθέ μ᾽ ὅστις εἴμ᾽, εὖ οἶδ᾽ ὅτι
κακόν τί μ᾽ ἐργάσεσθε κοὐκ ἀφήσετον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

νὴ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ᾽, ἐὰν βούλῃ γε σύ.

ΠΛΟΥΤΟΣ

μέθεσθέ νύν μου πρῶτον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἢν μεθίεμεν.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ἀκούετον δή· δεῖ γὰρ ὡς ἔοικέ με
λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος.

ΚΑΡΙΩΝ

ὦ μιαρώτατε
ἀνδρῶν ἁπάντων, εἶτ᾽ ἐσίγας Πλοῦτος ὤν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

σὺ Πλοῦτος, οὕτως ἀθλίως διακείμενος;
ὦ Φοῖβ᾽ Ἄπολλον καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες
καὶ Ζεῦ, τί φῄς; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ;

ΠΛΟΥΤΟΣ

ναί.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἐκεῖνος αὐτός;

ΠΛΟΥΤΟΣ

αὐτότατος.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

πόθεν οὖν φράσον
αὐχμῶν βαδίζεις;

ΠΛΟΥΤΟΣ

ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,
ὃς οὐκ ἐλούσατ᾽ ἐξ ὅτουπερ ἐγένετο.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες; κάτειπέ μοι.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ὁ Ζεύς με ταῦτ᾽ ἔδρασεν ἀνθρώποις φθονῶν.
ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον ἠπείλησ᾽ ὅτι
ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
μόνους βαδιοίμην· ὃ δέ μ᾽ ἐποίησεν τυφλόν,
ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα.
οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους
καὶ τοὺς δικαίους.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ὁμολογῶ σοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

φέρε τί οὖν;
εἰ πάλιν ἀναβλέψειας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ,
φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς;

ΠΛΟΥΤΟΣ

φήμ᾽ ἐγώ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὡς τοὺς δικαίους δ᾽ ἂν βαδίζοις;

ΠΛΟΥΤΟΣ

πάνυ μὲν οὖν·
πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑόρακ᾽ ἐγὼ χρόνου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ θαῦμά γ᾽ οὐδέν· οὐδ᾽ ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ἄφετόν με νῦν. ἴστον γὰρ ἤδη τἀπ᾽ ἐμοῦ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

μὰ Δί᾽ ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεσθά σου.

ΠΛΟΥΤΟΣ

οὐκ ἠγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα
ἐμελλέτην μοι;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ σύ γ᾽ ἀντιβολῶ πιθοῦ,
καὶ μή μ᾽ ἀπολίπῃς· οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἔτ᾽ ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα.
μὰ τὸν Δί᾽ οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ᾽ ἂν δέ μου
τύχωσ᾽ ἀληθῶς καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἔχει μὲν οὕτως, εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί.

ΠΛΟΥΤΟΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ἁπαξάπαντες.

ΚΑΡΙΩΝ

οἰμώξει μακρά.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

σοὶ δ' ὡς ἂν εἰδῇς ὅσα παρ' ἡμῖν ἢν μένῃς
γενήσετ' ἀγαθά, πρόσεχε τὸν νοῦν ἵνα πύθῃ.
οἶμαι γὰρ οἶμαι, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας
βλέψαι ποιήσας.

ΠΛΟΥΤΟΣ

μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάσῃ.
οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τί φῄς;

ΚΑΡΙΩΝ

ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ
πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψειε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

νῦν δ' οὐ τοῦτο δρᾷ,
ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ;

ΠΛΟΥΤΟΣ

οὐκ οἶδ'· ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἄληθες ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων;
οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα
καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου,
ἐὰν ἀναβλέψῃς σὺ κἂν σμικρὸν χρόνον;

ΠΛΟΥΤΟΣ

ἆ μὴ λέγ' ὦ πονηρὲ ταῦτ'.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἔχ' ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ
μεῖζον δυνάμενον.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ἐμὲ σύ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

νὴ τὸν οὐρανόν.
αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τί ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;

ΚΑΡΙΩΝ

διὰ τἀργύριον· πλεῖστον γάρ ἐστ᾽ αὐτῷ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

φέρε
τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ᾽;

ΚΑΡΙΩΝ

ὁδί.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

θύουσι δ᾽ αὐτῷ διὰ τίν᾽; οὐ διὰ τουτονί;

ΚΑΡΙΩΝ

καὶ νὴ Δί᾽ εὔχονταί γε πλουτεῖν ἄντικρυς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὔκουν ὅδ᾽ ἐστὶν αἴτιος καὶ ῥᾳδίως
παύσει᾽ ἄν, εἰ βούλοιτο, ταῦθ᾽;

ΠΛΟΥΤΟΣ

ὁτιὴ τί δή;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὅτι οὐδ᾽ ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστόν, οὐκ ἄλλ᾽ οὐδεέν,
μὴ βουλομένου σοῦ.

ΠΛΟΥΤΟΣ

πῶς;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὅπως; οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως
ὠνήσεται δήπουθεν, ἢν σὺ μὴ παρὼν
αὐτὸς διδῷς τἀργύριον· ὥστε τοῦ Διὸς
τὴν δύναμιν, ἢν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος.

ΠΛΟΥΤΟΣ

τί λέγεις; δι᾽ ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

φήμ᾽ ἐγώ.
καὶ νὴ Δί᾽ εἴ τί γ᾽ ἔστι λαμπρὸν καὶ καλὸν
ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται.
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ᾽ ὑπήκοα.

ΚΑΡΙΩΝ

ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ τάς γ᾽ ἑταίρας φασὶ τὰς κορινθίας,

ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ,
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν, ἐὰν δὲ πλούσιος,
τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.

ΚΑΡΙΩΝ

καὶ τούς γε παῖδάς φασι ταὐτὸ τοῦτο δρᾶν
οὐ τῶν ἐραστῶν ἀλλὰ τἀργυρίου χάριν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐ τούς γε χρηστούς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους· ἐπεὶ
αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.

ΚΑΡΙΩΝ

τί δαί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὃ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὃ δὲ κύνας θηρευτικούς.

ΚΑΡΙΩΝ

αἰσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως
ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ καὶ σοφίσματα
ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισίν ἐσθ' ηὑρημένα.
ὃ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος.

ΚΑΡΙΩΝ

ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὃ δὲ τεκταίνεται.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὃ δὲ χρυσοχοεῖ γε χρυσίον παρὰ σοῦ λαβών.

ΚΑΡΙΩΝ

ὃ δὲ λωποδυτεῖ γε νὴ Δί', ὃ δὲ τοιχωρυχεῖ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὃ δὲ γναφεύει γ'.

ΚΑΡΙΩΝ

ὃ δέ γε πλύνει κῴδια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὃ δὲ βυρσοδεψεῖ γ'.

ΚΑΡΙΩΝ

ὃ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὃ δ' ἁλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.

ΠΛΟΥΤΟΣ

οἴμοι τάλας ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι.

ΚΑΡΙΩΝ

μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἐκκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;

ΚΑΡΙΩΝ

τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἰπέ μοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;

ΚΑΡΙΩΝ

ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὁ βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου;

ΚΑΡΙΩΝ

Ἀγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Φιλέψιος δ' οὐχ ἕνεκα σοῦ μύθους λέγει;

ΚΑΡΙΩΝ

ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἐρᾷ δὲ Ναῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;

ΚΑΡΙΩΝ

ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἐμπέσοι γέ σοι.
τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται;
μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος
καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΚΑΡΙΩΝ

κρατοῦσι γοῦν κἂν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε,
ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνον.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ' εἷς ὢν ποιεῖν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα·
ὥστ' οὐδὲ μεστὸς σοῦ γέγον' οὐδεὶς πώποτε.
τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή·
ἔρωτος

ΚΑΡΙΩΝ

ἄρτων

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

μουσικῆς

ΚΑΡΙΩΝ

τραγημάτων

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τιμῆς

ΚΑΡΙΩΝ

πλακούντων

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀνδραγαθίας

ΚΑΡΙΩΝ

ἰσχάδων

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

φιλοτιμίας

ΚΑΡΙΩΝ

μάζης

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

στρατηγίας

ΚΑΡΙΩΝ

φακῆς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδεὶς μεστὸς οὐδεπώποτε.
ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα,
πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα·
κἂν ταῦτ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται,
ἤ φησιν οὐ βιωτὸν εἶναι τὸν βίον.

ΠΛΟΥΤΟΣ

εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ·
πλὴν ἓν μόνον δέδοικα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

φράζε τοῦ πέρι;

ΠΛΟΥΤΟΣ

ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν ἣν ὑμεῖς φατε
ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες ὡς
δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ἥκιστ', ἀλλά με
τοιχωρύχος τις διέβαλ'. ἐσδὺς γάρ ποτε
οὐκ εἶχεν ἐς τὴν οἰκίαν οὐδὲν λαβεῖν,
εὑρὼν ἁπαξάπαντα κατακεκλῃμένα·
εἶτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν δειλίαν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

μή νυν μελέτω σοι μηδέν· ὡς ἐὰν γένῃ
ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς ἐς τὰ πράγματα,
βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.

ΠΛΟΥΤΟΣ
πῶς οὖν δυνήσει τοῦτο δρᾶν σὺ θνητὸς ὤν;
ΧΡΕΜΥΛΟΣ
ἔχω τιν᾽ ἀγαθὴν ἐλπίδ᾽ ἐξ ὧν εἶπέ μοι.
ὁ Φοῖβος αὐτὸς πυθικὴν σείσας δάφνην.
ΠΛΟΥΤΟΣ
κἀκεῖνος οὖν σύνοιδε ταῦτα;
ΧΡΕΜΥΛΟΣ
φήμ᾽ ἐγώ.
ΠΛΟΥΤΟΣ
ὁρᾶτε.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ
μὴ φρόντιζε μηδὲν ὦγαθέ.
ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ᾽ ἴσθι, κἂν χρῇ μ᾽ ἀποθανεῖν,
αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.
ΚΑΡΙΩΝ
κἂν βούλῃ γ᾽, ἐγώ.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ
πολλοὶ δ᾽ ἔσονται χἄτεροι νῷν ξύμμαχοι,
ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα.
ΠΛΟΥΤΟΣ
παπαῖ πονηρούς γ᾽ εἶπας ἡμῖν συμμάχους.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ
οὐκ ἤν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
ἀλλ᾽ ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμὼν
ΚΑΡΙΩΝ
τί δρῶ; λέγε.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ
τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον, εὑρήσεις δ᾽ ἴσως
ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους,
ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐνταυθὶ παρὼν
ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος.
ΚΑΡΙΩΝ
καὶ δὴ βαδίζω· τουτοδὶ τὸ κρεάδιον
τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ
ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ᾽· ἀλλ᾽ ἀνύσας τρέχε.
σὺ δ᾽ ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων
εἴσω μετ᾽ ἐμοῦ δεῦρ᾽ εἴσιθ᾽· ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη ᾽στὶν ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως κἀδίκως.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν νὴ τοὺς θεοὺς
εἰς οἰκίαν ἑκάστοτ' ἀλλοτρίαν πάνυ·
ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
ἢν μὲν γὰρ ὡς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω·
κἄν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος
αἰτῶν λαβεῖν τι σμικρὸν ἀργυρίδιον,
ἔξαρνός ἐστι μηδ' ἰδεῖν με πώποτε.
ἢν δ' ὡς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος
γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε.
ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πώς εἰμ' ἀεί,
χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.
ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι
καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον,
ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ.

ΠΛΟΥΤΟΣ

πείθομαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγοι;

ΚΑΡΙΩΝ

ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες,
ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί,
ἴτ' ἐγκονεῖτε σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.

ΧΟΡΟΣ

οὔκουν ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
ὡς εἰκός ἐστιν ἀσθενεῖς γέροντας ὄντας ἤδη;
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι
ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο.

ΚΑΡΙΩΝ

οὔκουν πάλαι δήπου λέγω; σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.
ὁ δεσπότης γάρ φησιν ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.

ΧΟΡΟΣ

ἔστιν δὲ δὴ τί καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅ φησιν;

ΚΑΡΙΩΝ

ἔχων ἀφῖκται δεῦρο πρεσβύτην τιν' ὦ πονηροὶ
ῥυπῶντα κυφὸν ἄθλιον ῥυσὸν μαδῶντα νωδόν·
οἶμαι δὲ νὴ τὸν οὐρανὸν καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.

ΧΟΡΟΣ

ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν πῶς φῄς; πάλιν φράσον μοι.
δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα.

ΚΑΡΙΩΝ

πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρόν.

ΧΟΡΟΣ

μῶν ἀξιοῖς φενακίσας μ' ἔπειτ' ἀπαλλαγῆναι
ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;

ΚΑΡΙΩΝ

πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον ἐς τὰ πάντα
ἡγεῖσθέ μ' εἶναι κοὐδὲν ἂν νομίζεθ' ὑγιὲς εἰπεῖν;

ΧΟΡΟΣ

ὡς σεμνὸς οὑπίτριπτος· αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν
ἰοὺ ἰού, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.

ΚΑΡΙΩΝ

ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν.
σὺ δ' οὐ βαδίζεις, ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσιν.

ΧΟΡΟΣ

διαρραγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος,
ὅστις φενακίζεις, φράσαι δ' οὔπω τέτληκας ἡμῖν,
οἳ πολλὰ μοχθήσαντες οὐκ οὔσης σχολῆς προθύμως
δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.

ΚΑΡΙΩΝ

ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι. τὸν Πλοῦτον γὰρ ὦνδρες ἥκει
ἄγων ὁ δεσπότης, ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει.

ΧΟΡΟΣ

ὄντως γὰρ ἔστι πλουσίοις ἡμῖν ἅπασιν εἶναι;

ΚΑΡΙΩΝ

νὴ τοὺς θεοὺς Μίδαις μὲν οὖν, ἢν ὦτ' ὄνου λάβητε.

ΧΟΡΟΣ

ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ βούλομαι χορεῦσαι
ὑφ' ἡδονῆς, εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.

ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο. 281

ΚΑΡΙΩΝ

καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι θρεττανελὸ τὸν κύκλωπα
μιμούμενος καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων
ὑμᾶς ἄγειν. ἀλλ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες
βληχώμενοί τε προβατίων
αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη
ἕπεσθ' ἀπεψωλημένοι· τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.

ΧΟΡΟΣ

ἡμεῖς δέ γε ζητήσομεν θρεττανελὸ τὸν κύκλωπα
βληχώμενοι, σὲ τουτονὶ πινῶντα καταλαβόντες,
πήραν ἔχοντα λάχανά τ' ἄγρια δροσερά, κραιπαλῶντα
ἡγούμενον τοῖς προβατίοις,
εἰκῇ δὲ καταδαρθόντα που
μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηνίσκον ἐκτυφλῶσαι.

ΚΑΡΙΩΝ

ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,
ἣ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ
ἔπεισεν ὡς ὄντας κάπρους
μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν αὐτοῖς,
μιμήσομαι πάντας τρόπους·
ὑμεῖς δὲ γρυλίζοντες ὑπὸ φιληδίας
ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

ΧΟΡΟΣ

οὐκοῦν σε τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν
καὶ μαγγανεύουσαν μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους
λαβόντες ὑπὸ φιληδίας
τὸν Λαρτίου μιμούμενοι 'κ τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,
μινθώσομέν θ' ὥσπερ τράγου
τὴν ῥῖνα· σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς,
ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

ΚΑΡΙΩΝ

ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη
ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ',
ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη λάθρᾳ
βουλήσομαι τοῦ δεσπότου
λαβών τιν' ἄρτον καὶ κρέας
μασώμενος τὸ λοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.

ΧΟΡΟΥ

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστιν ὦνδρες δημόται
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν·
ἀσπάζομαι δ' ὁτιὴ προθύμως ἥκετε
καὶ συντεταμένως κοὐ κατεβλακευμένως.
ὅπως δέ μοι καὶ τἄλλα συμπαραστάται
ἔσεσθε καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ.

ΧΟΡΟΣ

θάρρει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' ἄρη.
δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα
ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τἠκκλησίᾳ,
αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ
προσιόντα· δῆλος δ' ἐστὶν ὅτι τοῦ πράγματος
ἀκήκοέν τι τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

τί τὸ πρᾶγμ' ἂν εἴη καὶ πόθεν; καὶ τίνι τρόπῳ
Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καίτοι λόγος γ' ἦν νὴ τὸν Ἡρακλέα πολὺς
ἐν τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον, ὅπως
χρηστόν τι πράττων τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
οὔκουν ἐπιχώριόν γε πρᾶγμ' ἐργάζεται.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ· νὴ τοὺς θεοὺς
ὦ Βλεψίδημ' ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἔξεστιν· εἶ γὰρ τῶν φίλων.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἢν θεὸς θέλῃ.
ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ποῖός τις;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ
οἷος;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ
λέγ᾽ ἀνύσας ὅ τι φῄς ποτε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ
ἢν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεί·
ἢν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρῖφθαι τὸ παράπαν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ
τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον
καί μ᾽ οὐκ ἀρέσκει. τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν
οὕτως ὑπερπλουτεῖν τό τ᾽ αὖ δεδοικέναι
πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιές ἐστ᾽ εἰργασμένου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ
πῶς οὐδὲν ὑγιές;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ
εἴ τι κεκλοφὼς νὴ Δία
ἐκεῖθεν ἥκεις ἀργύριον ἢ χρυσίον
παρὰ τοῦ θεοῦ, κἄπειτ᾽ ἴσως σοι μεταμέλει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ
Ἄπολλον ἀποτρόπαιε μὰ Δί᾽ ἐγὼ μὲν οὔ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ
παῦσαι φλυαρῶν ὦγάθ᾽· οἶδα γὰρ σαφῶς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ
σὺ μηδὲν εἰς ἔμ᾽ ὑπονόει τοιουτονί.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ
φεῦ,
ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός,
ἀλλ᾽ εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ
οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρ᾽ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ
ὡς πολὺ μεθέστηχ᾽ ὧν πρότερον εἶχεν τρόπων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ
μελαγχολᾷς ὤνθρωπε νὴ τὸν οὐρανόν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ
ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ βλέμμ᾽ αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει,
ἀλλ᾽ ἐστὶν ἐπίδηλον ὅτι πεπανούργηκέ τι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ
σὲ μὲν οἶδ᾽ ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος
ζητεῖς μεταλαβεῖν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ
μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνος;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τὸ δ᾽ ἐστὶν οὐ τοιοῦτον ἀλλ᾽ ἑτέρως ἔχον.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

μῶν οὐ κέκλοφας ἀλλ᾽ ἥρπακας;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

κακοδαιμονᾷς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ἀλλ᾽ οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκάς γ᾽ οὐδένα;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐ δῆτ᾽ ἔγωγ᾽.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ὦ Ἡράκλεις, φέρε ποῖ τις ἂν
τράποιτο; τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλει φράσαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

κατηγορεῖς γὰρ πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ὦ τᾶν ἐγώ τοι τοῦτ᾽ ἀπὸ σμικροῦ πάνυ
ἐθέλω διαπρᾶξαι πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
τὸ στόμ᾽ ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ μὴν φίλως γ᾽ ἄν μοι δοκεῖς νὴ τοὺς θεοὺς
τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι δώδεκα.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ὁρῶ τιν᾽ ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον
ἱκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων
καὶ τῆς γυναικός, κοὐ διοίσοντ᾽ ἄντικρυς
τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ᾽ ὁτιοῦν τῶν Παμφίλου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐκ ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας
ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

τί σὺ λέγεις;
οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οἴμοι τῶν κακῶν,
ἀπολεῖς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

σὺ μὲν οὖν σεαυτόν, ὥς γ᾽ ἐμοὶ δοκεῖς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐ δῆτ᾽, ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον ὦ μοχθηρὲ σὺ
ἔχω.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

σὺ Πλοῦτον; ποῖον;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

αὐτὸν τὸν θεόν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

καὶ ποῦ 'στιν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἔνδον.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ποῦ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

παρ' ἐμοί.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

παρὰ σοί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

πάνυ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

οὐκ ἐς κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

νὴ τοὺς θεούς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

λέγεις ἀληθῆ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

φημί.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

πρὸς τῆς Ἑστίας;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

νὴ τὸν Ποσειδῶ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

τὸν θαλάττιον λέγεις;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

τί φῄς;
οὐ τῷ μεταδοῦναι;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

μὰ Δία. δεῖ γὰρ πρῶτα

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

τί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

βλέψαι ποιῆσαι νώ

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

τίνα βλέψαι; φράσον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τὸν Πλοῦτον ὥσπερ πρότερον ἐνί γέ τῳ τρόπῳ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

νὴ τὸν οὐρανόν.

ΒΗΕΨΙΔΗΜΟΣ

οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀλλ' ἢν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

οὔκουν ἰατρὸν εἰσάγειν ἐχρῆν τινά;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τίς δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;
οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔστ' οὔθ' ἡ τέχνη.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

σκοπῶμεν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀλλ' οὐκ ἔστιν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην
ἐγώ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ
κράτιστόν ἐστι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

πολὺ μὲν οὖν νὴ τοὺς θεούς.
μή νυν διάτριβ' ἀλλ' ἄνυτε πράττων ἕν γέ τι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ μὴν βαδίζω.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

σπεῦδέ νυν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τοῦτ' αὐτὸ δρῶ.

ΠΕΝΙΑ

ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ παράνομον
τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε.
ποῖ ποῖ; τί φεύγετ'; οὐ μενεῖτον;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Ἡράκλεις.

ΠΕΝΙΑ

ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς·
τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετόν,

ἀλλ' οἷον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε
οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος· ὥστ' ἀπολώλατον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

σὺ δ' εἶ τίς; ὠχρὰ μὲν γὰρ εἶναί μοι δοκεῖς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ἴσως Ἐρινύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας·
βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

οὐκοῦν κλαύσεται.

ΠΕΝΙΑ

οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

πανδοκεύτριαν
ἢ λεκιθόπωλιν. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ
ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη.

ΠΕΝΙΑ

ἄληθες; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον
ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὔκουν ὑπόλοιπον τὸ βάραθρόν σοι γίγνεται;
ἀλλ' ἥτις εἶ λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.

ΠΕΝΙΑ

ἣ σφὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην
ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ἆρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς ἡκ τῶν γειτόνων,
ἣ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται;

ΠΕΝΙΑ

Πενία μὲν οὖν, ἣ σφῷν ξυνοικῶ πόλλ' ἔτη.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ἄναξ Ἄπολλον καὶ θεοὶ ποῖ τις φύγῃ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὗτος τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον·
οὐ παραμενεῖς;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ἥκιστα πάντων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐ μενεῖς;
ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Πενία γάρ ἐστιν ὦ πονήρ', ἧς οὐδαμοῦ
οὐδὲν πέφυκε ζῷον ἐξωλέστερον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παρὰ πολὺ
ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα
τηνδὶ δεδιότε, μηδὲ διαμαχούμεθα.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ποίοις ὅπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες;
ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν δ' ἀσπίδα
οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

θάρρει· μόνος γὰρ ὁ θεὸς οὗτος οἶδ' ὅτι
τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.

ΠΕΝΙΑ

γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον ὦ καθάρματε,
ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

σὺ δ' ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη τί λοιδορεῖ
ἡμῖν προσελθοῦσ' οὐδ' ὁτιοῦν ἀδικουμένη;

ΠΕΝΙΑ

οὐδὲν γὰρ ὦ πρὸς τῶν θεῶν νομίζετε
ἀδικεῖν με τὸν Πλοῦτον ποιεῖν πειρωμένω
βλέψαι πάλιν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτό σε,
εἰ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν
ἀγαθόν;

ΠΕΝΙΑ

τί δ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ';

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὅ τι;
σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

ΠΕΝΙΑ

ἔμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετε
κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὅ τι;
εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες ἐπιλαθοίμεθα.

ΠΕΝΙΑ

καὶ μὴν περὶ τούτου σφῷν ἐθέλω δοῦναι λόγον
τὸ πρῶτον αὐτοῦ· κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην
ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
ὑμῖν δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή,
ποιεῖτον ἤδη τοῦθ' ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ταυτὶ σὺ τολμᾷς ὦ μιαρωτάτη λέγειν;

ΠΕΝΙΑ

καὶ σύ γε διδάσκου· πάνυ γὰρ οἶμαι ῥᾳδίως
ἅπανθ' ἁμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγώ,
εἰ τοὺς δικαίους φῂς ποιήσειν πλουσίους.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες οὐκ ἀρήξετε;

ΠΕΝΙΑ

οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν πρὶν ἂν μάθῃς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ τίς δύναιτ' ἂν μὴ βοᾶν ἰοὺ ἰοὺ
τοιαῦτ' ἀκούων;

ΠΕΝΙΑ

ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ,
ἐὰν ἁλῷς;

ΠΕΝΙΑ

ὅ τι σοι δοκεῖ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καλῶς λέγεις.

ΠΕΝΙΑ

τὸ γὰρ αὔτ', ἐὰν ἡττᾶσθε, καὶ σφὼ δεῖ παθεῖν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ταύτῃ γε· νῷν δὲ δύ' ἀποχρήσουσιν μόνω.

ΠΕΝΙΑ

οὐκ ἂν φθάνοιτε τοῦτο πράττοντες· τί γὰρ
ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν ᾧ νικήσετε τηνδὶ
ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες, μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,
ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ δίκαιον,
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους τούτων τἀναντία δήπου.
τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες μόλις ηὕρομεν, ὥστε γενέσθαι
βούλευμα καλὸν καὶ γενναῖον καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.
ἢν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ καὶ μὴ τυφλὸς ὢν περινοστῇ,
ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται κοὐκ ἀπολείψει,
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξεῖται· κᾆτα ποιήσει
πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δήπου τά τε θεῖα σέβοντας.
καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

οὐδέν· ἐγώ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται,
τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον;
πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πονηροί,
ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πάνυ χρηστοὶ
πράττουσι κακῶς καὶ πεινῶσιν μετὰ σοῦ τε τὰ πλεῖστα σύνεισιν.
οὐκοῦν εἶναί φημ', εἰ παύσει ταύτην βλέψας ποθ' ὁ Πλοῦτος,
ὁδὸν ἥν τις ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω πορίσειεν.

ΠΕΝΙΑ

ἀλλ' ὦ πάντων ῥᾷστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν
δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν,
εἰ τοῦτο γένοιθ' ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὔ φημ' ἂν λυσιτελεῖν σφῷν.
εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν διανείμειέν τ' ἴσον αὑτόν,
οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη
οὐδείς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν ἀφανισθέντοιν ἐθελήσει
τίς χαλκεύειν ἢ ναυπηγεῖν ἢ ῥάπτειν ἢ τροχοποιεῖν,
ἢ σκυτοτομεῖν ἢ πλινθουργεῖν ἢ πλύνειν ἢ σκυλοδεψεῖν,

ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι,
ἢν ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσιν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ᾽ ὅσα νυνὶ κατέλεξας
οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν.

ΠΕΝΙΑ

πόθεν οὖν ἕξεις θεράποντας;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὠνησόμεθ᾽ ἀργυρίου δήπου.

ΠΕΝΙΑ

τίς δ᾽ ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν,
ὅταν ἀργύριον κἀκεῖνος ἔχῃ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

κερδαίνειν βουλόμενός τις
ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρ᾽ ἀπίστων ἀνδραποδιστῶν.

ΠΕΝΙΑ

ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἔσται πρῶτον ἁπάντων οὐδεὶς οὐδ᾽ ἀνδραποδιστὴς
κατὰ τὸν λόγον ὃν σὺ λέγεις δήπου. τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει
κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ τοῦτο ποιῆσαι;
ὥστ᾽ αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς καὶ σκάπτειν τἄλλα τε μοχθεῖν
ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἐς κεφαλὴν σοί.

ΠΕΝΙΑ

ἔτι δ᾽ οὐχ ἕξεις οὔτ᾽ ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται,
οὔτ᾽ ἐν δάπισιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει χρυσίου ὄντος;
οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον,
οὔθ᾽ ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων.
καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἔσται τούτων πάντων ἀποροῦντι;
παρ᾽ ἐμοῦ δ᾽ ἔστιν ταῦτ᾽ εὔπορα πάνθ᾽ ὑμῖν ὧν δεῖσθον· ἐγὼ γὰρ
τὸν χειροτέχνην ὥσπερ δέσποιν᾽ ἐπαναγκάζουσα κάθημαι
διὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὁπόθεν βίον ἕξει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι᾽ ἀγαθὸν πλὴν φῴδων ἐκ βαλανείου

καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτοῦ;
φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνώπων καὶ ψυλλῶν οὐδὲ λέγω σοι
ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν,
ἐπεγείρουσαι καὶ φράζουσαι, πεινήσεις, ἀλλ' ἐπανίστω.
πρὸς δέ γε τούτοις ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος· ἀντὶ δὲ κλίνης
στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστήν, ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει·
καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου
λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ' ἀντὶ μὲν ἄρτων
μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων,
ἀντὶ δὲ θράνου στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος, ἀντὶ δὲ μάκτρας
πιθάκνης πλευρὰν ἐρρωγυῖαν καὶ ταύτην. ἆρά γε πολλῶν
ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴτιον οὖσαν;

ΠΕΝΙΑ

σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν δ' ἐπεκρούσω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν.

ΠΕΝΙΑ

ὑμεῖς γ' οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι ὅμοιον.
ἀλλ' οὐχ οὑμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος οὐ μὰ Δί', οὐδέ γε μέλλει.
πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα·
τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα,
περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὡς μακαρίτην ὦ Δάματερ τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας,
εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι.

ΠΕΝΙΑ

σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν τοῦ σπουδάζειν ἀμελήσας,
οὐ γιγνώσκων ὅτι τοῦ πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας
καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες
καὶ γαστρώδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς,
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις.

ΠΕΝΙΑ

περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῷν κἀναδιδάξω
ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ, τοῦ πλούτου δ' ἐστὶν ὑβρίζειν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν.

ΠΕΝΙΑ

σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς ὁπόταν μὲν
ὦσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι,
πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν παραχρῆμ' ἄδικοι γεγένηνται,
ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα.
ἀτὰρ οὐχ ἧττόν γ' οὐδὲν κλαύσει, μηδὲν ταύτῃ γε κομήσῃς,
ὁτιὴ ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείθειν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἀμείνων
πενία πλούτου.

ΠΕΝΙΑ

καὶ σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου,
ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ πῶς φεύγουσί σ' ἅπαντες;

ΠΕΝΙΑ

ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι μάλιστα
ἀπὸ τῶν παίδων· τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι φρονοῦντας ἄριστα
αὐτοῖς. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ δίκαιον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τὸν Δία φήσεις ἄρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ κράτιστον·
κἀκεῖνος γὰρ τὸν πλοῦτον ἔχει.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.

ΠΕΝΙΑ

ἀλλ' ὦ κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω,

---

566 ΒΛΕΨ. *νὴ τὸν Δί', εἰ δεῖ λαθεῖν αὐτόν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστι;*

ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς ἀποδείξω.
εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα
ἀνεκήρυττεν τῶν ἀσκητῶν τοὺς νικῶντας στεφανώσας
κοτίνῳ στεφάνῳ; καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐκοῦν τούτῳ δήπου δῆλος τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος·
φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,
λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ.

ΠΕΝΙΑ

πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι,
εἰ πλούσιος ὢν ἀνελεύθερός ἐσθ' οὑτωσὶ καὶ φιλοκερδής.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν κοτίνῳ στεφάνῳ στεφανώσας.

ΠΕΝΙΑ

τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς ὡς οὐ πάντ' ἔστ' ἀγάθ' ὑμῖν
διὰ τὴν πενίαν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι,
εἴτε τὸ πλουτεῖν εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. φησὶ γὰρ αὕτη
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν,
τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν πρὶν καταθεῖναι.
ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύξῃς -
ἔτι μηδ' ὁτιοῦν.
οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς.

ΠΕΝΙΑ

ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.

ΠΕΝΙΑ

τί πάθω τλήμων;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἔρρ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν.

ΠΕΝΙΑ

εἶμι δὲ ποῖ γῆς;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἐς τὸν κύφων'· ἀλλ' οὐ μέλλειν
χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν.

ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρει, 584

ΠΕΝΙΑ

ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθὶ
μεταπέμψεσθον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου.
κρεῖττον γάρ μοι πλουτεῖν ἐστιν,
σὲ δ' ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

νὴ Δί' ἐγὼ γοῦν ἐθέλω πλουτῶν
εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων
τῆς τε γυναικός, καὶ λουσάμενος
λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου
τῶν χειροτεχνῶν
καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

αὕτη μὲν ἡμῖν ἡπίτριπτος οἴχεται.
ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν
ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὖ
ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

παῖ Καρίων τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν
αὐτόν τ' ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὡς νομίζεται,
καὶ τἄλλ' ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ηὐτρεπισμένα.

ΧΟΡΟΥ

ΚΑΡΙΩΝ

ὦ πλεῖστα Θησείοις μεμυστιλημένοι
γέροντες ἄνδρες ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε,
ἄλλοι θ' ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου.

ΧΟΡΟΣ

τί δ' ἔστιν ὦ βέλτιστε τῶν σαυτοῦ φίλων;
φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.

ΚΑΡΙΩΝ

ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
μᾶλλον δ' ὁ Πλοῦτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ
ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας,
Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.

ΧΟΡΟΣ

λέγεις μοι χαράν, λέγεις μοι βοάν.

ΚΑΡΙΩΝ

πάρεστι χαίρειν, ἤν τε βούλησθ' ἤν τε μή.

ΧΟΡΟΣ

ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ
μέγα βροτοῖσι φέγγος Ἀσκληπιόν.

ΓΥΝΗ

τίς ἡ βοή ποτ' ἐστίν; ἆρ' ἀγγέλλεται
χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι
ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί.

ΚΑΡΙΩΝ

ταχέως ταχέως φέρ' οἶνον ὦ δέσποιν', ἵνα
καὐτὴ πίῃς· φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα·
ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.

ΓΥΝΗ

καὶ ποῦ 'στιν;

ΚΑΡΙΩΝ

ἐν τοῖς λεγομένοις· εἴσει τάχα.

ΓΥΝΗ

πέραινε τοίνυν ὅ τι λέγεις ἀνύσας ποτέ.

ΚΑΡΙΩΝ

ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.

ΓΥΝΗ

μὴ δῆτ' ἔμοιγ' ἐς τὴν κεφαλήν.

ΚΑΡΙΩΝ

μὴ τἀγαθὰ
ἃ νῦν γεγένηται;

ΓΥΝΗ

μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.

ΚΑΡΙΩΝ

ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν
ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀθλιώτατον
νῦν δ' εἴ τιν' ἄλλον μακάριον κεὐδαίμονα,
πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν,
ἔπειτ' ἐλοῦμεν.

ΓΥΝΗ

νὴ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν
ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.

ΚΑΡΙΩΝ

ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τοῦ θεοῦ.
ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ θυλήματα
καθωσιώθη πέλανος Ἡφαίστου φλογί,
κατεκλίναμεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.

ΓΥΝΗ

ἦσαν δέ τινες κἄλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;

ΚΑΡΙΩΝ

εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλός,
κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντικεν·
ἕτεροί τε πολλοὶ παντοδαπὰ νοσήματα
ἔχοντες· ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσβέσας
ἡμῖν παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν τοῦ θεοῦ
ὁ πρόπολος, εἰπών, ἤν τις αἴσθηται ψόφου,
σιγᾶν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλά με
ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη
ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γρᾳδίου,
ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.
ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας
ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς· μετὰ τοῦτο δὲ
περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ,
εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον·
ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν ἐς σάκταν τινά.
κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος
ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.

ΓΥΝΗ

ταλάντατ' ἀνδρῶν οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν;

ΚΑΡΙΩΝ

νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε μὴ φθάσειέ με
ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν ἔχων τὰ στέμματα·
ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδιδάξατο.
τὸ γρᾴδιον δ' ὡς ᾐσθάνετό μου τὸν ψόφον,
ἄρασ' ὑφῄρει· κᾆτα συρίξας ἐγὼ
ὀδὰξ ἐλαβόμην ὡς παρείας ὢν ὄφις.
ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν,

κατέκειτο δ' αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῇ
ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·
ἔπειτ' ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην.

ΓΥΝΗ

ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν ου προσήειν;

ΚΑΡΙΩΝ

οὐδέπω.
μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γέλοιον δῆτά τι
ἐποίησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ μέγα πάνυ
ἀπέπαρδον· ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.

ΓΥΝΗ

ἦ πού σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο.

ΚΑΡΙΩΝ

οὐκ ἀλλ' Ἰασὼ μέν γ' ἐπακολουθοῦσ' ἅμα
ὑπηρυθρίασε χἠ Πανάκει' ἀπεστράφη
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.

ΓΥΝΗ

αὐτὸς δ' ἐκεῖνος;

ΚΑΡΙΩΝ

οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισεν.

ΓΥΝΗ

λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν.

ΚΑΡΙΩΝ

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον.

ΓΥΝΗ

αἶ τάλαν.

ΚΑΡΙΩΝ

μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην
δείσας, ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα
σκοπῶν περιήει πάντα κοσμίως πάνυ.
ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυΐδιον
παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κιβώτιον.

ΓΥΝΗ

λίθινον;

ΚΑΡΙΩΝ

μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχὶ τό γε κιβώτιον.

ΓΥΝΗ

σὺ δὲ πῶς ἑώρας ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῄς;

ΚΑΡΙΩΝ

διὰ τοῦ τριβωνίου·

ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας μὰ τὸν Δία.
πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν
σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα
ἐν τῇ θυΐᾳ συμπαραμιγνύων ὀπὸν
καὶ σχῖνον· εἶτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ
κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵνα
ὀδυνῷτο μᾶλλον. ὃ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν
ἔφευγ' ἀνᾴξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη·
ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,
ἵν' ὑπομνύμενον παύσω σε ταῖς ἐκκλησίαις.

ΓΥΝΗ

ὡς φιλόπολίς τίς ἐσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.

ΚΑΡΙΩΝ

μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο,
καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο,
ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν
τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ
κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι
καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόππυσεν.
ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ
ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος.

ΓΥΝΗ

ὦ φίλοι θεοί.

ΚΑΡΙΩΝ

τούτω δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ
τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γ' ἐμοὐδόκει·
καὶ πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα,
ὁ Πλοῦτος ὦ δέσποιν' ἀνειστήκει βλέπων·
ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς
τὸν δεσπότην τ' ἤγειρον. ὁ θεὸς δ' εὐθέως
ἠφάνισεν αὑτὸν οἵ τ' ὄφεις ἐς τὸν νεών.
οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ πῶς δοκεῖς
τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.
ἐγὼ δ' ἐπῄνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα,
ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλοῦτον ταχύ,
τὸν δὲ Νεοκλείδην μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.

ΓΥΝΗ

ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν ὦναξ δέσποτα.
ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλοῦτος;

ΚΑΡΙΩΝ

ἔρχεται.
ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος.
οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες καὶ βίον
ἔχοντες ὀλίγον αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ
ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
ὅσοι δ' ἐπλούτουν οὐσίαν τ' εἶχον συχνὴν
οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι,
ὀφρῦς ξυνῆγον ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα.
οἳ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι
γελῶντες εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ
ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου
ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε·
οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ,
ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

ΓΥΝΗ

νὴ τὴν Ἑκάτην κἀγὼ δ' ἀναδῆσαι βούλομαι
εὐαγγέλιά σε κριβανωτῶν ὁρμαθῷ
τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα.

ΚΑΡΙΩΝ

μή νυν μέλλ' ἔτι,
ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.

ΓΥΝΗ

φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα
ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.

ΚΑΡΙΩΝ

ἐγὼ δ' ὑπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι.

ΧΟΡΟΥ

ΠΛΟΥΤΟΣ

καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον,
ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον
χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος ἥ μ' ἐδέξατο.
αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ συμφοράς,
οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον,

τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας
ἔφευγον, εἰδὼς οὐδέν· ὢ τλήμων ἐγώ,
ὡς οὔτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἄρ᾽ οὔτε ταῦτ᾽ ὀρθῶς ἔδρων·
ἀλλ᾽ αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ
δείξω τὸ λοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις ὅτι
ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐπεδίδουν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

βάλλ᾽ ἐς κόρακας· ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι
οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ᾽ ὅταν πράττῃ τις εὖ.
νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια,
ἐνδεικνύμενος ἕκαστος εὔνοιάν τινα.
ἐμὲ γὰρ τίς οὐ προσεῖπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;

ΓΥΝΗ

ὦ φίλτατ᾽ ἀνδρῶν καὶ σὺ καὶ σὺ χαίρετε.
φέρε νυν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ καταχύσματα
ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα.

ΠΛΟΥΤΟΣ

μηδαμῶς.
ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος ἐς τὴν οἰκίαν
πρώτιστα καὶ βλέψαντος οὐδὲν ἐκφέρειν
πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐσφέρειν.

ΓΥΝΗ

εἶτ᾽ οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα;

ΠΛΟΥΤΟΣ

ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος·
ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.
οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ
ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
προβαλόντ᾽ ἐπὶ τούτοις εἶτ᾽ ἀναγκάζειν γελᾶν.

ΓΥΝΗ

εὖ πάνυ λέγεις· ὡς Δεξίνικός γ᾽ οὑτοσὶ
ἀνίσταθ᾽ ὡς ἁρπασόμενος τῶν ἰσχάδων.

ΧΟΡΟΥ

ΚΑΡΙΩΝ

ὡς ἡδὺ πράττειν ὦνδρές ἐστ᾽ εὐδαιμόνως,
καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ᾽ οἴκοθεν.
ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς ἐς τὴν οἰκίαν
ἐπεσπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν.

ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων,
οἱ δ' ἀμφορῆς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.
ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου
τὰ σκευάρια πλήρη 'στίν, ὥστε θαυμάσαι.
τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἱ δὲ λήκυθοι
μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων.
ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα
χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαθροὺς
τοὺς ἰχθυηροὺς ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾶν.
ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.
στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
χρυσοῖς· ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.
καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ
ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος·
ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. οὐχ οἷός τε γὰρ
ἔνδον μένειν ἦν. ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἕπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
ἴωμεν.

ΚΑΡΙΩΝ

ἔα τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί;

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.

ΚΑΡΙΩΝ

δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

μάλιστ'.

ΚΑΡΙΩΝ

ἔπειτα τοῦ δέει;

ΔΙΚΑΙΟΣ

πρὸς τὸν θεὸν
ἥκω· μεγάλων γάρ μοὐστὶν ἀγαθῶν αἴτιος.
ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
λαβὼν ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.

ΚΑΡΙΩΝ

ἦ πού σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα.

οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμα δή. 806

ΔΙΚΑΙΟΣ

κομιδῇ μὲν οὖν.

ΚΑΡΙΩΝ

οὐκοῦν μετὰ ταῦτ᾽ ἦσθ᾽ ἄθλιος.

ΔΙΚΑΙΟΣ

κομιδῇ μὲν οὖν. κἀγὼ μὲν ᾤμην οὓς τέως
εὐηργέτησα δεομένους ἕξειν φίλους
ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ·
οἳ δ᾽ ἐξετρέποντο κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ᾽ ἔτι.

ΚΑΡΙΩΝ

καὶ κατεγέλων δ᾽ εὖ οἶδ᾽ ὅτι.

ΔΙΚΑΙΟΣ

κομιδῇ μὲν οὖν.

ΚΑΡΙΩΝ

αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων σ᾽ ἀπώλεσεν.

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἀλλ᾽ οὐχὶ νῦν. ἀνθ᾽ ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν
προσευξόμενος ἥκω δικαίως ἐνθαδί.

ΚΑΡΙΩΝ

τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται πρὸς τῶν θεῶν,
ὃ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φράσον.

ΔΙΚΑΙΟΣ

καὶ τοῦτ᾽ ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.

ΚΑΡΙΩΝ

μῶν οὖν ἐμυήθης δῆτ᾽ ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;

ΔΙΚΑΙΟΣ

οὐκ ἀλλ᾽ ἐνερρίγωσ᾽ ἔτη τριακαίδεκα.

ΚΑΡΙΩΝ

τὰ δ᾽ ἐμβάδια;

ΔΙΚΑΙΟΣ

καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.

ΚΑΡΙΩΝ

καὶ ταῦτ᾽ ἀναθήσων ἔφερες οὖν;

ΔΙΚΑΙΟΣ

νὴ τὸν Δία.

ΚΑΡΙΩΝ

χαρίεντά γ᾽ ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος,
καὶ τρὶς κακοδαίμων καὶ τετράκις καὶ πεντάκις
καὶ δωδεκάκις καὶ μυριάκις· ἰοὺ ἰού.
οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄπολλον ἀποτρόπαιε καὶ θεοὶ φίλοι,
τί ποτ' ἐστὶν ὅ τι πέπονθεν ἄνθρωπος κακόν;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα,
ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας
διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
πάλιν αὖθις, ἤνπερ μὴ 'λλίπωσιν αἱ δίκαι;

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ.
προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ,
ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.

ΚΑΡΙΩΝ

νὴ Δία καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ποῦ ποῦ 'σθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσειν εὐθέως,
εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξ ἀρχῆς; ὃ δὲ
πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς.

ΚΑΡΙΩΝ

καὶ τίνα δέδρακε δῆτα τοῦτ';

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ἐμὲ τουτονί.

ΚΑΡΙΩΝ

ἦ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

μὰ Δί' οὐ μὲν οὖν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδεέν,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.

ΚΑΡΙΩΝ

ὡς σοβαρὸς ὦ Δάματερ εἰσελήλυθεν
ὁ συκοφάντης. δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις·
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον
εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας.

ΚΑΡΙΩΝ

οἰμώξἄρα σύ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα πολλοῦ γ' ἄξιος
ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς οὗτος, εἰ
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οἴμοι τάλας· μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελᾷς;
ἐπεὶ πόθεν θοἰμάτιον εἴληφας τοδί;
ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.

ΔΙΚΑΙΟΣ

οὐδὲν προτιμῶ σου. φορῶ γὰρ πριάμενος
τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.

ΚΑΡΙΩΝ

ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; σκώπτετον,
ὅ τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ' οὐκ εἰρήκατον.
οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.

ΚΑΡΙΩΝ

μὰ τὸν Δί' οὔκουν τῷ γε σῷ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ ναὶ μὰ Δία δειπνήσετον.

ΚΑΡΙΩΝ

ὡς δὴ 'π' ἀληθείᾳ σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
διαρραγείης μηδενός γ' ἐμπλήμενος.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐστὶν ὦ μιαρωτάτω
πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων.
ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ.

ΚΑΡΙΩΝ

κακόδαιμον ὀσφραίνει τι;

ΔΙΚΑΙΟΣ

τοῦ ψύχους γ' ἴσως,
ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβώνιον.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ταῦτ' οὖν ἀνασχέτ' ἐστὶν ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'; οἴμ' ὡς ἄχθομαι
ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις πάσχω κακῶς.

ΔΙΚΑΙΟΣ

σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ὡς οὐδείς γ' ἀνήρ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τὸ τί;

ΔΙΚΑΙΟΣ

γεωργὸς εἶ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

μελαγχολᾶν μ' οὕτως οἴει;

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἀλλ' ἔμπορος;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ναί, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω.

ΔΙΚΑΙΟΣ

τί δαί; τέχνην τιν' ἔμαθες;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οὐ μὰ τὸν Δία.

ΔΙΚΑΙΟΣ

πῶς οὖν διέζης ἢ πόθεν μηδὲν ποιῶν;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων
καὶ τῶν ἰδίων πάντων.

ΔΙΚΑΙΟΣ

σύ; τί παθών;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

βούλομαι.

ΔΙΚΑΙΟΣ

πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστὸς ὦ τοιχωρύχε,
εἴ σοι προσῆκον μηδὲν εἶτ' ἀπεχθάνει;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν
εὐεργετεῖν ὦ κέπφε καθ' ὅσον ἂν σθένω;

ΔΙΚΑΙΟΣ

εὐεργετεῖν οὖν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις
καὶ μὴ 'πιτρέπειν ἐάν τις ἐξαμαρτάνῃ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

οὔκουν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις
ἄρχειν καθίστησιν;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

κατηγορεῖ δὲ τίς;

ΔΙΚΑΙΟΣ

ὁ βουλόμενος.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ,
ὡς εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.

ΔΙΚΑΙΟΣ

νὴ Δία πονηρόν τἄρα προστάτην ἔχει.
ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοι' ἄν, ἡσυχίαν ἔχων
ζῆν ἀργός;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,
εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

οὐδ' ἂν μεταμάθοις;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι
τὸν Πλοῦτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.

ΔΙΚΑΙΟΣ

κατάθου ταχέως θοἰμάτιον.

ΚΑΡΙΩΝ

οὗτος, σοὶ λέγει.

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἔπειθ' ὑπόλυσαι.

ΚΑΡΙΩΝ

ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ
ὁ βουλόμενος.

ΚΑΡΙΩΝ

οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οἴμοι τάλας ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.

ΚΑΡΙΩΝ

σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐσθίειν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ὁρᾷς ἃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΔΙΚΑΙΟΣ

ἀλλ' οἴχεται φεύγων ὃν εἶχες μάρτυρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οἴμοι περιείλημμαι μόνος.

ΚΑΡΙΩΝ

νυνὶ βοᾷς;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

οἴμοι μάλ' αὖθις.

ΚΑΡΙΩΝ

δός σύ μοι τὸ τριβώνιον,
ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.

ΔΙΚΑΙΟΣ

μὴ δῆθ'· ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.

ΚΑΡΙΩΝ

ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται
ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρύχον;
Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.

ΔΙΚΑΙΟΣ

τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις; εἰπέ μοι.

ΚΑΡΙΩΝ

καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα
ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τουτῳί.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ἄπειμι· γιγνώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ
ὑμῶν· ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ
κἂν σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν
ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
ὁτιὴ καταλύει περιφανῶς εἷς ὢν μόνος
τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν βουλὴν πιθὼν
τὴν τῶν πολιτῶν οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.

ΔΙΚΑΙΟΣ

καὶ μὴν ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
ἔχων βαδίζεις, ἐς τὸ βαλανεῖον τρέχε·
ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρου.
κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.

ΚΑΡΙΩΝ

ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἕλξει θύραζ' αὐτὸν λαβὼν
τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν γνώσεται.
νὼ δ' εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

ΧΟΡΟΥ

ΓΡΑΥΣ

ἆρ' ὦ φίλοι γέροντες ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ,
ἢ τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν ἡμαρτήκαμεν;

ΧΟΡΟΣ

ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη
ὦ μειρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὡρικῶς.

ΓΡΑΥΣ

φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.

ὅτι ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος. 957

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

μὴ δῆτ᾽· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.
ἀλλ᾽ ὅ τι μάλιστ᾽ ἐλήλυθας λέγειν σ᾽ ἐχρῆν.

ΓΡΑΥΣ

πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ᾽ ὦ φίλτατε·
ἀφ᾽ οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τί δ᾽ ἔστιν; ἦ που καὶ σὺ συκοφάντρια
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα;

ΓΡΑΥΣ

μὰ Δί᾽ ἐγὼ μὲν οὔ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀλλ᾽ οὐ λαχοῦσ᾽ ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;

ΓΡΑΥΣ

σκώπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὔκουν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν τίνα;

ΓΡΑΥΣ

ἄκουέ νυν. ἦν μοί τι μειράκιον φίλον,
πενιχρὸν μέν, ἄλλως δ᾽ εὐπρόσωπον καὶ καλὸν
καὶ χρηστόν· εἴ γάρ του δεηθείην ἐγώ,
ἅπαντ᾽ ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς·
ἐγὼ δ᾽ ἐκείνῳ γ᾽ αὖ τὰ πάνθ᾽ ὑπηρέτουν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τί δ᾽ ἦν ὅ τι σου μάλιστ᾽ ἐδεῖθ᾽ ἑκάστοτε;

ΓΡΑΥΣ

οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ᾽ ᾐσχύνετο.
ἀλλ᾽ ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ᾔτησ᾽ εἴκοσιν
εἰς ἱμάτιον, ὀκτὼ δ᾽ ἂν εἰς ὑποδήματα·
καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον
ἐκέλευσεν ἂν τῇ μητρί θ᾽ ἱματίδιον·
πυρῶν τ᾽ ἂν ἐδεήθη μεδίμνων τεττάρων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐ πολλὰ τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω ταῦτά γε
εἴρηκας, ἀλλὰ δῆλον ὅτι σ᾽ ᾐσχύνετο.

ΓΡΑΥΣ

καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἕνεκεν μισητίας
αἰτεῖν μ᾽ ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὕνεκα,
ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

λέγεις ἐρῶντ᾽ ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.

ΓΡΑΥΣ

ἀλλ᾽ οὐχί τοι νῦν ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει
τὸν αὐτόν, ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ.
ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονὶ
καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα
ἐπόντα πεμψάσης ὑπειπούσης θ᾽ ὅτι
εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι,

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τί σ᾽ ἔδρασ᾽; εἰπέ μοι.

ΓΡΑΥΣ

ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί,
ἐφ᾽ ᾧ τ᾽ ἐκεῖσε μηδέποτέ μ᾽ ἐλθεῖν ἔτι,
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων ὅτι
πάλαι ποτ᾽ ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν,
ἐπεὶ ζαπλουτῶν οὐκέθ᾽ ἥδεται φακῇ·
πρὸ τοῦ δ᾽ ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ᾽ ἂν ἤσθιεν.

ΓΡΑΥΣ

καὶ μὴν πρὸ τοῦ γ᾽ ὁσημέραι νὴ τὼ θεὼ
ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν ἀεὶ τὴν ἐμήν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἐπ᾽ ἐκφοράν;

ΓΡΑΥΣ

μὰ Δί᾽ ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
ἐρῶν ἀκοῦσαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.

ΓΡΑΥΣ

καὶ νὴ Δί᾽ εἰ λυπουμένην γ᾽ αἴσθοιτό με,
νηττάριον ἂν καὶ φάβιον ὑπεκορίζετο.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἔπειτ᾽ ἴσως ᾔτησ᾽ ἂν εἰς ὑποδήματα.

ΓΡΑΥΣ

μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὅτι προσέβλεψέν μέ τις,
ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ᾽ ὅλην τὴν ἡμέραν.
οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

μόνος γὰρ ᾔδεθ᾽, ὡς ἔοικεν, ἐσθίων.

ΓΡΑΥΣ

καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλας ἔχειν μ᾽ ἔφη.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὁπότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσιν.

ΓΡΑΥΣ

ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε νὴ Δία.

ΓΡΑΥΣ

τὸ βλέμμα θ᾽ ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος, ἀλλ᾽ ἠπίστατο
γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν.

ΓΡΑΥΣ

ταῦτ᾽ οὖν ὁ θεὸς ὦ φίλ᾽ ἄνερ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ,
φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις ἀεί.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τί γὰρ ποιήσῃ; φράζε, καὶ πεπράξεται.

ΓΡΑΥΣ

ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι νὴ Δία
τὸν εὖ παθόνθ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ πάλιν μ᾽ ἀντευποιεῖν,
ἢ μηδ᾽ ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιός ἐστ᾽ ἔχειν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὔκουν καθ᾽ ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι;

ΓΡΑΥΣ

ἀλλ᾽ οὐδέποτέ με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὀρθῶς γε· νῦν δέ γ᾽ οὐκέτι σε ζῆν οἴεται.

ΓΡΑΥΣ

ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ᾽ ὦ φίλτατε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐκ ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γ᾽ ἐμοὶ δοκεῖς.

ΓΡΑΥΣ

διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἔμεγ᾽ ἂν διελκύσαις.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

εἰ τυγχάνοι γ᾽ ὁ δακτύλιος ὢν τηλίας.

ΓΡΑΥΣ

καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχεται,

οὗπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω·
ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

φαίνεται.
στεφάνους γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀσπάζομαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

σέ φησιν.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀρχαία φίλη,
πολιὰ γεγένησαι, ταχύ γε νὴ τὸν οὐρανόν.

ΓΡΑΥΣ

τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος ἧς ὑβρίζομαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑορακέναι.

ΓΡΑΥΣ

ποίου χρόνου ταλάνταθ', ὃς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πὸλλοῖς ἄρα·
μεθύων γάρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.

ΓΡΑΥΣ

οὐκ ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν ἀεὶ τοὺς τρόπους.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί,
ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει.

ΓΡΑΥΣ

ἆ ἆ,
τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

εὖ μέντοι λέγει.
ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,
ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.

ΝΕΑΝΙΑΣ

βούλει διὰ χρόνου πρὸς ἐμὲ παῖσαι;

ΓΡΑΥΣ

ποῦ τάλαν;

ΝΕΑΝΙΑΣ

αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρυα.

ΓΡΑΥΣ

παιδιὰν τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ

πόσους ἔχεις ὀδόντας.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἀλλὰ γνώσομαι
κἄγωγ᾽· ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀπότισον· ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.

ΓΡΑΥΣ

ταλάντατ᾽ ἀνδρῶν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς,
πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ὄναιο μέντἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐ δῆτ᾽, ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει,
εἰ δ᾽ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον,
ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη.

ΓΡΑΥΣ

γέρων ἀνὴρ ὢν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

ΝΕΑΝΙΑΣ

πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε καὶ τῶν τιτθίων
ἐφάπτεταί σου λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.

ΓΡΑΥΣ

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἐμοῦ γ᾽ ὦ βδελυρὲ σύ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

μὰ τὴν Ἑκάτην οὐ δῆτα· μαινοίμην γὰρ ἄν.
ἀλλ᾽ ὦ νεανίσκ᾽ οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα
μισεῖν σε ταύτην.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀλλ᾽ ἔγωγ᾽ ὑπερφιλῶ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου.

ΝΕΑΝΙΑΣ

τί κατηγορεῖ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

εἶναί σ᾽ ὑβριστήν φησι καὶ λέγειν ὅτι
πάλαι ποτ᾽ ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τὸ τί;

ΝΕΑΝΙΑΣ

αἰσχυνόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σήν, ἐπεὶ
οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεψ' ἐγὼ ποιεῖν·
νῦν δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οἶδ' οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως
εἶναι μετ' αὐτῆς.

ΓΡΑΥΣ

ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;

ΝΕΑΝΙΑΣ

οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ
ἀπὸ μυρίων ἐτῶν τε καὶ τρισχιλίων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους
πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀλλ' ἔστι κομιδῇ τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι
ἐλθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τούσδ' οὓς ἔχω.

ΓΡΑΥΣ

ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ

ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσειμι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

θάρρει, μὴ φοβοῦ.
οὐ γὰρ βιάσεται.

ΝΕΑΝΙΑΣ

πάνυ καλῶς τοίνυν λέγεις.
ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον.

ΓΡΑΥΣ

βάδιζ'· ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὡς εὐτόνως ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τὸ γράδιον
ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

ΧΟΡΟΥ

ΚΑΡΙΩΝ

τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;

οὐδεὶς ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον
φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.

ΕΡΜΗΣ

σέ τοι λέγω,
ὦ Καρίων, ἀνάμεινον.

ΚΑΡΙΩΝ

οὗτος εἰπέ μοι,
σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα;

ΕΡΜΗΣ

μὰ Δί' ἀλλ' ἔμελλον· εἶτ' ἀνέῳξάς με φθάσας.
ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ,
ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία,
ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα,
ἔπειτα σαυτόν, εἶτα τὴν ὗν.

ΚΑΡΙΩΝ

εἰπέ μοι,
τί δ' ἔστιν;

ΕΡΜΗΣ

ὁ Ζεὺς ὦ πονηρὲ βούλεται
ἐς ταὐτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον
ἁπαξάπαντας ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.

ΚΑΡΙΩΝ

ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.
ἀτὰρ διὰ τί δὴ ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
ἡμᾶς;

ΕΡΜΗΣ

ὁτιὴ δεινότατα πάντων πραγμάτων
εἴργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξ ἀρχῆς βλέπειν
ὁ Πλοῦτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτόν, οὐ δάφνην,
οὐ ψαιστόν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲν
ἡμῖν ἔτι θύει τοῖς θεοῖς.

ΚΑΡΙΩΝ

μὰ Δί' οὐδέ γε
θύσει. κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.

ΕΡΜΗΣ

καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει,
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κἀπιτέτριμμαι.

ΚΑΡΙΩΝ

σωφρονεῖς.

ΕΡΜΗΣ

πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσιν

πάντ᾽ ἀγάθ᾽ ἕωθεν εὐθύς, οἰνοῦτταν μέλι
ἰσχάδας, ὅσ᾽ εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν·
νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

ΚΑΡΙΩΝ

οὔκουν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν
ἐνίοτε τοιαῦτ᾽ ἀγάθ᾽ ἔχων;

ΕΡΜΗΣ

οἴμοι τάλας,
οἴμοι πλακοῦντος τοῦ ᾽ν τετράδι πεπεμμένου.

ΚΑΡΙΩΝ

ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.

ΕΡΜΗΣ

οἴμοι δὲ κωλῆς ἧς ἐγὼ κατήσθιον.

ΚΑΡΙΩΝ

ἀσκωλίαζ᾽ ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.

ΕΡΜΗΣ

σπλάγχνων τε θερμῶν ὧν ἐγὼ κατήσθιον.

ΚΑΡΙΩΝ

ὀδύνη σε περὶ τὰ σπλάγχν᾽ ἔοικ᾽ ἔτι στρέφειν.

ΕΡΜΗΣ

οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης.

ΚΑΡΙΩΝ

ταύτην ἐπιπιὼν ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις.

ΕΡΜΗΣ

ἆρ᾽ ὠφελήσαις ἄν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;

ΚΑΡΙΩΝ

εἴ του δέει γ᾽ ὧν δυνατός εἰμί σ᾽ ὠφελεῖν.

ΕΡΜΗΣ

εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν᾽ εὖ πεπεμμένον
δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικὸν
ὧν θύεθ᾽ ὑμεῖς ἔνδον.

ΚΑΡΙΩΝ

ἀλλ᾽ οὐκ ἐκφορά.

ΕΡΜΗΣ

καὶ μὴν ὁπότε γε σκευάριον τοῦ δεσπότου
ὑφέλοι᾽, ἐγώ σ᾽ ἂν λανθάνειν ἐποίουν ἀεί.

ΚΑΡΙΩΝ

ἐφ᾽ ᾧ τε μετέχειν καὐτὸς ὦ τοιχωρύχε.
ἧκεν γὰρ ἄν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος.

ΕΡΜΗΣ

ἔπειτα τοῦτόν γ᾽ αὐτὸς ἂν κατήσθιες.

ΚΑΡΙΩΝ

οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί,
ὁπότε τι ληφθείην πανουργήσας ἐγώ.

ΕΡΜΗΣ

μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
ἀλλὰ ξύνοικον πρὸς θεῶν δέξασθέ με.

ΚΑΡΙΩΝ

ἔπειτ' ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς ἐνθάδε μενεῖς;

ΕΡΜΗΣ

τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστι βελτίω πολύ.

ΚΑΡΙΩΝ

τί δέ; ταὐτομολεῖν ἀστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ,

ΕΡΜΗΣ

πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ.

ΚΑΡΙΩΝ

τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὤν;

ΕΡΜΗΣ

παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με.

ΚΑΡΙΩΝ

στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν.

ΕΡΜΗΣ

ἀλλ' ἐμπολαῖον.

ΚΑΡΙΩΝ

ἀλλὰ πλουτοῦμεν· τί οὖν
Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;

ΕΡΜΗΣ

ἀλλὰ δόλιον τοίνυν.

ΚΑΡΙΩΝ

δόλιον; ἥκιστά γε·
οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων.

ΕΡΜΗΣ

ἀλλ' ἡγεμόνιον.

ΚΑΡΙΩΝ

ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει,
ὥσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι.

ΕΡΜΗΣ

ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς;
πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον
ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς.

ΚΑΡΙΩΝ

ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν·

οὗτος γὰρ ἐξηύρηκεν αὐτῷ βιότιον.
οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ
σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.

ΕΡΜΗΣ

οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίω;

ΚΑΡΙΩΝ

καὶ πλῦνέ γε
αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας,
ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς.

ΧΟΡΟΥ

ΙΕΡΕΥΣ

τίς ἂν φράσει' ὅπου 'στὶ Χρεμύλος μοι σαφῶς;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τί δ' ἔστιν ὦ βέλτιστε;

ΙΕΡΕΥΣ

τί γὰρ ἀλλ' ἢ κακῶς;
ἀφ' οὗ γὰρ αὖ βλέπειν ὁ Πλοῦτος ἤρξατο,
ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ. καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω,
καὶ ταῦτα τοῦ σωτῆρος ἱερεὺς ὢν Διός.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἡ δ' αἰτία τίς ἐστιν ὦ πρὸς τῶν θεῶν;

ΙΕΡΕΥΣ

θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τίνος οὕνεκα;

ΙΕΡΕΥΣ

ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι· καίτοι τότε,
ὅτ' εἶχον οὐδέν, ὃ μὲν ἂν ἥκων ἔμπορος
ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθείς, ὃ δέ τις ἂν
δίκην ἀποφυγών, ὃ δ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις
κἀμέ γ' ἐκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδεεὶς
θύει τὸ παράπαν οὐδὲν οὐδ' εἰσέρχεται,
πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

οὔκουν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις;

ΙΕΡΕΥΣ

τὸν οὖν Δία τὸν σωτῆρα κἀυτός μοι δοκῶ
χαίρειν ἐάσας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

θάρρει· καλῶς ἔσται γάρ, ἢν θεὸς θέλῃ.

ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθαδί,
αὐτόματος ἥκων.

ΙΕΡΕΥΣ

πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἱδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περίμενε,
τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος
τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.
ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας,
ἵν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ.

ΙΕΡΕΥΣ

πάνυ μὲν οὖν
δρᾶν ταῦτα χρή.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τὸν Πλοῦτον ἔξω τις κάλει.

ΓΡΑΥΣ

ἐγὼ δὲ τί ποιῶ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν
ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε
σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα.

ΓΡΑΥΣ

ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

πάντα σοι πεπράξεται.
ἥξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὡς σ' εἰς ἑσπέραν.

ΓΡΑΥΣ

ἀλλ' εἴ γε μέντοι νὴ Δί' ἐγγυᾷ σύ μοι
ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ', οἴσω τὰς χύτρας.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία
αὗται ποιοῦσι· ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις
ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω, ταύτης δὲ νῦν
τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.

ΧΟΡΟΣ

οὐκ ἔτι τοίνυν εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν
ἐς τοὔπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ᾄδοντας ἕπεσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ

I

Δύο εἰσὶν Ἀθήνηθεν ἐκκεχωρηκότες πρεσβῦται διὰ τὰς δίκας. πορεύονται δὲ πρὸς τὸν Τηρέα ἔποπα γενόμενον, πευσόμενοι παρ' αὐτοῦ ποία ἐστὶ πόλις εἰς κατοικισμὸν βελτίστη. χρῶνται δὲ τῆς ὁδοῦ καθηγεμόσιν ὀρνέοις ὃ μὲν κορώνῃ ὃ δὲ κολοιῷ. ὀνομάζονται δὲ ὃ μὲν Πεισθέταιρος ὃ δὲ Εὐελπίδης, ὃς καὶ πρότερος ἄρχεται. ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις. τὸ δρᾶμα τοῦτο τῶν ἄγαν δυνατῶς πεποιημένων.

ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου διὰ Καλλιστράτου ἐν ἄστει, ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὄρνισι, πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς, τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. ἔστι δὲ λέ. φοβερὰ δὲ τότε τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα. τό τε γὰρ ναυτικὸν ἀπώλετο περὶ Σικελίαν, Λάμαχος οὐκ ἔτι ἦν, Νικίας ἐτεθνήκει, Δεκέλειαν ἦσαν τειχίσαντες Λακεδαιμόνιοι, Ἆγις ὁ Λακεδαιμονίων στρατηγὸς περιεκάθητο τὴν Ἀττικήν, Ἀλκιβιάδης τὰ Λακεδαιμονίων ἐφρόνει καὶ ἐκκλησιάζων συνεβούλευε τὰ χρηστὰ Λακεδαιμονίοις. ταῦτα αἱ Ἀθηναίων συμφοραί, διὰ ταῦτα αἱ Ἀθηναίων φυγαί. καὶ ὅμως οὐκ ἀπείχοντο τοῦ κακοπραγμονεῖν καὶ συκοφαντεῖν.

II

Τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας τὸ μέγιστον ἦν κλέος αὐτόχθοσι γενέσθαι, καὶ αὕτη φιλοτιμία πρώτη τὸ μηδέπω μηδεμιᾶς πόλεως φανείσης αὐτὴν πρῶτον ἀναβλαστῆσαι. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ὑπὸ προεστώτων πονηρῶν καὶ πολιτῶν δυσχερῶν ἀνετέτραπτο, καὶ διωρθοῦτο πάλιν. ἐπὶ οὖν τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου, πονηρῶν τινῶν τὰ πράγματα ἐγχειρισθέντων, ἐπισφαλὴς γέγονεν ἡ παρ' αὐτῶν κατάστασις. καὶ ἐν μὲν ἄλλοις δράμασι διὰ τῆς κωμῳδικῆς ἀδείας ἤλεγχεν Ἀριστοφάνης τοὺς κακῶς πολιτευομένους, φανερῶς μὲν οὐδαμῶς, οὐ γὰρ ἐπὶ τούτου ἦν, λεληθότως δέ, ὅσον ἀνῆκεν ἀπὸ κωμῳδίας προσκρούειν. ἐν δὲ τοῖς Ὄρνισι καὶ μέγα τι διανενόηται. ὡς γὰρ ἀδιόρθωτον ἤδη νόσον τῆς πολιτείας νοσούσης καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν προεστώτων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται, ὡσανεὶ συγκεχυμένων τῶν καθεστώτων· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ὅλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέοι, συμβουλεύει μετατίθεσθαι πρὸς

ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθαδί,
αὐτόματος ἥκων.

ΙΕΡΕΥΣ

πάντ᾽ ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἱδρυσόμεθ᾽ οὖν αὐτίκα μάλ᾽, ἀλλὰ περίμενε,
τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος
τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.
ἀλλ᾽ ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας,
ἵν᾽ ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ.

ΙΕΡΕΥΣ

πάνυ μὲν οὖν
δρᾶν ταῦτα χρή.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τὸν Πλοῦτον ἔξω τις κάλει.

ΓΡΑΥΣ

ἐγὼ δὲ τί ποιῶ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν
ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ᾽ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε
σεμνῶς· ἔχουσα δ᾽ ἦλθες αὐτὴ ποικίλα.

ΓΡΑΥΣ

ὧν δ᾽ οὕνεκ᾽ ἦλθον;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

πάντα σοι πεπράξεται.
ἥξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὡς σ᾽ εἰς ἑσπέραν.

ΓΡΑΥΣ

ἀλλ᾽ εἴ γε μέντοι νὴ Δί᾽ ἐγγυᾷ σύ μοι
ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ᾽, οἴσω τὰς χύτρας.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία
αὗται ποιοῦσι· ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις
ἡ γραῦς ἔπεστ᾽ ἀνωτάτω, ταύτης δὲ νῦν
τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.

ΧΟΡΟΣ

οὐκ ἔτι τοίνυν εἰκὸς μέλλειν οὐδ᾽ ἡμᾶς, ἀλλ᾽ ἀναχωρεῖν
ἐς τοὔπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ᾄδοντας ἕπεσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ

I

Δύο εἰσὶν Ἀθήνηθεν ἐκκεχωρηκότες πρεσβῦται διὰ τὰς δίκας. πορεύονται δὲ πρὸς τὸν Τηρέα ἔποπα γενόμενον, πευσόμενοι παρ' αὐτοῦ ποία ἐστὶ πόλις εἰς κατοικισμὸν βελτίστη. χρῶνται δὲ τῆς ὁδοῦ καθηγεμόσιν ὀρνέοις ὃ μὲν κορώνῃ ὃ δὲ κολοιῷ. ὀνομάζονται δὲ ὃ μὲν Πεισθέταιρος ὃ δὲ Εὐελπίδης, ὃς καὶ πρότερος ἄρχεται. ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις. τὸ δρᾶμα τοῦτο τῶν ἄγαν δυνατῶς πεποιημένων.

ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου διὰ Καλλιστράτου ἐν ἄστει, ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὄρνισι, πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς, τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. ἔστι δὲ λέ. φοβερὰ δὲ τότε τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα. τό τε γὰρ ναυτικὸν ἀπώλετο περὶ Σικελίαν, Λάμαχος οὐκ ἔτι ἦν, Νικίας ἐτεθνήκει, Δεκέλειαν ἦσαν τειχίσαντες Λακεδαιμόνιοι, Ἆγις ὁ Λακεδαιμονίων στρατηγὸς περιεκάθητο τὴν Ἀττικήν, Ἀλκιβιάδης τὰ Λακεδαιμονίων ἐφρόνει καὶ ἐκκλησιάζων συνεβούλευε τὰ χρηστὰ Λακεδαιμονίοις. ταῦτα αἱ Ἀθηναίων συμφοραί, διὰ ταῦτα αἱ Ἀθηναίων φυγαί. καὶ ὅμως οὐκ ἀπείχοντο τοῦ κακοπραγμονεῖν καὶ συκοφαντεῖν.

II

Τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας τὸ μέγιστον ἦν κλέος αὐτόχθοσι γενέσθαι, καὶ αὕτη φιλοτιμία πρώτη τὸ μηδέπω μηδεμιᾶς πόλεως φανείσης αὐτὴν πρῶτον ἀναβλαστῆσαι. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ὑπὸ προεστώτων πονηρῶν καὶ πολιτῶν δυσχερῶν ἀνετέτραπτο, καὶ διωρθοῦτο πάλιν. ἐπὶ οὖν τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου, πονηρῶν τινῶν τὰ πράγματα ἐγχειρισθέντων, ἐπισφαλὴς γέγονεν ἡ παρ' αὐτῶν κατάστασις. καὶ ἐν μὲν ἄλλοις δράμασι διὰ τῆς κωμῳδικῆς ἀδείας ἤλεγχεν Ἀριστοφάνης τοὺς κακῶς πολιτευομένους, φανερῶς μὲν οὐδαμῶς, οὐ γὰρ ἐπὶ τούτου ἦν, λεληθότως δέ, ὅσον ἀνῆκεν ἀπὸ κωμῳδίας προσκρούειν. ἐν δὲ τοῖς Ὄρνισι καὶ μέγα τι διανενόηται. ὡς γὰρ ἀδιόρθωτον ἤδη νόσον τῆς πολιτείας νοσούσης καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν προεστώτων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται, ὡσανεὶ συγκεχυμένων τῶν καθεστώτων· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ὅλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέοι, συμβουλεύει μετατίθεσθαι πρὸς

τὸ ἠρεμαίως βιοῦν. καὶ ἡ μὲν ἀπόστασις αὕτη. τὰ δὲ κατὰ θεῶν βλάσφημα ἐπιτηδείως ᾠκονόμηται. καινῶν γάρ φησι τὴν πόλιν προσδεῖσθαι θεῶν, ἀφροντιστούντων τῆς κατοικίας Ἀθηνῶν τῶν ὄντων καὶ παντελῶς ἠλλοτριωκότων αὐτοὺς τῆς χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν καθόλου στόχος τοιοῦτος. ἕκαστον δὲ τῶν κατὰ μέρος οὐκ εἰκῇ, ἀλλ' ἄντικρυς Ἀθηναίων καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγχειριζομένων τὰ κοινὰ ἐλέγχει τὴν φαύλην διάθεσιν, ἐπιθυμίαν ἐγκατασπείρων τοῖς ἀκούουσιν ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐνεστώσης μοχθηρᾶς πολιτείας. ὑποτίθεται γὰρ περὶ τὸν ἀέρα πόλιν, τῆς γῆς ἀπαλλάσσων, ἀλλὰ καὶ βουλὰς καὶ συνόδους ὀρνίθων, ταῖς Ἀθηναίων δυσχεραίνων. ἀλλὰ καὶ ὅσα παίζει, ἐπίσκοπον ἢ ψηφισματογράφον ἢ τοὺς λοιποὺς εἰσάγων, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ γυμνοῖ τὰς πάντων προαιρέσεις, ὡς αἰσχροκερδείας ἕνεκεν χρηματίζονται. εἶθ' ὕστερον καὶ τὸ θεῖον εἰς ἀπρονοησίαν κωμῳδεῖ. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν γερόντων πεποίηται ὡς εἰ πεποιθοίη ἕτερος τῷ ἑτέρῳ καὶ ἐλπίζοι ἔσεσθαι ἐν βελτίοσι. τινὲς δέ φασι τὸν ποιητὴν τὰς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τερατολογίας ἐν μὲν ἄλλοις διελέγχειν, ἐν δὲ τοῖς νῦν τὴν τῆς γιγαντομαχίας συμπλοκὴν ἕωλον ἀποφαίνων ὄρνισιν ἔδωκε διαφέρεσθαι πρὸς θεοὺς περὶ τῆς ἀρχῆς.

ἐπὶ Χαβρίου τὸ δρᾶμα καθῆκεν εἰς ἄστυ διὰ Καλλιστράτου· εἰς δὲ λήναια τὸν Ἀμφιάραον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου. λάβοι δ' ἄν τις τοὺς χρόνους ἐκ τῶν πέρυσι γενομένων ἐπὶ Ἀριμνήστου τοῦ πρὸ Χαβρίου. Ἀθηναῖοι γὰρ πέμπουσι τὴν σαλαμινίαν, τὸν Ἀλκιβιάδην μεταστελλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμιμήσεως. ὁ δὲ ἄχρι μὲν Θουρίου εἵπετο τοῖς μεθήκουσιν, ἐκεῖθεν δὲ δρασμὸν ποιησάμενος εἰς Πελοπόννησον ἐπεραιώθη. τῆς δὲ μετακλήσεως μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης, ἀποκρύπτων μὲν τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πρᾶγμα δηλῶν ἐν οἷς γέ φησι

μηδαμῶς
ἡμῖν παρὰ θάλατταν, ἵν' ἀνακύψεται
κλητῆρ' ἄγουσ' ἕωθεν ἡ σαλαμινία.

III

Δύο πρεσβῦται Ἀθηναίων Πεισθέταιρος καὶ Εὐελπίδης τὴν συκοφαντίαν φεύγοντες τὴν Ἀθήνησιν, μετανίστασθαι δοκιμάζουσι καὶ κολοιὸν καὶ κορώνην πριάμενοι παραγίνονται πρὸς ὄρνιθας τῆς παρ' αὐτοῖς ἐπιθυμοῦντες διαγωγῆς. οἱ δὲ ὄρνιθες τὸ μὲν πρῶτον ἀρνεῖσθαί φασιν, εἰ μετὰ ἀνθρώπων πολεμίων ὄντων οἰκήσουσι· μαθόντες δὲ ὕστερον ἃ ὠφεληθήσονται, συγχωροῦσι μένειν αὐτούς· οἳ δὲ πόλιν κτίσαντες ἐν τῷ ἀέρι Νεφελοκοκκυγίαν ὠνόμασαν· ἀλλ' οὐδὲ ταύτην ἀνενόχλητον ἐῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι. μάντεις γὰρ καὶ χρησμολόγοι φοιτῶσι λαβεῖν τι βουλόμενοι, ἐν οἷς καὶ Μέτων. οὗτοι

---

9. ἅμα? 15. πεποιθοίη ὁ ἕτερος τῷ ἑταίρῳ, καὶ ὃς ἐλπίζοι?

δὲ πάντες ἀποπέμπονται ἄπρακτοι. τελευταῖον δὲ καὶ θεοὶ διὰ τὸ μὴ ἐᾶσθαι τὸν καπνὸν τῶν ἱερείων ἀνιέναι λιμῷ φθειρόμενοι πρεσβεύονται πρὸς τοὺς ὄρνιθας. ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ δράματος διασῦραι πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν πέτραις καὶ ὀρνέοις. ἐγράφη δὲ μετὰ τὸν Ἀλκιβιάδην ὑπὸ τῆς σαλαμινίας νεὼς μεταπεμφθῆναι διὰ τὴν περικοπὴν τῶν ἑρμῶν καὶ φυγεῖν εἰς Λακεδαίμονα.

IV

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

Διὰ τὰς δίκας φεύγουσ' Ἀθήνας δύο τινές,
οἳ πρὸς τὸν ἔποπα τὸν λεγόμενον Τηρέα
ἐλθόντες ἠρώτων ἀπράγμονα πτόλιν.
εἷς δ' ὄρνις ἔποπι συμπαρὼν μετὰ πλειόνων
πτηνῶν διδάσκει τί δύνατ' ὀρνίθων γένος,
καὶ πῶς, ἐάν περ κατὰ μέσον τὸν ἀέρα
πόλιν κτίσωσι, τῶν θεῶν τὰ πράγματα
αὐτοὶ παραλήψοντ'. ἐκ δὲ τοῦδε φάρμακον
πτέρυγάς τ' ἐποίουν· ἠξίωσαν δ' οἱ θεοί,
ἐπίθεσιν οὐ μικρὰν ὁρῶντες γενομένην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ

I

Λυσιστράτη τις Ἀθήνησι τῶν πολιτίδων καὶ τῶν Πελοποννησίων, ἔτι δὲ καὶ Βοιωτίων γυναικῶν σύλλογον ἐποιήσατο, διαλλαγὰς μηχανωμένη τοῖς Ἕλλησιν· ὀμόσαι δὲ ἀναπείσασα μὴ πρότερον τοῖς ἀνδράσι συνουσιάσειν, πρὶν ἂν πολεμοῦντες ἀλλήλοις παύσωνται, τὰς μὲν ἐξωπίους ἐμπριλὰς καταλιποῦσα ὀπίσω, αὐτὴ δὲ πρὸς τὰς κατειληφυίας τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν οἰκείων ἀπαντᾷ. συνδραμόντων δὲ πρεσβυτῶν πολιτῶν μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς πρὸς τὰς πύλας, τὴν ἀναστολὴν ποιεῖται ἐξελθοῦσα, καὶ προβούλου τινὸς μετ' ὀλίγον παραβιάσασθαι μετὰ τοξοτῶν ὁρμήσαντος, εἶτα δὲ ἀποκρουσθέντος καὶ διαπυνθανομένου τί βουλόμεναι ταῦτα δεδράκασι, τὸ μὲν πρῶτόν φασιν ὅτι ἐγκρατεῖς γενόμεναι τοῦ ἀργυρίου μὴ ἐπιτρέψουσι τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τούτου πολεμεῖν, δεύτερον δὲ ὅτι πολὺ ἄμεινον ταμιεύσονται καὶ τὸν παρόντα πόλεμον τάχιστα καταπαύσουσιν. οὗτος μὲν οὖν καταπλαγεὶς τοῦ θράσους ὡς τοὺς συμπροβούλους οἴχεται, ταῦτα μὴ παύσας· οἱ δὲ γέροντες ὑπομένοντες ταῖς γυναιξὶ λοιδοροῦνται. μετὰ ταῦτα αὐτῶν τινες αὐτομολοῦσαι μάλα γελοίως δι' ἀκρασίαν ὡς τοὺς ἄνδρας ἁλίσκονται· ἐγκαρτεροῦσι δὲ

---

9. πτόλιν: πόλιν vulgo.

Λυσιστράτης ἱκετευούσης. Κινησίας τις τῶν πολιτῶν, ἀκρατῶς ἔχων τῆς γυναικός, παραγίνεται· ἡ δὲ χυτροτομοῦσα αὐτὸν ἐπαγγέλλεται μέν, τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν δὲ σπουδάζει. ἀφικνοῦνται δὲ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων περὶ σπονδῶν κήρυκες, ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας. συνταχθέντες δὲ σφίσιν οἱ Ἀθηναῖοι πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποστέλλουσιν. οἱ μὲν γέροντες εἰς ταὐτὸν ταῖς γυναιξὶν ἀποκαταστάντες ἕνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποτελοῦσι· καὶ Λυσιστράτη τοὺς παραγενομένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεις ὀργῶντας διαλλάττεσθαι προσέλκει· καὶ ἑκατέρους ἀναμνήσασα τῆς παλαιᾶς εἰς ἀλλήλους γενομένης εὐνοίας διαλλάττει ἐν φανερῷ, καὶ ξενίσασα κοινῇ παραδίδωσι τὰς γυναῖκας ἑκάστοις ἄγεσθαι. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος. εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου. ἐκλήθη Λυσιστράτη παρὰ τὸ λῦσαι τὸν στρατόν.

II

Λυσιστράτη καλέσασα τὰς πολίτιδας
ὑπέθετο φεύγειν μηδὲ μίγνυσθ' ἄρρεσιν,
ὅπως γενομένης νῦν στάσεως ἐμφυλίου
τὸν πρὸς Λάκωνας πόλεμον αἴρωσιν λόγῳ
μένωσί τ' οἶκοι πάντες. ὡς δὲ συνέθετο,
τινὲς μὲν αὐτῶν τὴν ἀκρόπολιν διεκράτουν,
τινὲς δ' ἀπεχώρουν. αἵ τ' ἀπὸ Σπάρτης πάλιν
ταὐτὸν διεβουλεύοντο. κῆρυξ ἔρχεται
λέγων περὶ τούτων· τῆς δ' ὁμονοίας γενομένης,
σπονδὰς θέμενοι τὸν πόλεμον ἐξέρρησαν.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

I

Διόνυσός ἐστι μετὰ θεράποντος Ξανθίου κατὰ Εὐριπίδου πόθον εἰς ᾅδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔκπληξιν παρέχειν. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδούς, ᾗ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν κέρβερον ᾤχετο, καὶ ὀλίγα ἄλλα περὶ τῶν τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συννεναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν, ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς πεζῇ τὴν λίμνην κύκλῳ πορεύεται. ὁ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιοῦται, προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ᾄδουσι βατράχοις καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα δ' ἐν ᾅδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων οἵ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ καὶ τὸν Ἴακχον ᾄδοντες ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται, ὅ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταὐτὸν ἔρχεται

τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἄγνοιαν, μέχρι μέν τινος οὐκ ἀγελοίως χειμάζονται, εἶτα μέντοι γε ὡς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσέφατταν παραχθέντες ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους ποιῆσαι χἀτέρων τινῶν πρὸς τὴν Ἀθηναίων πόλιν διαλέγεται. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος μονόκωλον, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλόλογον λαμβάνει σύστασιν. παρεισάγεται γὰρ Εὐριπίδης Αἰσχύλῳ περὶ τῆς τραγικῆς διαφερόμενος, τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου παρὰ τῷ ᾅδῃ βραβεῖον ἔχοντος τὸν τραγῳδικὸν θρόνον, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς ἀντιποιησαμένου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος αὐτοῖς τὸν Διόνυσον διακούειν ἑκάτερος αὐτοῖν λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιεῖται, καὶ τέλος πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν βάσανον οὐκ ἀπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν ὁ Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾶν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.

τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ πάνυ καὶ φιλολόγως πεποιημένων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένη διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια. πρῶτος ἦν· Φρύνιχος δεύτερος Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράβασιν ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος. οὐ δεδήλωται μὲν ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή, εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις· καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα.

II

ΑΛΛΩΣ

Μαθὼν παρ' Ἡρακλέους Διόνυσος τὴν ὁδὸν
πρὸς τοὺς κατοιχομένους πορεύεται, λαβὼν
τὸ δέρμα καὶ τὸ σκύταλον, ἀναγαγεῖν θέλων
Εὐριπίδην· λίμνην τε διέβαινεν κάτω,
καὶ τῶν βατράχων ἀνέκραγεν εὔφημος χορός.
ἔπειτα μυστῶν ἐκδοχή. Πλούτων δ' ἰδὼν
ὡς Ἡρακλεῖ προσέκρουσε διὰ τὸν κέρβερον.
ὡς δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγῳδίας ἀγών,
καὶ δὴ στεφανοῦταί γ' Αἰσχύλος. τοῦτον δ' ἄγει
Διόνυσος εἰς φῶς, οὐχὶ μὰ Δί' Εὐριπίδην.

III

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

Διόνυσος Εὐριπίδου πόθῳ ληφθεὶς καὶ οὐχ οἷός τ' ὢν ἄλλως θεραπεῦσαι τὸν ἔρωτα, εἰς ᾅδου κατελθεῖν ἠβουλήθη, ὅπως ἐκεῖ τούτῳ ἐντύχῃ. ἐπεὶ δὲ τῆς ὁδοῦ ἄπειρος ἦν, ἔγνω δεῖν εἰς Ἡρακλέα πρόσθεν ἐλθεῖν. οὗτος γὰρ πάλαι, κελεύσαντος Εὐρυσθέως, κερβέρου χάριν εἰς ᾅδου κατῄει. ἐλθὼν δὲ καὶ πυθόμενος περὶ τῆς

ὁδοῦ, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ὅπως ἄρα δεῖ κατελθεῖν, χαριεντισαμένου πρὸς αὐτὸν πρότερον. Διόνυσος δὲ καὶ πρὶν ἀπαντῆσαι πρὸς Ἡρακλέα, κατ' αὐτὸν ἐσκευάσθη, λεοντῆν ἐνδεδυμένος καὶ ῥόπαλον φέρων. ὡς οὖν ἤκουσε παρ' Ἡρακλέους περὶ τῆς ὁδοῦ, μεθ' ἑαυτοῦ δοῦλόν τινα ἔχων Ξανθίαν, ἐχώρει πρὸς ᾅδην, καὶ πρῶτον μὲν ἐντυγχάνει τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ καὶ ὁρᾷ ἐν αὐτῇ τὸν Χάροντα μετὰ σκάφους, δι' οὗ τοὺς τεθνεῶτας εἰς ᾅδου ἐπέρα. καὶ ὁ μὲν Ξανθίας οὐκ ἐπέβη τοῦ σκάφους διὰ τὸ μὴ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχῆσαι μάχην· πεζῇ δὲ περιῄει τὴν λίμνην. Διόνυσος δὲ ἐπιβὰς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ βατράχων ἀκούσας μέλη παρὰ τὸν πλοῦν, διαπεραιοῦται καὶ αὖθις Ξανθίᾳ συγγίνεται καὶ σὺν αὐτῷ πάλιν ἁψάμενος τῆς ὁδοῦ εὑρίσκει, ἃ Ἡρακλῆς αὐτῷ προειρήκει, δυσχερῆ τινα θεάματα· καὶ τοὺς μύστας παρ' αὐτὰς τὰς πύλας τοῦ ᾅδου χορεύοντας. εἶτα ὡς Ἡρακλῆς εἰσελθὼν καὶ μεταξὺ πολλῶν τούτῳ συμβάντων παραγίνεται πρὸς Πλούτωνα καὶ ὅτου χάριν ἧκεν, εἰπών, ἔσχεν ὑπακούοντα Πλούτωνα, οὐχ ἵν' Εὐριπίδην ἀναγάγῃ, ἀλλ' ἵν' ἀγωνισαμένων Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ὅστις τούτων ἄριστος τὰ εἰς τέχνην φανείη, τοῦτον αὐτὸς εἰληφὼς ἀνενέγκῃ πρὸς βίον. τούτου δὲ γενομένου καὶ κρείττονος ἀναφανέντος Αἰσχύλου Διόνυσος τοῦτον λαβὼν ἀνῆλθε.

τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ καὶ φιλοπόνως πεποιημένων. ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος τοῦ μετὰ Ἀντιγένη. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράβασιν, καθ' ἣν διαλλάττει τοὺς ἐντίμους τοῖς ἀτίμοις καὶ τοὺς πολίτας τοῖς φυγάσιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος.

IV

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Ὁ παρὼν ποιητής, ὡς ἐν τῷ δράματι τοῦ Πλούτου τῷ τότε τῶν Ἀθηνῶν ἄρχοντι ὁπωσδήποτε χαριζόμενος, τότε τὸν Πλοῦτον ἀναβλέψαι φησὶ καὶ πλουτῆσαι τοὺς ἀγαθούς· τῶν Νεφελῶν δὲ τὸ δρᾶμα κατὰ τὸ φαινόμενον γράψας κατὰ Σωκράτους, κατὰ παντὸς συνετάξατο φιλοσόφου καὶ μετεωρολέσχου καὶ φυσικοῦ. [Σωκράτης γὰρ μετερχόμενος τὴν ἠθικὴν φιλοσοφίαν κατεγέλα μεταρσιολογίας καὶ φυσικῆς, ὡς γράφει Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι, θεολογίας δὲ ὡς ἀκαταλήπτου πάντη ἀπείχετο· ὡς οὖν τὸ δρᾶμα τοῦ Πλούτου ὑπὲρ τοῦ τότε ἄρχοντος Ἀθηνῶν ἀσυμφανῶς ξυνετάξατο, κατὰ παντὸς δὲ φιλοσόφου μεταρσιολέσχου καὶ ψευδοτύφου τὸ δρᾶμα τῶν Νεφελῶν·] οὕτω καὶ τήνδε τὴν κωμῳδίαν τῶν Βατράχων κατὰ παντὸς ὑποψύχρου καὶ ὑποξύλου καὶ ἀφυοῦς καὶ ἀτεχνότατα γράφοντος, τῷ μεμηνέναι δὲ οὐ συνιέντος ἑαυτὸν ὄντα βάρβαρον, οἰομένου δὲ μὴ μόνον ἰσοῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ κρείττονα φέρεσθαι τῶν λίαν ἐπιστημόνων. ὡς τῷ ὑπὲρ φύσιν Ὁμήρῳ τις ἀνώνυμος ἤριζε Σάτυρος, Ἡσιόδῳ δὲ Κέρκωψ, ἢ πλέον εἰπεῖν, Εὔρυτος μὲν τοξικῇ,

Μαρσύας δὲ μουσικῇ τῷ Ἀπόλλωνι· Σειρῆσι δὲ καὶ Μούσαις Θάμυρις ὁ μαινόμενος· ἢ ὡς ὁ Αἰγύπτιος Σῶφις καὶ ὁ Θετταλὸς Σαλμωνεὺς ταῖς οὐρανίαις ἀντιπαταγοῦντες βρονταῖς καὶ τοῖς κεραυνοῖς δῆθεν ἀνταστράπτοντες. κατὰ τοιούτου παντὸς μὴ συνιέντος ἑαυτὸν [ἐξομοιουμένου δὲ φιληταῖς ἀλογίστοις καθάρμασι, δίκην βατράχων βοῶσι θορυβωδέστατα,] τὸ τοιοῦτον ὁ ποιητὴς ἐξέθετο δρᾶμα. διασκευὴ δὲ καὶ ἔκθεσις τοιάδε τοῦ δράματος. πλάττεται τῷ ποιητῇ δυσφορῶν ὁ Διόνυσος διὰ τὸ ἐν τοῖς Διονυσίοις μὴ εἶναι τραγικὸν ἢ κωμικὸν δεξιὸν ποιητήν. ὅθεν καὶ βουληθεὶς κατιέναι εἰς ᾅδου, ὡς Εὐριπίδην ἐκεῖθεν ἀνάξειεν, ἐπὶ Διονυσιακοῖς τοῖς κοθόρνοις καὶ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον ἔχων τρόπῳ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ Ξανθίου οἰκέτου ὄνῳ ἐποχουμένου, τοῖς ὤμοις δὲ ἀνάφορον φέροντος, ὃ ἀλλακτὸν δημωδεστέρως καλεῖται, εἰς Θήβας ἢ Τίρυνθα, πόλιν τοῦ Ἄργους, ἀφικνεῖται πρὸς Ἡρακλέα, ὁδοὺς τὰς εἰς ᾅδου χρήζων μαθεῖν ἐξ αὐτοῦ καὶ πανδοχεῖα καὶ ἐκτροπάς, ἅτε τοῦ Ἡρακλέους εἰς ᾅδου πρὶν κατελθόντος ἐπ' ἀναγωγῇ τοῦ κερβέρου· εἰ καὶ δυσὶ γενεαῖς προγενέστερος ἦν Ἡρακλέους ὁ Διόνυσος. παρ' οὗ μαθὼν ὅσων ἔχρῃζεν, ἀπάρχεται τῆς πορείας. παρὰ τὴν λίμνην δὲ πεφθακὼς τὴν Ἀχερουσίαν αὐτὸς μὲν ὁ Διόνυσος δυσὶν ὀβολοῖς περαιοῦται τῷ Χάρωνι, Ξανθίας δ' ἀνθ' ὧν τῇ περὶ Ἀργινούσας οὐκ ἐναυμάχησε ναυμαχίᾳ, τῷ Χάρωνι μὴ ἀναληφθεὶς πεζῇ τὴν λίμνην κύκλῳ περιπορεύεται· καὶ τί δεῖ λεπτολογεῖν τὸ πᾶν τοῦ συγγράμματος τέλος; Διόνυσος ξενίζεται Περσεφόνῃ καὶ Πλούτωνι καὶ κρίσιν ποιησάμενος ποιητῶν, Εὐριπίδου καὶ Αἰσχύλου, καὶ ἄριστον τῷ ὄντι Αἰσχύλον νομίσας καὶ παρὰ προσδοκίαν τοῦτον λαβὼν ἀλλ' οὐκ Εὐριπίδην αὖθις ἐς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ

I

Αἱ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δόξαι ἄνδρες εἶναι καὶ ἐκκλησιάσασαι πεῖσαι παραδοῦναι σφίσι τὴν πόλιν, δημηγορησάσης μιᾶς ἐξ αὐτῶν. αἱ δὲ μηχαναὶ τοῦ δόξαι αὐτὰς ἄνδρας εἶναι τοιαῦται. πώγωνας περιθέτους καὶ ἀνδρείαν ἀναλαμβάνουσι στολήν, προνοήσασαι καὶ προασκήσασαι τὸ σῶμα αὐτῶν, ὡς ὅτι μάλιστα ἀνδρικὸν εἶναι δόξαι· μία δὲ ἐξ αὐτῶν Πραξαγόρα λύχνον ἔχουσα προέρχεται κατὰ τὰς συνθήκας καὶ φησὶν 'ὦ λαμπρὸν ὄμμα'.

II

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

Ἐν τοῖς σκίροις τὰ γύναι' ἔκρινεν ἐν στολαῖς
ἀνδρῶν προκαθίζειν γενομένης ἐκκλησίας

περιθεμένας πώγωνας ἀλλοτρίων τριχῶν.
ἐποίησαν οὕτως. ὑστεροῦντες οὖν στολαῖς
ἄνδρες γυναικῶν ἐκάθισαν· καὶ δὴ μία
δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβούσας τῶν ὅλων
τὴν ἐπιτροπὴν βέλτιον ἄρξειν μυρίῳ.
ἐκέλευσέ τ' εἰς κοινὸν φέρειν τὰ χρήματα
καὶ χρῆσθ' ἅπασιν ἐξ ἴσου ταῖς οὐσίαις,
καὶ ταῖς γυναιξὶ μετατίθεσθαι τοὺς νόμους.

ΠΛΟΥΤΟΣ

I

Βουλόμενος Ἀριστοφάνης σκῶψαι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ καὶ τοῖς τοιούτοις συνόντας καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦντας, πλάττει πρεσβύτην τινὰ γεωργὸν Χρεμύλον τοὔνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρόπους χρηστόν, πένητα δὲ ἄλλως· ὃς μετά τινος αὐτῷ θεράποντος ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλω ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου παιδός, εἰ χρὴ τουτονὶ τρόπων χρηστῶν ἀμελήσαντα ἀδικίας ἀντιποιεῖσθαι καὶ ταὐτὰ τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύειν, ἐπειδήπερ οἱ μὲν τοιοῦτοι ἐπλούτουν, οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ πράττοντες πένητες ἦσαν, καθάπερ αὐτὸς οὗτος ὁ Χρεμύλος. ἔχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ θεὸς σαφὲς μὲν οὐδέν, ὅτῳ δὲ ἐξιὼν ἐντύχοι, τούτῳ ἕπεσθαι. καὶ ὃς γέροντι ἐντυγχάνει τυφλῷ, ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλοῦτος, καὶ ἀκολουθεῖ κατὰ τὰς μαντείας, μὴ εἰδὼς ὅτι ὁ Πλοῦτός ἐστι. δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ τούτῳ καθ' ἑαυτὸν ὁ θεράπων μόλις αὐτὸν ἐρωτᾷ τίνος ἕνεκα τούτῳ ἀκολουθοῦσι. καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔπειτα μανθάνουσι παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλούτου ὅστις ἐστὶ καὶ ὅτου χάριν τυφλὸς ἐγεγόνει παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ ἀκούσαντες ἥσθησάν τε καὶ βουλὴν ἐβουλεύσαντο ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν θεραπεῦσαι πήρωσιν. καὶ ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τάς τε τοῦ Βλεψιδήμου ἀντιλογίας καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγόν τε αὐτὸν ὅ τι τάχιστα καὶ ὑγιᾶ ἐπανήγαγον οἴκαδε, ἐπλούτησάν τε ἱκανῶς οὐκ αὐτοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν. ἐπιγέγραπται δὲ τὸ δρᾶμα Πλοῦτος Ἀριστοφάνους.

II

Πρεσβύτης τις Χρεμύλος πένης ὢν τὴν οὐσίαν ἀφικνεῖται εἰς θεοῦ· ἐρωτᾷ δὲ τὸν θεὸν πῶς ἂν εἰς ἔκδηλον ἁβρόν τε μεταστταίη βίον. τοιόνδε δὲ ἐγγεγύηται ὁ χρησμός. χρᾷ γὰρ αὐτῷ ὁ θεὸς ἐξιόντι τοῦ ναοῦ, τούτῳ ἕπεσθαι, ᾧ πρώτῳ συντύχῃ. καὶ δὴ τυφλῷ γέροντι συντυχὼν εἵπετο πληρῶν τὸν χρησ όν· ἦν δὲ

Πλοῦτος οὗτος. ὕστερον δὲ προσδιαλεχθεὶς αὐτῷ εἰσάγει εἰς Ἀσκληπιοῦ, ἰασόμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως, καὶ οὕτω πλούσιος γίνεται. ἐφ' ᾧ δυσχεράνασα ἡ Πενία παραγίνεται λοιδορουμένη τοῖς τοῦτο κατορθώσασι· πρὸς ἣν καὶ διάλογος οὐκ ἀφυὴς γίνεται, συγκρινομένων τῶν φαύλων τῆς Πενίας καὶ τῶν τοῦ Πλούτου ἀγαθῶν ὑπὸ Βλεψιδήμου καὶ Χρεμύλου. πολλῶν τε ἄλλων ἐπεισρεόντων ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ τῆς Ἀθηνᾶς ἀφιερώσαντο Πλούτου ἰνδάλματα. τὰ μὲν οὖν τῆς ὑποθέσεως ταῦτα· προλογίζει δὲ θεράπων δυσχεραίνων πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι τυφλῷ καὶ γέροντι κατακολουθεῖν οὐκ ᾐσχύνετο.

III

Πρεσβύτης τις Χρεμύλος πένης ὢν καὶ ἔχων υἱόν, κατανοήσας ὡς οἱ φαῦλοι τὸ τηνικαῦτα εὖ πράττουσιν, οἱ δὲ χρηστοὶ ἀτυχοῦσιν, ἀφικνεῖται εἰς θεοῦ, χρησόμενος πότερον τὸν παῖδα σωφρόνως ἀναθρέψειε καὶ ὅμοιον ἑαυτῷ τοὺς τρόπους διδάξειεν (ἦν γὰρ οὗτος χρηστός), ἢ φαῦλον, ὡς τῶν φαύλων τότε εὐπραγούντων. ἐλθὼν οὖν εἰς τὸ μαντεῖον, περὶ μὲν ὧν ἤρετο οὐδὲν ἤκουσεν, προστάττει δὲ αὐτῷ, ᾧ τινι πρῶτον ἐξιὼν συντύχῃ, ἀκολουθεῖν. καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.

IV

Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφάῃ. τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμῳδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστῆσαι Ἀραρότα δι' αὐτῆς τοῖς θεαταῖς βουλόμενος, τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα.

V

[Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα πεπλασμένα εἰσὶ παρὰ τοῦ ποιητοῦ. Χρεμύλος γὰρ ἀπὸ τοῦ χρέος καὶ τοῦ αἱμύλλω τὸ ἀπατῶ εἴρηται, ὁ ἀπατῶν δηλαδὴ τοὺς χρεωφειλέτας διὰ πενίαν. καὶ τὸ Καρίων ἐξελληνιζόμενον τὸν δοῦλον δηλοῖ· Κᾶρες γὰρ οἱ δοῦλοι, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, ἐν Καρὸς αἴσῃ, ἤτοι ἐν δούλου τάξει. καὶ τὸ Βλεψίδημος δὲ ἤτοι πτωχός, ὁ βλέπων ἀεί ποτε εἰς τὸν δῆμον.]

VI

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

Μαντεύεται δίκαιος ὤν τις καὶ πένης
εἰ μεταβαλὼν πλούτου τυχεῖν δυνήσεται.

ἔχρησεν ὁ θεὸς συνακολουθεῖν ᾧπερ ἂν
ἀνέρι περιτύχῃ. Πλοῦτος ὀπτάνεται τυφλός.
γνοὺς δ' αὐτὸν ἤγαγ' οἴκαδ', ἄλλους δημότας
καλέσας μετασχεῖν· εἶθ' ὑγιάσαι τὰς κόρας
ἔσπευδον· εἰς Ἀσκληπιοῦ δ' ἀπήγαγον.
ἡ δ' .. ἄφνω Πενία διεκώλυεν.
ὅμως ἀναβλέψαντος αὐτοῦ τῶν κακῶν
οὐδεὶς ἐπλούτει, τῶν δ' ἀγαθῶν ἦν τἀγαθά.

INDEX

ἀγαϑοῦ δαίμονος οἶνον Eqq. 85. 106. P. 300. V. 525. *ὦ δαῖμον ἀγαϑέ* Eqq. 108.
Ἀγάϑων, ὁ. T. 30. 95. R. 83. *acc.* 67. *voc.* 177. 218. 249. *ὁ καλλιεπὴς Ἀ.* T. 49. *Ἀγ. ὁ κλεινὸς ὁ τραγῳδοποιός* 29. *τὸν τραγῳδοδιδάσκαλον* 88.
Ἀγάϑων ὁ μέλας ὁ καρτερός T. 31.
Ἀγαμέμνων Av. 509.
Ἀγήνορος παῖς, Κάδμος R. 1226.
Ἀγκυλίωνος, m. Myrtiae V. 1397.
μὰ τὴν Ἄγλαυρον T. 533.
Ἀγοράκριτος Eqq. 1257. *dat.* 1258. *voc.* 1335.
τῇ Ἀγροτέρᾳ Eqq. 660.
ἀγυιᾶ, παρὰ τὸν T. 489. *voc.* V. 875.
Ἀγύρριος Ecc. 96. Pl. 176. *τὸν* Ecc. 184.
Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου R. 1513.
Ἅιδης V. 763. *εἰς ᾅδου* R. 69. 118. 172. *ἐν ᾅδου* 774. *Ἄιδος κυνῆν* Ach. 390. *Ἀίδα πρόπολον* R. 1333.
Ἀδμήτου λόγον V. 1238.
ἀδώνια P. 420.
ἀδωνιασμός L. 389.
Ἄδωνιν L. 393 *αἰαῖ.* 396.
μὰ τὸν ἀέρα N. 627. *νὴ τὸν ἀ.* 667. *ἀμέτρητ' ἀήρ* 264.
τὸν Ἀϑάμαντα N. 258.
πολιοῦχος Ἀϑάνα N. 602.
Ἀϑῆναι N. 207. *περὶ Ἀ.* Eqq. 1005. 1007. *περὶ τῶν* Ly. 37. *τὰς Ἀ.* Eqq. 312. V. 499. *Ἀϑήναζε* Av. 301 *γλαῦκ'. Σούνιον ἄκρον Ἀϑηνέων* N. 401. *ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀ.* Eqq. 1327. *ὦ τῶν Ἀϑηνέων ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων* 159. *ἱεραῖς ἐν Ἀ.* 1037. *ταῖς* 1319. *ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀ.* 1323. *λιπαρὰς Ἀϑήνας* Ach. 639. *ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀ.* Eqq. 1329. *ἐν Ἀϑάναις* Ach. 729. 900. *ἐν ταῖς Ἀϑάναις* 829. *τᾶν Ἀσανᾶν ... ἁ γεραιά* L. 980.
τὴν Ἀϑηναίαν Av. 1653. *νὴ τὴν Ἀϑ.* P. 218. *τῇ δεσποίνῃ Ἀϑηναίᾳ* 763. *ὦ πότνια δέσποιν' Ἀϑη.* P. 271. *πολιάδα* Av. 828. v. *Ἀϑάνα.*
Ἀϑηναῖον Ach. 145. *τὸν Ἀ.* Av. 1035. *Ἀϑηναῖοι* V. 801. Av. 40. *παρ' Ἀϑηναίων* P. 261. *ὕπο* L. 1145. *ἅπας* R. 980. *Ἀϑηναίοις ἐν* Ach. 498. 645. Eqq. 474. 563/4. 1311. N. 413. 918. *Ἀϑηναίοισιν* Ach. 99. P. 269. *Ἀϑηναίοισι* N. 609. *τοῖς* P. 503. R. 807. *Ἀϑηναίους* Ach. 149. Eqq. 811. 817. P. 1087. *τοὺς* L. 1120. 1149. 1229. *ἀνὴρ Ἀϑηναῖος* V. 1226. *Ἀϑηναίων εὐγενεῖς γυναῖκες* T. 330. *τὸν δῆμον τὸν Ἀϑηναίων* Eqq. 764. 832. *περὶ* T. 308. *Ἀϑηναίων ἱκέτης* L. 1139. *Ἀϑηναῖοι καλοί* Ach. 144. *τὸν Ἀϑηναίων κολοσυρτόν* V. 666. *ἡ Ἀϑηναίων πόλις* Ecc. 218. *τῇ πόλει τῇ Ἀϑηναίων* T. 302. *τάλαντα Ἀϑηναίων* Eqq. 436. *Ἀϑηναίοις ταχυβούλοις* Ach. 630. *acc. πρὸς* 632. *ἐς τὼς Ἀσαναίως* L. 1244. 1250. *τὸν τῶν Ἀσαναίων ῥυάχετον* 170.
Ἀϑμονεύς, Τρυγαῖος P. 190. *Τρυγαῖος ἀϑ.* 919.
Αἴαντι R. 1294.
αἰγαίου R. 665.
Αἰγείδῃ Eqq. 1067.
ἐξ Αἰγίνης R. 363. *τὴν Αἴγιναν* Ach. 653. *εἰς Αἴγ.* V. 123.
ἠγυπτιάζετε T. 922.
Αἰγύπτιοι, ἑκατὸν R. 1406. *τοῖς Αἰγυπτίοις* P. 1253. Pl. 178. *αἰγύπτιος πλινϑοφόρος* Av. 1133.
Αἴγυπτος rex R. 1206.
Αἰγύπτου Av. 504. *ἐν Αἰγύπτῳ* N. 1130. *acc.* T. 878. *Αἰγύπτου πέδον* T. 856.
τῆς αἰδοῦς τἄγαλμα N. 995.

Αἰξωνέα Λάβητ' V. 895.
τὸν Αἴολον Aeschyli R. 863.
Αἴσιμος Ecc. 208.
Αἰσχίνην τὸν Σελλαρτίου V. 459. *Αἰσχίνης* 1220. *ὁ Σέλλου* 1243. *τὰ Αἰσχίνου ἅπαντα χρήματα* Av. 823.
Αἰσχύλος L. 188. R. 778. 792. 807. *τῶν Αἰσχύλου* N. 1365. *μετ'* R. 782. *Αἰσχύλον* N. 1366. R. 768. 788. 803. 1471. 1473. *τὸν Αἰσχύλον* Ach. 10. *κατ' Α.* T. 134. *κατὰ τὸν Α.* Av. 807. *voc.* R. 832. 843. 856. 865. 1020. 1125. 1132. 1171. 1268. 1272. 1500. *λοιδορησμὸς Αἰσχύλου κεὐριπίδου* R. 760. *ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε* R. 851. *ὁ σοφὸς* 1154.
αἰσωπικὸν γελοῖον V. 1260.
Αἰσώπου τι γελοῖον V. 566. *Αἴσωπον* 1401. 1446. *ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις* P. 129. *ἐν Αἰσ. λόγ.* Av. 651. *οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας* 472.
Αἴτνας, πάτερ κτίστορ Av. 926.
αἰτναῖον κάνθαρον P. 73.
ἐν Αἰτωλοῖς Eqq. 79.
εἰς Ἀκαδήμειαν N. 1005.
Ἀκέστορος V. 1221.
τῶν Ἀλεξάνδρου (δώρων) Av. 1104.
Ἀλιμουντάδε Av. 496.
Ἀλκιβιάδης V. 44. 46. *περὶ Ἀ.* R. 1422.
τὰς Ἀλκμήνας Av. 558. *Ἀλκμήνης* R. 531. *υἱὸς* 582.
ἀλκυονίδας ἡμέρας Av. 1594.
τὰς Ἀλόπας Av. 559.
Ἀλφειόν Av. 1121.
τὰς Ἀμαζόνας L. 678.
Ἀμειψίας R. 14.
Ἄμμων Av. 716. *ὡς Ἄμμωνα* 619.
ἀμοργίνοις χιτωνίοισι L. 150.
τὸν Ἀμύκλαις σιόν L. 1299.
Ἀμυνίας Eqq. 570. N. 686. *dat.* 689. *acc.* 691. *voc.* 690. *ὁ Προνάπους* V. 74. *ὁ Σέλλου* 1267. *κομηταμυνία* 466.
Ἀμυνίᾳ N. 31.
Ἀμύνων Ecc. 365.
τἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς L. 757.
Ἀμφίθεος, Triptolemi ex Cerere f. Ach. 46. 47 *ὁ.* 129. 175. *voc.* 176.
Ἀμφίονος δόμους Av. 1247.
Ἀναγυροῦντόθεν L. 67.
Ἀνακρέων ὁ Τήιος T. 161.
μὰ τὴν ἀναπνοήν N. 627.
Ἀναφλύστιος Sebinus R. 427.
Ἀναφλύστιόν τινα ἄνθρωπον Ecc. 979.
Ἀνδροκλεῖ V. 1187.
Ἀνδρομέδα T. 1070. 1113. *acc.* 1012. *τὴν* R. 53.
Ἀντιθέου Κρίτυλλα Γαργηττόθεν T. 898.
Ἀντιλέων Eqq. 1044.
Ἀντίλοχε Ecc. 392.
Ἀντιμάχου, τῆς καταπυγοσύνης N. 1022.
Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος Ach. 1150.
Ἀντισθένη Ecc. 806. *acc.* 366.
Ἀντιφῶν V. 1270. 1301.
ἀπαιόλη, ὦ παμβασιλεῖ N. 1150.
ἐξ ἀπατουρίων Ach. 146. T. 558.
Ἴθακος Ἀποδρασιππίδου V. 185.
Ἀπόλλων Eqq. 1015. Av. 716. *ὁ Ἀπ.* Av. 516. 584. R. 1184. *μὰ τὸν Ἀπόλλω* Ach. 59. 101. Eqq. 14. 870. 1040. N. 732. V. 1366. P. 16. 615. Av. 263. 439. L. 917. 938. 942. T. 269. 748. R. 508. 951. Pl. 987. *νὴ τὸν Ἀπόλλω* Eqq. 941. N. 372. 388. Av. 470. 479. L. 465. R. 51. 1074. 1166. 1511. Ecc. 160. 631. 659. 681. *voc.* R. 659. *ὦναξ Ἄπολλον* P. 238. Av. 295. *ἄναξ Ἄπολλον* Pl. 438. *Ἄπολλον ἀποτρόπαιε* V. 161. Av. 61. Pl. 359. 854. *ἴακχον Ἀ.* Av. 772. *μαντεῖος Ἀ.* 722. *παρὰ τἀπόλλωνος* 982. *ὦ φίλ' Ἄπολλον* Eqq. 1269. *Φοῖβος Ἀ.* Av. 716. *ὦ Φοῖβ' Ἄ. λύκιε* Eqq. 1240. *πύθιε* V. 869. R. 754. Pl. 81. *ὁ φορμικτὰς Ἀ.* R. 231.
Ἀργεῖοι P. 475. 493. *Ἀργείους* Eqq. 465. *Ἀργεῖος ἀμαθής* Ecc. 201.
ἐν Ἄργει Eqq. 464. *acc.* R. 1208. *ὦ πόλις Ἄργους* Eqq. 813. Pl. 601. *πρὸς Ἄργος* T. 1101.
Ἀργοῦς σκάφος R. 1382.
Ἄρει P. 457. *Ἄρη* 328. *Ἄρεως νεοττός* Av. 835.
Ἀρίγνωτον Eqq. 1278.
Ἀριστείδη Eqq. 1325.
ἑξῆς Ἀριστογείτονι L. 633.
Ἀριστομάχην τὴν Μαραθῶνι T. 806.

Ἀρίστυλλος Ecc. 647. Pl. 314.
Ἀριφράδης P. 883. πονηρός Eqq. 1281.
Ἀριφράδην, Automenis f. V. 1280. voc. Ecc. 129.
Ἀρκαδίας Eqq. 801. ἐν Ἀρκ. 798.
Ἁρμόδιον Ach. 980. παρ' Ἁρμοδίῳ Ecc. 682. τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου Ach. 1093. ἔκγονος τῶν—τις ἐκείνων Eqq. 786. V. 1225.
ἅρπυιαι P. 811.
Ἀρταμουξία, v. Ἀρτεμισία.
Ἄρτεμιν L. 1280. νὴ τὴν Ἄ. 435. 922. 949. T. 517. 569. 742. Ecc. 84. 136. Ἄ. ἀγροτέραν T. 116. Ἄ. ἀκαλανθίς Av. 873. dat. 872. ἀπειρολεχῆ T. 119. δόμον Ἀρτέμιδος R. 1274. καλά 1359. τὴν τοξοφόρον Ἄ. T. 971. ἀγροτέρα Ἄρταμι σηροκτόνε L. 1262.
Ἀρτεμισία L. 675.
Ἀρτεμισία T. 1200. Ἀρταμουξία 1201. 1213. 1216. 1222. 1225.
ἐπ' Ἀρταμιτίῳ L. 1251.
Ἀρτέμων ὁ περιπόνηρος Ach. 850.
Ἀρχέδημον R. 417. ὁ γλάμων 588.
Ἀρχενόμῳ R. 1507.
Ἀρχεπτολέμου Eqq. 794.
ἐξ Ἀρχινάδου P. 1154.
ἀσιάδος (citharae) T. 120.
Ἀσκληπιοῦ Pl. 636. εἰς Ἀσκληπιοῦ V. 124. Pl. 411. 621. acc. 640.
Ἀσκώνδᾳ V. 1191. 1383.
Ἀσπασίας, πόρνα δύο Ach. 527.
Ἀτρέως πολυκοίρανε παῖ R. 1270.
τῆς Ἀττικῆς πανταχοῦ Av. 1704.
ἀττικίων P. 214.
Ἀττικοί, αὐτόχθονες V. 1076. ἀττικὸν βλέπεις N. 1176. τὸ μέλι τἀττικόν P. 252. μέλις T. 1192. τἀττικοῦ P. 254. ἀττικοῦ σφηκός V. 1090. ἀττικὸν τὸ χωρίον N. 209. Ἀττικάς (γυναῖκας) Ly. 56.
ἀττικωνικοί P. 215.
τὸν αὐαίνου λίθον R. 194.
Αὐτόμενες, ὦ μακάρι' V. 1275.
Ἀφροδίτης P. 40. οὐδέν R. 1045. dat. P. 456. Av. 565. Ἀφροδίτᾳ Ach. 794. acc. Ecc. 190. μὰ τὴν Ἀ. L. 208. 252. 749. Ecc. 999. Pl. 1069. νὴ τὴν Ἀ. L. 858. 939. T. 254. Ecc. 189. 558. 981. 1008. 1136. τὰ τῆς Ἀ. ἱερά L. 898. ἡ κυπρογένει' Ἀφ. 551. τοῖς τῆς Ἀφ. ὀργίοις 832. νὴ τὴν παφίαν Ἀφ. 556. Ἀφροδίτης τρόπων Ecc. 8.
τὴν Ἀχαίαν (Cererem) Ach. 709.
Ἀχαιός T. 162.
Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος R. 1285. κύδιστ' 1269.
Ἀχαρνέων ὦ — γεραίτατοι Ach. 286. τὰς — γυναῖκας L. 62. τοὺς Ach. 177. 200. 203. 224.
ἀχαρνηίδαι Ach. 322.
Ἀχαρνική T. 563. τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν Ach. 329. ὠχαρνικοί 324. μοῦσ' ἀχ. 666. πρεσβῦται Ἀχ. 180.
ὠχελῷε L. 381.
ἀχερόντιος σκόπελος R. 471.
ἀχιλλείων Eqq. 819.
Ἀχιλλεύς R. 1400. Ἀχιλλέα τινά 912. φαίδιμ' Ἀ. 992. φθιῶτ' Ἀ. 1264.
ἀχραδούσιος Ecc. 362.

Βαβυλῶνα Av. 552.
ὁ Βάκις Eqq. 124. P. 1071. Av. 970. gen. Eqq. 1003. 1004. acc. P. 1070. 1071. 1119. βακίζων R. 1072. ὦ Βάκις Eqq. 123. Βάκιδος χρησμός Av. 962.
ἐς βακχεῖον L. 1.
βακχεῖα R. 357. τὸν β. ἄνακτα 1249. βάκχειε δέσποτα T. 988.
βακχᾶν L. 1312. βάκχαις Δελφίσιν N. 605.
Βακχίου Φαλῆς ἑταῖρε Ach. 263.
βακχίου νάματος Ecc. 14.
ἡ Βασίλεια Av. 1537. acc. 1536. 1634. 1687. 1730. 1753.
τὴν βασίλειον στοιάν Ecc. 685.
τὸ Βάττου σίλφιον Pl. 925.
Βελλεροφόντης Ach. 427 ὁ χωλὸς 428. διὰ τοὺς σοὺς (Euripidis) B. R. 1051.
Βδελυκλέων V. 135. 137. 372.
βερέσχεθοι Eqq. 635.
Βλέπυρος Ecc. 327.
Βλεψίδημον Pl. 332. ὦ 344.
Βοιωτία (γυνή) L. 87. πρέσβειρα Βοιωτία 86.
τὴν Βοιωτίαν Ach. 160.
Βοιωτίδιον, κολλικοφάγε Ach. 872.
βοιώτιον Ach. 14. ὦ Β. 953. οἱ Β. 1023. dat. 624. 721. acc. L. 35. ἀνὴρ Βοιώτιος Ach. 920. λῃστὰς β. 1077.
Βοιωτοί, οἱ P. 466. gen. L. 40. ἐκ Eqq. 479. P. 1003. L. 75. 702. dat.

Ach. 873. ἐν Eqq. 480. ἐν Βοιωτοῖσιν 900. acc. Av. 189.
βορέᾳ Av. 1399. ὁ β. ὁ μέγας V. 1124. acc. Ach. 922.
βόρειον V. 265.
τὸν Βουλίου Eqq. 407.
Βουπάλου L. 361.
βουφονίων N. 985.
Βρασίδα, τὰ P. 640. dat. V. 475.
Βραυρωνάδε P. 874.
βραυρωνίοις L. 645.
βρομία χάρις N. 311. Βρόμιε Th. 991.
ἐν Βυζαντίῳ N. 249. V. 236.
Βυρσίνης τῆς Ἱππίου Eqq. 449.

τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν P. 724.
Γαργηττόθεν T. 898.
ἐν Γέλᾳ Ach. 606.
Γενετυλλίδος N. 52. ἐς Γεν. L. 2.
ὦ πότνιαι Γ. T. 130.
ὦ γεραίστιε παῖ Κρόνου (Nept.) Eqq. 561.
Γέρης Ecc. 932.
Γερητοθεοδώρους Ach. 605.
Γέρων Ecc. 848.
Γευσιστράτην Ecc. 52.
τῇ Γῇ T. 299. ὦ γῆ N. 364. μὰ τὴν γῆν P. 188.
τοὺς γηγενεῖς Av. 824.
Γηρυόνῃ, τετραπτίλῳ Ach. 1082.
Γλάνιδος Eqq. 1004. τοῦ 1097. ὦ Γ. 1035.
Γλαυκέτῃ P. 1008. T. 1033.
Γλύκη R. 1343. Ecc. 43. ἐς Γλύκης R. 1363.
ὦ γλύκων Ecc. 985.
Γοργάσου, Λάμαχον τὸν Ach. 1131.
Γοργίαι Av. 1701. Φίλιππον τὸν Γοργίου V. 421.
ἡ Γοργολόφα Eqq. 1181. ὦ γ. Ach. 567.
Γόργος T. 1102. Γόργο 1104.
γοργόνα Ach. 574. 1181. L. 560. τὴν γοργόνα Ach. 964. 1095. τὰς γοργόνας P. 561. τὸ γοργόνος κάρα T. 1101. 1103. γ. ὀψοφάγοι P. 810. γ. τιθράσιαι R. 477. γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον Ach. 1124.
τὸν Γρύττον Eqq. 877.

δᾶ Lys. 198.
ἡ Δαρδανίς V. 1371.
Δαρείου Av. 484. ἀπὸ Δ. τεθνεῶτος R. 1028.
τὸ Δάτιδος μέλος P. 289.
βακχαῖς δελφίσιν N. 605.
Δελφοί Av. 716. οἱ V. 1446. ἐν Δ. 159. ἐς Δ. Av. 618.
Δεξίθεος Ach. 14.
Δεξίνικος Pl. 800.
Δερκέτου Φυλασίου Ach. 1028.
Δερκύλον, πρὸς (φιλοπότην) V. 78.
δήλια N. 596. τοῖς δηλίοις καὶ ταῖσι δηλίαισι (θεοῖς) T. 333 sq. κύκνῳ πυθίῳ καὶ δηλίῳ Av. 870.
Δῆλον R. 659. ἱεράν T. 316.
Δημακίδιον Eqq. 823.
ἡ Δημήτηρ Av. 580. gen. Ach. 47. τῇ Δ. T. 297. μὰ τὴν Δή. Ach. 708. Eqq. 435. 461. 698. 812. 1021. N. 121. V. 1442. L. 271. T. 225. R. 42. 667. 1222. Pl. 64. 364. νὴ τὴν Δή. Eqq. 833. 941. N. 455. V. 629. Av. 517. L. 500. R. 1067. Ecc. 662. ἁγνῶν ὀργίων ἄνασσα R. 384. θεάν 383. ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα 886. Δήμητρος κόρη 337. Δήμητερ φίλη T. 286. ὦ Δάματερ Pl. 555. 872.
Δημητρία N. 684.
ὦ Δημίδιον Eqq. 726. 1199.
Δῆμος, πυκνίτης Eqq. 42. τὸν Δ. 882. 1321. Δῆμε 1207. ὦ Δ. 50. 725. 732. 747. 769. 773. 777. 820. 850. 905. 910. 1111. 1152. 1173. 1260. 1341.
Δῆμον καλόν, Pyrilampis f. V. 98. ὁ κλεινὸς Δῆμος Eqq. 1328.
ὁ Δημόστρατος L. 391. 393.
Δηοῦς καρπόν Pl. 515.
Διαγόρας R. 320. τὸν Μήλιον Av. 1073.
Διακρίων V. 1223.
Διαλλαγή Ach. 989. ἡ L. 1114.
διασίοις N. 864. διασίοισιν 408.
Διιτρέφης Av. 798. 1440.
Δικαιόπολις Ach. 1196. ὁ Χολλείδης 406. acc. 748. voc. 749. 823 bis. 959. 1048. 1085.
δίκη Av. 1240.
ἡ Δίκτυννα V. 368. παῖς R. 1359.
δῖνος Nubb. 828. 1471. acc. 1474.
ναὶ τὸν Διοκλέα Ach. 774.
ἐν Διομείοις, τὰ Ἡράκλεια τὰ R. 651.
Διομειαλαζόνας Ach. 605.
διομήδεια ἀνάγκη Ecc. 1029.

Διονυσίων P. 530. *ἐκ Δ.* T. 747. *ὦ Διονύσια* Ach. 195. *τὰ Διονύσια, τὰ κατ' ἀγρούς* Ach. 202. 250.
Διονύσιον Pl. 550.
Διόνυσος R. 1211. *παρὰ τῷ Δ.* Eqq. 536. *τὸν Δ.* V. 1046. *voc.* R. 300. 1150. *ὦ Δ.* P. 267. R. 147. *μὰ τὸν Δ.* N. 108. P. 109. Ecc. 344. *νὴ τὸν Δ.* N. 91. 519. 1000. V. 1474. P. 1277. Av. 171. 502. 1369. Ecc. 357. 422. *ὦ Δ. ἄναξ* P. 442. *ὦ Δ. δέσποτα* Ach. 247. *Διόνυσος Διός* R. 631. *ὁ τοῦ Δ. ἱερεὺς* Ach. 1087. *κωμαστὴς Δ.* N. 606. *τελεταῖς ταῖς τοῦ Δ.* R. 368. *ἀμφὶ νυσήιον Διὸς Διώνυσον* R. 216.
Διόνυσος υἱὸς Σταμνίου R. 22.
Διοπείθους Eqq. 1085. V. 380. *ὁ μέγας Δ.* Av. 988.
ὦ Διοσκόρω P. 285. Ecc. 1069.
διπόλεια P. 420. *διπολιώδη* N. 984.
ὁ Διτύλας R. 608.
Δοθιῆνι V. 1172.
ὁ δούριος ἵππος Av. 1128.
Δράκης L. 254. Ecc. 293.
Δρακοντίδης V. 157.
Δράκυλλος Ach. 612.
Δωδώνη Av. 716.
Δωροῖ συκοπέδιλε Eqq. 529.

Ἕβρον ποταμόν, παρ' Av. 774.
Εἰλείθυια L. 742 *ὦ πότνι' Ε.* Ecc. 369.
Εἰρήνη P. 1019. *dat.* 1062. *acc.* 221. 1091. *Εἰρήνης δεσμά* 1073. *ὦ σεμνοτάτη βασίλεια θεὰ πότνι' Ε.* 975. *ὦ πότνι' Ε.* 1108. *ὦ πότνι' Ε. φίλη* 1055. *τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην* 294.
ἑκάτειον V. 805. *θούκ.* L. 64. *τῶν ἑκ.* R. 366.
τῆς Ἑκάτης, παρὰ Pl. 594. *τῇ Ἑ.* L. 700. *μὰ τὴν Ἑ.* Pl. 1070. *νὴ τὴν Ἑ.* Ecc. 70. 1097. Pl. 764. *νὴ τὴν Ἑ. τὴν φωσφόρον* T. 858. *ὦ Διὸς — Ἑκάτα* R. 1362.
τὰ Ἐκβάτανα acc. Ach. 613. *ὠκβάτανα* 64. *ἐν Ἐ.* Eqq. 1089. *ἐν Ἐκβατάνοισι* V. 1143. 1144.
Ἐλάφιον T. 1172 *ὦ.*
Ἑλένη T. 862. *dat.* 909. *τᾶς Ἑλένας, τὰ μᾶλα γυμνᾶς* L. 155. *τὴν καινὴν Ἑ.* Euripidis T. 850. *πικρὰν* 853.
ἡ Ἑλλάς P. 646. *Ἑλλάς* Av. 998. *τῆς Ἑ.* V. 577. P. 1082. *ἐκ* Pl. 463. *dat.* Ach. 8. *acc.* L. 343. *τὴν Ἑ.* Ach. 531. V. 520. P. 59. 108. 270. 408. Ly. 41. 525. *ποττὰν* 1006. *Ἑλλάδος ἥβας* R. 1285. *τῆς Ἑλλάδος ... μόναρχον* Eqq. 1330. *ὅλης τῆς Ἑ.* Ly. 29. *σοφῆς ἀφ' Ἑ.* Av. 409.
Ἕλλας V. 308 *πόρον — ἱρόν.*
Ἑλλήνων Eqq. 797. *μέγιστος* 838. *πέρι* P. 105. *τῶν Ἑλ.* N. 430. Av. 499. 500. *Ἕλλησι* Ach. 529. *τοῖς* N. 413. *ἐν* L. 554. R. 726. *Ἕλλησιν* P. 204. 436. *τοῖς Ἑλ.* 1321. *ἅπασι* Pl. 878. *πάντας* P. 611. *τοὺς* 866. 996. Pl. 584. *Ἕλληνας ἄνδρας καὶ πόλεις* L. 1134. *ὦνδρες Ἕλληνες* P. 292. *ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑ.* Eqq. 1333. *ὑπὲρ Ἑ. πάντων* P. 93. *ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑ.* Av. 509. *οἱ πρῶτοι τῶν Ἑ.* L. 1110. *πρῶτος τῶν Ἑ.* R. 1004. *Ἑλλάνων νόμῳ* Ach. 773.
ἑλληνικόν Ach. 115. *ἑλληνικὴν πόλιν* Av. 148. *ἑλλάνιε Ζεῦ* Eqq. 1253.
Ἑλληνίς T. 907. 908.
Ἐλύμνιον, εἰς P. 1126.
ἔμπουσα R. 293. *ἡ* 305. *τις* Ecc. 1056.
Ἐνυαλίῳ P. 457.
Ἐξηκεστίδης Av. 11. 764. *dat.* 1527.
Ἐπιγένει Ecc. 931.
Ἐπίγονον, δι' Ecc. 167.
Ἐπίδαυρον, εἰς R. 364.
Ἐπικεχοδώς Av. 68.
Ἐπίκουρος Ecc. 644.
Ἐπικράτους Ecc. 71.
Ἐρασινίδου, μετ' R. 1196.
Ἐργασίωνος, τὰς χάρακας V. 1201.
ἔρεβος Av. 1193. *gen.* 691. *μέλαν* 693. *ἐρέβους ἐν .. κόλποις* 694.
Ἐρεχθεΐδη Eqq. 1015. 1030.
Ἐρεχθεῖ Eqq. 1022.
Ἐρινύς Pl. 423.
Ἐρινύος ἀπορρώξ, Τίμων L. 811.
τὸν ἐριούνιον Ἑρμῆν R. 1144.
Ἑρμῆς P. 365. *ὁ Ἑ.* Av. 572. *dat.* P. 456. *τῷ Ἑ.* T. 300. *acc.* Pl. 11[illegible] *τὸν Ἑ.* N. 1234. R. 1141. *νὴ τὸν* N. 1277. P. 963. R. 1169. Ecc *καὶ τὸν Ἑ. τὸν ἀγοραῖον* E[illegible] *ἀλεξικάκῳ Ἑ.* P. 422. *ὦ δ.* *Ἑρμῇ* 385. 648. 711. *δολίῳ* T[illegible]

Ἑρμᾶ 'μπολαῖε Ach. 816. τὸν ἐριούνιον R. 1145. νόμιον T. 977. παλιγκάπηλον Pl. 1156. ὦ φίλ' Ἑ. N. 1478. P. 416. 718. Ἑ. χθόνιον R. 1145. χθόνιε R. 1126. 1138. Ἑρμᾶν 1266.
Ἑρμίδιον P. 924. ὡρμίδιον 382.
Ἕρμιππος N. 557.
τῶν ἑρμοκοπιδῶν L. 1094.
τὴν ἐρυθρὰν θάλατταν Av. 145.
Ἔρυξιν τὸν Φιλοξένου R. 934.
Ἔρως Ach. 991. Av. 574. voc. Ecc. 958. 967. ἔρως Av. 700. gen. 703. ὁ ἀμφιθαλὴς — χρυσόπτερος 1737. ὁ γλυκύθυμος Ἔ. L. 551. ἐ. ὁ ποθεινός Av. 696.
ἀφ' Ἑστίας V. 846. τῇ Ἑ. τῇ ὀρνιθείῳ Av. 864. πρὸς τῆς Ἑ. Pl. 395. Ἑστίας χοιροκομεῖον V. 844.
Εὔαθλος V. 592. Εὐάθλους Ach. 710.
Εὐαίων Ecc. 408.
Εὔβοια N. 211. τὴν Ε. V. 715.
Εὐβούλης T. 808.
παρ' Εὐδήμου Pl. 884.
Εὐελπίδης Κριῶθεν Av. 645.
Εὐεργίδης V. 234.
ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντος Ach. 67.
Εὐκράτης Eqq. 254. acc. L. 103.
Εὔπολις τὸν Μαρικᾶν N. 553.
Εὐριπίδης A. 396. V. 61. T. 77. 490. 590. Ecc. 825. ὁ R. 80. 771. 801. gen. L. 368. 1001. περὶ T. 378. ὑπὸ 387. 542. ὑπὲρ 649. Εὐριπίδῃ P. 147. T. 337. 467. 518. 1061. ἐχθρὰς (γυν.) L. 283. ὡς Εὐριπίδην A. 394. 484. N. 1377. T. 584. Ecc. 826. 829. πρὸς R. 794. Εὐριπίδη 404. 410. 414. 437. 452. T. 193. 210. ὦ T. 4. R. 1166. 1220. ὦ γλυκύτατ' A. 462. 467. ἐπυλλίων Εὐριπίδου P. 532. 'Ινοῖ.. Εὐριπίδου V. 1414. Εὐριπίδου λαλίστερα R. 91. λοιδορησμὸς Αἰσχύλου κεὐρ. 760. Μοῦσ' Εὐριπίδου 1306. ὦ πονήρ' Ε. 852. πρότερον Εὐριπίδου 76. φκότριψ Εὐρ. T. 426. πόθος Εὐριπίδου R. 67. Εὐριπίδου ῥῆσιν N. 1371. ὦ τρισμακάρι' Ach. 401. κομψευριπικῶς Eqq. 18.
Εὐριπίδιον Ach. 404. ὦ γλυκύτατον καὶ φίλτατον 475.
τὴν Εὐρυκλέους V. 1019.
πὰρ Εὐρώταν L. 1302. πὰρ τὸν 1309.
Εὐφημίδου V. 599.
Εὐφορίδης Ach. 612.
παρ' Εὐχαρίδου V. 680.
Ἐφέσου N. 599.
Ἐφουδίων V. 1191. 1383.
τὸν Ἐχινοῦντα L. 1169.

Ζακυνθίων ὁπλίτας L. 394.
Ζεύς N. 367 bis. 827. 1241. 1469. Av. 1246. R. 1244. ὁ Ζ. Ach. 1153. N. 379. 381. 397. 904. V. 621. P. 371. Av. 480. 514. 576. 728. 1494. 1501. 1506. 1514. 1535. 1550. 1643. 1645. Ecc. 776. Pl. 87. 119. 130. 582. 592. 1107. τοῦ Διός, πρὸς N. 314. V. 620. εὐθὺ P. 68. ὑπὸ 380. Av. 519. 569. 610. 1533 παρὰ. Pl. 128. πρὸς Διός R. 756. τῷ Διί P. 57. Av. 1237. 1521. 1633. Διί Av. 568. τὸν Δία N. 373. 828. 1080 ἐς. 1234. 1279. 1471. P. 104 ὡς. 195. Av. 554. 1601. 1611. Pl. 579. Δία 819. 825. ὦ Ζεῦ P. 58. 62. T. 1. 71. ἰὼ Ζεῦ L. 716. μὰ Δία Ach. 137. 461. 966. Eqq. 85. 336. 338. 801. 1382. N. 330. 331. 344. 694. 733. 1066. 1291. V. 76. 173. 181. 193. 205. 296. 298. 299. 310. 396. 461. 665. 680. 841. 954. 1152. 1400. 1409. 1496. P. 218. 439. 987. 1046. Av. 11. 22. 24. 90. 465. 470. 581. 607. 801. 860. 956. 1210. 1216. 1220. 1237. 1308. 1422. 1427. 1497. 1668. L. 55. 74. 130. 524. 594. 873. 900. 908. 934. 970. 1090. T. 235. 555. 567. 1090. 1125. R. 174. 493. 501. 559. 645. 650. 753. 779. 788. 937. 1043. 1045. 1053. 1089. Ecc. 158. 382. 390. 463. 550. 553. 556. 596. 687. 758. 1085. 1088. Pl. 22. 101. 111. 359. 400. 410. 444. 551. 704. 706. 712. 870. 971. 1008. 1102. 1116. μὰ τὸν Δία Ach. 368. N. 261. 817. 1228. 1239. V. 169. 186. 231. 832. 1126. 1141. 1507. P. 6. Av. 639. 1015. 1680. L. 1022. T. 34. 175. R. 28. 192. 663. 749. 914. 1183. 1188. 1198. 1237. Ecc. 336. 373. Pl. 106. 715. 889. 905. ναὶ μὰ Δία Ach. 88. Eqq. 280. 338. V. 134. P. 416. 930. L. 1182. R. 189. Ecc. 551. 786. Pl. 187. 890. νὴ μὰ Δία L. 86. ναὶ Δία Ach. 767. νὴ Δία Ach. 1025. Eqq. 27. 139. 142. 282. 319. 375. 417. 719. 725. 901. 1000. 1092. 1163. 1350. N. 135. 217. 251. 328. 347. 1227. 1234. 1331. 1338. 1406. V. 97.

184. 209. 254. 416. 426. 478. 508. 513. 966. 997. 1233. 1248. 1404. 1506. P. 262. 409. 483. 489. 566. 630. 979. 1096. 1233. 1236. 1290. Av. 135. 176. 269. 275. 297. 386. 572. 574. 661. 673. 1017. 1148. 1349. 1358. 1371. 1433. 1632. 1651. Ly. 11. 24. 34. 88. 95. 194. 237. 360. 521. 559. 561. 582. 752. 777. 836. 837. 897. 927. 933. 1033. 1147. T. 206. 207. 240. 260. 552. 609. 615. 623. 640. 746. 934. 1075. R. 6. 41. 70. 86. 164. 181. 306. 491. 551. 565. 612. 781. 795. 863. 947. 1460. Ecc. 140. 213. 377. 381. 433. 438. 439. 469. 735. 779. 935. 942. 998. 1011. 1130. Pl. 134. 144. 165. 356. 613. 657. 863. 920. 1010. 1021. 1028. 1202. *νὴ τὸν Δία* Ach. 752. 811. Eqq. 941. 972. 1347. N. 408. 483. 652. 1379. V. 146. 217. 912. 934. 1371. 1387. P. 19. 331. 1265. Av. 81. 462. 954. 1397. 1462. 1548. L. 67. 91. 486. 609. 862. 1029. 1095. 1188. 1241. T. 20. 259. R. 3. 128. 159. 285. 288. 305. 738. 1047. 1158. 1433. 1481. Ecc. 79. 82. 103. 145. 328. 761. 872. 1035. 1045. 1103. Pl. 202. 566. 848. 877. *οὐ τὸν Δία* L. 986. 990. *ὦ Ζεῦ* Eqq. 1188. L. 476. 967. 973 bis. 1031. T. 870. Ecc. 1118. Pl. 1. 898. *Ζεῦ* Pl. 81. *Ζεὺς ἀγοραῖος* Eqq. 500. *ἀγοραίου Διός* 410. *τὰς Διὸς ἀστεροπάς* Av. 1746. *Διὸς εἰς αὐλάς* P. 161. *τοῦ Διὸς αὐτοῦ* Av. 468. *Βασίλειαν Διός* 1753. *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ* N. 2. 153. V. 625. Av. 222. R. 1278. Pl. 1095. *πτεροφόρον Διὸς βέλος* Av. 1714. *δάπεδον Διός* 1757. *ὦ Ζεῦ δέσποτα* L. 940. *ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ* Ach. 435. *Διὸς Διώνυσον* R. 216. *Διόνυσος* 631. *τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν* Pl. 141. *Διὸς δωμάτιον* R. 100. 311. *Διὸς .. ἔγχος πυρφόρον* Av. 1749. *πρὸς Διὸς ἕδρας* 216. *ἐλλάνιε Ζεῦ* Eqq. 1253. *θύγατερ Διός* P. 736. *Διὸς ... Ἑκάτα* R. 1361. *ὦ Διὸς ἐννέα ... Μοῦσαι* R. 875. *ἐν Διὸς θύραισιν* P. 179. *Διὸς καταιβάτου* 42. *ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα* 376. *τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός* Av. 1538. *Διὸς Κόρινθος* R. 439. Ecc. 828. *Διὸς μακέλλῃ* Av. 1240. *ὦ Ζεῦ Ζεῦ μεγαβρόντα* V. 323. *Ζεῦ μεγαλώνυμε* T. 315. *αἰθέρ' οἴκησιν Διός* 272. *τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός* P. 178. *Διὸς ὄμβρον* R. 246. *ὁ Ζεὺς οὐλύμπιος* N. 366. *gen.* Av. 130. *acc.* N. 817. 818. *ὁμόγνιε Ζεῦ* R. 750. *ὦ παγκρατὲς Ζεῦ* T. 368. *τῶν τοῦ Διὸς παίδων* N. 1048. *τῶν θεῶν — τῶν παρὰ τοῦ Διός* Av. 1172. *εὖιε ὦ Διὸς .. παῖ* T. 990. *ὦ Ζεῦ πάτερ* Ach. 225. *πατρῷον Δία* N. 1468. 1469. *ὦ Ζεῦ πολυτίμητε* Eqq. 1390. Av. 667. *ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ* Pl. 1189. *τοῦ σωτῆρος Διός* 1175. *τὸν Δία τὸν σωτῆρα* R. 738. 1433. Ecc. 79. 761. 1045. 1103. Pl. 877. 1186. *Ζεῦ σῶτερ* T. 1009. *τὴν Διὸς τυραννίδα* Pl. 124. *Ζεὺς ὑψιβρεμέτης* L. 773. *ὦ Ζ. φίλτατε* Ecc. 378. *Δία .. πυρὶ φλεγόμενον* L. 1285. *Δεύς* Ach. 911. *ὁ μέγας Ζάν* Av. 570. *Ζῆνα* L. 717. *Ζηνός* P. 722. *γάμων* Av. 1740. *ὑψιμέδοντα θεῶν Ζῆνα τύραννον* N. 564.

Ἡγέλοχος R. 303.
τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον Av. 149.
Ἠλέκτραν, κατ' ἐκείνην N. 534.
τὸν Ἥλιον Pl. 771.
τὴν Ἥραν Av. 1633. *Ἥρην* 575. *εὐδαίμονος Ἡ.* 1741. *Ἡ. ὀλυμπίᾳ* 1731. *τὴν τελείαν* T. 973.
Ἡράκλεια τὰν Διομείοις R. 651.
ἡράκλεια λουτρά N. 1051.
Ἡρακλειδῶν τῶν Παμφίλου Pl. 385.
Ἡρακλειοξανθίαν, ἐς τὸν R. 449.
Ἡρακλῆς Ach. 860. V. 60. L. 928. R. 282. 581. *gen.* N. 1050. *dat.* Av. 567. *acc.* R. 523. *voc.* Ach. 284. V. 420. Av. 814. 859. 1129. 1574. 1587. Pl. 417. *ὦ Ἡράκλεις* Ach. 1018. N. 184. Av. 93. Ecc. 1068. Pl. 374. *μὰ τὸν Ἡ.* V. 757. *νὴ τὸν Ἡ.* Eqq. 481. Av. 1391. T. 26. Pl. 337. *ὦναξ Ἡ.* A. 94. P. 180. Av. 277. L. 296. R. 298. *Ἡ. ὁ καρτερός* 264. *καθ' Ἡρακλέα* 463. *τοὺς Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας καὶ τοὺς πεινῶντας* P. 741. *Ἡρακλέους ὀργήν* V. 1030. P. 752. *ὦ πολυτίμηθ' Ἡ.* Ach. 808. *ὦ φίλταθ' Ἡ.* R. 503.
Ἡσίοδος R. 1033.
Ἡφαίστου φλογί Pl. 661.

Ἠχώ T. 1059. καθαρά Av. 216. κιθαιρώνιος ἡ. T. 996.

Θαλῆς Av. 1009. τὸν Θαλῆν N. 180.
Θαρρελείδου Av. 16.
θασίαν (ἅλμην) Ach. 671. τὰ θάσι' ἀμφορείδια Ecc. 1119. οἴνου σταμνίον L. 196. θάσιον (οἶνον) Pl. 1021.
Θεμιστοκλῆς Eqq. 884. gen. 84. 812. dat. 813. 818.
Θεογένης V. 1183. Av. 1127.
ἡ Θεογένους (Acharnensis γυνή) Ly. 63. Θεογένους ὑηνία P. 928. τὰ Θεογένους τὰ πολλὰ χρήματα Av. 822. dat. χηναλώπηξ cognom. 1295.
Θέογνις Ach. 140. T. 170. ὦ Θ. Ach. 11.
Θεόδωρος, v. Γερητοθ.
Θούμαντιν τὸν ἀνέστιον Eqq. 1267.
Θεονόη Πρωτέως T. 897.
Θουφάνους, ὑπὸ Eqq. 1103.
Θούφραστος V. 1302. gen. 1314. acc. 1316.
θεσμοφορεῖον T. 880. ἐν τῷ 278.
θεσμοφορίοις Av. 1519. τοῖς θ. T. 182. τὰ θ. Ecc. 222. τρίτη .. ἡ μέση θεσμοφορίων T. 80. τῇ μέσῃ 377.
τὼ θεσμοφόρω R. 1228. τοῖν θεσμοφόροιν 296. ἐκ θεσμοφόροιν Ecc. 443. ἐν T. 83. ἐς θ. 89. ὦ περικαλλῆ 282. πολυποτνία 1155.
Θέσπις V. 1479.
τὴν Θέτιν N. 1067.
ἐκ Θετταλίας Pl. 521.
Θετταλῶν, μετὰ V. 1247. πολλοὺς—ἄνδρας L. 1152. γυναῖκα—θετταλήν N. 749. τοῖς πενέσταισι τοῖς Θετταλῶν V. 1274.
Θέωλος, v. Θέωρος.
Θεωρία P. 873. τῆς Θ. 715. τὴν Θ. 887. 906. τήνδε τὴν Θ. 713. 871. ὦ Θ. 523. 524.
Θέωρος Ach. 134. 155. V. 42. 47. 599. 1220. 1236. acc. N. 400. Θεώρου θεοισεχθρία V. 418. Θέωλος V. 45.
θέωρος Eqq. 608.
Θηβαίους R. 1023. Θηβαία φίλη παῖς L. 697.
Θήβας, τοὺς ἕπτ' ἐπὶ R. 1021. Θείβαθεν Ach. 862. 911. Θείβαθι 868.
Θηραμένης R. 968. gen. 541. ὁ κομψὸς 967.
τὸ Θησεῖον Eqq. 1312. Θησείοις Pl. 627.
Θησεύς R. 142.
Θουκυδίδης Ach. 708. V. 947. acc. 703.
θουριομάντεις N. 332.
ἐν Θρᾴκῃ Ach. 136. τὴν Θρ. 138. ἐπὶ Θρᾴκης 602. L. 103. τἀπὶ Θρᾴκης V. 288. R. 283. Av. 1396.
Θρᾷξ L. 563. οἱ Θρ. Ach. 155. Θρᾳκῶν 153. τοῖς Θρ. 170. τοὺς Θρ. 172.
Θρασύβουλος Ecc. 203. 356. dat. Pl. 550.
ἡ Θρᾷττα V. 828. τὴν Θρ. P. 1138. ὦ Θρ. T. 279. 280. 284. 293. τὴν Στρυμοδώρου Θρ. Ach. 273.
θρῃκία χελιδὼν R. 681.
θυεστείων ῥακῶν Ach. 433.
θυμαιτίδα σισύραν V. 1138.
Θωρυκίων R. 363. 981.

τὸν Ἴακχον R. 320. Ἴακχε 324. Ἴακχ' ὦ Ἴακχε 316. 317. 325. 342. πολυτίμητε 398. φιλοχορευτά 402. 408. 413.
Ἰαπετόν N. 998.
Ἰασώ Pl. 701.
Ἴβυκος T. 161.
Ἴδας τέκνα, Κρῆτες R. 1356.
Ἱεροκλέης ὁ χρησμολόγος P. 1046.
Ἱέρωνι τῷ κήρυκι Ecc. 757.
Ἱερωνύμου, παρ' Ach. 338. σοφός Ecc. 201.
Ἴθακος Ἀποδρασιππίδου V. 186.
Ἰλλυριοί Av. 1521.
Ἰνοῖ κρεμαμένῃ Euripidis V. 1414. τῶν Ἰνοῦς (ῥακῶν) Ach. 434.
τὸν Ἰόλαον, νεί Ach. 867.
Ἰοφῶν R. 73. acc. 78.
Ἱππέας, comoed. N. 554.
Ἱππίου, Byrsines f. Ecc. 449.
Ἱππίου ἑταίρους L. 1153. τῆς Ἱππίου τυραννίδος 619. τὴν Ἱππίου τυραννίδα V. 502.
Ἱπποβίνου, v. Ἱππόνικος.
ὁ Ἱπποδάμου Eqq. 327.
Ἱπποκράτους ξυνοικίαν T. 273. τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν N. 1001.
Ἱππόνικος Καλλίου κἀξ Ἱππονίκου Av. 283. Καλλίαν τὸν Ἱπποβίνου R. 429.
Ἵππυλλος V. 1301.

Ἱππώνακτος ἴαμβον R. 661.
τὴν Ἶριν αὐτήν Av. 1255. ταχεῖα 1204. πασῶν Ἰρίδων 1222.
εἰς Ἴσθμια P. 879.
Ἰσμηνία Ach. 861. εὐγενὴς Θηβαία L. 697.
Ἰσμήνιχε Ach. 954.
Ἴτυν τὸν πολύδακρυν Av. 212.
Ἴων ὁ Χῖος P. 835.
τοὺς Ἰάονας Ach. 106. χαυνόπρωκτ' Ἰᾶον 104.
ἀπ' Ἰωνίας, τὸν — τρόπον Ecc. 918.
Ἰωνικός τις ἀνήρ P. 46. τι τῶν ἰωνικῶν (μελυδρίων) Ecc. 883. ῥῆμα P. 930. ἰωνικῶς 933. T. 163.

Κάδμος, Agenoris f. R. 1225.
καικίας Eqq. 437.
τὸ καινόν V. 121.
Καλλίας, Hipponici f. Av. 283. 284. gen. 283. Ecc. 810. acc. (Ἱπποβίνου) R. 428.
τῇ Καλλιγενείᾳ T. 299.
Καλλίμαχος ὁ χοροδιδάσκαλος Ecc. 809.
Καλλιππίδην N. 64.
ὦ Καλονίκη L. 6. 8.
Καλύκην L. 322.
ἐν Καμαρίνῃ Ach. 606.
Κανθάρου λιμήν P. 145.
τὸ Καννωνοῦ ψήφισμα Ecc. 1089.
Καπνίου πατρός V. 151.
Κάρ Av. 764. οἱ Κ. Av. 292.
καρδίας Av. 1474.
ὁ Καρδοπίων V. 1178.
ἐς Καρίαν Eqq. 173.
καρικῶν αὐλημάτων R. 1302.
Καρίων παῖ Pl. 624. ὦ 1100.
Καρκινίτης, ἕτερος τραγῳδός V. 1505.
Καρκίνος P. 782. τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων N. 1261. ὦ Κ. ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας V. 1512. Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου T. 440. τῶν Καρκίνου στροβίλων P. 864. υἱὸς Καρκίνου ὁ μέσατος V. 1501. ἕτερος τῶν Καρκίνου 1508.
Καρυστίοις L. 1181. ξένους 1058.
ἐς Καρχηδόνα Eqq. 174. 1303.
ναὶ τὸν Κάστορα L. 206. 988.
ἐν Καταγέλᾳ Ach. 606.
Καΰστριον πεδίον, παρὰ Ach. 69.
ὦ Κεβριόνα Av. 553.
Κεῖος R. 970.
Κεκροπίδη κακόβουλε Eqq. 1055. ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ V. 438. Κέκροπος εὔανδρον γᾶν πολυήρατον N. 301. χώραν Κέκροπος Pl. 773.
Κελεός, Triptolemi f., Lycini p. Ach. 48. uxor Phaenarete 49. voc. 55.
κενταύρῳ N. 346. κενταύροις 350. κενταυρικῶς R. 38.
ὁ Κεραμεικός Av. 395. acc. R. 129. ἐς Κ. Eqq. 772.
οἱ Κεραμῆς R. 1039.
ἐς Κερβερίους R. 187.
Κέρβερον, ἐπὶ R. 111. τὸν 467. τὸν κάτωθεν Pac. 313. κύνα Eqq. 1030.
Κεφαλῆσιν Av. 476.
Κέφαλος Ecc. 248.
ἐν τῇ Κεχηναίων πόλει Eqq. 1262.
Κηκείδου N. 985.
Κηφέα T. 1056. παῖς Κηφέως 1113.
τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ Ach. 705.
Κηφισοφῶν R. 1408. 1452. 1453. acc. 944.
Κιθαιρώνιος ἠχώ T. 996.
Κικυννῆς N. 210. Κικυννόθεν Strepsiades N. 134.
Κιλλικῶν P. 363.
κιμβερικὸν L. 52. ὀρθοστάδια 45.
κιμωλίας γῆς R. 713.
Κίμων L. 1144.
Κινησίας, uxor Myrrhina L. 838. Παιονίδης 852. Ecc. 330. dat. L. 856. R. 1437. acc. πρὸς L. 860. τὴν πυρρίχην τὴν Κινησίου R. 153. φιλύρινον Av. 1377.
τὴν Κίρκην Pl. 302. 309.
Κλεαίνετον Eqq. 574.
Κλειγένης ὁ μικρός R. 709.
Κλειδημίδης R. 791.
Κλειναρέτην Ecc. 41.
ὁ Κλεινίου Ach. 716.
Κλεισθένης Eqq. 1374. Av. 831. Th. 929. Κλεισθένους L. 122 ἐς. R. 422. dat. V. 1187. R. 48. 58. acc. N. 355. L. 1092. Th. 235. 763. ὦ Κ. T. 634. ὁ Σιβυρτίου Ach. 118.
Κλειταγόρα L. 1237. N. 684. dat. V. 46.
Κλειτοφῶν R. 967.
Κλεόκριτον R. 1437. Κλεοκρίτου μῆτερ Av. 877.
Κλεομένης L. 273.

Κλεοφῶν T. 805. R. 1532. *gen.* 679. *dat.* 1504.
τῇ Κλεψύδρᾳ L. 913.
Κλέων Ach. 6. 502. 659. Eqq. 976. N. 586. V. 62. 242. 1220. 1224. 1285. *gen.* Ach. 300. *ὑπὸ* 377. V. 1237. *dat.* V. 409. *acc.* N. 549. 591. V. 759. *ἐς* P. 47. *ἐπὶ* R. 577. *voc.* V. 197. *ὁ κεκραξιδάμας* V. 596. *τὸν προστάτην Κλ.* R. 569. *δημολογοκλέων* V. 342.
Κλεωνύμη N. 680.
Κλεώνυμος Eqq. 1293. V. 20. 822. P. 446. 673. 685 *ὁ.* Av. 289. 290. 1475. *gen.* Ach. 88. Eqq. 958. 1372. *dat.* Ach. 844. N. 674. 675. *acc.* N. 400. 673. V. 19. *τὸ τοῦ Κλ. παιδίον* P. 1295. *τὸν ῥίψασπιν* N. 353.
Κλεωνύμου γυνή T. 605.
ἐν Κλωπιδῶν Eqq. 79.
τῷ κοαλέμῳ σπένδε Eqq. 221.
κόβαλοι Eqq. 635.
Κωθωκιδῶν, τὸν ἐκ T. 620.
ὁ Κοισύρας Ach. 614. N. 800.
κολαινὶς Ἄρτεμις Av. 875.
Κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής V. 592.
ὁ Κολωνός Av. 998.
Κομπασεύς, Προξενίδης ὁ Av. 1126.
Κονθυλεῦ, ὦ Στρυμόδωρε V. 223.
Κοννᾶς Eqq. 534.
Κόννου ψῆφον V. 675.
κοπρεαῖος Ecc. 317.
Κόπρειος ἀνήρ Eqq. 899.
τῇ Κόρῃ T. 297.
Κορινθία (γυνή) L. 91.
οἱ Κορίνθιοι (= κόρεις) N. 710. *gen.* Av. 969. T. 648. *dat.* Ecc. 199. *τὰς ἑταίρας τὰς κορ.* Pl. 149. *καρκίνον κορ.* Eqq. 608. *τῷ κορ. ξένῳ* T. 404.
Κορίνθῳ, ἐν Pl. 173. 303. *ἐς Κ.* Eqq. 604. *Διὸς Κόρινθος* R. 439. Ecc. 828. *μεταξὺ Κορ. καὶ Σικυῶνος* Av. 968.
κορκυραῖα — πτερά Av. 1463.
Κορύβαντες L. 558. *ὦ* Ecc. 1069.
ἡ Κουροτρόφῳ T. 299.
τὴν Κραναάν L. 480. *ὦ Κραναὰ πόλις* Ach. 75. *τῶν Κραναῶν* Av. 122.
Κράτης Eqq. 537.
Κρατῖνος Ach. 849. *Κρατῖνον* Ach. 1173. *Κρατίνου* Eqq. 526.
κῴδιον 400. *ὁ σοφός* P. 700. *τοῦ ταυροφάγου* R. 357.
ὦ Κρῆτες R. 1356.
τὸ κρητικόν T. 730. *μονῳδίας* R. 849. *κρητικῶς* Ecc. 1165.
τὸν Κρῖον N. 1356. *Κριῶθεν* Av. 645.
Κρίτυλλα Ἀντιθέου Γαργηττόθεν T. 898.
Κρίτυλλαν L. 323.
Κρονίδη, ὦ πάτερ ἡμέτερε V. 652.
Κρονικαῖς λήμαις Pl. 581.
Κρονίων N. 398.
Κρόνος N. 929. *gen.* Av. 469. *acc.* Av. 586. *ὦ γεραίστιε παῖ Κρόνου* Eqq. 561.
Κρωβύλου, οὐκ τῶν V. 1267.
Κτησίας Ach. 839.
Κτησιφῶντος ἀσκὸν Ach. 1002.
Κυβέλη, δέσποινα Av. 877.
Κυδαθηναιεὺς κύων V. 895. *ὁ Κυδ. κύων* 902.
Κυδοιμὲ παῖ P. 855.
κυζικηνικὸν βάμμα P. 1176.
Κυθήρων μεδέουσα L. 833.
Κυκλοβόρου φωνήν Eqq. 137.
Κύκνους R. 963.
Κυλλήνην Eqq. 1081. 1082. 1083. 1084.
Κυναλώπηξ L. 957.
κυνθίαν . . πέτραν N. 596.
Κύνναν, μετὰ Eqq. 765. *Κύννης ἀκτῖνες* V. 1032. P. 755.
Κύπρι Ecc. 966. *Κύπριδος ἔρνος* 973. *θεὰ Κύπρις* L. 1290. *Κ. τῇ καλῇ* Ach. 989.
ἡ κυπρογένει' Ἀφροδίτη L. 551.
ἐν Κύπρῳ T. 446. *Κύπρου μεδέουσα* L. 833.
Κυρήνην T. 98. *τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης* R. 1328.
Κωκυτοῦ κύνες R. 472.
Κωλιάδος N. 52. *ἐπὶ Κωλιάδα* L. 2.
ὦ Κωμαρχίδη P. 1142.
ὦ Κωμία V. 230.
κωπάδων P. 1005. *κωπᾷδ' ἐγχέλυν* Ach. 962. *κωπαΐδας ἐγχέλιας* 880. *κωπάδων κορᾶν* 883.

Λάβης, canis V. 899. 903. *οὗτος ὁ* 968. *dat.* 937. *ὦ Λ.* 994. *ὁ Λ. ὁ κύων* 836. *Λ. Αἰξωνέα* 895.
τὸν Λαρτίου Pl. 312.
Λαισποδίας Av. 1569.

Λάκαινα, ὦ φίλη L. 140. ὦ φιλτάτη 78. Μῶα 1298.
τὸν *Λακεδαιμόνιον* Ach. 338. *Λακεδαιμόνιοι* 652. περὶ 356. Eqq. 1008. ὑπὲρ 369. 536. 541. *Λακεδαιμονίοις* Eqq. 466. *Λακεδαιμονίοισιν* P. 282. *Λακεδαιμονίους*, πρὸς Ach. 52. 131. 509. ἀνδρῶν Ach. 482. βασιλεὺς *Λακεδαιμονίων* 647. *Λακεδαιμονίων* κορακίνους Eqq. 1053.
Λακεδαίμων, ὀρσὰ πᾶα L. 995. ἡ N. 214. ἐκ Ach. 175. ὁ κήρυξ οὐκ Eqq. 668. ἐκ R. 274. Av. 813. ἐν Av. 1012. L. 994. ἐς 1231. τὴν *Λ.* ὅλην ἔσωσε 1144.
Λακρατείδη παλαιῷ Ach. 220.
Λάκων voc. L. 1295. οἱ *Λάκωνες* P. 216. 478. 701. L. 1150. 1223. *dat.* Ach. 303. τοὺς *Λ.* 305. 309. 514. Eqq. 743. *voc.* L. 1100. ὦ 1097. 1137. 1274. ἄνδρες *Λ.* 1074. 1122. *Λακώνων* τινὲς ἄνδρες 620. τῶν *Λακώνων* τοὺς μεγίστους P. 622. Περικλείδας ὁ *Λ.* L. 1139.
τῆς *Λακωνικῆς* P. 245.
οἱ *Λακωνικοί* P. 212. L. 1226. τοῖς *Λ.* Ecc. 356. τοὺς *Λ.* L. 1115. τοῦ *λ.* Ecc. 405. ἀνδράσιν *Λ.* L. 628. τὴν *λακωνικὴν* V. 1162. *λακωνικαί* T. 142. *acc.* Ecc. 542. ἡνίας 508. τὰς *λακωνικάς* V. 1158. Ecc. 74. 269. τὰς ἐμάς 345. κλῄδια *λ.* T. 423. τοῖς *Λακωνικοῖς*, τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι N. 186. μᾶζαν *λακωνικήν* Eqq. 55. *λακωνικὸν* πνέων L. 276. σκυτάλα *λακωνικά* 991. σκυτάλη *λακωνική* 992. *ἐλακωνομάνουν* Av. 1281. *μισολάκων* V. 1165.
Λαμαχίππιον Ach. 1207.
Λάμαχος Ach. 614. 619. 960. 963. *Λαμάχου* κατ' οἶκον 1174. τῆς — (μητρός) T. 841. *dat.* Ach. 625. 722. 1115. *Λ.* τὸν Γοργάσου 1131. *voc.* 566. 568. 576. ὦ *Λάμαχε* 590. P. 473. *Λάμαχοι* Ach. 1071. *Λαμάχων* 270. *Λ.* ἥρως R. 1039. ὦ *Λ.* ἥρ. Ach. 575. 579. υἱὸς *Λαμάχου* P. 1290. ἡμέρα ἥδε *μισολάμαχος* 304. στράτευμα *πολεμολαμαχαϊκόν* Ach. 1080.
ἡ *Λάμια* V. 1177. cf. 1035. P. 758.
Λαμίου Eccl. 77.
Λαμπιτώ L. 77. 696. 998. *Λαμπιτοῖ* 78. 181. ὦ *Λ.* 209. 242.
Λάμπων Av. 521. 988.
Λᾶσος V. 1410. ὁ 1411.
λαυριωτικαὶ γλαῦκες Av. 1106.
Λάχητι V. 240. ὦ *Λάχης* L. 303.
Λειψύδριον, ἐπὶ L. 666.
Λεπρῶν, ἐκ Ach. 724.
τὸν *Λέπρεον* Av. 151. τὸν Ἠλεῖον *Λ.* 149.
ἐλεσβίαζεν ἡ Μοῦσα R. 1308.
τοὺς *Λεσβίους*, κατὰ Ecc. 920.
Λευκολόφας Ecc. 645. *gen.*, p. Adimanti R. 1513.
Λεωγόρας N. 109. μετὰ *Λεωγόρου* V. 1269.
Λεωνίδας L. 1254.
Λεωτροφίδη Av. 1406.
Λήδας, ἁ — παῖς L. 1314.
λήθης πεδίον R. 186.
τὰς *λημνίας* ἀμπέλους P. 1162.
λήμνιον τὸ πῦρ L. 299.
Ληναίῳ, οὑπὶ — ἀγών Ach. 504. *Λήναια* Ach. 1155. *ληναΐτην* θόρυβον Eqq. 547.
Λητοΐδης Eqq. 1081.
Λητοῖ ὀρτυγομήτρᾳ Av. 870. *Λατώ* acc. T. 120. ἄνασσαν 123. γόνον *Λατοῦς* 118. παῖ *Λατοῦς* 129. *Λατοῦς* χρυσώπιδος ἔρνος 321.
Λιβύης, ἐκ Av. 1136. ἐς τὴν *Λ.* 710. *λιβυκὸν* ὄρνεον Av. 65.
λικνμνίαις βολαῖς Av. 1242.
ἐν *λίμναισιν* R. 216.
τῆς *Λοκρίδος* Ὀπούντιοι Av. 152.
ὁ *λοξίας* Eqq. 1047. 1072. τῷ Pl. 8. τοῦ *Λυγκέως* Pl. 210.
Λυδόν Av. 1244. κόραι *Λυδῶν* N. 600.
Λυκαβηττούς R. 1056.
ἐς *Λύκειον* κἀκ *Λυκείου* P. 356.
Λυκῖνος, Celei f. Ach. 50.
λύκιε, ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Eqq. 1240.
Λύκις R. 14.
ὦ *Λύκε* δέσποτα V. 389. τὸ ἡρῷον τὸ τοῦ *Λ.* 819.
ἐκ τῆς *Λυκουργείας* Aeschyli T. 135.
Λυκούργῳ ἶβις cognom. Av. 1296.
Λύκων V. 1301.
τὴν *Λύκωνος* (γυναῖκα) L. 270.
Λυσικλέα, μετὰ Eqq. 765.
Λυσικράτης Ecc. 736. τὸν *Λυσικράτη* Av. 513. ἡ *Λυσικράτους* ῥίς Ecc. 630.

Λύσιλλα N. 684. — *ἐγραμμάτευεν* T. 375.
Λυσιμάχην P. 992. — *Λυσιμάχας* L. 554.
Λυσιστράτη L. 186. *ἡ* 1086. *τὴν* 1103. *ὦ* 6. 69. 189. 216. 746. 1147. *ὦ φίλη* 21. 135. *τὰν Λυσιστράταν* 1105.
Λυσίστρατος, Χολαργέων ὄνειδος Ach. 855. *ἐς Λ.* Eqq. 1266.
Λυσίστρατος ὁ σκωπτόλης V. 787.
Λυσίστρατος V. 1302. 1308.

Μάγνης Eqq. 520.
Μαιῶτιν λίμνην N. 273.
μαμμάκυθοι R. 990.
Μανῆς Av. 1311. 1329. *ὁ* L. 1213. R. 965. *τὸν Μ.* P. 1146. *ὦ Μ.* L. 908. *μανᾶς* Av. 523.
Μανία T. 754. *ὦ* 728. 739. R. 1345.
Μανόδωρε Av. 657.
ἐκ Μαραθῶνος R. 1296. *dat.* Ach. 697. 698. Eqq. 781. T. 806. *λειμῶνα ἐρόεντα Μαραθῶνος* Av. 248. *τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου* Eqq. 1334. V. 711.
μαραθωνομάχαι Ach. 181. *ἄνδρας* N. 986.
τὸν Μαρικᾶν Eupolidis N. 553.
ὦ Μαριλάδη Ach. 609.
Μαρψίας Ach. 702.
Μασυντία V. 433.
Μεγαβάζου Av. 484.
Μεγαίνετος ὁ μανῆς R. 965.
Μεγακλέης N. 70. 124. *Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους* 46. *τοὺς Μεγακλέους κίονας* 815.
ἐκ Μεγάρων P. 1000. *ὦ Μέγαρα Μέγαρα* 246. *Μεγαράδε* Ach. 524. *Μεγαρόθεν* V. 57. *Μεγαροῖ* Ach. 758.
οἱ Μεγαρῆς Ach. 526. 535. 753. P. 481. *gen.* Ach. 519. *Μεγαρεῦσι* 624. 721. 729. *τοῖσι Μεγαρεῦσιν* P. 249. *acc.* Ach. 533. *ἄνδρες Μεγαρῆς* P. 500.
μεγαρικεῖς Ach. 822.
Μεγαρικέ Ach. 830. *μεγαρικά* 522. *ἀνὴρ Μ.* 750. *μεγαρικὰ .. μαχανά* 738. *τὰ Μ. σκέλη* L. 1170. *χοιροπώλας μεγαρικός* Ach. 818. *μεγαρικὰ (χοῖρος)* 768. *μεγ. ψηφίσματος* P. 609.
Μειδίας (ὄρτυξ) Av. 1297.
Μελάνθιος P. 804. *ἀπὸ* Av. 151. *acc.* P. 1009.
Μελανίππας T. 547.
Μελανίων L. 785. *τοῦ* 796. *τῷ* 807.
τὸν Μελέαγρον Euripidis R. 864.
Μελησίας N. 686.
Μελήτου σκολίων R. 1302.
Μελιστίχην τὴν Σμικυθίωνος Ecc. 46.
ἐκ Μελίτης R. 501.
μελιττίδαι R. 991.
Μέμνονα N. 622. *Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους* R. 964.
Μενέλαος Av. 509. *ὁ* L. 155. *dat.* T. 910. *Μενέλεως* T. 867. *Μενέλεων* 901.
Μενίππῳ (χελιδὼν τοὔνομα) Av. 1293.
ἡ Μεσσήνη L. 1141.
Μέτων Av. 997. 1010.
ἐκ Μηδείας P. 1012.
ἐκ τῶν μηδικῶν L. 653. *παραπετάσμασιν τοῖς μηδικοῖς* R. 938. *ἀντὶ ποίας μηδικῆς* Eqq. 606.
Μῆδος, τις V. 12. *Μήδοις* Eqq. 478. T. 337. *Μήδοισι* Eqq. 781. *Μήδοισιν* P. 108. *acc.* T. 365. *πόλεις Μήδων* V. 1098. *τὼς Μήδως* L. 1253.
Μῆδος, avis Av. 277. 278.
τὸν Μηλιᾶ κόλπον L. 1169.
Μήλιον Διαγόραν Av. 1073. *μηλίῳ λιμῷ* Av. 186. *Σωκράτης ὁ Μ.* N. 830.
ὦ Μίδα (serve) V. 433.
Μίδας, Phryg. rex Pl. 287.
Μίκκα ταλαντάτη T. 760.
Μίκων pictor L. 679.
Μιλήσιοι L. 108. *πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι* Pl. 1002. 1075. *περὶ Μιλησίων* Eqq. 932. *acc.* 361. *ἔρια μιλήσια* L. 729. *στρώμασιν μιλησίοις* R. 542.
Μιλτιάδη Eqq. 1325.
Μίμαντος σκόπελον νιφόεντα N. 273.
ὦ Μναμόνα L. 1248.
μόθων Eqq. 635.
Μοῖραι Av. 1734. *ὄλβιαι Μ.* R. 453. *ὦ πότνιαι Μ.* T. 700.
μολοττικοὺς — κύνας T. 416.
Μόλων R. 55.
Μόρσιμος P. 803. *Μορσίμου ῥῆσιν* R. 151. *Μορσίμου τραγῳδίᾳ* Eqq. 401.

Μόρυχος V. 506. *dat.* P. 1008. *Μορύχου σάγματι* 1142. *Μορύχῳ φίλη* Ach. 887.
ἐπὶ Μόσχῳ Ach. 13.
ἐς τὸν μουνυχιῶνα Av. 1047.
Μοῦσα Av. 938. *voc.* P. 775. R. 675. *ὦ* Av. 905. T. 107. *Μοῦσαι* Av. 783. *dat.* Av. 659. *ταῖς Μ.* R. 874. *τὰς Μ.* N. 972. V. 1028. *voc.* Ecc. 882. *ἀχαρνική* Ach. 665. *γενναίων ὄργια Μ.* R. 356. *εὔλυροι Μ.* 229. *Μοῦσ' Εὐριπίδου* 1306. *Μ. θεά* P. 816. *θεᾶς Μούσης* Av. 1719. *Μουσάων θεράπων* 909. *θεράποντες* 913. *θίασος Μουσῶν* T. 41. *κομψοπρεπῆ μοῦσαν* N. 1030. *λειμῶνα Μουσῶν* R. 1300. *αὕτη .. ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν* 1308. *Μ. λοχμαία* Av. 737. *μέλιττα Μούσης* Ecc. 973. *οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας* V. 1022. *ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναί* R. 876. *Μουσάων φάτις* Av. 924. *Μῶα Λάκαινα* L. 1298.
Μουσαῖος R. 1033.
Μύρμηκι R. 1506.
Μυρρίνην L. 70. 850. 851. *voc.* 874.
Μυρρινίδιον, ὦ γλυκύτατον L. 872.
Μυρτίας, Ancylionis f. V. 1396.
Μυρωνίδης L. 801. *ὁ γεννάδας* Ecc. 303.
μύσιον πιλίδιον Ach. 439.
Μυσὸς Τήλεφος N. 922. *acc.* Ach. 430.
ἐκ Μυτιλήνης Eqq. 834.

Ναΐς Pl. 179.
ναξιουργὴς κάνθαρος P. 143.
Νάξος V. 355.
Ναυσικύδους Ecc. 426.
Ναυσιμάχης T. 804.
Ναύσωνος Eqq. 1309.
Ναυφάντης Eqq. 1309.
Νείλου N. 272. *ῥοαί* T. 855.
Νεοκλείδης Pl. 665. *τῷ* 716. *τὸν* 747. *ὁ γλάμων* Ecc. 254. 398.
τὸν Νέστορα N. 1057.
ταῖς νεφέλαισιν N. 252. *τὰς ν.* 424. *ὦ ν.* 793. 1453. 1462. *ἀέναοι* 275. *βροντησικέραυνοι* 265. *οὐράνιαι* 316. *ὦ πολυτίμητοι* 269. *ὦ μέγα σεμναὶ* 291. *ὑγρὰν ὁρμάν* 335.
Νεφελοκοκκυγία Av. 821. *τὸ πόλισμα τῆς* 1565. *acc.* 819. *τὰν εὐδαίμονα* 904. *ἐς τὰς* 917. 963. 1023.
ὁ Νεφελοκοκκυγιεύς Av. 1035. *Νεφελοκοκκυγιεῦσιν* 878. *Νεφελοκοκκυγιᾶς* 1040.
Νηρέος εἰνάλιοι κόραι T. 325.
Νίκαρχος, sycoph. Ach. 908.
Νίκη Av. 574. *δέσποινα* L. 317. *τὴν Ν. ἡμετέραν ξυνεργὸν* Eqq. 589.
Νικίαν Eqq. 358. Av. 363. *μελλονικιᾶν* 640.
Νικίᾳ Ecc. 428.
Νικόβουλος Eqq. 615.
Νικοδίκη L. 321.
Νικομάχῳ R. 1506.
Νικόστρατος ὁ Σκαμβωνίδης V. 81. *ὦ* 83.
ἡ Νιόβη R. 920. *Νιόβην* 912. *ἐκ τῆς Νιόβης ῥῆσιν* V. 580.
νύμφαι θεαί P. 1070. *ὀρείπλαγκτοι* T. 326. *ὀρεσσίγονοι* R. 1344. *οὐρείαις* Av. 1098. *χοροῖς νυμφᾶν* T. 992.
νύξ Av. 693. *ὦ ἱερὰ* T. 1065. *μελαίνας παῖδα νυκτός* R. 1335. *ἡ μελανόπτερος* Av. 695.
νυσήιον — Διώνυσον R. 215.
νύσιον L. 1285.

ὁ Ξανθίας Ach. 243. R. 271. *Ξ.* 271. 541. *acc.* 579. *ὦ Ξ.* Ach. 259. N. 1485. V. 136. 456. R. 524. *Ξανθία* Av. 656. R. 271. *ὦ κακόδαιμον Ξ.* V. 1.
ὦ Ξανθίδιον R. 582.
Ξάνθιππον N. 64.
Ξενοκλέης T. 169. *ὁ* R. 86. *ὁ Καρκίνου* T. 440.
Ξενοφάντου N. 349.
Ξέννλλα T. 635.

ἡ Ὀβριμοπάτρα Eqq. 1178.
Ὀδομάντων Ach. 157. *τῶν* 158. *ὑπὸ τῶν* 164. *στρατός* 156.
Ὀδυσσεύς, ὁ Av. 1561. *acc.* V. 181. *πολύμητις* 351.
Οἴαγρος V. 579.
Οἰδίπους R. 1182. *Οἰδιπόδων* Ecc. 1042.
Οἰνεύς R. 1238. 1240. *ὁ δύσποτμος γεραιός* Ach. 418. *Οἰνέως* 420.
Οἰωνίχῳ Eqq. 1287.
Ὀλοφύξιοι Av. 1042.
τὴν Ὀλυμπίαν V. 1387.
ὀλυμπιάδες Χάριτες Av. 782.
Ὀλυμπίασιν V. 1382. L. 1131.

τὸν ὀλυμπικὸν ἀγῶνα Pl. 583.
Ὀλύμπιος, ὁ Ζεὺς ὁ N. 366. τοῦ Διὸς τοὐλ. Av. 130. τὸν Δία τὸν ὀλ. N. 817. ὀλυμπίᾳ Ἥρᾳ Av. 1731. παρὰ τῶν θεῶν 1202. θεῶν T. 960. τοῖς ὀλυμπίοις θεοῖς Av. 1231. τοῖς θεοῖσι τοῖς ὀλυμπίοις καὶ ταῖς ὀλυμπίαισι T. 332 sq. ὄρνισιν ὀλυμπίοις καὶ ὀλυμπίῃσι πᾶσι Av. 866. Περικλέης ὁ Ach. 530.
δι' ὀλύμπου T. 1069. ἐν ὀλ. Av. 578. 606. ἐπ' ὀλύμπου κορυφαῖς N 270. πᾶς ἐπεκτύπησ' ὄλ. Av. 780. πρὸς ὄλυμπον 1372. τοῦ σεμνοτάτου δι' ὀλύμπου T. 1068.
Οὐλύμπου νόμον Eqq. 9.
Ὅμηρος N. 1056. P. 1089. ὁ σοφός 1096. Av. 575. ὁ θεῖος R. 1034. κατὰ τὸν Ὅ. Av. 910. 914.
μὰ τὴν ὁμίχλην N. 814.
ὀπίαν V. 353.
Ὀπουντίῳ κόραξ, cognomen Av. 1294.
Ὀπούντιος Av. 153.
Ὀπούντιοι τῆς Λοκρίδος 152.
Ὀπώρα P. 523. τῆς Ὀ. 711. τὴν Ὀ. 706.
ἐξ Ὀρεστείας R. 1124.
Ὀρέστης R. 1139 μαινόμενος. Ach. 1167. τὸν Ὀ. R. 1167.
Ὀρέστῃ Av. 712. ἥρῳ 1491.
τὸν ὀρθαγόραν Ecc. 916.
ἐν Ὀρνεαῖς Av. 399.
ἐς Ὀρσιλόχου L. 725.
Ὀρφεύς R. 1032.
οἱ Ὀτοτύξιοι Av. 1043.
Οὖτις V. 186.

παιὰν παιάν Ach. 1212.
Παιονίδης Κινησίας L. 852.
παιώνια Ach. 1213.
ὦ Παλάμηδες R. 1451. ἐκ τοῦ Παλαμήδους Eurip. R. 770. τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν 848.
ὦ Παλλὰς N. 1265. περσέπολιν 967. ὦ πολιοῦχε Eqq. 581. ὦ πότνια Ecc. 476. ἡ πυλαιμάχος Eqq. 1172. σεμνῆς Π. πέδον Pl. 772. τὴν φιλόχορον T. 1136. λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος N. 300.
Πάμφιλος Pl. 174. μετὰ τοῦ Π. 175.
Παμφίλου, Ἡρακλειδῶν τῶν Π. Pl. 385.
Πανός, ἀπὸ L. 998. Πανὶ Av. 745. acc. T. 978. τὸ τοῦ Πανός L. 911. ἐς Πανός 2. τοῦ Πανὸς ταὐλίον 721. ὦ Πᾶνες Ecc. 1069. κεροβάτας Πάν R. 230.
παναθηναίοις N. 386. 988. παναθηναίοισι R. 1090. τὰ μεγάλα π. P. 418.
ὦ Παναίτιε Eqq. 243.
Πανάκεια Pl. 702. ἡ 730.
πανδελετείους γνώμας N. 924.
Πανδίονος ἀνδριάντα P. 1183.
νὴ τὴν Πάνδροσον L. 439.
Πανδώρᾳ Av. 971.
ὦ Πανέλληνες P. 302.
τὴν τοῦ πανόπτου διφθέραν Ecc. 80.
Πανουργιππαρχίδας Ach. 603.
Παντακλέα — τὸν σκαιότατον R. 1036.
Παράλων οὐδεμία γυνή L. 58.
ὁ Παρδόκας R. 608.
Παρμένων Ecc. 868.
Παρνασσίαν πέτραν N. 603.
Παρνασσὸν κάτα R. 1212. Παρνασσῶν ... μεγέθη 1057.
πρὸς τὴν Πάρνηθα N. 323.
παρνήσιοι, ἄνθρακες Ach. 348.
Πάρον V. 1189.
Πασίᾳ N. 21. 22. τὸν Π. 30.
Πατροκλείδης Av. 790.
ἐκ Πατροκλέους Pl. 84.
Πατρόκλων R. 1041.
Παύσων, ὁ παμπόνηρος Ach. 854. T. 949. Π. τὸν ξύσσιτον Pl. 602.
παφίαν Ἀφροδίτην L. 556.
Παφλαγών Eqq. 54. 65. 102. 1054. ὁ Π. 115. 136. 202. 234. 652. 691. 1392. ὁ βυρσοπαφλαγὼν 47. τοῦ Π. τοὺς χρησμούς 110. τὴν Παφ. (κίστην) 1213. 1217. τὸν Π. 74. 154. 1259. 1395. βυρσοδέψην 44. N. 581. ὦ Π. Eqq. 730. 946. ὦ μιαρὲ Π. 125. τὸν νεώνητον 2. οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων 6. ἡ σκοροδάλμη 199.
Πάφου μεδέουσα L. 833.
Πειθοῖ δέσποινα L. 203. πειθώ R. 1396. acc. 1395. πειθοῦς ἱερόν 1391.
ὁ Πειραιεύς Eqq. 885. ἐν Πειραεῖ P. 145. 165. acc. Eqq. 815.
Πείσανδρος Av. 1556. L. 490. Πεισάνδρου τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς P. 395.

ὁ Πεισίου Av. 766.
τὸ Πελαργικόν Av. 832. ἄναξ πελαργικέ 869.
Πελλήνης, εὐθὺ Av. 1421. Πελλάνας L. 996.
Πελοποννησίων γυναῖκες L. 40. τὰς Π. γυναῖκας 75. ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι Eqq. 279. Πελοποννησίοις Ach. 620. 623. 720. acc. Ly. 33.
Πέλοψ ὁ Ταντάλειος R. 1232.
Πενία Pl. 437. 442. διὰ τὴν 594. τῆς 618.
Περγασῆσιν Eqq. 321.
Περικλείδας ὁ Λάκων L. 1138.
Περικλέης Eqq. 283. N. 859. P. 606. gen. N. 213. οὐλύμπιος Ach. 530.
τοὶ Πέρσαι L. 1261. Περσῶν Av. 484. Πέρσας Aeschyli R. 1026.
Περσεύς T. 1011. 1101. voc. 1134.
περσικόν, ἐπαναφύσα T. 1175. περσικαί N. 151. acc. T. 734. τὰς Ecc. 319. τὼ περσικά L. 229. 230. τοῦ γένους τοῦ περσικοῦ Av. 833. ὄρνις 485. acc. 707.
περσίδα V. 1137.
ὦ Πηγάσιον P. 76. Πήγασε P. 154. Πηγάσου .. πτερόν 135.
ὁ Πηλεύς N. 1063. 1067. τὸν Π. Euripidis R. 863.
Πηνελόπην T. 547. 550.
πινδάρειον ἔπος Av. 939.
εἰς Πῖσαν R. 1232.
Πισθέταιρος Av. 644. 1123. 1495. acc. 1046. ὦ 1271.
Πιττάλου, τοὺς Ach. 1032. ἐς τοῦ 1222. ἐς τὰ V. 1440.
Πλαθάνη voc. R. 549 bis.
Πλαταιᾶς R. 694.
Πλοῦτος Pl. 78. 79. 80. 394. ὁ 203. 494. 505. 510. 634. 738. 749. 1114. 1173. τοῦ Πλ. 558. 564. 937. τῷ Πλ.' T. 298. Pl. 1162. τὸν Π. 284. 331. 391. 402. 459. 625. 662. 743. 746. 925. 1192. 1196. Πλοῦτον 392. 940. ὦ κράτιστε Π. πάντων δαιμόνων 230.
ὁ Πλούτων R. 784. τοῦ Π. θρόνου 765. ἐπὶ ταῖσι — θύραις 163. acc. 432.
τῷ Πλούτωνι (= Πλούτῳ) Pl. 727.
Πόθῳ P. 456.
ὁ Πόλεμος P. 223. acc. Ach. 979. τὸν Π. P. 205. 310. τοῦ Πολέμου τοῦ βλέμματος 239.
ὡς Πόλυβον R. 1192.
πολυμνήστεια μέλη Eqq. 1287.
ὦ Ποντοπόσειδον Pl. 1050.
Πόντου, ἀπὸ τοῦ V. 700.
Πορφυρίων Av. 553. cf. 1252.
Ποσειδῶν Ach. 682. ὁ Av. 1657. L. 139. Pl. 397. dat. Av. 566. Ποσειδῶ 586. τὸν Π. N. 1234. ὦ Π. Eqq. 144. 609. P. 564. Av. 287. 294. 1131. 1638. R. 491. 1430. Πόσ. 664. μὰ τὸν Π. Eqq. 338. 409. 843. V. 163. L. 1165. Ecc. 748. νὴ τὸν Π. Ach. 560. Eqq. 366. 899. 1035. 1201. N. 665. 724. Av. 1614. L. 403 τὸν ἁλυκόν. T. 86. R. 183. 276. 295. Ecc. 339. 451. 568. 832. Pl. 396. ἄναξ Π. V. 143. ἵππι' ἄναξ Π. Eqq. 551. ὁ Π. οὑπὶ Ταινάρῳ θεός Ach. 510. νὴ τὸν Π. .. τὸν ἵππιον N. 83. πόντιε σεμνὲ Π. T. 322. ναὶ τὸν Ποτειδᾶν Ach. 798.
ἐκ Ποτειδαίας Eqq. 438.
τοῦ πραμνίου, τοῦ δαίμονος Eqq. 107.
Πραξαγόρα Ecc. 520. ὦ γλυκυτάτη Πρ. 124. 241.
Πρασιαί P. 242.
Πρέπις Ach. 843.
Πρίαμος Av. 512.
Πρινίδης Ach. 612.
Προδίκῳ, sophist. N. 361. Av. 692.
ἡ Πρόκνη Av. 665.
Προκρούστης Ecc. 1021.
Προμηθεῦ, ὦ φίλε Av. 1504. προμηθικῶς 1511.
ὁ Προνάπους, Ἀμυνίας V. 74.
Προνόμου πώγων Ecc. 96.
Προξενίδης ὁ Κομπασεύς Av. 1126. acc. V. 325.
Πρωτέας T. 876. 883.
Πρωτεύς T. 881. Θεονόη Πρωτέως 897. Πρωτέως μέλαθρα et ποίου 874. Πρωτέως παιδί 891.
Πυθάγγελος R. 87.
πυθιὰς βοά Av. 857.
τὸ πυθικόν Eqq. 220. δάφνην Pl. 213. χρησμός Eqq. 1229.
τοῖς πυθίοις καὶ ταῖσι πυθιάσι T. 333 sq.
πυθίῳ καὶ δηλίῳ κύκνῳ Av. 870.
ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον πύθιε V. 869.
Πυθῶνα R. 659. Πυθοῖ L. 1131.

Πυθῶδε Av. 189. Πυθῶνι δίᾳ Eqq. 1272.
ἐν Πύλαις L. 1131.
ἡ πυλαιμάχος, ἡ Παλλὰς Eqq. 1172.
Πύλος Eqq. 1059. ἐκ Π. 702. 742. 846. 1167. 1201. N. 186. περὶ Πύλου Eqq. 1005. πρὸ Π. 1058. πρὸ Πύλοιο 1059 bis. ἐν Π. 76. 335. P. 665. L. 104. Πύλον Eqq. 1058. τὴν Π. P. 219. τὰν Π. L. 1163.
Πυριλάμπους υἱὸν Δῆμον V. 98.
Πυρράνδρου μηχάνημα Eqq. 901.
πυρρίαις R. 730.

ὦ Ῥοδίππη L. 370.

Σαβαζίου, ἐκ V. 9. Σαβάζιον 10. οἱ πυκνοὶ σαβάζιοι L. 388. φρυγίλῳ σαβαζίῳ Av. 874.
Σαΐων τις P. 1298.
Σαλαβακχῷ, μετὰ Eqq. 765. gen. T. 805.
Σάκᾳ Av. 31.
σαλαμινία Av. 147. πάραλος 1204. ἀσαλαμίνιος R. 204.
Σαλαμίνιος Ecc. 38.
ἐκ Σαλαμῖνος, L. 59. ἐν Σαλαμῖνι Eqq. 785. ἐς L. 411.
ἐν Σαμοθράκῃ P. 277.
ἐν Σάμῳ V. 283. L. 313.
ὁ Σαρδανάπαλλος Av. 1021.
ἐς Σάρδεις V. 1139.
βάμμα σαρδιανικὸν Ach. 112. P. 1174.
Σαρδοῦς, μέχρι V. 700.
Σαρπηδόνα N. 622.
Σεβῖνον Anaphlystium R. 427. τὸν Ecc. 980.
Σελλαρτίου, Αἰσχίνην τὸν V. 459.
τὸν Σέλλου V. 325. Αἰσχίνης ὁ Σέλλου 1243. Ἀμυνίας ὁ Σέλλου 1267.
τὰς Σεμέλας Av. 559. Σεμέλας παῖ T. 991.
Σεριφίων κυνίδιον Ach. 542.
Σθενέβοιαι R. 1049. acc. 1043.
Σθενέλῳ τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ V. 1313.
Σίβυλλα P. 1095. τὴν Σ. 1116.
Σιβυρτίου Κλεισθένης Ach. 118.
σιδώνιον ἄστυ R. 1225.
Σικελία P. 250. ἐς L. 392.
σικελικὴν τροφαλίδα V. 838. τὸν τυρὸν τὸν σ. 898. κατεσικέλιζε τυρὸν πολὺν 911.
Σικυῶνος, μεταξὺ Κορίνθου καὶ — Av. 968.
ὦ Σίκων Ecc. 867.
Σιμαίθαν πόρνην Ach. 524.
Σιμουντίδι γᾷ T. 110.
Σίμωνα, ἅρπαγα τῶν δημοσίων N. 351. 399.
ὦ Σίμων Eqq. 242.
Σιμωνίδης V. 1410. P. 697. 698. τὸν Σ. N. 1362. Σιμωνίδου μέλος 1356. κατὰ τὰ Av. 919.
Σισύφου, μηχανὰς τὰς Ach. 391.
Σιτάλκους, παρὰ Ach. 134. μετὰ 141.
σκαμανδρίαις ῥοαῖσιν, ἐπὶ T. 864.
Σκαμάνδρους R. 928.
ὁ Σκαμβωνίδης Νικόστρατος V. 81.
ὁ Σκεβλύας R. 608.
τὸν Σκελλίου Av. 126.
Σκιάποσιν, πρὸς τοῖς Av. 1553.
σκίροις T. 834. Ecc. 18. 59.
σκίταλοι Eqq. 634.
Σκιώνην V. 210.
ἡ Σκύθαινα L. 184. ὁ Σκύθης T. 1026. acc. 1017. τὸν 1186. voc. 1116. ὦ 1112. 1121. ὦ Σκύθαι L. 451. 455. ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου T. 1182. Σκυθῶν ἐρημίᾳ Ach. 704. ἐν Σκύθαις νομάδεσσι Av. 941.
Σμικύθην Eqq. 969.
ὦ Σμικυθίων V. 401.
Σμικυθίωνος Μελιστίχην Ecc. 46.
Σμίκυθε Ecc. 293.
Σμοῖος Ecc. 846.
τὸν Σόλωνος νόμον Av. 1660. ὁ Σόλων ὁ παλαιός N. 1187.
σουνιάρατε (Neptune) Eqq. 560.
σουνιέρακε Av. 869.
Σούνιον ἄκρον N. 401.
Σοφοκλέης P. 695. Av. 100. R. 787. ἄνευ 79. dat. 1516. acc. 76. ἐκ τοῦ Σ. P. 697. Σοφοκλέους μελῶν 531.
Σπάρτη T. 860. ἀπὸ τῆς L. 1072. Σπάρτην Av. 814. 815. ἐπὶ T. 919. Σπάρταν L. 1305. ἀπὸ Σπάρτας 984. κατὰ Σπάρταν 999.
Σπερχειὲ ποταμέ R. 1383.
Σπινθάρου Av. 762.
Σποργίλος Av. 300.

Σταμνίου υἱὸς Dionysus R. 22.
στηνίοισι T. 834.
Στιλβίδην P. 1032.
ὦ Στιλβωνίδη Av. 139.
Στρατονίκην T. 807.
Στρατυλλίδος L. 365. [942.
Στράτων Ach. 122. Eqq. 1374. Av.
Στρεψιάδης, Φείδωνος υἱὸς Κικυννόθεν N. 134. 633. *acc.* 1146. 1221. *μάκαρ ὦ* 1206.
τὸν Στρούθιον, Φιλοκράτη Av. 1077.
ὦ Στρυμόδωρε L. 259.
Στρυμοδώρου, τὴν — Θρᾷτταν Ach. 273.
Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ V. 234.
Στυγὸς .. πέτρα R. 470.
ἐν Συβάρει V. 1434.
συβαριτικόν V. 1260.
ἡ Συβαρῖτις V. 1437. *ἀνὴρ Συβαρίτης* 1427.
ἡ Σύρα P. 1146.
Συρακοσίῳ κίττα cognomen Av. 1297.
Σφηττίῳ ὄξει Pl. 720. *Χαιρεφῶν ὁ Σφ.* N. 156.
σφίγγα R. 1287.
Σωκράτης N. 144. 218. Av. 1555. *gen.* N. 147. 154. 174. *μετὰ* 1451. *dat.* 1432. R. 1491. *acc.* N. 182. 1465. *διὰ* 1477. *voc. ὦ* 218. 221. 257. 314. 736. 784. 866. *ὁ κακοδαίμων Σ.* 104. *ὁ Μήλιος* 830. *ἐσωκράτων* Av. 1282.
ὦ Σωκρατίδιον N. 222. 237. 746.
Σωσίας (*φιλοπότης*) V. 78.
Σωσία (serv.) V. 136.
Σωστράτη εἶπε T. 375.
Σωστράτης V. 1397.
Σωστράτην Ecc. 41.
τὴν Σωστράτην N. 678.
τὴν σώτειραν (Cererem) R. 378.

Ταινάρῳ, Ποσειδῶν οὑπὶ — θεός Ach. 510. *ἐπὶ Ταίναρον* R. 187.
ὁ ταντάλειος Πέλοψ R. 1232.
τάρταρος εὐρὺς Av. 693. *κατὰ τ.* 698. *ὑπὸ τὸν* N. 192.
ταρτησία μύραινα R. 475.
Ταΰγετον, ποττὸ L. 117. *ἐραννὸν* 1296.
νὴ τὴν Ταυροπόλον L. 447.
Τελαμῶνος L. 1237.
ὁ Τελέας Av. 168. *dat.* P. 1008. *Τελέου βιβλίον* Av. 1025.
ὦ Τερηδών T. 1175.
Τεύκρων θυμολεόντων R. 1041.
Τήιος, Ἀνακρέων ὁ T. 161.
Τήλεφος Μυσός N. 922. *dat.* 446. *τὸν Τ.* Ach. 555. R. 855. 864. *Μυσὸν* Ach. 430. *Τηλέφου ῥακώματα* 432.
Τηνίων σκορόδων Pl. 718.
Τηρεὺς Av. 102. *ὁ* L. 563. *τὸν Τ.* Av. 15. 46. 101.
τιθράσιαι γοργόνες R. 477.
Τιθωνὸν ἄνδρα Ach. 688.
Τιμοθέου πύργος Pl. 180.
Τιμόκλεια T. 374.
ὁ Τίμων L. 812. *Ἐρινύος ἀπορρώξ* 808. *καθαρός* Av. 1549.
Τισαμενοφαινίππους Ach. 603.
Τισιάδη V. 401.
Τιτάνων Av. 469.
Τληπόλεμος N. 1266.
Τραγασαίου πατρὸς Ach. 253.
Τραγασαῖα (*χοιρία*) 808.
ὁ Τριβαλλὸς Av. 1628. *ἐν τῷ Τ.* 1677. *acc.* 1627. *Τριβαλλοὶ* 1529. *τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω* 1533.
τρικορυσία ἐμπὶς L. 1032.
Τριπτολέμου e Cerere f. Amphitheus Ach. 48. *ὦ Τρ.* 55.
ἡ Τριτογένεια Eqq. 1189. *τῆς Τριτογενείης* N. 989. *ὦ Τ.* L. 347.
ἐν Τροίᾳ T. 901.
ἐς Τροφωνίου N. 508.
Τρυγαῖος P. 1197. *ὦ* 1198. 1203. 1210. *Ἀθμονεὺς* P. 190. *Ἀθμ.* 919.
Τρυφῆς πρόσωπον Ecc. 973.
τὴν Τυνδάρειον παῖδα T. 919.
Τυνδάρεως T. 860.
Τυνδαρίδας ἀγασώς L. 1301.
τυφῶ ἑκατογκεφάλα N. 336.

τὸν Ὕλαν Eqq. 76.
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ P. 1332. 1334. 1335. 1342. 1343. 1346. 1347. 1353. 1354. *Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι' ὦ* Av. 1736. 1742. 1754.
Ὑμήν v. *Ὑμέναιος.*
Ὑπέρβολος Ach. 846. N. 551. 623. 876. 1065. V. 1007. P. 681. *acc.* Eqq. 1304. 1363. P. 921. 1319. R. 570. *εἰς* N. 557. 558. *τὴν Ὑπερβόλου μητέρα* T. 840.
Ὑποδεδιώς Av. 65.

ὁ Φαίαξ Eqq. 1377.
Φαίδρας, περὶ τῆς R. 1052. *Φαί-*

δραν T. 153. λοιδορεῖ 497. Φαίδρας 547. 550. πόρνας R. 1043.
ὦ Φαιδρία L. 356.
Φαιναρέτην γαμεῖ Κελεός Ach. 49.
φαληρικὰς ἀφύας Ach. 901. Av. 76.
ὦ Φαλῆς Φαλῆς Ach. 271. 276. Φαλῆς ἑταῖρε Βακχίου 263.
ἐν Φαναῖσι Av. 1694.
Φᾶνος Eqq. 1256. — V. 1220.
Φαρνάκου, περὶ Av. 1030. *dat.* 1028.
ἐς Φάρσαλον V. 1271.
φασιανικός Av. 68.
τοὺς φασιανούς N. 109. ἀνήρ Ach. 726.
Φαΰλλῳ Ach. 215. τὸν δρομέα Φ. V. 1206.
Φειδίας P. 605. 616.
Φειδιππίδης N. 1229. *acc.* 67. 1143. *voc.* 80. ὦ 827. Φειδιππίδιον N. 80.
Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης N. 134.
Φειδωνίδην N. 65.
φελλέως, ἐκ τοῦ Ach. 273. N. 71.
φένακες Eqq. 634.
Φερέδειπνε V. 401.
τὸ τοῦ Φερεκράτους L. 158.
Φερσέφαττα T. 287. R. 671.
φθίνυλλα Ecc. 935.
Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ R. 1264.
φιβάλεως ἰσχάδας Ach. 802.
φιλαθήναιος Ach. 142. V. 282.
Φιλαινέτην Ecc. 42.
Φιλέψιος Pl. 177.
τοῦ Φιλήμονος γένους Av. 763.
Φίλιννα N. 684.
Φίλιπποι Av. 1701. ἐκείνων τῶν Φ. 1403.
Φίλιππον τὸν Γοργίου V. 421.
Φιλίστη T. 568.
Φιλοδωρήτου Ecc. 54.
Φιλοκλέης T. 168. *gen.* Av. 281. τῶν μελῶν V. 462.
Φιλοκλέει (κορυδός ei cognom.) Av. 1295.
Φιλοκλέων V. 134. *voc.* 163. ὁ παῖς ὁ Φιλοκλέωνος 1466.
Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον Av. 1077. ὁ πιναχοπώλης 14.
ἐς Φιλοκτήμονος V. 1250.
Φιλοκτήτου τοῦ πτωχοῦ Ach. 424.
Φιλόξενος N. 686. τὸν Φιλοξένου Ἔρυξιν R. 934.
Φιλόξενος καταπύγων V. 84.
Φιλόστρατος ἡ κυναλώπηξ Eqq. 1069.
ὦ Φιλοῦργε L. 266.
Φίλων N. 25.
Φιλωνίδου Pl. 179. τοὺς ἑταίρους τοῦ 303.
Φλέγρας πεδίον, το Av. 824.
ὁ Φλυεὺς Χάβης V. 234.
ἡ Φοβεσιστράτη Eqq. 1177.
ὁ Φοῖβος Eqq. 1024. 1084. Pl. 213. Φ. 39. *voc.* T. 112. Φοῖβον ἄνακτα T. 128. Φοῖβ' ἄναξ N. 595. Ἀπόλλων Av. 716. ὦ Φ. Ἄπολλον Eqq. λύκιε 1240. V. 869. R. 754. Pl. 81. Φ. χρυσέων ῥύτορα τόξων T. 109. ὁ χρυσοκόμας Φ. Av. 216.
Φοινίκης πάσης Av. 504.
Φοίνικες ἅπαντες Av. 505.
Φοίνικος Ach. 242. τοῦ τυφλοῦ 421.
Φορμίσιος R. 965. cf. Ecc. 97.
Φορμίων P. 348. L. 804. *dat.* Eqq. 562.
φρυγίων ἐρίων Av. 493. ποδὶ φρ. T. 121.
Φρύνην Ecc. 1101.
κατὰ Φρῦνιν N. 971.
τὸ φρυνίχειον V. 1524.
Φρύνιχος, poeta tr. Av. 749. T. 164. *gen.* V. 269. *dat.* R. 1299. παρὰ Φρυνίχῳ 910. cf. Vesp. 220.
Φρυνίχου παλαίσμασιν R. 689.
Φρύνιχος, comicus N. 556. R. 13.
Φρύνιχος πτήσσει ὥς τις ἀλέκτωρ V. 1490. οἱ περὶ Φρύνιχον 1302.
Φρυνώνδας T. 861.
Φρύξ Av. 762. βοήθει V. 433. Φρύγα 1244.
Φυλασίου Δερκέτου Ach. 1028.
ἀπὸ Φυλῆς Ach. 1023. Φυλήν Pl. 1146.
Φυρόμαχος Ecc. 22.
νὴ τὴν Φωσφόρον L. 443. 738.
Χάβης ὁ Φλυεύς V. 234.
Χαιρέου υἱός V. 687.
Χαιρεφῶν N. 104. ὁ Σφήττιος 156. 831. V. 1412. ἡ νυκτερίς Av. 1564. cf. 1296. *gen.* N. 146. 503. *dat.* Av. 1296. *acc.* N. 144. V. 1408. τὸν Χ. τὸν μιαρόν N. 1465.
Χαιρητάδου Ecc. 54.
Χαιριδῆς βομβαύλιοι Ach. 866.
Χαῖρις Ach. 16. — P. 951. Av. 858.
Χαλκιδέας Eqq. 238.

τὸ χαλκιδικὸν ποτήριον Eqq. 237.
ἐν Χάοσιν Ach. 604. Eqq. 78. τοὺς Χάονας Ach. 613.
χάος Av. 693. τὸ χάος N. 424. χάους Av. 691. τοῦ 1218. μὰ τὸ χάος N. 627. ἠερόεντι Av. 698.
Χάρητι, παρὰ Ach. 604.
Χαρινάδης V. 232.
Χαρινάδην P. 1154.
Χαριξένης, ἐπὶ Ecc. 943.
Χάριππον N. 64.
Χαρίτων P. 41. χάριτες Av. 1320. Χάρισιν P. 456. ταῖς Χ. T. 300. χάριτας L. 1279. νὴ τὰς Χάριτας N. 773. ἔρυθμα .. δινεύματα Χαρίτων T. 122. θρέμμα Χ. Ecc. 973. Χαρίτων καλλικόμων P. 796. Χαρίτων κηπεύματα Av. 1100. ὀλυμπιάδες Χ. 782. Χάρισι ταῖς φίλαις Ach. 989.
ὦ Χαριτιμίδη Ecc. 293.
Χαρμῖνος T. 804.
χάρυβδιν ἁρπαγῆς Eqq. 248.
ὁ Χάρων L. 606. R. 183. Pl. 278. ὦ R. 184 ter.
ἐκ Χερρονήσου Eqq. 262.
Χῖος R. 970. Χίοισι Av. 879. Χίοισιν 880. Ἴων ὁ Χ. P. 835 οἶνος Ecc. 1139. ἡ πόλις ἡ Χίων L. 171.
τῆς Χλόης, παρὰ τὸ L. 835.
τοῖς χουσί Ach. 1211. τοὺς χόας 1000. ἐς τοὺς χ. 961. 1068. ὑπὸ 1086.
Χολαργέων ὄνειδος, Lysistratus Ach. 855.
ὁ Χολλείδης Δικαιόπολις Ach. 406.
Χολοζύγης, ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιαρός L. 397.
ὦ Χρέμης Ecc. 477.
Χρεμύλος Pl. 336. 1171.
Χρήμων V. 401.
Χρυσέ V. 1251.
χύτρους, ὑπὸ Ach. 1076. τοῖς ἱεροῖσι R. 218.

Ψακάδος, Ἀντίμαχον τὸν Ach. 1150.
Ψευδαρτάβαν Ach. 91. ὦ Ψευδαρτάβα 99.

ὠκεανός Av. 701. ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις N. 271. ἀπ' 277.
Ὥραισιν P. 456.
ἐξ Ὠρεοῦ P. 1125. Ἱεροκλῆς 1047.

Indicem composuit Frid. Spiro.